หนังสือคุณภาพ
สร้างสรรค์บุ๊คส์

ดาบเพ็ดจ๊ก

รู้ตัวเองรู้ฝ่ายตรงข้าม ไม่ชั่วยุทุกครั้งไป
หวังชนะรักษาชีวิต...
ย่อมไม่อาจพึ่งพาวิทยายุทธ์เท่านั้น
ยังต้องใช้กุมปัญญาไปพิชิตเอาชัย...!

เซาะงัง
ประพันธ์

ว. ณ เมืองลุง
เรียบเรียง

มือซ้ายของงักฮุ้นฮงยังกำอยู่บนฝักดาบ มือขวาคงหิ้วผ้าสีน้ำเงินซีดที่เก่าคร่ำคร่าดั่งเดิม หากมันเคยชักดาบออกมาจริง อย่างนั้น จะชักดาบฆ่าคน สอดดาบเข้าฝัก ทั้งสามท่วงท่าเสร็จสิ้นแล้ว ผืนผ้าห่อนั้นยังมิทันร่วงลงถึงพื้นเลย

ไม่มีผู้ใดเห็นมันใช้ดาบ ชักดาบ แต่เทพเจ้าหน้าขาวเจี๊ยะลิบเตี้ยตายในคมดาบนั้น เป็นเรื่องแน่นอนที่ไม่อาจถกเถียงได้

ท่าร่างรวดเร็ว ดาบยิ่งเร็วกว่า นี่คือความน่าสะพรึงกลัวของดาบสวรรค์ที่โจษจันกันในยุทธจักร

ดาบเผด็จศึก

เชาะงัง ประพันธ์

ว. ณ เมืองลุง เรียบเรียง

บจก.
สร้างสรรค์บุ๊คส์

ชุดยุทธจักรนิยาย

ดาบเผด็จศึก

ประพันธ์โดย **เซาะงัง**
เรียบเรียงโดย **ว. ณ เมืองลุง**

พิมพ์ครั้งแรก สำนักพิมพ์บรรณาคาร พ.ศ. 2529
พิมพ์ครั้งที่สอง สำนักพิมพ์บรรณาคาร พ.ศ. 2534
พิมพ์ครั้งที่สาม สำนักพิมพ์สร้างสรรค์บุ๊คส์ กรกฎาคม พ.ศ. 2555

จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
เซาะงัง.
ดาบเผด็จศึก.- - พิมพ์ครั้งที่ 3.- - กรุงเทพฯ : สร้างสรรค์บุ๊คส์, 2555.
496 หน้า.- - (นวนิยายจีนกำลังภายใน)
1. นวนิยายจีน. I. ว. ณ เมืองลุง, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.
895.13
ISBN 978-616-220-042-7

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย
บริษัทสร้างสรรค์บุ๊คส์ จำกัด
217 ซอยสายน้ำผึ้ง ถนนสุขุมวิท 20 แขวงคลองเตย เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110
โทรศัพท์ 0-2258-2724, 0-2258-5858 โทรสาร 0-2261-5671
Homepage : http://www.sangsanbooks.com
E-mail : sangsanbooks2000@yahoo.com

เพลท : เอ็น.ซี.ฟิล์ม โทรศัพท์ 0-2248-2941 พิมพ์ : เลิฟแอนท์ลิพเพรส โทรศัพท์ 0-2672-5778

ราคา 300 บาท

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคมผู้จัดพิมพ์ และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย
แนะนำหรือวิจารณ์หนังสือเล่มนี้ได้ที่ www.thaibookrecommend.com

พิมพ์บน
กระดาษถนอมสายตากรีนรีด
www.greenread.com

คำนำสำนักพิมพ์

ทุกเดือนสามของฤดูใบไม้ผลิ เอียงยิกพิ้ง (ผนังฉายแสง) มักปรากฏเงา ดาบขึ้นอย่างพิกล กล่าวกันว่า นั่นคือ ฮ้วยอี่ทีตอ (ดาบสวรรค์นางแอ่นโลหิต)

มันเป็นดาบที่ชาวยุทธ์ทุกคนหมายปองอยากได้ครอบครอง !

ในช่วงสิบห้าปีที่ผ่านมา มิทราบมีชาวยุทธ์จำนวนมากเพียงใดที่เอาชีวิตมาทิ้งทอดซากที่เอียงยิกพิ้ง (ผนังฉายแสง)

จวบจนวันหนึ่ง เด็กหนุ่มนามงักฮุ้นฮงปรากฏกายพร้อมฮ้วยอี่ทีตอ พลันมรสุมโลหิตอุบัติขึ้นในทันที !

ยุทธภพตอนนี้พรรคทิฮ้วยปัง (เลือดกับเหล็ก) มีอิทธิพลอำนาจครอบคลุมเหนือใต้ของตงง้วน บารมีของทิฮ้วยปังภายใต้บัญชาการของล้อไฮ้จิว แทบไม่มีพรรคใดสำนักไหนเผยอเทียบเทียมได้

การปรากฏกายของงักฮุ้นฮงและดาบสวรรค์นางแอ่นโลหิต ทิฮ้วยปังของล้อไฮ้จิวจะยอมให้มันมีลมหายใจอยู่ไม่ได้ !

ที่น่าพิศวงกังขายิ่งกว่านั้น เสียวลิ้มยี่ก็ถึงกับไม่ยอมให้งักฮุ้นฮงและดาบสวรรค์นางแอ่นโลหิตปรากฏออกสู่สายตาชาวยุทธ์ไม่ได้เช่นกัน !

ด้วยความพิเศษของดาบสวรรค์นางแอ่นโลหิต และตัวงักฮุ้นฮงได้กุมความลับอัปยศทั้งของทิฮ้วยปัง และเสียวลิ้มยี่ในกาลก่อนไว้นั่นเอง !

งักฮุ้นฮงนับว่าแบกภาระอันหนักอึ้งไว้เต็มสองบ่าอย่างเลี่ยงหลีกไม่ได้

ศัตรูเยี่ยงพรรคทิฮ้วยปังและความเจ้าเล่ห์ของล้อไฮ้จิว บวกกับเสียว-ลิ้มยี่ที่ไล่ล่าเอาชีวิต งักฮุ้นฮงย่อมไม่อาจรามือรอความตายฝ่ายเดียวได้

วันนี้...ดาบสวรรค์นางแอ่นโลหิตที่มีประกายเจิดจ้าแดงฉานปานโลหิตได้เป็นอาวุธ "พิฆาต" เหล่าทรชนทุกนามที่ไร้น้ำใจมนุษยธรรม และมัวเมาในเกียรติยศชื่อเสียงจนเห็นชีวิตมนุษย์ผู้อื่นดั่งผักปลา...

ฮ้วยอี่ทีตอ (ดาบสวรรค์นางแอ่นโลหิต) คือดาบเผด็จศึกได้หมดจดไร้ผู้ต่อต้านสมฉายา...!

สร้างสรรค์บุ๊คส์

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์ ..... **(5)**

ดาบสวรรค์พลันอุบัติ 1

ต้นเหตุแห่งเภทภัย 22

แผนร้ายหมายชีวิต 46

เล่ห์ร้ายอุบายชั่ว 71

ลึกซึ้งสุดจะหยั่ง 91

กำจัดอลัชชีชั่ว 115

จำก่อศึกหน้านาง 133

อานุภาพสยบขวัญ 156

ซ้อนกลเฒ่าเจ้าเล่ห์ 177

แผนถล่มถ้ำพยัคฆ์ 197

ลิดรอนกำลังศัตรู.....219
เผชิญหน้าศัตรูร้าย.....243
หลงกลจนคับขัน.....264
วาสนาในเคราะห์.....290
กวาดล้างทรชน.....311
จิตใจยากจะหยั่ง.....334
แผนยืมดาบฆ่าคน.....357
บทเรียนที่พึงสังวร.....382
ฝ่าด่านมารร้าย.....414
คับแค้นแน่นหัวใจ.....442

ดาบสวรรค์พลันอุบัติ

เดือนสามอันเป็นฤดูใบไม้ผลิ อากาศเริ่มอบอุ่น ผู้คนต่างปรารถนาออกท่องเที่ยว ชมหมู่ไม้ใบหญ้าที่เขียวขจี

แต่เดือนสามในป่าเขา เป็นเวลาที่หิมะเริ่มละลาย ถนนหนทางเปียกลื่น อากาศหนาวเย็นถึงขีดสุด กระทั่งนายพราน คนตัดไม้ ยังต้องกักตัวอยู่ในบ้าน

เอียงยิกพิ้ง (ผนังฉายแสง) เป็นผนังน้ำแข็งใต้ยอดเขาสูงที่สุดของเทือกเขาโง้วฮงซัว นับได้ว่าเป็นยอดเขาของยอดเขา หน้าผาของหน้าผา หิมะในที่นี้ทลายลงติดต่อตามกัน อากาศในที่นี้ยิ่งหนาวเหน็บเสียดกระดูก

แต่ทว่า พอถึงเดือนสาม สถานที่นี้กลับยิ่งครึกครื้น ผู้คนที่มาปีนป่ายภูเขามากกว่าทุกแห่งหนทุกฤดูกาล แต่ผู้ที่ประสบภัยเสียชีวิตในภูเขานี้ กลับมากยิ่งกว่าภูเขาทุกแห่งหน

แต่ทว่า ผู้คนที่มาปีนป่ายภูเขานี้ กลับเพิ่มขึ้นอยู่ทุก ๆ ปี

ผู้ที่ขึ้นเขานี้ มิใช่เป็นพรานป่า มิใช่เป็นคนตัดไม้ ล้วนแล้วเป็นชาวยุทธ์ทั้งสิ้น

ใต้ผนังฉายแสง จำเดิมมีหมู่บ้านเล็ก ๆ ไม่ถึงห้าสิบหลังคาเรือน ชาวบ้านล้วนเป็นชาวป่าผู้ยากไร้ อาศัยช่วงฤดูร้อนสั้น ๆ ล่าสัตว์เป็นค่าใช้จ่ายของ

ตลอดปี ความลำบากยากเข็ญ จึงเป็นที่คาดคิดคำนวณได้

เดือนสามของเมื่อสิบห้าปีก่อน บนผนังน้ำแข็งของเอียงยิกพิ้ง พลันปรากฏเงาดาบใหญ่มหึมาขึ้นเล่มหนึ่ง เป็นเงาของดาบที่ปลายกว้างช่วงหลังแคบ ประกายเจิดจ้าแวววาว ที่ยิ่งประหลาดพิกลคือ ปลายเรียวแหลมของดาบมีเงานกนางแอ่นสีแดงฉานปานโลหิตกางปีกอยู่ตัวหนึ่ง เงานกนางแอ่นแจ่มชัดเจนแทบเห็นขนปีกขนหาง ปลายปากสีแดงของนางแอ่นโลหิต แนบติดอยู่กับปลายดาบบนผนัง ชาวยุทธ์ที่เพิ่มขึ้นทุกปี ต่างมาเพราะถูกเงาประหลาดพิสดารบน 'ผนังฉายแสง' ดึงดูดมานั่นเอง

พวกนายพรานทั้งหลาย เรียกเงาดาบมหึมาบนผนังน้ำแข็งว่าเอี้ยตอ (ดาบเงา) ส่วนชาวยุทธ์ที่มา เรียกมันว่า ฮ้วยอี่ทีตอ (ดาบสวรรค์นางแอ่นโลหิต)

ฮ้วยอี่ทีตอ (ดาบสวรรค์นางแอ่นโลหิต) ชาวยุทธ์ที่เคยเห็บดาบเล่มนี้มีจำนวนน้อยกว่าน้อย แต่ทว่า ข่าวที่แพร่กระจายในยุทธจักร ชาวยุทธ์ที่ท่องเที่ยว ล้วนแล้วทราบประวัติความเป็นมาของดาบเล่มนี้กระจ่าง

ดังนั้นเอง เพียงเงาดาบที่ปรากฏบนผนังน้ำแข็งก็มีพลานุภาพดึงดูดจิตใจชนชาวยุทธจักรได้ใหญ่หลวงแล้ว

เงาดาบที่ปรากฏบนผนังน้ำแข็ง เป็นเพียงเงาที่สะท้อนจากแสงอาทิตย์เท่านั้น และมิทราบ ผ่านการหักเหของแสงอีกมากครั้งเท่าใด จึงปรากฏบนผนังน้ำแข็งขึ้นมาได้

แต่ทว่า จากเหตุผลของ 'เงาย่อมเกิดจากวัตถุนั้น' แต่ละคนจึงทราบดาบต้องอยู่ในภูเขาลูกนี้แน่ แต่ละคนต่างทราบ จะหาดาบที่ยาวเพียงสามเชียะในเทือกเขาที่สูงชัน มิใช่เป็นเรื่องง่ายดายเลย

แต่จากจิตใจที่หวังพึ่งโชคช่วย ทุกคนต่างหวังให้ตัวเองเป็นผู้มีโชค และต่างเชื่อว่า ตัวเองเป็นคนมีโชคนั้น

ตำแหน่งของเงาดาบบนผนัง เคลื่อนที่ไปทุก ๆ วัน โดยเคลื่อนจากเหนือไปใต้ จากขึ้นสามค่ำเดือนสาม จนแรมสามค่ำเดือนสามจึงลับหาย

พอช่วงเวลาครึ่งเดือนนี้ผ่านไป มีแต่ต้องรอเดือนสามของปีหน้าจึงมาใหม่เท่านั้น

สิบห้าปีที่ผ่าน ชาวบ้านเชิงผนังผาฉายแสง ไม่มีกระไรเพิ่มขึ้น เพียง

มีบ้านเพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่าสามเท่า ในความรู้สึกนึกคิดของชาวบ้าน อาคันตุกะพิสดารที่มาในเดือนสามของทุกปี แม้แต่ละคนสะพายดาบห้อยกระบี่มิอาจตอแย แต่พวกมันล้วนเป็นเทพเจ้าสมบัติ ที่มือเติบใจกว้าง ให้ยืมบ้านพักแก่พวกมันเพียงครึ่งเดือน รายได้ยังมากกว่าเข้าป่าล่าสัตว์ถึงห้าปีเต็ม ๆ

ดังนั้นเอง ในสิบห้าปีที่ผ่าน ชาวบ้านต่างมีรายได้ที่สะสมไว้ไม่น้อย

ที่พวกมันสะสมเงินทอง มิใช่เนื่องเพราะพวกมันไม่รู้จักใช้ แต่เป็นกิมเล่าเอี๊ยจื้อในหมู่บ้านบอกกับพวกมัน วันเวลาเช่นนี้มิใคร่ยาวนานนัก

'กิมเล่าเอี๊ยจื้อ' เป็นคนนอกที่มาถึงหมู่บ้านนี้เมื่อสิบห้าปีก่อน ไม่มีคนทราบท่านมาจากแห่งหนใด เท่าที่ชาวบ้านยอมเชื่อถือท่าน เนื่องเพราะหลังจากท่านมาแล้ว บนผนังน้ำแข็งจึงมีดาบเงาปรากฏขึ้น

และเป็นท่านบอกกับชาวบ้าน ให้แพร่ข่าวผนังน้ำแข็งมีดาบเงา เป็นชนวนชักนำให้ชาวยุทธ์ที่ทางต่าง ๆ พากันมาพักในหมู่บ้าน เพิ่มพูนรายได้ให้แก่ชาวบ้านอีกมากมายหลายเท่า

ดังนั้น ชาวบ้านต่างเชื่อ ท่านต้องมีความสัมพันธ์กับเรื่องของดาบเงา วาจาของท่าน จึงมีน้ำหนักต่อจิตใจชาวบ้านอย่างยิ่ง

ก่อนเดือนสามของแต่ละปี กิมเล่าเอี๊ยจื้อจะออกจากหมู่บ้านไป ก่อนที่บนผนังฉายแสงจะมีดาบเงาปรากฏขึ้น

และจวบจนชาวยุทธ์คนสุดท้ายออกจากหมู่บ้านไป กิมเล่าเอี๊ยจื้อจึงกลับมาโดยไม่บอกกล่าวกับผู้ใด และท่านก็ไม่เคยตอบคำถาม ที่ท่านเหตุใดจึงไปจากหมู่บ้านในเวลาที่ดาบเงาปรากฏ นานปีที่ผ่าน ชาวบ้านจึงเห็นพฤติการณ์อันประหลาดนี้จนชาชินแล้ว

ดังนั้นเอง ปีนี้ที่กิมเล่าเอี๊ยจื้อมิได้ไปจากหมู่บ้าน กลับเป็นที่ชาวบ้านต้องประหลาดใจอย่างยิ่ง

กิมเล่าเอี๊ยจื้อนั่งอยู่บนตั่งไม้หน้าบ้านที่เคยนั่งประจำ เหม่อมองดูผนังน้ำแข็งที่ตระหง่านเสียดฟ้าจนซึมเซา คล้ายมิรู้ตัว ถึงชาวบ้านที่พากันมารุมล้อมอยู่รอบข้างเลย

ลมหนาวกรรโชก จนเคราสีขาวโพลงของท่านปลิวกระจาย แต่ท่านยังคงนั่งแน่วนิ่ง จนบรรดาชาวบ้านรู้สึกกิมเล่าเอี๊ยจื้อที่ปกติมักชมชอบสนทนา

ปราศรัย พลันกลับกลายเป็นอีกผู้หนึ่งไปแล้ว

เล้าเล่าเตียที่เป็นพรานอาวุโส กระแอมเบา ๆ แล้วเบือนสายตาจากใบหน้าที่มีรอยย่นซับซ้อน แต่แดงเปล่งปลั่งดั่งทารกของกิมเล่าเอี๊ยจื้อ ไปที่ผนังน้ำแข็งบ้าง จากนั้นเงยหน้ามองอาทิตย์ที่ใกล้จะโคจรจากกึ่งกลางฟ้า ทำลายความเงียบขึ้นว่า

"เล่าเอี๊ยจื้อ อาทิตย์เริ่มบ่ายคล้อยแล้ว ดาบเงาบนผนังเอียงยิกพิ้ง คงใกล้ปรากฏแล้วกระมัง ?"

กิมเล่าเอี๊ยจื้อยังคงเหม่อมองผนังน้ำแข็งแน่วนิ่ง ถอนใจเบา ๆ ตอบ

"มันไม่ปรากฏอีกแล้ว วันเวลาเช่นนี้ นับว่ายุติตั้งแต่วันนี้แล้ว"

แม้วาจาของกิมเล่าเอี๊ยจื้อราบเรียบ แต่น้ำหนักกลับรุนแรงมหาศาล จนมีหลายคนโพล่งขึ้น

"กิมเล่าเอี๊ยจื้อ ท่านไฉนทราบมันไม่ปรากฏอีก ?"

"เพราะเหตุใด ? เล่าเอี๊ยจื้อ"

"ใช่หรือไม่ว่า มีคนนำดาบเล่มจริงไปแล้ว ?"

กิมเล่าเอี๊ยจื้อเบือนสายตากลับมา กวาดมองพรานชราเจ็ดแปดคนแวบหนึ่ง จึงหยุดนิ่งบนใบหน้าของเล้าเล่าเตีย ผงกศีรษะตอบ

"มีคนนำมันไปแล้วจริง ๆ"

"ผู้ใดนำไป ?"

"มันไฉนนำดาบไปได้ ?"

"เล่าเอี๊ยจื้อ ท่านไฉนไม่ขัดขวางมัน ?"

กิมเล่าเอี๊ยจื้อมิได้ตอบทุกคำถาม เพียงส่งเสียงราบเรียบ

"เราเคยบอกแล้ว วันเวลาปีก่อน ๆ ผ่านพ้นไปแล้ว พวกท่านยังคงกลับไปคิดหาวิธีผ่านวันเวลาในภายหน้าเถิด เราก็ใกล้ที่จะไปจากหมู่บ้านนี้เช่นกัน"

จบคำ เบือนสายตาไป เหม่อมองผนังน้ำแข็งที่ว่างเปล่าอีกครั้ง หลังจากเงียบงันด้วยความผิดหวังอยู่ชั่วครู่ เล้าเล่าเตียเป็นผู้เปลี่ยนเรื่องขึ้น

"เล่าเอี๊ยจื้อ ในสิบกว่าปีนี้ เงินทองที่ดาบเงานำพาแก่พวกเรา นับว่ามากเกินพออยู่แล้ว พวกเราสมควรรู้จักพอ และพวกเราก็เชื่อสนิทใจ ทั้งมวลนี้เป็นเล่าเอี๊ยจื้อประทานแก่พวกเรา แต่ทว่า พวกเรานอกจากรู้จักท่านเรียกว่า

กิมเล่าเอี๊ยจื้อแล้ว อื่น ๆ มิทราบเลยสักน้อยนิด”

กิมเล่าเอี๊ยจื้อแย้มยิ้มตอบ

“เล้าเล่าเตีย ท่านผิดแล้ว เรามิได้ประทานกระไรแก่พวกท่าน เนื่องเพราะเราต้องการหาที่ซ่อนของดาบเล่มนี้ แม้ในสิบห้าปีที่ผ่าน เราไม่สามารถหามันพบ แต่ทุกท่านก็ได้ช่วยเหลือเราอย่างใหญ่หลวงทีเดียว”

“ไฮ้ ! ท่านหมายความ ถึงพวกเราพาท่านออกไปล่าสัตว์...”

“ใช่ พวกท่านช่วยเราค้นหาจนแทบทั่วบริเวณหนึ่งร้อยลี้ มิว่าถ้ำใหญ่ถ้ำเล็กที่พอจะซ่อนตัวได้ พวกท่านก็ช่วยเราหามา ไม่มีแห่งหนใดมิผ่านสายตาเลย”

“เล่าเอี๊ยจื้อ ปกติท่านชืดชาในลาภยศชื่อเสียง ท่านต้องการดาบเล่มนั้นไปทำกระไร ?”

“กระทั่งประวัติความเป็นมาของเรา ยังไม่ยอมบอกกับพวกท่าน เราจะยอมบอกถึงเหตุผล ที่เราเหตุใดต้องการหาดาบเล่มนั้นหรือไร ?”

ขาดคำ รอยยิ้มสลายคลายไป ใบหน้าพลันกระด้างเย็นชา แค่นเสียงเย็นชา

“วาสนาของพวกเราสุดสิ้นแล้ว เชิญพวกท่านกลับไปเถิด”

สำหรับพรานป่าที่สัตย์ซื่อสมถะเหล่านี้ สีหน้าและน้ำเสียงที่เปลี่ยนแปรไปของกิมเล่าเอี๊ยจื้อ คุกคามจิตใจของพวกมันจนหวาดหวั่นพรั่นพรึง รู้สึกคล้ายแปลกหน้า ไม่เคยพบพานมาก่อน

เล้าเล่าเตียอย่างไรก็ไม่อาจสลัดความรู้สึกตื้นตันบุญคุณไปได้ จึงปลุกปลอบใจจนเข้มแข็งแล้ว กล่าวต่อกิมเล่าเอี๊ยจื้อ ที่หน้ากระด้างเย็นชาปานพอกด้วยน้ำแข็ง

“กิมเล่าเอี๊ยจื้อ พวกเราทั้งหลาย ชั่วชีวิตชาตินี้ต่างปลาบปลื้มตื้นตันต่อทุกประการที่ท่านประทานแก่พวกเรา พวกเราขอลา”

กิมเล่าเอี๊ยจื้อเบือนสายตาไปที่ผนังน้ำแข็งอีกครั้ง จวบจนพวกพรานชราไปได้สิบกว่าก้าว จึงส่งเสียงเย็นชา

“กลับไปบอกกับพวกทั้งหลาย ในเวลาหนึ่งเดือนนี้ ผู้ที่รักชีวิต ควรอย่าไปจากหมู่บ้านจึงประเสริฐ”

แม้กิมเล่าเอี๊ยจื้อจะเปลี่ยนเป็นคนละคนก็ตาม พวกพรานชรายังคงเชื่อว่า

ท่านหวังดีต่อพวกมัน ดังนั้นจึงส่งเสียงรับคำราวนัดกันไว้

จวบจนเสียงฝีเท้าของพรานชราลับหายจากโสตประสาท กิมเล่าเอี๊ยจื้อจึงเน้นเสียงหนัก ๆ

"เชิญท่านทั้งหลายออกมาได้แล้วกระมัง ?"

เสียงหัวร่อก้องกังวาน ดังมาจากหมู่หินระเกะระกะที่อยู่ทางด้านขวามือของกิมเล่าเอี๊ยจื้อประมาณสิบวา

เสียงหัวร่อพอขาดหาย เงาร่างสามสายกระโดดควับออกมาจากหลังหมู่หินใหญ่ เพียงแตะปลายเท้าวูบเดียว ร่างก็พุ่งมาถึงเบื้องหน้าสายตากิมเล่า-เอี๊ยจื้อ

ทั้งสามต่างแต่งกายรัดกุม ยืนหนึ่งหน้าสองหลังเป็นรูปสามเส้า

ผู้เป็นหัวหน้า มีวัยประมาณห้าสิบปี ประสานมือคารวะต่อกิมเล่าเอี๊ยจื้อแล้ว หัวร่อกล่าว

"ทีเซี้ยงไต้ซือ พวกเราหาท่านเป็นเวลาสามปีเต็ม ๆ จวบจนวันนี้ จึงได้พบหน้าอันสูงศักดิ์ของท่าน นับเป็นที่ยากจะพบพานจริง ๆ"

กิมเล่าเอี๊ยจื้อเบือนสายตาจากผนังน้ำแข็ง มาบนใบหน้าเรียวยาวที่ออกจะซีดขาวของผู้มา ประสานสายตามีประกายคมวาวของฝ่ายตรงข้าม พลางกล่าวช้ำ ๆ

"ท่านคือแป๊ะมิ่นซิวล้อ (อสูรหน้าขาว) บุ้นเอี้ยง หัวหน้าตึกสาขาสองมณฑลโอ๊วน้ำโอ๊วปัก ของพรรคทิฮ้วยปัง (เลือดกับเหล็ก...หมายถึงกล้าหาญ) กระมัง ?"

ชายชราหน้าขาวเกลี้ยงงุนงงวูบ จึงหัวร่อกล่าว

"ฮา ฮา...นึกมิถึง ไต้ซือจับเจ่าเฝ้ารอในหมู่บ้านเปลี่ยวร้างถึงสิบห้าปีแล้ว ถึงกับยังจำผู้แซ่บุ้นที่เป็นชาวยุทธ์ต่ำต้อยได้ นับเป็นที่ผู้คนต้องนับถือจริง ๆ"

กิมเล่าเอี๊ยจื้อส่งเสียงราบเรียบ

"ท่านนับได้ว่า มิใช่เป็นบุคคลยิ่งใหญ่กระไรจริง ๆ"

ชายกลางคนวัยประมาณสี่สิบปี ทั้งสองที่ยืนอยู่ด้านหลังบุ้นเอี้ยง ต่างสืบเท้าเข้ามาคนละสองก้าวราวนัดกันไว้ ตวาดเสียงก้อง

"ผู้ใดกล้าโอหังบังอาจ กล่าววาจาเช่นนี้ต่อหน้าตึ้งจู๊ (หัวหน้าตึก) พวกเรา ?"

อสูรหน้าขาวบุ้นเอี้ยงตวาด

"อย่าได้เสียมารยาทต่อไต้ซือ"

แล้วหันไปคารวะให้พลางกล่าวต่อ

"เล่าฮูควบคุมเบื้องล่างไม่เข้มงวด พวกมันจึงกล่าววาจาก้าวร้าวโอหัง เล่าฮูขอขมาต่อไต้ซือด้วย"

กิมเล่าเอี๊ยจื้อยังคงส่งเสียงราบเรียบ

"ท่านแน่ใจว่า เราคือทีเซี้ยงจริง ๆ หรือไร ?"

"ไต้ซือ พรรคเราทุ่มเทเวลาในตัวไต้ซือร่วมสามปี ด้วยประสิทธิภาพของทิฮ้วยปัง (เลือดกับเหล็ก...หมายถึงกล้าหาญ) จะผิดพลาดได้หรือไร ?"

"บุ้นตึ้งจู๊ ท่านบอกน้อยไปสิบปี"

ใบหน้าที่ซีดขาวของบุ้นเอี้ยงพลันแดงระเรื่อ ที่ถูกฝ่ายตรงข้ามจับผิดในวาจาของมันได้ ฝืนหัวร่อแก้ขวยแล้วกล่าว

"ไต้ซือบอกเช่นนี้ ผู้แซ่บุ้นไม่สมควรจำคนผิดแล้ว"

"บุ้นตึ้งจู๊ ด้วยทีท่าและวาจาที่ท่านกล่าวกับเรา ท่านสมควรจำคนผิดแล้ว และการจำผิด เป็นคุณประโยชน์ต่อตัวท่านเอง"

อสูรหน้าขาวบุ้นเอี้ยงพลันถอยหลังไปห้าก้าวใหญ่ เกร็งกำลังเตรียมพร้อม เน้นเสียงหนัก ๆ

"ไต้ซือ ข้าพเจ้าเป็นผู้แทนของประมุขพรรค มาว่ากล่าวกับตัวไต้ซือท่าน"

ความหมายในวาจาแม้ยังกระด้างอยู่บ้าง แต่คำเรียกตัวเองของมันเปลี่ยนแปลงไป จากเล่าฮูเป็นข้าพเจ้าแล้ว

กิมเล่าเอี๊ยจื้อทรงกายขึ้นช้า ๆ กล่าว

"ใช่ อาตมาคือทีเซี้ยง"

บุ้นเอี้ยงถอยหลังอีกก้าวใหญ่ คล้ายกลัวทีเซี้ยงไต้ซือจะลงมือต่อมัน รีบส่งเสียง

"ตอนข้าพเจ้ามา ท่านประมุขเคยมอบหมายให้ข้าพเจ้าถ่ายทอดวาจาต่อไต้ซือ ไต้ซือเพียงลำพัง ไม่มีกำลังพอจะสานปณิธานให้สำเร็จ พรรคเรายินดีทุ่มเทสุดสิ้นกำลังช่วยเหลือ"

ทีเซี้ยงไต้ซือแค่นเสียง

"ล้อไฮ้จิวทราบได้อย่างไร เล่าฮิวไม่มีปัญญาสานปณิธานด้วยกำลังเพียงลำพังตัว ?"

"ประมุขพรรคเรา มิได้แน่ใจว่าไต้ซือเพียงลำพังไม่อาจสานปณิธานสำเร็จ เพียงสั่งข้าพเจ้า ให้ถ่ายทอดวาจานี้แก่ไต้ซือเท่านั้น"

ดวงตาทีเซี้ยงไต้ซือมีประกายเดือดดาลขึ้นวูบหนึ่ง เน้นเสียงหนัก ๆ

"ท่านไปได้แล้ว"

"ประมุขพรรคเรา ยังสั่งให้ข้าพเจ้ามาเรียนถามต่อไต้ซืออีกสองเรื่อง"

ทีเซี้ยงไต้ซือแหงนหน้ามองยอดเขา มิได้ต่อปากต่อคำ อสูรหน้าขาวบุ้นเอี้ยงจึงส่งเสียง

"เรื่องแรก เจ้าของเดิมฮ้วยอี่ทีตอ (ดาบสวรรค์นางแอ่นโลหิต) ยังเป็นหรือตาย ?"

"ตายแล้ว"

"เรื่องที่สอง เจ้าของดาบคนใหม่คือผู้ใด ?"

"งักฮุ้นฮง"

บุ้นเอี้ยงเลิกคิ้วดกหนาของมันขึ้นสูง แค่นเสียงถาม

"เป็นมัน ? มันตอนนี้อยู่ที่ใด ?"

ทีเซี้ยงไต้ซือชายตามองบุ้นเอี้ยงอย่างเหยียดหยามแวบหนึ่งถาม

"คิดจะหามัน ?"

บุ้นเอี้ยงถูกสายตาทีเซี้ยงไต้ซือกระตุ้นจนเดือดดาล อดมิได้ต้องกล่าวอย่างโอหัง

"หากไต้ซือยินยอมชี้แนะ ข้าพเจ้ามีความต้องการเผชิญกับมันจริง ๆ"

"เฮอะ ในเมื่อท่านเป็นหัวหน้าตึกของทิฮ้วยปังสมควรพอจะเดาได้ วันนี้ของอีกสามปีให้หลัง เมื่อคนตระกูลงักปรากฏตัวในยุทธจักรอีกครั้ง ควรจะอยู่ในสถานที่ใดจึงถูก"

อสูรหน้าขาวบุ้นเอี้ยงฉุกใจได้คิด โพล่งเบา ๆ

"เฮาไง้ (ผาสกาว) ?"

ทีเซี้ยงไต้ซือมิได้สนใจไยดีมันอีก บุ้นเอี้ยงจึงกล่าวอย่างรู้ความนัย

"หากข้าพเจ้าไปหางักฮุ้นฮงพบที่เฮาไง้จริง ข้าพเจ้าจะต้องเรียนต่อท่าน

ประมุขพรรค บอกว่าได้รับพระคุณที่ไต้ซือชี้แนะให้"

ขาดคำกวาดตามองสองบริวาร ส่งเสียงหนัก ๆ

"พวกเราไป"

แล้วหันร่าง สาวเท้าไปในทางที่มาทันที

แต่อสูรหน้าขาวบุ้นเอี้ยงซึ่งหันกาย เพียงยกเท้าขวาขึ้นเท่านั้น พลันได้ยินเสียงทีเซี้ยงไต้ซือที่อยู่ด้านหลังแค่นหัวร่อเบา ๆ จากนั้นมีเสียงกรีดอากาศแหลมเล็กพุ่งเข้ามา

เท้าขวาที่ยกขึ้นมิทันปล่อยลง บุ้นเอี้ยงคำรามดัง ๆ ดีดตัวขึ้นอากาศไปเจ็ดแปดเชียะดั่งพลุไฟ ของดำมะเมื่อมกลุ่มก้อนหนึ่ง พุ่งเฉียดผ่านใต้รองเท้าของบุ้นเอี้ยง กระทบกับผนังหินสีเขียวที่ไกลกว่าเจ็ดแปดเชียะดังฉาด แล้วฝังเข้าไปในผนังหินนั้นแทบสิ้นเชิง

ความจริงบุ้นเอี้ยงตั้งใจ เมื่อพลิ้วตัวลงถึงพื้นแล้วหันไปมองสีหน้าแตกตื่นสงสัยของทีเซี้ยงไต้ซือ เพราะมันเชื่อ ปฏิกิริยาที่แคล่วคล่องปราดเปรียวของมันต้องผิดคาดหมายของหลวงจีนเฒ่าอย่างใหญ่หลวง และต้องประเมินฝีมือมันใหม่อีกครา

แต่รอจนเมื่อมันลอยตัวลงถึงพื้น เห็นชัดว่าที่ฝังอยู่ในผนังหิน ถึงกับเป็นหมวกขนสัตว์ที่ทีเซี้ยงไต้ซือสวมอยู่ สีหน้ากระหยิ่มยินดีของมัน พลันปลาสนาการหมดสิ้นทันที กลับกลายเป็นหวาดหวั่นพรั่นพรึงขึ้นแทน

อย่าว่าแต่ ทีเซี้ยงไต้ซือยังห่างจากหินเขียวประมาณสิบวา แม้นับว่าอยู่ในรัศมีสิบเชียะ สามารถซัดหมวกขนสัตว์ที่อ่อนนุ่มนิ่มเข้าไปฝังในก้อนหินกำลังภายในระดับนี้พอจะขู่ขวัญผู้คนจนฝ่อได้แล้ว

อสูรหน้าขาวบุ้นเอี้ยงตระหนกจนเหงื่อเย็นเยียบซึมโซมกาย หันหน้าช้า ๆ มา กล่าวต่อทีเซี้ยงไต้ซือด้วยสีหน้าหวาดหวั่นขวัญเสีย

"ไต้ซือ ท่าน...ท่านหมายความอย่างไร ?"

ทีเซี้ยงไต้ซือแค่นเสียงเย็นชา

"หากหมวกใบนี้ซัดออกจากมืองักฮุ้นฮง ต้องทะลุทรวงอกของท่านก่อนค่อยฝังไปในผนังหินอย่างแน่นอน !"

จบคำร้องสรรเสริญพระพุทธคุณดัง ๆ แล้วหันกายเดินตัวปลิวออกไปเลย

อสูรหน้าขาวบุ้นเอี้ยงยากจะยอมเชื่อจริง ๆ เพียงเวลาสามปีให้หลังงักฮุ้นฮงจะมีความสามารถ ถึงระดับที่หลวงจีนเฒ่าบอกเล่ามา มันครุ่นคิดจนเคร่งเครียดอยู่ครู่หนึ่ง จึงเน้นเสียงอย่างเด็ดเดี่ยว

"พวกเราไปดูที่เฮาไง้ (ผาสกาว) กันก่อน"

ผาสกาวเป็นผาขาดบนเทือกหน้าผาที่ยาวคดเคี้ยว ด้านเหนือติดกับสันเขาของยอดโง้วฮงซัว ด้านใต้เป็นเหวลึกไม่เห็นก้น 'ผนังฉายแสง' เป็นส่วนหนึ่งของ 'ผาสกาว' นี้เอง

จากหมู่บ้านพรานป่ามาที่ผาสกาว เดินเลาะเชิงผนังของผาไปทางทิศตะวันตกประมาณสิบลี้ ก็จะถึงผนังฉายแสง เนื่องจากยอดผนังมีลมแรงอากาศเหน็บหนาว พรานในหมู่บ้านจึงมิใคร่ขึ้นไปนัก

ไปทางเหนือของหมู่บ้านพรานป่า มีหุบเขาอันกว้างประมาณสองสามลี้อยู่แห่งหนึ่ง ในที่นั้น บุรุษหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง เสื้อผ้าเก่าคร่ำคร่าผู้หนึ่ง กำลังยืนอยู่ที่เชิงผนังผา ทางนอกรัศมีสองวารอบข้าง มีชาวยุทธ์ร่วมสามสิบคนรายล้อมเป็นวงกลม

ชาวยุทธ์เหล่านี้ แม้จะมีที่มาแตกต่างกัน มีชรา มีฉกรรจ์ แต่จิตใจของพวกมันเป็นเช่นเดียวกัน

แสดงแน่ชัด พวกประดานี้ มายืนล้อมอยู่ทางด้านหลังของบุรุษหนุ่มเป็นเวลานานไม่น้อยแล้ว มีบ้างกระแอมไอ มีบ้างส่งเสียงสนทนาดัง ๆ ด้วยจุดประสงค์ต้องการกระตุ้นให้บุรุษหนุ่มหันหน้ามา

แต่บุรุษหนุ่มที่เชิงผนัง กลับฟังโดยคล้ายไม่ได้ยิน ยืนมือไพล่หลังอยู่ในที่นั้นแน่วนิ่งเสมอมา

"นี่ ! บุรุษหนุ่มที่ยืนอยู่ข้างผนัง หันร่างมาเป็นไร ?"

บุรุษหนุ่มที่เชิงผนัง ยังคงยืนแน่วนิ่งดั่งมิได้ยินอยู่ในที่นั้น

"เราเห็นว่า เจ้าเด็กนี้คงหูหนวกเสียแปดส่วน"

"ไม่ก็ต้องเป็นคนใบ้"

บุรุษหนุ่มยังคงแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว

“เฮอะ เจ้าเด็กน้อยต้องเสแสร้งมารยาแน่ ให้มันสักฝ่ามือหนึ่ง ดูมันจะเคลื่อนไหวหรือไม่ ?”

“ถูกต้อง ถูกต้อง ลงมือเลย”

แม้มีคนสนับสนุนไม่น้อย แต่ไม่มีผู้ใดฟาดฝ่ามือไป สาเหตุที่ไม่มีคนลงมือ กลับมิใช่เนื่องเพราะมีจิตใจเมตตาการุณย์ แต่เป็นเพราะยังหยั่งตื้นลึกหนาบางของบุรุษหนุ่มไม่ได้ บรรดาผู้มีจิตใจต้องการช่วงชิงดาบ อย่างไรก็มิใช่เป็นมือชั้นธรรมดาที่วู่วามหุนหันไร้ความคิดอยู่

ขณะที่ผู้คนทั้งหลายรู้สึกอับจนปัญญาอยู่นั้น พลันมีคนในกลุ่มร้องขึ้น

“งักฮุ้นฮง”

เสียงเรียกนี้ ถึงกับฉุดให้บุรุษหนุ่มผู้นั้นหันร่างมาจริง ๆ

‘หล่อเหลาเหนือธรรมดา เยือกเย็นดั่งหินผา’ นั่นเป็นความรู้สึกแรกที่วูบขึ้นในจิตใจของผู้คนทั้งหลาย

แต่ทว่า ความรู้สึกนี้เพียงวูบขึ้นแวบเดียวเท่านั้น เนื่องเพราะชาวยุทธ์จำนวนมาก ที่มาหาดาบสวรรค์ในภูเขาโง้วฮงซัว หากไม่มีพลังฝีมือแท้จริงอยู่บ้าง มีผู้ใดกล้ามาเสี่ยงชีวิตมีค่า ?

แต่บุรุษหนุ่มที่เผชิญหน้ากับยอดฝีมือจำนวนมากหลาย ที่ต่างต้องการสังหารมันเพื่อชิงดาบสวรรค์ ถึงกับเยือกเย็นดั่งหินผาเช่นนี้ นับเป็นปฏิกิริยาผิดธรรมดา จนผู้คนอดเกิดความรู้สึกลึกซึ้งจนน่ากลัวไม่ได้

ความรู้สึกเช่นนั้น อุปมาคล้ายมายืนอยู่หน้าภูเขาไฟที่พร้อมจะระเบิดในทุกเวลาก็ปาน

มัน...นับว่าคล้ายภูเขาไฟที่มีพลานุภาพยิ่งใหญ่มหาศาล พร้อมจะระเบิดมากลืนชีวิตผู้คนทั้งมวลอยู่จริง ๆ จึงบันดาลให้ทั้งบริเวณ เงียบวังเวงจนผิดธรรมดาไป

สายตาคมกล้าแวววาว กวาดผ่านใบหน้าผู้คนทั้งหลายไปช้า ๆ รอบหนึ่งแล้ว บุรุษหนุ่มจึงส่งเสียงราบเรียบ

“เป็นสหายเก่าท่านใด เรียกผู้แซ่งัก ?”

ในกลุ่มคนที่อยู่ตรงหน้างักฮุ้นฮง มีชายชราวัยประมาณหกสิบปี สวมเสื้อยาวสีดำ ใบหน้าขาวเกลี้ยงไร้หนวดเครา เดินอาด ๆ ออกมา หยุดเบื้อง

หน้างักฮุ้นฮงสี่เชียะ แล้วถลึงตาที่มีประกายแวววาว เขม้นมองงักฮุ้นฮงพลางกล่าว

"เด็กน้อย จะมาลากความสัมพันธ์กับเล่าฮู เจ้ายังไม่มีน้ำหนักเพียงพอ"

หยุดเล็กน้อย กวาดตามองห่อผ้ายาว ๆ ที่อยู่บนพื้นหิมะแทบเท้างักฮุ้นฮงแวบหนึ่ง พลางส่งเสียงต่อ

"เล่าฮูทราบข่าว สามปีก่อนตอนงักปักแชบาดเจ็บสาหัส ได้พาบุตรโทนที่ยังมีลมหายใจคนหนึ่ง มาร่วงหล่นบนกองหิมะใต้ผานี้ พอฤดูร้อนหิมะละลายฟังว่าเพียงหาได้ซากศพของงักปักแชเท่านั้น จึงเดาว่างักฮุ้นฮงเจ้า เป็นบุตรของงักปักแช"

งักฮุ้นฮงส่งเสียงหนัก ๆ

"ใช่ เราคืองักฮุ้นฮง"

ชายชราหน้าซีดขาวเสื้อยาวสีดำแค่นเสียงเย็นชา

"เจ้าเป็นผู้ใด ? เล่าฮูไม่มีอารมณ์สนใจ ที่เล่าฮูสนใจ เป็นเพียงห่อผ้าสีน้ำเงินซีด ที่อยู่แทบเท้าเจ้าเท่านั้น"

ดวงตาดำขลับของงักฮุ้นฮง เป็นประกายอำมหิตขึ้นวูบหนึ่ง เผยอยิ้มส่งเสียง

"บอกให้ชัดเจนกว่านี้ ของที่ท่านสนใจคือ ดาบฮ้วยอี่ทีตอ (ดาบสวรรค์นางแอ่นโลหิต) ?"

ทุกคนที่รอบข้าง เกิดความเคลื่อนไหวขึ้นทันที ชายชราเสื้อดำแผดหัวร่อ กล่าวอย่างอวดอำนาจ

"ใช่ ! ฮา ฮา...ที่เล่าฮูสนใจคือดาบสวรรค์ มิเพียงเล่าฮูสนใจเท่านั้น ผู้คนทางรอบข้างก็สนใจเช่นกัน งักฮุ้นฮง ในห่อผ้าแทบเท้าเจ้า ใช่ดาบสวรรค์หรือไม่ ?"

"ใช่ !"

งักฮุ้นฮงตอบโดยไม่ลังเล จึงกระตุ้นผู้คนรอบข้างให้เคลื่อนไหววุ่นวายกว่าเดิม กระทั่งยังมีคนไม่อาจสะกดกลั้น เริ่มสาวเท้าเข้ามาบ้างแล้ว

ชายชราเสื้อยาวสีดำแค่นหัวร่อกล่าว

"งักฮุ้นฮง วาจาของเจ้ารวบรัดตัดความมาก แต่เล่าฮูยังคลางแคลง

สงสัยดาบสวรรค์อยู่ในมือเจ้า ?”

“ต้องการให้ผู้แซ่งักนำออกมา ?”

“เฮอะ เจ้าไม่นำออกมาก็ไม่ได้”

งักฮุ้นฮงใช้ปลายเท้าเขี่ยห่อผ้ายาว ๆ จนพลิ้วขึ้นมาในมือ แก้ห่อผ้าออก หยิบดาบทั้งฝักมาเล่มหนึ่งจริง ๆ

มือขวาหิ้วผ้าที่แก้ออก มือซ้ายคีบบนตัวดาบ ยื่นออกทางขวางไปเบื้องหน้า พลางกล่าว

“ใช่ดาบสวรรค์ ที่พวกท่านต้องการหรือไม่ ?”

ดาบมีลักษณะคล้ายดาบปีกนก แต่แคบและยาวกว่าดาบปีกนก ฝักดาบขุดขึ้นจากหยกขาวทั้งแท่ง เป็นสีขาวแวววาวไร้จุดแต้มราคี ช่วงหน้าที่กว้างที่สุดเป็นหยกสีแดงกว้างประมาณสี่นิ้ว สลักเป็นรูปนางแอ่นกางปีกแตะปลายปากที่ปลายดาบ มีรูปลักษณะเช่นเงาที่เคยสะท้อนบนผาเอียงยิกพิ้งไม่ผิดเพี้ยน ตัวนกนางแอ่นแดงฉานปานโลหิต เพียงฝักดาบนี้ กล่าวได้ว่าค่ามหาศาลสุดประมาณแล้ว

โกร่งดาบเป็นหยกขาว ด้ามดาบก็เป็นหยกขาว ยิ่งเน้นให้เห็นนางแอ่นโลหิตเป็นสีแดงเจิดจ้าบาดตากว่าเดิม

เสียงเซ็งแซ่จอแจทางรอบข้างพลันเงียบงัน แต่ละคนต่างลดมือลงลูบอาวุธข้างกายโดยไม่รู้ตัว

ชายชราอาภรณ์ดำเบิ่งตาจนแทบถลนออกนอกเบ้า เส้นเลือดบนหน้าผากขึ้นเขียวโปน เน้นเสียงหนัก ๆ

“งักฮุ้นฮง เล่าฮูคือแป๊ะมิ่นซิ่งกุน (เทพเจ้าหน้าขาว) เจี๊ยะลิบเตี้ย เพียงเจ้ามอบดาบให้เล่าฮู เล่าฮูมิเพียงคลี่คลายอันตรายเฉพาะหน้าของเจ้าเท่านั้น ยังสามารถสานปณิธานที่เจ้ามุ่งหวังให้สำเร็จด้วย”

ที่เทพเจ้าหน้าขาวเจี๊ยะลิบเตี้ยประกาศชื่อฉายา และยังเน้นเสียงดังกว่าเดิม เป้าหมายที่มันว่ากล่าว ย่อมมิเพียงงักฮุ้นฮงเท่านั้น

พอวาจาเทพเจ้าหน้าขาวเจี๊ยะลิบเตี้ยขาดคำ รอบข้างมีเสียงแค่นหัวร่อที่ไม่ยอมนับถือดังขึ้นทันที

งักฮุ้นฮงแค่นหัวร่อกล่าว

"หากผู้แซ่งักมอบดาบแก่ท่าน มิเพียงไม่อาจสานปณิธานที่อวดโอ่เท่านั้น น่ากลัวกระทั่งด่านทางเบื้องหน้า ท่านก็ไม่สามารถทะลวงผ่านออกไปได้"

เทพเจ้าหน้าขาวเจี๊ยะลิบเตี้ยหันขวับไปกวาดตามองผู้คนทางรอบข้างอย่างเดือดดาลแล้วคำราม

"ผู้ใดไม่ยอมนับถือ เสนอหน้าออกมา !"

ในกลุ่มคนที่รวนเร มีชายชราอายุประมาณเจ็ดสิบปี คิ้วแดง ผมแดง ใบหน้ามีรอยย่นซับซ้อน เดินอาด ๆ มา ในมือของมันเป็นไม้เท้าเหล็กกล้าท่อนยาว ปักลึกเข้าไปในพื้นหิมะร่วมครึ่งแล้ว กระชากเสียงด้วยโทสะ

"เล่าฮูนี่เองที่ไม่นับถือท่าน !"

เทพเจ้าหน้าขาวเจี๊ยะลิบเตี้ยคลายแส้อ่อนที่เคียนเอวของมันออกมาทันที ถลึงจ้องชายชราผมแดง พลางตวาด

"เชียะจงม้อ (มารผมแดง) จึงฮวบเฮาะ ท่านมีความเก่งกล้าสามารถเท่าใด เล่าฮูชัดเจนอย่างยิ่ง คิดจะมาทำลายเรื่องดีงามของเล่าฮู ท่านยังด้อยอีกห่างไกลนัก"

มารผมแดงจึงฮวบเฮาะชักไม้เท้าหนักสามสิบกว่าชั่งที่ปักอยู่บนพื้นหิมะขึ้นมา ชี้เจี๊ยะลิบเตี้ยพลางแค่นเสียงอย่างไม่ยินยอม

"เจี๊ยะลิบเตี้ย อวดโอ่เล่ห์คารม ไม่อาจคลี่คลายปัญหาได้ มา...พวกเรามาทดลอง ดูผู้ใดใช้ได้ ผู้ใดใช้ไม่ได้"

"ตกลง"

เทพเจ้าหน้าขาวเจี๊ยะลิบเตี้ยตวาดเสียงเกรี้ยวกราด ขณะจะโถมเข้าหามารผมแดง งักฮุ้นฮงก็ได้ส่งเสียงก่อน

"สองท่านทุ่นแรงไว้เถิด"

ทั้งสองต่างหันขวับไปที่งักฮุ้นฮงทันที

งักฮุ้นฮงเบนสายตาจากใบหน้าของชายชราทั้งสอง กวาดตามองผู้คนทางรอบข้างแวบหนึ่ง เห็นแต่ละคนต่างมีประกายตาละโมบจนแวววาว จึงแค่นเสียงเย็นชากล่าว

"ท่านทั้งหลาย ในเมื่อผู้แซ่งักกล้าเปิดเผยดาบสวรรค์แก่พวกท่าน ก็แสดงว่า มิได้แยแสพวกท่านในสายตา"

มีเสียงแค่นด้วยโทสะดังขึ้นทันที แต่งักฮุ้นฮงไม่สนใจ กล่าวสืบต่อไปอีก

“อย่าว่าแต่พวกท่านวันนี้ไม่ได้ดาบไปเท่านั้น แม้นับว่า ผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านได้ดาบไป น่ากลัวไม่อาจรอดชีวิตออกจากสองมณฑลโอ๊วน้ำโอ๊วปักได้ พวกท่านที่คลุกคลีในยุทธจักรมานานปี สามารถรอดชีวิตถึงปานนี้ นับว่าบรรพบุรุษมีบุญวาสนามากแล้ว ไยต้องมาตัดทอนอายุตัวเองด้วย ?”

เจี๊ยะลิบเตี้ยคำรามด้วยโทสะก่อน

“ทารกปากมิสิ้นกลิ่นน้ำนม เจ้าสั่งสอนผู้ใด ?”

งักฮุ้นฮงชายตามองเจี๊ยะลิบเตี้ยแวบหนึ่งกล่าว

“ผู้แซ่งักสั่งสอนท่านทั้งหลายหรือไม่ ตัวท่านย่อมเข้าใจกระจ่าง หากท่านมีความเห็น คุ้มค่าให้ทุ่มเทชีวิตมาเสี่ยงกับดาบเล่มนี้ เชิญท่านลงมือให้เต็มที่ ไม่ต้องหาข้ออ้างเลย”

มือขวาที่กำแส้อ่อนสะบัดวูบ ปลายแส้พุ่งวาบขึ้นม้วนตัวในอากาศปานสายฟ้า ดีดควับลงที่เบื้องหน้างักฮุ้นฮงแล้ว คำรามอย่างโอ่อ่าโอหัง

“งักฮุ้นฮง เล่าฮู...”

งักฮุ้นฮงแค่นหัวร่อสอดคำ

“จะเสี่ยงชีวิต ท่านควรมีความเยือกเย็นกว่านี้”

เจี๊ยะลิบเตี้ยพลันย่อตัวลงต่ำ แส้อ่อนถึงกับเหยียดแข็งดั่งคันทวน พุ่งวาบสู่หว่างกลางทรวงอกงักฮุ้นฮงปานประกายไฟ

‘ม้วนนุ่นเป็นสำลี’ เพียงอาศัยกำลังภายในระดับนี้ พอจะให้เทพเจ้าหน้าขาวเจี๊ยะลิบเตี้ยผยองลำพองได้จริง ๆ

อัดกำลังภายในใส่แส้อ่อน ให้เหยียดแข็งดั่งคันทวน เป็นเพียงท่าแรกเริ่มจู่โจมใส่ศัตรูของเทพเจ้าหน้าขาวเจี๊ยะลิบเตี้ย แต่มันก็เพียงสามารถใช้กระบวนท่าแรกเริ่มนี้ได้เท่านั้น !

เนื่องเพราะร่างงักฮุ้นฮงในตอนนั้น ไปยืนอยู่ทางซ้ายมือของเทพเจ้าหน้าขาวเจี๊ยะลิบเตี้ยแล้ว

แส้ร่วงหล่นลงจากมือเทพเจ้าหน้าขาวเจี๊ยะลิบเตี้ย พร้อมกันนั้น ที่คอหอยมีโลหิตสายหนึ่งฉีดออกมา ร่างสูงใหญ่ของเทพเจ้าหน้าขาว คล้ายเป็นหอเหล็กสีดำคว่ำโครมลงบนพื้นหิมะ ก่อนตายมิได้ส่งเสียงครางแม้สักแผ่วเบา

งักฮุ้นฮงนั้นชิงไปที่ข้างกายของเจี๊ยะลิบเตี้ย ในตอนมันเริ่มกระบวนท่าแรกเสร็จสิ้น ยังมิทันเปลี่ยนกระบวนท่าที่สอง แต่ละคนที่อยู่รอบข้าง ต่างเห็นได้ถนัดชัดเจน

เพราะทุกคนเห็นได้ถนัดชัดเจน จึงยิ่งรู้สึกประหลาดพิสดารจนไม่อาจคาดคำนวณ เพราะจากการเปลี่ยนกระบวนท่า ย่อมเป็นท่วงท่าที่เชื่อมติดต่อกัน แม้ในระหว่างนั้นจะมีช่องว่างอยู่บ้าง ก็เป็นช่วงเวลาสั้นกว่ากะพริบตาเท่านั้น

ไม่มีผู้ใดกล้าคาดคิด ช่วงเวลาสั้นปานกะพริบตาถึงกับเป็นช่วงเวลาที่บ่งชี้ความเป็นตายมาได้

มือซ้ายของงักฮุ้นฮงยังกำอยู่บนฝักดาบ มือขวาคงหิ้วผ้าสีน้ำเงินซีดที่เก่าคร่ำคร่าดั่งเดิม หากมันเคยชักดาบออกมาจริง อย่างนั้น จะชักดาบฆ่าคน สอดดาบเข้าฝัก ทั้งสามท่วงท่าเสร็จสิ้นแล้ว ผืนผ้าห่อนั้นยังมิทันร่วงลงถึงพื้นเลย

ไม่มีผู้ใดเห็นมันใช้ดาบ ชักดาบ แต่เทพเจ้าหน้าขาวเจี๊ยะลิบเตี้ยตายในคมดาบนั้น เป็นเรื่องแน่นอนที่ไม่อาจถกเถียงได้

ท่าร่างรวดเร็ว ดาบยิ่งเร็วกว่า นี่คือความน่าสะพรึงกลัวของดาบสวรรค์ที่โจษจันกันในยุทธจักร

ตอนร่างเทพเจ้าหน้าขาวเจี๊ยะลิบเตี้ยคว่ำลงกับพื้น งักฮุ้นฮงได้หันไปทางมารผมแดงจึงฮวบเฮาะแล้วถาม

"ท่านก็คิดจะได้ดาบเล่มนี้เช่นกันหรือไม่ ?"

จึงฮวบเฮาะถอยหลังไปสองก้าวใหญ่โดยไม่รู้ตัว ร้องโพล่งขึ้น

"เล่าฮูเสนอหน้า เพราะขัดตาทีท่ายโสโอหังของเจี๊ยะลิบเตี้ยเท่านั้น มิได้มีความคิดต้องการดาบเล่มนี้เลย"

ขาดคำ ไม่รอให้งักฮุ้นฮงเอ่ยปาก ลนลานถอยกลับเข้าไปในกลุ่มผู้คนอย่างรวดเร็ว

งักฮุ้นฮงกวาดตาเย็นชามองผู้คนทางรอบข้าง ส่งเสียงถาม

"ยังมีท่านใด ต้องการดาบสวรรค์เล่มนี้บ้าง ?"

ผู้คนทั้งหลายเบือนหน้ามองกันไปมา ไม่มีผู้ใดส่งเสียงเลย

งักฮุ้นฮงปูผ้ากับพื้น หมายจะห่อดาบคืนอีกครั้ง พลันมีเสียงตวาด

“ช้าไว้ !”

เสียงตวาดดัง มีร่างของผู้หนึ่งกระโดดปราดออกจากกลุ่มคน มันเป็นชายกลางคนคิ้วหนาตาโต ใบหน้ามีแต่เนื้อด้านจนเหี้ยมอำมหิต อายุประมาณสี่สิบเศษ

ชายกลางคนคิ้วหนาตาโตพอเสนอหน้าออกมา มีอีกเจ็ดคนที่วัยใกล้เคียงกัน ทะยานออกจากกลุ่มคนมาบ้าง มีเสียงร้องด้วยความตื่นเต้นดังขึ้น

“เป็นแปดปิศาจน้ำดำ !”

ชายฉกรรจ์คิ้วหนาตาโตเขม้นมองงักฮุ้นฮง พลางส่งเสียงสะเทือนเลื่อนลั่นปานฟ้าร้อง

“ตั้วเอี๊ยคือเล่าตั้ว (พี่ใหญ่) ของเฮ็กจุ้ยโป้ยไกว่ (แปดปิศาจน้ำดำ) นามจี๊เม่งฉายาต้กกักไซ (แรดนอเดียว) งักฮุ้นฮง นิสัยการต่อสู้ของพวกเราเฮียตี๋กับพวกศัตรู คาดว่าเจ้าคงเคยได้ยินอยู่บ้าง ?”

งักฮุ้นฮงทรงกายขึ้นช้า ๆ มิได้เหลือบมองอีกเจ็ดคนที่เสนอหน้าติดตามมา เพียงจับตามองแรดนอเดียวจี๊เม่งพลางกล่าว

“ถือพวกมากเข้าเอาชัย ?”

แรดนอเดียวจี๊เม่งแค่นหัวร่อถาม

“กลัว ?”

“วาจาไร้สาระ”

แรดนอเดียวจี๊เม่งแค่นเสียง

“ประเสริฐมาก อย่างนั้นพวกเรามาถกปัญหาสำคัญ พวกเราเฮียตี๋ต้องการดาบสวรรค์ในมือท่าน”

“พวกท่านสมควรทราบ ชิงดาบด้วยวิธีใด ?”

“เฮียตี๋ทั้งหลาย รวมพลังฝ่ามือจู่โจม !”

พอคำสั่งของแรดนอเดียวจี๊เม่งดังขึ้น อีกเจ็ดคนกระโดดเข้ามายืนเคียงข้างมัน ทั้งแปดเพิ่งรวมตัวได้ ฝ่ามือทั้งสิบหกข้างถูกสะบัดออกไปโดยพร้อมเพรียงกัน

พลังฝ่ามือหนักหน่วงมหาศาล กระแทกจนพื้นน้ำแข็งแตกกระจายสลายเป็นละอองสีขาวโพลง ม้วนเข้าใส่งักฮุ้นฮงทันที

แปดปิศาจน้ำดำ ใช้ฝ่ามือไม่ใช้อาวุธ เนื่องเพราะพวกมันสำนึกตัวไม่มีความเร็วเหนือกว่างักฮุ้นฮง อีกประการงักฮุ้นฮงยังเยาว์วัย พวกมันเชื่อมั่นแก่ใจ ในด้านกำลังภายใน ต้องไม่มีทางทัดเทียมกับพวกมันทั้งแปดปิศาจได้

งักฮุ้นฮงยัดห่อผ้ามือขวาไปที่มือซ้ายซึ่งกำฝักดาบแล้วผลักฝ่ามือขวาออกต่อต้านกำแพงหิมะที่ทะลักเข้ามาตรง ๆ

ในเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหวปานฟ้าถล่ม กำแพงหิมะแน่นหนา พลันแยกออกจากกันเป็นสอง รอจนเมื่อเศษหิมะร่วงหล่นลงหมดสิ้น แปดปิศาจน้ำดำไม่มีผู้ใดอาศัยโชคช่วยรอดชีวิตได้ ต่างฟุบตัวอยู่กับพื้นหิมะ สภาพการตาย ไม่ผิดเพี้ยนกับเทพเจ้าหน้าขาวเจี๊ยะลิบเตี้ยเลย

คล้ายเผชิญกับภูตผีเทพยดา ที่กำลังคนไม่สามารถต่อต้านได้ ชาวยุทธ์ที่ล้อมรอบข้าง พากันทะยานถอยไปร่วมเจ็ดแปดวา จากนั้นกระจายกันหลบหน้าคนละทิศละทาง เพียงชั่วพริบตา หายลับไม่มีร่องรอยแม้แต่เงา

งักฮุ้นฮงห่อดาบสวรรค์กลับเข้าไปในห่อผ้าแล้ว หันร่างเดินกลับไปในที่ยืนเมื่อครู่นี้อีกครา จากนั้นคุกเข่ากับพื้นหิมะ โขกศีรษะหนัก ๆ สามครั้ง จึงทรงกายเดินไปในทิศทางของหมู่บ้านพรานป่า

ยามเมื่องักฮุ้นฮงพลิ้วตัวลงจากผาสกาวถึงพื้น พลันมีเสียงกึกก้องสะท้านแก้วหูดังมาจากหลังผนังผา

"ประสกน้อย อาตมาอยู่รอคอยร่วมสามชั่วยาม (หกชั่วโมง) แล้ว"

งักฮุ้นฮงมิได้หันกาย เหยียดตัวตรงพลางถาม

"พระคุณท่านเรียกหาว่ากระไร ?"

"อาตมาทีเซี้ยง"

งักฮุ้นฮงหันร่างช้า ๆ ทีเซี้ยงไต้ซือที่เปลี่ยนเป็นครองจีวร จึงมีรูปลักษณะผิดจากกิมเล่าเอี๊ยจื้อดังคนละคน

ใบหน้าของท่านคล้ายเดือนเต็มดวง คิ้วเคราขาวดั่งไหมเงิน หนังตาหรี่พริ้ม เป็นรูปลักษณะของมหาสมณะที่เปี่ยมปริยัติธรรม ตัดขาดจากโลกียวิสัยโดยสิ้นเชิงจริง ๆ

งักฮุ้นฮงหันไปเผชิญหน้ากับทีเซี้ยงไต้ซือ เน้นเสียงหนัก ๆ ถาม

“ท่านรอผู้แซ่งัก เพราะเรื่องของเสียวลิ้มยี่ใช่หรือไม่ ?”

“ประสกน้อยทราบเจตนาของอาตมา ?”

“เพราะปณิธานนั้น ท่านอยู่รอที่นี้ถึงสิบห้าปี และก็หาเป็นเวลาสิบห้าปีด้วย”

ทีเซี้ยงไต้ซือผงกศีรษะ แล้วสั่นศีรษะกล่าว

“อาตมารอมาสิบห้าปี และก็หาสิบห้าปีจริง บอกแล้วละอายใจยิ่ง หากมิใช่ประสกน้อยทลายผนังศิลา จนปรากฏปากถ้ำขึ้น น่ากลัวหาอีกสิบห้าปียังคงเสียเวลาเปล่า”

“ท่านถ่อมตัวเกินไปแล้ว”

“สงฆ์ไม่มีมุสาวาจา ที่อาตมาบอก ล้วนเป็นความสัตย์จริง”

“ท่านเคยเข้าไปในถ้ำนั้น ?”

“อาตมามิเพียงเข้าไป ยังหาทุกซอกทุกมุมภายในจนทั่วถ้วนด้วย”

“แล้วท่านเคยเห็นกระไรบ้าง ?”

ตอนถามวาจานี้ ดวงตางักฮุ้นฮงเป็นประกายคมวาว เมื่อทีเซี้ยงไต้ซือประสานสายตานั้น หัวใจต้องวาบหวิวลง ส่งเสียงร้องสรรเสริญพระพุทธคุณก่อนจึงตอบ

“นอกจากค้างคาวกับงูแมลงแล้ว ไม่เห็นสิ่งอื่นใดอีกเลย”

“เห็นบ่อน้ำร้อนที่เดือดพล่านหรือไม่ ?”

“เห็น”

“นั่นคือหม้ออาหาร ที่พวกเราอาศัยประทังชีวิตมา ค้างคาวและงูกับแมลงเหล่านั้น คือเสบียงอาหารของพวกเรา”

หยุดเล็กน้อย งักฮุ้นฮงถามไป

“ท่านทราบหรือไม่ ? ที่ผู้แซ่งักบอก ‘พวกเรา’ นอกจากตัวผู้แซ่งักเองยังมีผู้ใดอีก ?”

“ประสกเฒ่าอี้กิวเทียน ?”

“ท่านผู้เฒ่าได้ลาจากโลกมนุษย์ไปแล้ว”

ทีเซี้ยงไต้ซือมีทีท่ามิทราบจะทำอย่างไร จึงร้องสรรเสริญพระพุทธคุณอีกคำ งักฮุ้นฮงกล่าวต่อ

“ท่านทราบหรือไม่ ดาบสวรรค์ที่เคยเกรียงไกรสุดยอดในยุทธจักร เหตุไฉนเพียงอุบัติในช่วงเวลาสั้น ๆ ก็สาบสูญไม่มีร่องรอย ?”

ทีเซี้ยงไต้ซือร้องสรรเสริญพระพุทธคุณอีกครั้ง งักฮุ้นฮงคุกคามต่อ

“ท่านก็ทราบ ใช่หรือไม่ ? และท่านไม่มีเหตุผลมิทราบด้วย มิเช่นนั้นท่านเหตุใดจึงต้องมารออยู่ที่นี้ถึงสิบห้าปี !”

ทีเซี้ยงไต้ซือตอบอย่างอ้อมค้อม

“ประสกน้อย บุญคุณความแค้นของรุ่นก่อน ปล่อยให้มันสลายไปพร้อมกับคราบสังขารของรุ่นก่อน มิใช่ยิ่งประเสริฐหรือไร ?”

“เฮอะ ทีหุยเจ้าสำนักของท่าน ยังปกติแข็งแรงกระมัง ?”

สีหน้าทีเซี้ยงเครียดลงทันที เน้นเสียงหนัก ๆ

“ประสกน้อย บุญคุณความแค้น กับผิดถูกชั่วดีของรุ่นก่อน นอกจากบุคคลในเหตุการณ์แล้ว มิว่าผู้ใดก็ยากจะวิจารณ์ตัดสิน ประสกน้อยยังเยาว์วัย ไฉนยืนกรานว่าผิดที่สำนักของเราได้ ?”

งักฮุ้นฮงประฝีปากตอบโต้

“ในเมื่อบุญคุณความแค้นของรุ่นก่อน นอกจากผู้อยู่ในแวดวงแล้ว คนนอกยากจะวิจารณ์ตัดสิน ไม่บังควรสอดมือเกี่ยวข้อง แล้วท่านเหตุใด ต้องมาจับเจ่าอยู่ที่นี้ถึงสิบห้าปี ?”

ทีเซี้ยงไต้ซือตะลึงลาน อึ้งอยู่เนิ่นนานจึงตอบ

“อาตมาเพราะต้องการหาของคืนแก่เสียวลิ้มยี่ อาตมาเป็นศิษย์เสียวลิ้มยี่ สมควรมีความรับผิดชอบ ในเกียรติของเสียวลิ้ม”

“เฮอะ กราบรับการประทานของอาจารย์ผู้ล่วงลับ ผู้แซ่งักจึงคล้ายฟื้นคืนชีวิตใหม่ เกียรติหรือความละอายของดาบสวรรค์ ผู้แซ่งักย่อมรับผิดชอบเต็มที่”

“อาตมาขอเตือนท่าน อย่าได้งมงายไม่สำนึก สิบห้าปีมิใช่เป็นเวลาสั้น ๆ ท่านสมควรทราบความเด็ดเดี่ยวของอาตมา”

“เฮอะ ผู้แซ่งักนับถือความเด็ดเดี่ยว และความมานะพยายามของท่านเสมอมา”

“อาตมาไม่ต้องการให้ท่านนับถือ เพียงหวังให้ท่าน ยินยอมสานปณิธาน

ของอาตมาเท่านั้น”

งักฮุ้นฮงสวนคำโดยไม่ลังเล

“ปณิธานที่ท่านหวังไว้ อยู่ในห่อผ้าสีครามที่ผู้แซ่งักสะพายนี้เอง แต่ทว่ามันก็เป็นหนึ่งในปณิธาน ที่ผู้แซ่งักต้องการปฏิบัติให้สำเร็จ”

“ประสกน้อยตั้งใจ จะปฏิบัติปณิธานให้สำเร็จด้วยวิธีใด ?”

“ผู้ใดลอกไป ก็คืนแก่ผู้นั้น”

“จะขึ้นเสียวลิ้มยี่ น่ากลัวต้องผ่านด่านอาตมาก่อน”

“เฮอะ ใช้กำลังช่วงชิง ?”

“นั่นที่จริงเป็นคัมภีร์ของเสียวลิ้มยี่เราอยู่”

“เจ้าสำนักท่าน มิได้บอกการแลกเปลี่ยนของเมื่อครั้งกระโน้นแก่ท่านหรือไร ?”

“เหลวไหลทั้งเรื่อง”

“ท่านเมื่อครู่เพิ่งบอก สงฆ์ไม่มีมุสาวาจา ตอนนี้บอกผู้แซ่งักกล่าวเหลวไหลทั้งเรื่อง นั่นเป็นการหลับตากล่าวมุสาชัด ๆ”

ทีเซี้ยงไต้ซือพลันเบิ่งตาจนประกายแวววาววูบวาบ เค้นเสียงตวาด

“บังอาจ !”

เสียงตวาดดังพร้อมกับสองไหล่ขยับวูบ โถมเข้าใส่งักฮุ้นฮงปานพยัคฆ์ร้าย

ต้นเหตุแห่งเภทภัย

งักฮุ้นฮงยังยืนห่างจากทีเซี้ยงไต้ซือร่วมสี่วา แต่หลวงจีนชราเพียงขยับร่างวูบเดียว ก็พุ่งถึงเบื้องหน้างักฮุ้นฮงปานสายฟ้า

ทีเซี้ยงไต้ซือกางนิ้วดั่งตะขอ ตะปบควับเข้าใส่ทรวงอกงักฮุ้นฮง

งักฮุ้นฮงตวัดมือขวา ประกบนิ้วดั่งปลายทวนกรีดเข้าใส่ชีพจรข้อมือของทีเซี้ยงไต้ซือ ด้วยระดับความเร็วเหนือกว่าหลวงจีนชรามากนัก

กระบวนท่าตะปบของทีเซี้ยงไต้ซือ เป็นเพียงหลอกล่อเบนความสนใจเท่านั้น พลังจู่โจมที่แท้จริง อยู่ในมือซ้ายของท่าน

มือขวาหดควับ เท้าซ้ายสืบไปก้าวใหญ่ ห้านิ้วมือซ้ายประกบกันดุจคมดาบ ฟันฉาดเข้าใส่ไหล่ขวางักฮุ้นฮง หากสันฝ่ามือนี้สัมผัสเป้า แม้กระดูกไหล่งักฮุ้นฮงไม่หักละเอียด ห่อผ้าสีครามที่สะพายอยู่บนไหล่ขวา ย่อมต้องถูกฟันขาดร่วงหล่นลงแน่นอน

งักฮุ้นฮงทั้งมิได้หลบหลีก และมิได้ปกป้อง นิ้วมือขวาที่กรีดใส่ข้อมือทีเซี้ยงไต้ซือเมื่อครู่ พลิกตามสภาวะเหยียดฝ่ามือดั่งดาบ ฟันใส่ชายโครงซ้ายของทีเซี้ยงไต้ซือบ้าง ระดับความเร็ว ยังคงเหนือกว่าหลวงจีนชราอยู่นั่นเอง

ใช้รุกสยบรุก ล้วนอาศัยระดับความเร็วเป็นฝ่ายมีเปรียบ

รุกจู่โจมสองครั้ง มิเพียงไม่อาจเป็นฝ่ายได้เปรียบเท่านั้น กลับถูกสยบลงก่อนถึงสองครา ทีเซี้ยงไต้ซือนอกจากเดือดดาลแล้ว ยังบังเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึงขึ้นด้วย

ทีเซี้ยงไต้ซือพลันถีบเท้าถอยหลังสามเชียะ คำรามดังสนั่นหวั่นไหว ผลักสองฝ่ามือเข้าใส่งักฮุ้นฮง

งักฮุ้นฮงหมุนกายขวับ ผลักฝ่ามือออกต้านรับตรง ๆ

เสียงระเบิดดังสะเทือนเลื่อนลั่น ฝ่ามือทั้งสี่สัมผัสวูบก็ผละจากกัน พื้นน้ำแข็งที่แข็งแกร่ง ถูกพลังกระแทกจนกลายเป็นหลุมกว้างประมาณสามเชียะ

งักฮุ้นฮงถอยหลังครึ่งก้าว แต่ทีเซี้ยงไต้ซือเสียหลักถอยไปถึงสี่ก้าว จึงยืนหยัดมั่นเข้าใส่งักฮุ้นฮงอีกคราด้วยทีท่าคล้ายจะต่อสู้ในระยะประชิดติดตัว แต่รอจนมือของท่านยื่นออกจากแขนจีวร สองมือถึงกับมีมีดสั้นคมกริบอยู่สองเล่ม

มีดสั้นพอปรากฏ กระบวนท่าของทีเซี้ยงไต้ซือพลันรวดเร็วกว่าเดิมชั่วพริบตา กระหน่ำจู่โจมถึงสองมีดซ้อน ๆ

เงาร่างสองสาย ประกบกันด้วยความว่องไวปานกังหัน แต่เพียงวูบเดียวก็ชะงักงัน เพราะงักฮุ้นฮงพลันพุ่งตัวออกจากการพัวพัน

ทั้งสองยืนห่างกันแปดเชียะ ใบหน้าที่แดงเปล่งปลั่งของทีเซี้ยงไต้ซือซีดขาวไม่มีสีเลือดเลย

ก้มมองจีวรที่มีรอยขาดมากมายหลายแห่งแล้ว ทีเซี้ยงไต้ซือถอนใจยาวกล่าวขึ้น

“ยามเมื่ออาตมาเห็นปากถ้ำ ที่ถูกท่านใช้พลังกระแทกแตกกระจายออกมาก็ทราบว่า ไม่แน่จะสามารถสยบท่านไว้ได้ ดังนั้นอาตมาจึงซ่อนมีดสั้นอยู่ในแขนจีวรสองเล่มก่อน มิคาดคิดว่ายังคงพ่ายแพ้อีก”

งักฮุ้นฮงแค่นเสียงเย็นชา

“ท่านตอนนี้มีความคิดเห็นอย่างไร ?”

ทีเซี้ยงไต้ซือกวาดตามองหน้างักฮุ้นฮงไป ๆ มา ๆ โดยหวังจะหาแววผ่อนคลายได้สักน้อยนิด แต่ทว่า ที่ท่านเห็น เป็นเพียงสีหน้าเคร่งเครียดเย็นชา

ทีเซี้ยงไต้ซือจึงถอนใจลึก ๆ แล้วตอบ

“ประสกน้อยมีความคิดเห็นอย่างไร ?”

“ในเมื่อท่านมีเจตนาสังหารผู้แซ่งัก สมควรทราบผู้แซ่งักมีความคิดเห็นอย่างไร ?”

“อาตมาเมื่อครู่นี้ แม้มิได้ผลดั่งแผนกลับเพลี่ยงพล้ำ แต่นั่นมิใช่แสดงว่าประสกน้อยสามารถฆ่าอาตมาได้ อย่าว่าแต่ ที่นี่ตอนนี้มียอดฝีมือซุมนุมคับคั่ง หากเราสองหักหาญผลาญชีวิตกันจริง น่ากลัวผู้ที่ต้องตายในตอนสุดท้าย มิใช่เป็นอาตมา”

งักฮุ้นฮงปลดห่อผ้าที่สะพายหลังออกมา แก้ห่อผ้าหยิบดาบสวรรค์ขึ้นแล้ว เคียนห่อผ้าไว้ที่หว่างเอว โดยไม่ประคารมตอบโต้ด้วย

ทีเซี้ยงไต้ซือเน้นเสียงคุกคาม

“ขอเพียงอาตมาลุกขึ้นประกาศ ท่านต้องกลายเป็นเป้าของชาวยุทธ์ทั้งแผ่นดินทันที”

งักฮุ้นฮงสืบเท้าเข้าหาทีเซี้ยงไต้ซือช้า ๆ ยังคงมิได้เอ่ยปากตอบโต้

ทีเซี้ยงไต้ซือถอยหลังไปสองก้าวใหญ่ เน้นเสียงตวาด

“งักฮุ้นฮง ในเมื่อท่านงมงายไม่สำนึก อย่างนั้นก็อย่าตำหนิอาตมาไม่เห็นแก่เจตนารมณ์ฟ้าดินที่สร้างสำสัตว์แล้ว”

งักฮุ้นฮงหยุดห่างจากทีเซี้ยงไต้ซือประมาณสี่เชียะ ยัดดาบไว้ในมือซ้าย พลางส่งเสียงกระด้างเย็นชา

“หลวงจีนเฒ่า ท่านมีทางรอดชีวิตอยู่สองสาย คือฆ่าผู้แซ่งัก หรือมีฝีเท้าเร็วกำผู้แซ่งัก !”

“เฮอะ รังสีอำมหิตที่รุนแรงยิ่ง ทิ้งชีวิตท่านไว้ต้องกลายเป็นเภทภัยในแผ่นดิน อาตมาจำเป็นต้องกำจัดท่านก่อนแล้ว”

ประกายตาอำมหิตของงักฮุ้นฮงยิ่งแวววาวขึ้นกว่าเดิม แค่นเสียงเย้ยหยัน

“การฆ่าคนเพราะเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว มักจะมีข้ออ้างที่โอ่อ่าอาจหาญ นี่หรือคือพฤติการณ์เคยชินของสำนักใหญ่ฝ่ายธัมมะ ?”

ใบหน้าชราของทีเซี้ยงไต้ซือแดงระเรื่อ ร้องโพล่งไป

“แล้วข้ออ้างของท่านคือกระไร ?”

งักฮุ้นฮงแค่นเสียงยะเยียบเย็นชา

"ผู้แซ่งักเพียงจดจำ บทเรียนที่ทั้งตระกูลงักหลั่งเลือดเสียชีวิต ไม่มีข้ออ้างใด ๆ"

"บุญคุณความแค้นของตระกูลงักท่าน ไม่มีศิษย์รูปใดของสำนักเสียวลิ้มยี่เกี่ยวข้องด้วยเลย"

"แล้วมีดสั้นทั้งคู่ในมือท่าน ใช้ทำประโยชน์ใด ?"

ทีเซี้ยงไต้ซือเงียบงันไป งักฮุ้นฮงจึงแค่นเสียง

"ผู้ใดลงมือก่อน ?"

ทีเซี้ยงไต้ซือมีแผนอยู่ในใจก่อนแล้ว ดังนั้นพองักฮุ้นฮงโพล่งถาม ท่านก็ชิงเป็นฝ่ายลงมือก่อนทันที

ร่างของทีเซี้ยงไต้ซือเพิ่งเคลื่อนไหว พลันมีเงาร่างสามสาย โฉบปราดลงจากหน้าผาสกาวราวดาวตกจากฟ้า

เงาร่างสามสายเพิ่งพุ่งลงมา อาวุธลับสามชนิดถูกซัดออกมาก่อน จู่โจมใส่งักฮุ้นฮงจากในที่สูง

ทีเซี้ยงไต้ซือพลันชะงักเท้า กลับพุ่งตัววาบออกไปทางด้านหลังปานประกายไฟ จนไกลกว่าสองวา รอจนงักฮุ้นฮงชักดาบสะบัดฟาดอาวุธลับเหล่านั้นกระเด็นไปหมดสิ้น ทีเซี้ยงไต้ซือก็พุ่งตัวหายเข้าไปในป่าโปร่งที่ไกลกว่าสิบห้าวาแล้ว

ที่พุ่งตัวลงจากหน้าผาสกาว คืออสูรหน้าขาวบุ้นเอี้ยงหัวหน้าตึกสาขาของพรรคทิฮ้วยปัง กับบริวารสองคนเดิมของมันนั่นเอง

อสูรหน้าขาวบุ้นเอี้ยงที่ซ่อนตัวอยู่บนผาสกาวมานานเวลา ได้เห็นฝีมืองักฮุ้นฮงที่จัดการชาวยุทธ์ที่บังอาจชิงดาบสวรรค์ ตอนนั้นแม้มันจะซ่อนตัวในระยะไกล เห็นมิใคร่ถนัดชัดเจนนัก

แต่การที่แปดปิศาจน้ำดำถูกสังหาร มันก็สำนึกตัวมิใช่คู่มืองักฮุ้นฮงได้ ดังนั้นจึงคิดจะฉวยโอกาส ขอยืมมือทีเซี้ยงไต้ซือกำจัดภัยยิ่งใหญ่นี้ไป สร้างความดีความชอบครั้งสำคัญ แต่คาดคิดไม่ถึง กลับถูกทีเซี้ยงไต้ซือหลอกใช้เป็นโล่ต้านทานการหลบหลีกของหลวงจีนเฒ่าแทน

พวกอสูรหน้าขาวบุ้นเอี้ยงทั้งสาม พุ่งตัวลงห่างจากด้านหลังงักฮุ้นฮงประมาณหกเซียะ งักฮุ้นฮงแม้มิได้หันไปหาพวกมันทันที แต่อสูรหน้าขาวบุ้นเอี้ยง

ก็รู้สึก หวาดหวั่นพรั่นพรึงจนมิทราบควรทำอย่างไรแล้ว

"บุ้นตึ้งจู๊ (หัวหน้าตึกแซ่บุ้น) พวกเรานับว่าพบกันในสถานที่เก่าอีกคราวหนึ่งแล้ว"

งักฮุ้นฮงส่งเสียงพร้อมกับหันกาย ดาบสวรรค์ถูกสอดเข้าฝักไปนานแล้ว

อสูรหน้าขาวบุ้นเอี้ยงถอยหลังก้าวใหญ่โดยไม่รู้ตัว พยายามกลืนน้ำลายด้วยความกระอักกระอ่วนกล่าว

"งัก...งักยี่กงจื้อ"

งักฮุ้นฮงแค่นหัวร่อ

"เรียกเรางักฮุ้นฮงเถิด กาลก่อนตอนอยู่บนหน้าผาสกาว ท่านก็ได้เรียกผู้แซ่งักเช่นนี้ วันนี้มาพบในที่เก่าอีกคราว ใช้คำเรียกหาในครากระโน้น มิใช่ยิ่งสามารถกระตุ้นให้พวกเรานึกถึงเหตุการณ์เมื่อคราวก่อนได้ชัดเจนกว่าเดิม ?"

บุ้นเอี้ยงกล่าวด้วยความกระดากกระเดื่อง

"กาลก่อนผู้แซ่บุ้นปฏิบัติตามคำสั่ง ไม่อาจเป็นตัวของตัวเอง งักยี่กงจื้อบ้านมีกฎของบ้าน พรรคมีกฎของพรรค ผู้แซ่บุ้นไหนเลยกล้าฝ่าฝืนกฎของพรรคปฏิบัติตามความคิดเห็นของตัวเองได้"

งักฮุ้นฮงแค่นหัวร่อถาม

"กฎของพรรคทิฮ้วยปัง นับว่าควบคุมบังคับท่านรุนแรงเหลือเกิน ?"

บุ้นเอี้ยงได้โอกาสรีบสวนคำไป

"ขอเพียงเป็นเรื่องที่ปังจู๊ (ประมุขพรรค) สั่งมา บุ้นเอี้ยงย่อมต้องสละชีวิตปฏิบัติถึงที่สุด"

"ท่านจงรักภักดีต่อทิฮ้วยปังถึงปานนี้ ประมุขพรรคสมควรสนับสนุนท่านอย่างมากจึงถูก"

"ทุ่มเทชีวิตจงรักภักดีต่อปังจู๊ เป็นหน้าที่ของบุ้นเอี้ยงอยู่แล้ว ไหนเลยกล้ามุ่งหวังในเรื่องอื่นใด ?"

"ประเสริฐ ประเสริฐมาก จิตใจที่ภักดีของท่านเป็นที่ผู้คนต้องตื้นตันอย่างยิ่ง และก็นับถืออย่างยิ่ง เรื่องของวันนี้ ท่านก็รับคำสั่งมาปฏิบัติกระมัง ?"

"ถูกแล้ว"

"ตอนนี้เป็นเวลาที่ท่านสละชีวิตปฏิบัติงาน เพื่อแสดงความจงรักภักดี

ต่อพรรคของท่านแล้ว”

บุ้นเอี้ยงคาดคิดมิถึง วาจาของมัน จะเป็นบ่วงผูกมัดตัวมันเอง จึงต้องตะลึงลานอยู่กับที่ไป

งักฮุ้นฮงเดินเข้าหาพวกบุ้นเอี้ยงทั้งสาม สร้างความหวาดหวั่นต่อบุ้นเอี้ยงจนร้องขึ้น

“วันนี้บุ้นเอี้ยงเพียงรับคำสั่ง พาผู้ใต้บังคับบัญชาทั้งสอง มาดูเหตุการณ์ที่ชาวยุทธ์เสาะหาดาบสวรรค์เท่านั้น”

“ความหมายว่า ที่ลอบประทุษผู้แซ่งัก เป็นความคิดของตัวท่านเอง ?”

อสูรหน้าขาวบุ้นเอี้ยง เหม่อมองดูงักฮุ้นฮงที่หยุดลงในระยะสามเชียะจนตะลึงลาน มิทราบจะว่ากล่าวแก้ตัวอย่างไรอีกแล้ว

ประกายตาที่คมวาวของงักฮุ้นฮง เขม้นมองหน้าบุ้นเอี้ยงพลางส่งเสียงเย็นชา

“บุ้นตึ้งจู๊ ยังมีเล่ห์คารมที่รื่นหูกว่านี้หรือไม่ ?”

บุ้นเอี้ยงพลันตวาดสุดเสียง

“บุกเข้าไป !”

เสียงตวาดดังชักกระบี่ควับ แทงสวบเข้าใส่ทรวงอกงักฮุ้นฮง ด้วยความเร็วและพลิ้วปานกระแสลม กระบี่อสูรของมัน นับว่ามีจุดเด่นอยู่จริง ๆ

ในเวลาเดียวกับที่บุ้นเอี้ยงชักกระบี่จู่โจม ชายกลางคนถือดาบที่อยู่สองฟากข้างของมัน ก็พากันกระหนาบจู่โจมโดยพร้อมกัน

ผู้อยู่ด้านซ้าย จู่โจมใส่ช่วงบนของงักฮุ้นฮงทั้งสามทาง ผู้อยู่ด้านขวาย่อตัวลงจู่โจมช่วงล่างของงักฮุ้นฮงทั้งสามทาง

แสดงแน่ชัด ทั้งสามคนนี้ต้องเคยลงมือกลุ้มรุมศัตรูมาบ่อยครั้ง ผสานอาวุธทั้งสามจนเข้มแข็งมั่นคง มีอานุภาพกราดเกรี้ยวดุดันไม่น้อยเลย

ร่างของงักฮุ้นฮงไถลออกไปด้านขวาร่วมสองวา ในสภาพที่ไม่มีการย่อกายทำท่า ดูไปคล้ายเป็นปุยนุ่นที่ถูกกระแสลมพัดพาไม่ผิดเพี้ยน

ความเคลื่อนไหวของบุ้นเอี้ยง ก็รวดเร็วเพียงพอ สองเท้าของงักฮุ้นฮงเพิ่งลอยพ้นพื้น มันก็ทะยานกายตามติดเข้ามา ประหนึ่งเป็นกำลังกระบี่กระชากตัวมันไปก็ปาน

งักฮุ้นฮงเกลือกร่างเร็วกว่าบุ้นเอี้ยง เพียงกะพริบตา การพลิ้วลงถึงพื้นก็ย่อมเร็วกว่ามันเช่นกัน

ปลายเท้าเพิ่งสัมผัสพื้น พลันดีดควับเข้าใส่บุ้นเอี้ยงที่พุ่งตัวตามเข้ามา

เงาร่างสองสายพุ่งเฉียดผ่านกันไปปานสายฟ้า บุ้นเอี้ยงยังพุ่งไปอีกสามสี่ก้าวจึงคว่ำโครมลงกับพื้น พื้นน้ำแข็งที่ใต้ลำคอของมัน ถูกโลหิตสด ๆ อุ่นระอุ ฉีดเข้าใส่จนมีควันสีขาวลอยเป็นเส้นสาย

ในเวลาเดียวกับที่อสูรหน้าขาวบุ้นเอี้ยงคว่ำลงกับพื้น งักฮุ้นฮงใช้ปลายฝักดาบ จี้ใส่ตัวดาบของชายกลางคนทั้งสองอย่างแม่นยำ

ชายกลางคนทั้งสอง คุกเข่าโครมลงกับพื้น ฟุบตัวหดคอละล่ำละลักร้อง

"งักยี่กงจื้อไว้ชีวิต"

"ไสหัวไป !"

ชายกลางคนทั้งสองคล้ายได้รับนิรโทษ ลนลานกระโดดขึ้น สาวเท้าหมายจะหนีให้สุดกำลัง

"หยุดไว้ !"

ชายกลางคนทั้งสอง ถูกทีท่ากราดเกรี้ยวเย็นชาของงักฮุ้นฮงขู่ขวัญจนงันแล้วรีบชะงักเท้าหันร่างละล่ำละลักถาม

"งักยี่กงจื้อ ท่าน...มิใช่...อภัยไว้ชีวิต...พวกเราสองแล้ว ?"

"ใช่ แต่พาซากศพไปด้วย"

ชายกลางคนทั้งสองรับคำถี่ ๆ ลนลานวิ่งไปที่ซากศพบุ้นเอี้ยง ผู้หนึ่งอุ้มช่วงบนผู้หนึ่งโอบสองเท้า หามซากศพวิ่งโซซัดโซเซเข้าไปในป่าโปร่งที่เมื่อครู่ทีเซี้ยงไต้ซือวิ่งหนี

งักฮุ้นฮงสลัดน้ำแข็งที่ติดบนปลายเท้าออกไป จึงเดินเชิดหน้ายืดอกไป

"ดาบยอดเยี่ยม"

ในครั้งนี้ เสียงดังลงมาจากบนยอดผาสกาวที่สูงกว่าสี่สิบวา

งักฮุ้นฮงชะงักเท้า มิได้เหลียวหลัง

"ข้าพเจ้าหมายความว่า ดาบเป็นดาบดีเยี่ยม โดยมิได้หมายถึงกระบวนท่าดาบ"

งักฮุ้นฮงมิได้เหลียวมอง

“ไม่คิดต้องการทราบข้าพเจ้าเป็นผู้ใด ?”

“ผู้แซ่งักเห็นว่า ไม่มีความจำเป็น”

“ท่านสามารถแน่ใจ ไม่มีความจำเป็นหรือไร ?”

“หากมีความจำเป็น ผู้แซ่งักน่ากลัว ไม่คิดจะดูก็ไม่ได้แล้ว”

ผู้อยู่บนยอดผาหัวร่อเสียงก้องกล่าว

“งักฮุ้นฮง ท่านยังคร่ำโลกกว่าที่ข้าพเจ้าคาดคิดไว้มากหลายนัก”

งักฮุ้นฮงแค่นหัวร่อ สาวเท้าเดินต่อไป

ผู้อยู่บนยอดผาส่งเสียงต่อ

“งักฮุ้นฮง พวกเราได้พบกันในเวลารวดเร็วยิ่ง”

งักฮุ้นฮงชะงักเท้าอีกคราว ส่งเสียงเย็นชา

“ท่านก็คิดต้องการดาบสวรรค์เล่มนี้ ?”

“ดาบสวรรค์ นับเป็นดาบวิเศษของโบราณจริง ๆ เป็นดาบมีความคมสุดยอดของแผ่นดินทุกยุคทุกสมัย แต่ทว่า ดาบคมกริบมิสู้มีฝีมือคมกริบ”

“ดังนั้น ดาบคมกริบสมควรคู่กับมือคมกริบ ใช่หรือไม่ ?”

“ฮา ฮา...งักฮุ้นฮง ท่านบอกถูกต้องที่สุดแล้ว”

งักฮุ้นฮงส่งเสียงเย็นชา

“ชื่อเสียงเกรียงไกรมิใช่ได้โดยง่ายดาย แต่การรักษายิ่งลำบากยากเข็ญกว่า ดังนั้น ดาบคมกริบในมือผู้แซ่งัก แม้กระตุ้นจิตใจท่านให้หวั่นไหว แต่ก่อนที่ท่านยังสะสางไม่ชัดเจน ฝีมือผู้แซ่งักจะคมกริบถึงระดับใด ท่านยังไม่อาจดำเนินการโดยวู่วามหุนหัน ใช่หรือไม่ ?”

คล้ายดั่งจี้เข้าใส่ใจดำของผู้อยู่บนยอดผา หลังจากเงียบงันไปครู่หนึ่งแล้ว จึงมีเสียงดังลงมา

“เช่นนี้หมายความ ท่านรู้จักข้าพเจ้าเป็นผู้ใดแล้ว ?”

“หากผู้แซ่งักคำนวณไม่ผิด ท่านสมควรคือเอี๊ยบเพียวฮวงฉายาตอฮุ้น (วิญญาณดาบ)”

ขาดคำสาวเท้าก้าวต่อไป ทิ้งเสียงแผดหัวร่อด้วยความเดือดดาลของคนบนหน้าผา โดยไม่ไปสนใจไยดีมันอีกเลย

เสียงกรีดร้องแหลมเล็กเสียดประสาท ฉีกทำลายความเงียบวังเวงของหุบเขาหิมะเปลี่ยวร้าง เงาร่างสีขาวสายหนึ่ง ร่วงหล่นลงมาจากยอดผาดั่งอุกกาบาต นับเป็นที่น่าตระหนกยิ่งนัก

เสื้อกระโปรงสีขาว ถูกลมหนาวรุนแรงกรรโชกจนแนบเนื้อ อกอวบอูมเอวคอดกิ่ว กระชับร่างอ้อนแอ้นจนเห็นชัดตา

คราบโลหิตสีแดงบนเสื้อกระโปรงขาวของนาง ยังเด่นชัดถนัดตายิ่งกว่ารูปกายเสียอีก

งักฮุ้นฮงที่เดินเข้าไปในหุบเขา ดีดร่างขึ้นอากาศกว่าห้าวา ตะปบมือซ้ายคว้าหลังเสื้อของนางไว้ เกร็งลมปราณให้ตัวเบา ลอยพลิ้วลงสู่พื้น

ดรุณีอาภรณ์ขาวพอเท้าสัมผัสพื้น นางครางเบา ๆ พลิกตัวซบเข้าไปในอ้อมอกงักฮุ้นฮง งักฮุ้นฮงก็หงายร่างพิงหลังกับผนังศิลาที่เย็บเยียบ

เงาดำสายหนึ่ง พุ่งเข้ามาตามเส้นทางของงักฮุ้นฮงด้วยความเร็วปานประกายไฟ

ดรุณีอาภรณ์ขาวที่ฟุบในอ้อมอกงักฮุ้นฮง กรีดร้องด้วยความตระหนกไม่รอให้เงาดำเข้าใกล้ตัว นางพลันผลักงักฮุ้นฮงออกแล้ว หันกายวิ่งเข้าไปในอีกด้านหนึ่งของหุบเขา พอดีวิ่งเข้าหาชายชราสองคนที่กำลังเร่งฝีเท้าเข้ามา

ชายชราทั้งสอง คว้าแขนซ้ายขวาของดรุณีอาภรณ์ขาวที่กำลังวิ่งอย่างสุดฝีเท้าไว้อย่างแม่นยำ พลิ้วตัวลอยละลิ่ว ลงมายืนห่างจากงักฮุ้นฮงประมาณสองวา

เงาดำที่พุ่งมาในอีกด้านหนึ่ง ก็ได้โฉบผ่านหน้างักฮุ้นฮง หยุดลงบนพื้นที่ห่างจากสองบุรุษหนึ่งสตรีประมาณห้าเชียะ

ชายชราทั้งสองต่างสวมเสื้อยาวสีเทา วัยประมาณเจ็ดสิบปี ผมขาวโพลงหน้าแดงเปล่งปลั่ง เค้าแจ่มใสเปี่ยมราศี ประหนึ่งเป็นผู้วิเศษเหนือโลกีย์

ดรุณีอาภรณ์ขาวที่ถูกกระหนาบอยู่ในระหว่างกลางสองชายชรา กล่าวได้ว่ามีโฉมสะคราญปานบุปผา อ้อนแอ้นสง่าดั่งเทพธิดาท่องคลื่น

เงาดำที่หยุดอยู่เบื้องหน้าคนทั้งสาม มีวัยประมาณสามสิบปี หลังสะพายดาบยาว ด้ามดาบโผล่พ้นไหล่ซ้าย เพียงดูด้ามดาบที่สลักเสลาด้วยลวดลายงดงามประณีต ไม่ยากที่จะสังเกตออก ต้องเป็นดาบโบราณที่ยากจะ

เสาะแสวงหาในยุคนี้

อาภรณ์รัดกุมสีดำกระชับร่าง เผยเห็นกล้ามเนื้อที่บึกบึนเข้มแข็ง ประกายตาคมวาวราวเหยี่ยวร้าย เน้นกับใบหน้าคมคายแจ่มใส แต่กราดเกรี้ยวเย็นชาบ่งบอกว่า มันเป็นยอดฝีมือที่แคล่วคล่องปราดเปรียว ปัญญาความคิดสูงส่งและโหดเหี้ยมดุดัน

ชายฉกรรจ์อาภรณ์ดำเมื่อหยุดลงแล้ว จับตามองสองบุรุษหนึ่งสตรีแวบหนึ่ง ส่งเสียงกังวาน

"ที่แท้อาจารย์กับศิษย์ทั้งสามของเซี่ยงแป๊ะซังเฮาะ (สองกระเรียนภูเขาเซี่ยงแป๊ะ) ในยุทธจักรเล่าลือ สองกระเรียนเซี่ยงแป๊ะ มีวิชาตัวเบาเลอเลิศครอบคลุมแผ่นดิน วันนี้ได้เห็นกิมโกวเนี้ย พุ่งตัวลงจากยอดผาที่สูงกว่าหกสิบวา นับว่าสมกิตติศัพท์ที่เล่าลือจริง ๆ"

ดรุณีอาภรณ์ขาวแค่นเสียงเย็นชา

"เรื่องของเราโกวเนี้ย ไม่ต้องให้ท่านเกี่ยวข้อง"

ชายชราเสื้อยาวสีเทาที่อยู่ขวามือของดรุณีอาภรณ์ขาวเน้นเสียงหนัก ๆ กล่าว

"เซียนยี้อย่าก้าวร้าว ท่านที่เบื้องหน้านี้ คือวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงไต้เฮี้ยบ ที่พวกเราพอเข้าด่านก็ได้ยินชาวยุทธ์มากหลายกล่าวขวัญถึง"

ดรุณีอาภรณ์ขาวกวาดตามองวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่ครู่หนึ่ง จึงหันไปมองชายชราคิ้วยาวด้วยสีหน้าคลางแคลงสงสัย โพล่งเบา ๆ

"ว่ากระไร ? มันหรือคือวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวง ที่ชาวยุทธ์หวั่นเกรงดั่งเป็นพยัคฆ์ร้ายตัวนั้น ?"

ชายชราที่อยู่ซ้ายมือของดรุณีอาภรณ์ขาวมีร่างอ้วนเตี้ยกว่าผู้หนึ่ง เน้นเสียงกล่าว

"เซียนยี้ ชื่อฉายาของเอี๊ยบไต้เฮี้ยบ ไหนเลยจะให้เจ้าเรียกตรง ๆ ได้ ?"

จากน้ำเสียง และถ้อยคำของชายชราทั้งสองบ่งบอกว่า พวกมันไม่ต้องการเกิดกระทบกระทั่งกับวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวง

ดรุณีอาภรณ์ขาวที่มีประสบการณ์อ่อนด้อย ถูกทักท้วงซ้ำ ๆ ซ้อน ๆ ถึงสองครา อดเกิดโทสะเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่ได้ จึงโพล่งขึ้น

"อาจารย์ทั้งสอง มันมีวัยสักเท่าใด ควรค่าให้ผู้เฒ่ายอมอ่อนข้อถึงปานนี้ ?"

ชายชราอ้วนเตี้ยกว่ากระซากเสียงด้วยโทสะ

"ห้ามปากมาก"

ขาดคำ หันไปประสานมือคารวะให้วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวง พลางกล่าว

"เอี๊ยบไต้เฮี้ยบ ศิษย์น้อยเยาว์วัยไร้ความคิด มิว่าวาจาหรือกิริยาใด หากก้าวร้าวล่วงเกินไปบ้าง ยังหวังให้เอี๊ยบไต้เฮี้ยบอโหสิด้วย"

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงหัวร่อเสียงกังวานกล่าว

"ฮา ฮา...รับฟังมาเนิ่นนานว่า สองกระเรียนเชี่ยงแป๊ะ ไม่แก่งแย่งชิงดีกับชาวโลก วันนี้สองท่านมีมารยาทต่อผู้แซ่เอี๊ยบปานนี้ เป็นการแสดงหลักการไม่แก่งแย่งชิงดีกับชาวโลกของท่านทั้งสองหรือไร ?"

ชายชราคิ้วยาวหัวร่อกล่าว

"มาบังเอิญพบเอี๊ยบไต้เฮี้ยบที่นี้เวลานี้ หากเล่าฮิวบอก พวกเราเฮียตี๋พาศิษย์มาเปิดตาดูโลกภายนอก มิทราบเอี๊ยบไต้เฮี้ยบเชื่อหรือไม่ ?"

"ไม่เชื่อ"

เอี๊ยบเพียวฮวงตอบโดยไม่ลังเล กระเรียนเฒ่าทั้งสองพากันขมวดคิ้วแนบแน่น ผู้ต่ำเตี้ยกว่ากล่าว

"อย่างนั้น ในความเห็นของเอี๊ยบไต้เฮี้ยบท่าน ?"

วิญญาณดาบของเอี๊ยบเพียวฮวงตอบ

"ปณิธานอยู่ที่ดาบสวรรค์ !"

"ท่านเล่า ?"

"ก็ดาบสวรรค์เช่นกัน"

ชายชราอ้วนเตี้ยงุนงงวูบจึงถาม

"ในเมื่อเอี๊ยบไต้เฮี้ยบมีปณิธานอยู่ที่ดาบสวรรค์ เมื่อครู่ตอนศิษย์น้อยผละมา ท่านเหตุใดไม่ชิงดาบไว้ก่อน ?"

เอี๊ยบเพียวฮวงแค่นหัวร่อตอบ

"ผู้แซ่เอี๊ยบรู้จักแต่ช่วงชิงโดยเปิดเผย ไม่ลอบเร้นขโมยแน่"

สีหน้าชายชราอ้วนเตี้ยเครียดลงทันที กระซากเสียง

“เอี๊ยบเพียวฮวง ท่านหมายความ พวกเราจะลอบขโมย ?”

เอี๊ยบเพียวฮวงสั่นศีรษะ ตอบอย่างเย้ยหยัน

“ด้วยพฤติการณ์ของท่านทั้งสาม น่ากลัวยังต่ำทรามกว่าลอบขโมยอีกหลายชั้น”

ชายชราอ้วนเตี้ยกว่าหน้าแดงฉานด้วยโทสะ ตวาดเสียงก้อง

“เอี๊ยบเพียวฮวง ท่าน...ท่านเข้าใจตัวท่านเป็นผู้ใด ?”

เอี๊ยบเพียวฮวงแค่นเสียงเย็นชา

“เราหรือ ? เราคือชาวยุทธ์ที่มีเรื่องราวใดเป็นบอกไปตรง ๆ ไม่รู้จักโป้ปดสอพลอผู้อื่น”

ชายชราอ้วนเตี้ยกว่าอับจนถ้อยคำตอบโต้ เอี๊ยบเพียวฮวงจึงแค่นหัวร่อกล่าวต่อ

“ลอบชิงมีอยู่สามประเภท ฉวยโอกาสคนไม่อยู่ฉกฉวยไปคือขโมย ฉวยโอกาสที่คนไม่ระวังฉกฉวยไปนั่นคือชิง ใช้กำลังคุกคามชีวิตผู้อื่นแล้วฉกฉวยอย่างหักหาญนั่นคือปล้น สามท่านใช้อุบายกระตุ้นให้ผู้อื่นมีความเวทนาลงมือช่วงชิงในยามที่ผู้อื่นลงมือช่วยเหลือท่านอยู่ มิใช่ต่ำทรามอีกหลายชั้นหรือไร ?”

ชายชราคิ้วยาวกระวนกระวายจนแค่นเสียงตำหนิ

“เซียนยี้ นี่เป็นภาทภัยที่เอียเท้าเจ้าตอแยด้วยอารมณ์ เจ้าดูเถิด ตอนนี้แม้พวกเราจะกระโดดลงในลำน้ำฮวงโห ก็ไม่อาจจะชำระมลทินหมดสิ้นได้”

ชายชราอ้วนเตี้ยกว่ามีความคิดรวดเร็วอย่างยิ่ง แค่นหัวร่อกล่าว

“เอี๊ยบเพียวฮวง ใช่หรือไม่ว่า ท่านคิดจะใช้ชื่อเสียงของพวกเราสองกระเรียนเชี่ยงแป๊ะ มาขู่เข็ญให้พวกเรามอบดาบสวรรค์แก่ท่าน ?”

ชายชราคิ้วยาวเข้าใจด้วยไวปัญญา ผงกศีรษะส่งเสียง

“ไม่ผิด เราดูว่ามันต้องมีจุดประสงค์นี้แน่”

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงแค่นหัวร่อสวนคำ

“หากผู้แซ่เอี๊ยบมีความคิดฉวยโอกาสช่วงชิง ต้องลงมือตั้งแต่ตอนมันต่อสู้เสี่ยงชีวิตกับทีเซี้ยงไต้ซือที่เชิงเขาสกาวแล้ว ไยต้องดั้นด้นมาช่วยมันในที่นี้ ?”

สองกระเรียนเชี่ยงแป๊ะงุนงงไปพร้อมกัน โพล่งดัง ๆ

“ช่วยมัน ?”

“ใช่ ช่วยมัน”

ชายชราคิ้วยาวย้อนถาม

“ท่านเมื่อครู่มิใช่บอก จุดประสงค์การมาที่นี่แล้ว ?”

“ใช่ มาเพื่อชิงดาบสวรรค์”

“ในเมื่อเจ้าตั้งใจชิงดาบสวรรค์ แต่ตอนนี้กลับออกมาช่วยมัน มิเป็นวาจาขัดกันอย่างยิ่ง ?”

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงส่งเสียงราบเรียบ

“ดาบคมกริบต้องใช้จากฝีมือคมกริบ หากฝีมือผู้แซ่เอี๊ยบคมกว่ามัน ดาบสวรรค์อยู่ในมือก็เป็นการย่ำยี หากมันฝีมือคมกว่าเรา ดาบสวรรค์อยู่ในมือเขา ก็เป็นการย่ำยีดาบชั้นเลิศไปเช่นกัน”

ชายชราคิ้วยาวถาม

“ท่านหมายความ จะประลองให้เห็นผลแพ้ชนะ เพื่อระบุดาบสวรรค์เป็นของผู้ใด ?”

“มิใช่ระบุ แต่เป็นของผู้ใดแน่นอน”

ชายชราอ้วนเตี้ยกว่าแค่นหัวร่อถามบ้าง

“ความหมายของท่านเป็นว่า รอจนท่านช่วยมันให้ฟื้นมา ค่อยประลองฝีมือ ?”

เอี๊ยบเพียวฮวงสั่นศีรษะตอบ

“ความหมายของผู้แซ่เอี๊ยบคือ รอจนตัวมันเข้าใจถึงเวลาควรประลองฝีมือกันจึงลงมือ”

“เฮอะ วาจานี้ของท่าน นับว่ากล่าวอย่างห้าวหาญเกินพอทีเดียว แต่ในความเห็นของเล่าฮู ท่านต้องสังเกตแม่นยำ มันไม่สามารถทุเลาเป็นปกติมา จึงแสร้งแสดงความอาจหาญเช่นนี้”

ประกายตาเอี๊ยบเพียวฮวงพลันคมวาวราวสายฟ้า เขม้นมองดรุณีอาภรณ์ขาว แค่นเสียงยะเยียบเย็นชา

“ท่านทำอันตรายจุดชีวิตของมันหรือไร ?”

ดรุณีอาภรณ์ขาวมิเคยเห็นประกายตาที่กราดเกรี้ยวแวววาวถึงปานนี้มาก่อนเลย จึงถูกขู่ขวัญจนไม่อาจส่งเสียงตอบโต้ได้

ชายชราอ้วนเตี้ยชิงแค่นเสียงขึ้น

"ตอนนี้ท่านมีเหตุผลที่โอ่อ่าเปิดเผย ไปชิงดาบสวรรค์มาได้แล้ว"

เอี๊ยบเพียวฮวงพึมพำด้วยความเสียดาย

"มันคือมือดาบไวที่สุดที่เราเคยเห็นมาในชีวิต แต่พวกท่านกลับให้มันเป็นอันตรายในฝีมือของท่าน โดยไม่เข้าใจต้นสายปลายเหตุ ตอนนี้ดาบเป็นของพวกท่านแล้ว"

ชายชราอ้วนเตี้ยกว่า เขม้นมองวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงด้วยความงุนงงสงสัย พลางถาม

"นี่เป็นความหมายใดของท่าน ?"

เอี๊ยบเพียวฮวงเค้นเสียงเย็นยะเยียบ

"ชิงดาบมาจากในมือพวกท่านไปคืนแก่มัน !"

"ชิงดาบคืนแก่มัน มันคือผู้ใด ?"

"งักฮุ้นฮง ! หากมันตายไป ดาบจะถูกฝังร่วมกับซากของมัน หากมันพิการ ดาบเป็นเพื่อนที่ข้างกายมันไปชั่วชีวิต !"

ชายชราคิ้วยาวถามด้วยความงุนงงสงสัย

"เมื่อครู่ท่านมิใช่ว่า มีความปรารถนาในดาบสวรรค์เช่นกัน ?"

"ผู้แซ่เอี๊ยบก็ได้บอก ฝีมือคมกริบสำคัญกว่าดาบคมกริบมากนัก ก่อนเรายังไม่มีปัญญาพิสูจน์ เรามีฝีมือคมกริบกว่ามัน ดาบย่อมไม่สมควรเป็นของตัวเรา"

ชายชราคิ้วยาวมีโทสะบ้างแล้ว แค่นหัวร่อกล่าว

"เอี๊ยบเพียวฮวง วาจาของท่าน น่ากลัวกระทั่งทารกอมมือก็หลอกลวงไม่ได้ ท่านตั้งใจฆ่าพวกเราปิดปากแล้ว ค่อยยึดดาบสวรรค์เป็นสมบัติของตัวเอง ใช่หรือไม่ ? วิญญูชนจอมปลอม !"

เอี๊ยบเพียวฮวงแค่นเสียงเย็นชา

"พวกท่านคิดเห็นอย่างไร ? ว่ากล่าวอย่างไรก็ได้"

ขาดคำ ตวาดเสียงกราดเกรี้ยวเย็นชา

"สามท่านเตรียมพร้อมไว้"

นามของคน เงาของไม้ ฉายาวิญญาณดาบของเอี๊ยบเพียวฮวง ในเมื่อสามารถสะท้านสะเทือนไปทั้งแผ่นดินกว้างใหญ่ ย่อมสะสมขึ้นจากกองกระดูกของยอดฝีมือในยุทธจักร ที่สูญชีวิตสิ้นวิญญาณในคมดาบของมัน มิใช่ได้มาเพราะโชคช่วยแน่นอน

สองกระเรียนเซี่ยงแป๊ะ แม้มิใคร่ออกท่องเที่ยวในยุทธจักร แต่ก็มิได้ละเลยความเคลื่อนไหวในแผ่นดินเลย

สองกระเรียนชรา ผลักดรุณีอาภรณ์ขาวที่อยู่ในระหว่างกลางถลาออกไปหกเจ็ดเชียะ แล้วชักกระบี่มาพร้อมกัน ด้วยทีท่าเคร่งเครียดจริงจังอย่างยิ่ง

นับเป็นครั้งแรก ที่ดรุณีอาภรณ์ขาวได้เห็นอาจารย์ทั้งสองของนางมีความกระวนกระวาย ตื่นเต้นพรั่นพรึงถึงปานนี้

"วาจาที่วิญญาณดาบกล่าวมา ผู้แซ่งักสามารถยืนยัน ล้วนเป็นความจริง !"

ผู้ส่งเสียงมานี้คืองักฮุ้นฮง

การประหัตประหารผลาญชีวิต ที่คล้ายเกาทัณฑ์ถูกน้าวสุดล้า พลันถูกงักฮุ้นฮงเอ่ยวาจามา ก่อกวนจนงุนงงสงสัยไปหมดสิ้น

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงสืบเท้าไปทางขวางหลายก้าว แนบหลังพิงผนังหิน หันหน้ามามองที่งักฮุ้นฮง

สายตาทั้งสี่ของสองกระเรียนเซี่ยงแป๊ะ ก็จับมองไปที่งักฮุ้นฮงเป็นจุดเดียวกัน

งักฮุ้นฮงเพียงใช้กำลังไหล่ขวาเล็กน้อย ร่างที่เอนพิงผนังศิลาก็เหยียดตรงมาได้ มองไปยังวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงแล้ว ผงกศีรษะกล่าว

"เอี๊ยบเฮียนับได้ว่า เป็นวิญญูชนที่มีน้อยกว่าน้อยในยุทธจักรยุคนี้"

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงโพล่งด้วยความงุนงง

"ท่านมิได้รับบาดเจ็บจริง ๆ ?"

"หรือเอี๊ยบเฮียรู้สึก สีหน้าผู้แซ่งักไม่ถูกต้อง ?"

ขณะส่งเสียง ใบหน้าคืนกลับสู่สีแดงเปล่งปลั่งเป็นปกติมาอีกครา สร้างความงุนงงสงสัยแก่วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงจนโพล่งถาม

"ภายในสถานการณ์ที่คับขันสุดขีดเช่นนั้น ท่านก็มีการระวังตัวอยู่ก่อน ?"

งักฮุ้นฮงส่งเสียงราบเรียบ

"ภายในสถานการณ์ผิดธรรมดา มิว่าเกิดเรื่องอย่างไร ย่อมต้องมีสาเหตุที่ผิดธรรมดาของมันอยู่"

เอี๊ยบเพียวฮวงขมวดคิ้วแนบแน่น ถามด้วยความคลางแคลงสงสัย

"ท่านทราบว่า เป็นสถานการณ์ผิดธรรมดาตั้งแต่แรกเลยหรือไร ?"

"ไม่มีเสียงต่อสู้สังหาร ไม่มีเสียงตวาดด่าท้าทาย ไม่มีเศษหิมะ เศษหินร่วงหล่นลง ที่ยิ่งสำคัญคือ ผู้ร่วงลงมาแม้มีคราบโลหิตเต็มร่าง มือเท้าทั้งสี่ถึงกับกางอ้า มิได้ขดเป็นก้อนกลม สภาพเช่นนี้ ท่านเคยเห็นมาหรือไม่ ?"

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงเขม้นมองงักฮุ้นฮงแน่วนิ่ง กล่าวช้า ๆ

"ท่านก็เป็นบุคคลเหนือธรรมดา"

"เอี๊ยบเฮียยกย่องเกินไป"

"ผู้แซ่เอี๊ยบมิเคยกล่าววาจาขัดกับใจจริงมาก่อนเลย งักเฮียที่อยู่ในสถานการณ์ ผู้อื่นจมน้ำตัวเองจมน้ำ ถึงกับมีความเยือกเย็นมาแยกแยะเท็จจริง นี่มิใช่คนธรรมดาจิตใจธรรมดาจะสามารถกระทำได้"

"ความหมายของเอี๊ยบเฮียคงเป็นว่า ผู้แซ่งักนับเป็นคนน่ากลัว ?"

เอี๊ยบเพียวฮวงผงกศีรษะ ตอบอย่างเปิดเผย

"ผู้แซ่เอี๊ยบมีความคิดเห็นเช่นนี้จริง แต่ทว่า..."

มันลากหางเสียงจนยาว มิได้กล่าววาจาต่อ ๆ ไปออกมา งักฮุ้นฮงจึงกล่าว

"แต่ยังไม่ถึงกับเปลี่ยนความตั้งใจของเอี๊ยบเฮีย ที่ต้องการประลองฝีมือกับผู้แซ่งักให้แตกหัก ใช่หรือไม่ ?"

"งักเฮีย หากท่านมีความเห็น พวกเราเพียงประลองฝีมือกันเท่านั้น นั่นก็เป็นการเห็นเรื่องนี้ปลอดโปร่งสบายเกินไปแล้ว"

"เอี๊ยบเฮียหมายถึงเสี่ยงชีวิต ?"

"ใช่ เป็นคำเปรียบเทียบเหมาะสมที่สุด"

"วันนี้ผู้แซ่งักค้างน้ำใจท่านอยู่ครั้งหนึ่ง"

"ไม่มีผู้แซ่เอี๊ยบ ท่านก็ต้องไม่เพลี่ยงพล้ำในฝีมือพวกมันแน่"

"อย่างน้อยที่สุด ความตั้งใจแรกของท่าน คือมาช่วยผู้แซ่งัก"

"เฮอะ ผู้แซ่เอี๊ยบเคยช่วยยอดฝีมือมาไม่น้อย นั่นเป็นพฤติการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ มิใช่เพียงคิดเท่านั้น"

"ผลที่สุด พวกยอดฝีมือเหล่านั้น ต่างตายในคมดาบของเอี๊ยบเฮียท่าน ?"

"ถูกแล้ว"

"ดังนั้น ในยุทธจักรจึงเล่าลือ ดาบของท่านยิ่งนานยิ่งรวดเร็ว"

"งักเฮีย วิญญาณดาบคือวิญญาณดาบตลอดกาล ไม่อาจเปลี่ยนแปรได้ ยิ่งมิอาจเปลี่ยนแปรเพราะท่าน เท่าที่เราคิดจะช่วยท่าน เพียงมีจุดประสงค์อยู่หนึ่งเดียวเท่านั้น..."

"ต้องการทราบผู้ใดรวดเร็วกว่ากัน ?"

"ใช่ ไม่มีความคิดเห็นอื่นใดอีก"

"ท่านกลัวเราจะมีจิตใจตื้นตันพระคุณของท่านอยู่ ?"

เอี๊ยบเพียวฮวงแค่นเสียงเย็นยะเยียบ

"หากท่านคิดจะใช้ชีวิตมาทดแทนความตื้นตัน ผู้แซ่เอี๊ยบยินดีรับไว้ไม่ปฏิเสธ"

"ข้าพเจ้าเชื่อ ท่านเป็นวิญญูชนที่ยากจะหาในยุทธจักรยุคนี้ แต่ผู้แซ่งักมิได้ตั้งใจสละชีวิตให้แก่ท่านที่เป็นวิญญูชน"

"ประเสริฐมาก"

"เริ่มในตอนนี้เลยหรือไร ?"

"มิใช่ตอนนี้ เมื่อถึงเวลาสมควรเริ่ม เราจะไปหาท่านเอง"

"ผู้แซ่งักเหตุใดต้องรอให้ท่านมาหา ในเมื่อเราสองต่างมีความต้องการประลองฝีมือสูงต่ำเช่นกัน ผู้แซ่งักย่อมมีสิทธิ์ไปหาท่านก่อนเช่นกัน"

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงงุนงงวูบไป ไม่มีวาจาตอบโต้ได้ งักฮุ้นฮงจึงกล่าวต่อ

"ผู้แซ่งักไม่ทราบวิชาดาบของท่านเลย ดังนั้นมาประลองกันในที่นี้เวลานี้ สมควรยุติธรรมที่สุดได้"

เอี๊ยบเพียวฮวงเกิดไหวพริบในยามคับขัน รีบส่งเสียง

"ที่ต้องการหาท่านในตอนนี้ ยังไม่อาจนับเราเป็นอันดับแรก"

หันไปกวาดตามองอาจารย์กับศิษย์สองกระเรียนเซี่ยงแป๊ะแวบหนึ่ง

วิญญาณดาบกล่าว

"สามท่านมิใช่ต้องการดาบสวรรค์หรือไร ?"

ชายชราอ้วนเตี้ยกว่าแค่นหัวร่อสวนคำ

"เอี๊ยบเพียวฮวง พวกเราลงมือไป ให้ท่านคอยฉกฉวยผลประโยชน์ใช่หรือไม่ ?"

เอี๊ยบเพียวฮวงแค่นเสียงเย็นชา

"น่ำเก็งฮิว ท่านมีฉายาสวยงามว่าก้วยทีเฮาะ (กระเรียนผ่านฟ้า) กอกอของท่านมีฉายาเล้งฮุ้นเฮาะ (กระเรียนพลิ้วเมฆา) หากสองท่านได้ไป อย่าว่าผู้แซ่เอี๊ยบไม่มีความคิด ฉวยโอกาสคนในระหว่างอันตราย แม้นับว่ามือกุศลจิตเช่นนี้ ก็น่ากลัวไล่ตามพวกท่านทั้งสองไม่ทันกระมัง ?"

สองกระเรียนชรา มีความมั่นใจในวิชาตัวเบาของมันเต็มที่ แต่สะสางไม่เข้าใจ วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงมีจิตเจตนาใดกันแน่ ? เล้งฮุ้นเฮาะ (กระเรียนพลิ้วเมฆา) เขม้นมองวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงแน่วนิ่ง พลางเน้นเสียง

"เอี๊ยบเพียวฮวง ท่านมีจิตเจตนาใดกันแน่ ?"

"ผู้แซ่เอี๊ยบบอกจิตเจตนาแท้จริงไป สองท่านยอมเชื่อหรือไม่ ?"

"เชื่อหรือไม่อยู่ที่พวกเรา"

"ผู้แซ่เอี๊ยบต้องการดูวิชาดาบของคู่มือก่อน"

"เยี่ยงนี้ท่านมิรู้สึก ต่ำทรามเกินไป ?"

"รู้ตัวเองรู้ฝ่ายตรงข้าม ได้ชัยทุกครั้งไป หวังชนะรักษาชีวิต ย่อมไม่อาจพึ่งพาวิทยายุทธ์เท่านั้น ยังต้องใช้ภูมิปัญญา อย่าว่าแต่ ผู้แซ่เอี๊ยบมิได้ห้าม ไม่ให้ฝ่ายตรงข้ามกระทำเช่นนี้ ไหนเลยว่าต่ำทรามเกินไปได้ !"

ก้วยทีเฮาะ (กระเรียนผ่านฟ้า) น่ำเก็งฮิวกล่าวบ้าง

"หากวันนี้ ดาบสวรรค์ตกอยู่ในมือของพวกเราเล่า ?"

นิสัยเคยชินของวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวง ที่จัดการต่อศัตรูเข้มแข็งเป็นเช่นไร สองกระเรียนเชี่ยงแป๊ะต่างเคยได้ยินมามากครั้ง แม้ทั้งสองไม่รู้สึกงักฮุ้นฮงมีดาบสวรรค์กับมือ ก็ต้องเป็นศัตรูเข้มแข็งของวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียว-ฮวงได้ แต่มีความรู้สึก วาจาของวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงพอจะเชื่อได้อยู่

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงกล่าวอย่างเปิดเผย

“ผู้แซ่เอี๊ยบต้องไปหาท่านทั้งสองแน่ แต่ไม่ใช่วันนี้”

“ได้ ! เชิญท่านถอยออกไป”

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงเคลื่อนเท้าก้าวออกจากผนังศิลา แค่นเสียงเย็นชาเตือนขึ้น

“ผู้แซ่เอี๊ยบได้ถือมันเป็นศัตรูเข้มแข็งที่สุดในชีวิต หากสองกระเรียนเซี่ยงแป๊ะท่านไม่มีความมั่นใจ ก็ไม่สมควรสละชีวิตชราทั้งสองดวงไปกับดาบสวรรค์เล่มเดียวเลย”

น่ำเก็งฮิวตวาดด้วยโทสะ

“ผายลม ! ท่านกลัวมัน เนื่องเพราะท่านยังฝึกฝีมือไม่เก่งกล้าเพียงพอดอก หลีกไป !”

เอี๊ยบเพียวฮวงมิเพียงไม่มีโทสะเท่านั้น กลับหัวร่อเสียงก้องกล่าว

“ฮา ฮา...วาจาหวังดีย่อมขัดหู ฮา ฮา...”

ในเสียงหัวร่อกึกก้องกังวาน พลิ้วตัวออกไปสี่วาหยุดลงบนต้นทางที่ห่างจากด้านหลังงักฮุ้นฮงประมาณสามวา

สองกระเรียนชราเหลือบมองกันแวบหนึ่ง แล้วพลิ้วละลิ่วลงกระหนาบซ้ายขวางักฮุ้นฮงในระยะประมาณห้าเชียะ กระเรียนพลิ้วเมฆากล่าวอย่างเปิดเผย

“ชาวยุทธ์ได้หาดาบสวรรค์นางแอ่นโลหิตเล่มนี้มาเป็นเวลาเนิ่นนานถึงสิบห้าปีสิบหกปีแล้ว”

งักฮุ้นฮงแค่นเสียงเย็นชา

“สองท่านก็มาหามัน ?”

“พวกเราเพิ่งมาหาในปีนี้เอง”

“สองท่านมีโชคอย่างยิ่ง หาครั้งแรกก็หาพบเลย”

“ศิษย์ของพวกเรา ขาดอาวุธที่ถูกใจเล่มหนึ่ง”

“ดังนั้น สองท่านจึงได้วางแผน ‘ใจดีต้องรับกรรมแทน’ นี้ เพื่อให้นางสมมาดปรารถนาหรือไร ?”

กระเรียนพลิ้วเมฆาเน้นเสียงหนัก ๆ

“ศิษย์ของเราตามใจตัวเองจนเคยชิน ตอนแรกพวกเราต่างไม่เห็นพ้อง

ให้นางทำเช่นนี้”

ดรุณีอาภรณ์ขาวที่ยืนห่างออกไปเจ็ดแปดเชียะ ร้องด้วยความกระดากอาย

“อาจารย์ ผู้อื่นตอนนั้นเพียงรู้สึกน่าสนุก โดยมิได้มีจิตใจอำมหิตชั่วร้ายเช่นนี้ดอก”

เป็นวาจาที่ฟังแล้ว คล้ายมิใช่กล่าวต่อสองกระเรียนเชี่ยงแป๊ะตรง ๆ

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงที่อยู่ห่างด้านหลังงักฮุ้นฮงสามวา โพล่งสวนคำทันที

“หากเจ้าของดาบสวรรค์มิใช่มีรูปลักษณะเช่นนี้ น่าสนุกจะกลายเป็นอำมหิตหรือไม่ ก็ยากจะระบุได้แล้ว”

กระเรียนผ่านฟ้ารู้สึกอับอายเป็นยิ่งนัก แค่นเสียงข่มขู่คุกคาม

“งักฮุ้นฮง ท่านมีความคิดอย่างไร เล่าฮูเห็นว่าไม่สำคัญ ของที่พวกเราต้องการในวันนี้ ท่านมอบให้หรือไม่ ?”

งักฮุ้นฮงแค่นหัวร่อตอบ

“หากพบคนเป็นต้องให้ ต้องไม่รอจนถึงสองท่านมาขอต่อผู้แซ่งักในตอนนี้ดอก”

กระเรียนผ่านฟ้าเน้นเสียงหนัก ๆ

“ประเสริฐมาก อย่างนั้นพวกเราอาศัยความสามารถแท้จริงมาชิงแล้ว”

กับทีท่ากราดเกรี้ยวดุร้าย คล้ายเกาทัณฑ์ถูกน้าวสุดล้าของกระเรียนผ่านฟ้าน่ำเก็งฮิว งักฮุ้นฮงคล้ายไม่แยแสสนใจ จับตามองกระเรียนพลิ้วเมฆาพลางถาม

“นามของท่านคือ...”

กระเรียนพลิ้วเมฆาตอบด้วยสีหน้ากราดเกรี้ยวเย็นชา

“เล่าฮูเล้งฮุ้นเฮาะ (กระเรียนพลิ้วเมฆา) ตังฮึงเฮียวที เมื่อยี่สิบปีก่อนเคยพบกับอี้กิวเทียนมาคราหนึ่ง แต่ทว่าไม่อาจนับว่ามีน้ำมิตรไมตรีใด”

งักฮุ้นฮงผงกศีรษะแค่นเสียง

“ประเสริฐมาก ท่านมีคำจำกัดความชัดเจนเพียงพอ เชิญท่านทั้งสองได้”

นอกจากในดวงตาดำขลับ มีประกายแวววาวคุกคามขวัญผู้คนแล้ว วาจาและกิริยาของงักฮุ้นฮง ยังคงราบเรียบเยือกเย็นเสมอมา

กระเรียนผ่านฟ้าตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“สองท่านเชิญ ? ผู้เยาว์ไร้ความคิด เจ้าเข้าใจเจ้าเป็นผู้ใด ?”

ในเสียงตวาด สะอึกปราดเข้าไปสองก้าวใหญ่ เกร็งกำลังใส่ฝ่ามือเต็มที่ ผลักเข้าหางักฮุ้นฮงปานภูเขาถล่ม พลังฝ่าอากาศเสียงสะเทือนเลื่อนลั่น จนดังสะท้อนก้องมาน่าหวาดกลัวสยองขวัญยิ่ง

งักฮุ้นฮงก็อยู่ในถ้อยในคำ เกร็งพลังฝ่ามือกระแทกต้านรับตรง ๆ

เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว น้ำแข็งที่เกาะตามผนังศิลาของหุบเขากระจัดกระจายดั่งห่าฝน พลังที่กระแทกหมุนวนของทั้งสอง คุกคามผู้คนจนแทบหายใจไม่ออก

กระเรียนผ่านฟ้าถลาถอยไปห้าหกเชียะแล้ว ยังต้องถอยอีกสามสี่ก้าวจึงตั้งหลักได้ ลมปราณทะลักขึ้นค้างในทรวงอก อึดอัดจนหน้าซีดขาว พยายามกรุยอยู่เนิ่นนานจึงทุเลามาได้ แม้ไม่บอบช้ำภายใน แต่กระดูกแขนทั้งสองปวดแปลบแทบมิอาจยกขึ้นได้แล้ว

งักฮุ้นฮงยังคงยืนแน่วนิ่งในที่เดิม มิได้เคลื่อนไหวเลย

สีหน้ากระเรียนพลิ้วเมฆาเปลี่ยนแปรไป พลิ้วตัวถอยมาที่ข้างกายกระเรียนผ่านฟ้า ชักกระบี่ออกมาพลางเน้นเสียง

“เฮียตี๋ ชักกระบี่”

กระเรียนผ่านฟ้าคาดคิดไม่ถึงเด็ดขาด งักฮุ้นฮงที่ยังเยาว์วัย จะมีกำลังภายในที่แตกตื่นสะท้านขวัญผู้คนปานนี้

หลังจากปะทะโดยหักโหมตรง ๆ มาคราหนึ่งแล้ว ความคิดดั้งเดิมที่จะอาศัยกำลังภายในพิชิตเอาชัยถูกเลิกล้มทันที ได้ยินจึงไม่ครุ่นคิดลังเล ชักกระบี่ออกจากฝักดังควับใหญ่ โพล่งสุดเสียง

“ถูกต้อง พวกเราลองวิชาดาบมันดู !”

ความหมายในวาจาบ่งบอกชัดเจน ต้องการใช้สองรุมหนึ่งแล้ว

กระเรียนพลิ้วเมฆามีทีท่าชัดเจน รู้สึกว่าด้วยศักดิ์ศรีและอาวุโสของพวกมันสองกระเรียน มาใช้สองรุมหนึ่ง เป็นความอัปยศอย่างยิ่ง

แต่พลังฝีมือของงักฮุ้นฮง กลับคุกคามจนมันรู้สึกไม่กล้าที่จะเสี่ยงเข้าท้าทายตัวต่อตัวอีกแล้ว ดังนั้นมิอาจไม่กลบเกลื่อนแก้ตัว

"พวกเราสองกระเรียนเซี่ยงแป๊ะ มิว่าอยู่ในที่ใดเวลาใด ขอเพียงเมื่อใช้กระบี่ เป็นต้องผนึกสองกระบี่เป็นหนึ่งเดียวเสมอ"

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงที่ยืนดูในระยะไกล ฉวยโอกาสสอดคำมา

"กฎนี้ของสองท่าน ตราไว้ตั้งแต่เมื่อใดกัน ? ผู้แซ่เอี๊ยบไฉนไม่เคยได้ยินผู้คนเล่าขานเลย ?"

ใบหน้าชราของสองกระเรียนต่างแดงฉานทันที กระเรียนผ่านฟ้าตวาดด้วยโทสะ

"เอี๊ยบเพียวฮวง หากไม่ยอมนับถือ ลองลงมาร่วมอีกคนหนึ่งก็ได้"

"ฮา ฮา...เป็นไร ? ไม่อาจแบกหน้าชราไว้ได้ อับอายกลายเป็นโทสะหรือไร ?"

กระเรียนผ่านฟ้าแผดเสียงด้วยโทสะ

"เอี๊ยบเพียวฮวง พวกเราสองกระเรียนเซี่ยงแป๊ะมิได้แยแสท่านในสายตามีความสามารถพอ จงอย่าได้แต่อวดโอ่เล่ห์คารม ลงมาทดลองดูเถิด"

เอี๊ยบเพียวฮวงหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"เมื่อท่านระบุเช่นนี้ ผู้แซ่เอี๊ยบไหนเลยจะบอกปฏิเสธไปได้"

ขาดคำสาวเท้าอาด ๆ เข้าหาคนทั้งสาม

ใช้สองรุมหนึ่ง สองกระเรียนอาจไม่กริ่งเกรงต่อวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียว-ฮวงจริง ๆ แต่ตอนนี้เพิ่มงักฮุ้นฮงที่พวกมันไม่อาจหยั่งฝีมือสูงต่ำระดับใดอีกคน สองกระเรียนก็ไม่มีความมั่นใจหลงเหลือแม้สักน้อยนิดแล้ว

กระเรียนพลิ้วเมฆาคำนวณดูสถานการณ์แล้ว แน่แก่ใจว่า ยืนกรานสืบไปรังแต่เป็นภัยมากกว่าโชค จึงมิอาจไม่เปลี่ยนท่าที โดยผ่อนเสียงนุ่มนวลกว่าเดิม

"เอี๊ยบไต้เฮี้ยบตกลงใจ เกลือกกลั้วกับปลักน้ำนี้ให้ได้จริงหรือไร ?"

เอี๊ยบเพียวฮวงชะงักเท้า แค่นหัวร่อถาม

"สองท่านมิใช่ชี้หน้าท้าทาย ให้ผู้แซ่เอี๊ยบมาร่วมประลองด้วยหรือไร ?"

กระเรียนพลิ้วเมฆารีบตอบ

"พวกเรากับเอี๊ยบไต้เฮี้ยบ ไม่เคยมีเรื่องผิดพ้องหมองใจกระไรมา ไหนเลยมีการชี้หน้าท้าทายได้ เมื่อครู่เฮียตี๋เราอยู่ในระหว่างบันดาลโทสะ วาจา

ออกจะก้าวร้าวเกินไปบ้าง หากเอี๊ยบไต้เฮี้ยบบันดาลโทสะเพราะเรื่องนี้ เล่าฮูยินดีขอขมาต่อท่าน”

เอี๊ยบเพียวฮวงหัวร่อเสียงก้องกล่าว

“ฮา ฮา...นี่ยังพอจะได้อยู่ ผู้แซ่เอี๊ยบคาดว่า พวกท่านสองกระเรียนเซี่ยงแป๊ะยังไม่กล้าท้าทายเรากับงักฮุ้นฮงโดยพร้อมกัน”

ก้วยทีเฮาะน่ำเก็งฮิวเดือดดาลจนลำคอตีบตัน พยายามเค้นเสียง

“ตั้วกอท่านฟัง คล้ายวาจาหรือไม่ ?”

“เล่ายี่ ตอนนี้มิใช่เวลามาใช้อารมณ์”

เอี๊ยบเพียวฮวงแค่นหัวร่อกล่าว

“ถูกแล้ว ยังคงเป็นเล่าตั้วมีความรู้กว้างขวางกว่า จัดการทีละคน ย่อมมีความมั่นใจกว่าจัดการพร้อมกันสองคนมากนัก”

กระเรียนพลิ้วเมฆากล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

“เอี๊ยบไต้เฮี้ยบ ท่านกล่าวเยี่ยงนี้ ออกจะมีความระแวงเกินไปแล้ว”

“ผู้แซ่เอี๊ยบระแวงเกินไปหรือไม่ ในใจของพวกเราต่างรู้อยู่กระจ่างตอนนี้ ผู้แซ่เอี๊ยบพอจะไม่สอดมือเกี่ยวข้อง แต่ทว่า สองท่านอย่ากระหยิ่มเกินไป หากสองท่านเชื่อมั่น มีฝีมือเหนือกว่าทีเซี้ยงไต้ซือ ที่เกียรติภูมิกระเดื่องเกรียงไกรตั้งแต่เมื่อสิบห้าปีก่อน วันนี้อาจบางทีพอมีต้นทุนต่อสู้อยู่บ้าง มิเช่นนั้น สองท่านคือวิญญาณที่สิบสอง ของการปรากฏดาบสวรรค์นางแอ่นโลหิตในยุทธจักรอีกครา !”

กระเรียนผ่านฟ้าอ้าปากหมายตอบโต้ กระเรียนพลิ้วเมฆาชิงส่งเสียงก่อน

“ขอบคุณเอี๊ยบไต้เฮี้ยบที่ชี้แนะ”

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงมิได้กลบเกลื่อนวาจาที่มีความหมายเตือนสติสองกระเรียนของมัน จับตามองเงาหลังงักฮุ้นฮงพลางถาม

“งักเฮีย เราจำวิญญาณที่ปลิดปลงลงในคมดาบของท่านไม่ผิดกระมัง ?”

งักฮุ้นฮงแค่นหัวร่อ ไม่แยแสต่อวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวง จับตามองสองกระเรียนชราพลางถาม

“สองท่านลงมือได้แล้วกระมัง ?”

ไม่รอให้สองกระเรียนเอ่ยปาก เอี๊ยบเพียวฮวงส่งเสียงอีก

"งักฮุ้นฮง ท่านยังมิได้ตอบเรา"

จากทีท่าที่งักฮุ้นฮงมีต่อวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงยิ่งก่อกวนให้สองกระเรียนไม่อาจหยั่งตื้นลึกหนาบางได้ เนื่องเพราะเพียงอาศัยยี่ห้อวิญญาณดาบในยุทธจักรยุคนี้หาได้ไม่กี่คน ที่กล้าหยามดูแคลนต่อมันปานนี้

ดังนั้น ทั้งสองตอนนี้จึงกลับมุ่งหวัง ให้วิญญาณดาบเกิดปะทะกับงักฮุ้นฮงก่อน

งักฮุ้นฮงส่งเสียงอีกครา

"สองท่านต้องการให้ผู้แซ่งัก ลงมือก่อนใช่หรือไม่ ?"

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงมีโทสะขึ้นจริง ๆ แล้วเน้นเสียงหนัก ๆ

"งักฮุ้นฮง เป็นท่านกลัวเราเอี๊ยบเพียวฮวง หรือจงใจแสดงความโอหังต่อหน้าเรา ?"

งักฮุ้นฮงส่งเสียงโดยไม่หันหน้า

"ท่านชักดาบออกมาทดลอง มิใช่ทราบได้แล้ว ?"

เอี๊ยบเพียวฮวงเลิกคิ้วสูงชัน พลิกฝ่ามือขวาดั่งสายฟ้าไปที่ด้ามดาบ แต่พริบตาที่จะชักดาบ สติสัมปชัญญะแจ่มใสมาได้อีกครา สูดลมหายใจลึก ๆ แล้วผงกศีรษะส่งเสียง

"งักฮุ้นฮง ตอนนี้ยังไม่ถึงคราวเราผู้แซ่เอี๊ยบ"

ขาดคำถอยปราด ๆ กลับไปที่เดิมของมันอย่างรวดเร็ว

ทีท่าที่บัดเดี๋ยวเดือดดาลบัดเดี๋ยวเยือกเย็นไม่แน่นอนของเอี๊ยบเพียวฮวงนี้มิเพียงก่อกวนให้สองกระเรียนชรารู้สึกเอี๊ยบเพียวฮวงยากจะหยั่งได้เท่านั้น ยิ่งรู้สึกว่า วิทยายุทธ์ของงักฮุ้นฮง มืดมนจนไม่มีปัญญาหยั่งคำนวณแล้ว

กระเรียนพลิ้วเมฆาแน่ใจ วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงต้องไม่ยอมลงมือกับงักฮุ้นฮงต่อหน้าพวกมัน คำนวณสถานการณ์แล้ว พลันเน้นเสียงหนัก ๆ

"เฮียตี๋บุก !"

แผนร้ายหมายชีวิต

กระเรียนผ่านฟ้าน่ำเก็งฮิวเตรียมพร้อมอยู่เนิ่นนานแล้ว พอกระเรียนพลิ้วเมฆา ตังฮึงเฮียวทีสะบัดมือเคลื่อนไหว มันก็ได้ผสานการจู่โจมไปในเวลาพร้อมกัน

จากทีท่าที่ผิดธรรมดาของวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงที่มีต่องักฮุ้นฮง ได้ลบล้างการชะล่าดูแคลนของสองกระเรียนชราหมดสิ้น ดังนั้นพอเริ่มแรก ทั้งสองก็ได้ใช้กำลังภายในไปถึงสิบส่วน

กระบี่ยาวที่ถูกอัดกำลังภายในสิบส่วน มิเพียงแผ่วพลิ้วพลิกแพลงมากหลายเท่านั้น ยังรวดเร็วคล้ายสายฟ้าคะนองฝน กรีดอากาศจนเสียงซู่ซ่าหวีดหวิว ประหนึ่งเป็นเข็มแหลมทิ่มแทงเข้าใส่โสตประสาทของผู้คนจนรู้สึกเย็นเยียบไปทั่วร่าง

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงเขม้นมองตาแทบปะทุ ดูว่างักฮุ้นฮงจะลงมือต้านรับเยี่ยงไร

ระยะเพียงสามสี่เชียะ กระบี่ทั้งสองของสองกระเรียนพลิกแพลงแปรเปลี่ยนไปสี่ห้าท่วงท่า ประกายกระบี่ทั้งสองวูบวาบผ่านไป ยังไม่ทันเลือนหายจากสายตา ประกายสายฟ้าสองสาย พุ่งหนึ่งบนหนึ่งล่าง เข้าใส่ทรวงอกกับท้องน้อยของงักฮุ้นฮง

มิว่าเป็นกระบี่ใดสัมผัสร่าง ต่างพอจะให้งักฮุ้นฮงหลั่งเลือดเสียชีวิตในทันทีได้

มือซ้ายที่กุมฝักดาบสวรรค์ของงักฮุ้นฮง ตวัดขึ้น ๆ ลง ๆ อย่างรวดเร็วเพียงแวบเดียว ห้านิ้วมือขวาประกบกันดั่งดาบใหญ่ สะบัดฟันขวางออกไปในบัดดล พอดีปาดเข้าใส่คอหอยของทั้งสองกระเรียนที่สะอึกเข้ามา

พริบตาที่สองกระเรียนรู้สึก กระบี่ยาวในมือขวา คล้ายแทงเข้าใส่ผนังทองแดงอันแข็งแกร่ง สะท้านจนข้อมือสะเทือนนั้น พลันเห็นเงาฝ่ามืองักฮุ้นฮงที่เร็วกว่าประกายไฟปาดเข้ามาถึงเบื้องหน้าสายตาแล้ว ทั้งสองต้องพากันร้องด้วยความตระหนกโดยไม่อาจสะกดกลั้น

เงาร่างจาง ๆ คล้ายควันบางเบาพุ่งวาบกลับหลังภายในเสียงร้องด้วยความตระหนกของสองกระเรียน พริบตาที่ร่อแร่คับขันปานชีวิตแขวนบนเส้นด้าย สองกระเรียนที่หนีรอดจากสันฝ่ามือที่หมายปลิดชีวิตของงักฮุ้นฮงไปได้ วิชาตัวเบาของมันสอง นับว่าเลอเลิศเต็มภาคภูมิจริง ๆ

จากจู่โจมมาเป็นหลบหนี สองกระเรียนอย่างไรก็คิดไม่ถึง เพียงประมือคราแรกก็ต้องทุลักทุเลปานนี้

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงที่เขม้นมองอยู่ในระยะไกล กะพริบตาที่ปวดเมื่อยทั้งสองหลาย ๆ ครั้ง สูดลมหายใจลึก ๆ แล้ว แสร้งกล่าวอย่างปลอดโปร่งเยือกเย็น

"วิทยายุทธ์ได้บรรลุถึงสลายซับซ้อนเป็นรวบรัด ใช้รวบรัดสยบซับซ้อนงักฮุ้นฮง ท่านนับว่ามีสายตาคมกล้า ฝีมือว่องไวได้เต็มปากคำแล้ว"

วาจาวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงแม้ปลอดโปร่ง แต่ความรู้สึกของสองกระเรียนชรา กลับไม่ปลอดโปร่งตามไปด้วย งักฮุ้นฮงเพียงแต่ต้านกระบี่หนึ่งสะบัดฝ่ามือโต้มาหนึ่งเดียว ก็แทบหลั่งเลือดปลิดชีวิตมันสองในทันที

ยอดฝีมือเพียงยื่นมือก็รู้มีอยู่เท่าใด พลังฝีมือแท้จริงของงักฮุ้นฮงนับว่าเหนือกว่าพวกที่มันประเมินอีกมากหลายนัก

ในหุบเขาแม้หนาวเหน็บดั่งหล่มน้ำแข็ง แต่ใบหน้าชราของสองกระเรียนมีเหงื่อหลั่งไหลลงจนชุ่มโชกดั่งฝนสาดซัด

กระเรียนพลิ้วเมฆาสูดลมหายใจหนาวเหน็บลึก ๆ เขม้นมองงักฮุ้นฮง

ด้วยความอาฆาตแค้นพลางเน้นเสียง

"เฮียตี๋ พวกเราใช้วิชาตัวเบาสยบมัน"

ครานี้กระเรียนผ่านฟ้าไม่กล้าอวดโอ่โอหังอีกแล้ว ผงกศีรษะหนัก ๆ ตอบ

"ได้ ! กระทำกันเช่นนี้"

ดรุณีอาภรณ์ขาวคล้ายดั่งดูออก อาจารย์ของนางมีความหวาดหวั่นขวัญเสียบ้างแล้ว นางรีบปราดมาที่เบื้องหน้าสองกระเรียน เน้นเสียงหนัก ๆ

"อาจารย์ ศิษย์ไม่ต้องการดาบเล่มนั้นแล้ว"

กระเรียนพลิ้วเมฆาแค่นเสียง

"ตอนนี้มิใช่เป็นปัญหาเจ้าต้องการดาบเล่มนั้นอีกหรือไม่แล้ว"

กระเรียนผ่านฟ้าตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"เจ้าเด็กน้อยโอหังบังอาจ เหยียดหยามดูแคลนผู้คน วันนี้พวกเราต้องสังหารมันให้ได้จึงยินยอม"

ดรุณีอาภรณ์ขาวพอได้ยินอาจารย์ทั้งสองกล่าวเช่นนั้น ทราบทันทีว่าไม่มีเจตนาเลิกราวางมือ นางจึงรีบส่งเสียงนุ่มนวล

"อาจารย์ พวกเรากับมัน ไม่ได้มีความอาฆาตแค้นสำคัญ ไยต้องปลิดชีวิตมันให้ได้ด้วย อย่าว่าแต่ ผู้เฒ่าทั้งสองสำรวมอยู่ที่เซี่ยงแป๊ะมานานปี มิได้เกี่ยวข้องกับเรื่องราวในยุทธจักร ไยต้องมามีอารมณ์ขุ่นมัวเพราะมันด้วย ?"

สองกระเรียนหันสบตากันแวบหนึ่ง มิได้แสดงทีท่ามาในทันที

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงสวนคำมาแต่ไกล

"ถูก ถูก ถูก ยังคงเป็นศิษย์ของท่านมีความรู้เห็นลึกซึ้งกว่า ยุคสมัยนี้รักษาชื่อมิสู้รักษาตัว ไยต้องทุ่มเทชีวิตไปเสี่ยงอย่างไม่มีคุณค่าด้วย"

กระเรียนผ่านฟ้าแค่นเสียง

"เอี๊ยบเพียวฮวง ท่านต่ำช้าสามานย์ไร้ยางอาย เข้าใจเล่าฮูไม่ทราบจิตเจตนาของท่าน ?"

"ถูกแล้ว เรามีความตั้งใจ อาศัยมือของสองท่านมารู้เห็นดาบสวรรค์ในมืองักฮุ้นฮงรวดเร็วปานใดกันแน่ ?"

กระเรียนผ่านฟ้าแค่นเสียง

"เล่าฮูพานไม่ให้ท่านสมใจ"

เอี๊ยบเพียวฮวงยักไหล่ กล่าวอย่างอับจนปัญญา

“สองท่านพอจะทำดั่งนี้ได้ ผู้แซ่เอี๊ยบต้องไม่มีสิทธิ์ขัดขวาง มิให้สองท่านกระทำเช่นนี้ และผู้แซ่เอี๊ยบก็ไม่คิดจะขัดขวางด้วย”

“เฮอะ ท่านที่จริงก็ไม่มีสิทธิ์ขัดขวางอยู่แล้ว”

“ใช่ ! ถูกต้องโดยสิ้นเชิง ผู้แซ่เอี๊ยบมิเพียงบอกไม่มีสิทธิ์ขัดขวางท่านทั้งสองต่อหน้าเท่านั้น หากมีโอกาส ผู้แซ่เอี๊ยบยังจะประกาศแก่ยุทธจักร ตั้งแต่เริ่มต้นจนยุติ ผู้แซ่เอี๊ยบมิเคยขัดขวางการตกลงใจของสองท่านเลย”

เอี๊ยบเพียวฮวงที่ลั่นปากแล้วเป็นกระทำได้ คือพฤติการณ์ที่ขึ้นชื่อในยุทธจักร เช่นเดียวกับฝีมือดาบที่รวดเร็วของมัน ดังนั้นสีหน้าชราของสองกระเรียนต่างเปลี่ยนแปรไปทันที

กระเรียนพลิ้วเมฆาเน้นเสียงหนัก ๆ

“เฮียตี๋ อย่าได้ทุ่มเถียงโดยไม่มีแก่นสารกับมันอีกเลย พวกเราสองกระเรียนเชี่ยงแป๊ะ ลั่นวาจาแล้วหนักแน่นปานขุนเขาเสมอมา สะสางเรื่องของพวกเราให้เสร็จสิ้นก่อนค่อยว่ากล่าวเถิด”

หากคิดจะให้ยี่ห้อสองกระเรียนเชี่ยงแป๊ะผงาดอยู่ในยุทธจักรสืบไป ก็มีแต่ต้องลงมือให้ถึงที่สุดเท่านั้น กระเรียนผ่านฟ้าครุ่นคิดแล้วผงกศีรษะเน้นเสียง

“ได้ ! ตกลงกันเช่นนี้”

ขาดคำ ขวางกระบี่คุกคามเข้าหางักฮุ้นฮงอีกครา ดรุณีอาภรณ์ขาวลนลานร้องขึ้น

“อาจารย์ทั้งสอง พวกท่านไยต้องเสี่ยงชีวิตเพราะชื่อเสียงเลื่อนลอยนี้ด้วย ?”

สองกระเรียนฟังคล้ายไม่ได้ยิน ยังคงสาวเท้าก้าวสืบไป

ระยะของทั้งสองฝ่าย จากสองวาร่นมาเหลือเจ็ดแปดเชียะ กระเรียนพลิ้วเมฆาเป็นผู้ลงมือจู่โจมก่อน กระเรียนผ่านฟ้าติดตามกระชั้นชิดดั่งเงาร่างด้วยความเร็วปานสายฟ้า

กระบี่ของกระเรียนพลิ้วเมฆา เล็งเป้าอยู่ที่คอหอยงักฮุ้นฮง

แต่ทว่า รอจนพุ่งตัวห่างจากงักฮุ้นฮงประมาณสองเชียะ กระบี่พลันวกควับพุ่งวาบไปที่ผนังผาทางขวามือของงักฮุ้นฮงประมาณสี่ห้าเชียะ ปลายเท้า

สะกิดผนังผา พุ่งตัวไปทางด้านหลังสี่ห้าเชียะของงักฮุ้นฮงอีกครา แล้วจึงพุ่งฝ่าอากาศไปที่ผนังด้านซ้ายมือ วกมาทางด้านหน้างักฮุ้นฮงห่างเพียงสี่ห้าเชียะ จากนั้นทะยานกายพุ่งไปที่ผนังทางขวามือ

การกระโดดโลดแล่นของมัน ยิ่งนานยิ่งรวดเร็ว จนสุดท้ายเห็นเพียงเงาร่างจาง ๆ อยู่สายเดียวเท่านั้น เป็นเงาวงกลมคล้ายหมอกควันบางเบา หมุนวนอยู่รอบร่างงักฮุ้นฮง

หากผู้ถูกกักอยู่ในวง หันกายหมุนตามพวกมัน รับรองด้วยตาลายพร่างพราย ไม่ทราบร่องรอยของมันสองอยู่แห่งหนใดแล้ว

วิชาตัวเบาของสองกระเรียนเชี่ยงแป๊ะ เลอเลิศสมกิตติศัพท์จริง ๆ โดยเฉพาะการพุ่งตัว หมุนวนต่อเป้าหมายของพวกมันที่รวดเร็วปานนี้ ยิ่งบันดาลให้ผู้คนต้องเลื่อมใสนับถือแล้ว

นับแต่สองกระเรียนอาศัยวิชาตัวเบาที่สูงส่ง พุ่งหมุนวนอยู่รอบข้างงักฮุ้นฮงยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหวเลย

แม้ร่างมิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว แต่รังสีอำมหิตที่กระจายออกมากราดเกรี้ยวดุดัน ข่มขวัญผู้คนอย่างรุนแรง ดุจกับราชสีห์พิโรธ ที่เตรียมแสดงอานุภาพประหัตประหารศัตรูของมัน

สองกระเรียนสามารถรู้สึกถึงรังสีอำมหิตที่แกร่งกร้าวรุนแรงนี้อย่างรวดเร็ว แต่พวกมันระดมการจู่โจมออกมาแล้ว เป็นสถานการณ์คล้ายขี่เสือที่ไม่มีทางลงมาได้

สองกระเรียนที่หมุนรวดเร็วปานสายฟ้าคะนองฝน ในเสียงตวาดของกระเรียนพลิ้วเมฆา วงกลมพลันระเบิดออกเป็นเงาสีเทาสองสาย กระหนาบเข้าใส่ทางซ้ายขวาของงักฮุ้นฮงปานสายฟ้า ยังมีความเร็วยิ่งกว่าตอนหมุนเป็นวงรอบข้างเสียอีก

“ดาบที่เร็วยิ่ง”

ในเสียงร้องของวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงที่ดังขึ้น สองกระเรียนเชี่ยงแป๊ะแทบจะพุ่งตัวถอยหลังปานประกายไฟไปสุดแรง

ในยามฉุกละหุกคับขัน มันทั้งสองลืมระยะผนังศิลาที่อยู่ด้านหลัง จึงพากันกระแทกใส่ผนังศิลาถนัดถนี่ จนสมองหมุนตาลายพร่างพราย หากงัก-

ฮุ้นฮงฉวยโอกาสนี้ลงมือ สองกระเรียนต้องตายแน่นอน

สองกระเรียนยืนพิงผนังศิลา ต่างยกมือซ้ายลูบคลำลำคอ โลหิตสด ๆ หลั่งไหลออกจากง่ามนิ้วเป็นเส้นสาย ใบหน้าซราที่ซีดขาว มีเหงื่อเย็นยะเยียบหลั่งไหลดั่งสายฝน

ดรุณีอาภรณ์ขาวเมื่อเห็น ต้องตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อ ยืนมือเท้าเปะปะมิทราบควรทำอย่างไร ควรไปดูอาการของอาจารย์คนใดก่อน ?

งักฮุ้นฮงสอดดาบสวรรค์เข้าฝักอย่างเชื่องช้า หันกายไปประจันหน้ากับวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงที่อยู่ไกลกว่าสี่วา

กระเรียนพลิ้วเมฆาเหยียดร่างยืนตัวตรง เขม้นมองงักฮุ้นฮงด้วยความอาฆาตแค้นพลางแค่นเสียง

“งักฮุ้นฮง การประทานคมดาบของท่านในวันนี้ เราสองกระเรียนเชี่ยง-แป๊ะวันหน้าต้องมีการทดแทน เฮียตี๋ไปกัน”

แสดงแน่ชัด บาดแผลบนลำคอของทั้งสอง ยังไม่ลึกจนถึงแก่ชีวิตได้

สองกระเรียนกระโดดมาที่ข้างกายดรุณีอาภรณ์ขาว คว้าแขนซ้ายขวาของนางโลดละลิ่วออกไปโดยเร็ว

กับการไปของทั้งสาม งักฮุ้นฮงมิได้เหลือบมองแม้สักแวบเดียว

เอี๊ยบเพียวฮวงเขม้นมองงักฮุ้นฮงแน่วนิ่งพลางถาม

“งักเฮีย เหตุใดต้องออมมือไว้ชีวิต ?”

“นี่ก็เป็นเรื่องที่ท่านต้องการเข้าใจ ?”

“หากงักเฮียยอมบอก ผู้แซ่เอี๊ยบสนใจอย่างยิ่ง”

“ท่านมีอารมณ์สนใจ ผู้แซ่งักไม่แน่จะมีอารมณ์สนใจด้วย”

“ฮา ฮา...มีเหตุผล ในเมื่องักเฮียไม่มีอารมณ์บอก ดูท่าผู้แซ่เอี๊ยบมีแต่ต้องสังเกตเองแล้ว”

งักฮุ้นฮงแค่นหัวร่อถาม

“ท่านสังเกตฝีมือผู้แซ่งักเป็นอย่างไรบ้าง ?”

“ท่านยังมิได้แสดงสุดฝีมือ”

“อาจบางทีท่านเป็นผู้สามารถ คุกคามจนผู้แซ่งักทุ่มเทสุดฝีมือได้”

ดวงตาเอี๊ยบเพียวฮวงเป็นประกายวูบ กล่าวด้วยไหวพริบตื่นตัว

“ผู้แซ่เอี๊ยบเคยบอก...”

“ผู้แซ่งักไม่ชอบมีคนสะกดรอยตามหลัง !”

“อย่างนั้นงักเฮียสะกดรอยตามหลังผู้แซ่เอี๊ยบก็ได้”

“ผู้แซ่งักไม่มีอารมณ์ว่างปานนั้น”

“นั่นก็ยาก...”

“ไม่ยาก ผู้แซ่งักพอจะเป็นฝ่ายกระตุ้นก่อน”

“ไฮ้ ! ท้าเรา ?”

“ใช่ และในสถานที่นี้ด้วย”

เอี๊ยบเพียวฮวงเม้มปากเขม้นมองงักฮุ้นฮงอยู่ครู่หนึ่ง จึงสั่นศีรษะช้า ๆ กล่าว

“ผู้แซ่เอี๊ยบมิเคยละเมิดหลักการของตนเองมาก่อน”

งักฮุ้นฮงสาวเท้าเข้าหาวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวง

เอี๊ยบเพียวฮวงใช้ความคิดรวดเร็วปานสายฟ้าวูบเดียว หัวร่อเสียงก้อง กล่าว

“งักเฮีย ผู้แซ่เอี๊ยบต้องขอปลีกตัวก่อน”

มิทันขาดคำ พลันถีบตัวพุ่งย้อนไปทางด้านหลังด้วยท่าร่างที่แผ่วเบาแคล่วคล่องดั่งสายฟ้า

งักฮุ้นฮงแค่นเสียงเย็นชา ขณะคิดจะเกร็งกำลังกระโดดออกไป พลันมีเสียงระเบิดดังสะเทือนเลื่อนลั่นจากบนยอดผา หิมะที่ผนึกเป็นก้อนน้ำแข็งบนยอดผาพากันพังทลายลงมา

พริบตานั้น น้ำแข็งที่นำความเหน็บหนาวเสียดกระดูก ถล่มทลายลงมาในหุบเขากันไม่ขาดสาย

งักฮุ้นฮงที่ย่อตัวจะกระโดด กลายเป็นถีบเท้าพุ่งถอยไปสองวาตามสัญชาตญาณ ปลายเท้าเพิ่งสัมผัสพื้นบนหน้าผาสูง มีเสียงระเบิดครั้งที่สองดังขึ้นอีก

เสียงระเบิดได้ใกล้กว่าเดิมหลายสิบวา น้ำแข็งช่วงที่สอง พังทลายลงจากหน้าผาอีกครั้ง พอดีติดต่อกับระลอกแรก แต่ระยะยืดมาทางเบื้องหน้าร่วมยี่สิบวา

ยอดผาคล้ายมีคนซุ่มเรียงราย คอยจุดชนวนระเบิด หากพวกมันจุดระเบิดตามระยะเวลาเช่นนี้สืบไป คนในหุบเขาแม้มีท่าร่างรวดเร็วปานปักษายังไม่มีปัญญาหนีรอดความเร็วของหิมะน้ำแข็งที่พังทลายลงมา สุดท้าย ต้องถูกฝังสังขารในหุบเขาแน่นอน

งักฮุ้นฮงมิกล้าถอยหลังอีก แหงนหน้ามองดูหิมะน้ำแข็งแผ่นผืนมหึมาที่พังทลายลงมาเบื้องบนดุจฟ้าถล่ม โดยครุ่นคิดคำนวณถึงการระเบิดครั้งแรกและครั้งที่สองห่างกันด้วยเวลาน้อยนิดเท่าใด ? หิมะน้ำแข็งที่พังทลายลงมาทั้งก่อนหลัง มีระดับห่างกันอยู่มากน้อยปานใด ?

ตอนนั้น วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงได้พุ่งตัวถึงพื้น เนื่องจากระเบิดเกิดขึ้นทางหน้าผาด้านหลังมัน ดังนั้นมันจึงต้องพุ่งมาเบื้องหน้าตามสัญชาตญาณ พลิ้วตัวลงห่างจากงักฮุ้นฮงประมาณสี่เชียะ ถามอย่างเยือกเย็น

“ตอนนี้ประลองกันได้หรือไม่ ?”

“ประลองกันตอนนี้ ผู้มีชัยมิใช่ท่าน และมิใช่ผู้แซ่งัก”

“บุกไปทางด้านหน้า ?”

“คนที่ซุ่มอยู่ข้างบน ต้องคำนวณไว้ได้ก่อนแล้ว ผู้แซ่งักไม่คิดไปหาที่ตายทางด้านหน้า”

เอี๊ยบเพียวฮวงแหงนหน้ามองหิมะน้ำแข็งบนยอดผาที่สูงกว่าศีรษะมันเพียงห้าหกสิบวา กล่าวด้วยเสียงเร่งร้อนกว่าเดิม

“ตายในที่นี้ ?”

“ผู้ชาญฉลาดคิดพันครั้ง ย่อมต้องมีพลาดพลั้งสักครา”

ขาดคำงอเข่า ดีดตัวพุ่งวาบขึ้นไปสูงกว่าสามวา สะกิดปลายเท้ากับผนังศิลาเบา ๆ ถีบตัวขึ้นไปได้อีกสองวา การแตะปลายเท้าถีบตัวเช่นนั้น ติดต่อตามกันสี่ห้าครั้งสามารถพุ่งขึ้นไปถึงบนชะง่อนหิน ที่ยื่นออกมาจากผนังผาซึ่งมีความสูงกว่าพื้นร่วมยี่สิบวา

ดูท่าที คล้ายดั่งจะทะยานขึ้นไป กระแทกใส่หิมะน้ำแข็งที่พังทลายลงมาก็ปาน

เอี๊ยบเพียวฮวงแม้สะสางวาจาสุดท้ายของงักฮุ้นฮงไม่กระจ่าง แต่มันแน่ใจงักฮุ้นฮงต้องได้คิดถึงเลศนัยสำคัญใด แม้มันยังมิกล้าเชื่อ ความคิด

ของงักฮุ้นฮงต้องถูกเสมอไป แต่หากบุกตรงไปเบื้องหน้าย่อมต้องตายอยู่ในหุบเขาเป็นแน่นอน

เนื่องเพราะผู้วางแผนร้ายนี้ ย่อมมีความคิดให้พวกมันบุกตรงไปที่เบื้องหน้าตามสัญชาตญาณของมนุษย์

เอี๊ยบเพียวฮวงมิเพียงมีเพลงดาบไว ปฏิกิริยาก็ว่องไวเช่นกัน งักฮุ้นฮงเพิ่งขึ้นไปถึงชะง่อนหินไม่นาน มันก็ติดตามขึ้นไปบนชะง่อนหินบ้าง

ตอนนั้น หิมะที่สุมหนาอยู่บนยอดผา ได้ร่นลงมาห่างจากศีรษะทั้งสองไม่ถึงสิบวาแล้ว

งักฮุ้นฮงจับตามองหิมะที่ร่วงพร่างพรูจนขาวโพลงพลางเน้นเสียง

"ที่เฉียงไปหกวา มีชะง่อนหินอีกแท่งหนึ่ง"

ขาดคำ กระโดดควับฝ่าเข้าไปในหิมะกองแรกที่ร่วงลงมา

เอี๊ยบเพียวฮวงไม่ครุ่นคิดลังเล ถีบตัวพุ่งตามหลังงักฮุ้นฮงไปทันที

เมื่อปลายเท้าเอี๊ยบเพียวฮวงสัมผัสชะง่อนหินนั้น ร่างของมันก็สัมผัสถูกร่างงักฮุ้นฮงด้วย

"แนบตัวกับผนังหิน !"

เอี๊ยบเพียวฮวงพอได้ยินเสียงนั้น รีบแนบตัวกับผนังหิน ปล่อยให้หิมะร่วงพร่างพรูลงผ่านกลางหลังไปด้วยความหนาแน่นถี่ยิบปานสายน้ำ หนักหน่วงดั่งพะเนินเหล็ก

โชคดีที่น้ำแข็งหนาหนัก มีระดับรวดเร็วกว่าหิมะเบา จึงอยู่ทางช่วงล่างหมดสิ้น มิเช่นนั้น แม้ใบหน้าจะแนบกับผนังหิน ไม่ถูกกระแทกใส่กลางหลังก็ไม่อาจทนทานน้ำหนักของก้อนน้ำแข็งได้

แม้แนบหน้ากับผนังศิลา หิมะหนาหนักจนคล้ายหมอก ยังกระจายเข้าไปในรูจมูกของทั้งสอง จนไม่มีปัญญาหอบหายใจได้

เป็นเวลาครึ่งชั่วธูปเต็ม ๆ หิมะที่กระแทกใส่หลังของทั้งสองจึงเริ่มเบาลง เบื้องบนศีรษะก็เริ่มเห็นแสงจากท้องฟ้าอยู่รำไร

เอี๊ยบเพียวฮวงสลัดหิมะที่เกาะหนาอยู่บนร่างแล้วพุ่งวาบไปยังชะง่อนหินที่อยู่ไกลกว่าแปดเชียะ หันร่างมากล่าวกับงักฮุ้นฮง

"ชีวิตของผู้แซ่เอี๊ยบ นับว่าท่านเป็นคนช่วยไว้ได้หรือไม่ ?"

"ผู้แซ่งักมิได้บีบบังคับให้ท่านต้องมาในเส้นทางนี้"

"งักฮุ้นฮง ท่านนับเป็นวิญญูชนที่ยากจะพบพาน"

"ผู้แซ่งักก็เคยกล่าววาจาเช่นนี้กับท่านมา"

"เสียดายที่ในยุทธจักร ไม่อาจจะมีดาบคมกริบเช่นนี้อยู่สองเล่ม"

"ตอนนี้นับว่า อยู่ในสถานการณ์ประจันหน้ากันแล้ว"

"มิใช่ตอนนี้"

เอี๊ยบเพียวฮวงเน้นเสียงหนัก ๆ แล้ว เน้นเสียงสืบไป

"ผู้แซ่เอี๊ยบต้องขอล่วงหน้าไปก่อน งักฮุ้นฮง จากวิธีหนีรอดห้วงอันตรายของเมื่อครู่ ยืนยันให้เราทราบ ท่านมิเพียงเป็นคนเผชิญอันตรายไม่ว้าวุ้นเท่านั้น ยังเป็นคนมีปฏิกิริยาปราดเปรียวว่องไวอีกด้วย ดังนั้นเราไม่เชื่อว่าท่านจะไล่ล่าเรา ในเวลาและสถานการณ์เช่นนี้"

ขาดคำหันกายกระโดดปราดไปยังชะง่อนหินอีกก้อนหนึ่งที่มันคำนวณไว้ก่อน ยืดระยะของมันกับงักฮุ้นฮงให้ไกลไปกว่าห้าหกวา จากนั้นหันกายหาโขดหิน กระโดดขึ้นหยั่งปลายเท้า โลดละลิ่วไปอย่างรวดเร็ว

งักฮุ้นฮงมิได้ไล่ตาม เนื่องเพราะวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงต้องไม่ยอมให้มันได้หยั่งเท้าอยู่ข้างกายมันแน่

งักฮุ้นฮงจับตามอง จนวิญญาณดาบเลือนหายไปในหิมะเลือนรางแล้ว พุ่งตัวสะกิดปลายเท้าขึ้นไปบนยอดผาโดยเร็ว

เสียงระเบิดบนยอดผายังดังติดต่อไปทางปากหุบเขา แสดงแน่ชัด ผู้จุดชนวนระเบิดยังไม่ทราบงักฮุ้นฮงกับเอี๊ยบเพียวฮวงรอดพ้นอันตรายจนปลอดภัยแล้ว

เหลาสุราเอียงยิก อยู่ในเมืองเล็ก ๆ เชิงเขาโง้วฮงซัว เป็นเหลาสุราเพียงหนึ่งเดียวของตัวเมือง

แม้เป็นเมืองเล็ก ๆ แต่ความภูมิฐานของเหลา มิได้ด้อยกว่าเหลาใหญ่ในเมืองใหญ่แม้สักน้อยนิด

เหลาเอียงยิกสร้างขึ้นเมื่อสี่ปีก่อน จากคำ 'เอียงยิก' นี้ สะกิดใจให้ชาวยุทธ์ คิดพาดพิงไปถึงหน้าผาเอียงยิกพิ้งของยอดเขาโง้วฮง ดังนั้นแต่ละ

เดือนสามเดือนสี่ของปีมีการค้าคึกคักจอแจที่สุด

ราคาสุราอาหารของเหลาเอียงยิก ล้วนแล้วแพงกว่าเหลาชั้นเดียวในเมืองใหญ่ถึงสี่ห้าเท่า แต่ทว่า ชาวยุทธ์ไม่กลัวการใช้เงิน ดังนั้นแต่ละปีมีรายรับเพียงสองเดือนก็พอจะเลี้ยงตัวพวกมันไปถึงหนึ่งปีเต็ม ๆ

เหลาเอียงยิกยังมีกิจการค้าเงิน นั่นคือสาขาของทีซิมจี๊จึง (ร้านค้าเงินหัวใจฟ้า...สัตย์ซื่อยุติธรรม) ทีซิมจี๊จึงเป็นร้านค้าเงินเพียงแห่งเดียวของมณฑลโอ๊วน้ำโอ๊วปักซึ่งยี่ห้อเก่าค่านิยมดี ดังนั้นตั้งมายังไม่ถึงสามชั่วคน ก็มีสาขากระจายไปมากกว่ายี่สิบมณฑลแล้ว

เหลาเอียงยิกที่มีการค้าเงินด้วย เป็นเพียงรับแลกเงินเท่านั้น โดยไม่รับฝากเงิน และพวกมันเพียงรับแลกตั๋วของทีซิมจี๊จึง แต่ละร้อยตำลึง จะหักค่าขนส่งห้าตำลึง ในเดือนสามเดือนสี่ของแต่ละปี มีผลกำไรไม่ด้อยกว่าเหลาสุราเลย

ที่ว่าค่าลำเลียงเงินของเหลาเอียงยิก แม้จะไม่สมเหตุผล แต่ก็ไม่เคยมีคนทุ่มเถียงเกี่ยงงอนกับพวกมัน นั่นกลับมิใช่ชาวยุทธ์มือเติบใจกว้าง แต่เป็นเพราะไม่มีผู้ใดสามารถตอแยประมุขที่อยู่เบื้องหลังของพวกมันได้

งักฮุ้นฮงยืนอยู่ที่หน้าช่องเล็ก ๆ ของโต๊ะแลกเงิน ล้วงตั๋วแลกเงินราคาสามพันตำลึงฉบับหนึ่งออกมาจากห่อผ้าเก่า ๆ

ห้องโถงใหญ่ที่อยู่ด้านหลังงักฮุ้นฮง มีคนนั่งดื่มกินประมาณเจ็ดส่วนแล้ว ล้วนแล้วเป็นชาวยุทธ์ทั้งสิ้น นอกจากอาจารย์กับศิษย์เซี่ยงแป๊ะซังเฮาะสามคนที่นั่งอยู่ทางมุมด้านหนึ่ง ไม่มีผู้คนแยแสสนใจมันเลย

ผู้ที่นั่งอยู่หลังโต๊ะแลกเงิน พอเห็นตั๋วฉบับนั้นพลันเงยหน้าด้วยความแตกตื่นขวัญเสีย แต่พอเห็นชัดเจนถึงงักฮุ้นฮงที่เสื้อผ้าเก่าคร่ำคร่า วัยยังเยาว์มาก สีหน้ามันกลับกลายเป็นกราดเกรี้ยวเย็นชาทันที

"ตั๋วแลกเงินฉบับนี้ได้มาจากที่ใด ?"

งักฮุ้นฮงจ้องมองหน้าสามเหลี่ยมของมัน ส่งเสียงราบเรียบ

"ทีซิมจี๊จึงจำตั๋วไม่จำคน ท่านถามมากความไปแล้ว"

ชายฉกรรจ์หน้าสามเหลี่ยมแค่นเสียงเย็นชา ผุดลุกขึ้นชี้หน้างักฮุ้นฮงพลางคำรามอย่างดุร้าย

“พวกเราจำตั๋วไม่จำคนจริง แต่ทว่า กับเจ้านั้นอยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์”

งักฮุ้นฮงแย้มยิ้มถาม

“เหตุใดเราอยู่นอกเหนือกฎ ?”

“เนื่องเพราะเจ้าคิดมาแสดงหลอกลวง”

“หลอกลวง ?”

งักฮุ้นฮงทวนคำด้วยความสนใจ ในตอนนั้น สายตาของผู้ดื่มกิน ต่างเบือนมองมาในทางนี้เป็นจุดเดียวกันแล้ว

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นตบฝ่ามือขวาลงบนโต๊ะดังฉาดใหญ่แล้วคำรามอย่างดุร้าย

“เด็กน้อย คิดจะหลอกลวงคน เจ้าหาผิดสถานที่แล้ว คิดจะตบตาคมกล้าของเราเฮี้ยงอิมเจี้ย (ฝ่ามือมหากาฬ) บู๊ฮ่วยคอ รอไว้ชาติหน้าเถิด”

ที่เฮี้ยงอิมเจี้ย (ฝ่ามือมหากาฬ) บู๊ฮ่วยคอประกาศยี่ห้อของตัวเองไปคล้ายมีจุดประสงค์ สยบชาวยุทธ์ในห้องโถงไว้ก่อน เพื่อไม่ต้องมีคนมาสอดมือเกี่ยวข้องเรื่องนี้ ดังนั้นเสียงประกาศของมันจึงก้องกังวานเป็นพิเศษ

ฝ่ามือมหากาฬบู๊ฮ่วยคอพอประกาศยี่ห้อ กระตุ้นให้มีความเคลื่อนไหวจนสับสนอยู่เล็กน้อยทันที ซึ่งยิ่งกระตุ้นความโอ่อ่าภาคภูมิของมันกำเริบกว่าเดิมดุจกับเป็นยอดฝีมือเลอเลิศครอบคลุมแผ่นดินแล้ว

งักฮุ้นฮงสั่นศีรษะกล่าว

“ในเมื่อท่านเป็นทั้งผู้มีชื่อเสียงทั้งศักดิ์ศรีของยุทธจักร การแผดร้องก้องตะโกนเช่นนี้นับว่าเสียศักดิ์ศรีของท่านอยู่บ้าง ตั๋วแลกเงินฉบับนี้ เป็นแท้หรือปลอมในใจท่านย่อมกระจ่างแจ่มใส เงินสามพันตำลึงมิใช่จำนวนมากมายหากเพราะเงินจำนวนเล็กน้อยนี้ ทำลายยี่ห้อตัวทองของทีซิมจี๊จึงไป นับว่าไม่ใช่เป็นเรื่องของผู้ชาญฉลาดจะกระทำเลย”

ฝ่ามือมหากาฬบู๊ฮ่วยคอฉีกกระชากตั๋วแลกเงินจนเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยขว้างเข้าใส่ใบหน้างักฮุ้นฮงที่อยู่นอกลูกกรง แล้วตวาด

“ผายลมมารดาเจ้า !”

งักฮุ้นฮงมองดูเศษกระดาษที่เบื้องหน้า ยังคงกล่าวด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

“ท่านไม่ชาญฉลาดเพียงพอเลยจริง ๆ เงินนั้นไม่มีทางฉีกขาดไปได้”

ฝ่ามือมหากาฬบู๊ฮ่วยคอชี้หน้างักฮุ้นฮง ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"เด็กน้อย หากรู้จักดีชั่ว จงมอบตั๋วแลกเงินในห่อผ้าแก่เรามาให้หมดสิ้น"

งักฮุ้นฮงเย้ยหยัน

"กระทั่งเงินสามพันตำลึง ร้านท่านยังไม่มีปัญญานำออกมาแลก ถึงกับกล้าดูจำนวนในห่อผ้าเรา ?"

ฝ่ามือมหากาฬบู๊ฮ่วยคอตวาดสุดเสียง

"จับตัวไว้ให้เรา !"

งักฮุ้นฮงทราบอยู่แต่แรก มีสามสี่คนมายืนอยู่ด้านหลังมันเนิ่นนานแล้ว แต่มิเคยหันกลับไปมองเลยสักแวบเดียว กระทั่งฝ่ามือมหากาฬบู๊ฮ่วยคอออกคำสั่งให้จับคน ยังคงมิได้หันมองเช่นเดิม

ชายฉกรรจ์สามสี่คนนั้น ล้อมห่างจากร่างงักฮุ้นฮงเพียงสองสามเชียะ พอได้ยินคำสั่ง ช่วงแขนแข็งแรงทั้งแปด ตะปบเข้าใส่งักฮุ้นฮงทันที

เสียงฉาด ๆ ดังสดใสขึ้นสี่ครั้ง เงาร่างสี่สายกระจายออกไปในสี่ทิศทาง ล้มกลิ้งกับพื้นด้วยระยะห่างไปสี่ห้าเชียะ แต่ละคนต่างยกสองมือขึ้นกุมแก้มซ้ายแนบแน่น ปล่อยให้โลหิตไหลจากปากเป็นเส้นสาย ส่งเสียงครวญครางโดยไม่สามารถคลานขึ้นมาได้อีกแล้ว

ฝ่ามือมหากาฬบู๊ฮ่วยคอกระชากประตูข้างถลันกายออกมา ยืนห่างจากงักฮุ้นฮงสามเชียะ เขม้นมองพลางแค่นเสียง

"ผู้เยาว์ร้ายกาจ ถึงกับมาอาละวาดในเหลาเอียงยิกเราได้ เจ้าจะจัดการตัวเอง ? หรือให้ตั๋วเอี้ยเราลงมือ ?"

ผู้คนในห้องโถงใหญ่ทยอยกันล้อมเข้ามาดูเหตุการณ์ มีเพียงอาจารย์กับศิษย์ทั้งสามของเซี่ยงแป๊ะซังเฮาะ ยังคงนั่งในที่เดิมไม่เคลื่อนไหว

งักฮุ้นฮงจ้องหน้าฝ่ามือมหากาฬ พลางแค่นเสียงเย็นชา

"ตั๋วแลกเงินที่ถูกท่านฉีกไป ท่านจะต้องปะติดปะต่อกันให้สมบูรณ์มาเพื่อทุกท่านในที่นี้ จะได้พิสูจน์ว่ามันเป็นตั๋วปลอมหรือไม่ ?"

ฝ่ามือมหากาฬสะอึกเข้ามาก้าวใหญ่ ฟาดฝ่ามือใส่ทรวงอกงักฮุ้นฮงพลางคำราม

"หาที่ตาย !"

เป็นฝ่ามือที่รวดเร็วยิ่ง พลังดุดันอย่างยิ่ง ฝ่ามือมิทันถึง พลังเหน็บหนาวขุมหนึ่งได้คุกคามเข้าไปก่อน

ฝ่ามือมหากาฬบู๊ฮ่วยคอเห็นชัดเจน ฝ่ามือของมันกระแทกใส่อกซ้ายงักฮุ้นฮงชัด ๆ แต่แล้วกลับกลายกระแทกใส่อากาศว่างเปล่า ในยามแตกตื่นขวัญเสีย อดมิได้ต้องร้องด้วยความตระหนก

เสียงฉาด ๆ ดังสดใสสองครา ร่างที่ถลาไปเบื้องหน้าของฝ่ามือมหากาฬต้องเซถลากลับหลังสี่ห้าก้าว แก้มที่ขาวละเอียดทั้งสองข้าง มีรอยนิ้วสีแดงช้ำชัดเจน

"เชิญท่านเก็บมาต่อในตอนนี้ได้แล้วกระมัง ?"

ผู้คนทางรอบข้าง หลังจากร้องด้วยความตระหนกแล้ว เริ่มเอียงหน้าเข้าซุบซิบกันเบา ๆ

ฝ่ามือมหากาฬของบู๊ฮ่วยคอพอถ่มโลหิตที่มีฟันติดออกมาแปดซี่ ต้องร้องด้วยความเดือดดาล

"เจ้า...ใช้คาถาอาคม"

งักฮุ้นฮงแค่นเสียงเย็นยะเยียบ

"ท่านจะเก็บมาต่อกันในตอนนี้ หรือจะทดลองคาถาอาคมอีกครา ?"

ฝ่ามือมหากาฬร้องเสียงเกรี้ยวกราด

"มีความเป็นคน จงแสดงความสามารถแท้จริงออกมา รับตั้วเอี้ยฝ่ามือหนึ่งโดยหักโหมตรง ๆ"

"ได้"

"รับฝ่ามือ"

งักฮุ้นฮงเพิ่งส่งเสียงได้ ฝ่ามือมหากาฬก็ผนึกร่างรวมฝ่ามือ พุ่งเข้าใส่งักฮุ้นฮงโดยแม่นยำ

งักฮุ้นฮงลงมือต่อต้านโดยหักโหมตรง ๆ จริง ๆ

เสียงระเบิดดังสนั่นผ่านพ้น ในพลังเหน็บหนาวที่ยังกระจาย ฝ่ามือมหากาฬบู๊ฮ่วยคอถอยไม่ทัน กระแทกนั่งลงกับพื้นสนั่น กระอักโลหิตสด ๆ ออกสามอึกใหญ่ ใบหน้ากลายเป็นสีเขียวคล้ำแล้ว

คล้ายยังไม่เข้าใจอาการของตัวสาหัสปานใด ฝ่ามือมหากาฬบู๊ฮ่วยคอ

แหงนหน้ามองงักฮุ้นฮง กวาดตาพิจารณาสีหน้ามันอย่างเร่งร้อน

ความหวังที่รุ่มร้อนของมัน เริ่มสลายกลายเป็นผิดหวัง จากผิดหวังกลายเป็นหวาดหวั่น เนื่องเพราะมันค้นหาไม่ได้ริ้วรอย ถูกพิษเย็นมหากาฬจากใบหน้าของงักฮุ้นฮงเลย

งักฮุ้นฮงสืบเท้าเข้าหามันช้า ๆ ฝ่ามือมหากาฬรีบกระโดดปราดขึ้นยืน แต่พอทรงกาย ถูกความเจ็บรวดร้าวของอวัยวะภายใน คุกคามจนต้องงอตัวลงไป

แม้อวัยวะภายในปวดแปลบ จนแทบมิอาจทนทาน ยังคงลนลานร้องขอชีวิต

"เซี่ยวเฮี้ยบโปรดอภัยไว้ชีวิต เล่าฮิว (ผู้เฒ่าถ่อมตัวคล้ายไม้ผุ) ยอมรับตั๋วแลกเงินฉบับนั้นเป็นของทีซิมจี๊จึงจริง ๆ"

แล้วส่งเสียงแหบแห้งร้องไป

"พวกเรา นำเงินออกมาสามพันตำลึง"

งักฮุ้นฮงชายตา มองดูสีหน้าที่หวาดหวั่นขวัญเสียของมือมหากาฬ บู้ฮ่วยคอแล้วแค่นเสียงเย็นชา

"ท่านบอกว่าแท้ก็แท้ บอกปลอมก็ปลอม ทีซิมจี๊จึงมีน้ำหนักอยู่ที่คำพูดของท่านเท่านั้นเองหรือไร ?"

ฝ่ามือมหากาฬละล่ำละลัก

"เซี่ยวเฮี้ยบ เมื่อครู่เป็นเล่าฮิวผิดไปจริง ๆ เล่าฮิวไม่ควรประเมินคนจากเสื้อผ้า"

"ท่านไม่ต้องอธิบาย ตั๋วแลกเงินยังต้องรวมปะติดปะต่อ เราจะอาศัยตั๋วแลกเงินเปลี่ยนเป็นเงิน ชีวิตของท่านก็รักษาไว้ได้ หากต่อไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ เงินสามพันตำลึงนี้ ก็ชี้ชะตาชีวิตของท่าน"

ฝ่ามือมหากาฬกล่าวด้วยความลำบากใจ

"เล่าฮิวยินดีสาบานกับฟ้าดิน ตั๋วแลกเงินฉบับนั้นเป็นของแท้จริง ๆ สหายในเส้นทางที่อยู่ในห้องนี้ เล่าฮิวขอประกันว่า ตั๋วแลกเงินฉบับนั้นเป็นของแท้"

"ท่านไม่มีปัญญา ปะติดปะต่อให้สมบูรณ์ ใช่หรือไม่ ?"

พอฝ่ามือมหากาฬบู๊ฮ่วยคอสบสายตางักฮุ้นฮง ต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเฮือกใหญ่ ลนลานร้องขึ้น

“เล่าฮิวต่อ เล่าฮิวต่อ”

แล้ววิ่งโซเซไปบนพื้นหน้าโต๊ะแลกเงิน เก็บเศษกระดาษที่กระจัดกระจายมาต่อกันอย่างลนลาน

ตอนนั้น พนักงานกำยำแข็งแรงสี่คน ได้ขนเงินสามพันตำลึงออกมา ผู้เป็นหัวหน้าส่งเสียง

“ซิงแซ นำเงินออกมาแล้ว”

“วางไว้ที่นั่น รีบออกมาช่วยเราหาเศษกระดาษ”

เสียงฝ่ามือมหากาฬบู๊ฮ่วยคอเพิ่งขาดคำ พลันมีอีกเสียงหนึ่งดังขึ้น

“สหายเยาว์วัย เงินทองขาดมือมาหากับเล่าฮูได้ เล่าฮูแม้มิใช่มหาเศรษฐี แต่ไม่เคยให้สหายที่มาถึงบ้านต้องผิดหวัง การกระทำเช่นนี้ของท่าน มิเพียงดูแคลนเล่าฮูที่เป็นเจ้าของสถานที่เท่านั้น ฝีมือยังไม่สูงเยี่ยมเพียงพอ เนื่องเพราะวิธีเก่า ๆ เช่นท่านนี้ เล่าฮูเห็นมามากเกินไปแล้ว”

เป็นเสียงที่ดังมาจากด้านหลังของกลุ่มคน แสดงว่าผู้ส่งเสียงเพิ่งเข้ามาจากทางนอกร้าน

แต่เสียงเชื่องช้าหนักแน่น ทุกถ้อยคำสะท้านแก้วหูสั่นขวัญผู้คน

กลุ่มคนรีบแยกออกเป็นทาง งักฮุ้นฮงพอเบือนหน้ามองไปก็เห็น ผู้ส่งเสียงเป็นชายชราผอมแห้งเตี้ยเล็ก ผมขาวโพลงปานไหมเงิน

ร่างผ่ายผอมเหลือหนังหุ้มกระดูกของมัน มีดวงตาจมลึกลงในเบ้าขอบตาสีแดงคล้ำ ยิ่งเน้นให้เห็นประกายตาแวววาวราวสายฟ้า คล้ายดั่งสามารถผนึกเป็นลำพวยพุ่งออกมา

ด้านหลังของชายชราผอมแห้งเตี้ยเล็ก มีชายกลางคนรูปกายสูงใหญ่ปานหอเหล็กสีดำ ติดตามอยู่ทางซ้ายขวาสองคน ยิ่งเน้นให้เห็น ชายชราทั้งเตี้ยทั้งผอมกว่าเดิม

ในกลุ่มคนที่ล้อมอยู่รอบข้าง มีเสียงตี้ซัวะ (มารพสุธา) ฮั่งคี่ซ่อเบา ๆ

ฝ่ามือมหากาฬบู๊ฮ่วยคอกับพนักงานทั้งสี่ พอได้ยินมารพสุธาฮั่งคี่ซ่อต่างพากันหยุดมือทรงกายขึ้นยืน

ฝ่ามือมหากาฬบู๊ฮ่วยคอคล้ายเป็นทารกที่ถูกรังแกพบเห็นบิดามารดาของมันช่วยเหลือมาก็ปาน ลนลานร้อง

"เล่าเอี๊ยจื้อ"

มารพสุธาฮั่งคี่ซ่อแค่นเสียงเย็นชา

"สวะไร้ประโยชน์ เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ?"

ฝ่ามือมหากาฬตะกุกตะกัก

"มันคิด...มันคิด..."

"เฮอะ มันคิดเยี่ยงไร ? บอกมาได้เต็มที่ มีเราอยู่ที่นี่"

ฝ่ามือมหากาฬยังไม่มีความมั่นใจ ลังเลพลางตอบ

"มันคิด...คิดแลกเงิน"

"ตั๋วแลกเงินใช่ปลอมหรือไม่ ?"

"นี่...นี่..."

งักฮุ้นฮงสงบฟังถึงตอนนี้ จึงส่งเสียงราบเรียบเย็นชา

"ท่านไปยืนข้างกายมัน อาจบางทีมันกล้าบอกได้บ้าง"

มารพสุธาฮั่งคี่ซ่อลังเลเล็กน้อย จึงก้าวอาด ๆ ไปที่ข้างกายฝ่ามือมหากาฬบู๊ฮ่วยคอ ตวาดเสียงหนัก ๆ

"บอกมา"

ฝ่ามือมหากาฬหยิบเศษตั๋วแลกเงินชิ้นที่ใหญ่กว่าบ้างมาสามชิ้น ประกบกันแล้วประคองถึงเบื้องหน้ามารพสุธา

มารพสุธาหน้าเปลี่ยนสีไปทันที ดวงตาที่ลึกลงในเบ้ามีประกายแวววาว เน้นเสียงถาม

"เพียงฉบับนี้เท่านั้น ?"

"มันว่า ในห่อผ้ายังมีอีก"

มารพสุธาฮั่งคี่ซ่อหันขวับไปที่งักฮุ้นฮง แค่นเสียงหนัก ๆ

"บุรุษหนุ่ม ฟังว่าตั๋วแลกเงินเช่นนี้ ในห่อผ้าของเจ้ายังมีอีก"

"ใช่"

"นำออกมาให้เล่าฮูดู"

"อาศัยกระไร ?"

มารพสุธาฮั่งคี่ซ่อตะลึงลานทันที อึ้งเป็นเนิ่นนานยังไม่อาจตอบโต้ได้ ครู่ใหญ่ให้หลังจึงแค่นเสียง

"ฉบับนี้ฉีกขาดแล้ว ดูไม่ชัดเจน"

"ผู้ใดเป็นคนฉีก ?"

สีหน้ามารพสุธาพลันเครียดลง กระซากเสียง

"คิดจะมาหลอกลวง ?"

"วิธีเช่นนี้ของท่าน เมื่อครู่บริวารท่านได้แสดงมาคราหนึ่งแล้ว"

สีหน้ามารพสุธาเคร่งเครียดเย็นชา กระซากเสียง

"เด็กร้ายกาจ มาโอหังบังอาจถึงเบื้องหน้าเล่าฮูได้ เราเห็นว่า เจ้าคงเบื่อหน่ายชีวิตแล้ว"

พอมารพสุธามีทีท่าดุร้าย ชายกลางคนสูงใหญ่ทั้งสองทางด้านหลังมันพากันสะอึกกายเข้ามาสองก้าวใหญ่ ทีท่ากระเหี้ยนกระหือรืออย่างยิ่ง

งักฮุ้นฮงกวาดตามองชายฉกรรจ์ทั้งสองแวบหนึ่งกล่าว

"เงินน้อยนิดเพียงสามพันตำลึง ท่านก็มีความละโมบหวั่นไหว ดูท่ายี่ห้อมารพสุธานี้ ก็ไม่มีคุณค่าสูงส่งสักเท่าใด ?"

"จับไว้ !"

พอคำสั่งมารพสุธาเปล่งไป ชายกลางคนสูงใหญ่ทั้งสองพากันโถมเข้าใส่งักฮุ้นฮง คว้าแขนซ้ายขวามันไว้แนบแน่น

งักฮุ้นฮงจับตามองมารพสุธาพลางถาม

"พวกมันคงเป็นเฮียตี๋แซ่เบ๊ที่มีฉายาสองอัควินฮุ้นมั่งกระมัง ?"

สีหน้ามารพสุธาพลันแปรเปลี่ยนไป เนื่องเพราะหากเปลี่ยนเป็นตัวมันถูกเฮียตี๋แซ่เบ๊คว้าแขนไว้เช่นนี้ มันเชื่อว่า ต้องไม่มีทีท่าปลอดโปร่งเยือกเย็นเช่นฝ่ายตรงข้าม โดยเฉพาะที่ฝ่ายตรงข้ามจงใจปล่อยให้ทั้งสองคว้าแขนไว้

เฮียตี๋แซ่เบ๊จับตามองมารพสุธา รอคำสั่งต่อไปของมัน

มารพสุธาสูดลมหายใจหนาวเหน็บลึก ๆ พยายามข่มกลั้นเพลิงโทสะไว้ กล่าวช้า ๆ

"บุรุษหนุ่ม เจ้าแซ่ไร ?"

"เถ้าแก่ฮั่ง อาศัยตั๋วแลกเป็นเงินนี่คือเป็นกฎของร้าน อย่างอื่น ๆ ไม่

ต้องว่ากล่าวให้มากความ !”

หน้าผากของมารพสุธามีเส้นเลือดขึ้นเขียวโปน ตวาดคำ

“เจ้า...”

แต่งักฮุ้นฮงส่งเสียงเย็นชาสอดคำ

“เถ้าแก่ฮั่ง ท่านจะสั่งพวกมันคลายมือเอง หรือให้เราสั่งพวกมันออกไปยืนไกลกว่านี้เอง ?”

มารพสุธาฮั่งคี่ช่อกวาดตามองใบหน้าที่งุนงงสงสัยของผู้คนทางรอบข้างแล้ว จึงมองหน้าที่หนักแน่นเยือกเย็นของงักฮุ้นฮง ทั้งไม่ยินยอม แสดงความอ่อนด้อยของตัวเองต่อหน้าผู้อื่น ทั้งกลัวมันจะประเมินผิดพลาดไป ก่อกวนให้อัปยศอดสูไม่มีทางคลี่คลาย

“งักปักแซเล่าเอี๊ยจื้อแห่งทิฮ้วยปัง มีความสัมพันธ์ใดกับเจ้า ?”

สีหน้างักฮุ้นฮงยังคงเย็นชาไร้ความรู้สึก แค่นเสียงสวนคำ

“ท่านยังคงพร่ำวาจาไร้สาระอีก ?”

สีหน้ามารพสุธาบัดเดี๋ยวเขียวคล้ำบัดเดี๋ยวแดงฉาน ครุ่นคิดอยู่เนิ่นนาน ในที่สุดสีหน้าเคร่งเครียด ดวงตาเป็นประกายอำมหิตแวววาว ขณะคิดจะออกคำสั่ง พลันมีเสียงแจ่มใสกังวานดังขึ้นที่ปากประตู

“ในยุคสมัยนี้ คิดจะหาสุนัขแข็งแรงที่จงรักภักดีได้สักสองตัว ไม่ใช่เป็นเรื่องง่ายดายเลย”

มารพสุธาที่มีเพลิงโทสะเต็มอก หันขวับไปตวาดสุดเสียง

“ผู้ใด ?”

กลุ่มคนกระจายออกเป็นทางอีกครั้ง เห็นผู้หนึ่งนั่งอยู่ข้างโต๊ะมุมห้อง... วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงนั่นเอง

เอี๊ยบเพียวฮวงมองหน้ามารพสุธาฮั่งคี่ช่อ กล่าวอย่างคล้ายยิ้มไม่ยิ้ม

“เราทราบว่า เพลิงโทสะของเถ้าแก่ใหญ่ร้อนแรงจึงมิกล้าเข้าไปใกล้”

“ตอฮุ้น ?”

“ตอฮุ้นเอี๊ยบเพียวฮวง...”

ในเสียงร้องด้วยความตระหนก กลุ่มคนที่แยกออกเป็นทาง ต้องผลักไสกันจนเปิดทางกว้างกว่าเดิมอีกสองสามเชียะ

ดวงตามารพสุธามีประกายแตกตื่นขวัญเสียขึ้นแวบหนึ่ง โพล่งเบา ๆ

“วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวง ?”

“เพิ่งพบเป็นครั้งแรก ใช่กระมัง ?”

มารพสุธาฮั่งคี่ช่อรีบเปลี่ยนสีหน้าเป็นยิ้มแย้มแจ่มใส ประสานมือคารวะทักทาย

“เอี๊ยบไต้เฮี้ยบให้เกียรติมาที่ร้านเล็ก ๆ ของผู้แซ่ฮั่ง ผู้แซ่ฮั่งปลาบปลื้มยินดีเป็นยิ่งนัก ขอให้เอี๊ยบไต้เฮี้ยบกรุณานั่งสักครู่ เล่าฮิว...”

“เถ้าแก่ใหญ่ ผู้แซ่เอี๊ยบวันนี้จงใจมาดูความครึกครื้นโดยเฉพาะ มิได้มีเจตนาตะกายขึ้นคบหากับท่านที่เป็นเถ้าแก่ใหญ่”

มารพสุธาแย้มยิ้มประจบพลางถาม

“เอี๊ยบไต้เฮี้ยบต้องหัวร่อเยาะแล้ว เซี่ยวเฮี้ยบท่านนี้ เป็นสหายกับท่านกระมัง ?”

“ท่านเคยได้ยิน ผู้แซ่เอี๊ยบมีมิตรสหายหรือไร ?”

แล้วเอี๊ยบเพียวฮวงหันถามงักฮุ้นฮง

“เรามิได้บอกผิดกระมัง ?”

มารพสุธามีปฏิกิริยารวดเร็วยิ่งนัก พอได้ยินเอี๊ยบเพียวฮวงกล่าวกับงักฮุ้นฮงด้วยน้ำเสียงเช่นนั้น รีบตวาดสวนคำ

“พวกเจ้าทั้งสองยังไม่รีบคลายมือ”

สองอัศวินฮุ้นมั่งลนลานคลายมือ ถอยมายืนด้านหลัง มารพสุธาฮั่งคี่ช่อเน้นเสียงหนัก ๆ

“เปลี่ยนเงินสามพันตำลึงเป็นทองคำ เพื่อสะดวกต่อการพกพาของเซี่ยวเฮี้ยบท่านนี้ รีบไป”

แล้วหันมาประสานมือให้แก่งักฮุ้นฮงพลางกล่าว

“เล่าฮิวเมื่อครู่มีที่ใดล่วงเกินไปบ้าง รอปะติดปะต่อตั๋วแลกเงินเรียบร้อยเล่าฮิวย่อมมีการบอกกล่าวชัดเจน สหายทุกท่านในที่นี้ จะเป็นผู้พิสูจน์ยืนยันเพื่อเป็นการยุติธรรมที่สุด เซี่ยวเฮี้ยบเห็นพ้องกับการจัดการของเล่าฮิวหรือไม่ ?”

งักฮุ้นฮงหัวร่อแค่น ๆ หันกายเดินเข้าไปในห้องโถง นั่งลงที่โต๊ะริมหน้าต่าง

ผู้ที่ล้อมดู เริ่มกระจายกลับไปยังโต๊ะของตัว โดยตั้งใจจะดูเหตุการณ์คืบหน้าต่อไป ดังนั้นไม่มีผู้ใดยินยอมถอนตัวไป

ผู้รับใช้เข้ามาถามด้วยความนอบน้อม งักฮุ้นฮงสั่งอาหารเล็กน้อยโดยไม่ต้องการสุรา

เนื่องจากถูกกักอยู่ในถ้ำมาหลายปี แม้เป็นอาหารธรรมดา งักฮุ้นฮงก็รู้สึกโอชะถูกปากมาก หลังอิ่มหนำผู้รับใช้สี่คน นำทองคำสี่ห่อมาให้ไว้ที่เบื้องหน้างักฮุ้นฮง มารพสุธาเดินตามเข้ามากล่าว

"เซี่ยวเฮี้ยบ นี่เป็นเงินของท่านที่แลกไว้ เพื่อสะดวกต่อการเซี่ยวเฮี้ยบจะได้พกพา เล่าฮิวจึงเปลี่ยนเป็นทองคำให้"

งักฮุ้นฮงมองหน้ามารพสุธาฮั่งคี่ซ่อพลางแค่นเสียง

"ตั๋วแลกเงินฉบับนั้นเล่า ?"

"ต่อไว้เรียบร้อย พร้อมทั้งนำของแท้อีกฉบับหนึ่งมาเทียบเคียง ให้ผู้รับใช้นำไปยืนยัน ต่อทุกท่านที่อยู่ในห้องโถงนี้"

"แล้วท่านที่มอบเงินให้แต่ตอนนี้ มิรู้สึกเร็วเกินไปหรือไร ?"

"มิได้ เล่าฮิวตรวจมาแล้ว เป็นของแท้จริง ๆ ดังนั้นเล่าฮิวยังขอเป็นผู้แทนเจ้าของทีซิมจี๊จึง ขอขมาต่อเซี่ยวเฮี้ยบต่อหน้าผู้คนทั้งหลายด้วย"

"เช่นนี้หมายความ เราพอจะนำเงินไปได้แล้ว ?"

"นี่จำเดิมเป็นเงินของเซี่ยวเฮี้ยบอยู่แล้ว"

งักฮุ้นฮงแค่นเสียงเบา ๆ ยกน้ำชาที่ผู้รับใช้นำมาขึ้นจิบเล็กน้อย

มารพสุธาฮั่งคี่ซ่อเหลือบมองป้านน้ำชาบนโต๊ะงักฮุ้นฮงแวบหนึ่ง ลอบแค่นหัวร่อเย้ยหยันในใจ แต่ปั้นสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสกล่าว

"เซี่ยวเฮี้ยบโปรดนั่งสักครู่ เล่าฮิวขอปลีกตัวไปชั่วคราว"

มารพสุธาฮั่งคี่ซ่อเพิ่งออกจากโต๊ะงักฮุ้นฮงไป พลันมีสตรีหนึ่งชราหนึ่งเยาว์วัยเดินอย่างเร่งร้อนเข้ามาในร้าน

มีเสียงร้องด้วยความตื่นเต้นสงสัยมาจากโต๊ะทางด้านหลังงักฮุ้นฮง

"นั่นมิใช่กิมหงส์เนี่ยเนี้ยของท้อฮวยก๊ก (หุบเขาดอกท้อ) แห่งเทียนซัวหรือไร ? นางไฉนมาปรากฏตัวในสถานที่นี้ได้ ?"

มีเสียงอีกผู้หนึ่งกล่าวขึ้น

"ฟังว่า นางกับเก้าฮิวพั่วพั้ว ร่วมกันคุ้มกันธิดาโทนของประมุขวังดอกท้อออกมา โกวเนี้ยน้อยที่ข้างกายนางน่ากลัวใช่แล้วกระมัง ?"

คนเดิมส่งเสียงเบา ๆ

"อย่าได้หลับตาคาดเดา โกวเนี้ยที่ข้างกายกิมหงส์เนี่ยเนี้ยแม้งดงาม แต่เปรียบกับธิดาของประมุขดอกท้อยังห่างกันราวฟ้ากับดินเลย"

"อย่าได้หลับตาประโคม ท่านเคยเห็นนาง ?"

"เราแม้ไม่เคยเห็น แต่เคยเห็นกิมเกี่ยมจือเซ็ง (บัณฑิตกระบี่ทอง) ปึงเง็กที่หลงรักนางจนตรอมใจแทบตายไป"

"ปึงเง็กตรอมใจตาย มิได้เกี่ยวกับปัญหาที่พวกเราถกกันในตอนนี้เลย และข้างกายปึงเง็ก มีสตรีงามรายล้อมอยู่ทุกเช้าค่ำ มีสตรีงามหลงรักมัน มันไหนเลยจะหลงรักสตรีจนตรอมใจได้"

"ที่มันตรอมใจแทบตาย เนื่องเพราะเคยมีโอกาสได้เห็นธิดาของประมุขวังดอกท้อมาคราหนึ่ง"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยเข้ามาในร้านแล้ว ทั้งสองจึงหยุดคำสนทนากัน จับตามองนางที่กวาดตารอบห้องแวบหนึ่ง แล้วส่งเสียงขึ้น

"เล่าซิง (หญิงชราเรียกตัวเอง) คือฮั่งยงบ๊วยแห่งหุบเขาท้อฮวยก๊ก ระหว่างทางเนื่องจากถูกพวกหัวขโมยฉกเงินทองไปหมดสิ้น ตอนนี้ยินดี ใช้ปิ่นมรกตที่สลักสัญลักษณ์ของหุบเขาเรา จำนำเงินสองพันห้าร้อยตำลึง วันหน้าเมื่อกลับมาจากหุบเขา จะขอไถ่คืนในมูลค่าห้าพันตำลึง"

ผมขาวโพลงของนางเกล้าเป็นมวยชาววัง ใบหน้ารูปไข่ยังมีผิวขาวละเอียดเป็นยองใย สวมเสื้อกระโปรงสีครามลายดอก ในความสูงส่งยังมีสง่าราศี บวกกับอากัปกิริยาที่งามสง่า นับว่ามีบุคลิกของเนี่ยเนี้ย (เจ้าแม่) จริง ๆ

โกวเนี้ยน้อยที่ข้างกายนางมีวัยสิบหกสิบเจ็ดปี ตาสุกใสผิวขาวละเอียดในความงามคมคาย ยังมีเค้าไร้เดียงสาอยู่หลายส่วน

ชายฉกรรจ์วัยประมาณสามสิบปี ที่ท่าทางกรุ้มกริ้มสำรวยผู้หนึ่ง ผุดลุกขึ้นส่งเสียง

"ผู้เยาว์มกเซี่ยวชง ขอบังอาจถามผู้อาวุโสแซ่ฮั่ง ปิ่นมรกตเล่มนี้ ใช่เป็นของบ๊วยโกวเนี้ยหรือไม่ ?"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยฮั่งย่งบ๊วยขมวดคิ้วตอบ

"จำนำเงินไถ่ด้วยเงิน เล่าซิงไม่คิดจะตอบปัญหาของท่าน"

"วันหน้าผู้เยาว์พอจะไปคืนปิ่น ถึงในหุบเขาของท่านหรือไม่ ?"

"หุบเขาเราจะต้อนรับในฐานะอาคันตุกะสูงศักดิ์"

"ได้ ! ผู้เยาว์ยินดี..."

พลันมีเสียงร้องสรรเสริญพระพุทธคุณดังขึ้นสอดคล้ำ แล้วเสียงแหบห้าวสอดตาม

"หากปิ่นมรกตแท่งเล็ก ๆ สามารถจำนำได้ถึงสองพันห้าร้อยตำลึง อย่างนั้นค้อนใหญ่ในมือของอาตมา ต้องจำนำได้กว่าหนึ่งหมื่นตำลึง ประสกแซ่มกคำนวณตามน้ำหนัก ท่านต้องไม่เสียเปรียบแน่นอน"

พร้อมกันกับเสียง หลวงจีนธุดงค์ (ไว้ผม) รูปกายสูงใหญ่ วัยประมาณห้าสิบปีเดินเข้ามาหยุดที่ด้านหลังกิมหงส์เนี่ยเนี้ย

ผมสั้นทั้งศีรษะของหลวงจีนชี้ชันดั่งลวดเหล็ก เคราครึ้มหงิกงอแทบบดบังครึ่งใบหน้าที่ตะปุ่มตะป่ำสีดำคล้ำของมัน เหลือดวงตากลมกว้างแทบถลนออกมานอกเบ้า เป็นคิ้วดกหนาสีดำสนิท นับว่าเป็นเค้าอำมหิตดุร้ายอย่างยิ่ง

"ม้อมิ่นเท่าเทาะ (หลวงจีนหน้ามาร) !"

มีคนร้องฉายาหลวงจีนธุดงค์ออกมา แต่เป็นเสียงร้องแผ่วเบาอย่างยิ่ง

มกเซี่ยวซงมิได้กล่าวอีกแม้สักครึ่งคำ ลนลานทรุดกายนั่งด้วยความหวาดหวั่น

โกวเนี้ยน้อยที่ข้างกายกิมหงส์เนี่ยเนี้ย อดมิได้ต้องหันขวับไปตวาดใส่หลวงจีน

"ท่านเหตุใดต้องติดตามพวกเราอยู่เสมอมา ?"

ม้อมิ่นเท่าเทาะเค้นเสียงเย็นชา

"ต่างฝ่ายบอกขายของที่มี เจ้าไฉนบังอาจว่า อาตมาติดตามพวกเจ้าได้ ?"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยมีทีท่าว่าไม่ต้องการตอแยหลวงจีนอำมหิตม้อมิ่นเท่าเทาะอย่างแน่ชัด นางส่งเสียงตวาด

"เอียงเฮี้ย ไม่ต้องมากเรื่อง"

แล้วเน้นเสียงหนัก ๆ ต่อ

"หรือท่านที่นั่งในห้องนี้ ไม่มีผู้ใดสามารถ รับจำนำของท้อฮวยก๊กเรา ด้วยเงินเพียงสองพันห้าร้อยตำลึงจริง ๆ ?"

ในห้องโถงแม้มีคนไม่น้อย แต่ต่างสงบปากคำจนวังเวงราวสุสานร้าง

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยเบือนสายตาไปที่มารพสุธาฮั่งคี่ซ่อแล้วถาม

"ฮั่งคี่ซ่อ หากเล่าซิงจำนำต่อร้านท่าน..."

ฮั่งคี่ซ่อสั่นศีรษะระรัว ชิงส่งเสียงสอดคำ

"ไม่ได้ ไม่ได้ เล่าฮิวเพียงแต่ดูแลสาขาทีซิมจี๊จึงในที่นี้เท่านั้น ไหนเลยจะตัดสินใจเองได้"

แล้วเบือนสายตาไปที่งักฮุ้นฮง ส่งเสียงต่อ

"แต่เล่าฮิวทราบ ตอนนี้มีผู้หนึ่งมีเงินมากปานนั้น เพียงแต่ว่า มิทราบมันยินยอมหรือไม่ ?"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยคล้ายดั่งกระวนกระวายอย่างยิ่ง โพล่งถามทันที

"เป็นท่านใด ?"

ฮั่งคี่ซ่อชี้งักฮุ้นฮงพลางตอบ

"ท่านนั้นเอง ตอนนี้บนโต๊ะของท่าน มีอยู่สามพันตำลึง"

งักฮุ้นฮงชายตาเย็นชามองหน้ามารพสุธาฮั่งคี่ซ่อ พลางแค่นเสียง

"ยืมดาบฆ่าคน ?"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยกับเอียงเฮี้ยพากันสืบเท้าไปที่หน้าโต๊ะงักฮุ้นฮง ม้อมิ่น-เท่าเทาะก็ติดตามไปโดยกระชั้นชิด กิมหงส์เนี่ยเนี้ยถาม

"กงจื้อยินดีให้ความสะดวกนี้แก่เล่าซิงสักครั้งหรือไม่ ?"

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงส่งเสียงรำพึงกับตัวเอง

"ดื่มน้ำชานั้นแล้ว น่ากลัวตัวเองก็ยังไม่สะดวกแล้ว"

ม้อมิ่นเท่าเทาะแค่นเสียงเบา ๆ ส่งเสียงรำพึงกับตัวเองบ้าง

"บางเวลา ปากมากกับเรื่องมาก เป็นการตอแยหาเรื่องราวได้เช่นกัน"

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"พี่ท่าน เห็นแก่ความสัมพันธ์บางประการ หากท่านมอบเงินนั้นให้แก่ผู้แซ่เอี๊ยบยืม ผู้แซ่เอี๊ยบกลับคิดจะมากอีกสักเรื่อง ดูว่าความยุ่งยากจะเกิดขึ้นด้วยวิธีใด ?"

มารพสุธาฮั่งคี่ซ่อส่งเสียงสวนคำ

“ความยุ่งยากน่ากลัวเกิดขึ้นจากในร้านเล็ก ๆ นี้เอง”

เอี้ยบเพียวฮวงหัวร่อเสียงก้องกล่าว

“ฮา ฮา ฮา...นี่เรียกว่าบังเอิญจนประจวบเหมาะจริง ๆ ดูท่าสองท่านก็มีความสัมพันธ์กันอยู่”

งักฮุ้นฮงมองกิมหงส์เนี่ยเนี้ยพลางแย้มยิ้มกล่าว

“วางปิ่นมรกตลง ทองคำเหล่านี้เป็นของท่านแล้ว”

เล่ห์ร้ายอุบายชั่ว

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยฮั่งย่งบ๊วยงุนงงวูบ รีบสืบเท้าไปอีกสองก้าว ยื่นปิ่นมรกตให้ กับงักฮุ้นฮงพลางกล่าว

"บุรุษหนุ่ม ท่านมีนามใด ?"

งักฮุ้นฮงรับปิ่นมรกตมาคลึงเล่นกับมือ พลางตอบ

"ท่านไม่จำเป็นทราบข้าพเจ้าคือผู้ใด ภายหน้าเมื่อข้าพเจ้าต้องการใช้เงินสามพันตำลึง ข้าพเจ้าจะไปที่ท้อฮวยก๊กเอง"

สีหน้ากิมหงส์เนี่ยเนี้ยเปลี่ยนแปรเล็กน้อย เน้นเสียงหนัก ๆ

"บุรุษหนุ่ม อาจบางทีท่านไม่แยแสเงินเล็กน้อยนี้ แต่ทว่า พวกเรากลับหวงแหนปิ่นหยกเล่มนี้มาก"

งักฮุ้นฮงยื่นปิ่นหยกคืนแก่นางพลางกล่าว

"ท่านพอจะนำมันคืนไปในตอนนี้ได้เลย"

"ไฮ้ ! บุรุษหนุ่ม ท่าน..."

"เงินข้าพเจ้าให้ท่านยืมไปก่อนได้"

กิมหงส์เนี่ยเนี้นครุ่นคิดชั่วครู่ จึงเน้นเสียงดั่งตัดสินใจ

"ก็ได้ เล่าซิงจะให้เป็นของประกันแก่ท่านก่อน แล้วแต่ท่านจะไปคืน

ปิ่นแลกเงินเมื่อใดก็ได้”

ขาดคำยื่นมือมาหยิบห่อทองคำบนโต๊ะ ม้อมิ่นเท่าเทาะโพล่งขึ้น

“ช้าไว้ ค้อนใหญ่เล่มนี้ของอาตมา น้ำหนักมากกว่าปิ่นเล็ก ๆ ของท่านหลายเท่านัก ดังนั้นอาตมาเชื่อว่า จะจำนำก็ต้องมีสิทธิ์ก่อนท่านอยู่”

ขาดคำสืบเท้ามาที่ข้างโต๊ะงักฮุ้นฮง ยื่นค้อนที่ด้ามใหญ่ดั่งแขนทารก ตัวค้อนมหึมาปานโอ่งลูกเล็ก ๆ ไปที่เบื้องหน้างักฮุ้นฮงอย่างไร้มารยาท พลางส่งเสียง

“ประสกน้อย สังเกตให้ละเอียด นี่ใช่มีราคากว่าปิ่นมรกตเล่มเล็ก ๆ นั้นอีกมากหรือไม่ ?”

งักฮุ้นฮงขมวดคิ้ว เขม้นมองหน้าม้อมิ่นเท่าเทาะ พลางแค่นเสียง

“ยกออกไป”

ม้อมิ่นเท่าเทาะงุนงงวูบก่อน จึงระเบิดเสียงหัวร่อสนั่นหวั่นไหวกล่าว

“ฮา ฮา...ยกออกไป ? ประสกน้อย เจ้าเข้าใจ เจ้าเป็นผู้ใด ?”

เสียงหัวร่อกึกก้องสะท้านแก้วหู ม้อมิ่นเท่าเทาะแสดงทีท่าคุกคามผู้คนโดยไม่มีความกริ่งเกรงเลยสักน้อยนิด

มารพสุธาฮั่งคี่ซ่อโพล่งขึ้น

“มันคืองักฮุ้นฮง”

ม้อมิ่นเท่าเทาะมิได้เหลือบมองฮั่งคี่ซ่อสักแวบเดียว ยังคงคำรามต่องักฮุ้นฮงด้วยเสียงสนั่นหวั่นไหว

“อย่าว่าเป็นบุตรของงักปักแซเลย แม้เป็นงักปักแซอยู่ที่นี้ ค้อนใหญ่ของอาตมา หากบอกจะจำนำห้าหมื่นตำลึง มันยังไม่กล้าให้น้อยแม้สักตำลึงเดียว”

งักฮุ้นฮงกวาดตามองหน้ามารพสุธาฮั่งคี่ซ่อ ส่งเสียงเย็นชา

“ที่แท้ท่านรู้จักเราเป็นผู้ใดอยู่ก่อนแล้ว ?”

สีหน้าท่าทีฮั่งคี่ซ่อเปลี่ยนแปรไปโดยสิ้นเชิง ตอบอย่างโอหังลำพอง

“เล่าฮูมิเพียงรู้จักเจ้าเป็นผู้ใด ยังทราบในห่อผ้าของเจ้า มีของอีกสองสิ่งเป็นไร ? ต้องการให้เล่าฮูบอกโดยเปิดเผยหรือไม่ ?”

“ลองบอกมาฟังดูก็ได้”

“หนึ่งคือดาบสวรรค์นางแอ่นโลหิต ที่สหายในยุทธจักรสืบหามาเป็นเวลา

สิบห้าปีเศษ อีกหนึ่งคือ ตั๋วแลกเงินมูลค่าสิบเอ็ดหมื่นเจ็ดพันตำลึง เล่าฮูมิได้บอกผิดกระมัง ?”

งักฮุ้นฮงแค่นหัวร่อตอบ

“ท่านมีความสามารถที่สูงส่งจริง ๆ”

ฮั่งคี่ซ่อกระหยิ่มลำพองจนลืมตัว แค่นหัวร่อกล่าว

“แปดปิศาจน้ำดำ อสูรหน้าขาว ต่างตายในดาบสวรรค์ของเจ้า ส่วนทีเซี้ยงไต้ซือแห่งเสียวลิ้ม พ่ายแพ้ต่อฝ่ามือของเจ้า”

มีเสียงซุบซิบภายในห้องจนดังสับสนทันที แต่ละคนแทบไม่กล้าเชื่อวาจานี้ ที่บุรุษหนุ่มเสื้อผ้าซอมซ่อจะมีฝีมือสูงส่งถึงปานนั้นได้

งักฮุ้นฮงแค่นเสียงเย็นชา

“ท่านประเมินตัวเอง เปรียบกับพวกเหล่านั้นแล้วเป็นอย่างไร ?”

“ฮา ฮา...งักฮุ้นฮง วิจารณ์ตามกำลังภายใน เล่าฮูไม่ทัดเทียมเจ้า วิจารณ์ตามวิชาดาบ เล่าฮูก็ไม่ทัดเทียมเจ้า เล่าฮูเพียงมีประการเดียวที่เหนือกว่าเจ้า คือ การใช้พิษเล็กน้อย ประสบการณ์ในยุทธจักรของเจ้าอ่อนด้อยเกินไป เจ้าใช้ปมเด่นของเจ้าช้าเกินไป เปิดโอกาสให้เล่าฮูได้ใช้ปมเด่นของตัวเองไปก่อน”

“ท่านใส่พิษอยู่ในน้ำชานี้ ?”

“ฮา ฮา เราฮั่งคี่ซ่อใช้พิษได้ในทุกที่ ใช้พิษได้ในทุกเวลา ในน้ำชาของเจ้า ในอาหารของเจ้า ล้วนมีพิษทั้งสิ้น”

งักฮุ้นฮงแค่นหัวร่อสวนคำ

“ท่านดูผู้แซ่งักคล้ายถูกพิษหรือไม่ ?”

“เจ้าลองโคจรลมปราณดูเองเถิด”

งักฮุ้นฮงสูดลมหายใจลึก ๆ หยุดไปชั่วครู่ พลันขมวดคิ้วแนบแน่น ฮั่งคี่ซ่อแผดหัวร่อกล่าว

“ฮา ฮา...เป็นอย่างไร ? เด็กน้อย เจ้าไม่มีความรู้สึก นั่นเนื่องเพราะเล่าฮูไม่ต้องการให้เจ้าตายทันที เพราะเจ้าตอนนี้ ยังมีคุณประโยชน์อีกมากหลาย”

“คิดจะชิงห่อผ้าผู้แซ่งัก ?”

“ตัวของเจ้ายังมีราคากว่าห่อผ้ามากนัก”

“ราคาที่ผู้ใดเสนอให้ ?”

สีหน้ามารพสุธาฮั่งคี่ซ่อพลันแปรเปลี่ยนไป คล้ายดั่งรู้ตัวว่าพลั้งปาก จึงรีบเบนเรื่อง

"สหายในเส้นทางที่อยู่ในห้องตอนนี้ ส่วนมากเร่งรุดมาเพราะดาบสวรรค์นางแอ่นโลหิต เจ้าสมควรแสดงออกมา ให้แก่ผู้คนทั้งหลายได้ผ่านตา"

รอเป็นชั่วครู่ เห็นงักฮุ้นฮงมิได้เอ่ยปาก มารพสุธาฮั่งคี่ซ่อเดินมาที่ข้างโต๊ะงักฮุ้นฮง กล่าวต่อม้อมิ่นเท่าเทาะที่ยังเหยียดค้อนใหญ่มหึมาของมันตรงกับใบหน้างักฮุ้นฮง

"เท่าเทาะ ในความเห็นของท่าน พวกเราจะแก้ห่อผ้าแทนมัน หรือเชิญมันแก้กับมือเอง ?"

ม้อมิ่นเท่าเทาะที่เหยียดแขนยื่นค้อนมหึมาเป็นเวลาเนิ่นนาน ยังไม่มีสีหน้าอ่อนล้าหนักแรงเลยสักน้อยนิด เน้นเสียงกล่าว

"ปมนั้นมันเป็นผู้ผูกเอง ย่อมควรให้มันเป็นผู้แก้เอง ?"

ฮั่งคี่ซ่อคุกคามอย่างมีเปรียบเต็มประตู

"งักฮุ้นฮง เจ้าว่าอย่างไร ?"

งักฮุ้นฮงยื่นสองมือไปแก้ห่อผ้าจริง ๆ

ทั้งมวลล้วนดำเนินไปตามแผนของมารพสุธาฮั่งคี่ซ่อโดยราบรื่น เมื่อได้คิดว่า ความฝันของมันใกล้ประสบความสำเร็จอย่างง่ายดาย มารพสุธาฮั่งคี่ซ่ออดมิได้ต้องลิงโลดยินดีจนลืมตัว แย้มยิ้มเย้ยหยัน

"เด็กน้อย หวังว่าชาติหน้าของเจ้า ควรชาญฉลาดกว่านี้บ้าง"

งักฮุ้นฮงแก้ปมห่อผ้าออก ผลักป้านน้ำชากับถ้วยชาไปไว้ที่มุมโต๊ะ แก้มุมผ้าทั้งสี่ปูไปยังมุมทั้งสี่ของโต๊ะ ด้วยท่วงทีที่เชื่องช้าเยือกเย็นอย่างยิ่ง

ดาบสวรรค์ที่มีฝักหยกขาวแวววาว วางทับอยู่บนตั๋วแลกเงินของทีซิมจี้จึงอีกปึกหนา ข้างโกร่งดาบ ยังมีขวดหยกสีแดงสูงประมาณนิ้วเศษอีกใบหนึ่ง

งักฮุ้นฮงชี้ยังของบนโต๊ะ มองหน้ามารพสุธาฮั่งคี่ซ่อพลางแค่นเสียง

"เล่มนั้นก็คือดาบสวรรค์ ที่เป็นปึกนั้นคือตั๋วแลกเงินจำนวนสิบเอ็ดหมื่น-เจ็ดพันตำลึงจริง ๆ"

หยิบขวดหยกสีแดงขึ้นมา ส่งเสียงต่อไป

"หนึ่งเดียวที่ท่านมิได้เอ่ยถึงคือขวดใบนี้"

ผู้ชำนาญการใช้พิษ กับรูปลักษณะของขวดของกระปุก มักจะมีความสนใจเป็นพิเศษ สีหน้าของมารพสุธาฮั่งคี่ซ่อพลันแปรเปลี่ยนไป รีบโพล่งถาม

"ในขวดเป็นของใด ?"

งักฮุ้นฮงหัวร่อแค่น ๆ ตอบ

"มิว่าในนั้นบรรจุอะไร ถกเถียงถึงมันตอนนี้ ไม่มีความหมายเท่าใดแล้ว เนื่องเพราะว่า หากในขวดบรรจุยาขจัดพิษ ตัวท่านได้เข้ามาใกล้ผู้แซ่งักแล้ว ท่านเชื่อว่าตัวเองหนีรอดพ้น ? หากในขวดมิใช่ยาขจัดพิษหรือเป็นยาที่ไม่สามารถขจัดพิษของท่านได้ ท่านย่อมมีเวลาเหลือเฟือ รอมันไปถึงมือแล้วค่อยตรวจดูได้"

สีหน้ามารพสุธาฮั่งคี่ซ่อเปลี่ยนแปรไป ๆ มา ๆ อยู่เนิ่นนาน จึงแค่นหัวร่อกล่าว

"เด็กน้อย เจ้าคิดจะขู่เล่าฮู ?"

"ผู้แซ่งักบางทีขู่ขวัญท่านจริง หากท่านมีความมั่นใจในพิษของตัวเองเพียงพอ แน่ใจเป็นฝ่ายมีชัย ท่านตอนนี้พอจะลงมือได้แล้ว"

จากทีท่าที่หนักแน่นเยือกเย็นของงักฮุ้นฮง คุกคามขวัญมารพสุธาฮั่งคี่ซ่อที่คร่ำโลกโชกโชนจนลังเลใจแล้ว

งักฮุ้นฮงเบือนสายตาไปที่กิมหงส์เนี่ยเนี้ย พลางกล่าว

"ท่านนำเงินไปได้แล้ว"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยมิทันเอ่ยปาก ม้อมิ่นเท่าเทาะก็โพล่งด้วยความรำคาญ

"เราเล่า ?"

"เศษเหล็กก้อนนั้นของท่าน ผู้แซ่งักไม่มีอารมณ์สนใจ"

ม้อมิ่นเท่าเทาะเหยียดแขนยื่นค้อนใหญ่มหึมา ไปจนห่างจากปลายจมูกของงักฮุ้นฮงไม่ถึงสามนิ้ว เค้นเสียงเย็นยะเยียบ

"ประสก น่ากลัวไม่อาจตามใจเจ้าได้"

งักฮุ้นฮงยกมือขวา กดลงบนค้อนใหญ่มหึมา ดวงตามองหน้าม้อมิ่น-เท่าเทาะแน่วนิ่ง มือขวากดลงช้า ๆ

ค้อนใหญ่มหึมา ถึงกับถูกมือขวาของงักฮุ้นฮงกดต่ำลงทีละน้อย

ใบหน้าดำคล้ำของม้อมิ่นเท่าเทาะ เริ่มกลายเป็นสีม่วงมาทีละน้อย จาก

นั้นแขนขวาที่กำด้ามค้อนเริ่มสั่นระริกเบา ๆ

สีหน้าของมารพสุธาฮั่งคี่ซ่อ เริ่มแปรเปลี่ยนจากปลอดโปร่งเยือกเย็นไปทีละน้อยบ้าง

ผู้คนในห้องโถงใหญ่ พากันผุดลุกขึ้นยืนมาหมดสิ้นแล้ว

ม้อมิ่นเท่าเทาะเพิ่มมือซ้ายไปอีกข้าง แต่ค้อนเหล็กยังคงถูกกดต่ำลงไปทีละน้อย

ขณะที่ม้อมิ่นเท่าเทาะรวมกำลังทั้งสองแขน งัดด้ามค้อนของมันจนแขนสั่นระริกหน้าเขียวคล้ำอยู่นั้น งักฮุ้นฮงพลันชักมือกลับไป

ค้อนใหญ่ถูกงัดกระดอนขึ้นดังควับ ม้อมิ่นเท่าเทาะที่มิทันระวัง ถูกพลังของค้อนใหญ่กระชากจนตีลังกากลับหลัง ร่างสูงใหญ่ปานหอเหล็กของมันหงายโครมลงฟาดกับพื้นดังสนั่นหวั่นไหว เจ็บปวดรวดร้าวจนต้องแยกเขี้ยวยิงฟัน

ในห้องโถงใหญ่ มีเสียงอุทานด้วยความตระหนกจนเซ็งแซ่

ม้อมิ่นเท่าเทาะสูดลมหายใจลึก ๆ ดีดตัวกระโดดขึ้นยืนมาได้ คำรามเสียงก้องแล้ว สะบัดค้อนโถมเข้าใส่งักฮุ้นฮง

งักฮุ้นฮงแค่นเสียงเบา ๆ ขณะที่ม้อมิ่นเท่าเทาะเพิ่งยกค้อนเหล็กขึ้นมาถึงระดับทรวงอกของมัน พลันสะบัดมือปัดป้านน้ำชาบนโต๊ะออกไป พุ่งเข้าใส่หว่างกลางทรวงอกของม้อมิ่นเท่าเทาะอย่างแม่นยำจนเสียงดังสนั่น

ตอนม้อมิ่นเท่าเทาะใช้มือขวายกค้อนเหล็ก มือซ้ายของมันย่อมยกขึ้นป้องอกตามสัญชาตญาณ ช่องว่างที่หว่างกลางทรวงอกของมัน มีเวลาเกิดขึ้นเพียงวูบเดียวปานกะพริบตาเท่านั้น แต่งักฮุ้นฮงก็ได้ฉวยเวลาเพียงกะพริบตานั้นไว้ได้

เสียงครางดังขึ้นเบา ๆ มือซ้ายม้อมิ่นเท่าเทาะที่หมายจะยกขึ้นป้องอกพลันต้องเลื่อนไปกดบนทรวงอกซ้าย ลมปราณชะงักงันทันที เจ็บปวดรวดร้าวจนตัวงออ้าปากกว้าง แต่ไม่มีเสียงใด ๆ ดังออกมา

ดวงตาที่ลึกลงในเบ้าของมารพสุธาฮั่งคี่ซ่อ กลอกไป ๆ มา ๆ ไม่หยุดยั้ง รักษาร่างให้ยืนตัวตรงอยู่ได้ แต่เท้าขวาเริ่มถอยไปอย่างเชื่องช้า

งักฮุ้นฮงแค่นเสียงเย็นชา

“ฮั่งคี่ซ่อ ตอนนี้มิใช่เป็นเวลาที่ท่านจะถอนตัวหลบหน้า และท่านก็ไม่มีปัญญาถอนตัวหลบหนีได้ด้วย !”

ฮั่งคี่ซ่อแค่นเสียง

“งักฮุ้นฮง พิษที่เล่าฮูใส่ในน้ำชาอาหารของเจ้า แม้ถูกเจ้าลอบขจัดไปได้ แต่เมื่อครู่เจ้ามิได้กลืนยาขจัดพิษมา”

“ในเมื่อท่านใส่พิษแล้ว ยังรอกระไร ?”

“รอให้เจ้าล้มลงไปเอง”

“ประเสริฐมาก ก่อนที่ผู้แซ่งักมิได้ล้มลง ผู้แซ่งักขอให้ท่านตอบปัญหาหนึ่งมา”

มารพสุธาฮั่งคี่ซ่อแค่นเสียงเย็นชา พลันตะปบไปที่ดาบสวรรค์บนโต๊ะ

เสียงฉาดดังขึ้น มือขวาฮั่งคี่ซ่อที่ตะปบใส่ดาบสวรรค์ถูกทองคำห่อหนึ่งกดลงกับพื้นโต๊ะ จนฝ่ามือของมันแนบสนิทกับหน้าโต๊ะ แต่หลังมือมัน มีโลหิตหลั่งไหลเป็นเส้นสาย จนหน้าโต๊ะเปียกขึ้นไปหย่อมใหญ่

สะกดกลั้นความเจ็บปวดรวดร้าวที่จับจิตใจไว้ ฮั่งคี่ซ่อสะบัดมือซ้ายเข้าใส่งักฮุ้นฮง ห้านิ้วพอกางออก ฝุ่นสีขาวกำใหญ่กระจายไปในบัดดล

ฝูงชนที่ยืนห่างจากด้านหลังงักฮุ้นฮงกว่าห้าเชียะ พากันร้องด้วยความตระหนก พร้อมกับกระโดดหลบหนีเป็นสองฟากข้าง ส่วนผู้คนในด้านอื่น ๆ ก็ลนลานหลบออกไปไกลกว่าห้าหกเชียะ

มารพสุธาฮั่งคี่ซ่อเพิ่งซัดกลุ่มพิษออกไป ม้อมิ่นเท่าเทาะที่เพิ่งกรุยลมปราณมาได้ ควงค้อนใหญ่มหึมาของมัน โถมเข้าใส่งักฮุ้นฮงอีกครั้งปานพยัคฆ์ร้าย

ดวงตางักฮุ้นฮงเป็นประกายวาวราวสายฟ้า พลันผุดลุกขึ้นยืนมา

ตอนงักฮุ้นฮงเพิ่งทรงกาย พอดีม้อมิ่นเท่าเทาะโถมเข้าไปถึง ซึ่งก็เป็นเวลาเดียวกับดาบสวรรค์ถูกชักออกจากฝัก

ดาบสวรรค์เปล่งประกายคล้ายสายฟ้าแลบ ร่างม้อมิ่นเท่าเทาะยังโถมเข้าไปไม่เปลี่ยนแปร แต่ค้อนเหล็กมหึมา มิได้ฟาดเข้าใส่ศีรษะงักฮุ้นฮง ร่างสูงใหญ่ของมันพุ่งเฉียดผ่านข้างกายงักฮุ้นฮงไปอีกห้าหกก้าว จึงคว่ำโครมลงกับพื้น ชักกระตุกอยู่ชั่วครู่ก็สงบงัน พื้นที่อยู่ช่วงลำคอของมัน ถูกโลหิตฉีด

ออกมาชโลมจนน่าแตกตื่นสะท้านขวัญ

"นับว่าเร็วจริง ๆ"

เสียงของวิญญาณดาบเอื้อยเพียวฮวง ทำลายความเงียบวังเวงทั้งห้องโถงใหญ่ไป

ฝุ่นพิษสีขาวที่มารพสุธาฮั่งคี่ช่อซัดออกไป กระจายร่วงหล่นลงหมดสิ้นแล้ว แต่งักฮุ้นฮงยังคงยืนแน่วนิ่งดั่งขุนเขาในที่เดิม

งักฮุ้นฮงวางดาบสวรรค์ที่มิได้สอดเข้าฝักลงบนโต๊ะ แม้ตัวดาบจะไม่มีคราบโลหิตติดอยู่สักน้อยนิด แต่ประกายที่กระจายคล้ายหมอกบาง ทั้งตัวดาบเย็นเยียบคุกคามจิตใจผู้คน ยิ่งกว่าดาบมีคราบโลหิตเสียอีก

งักฮุ้นฮงเขม้นมองมารพสุธาฮั่งคี่ช่อ ที่เจ็บปวดจนหน้าเขียวคล้ำตัวสั่นระริก พลางส่งเสียง

"ท่านตอนนี้ควรตอบปัญหาผู้แซ่งักได้แล้วกระมัง ?"

ฮั่งคี่ช่อแค่นเสียงด้วยความเจ็บปวด

"เจ้าฆ่าเราเถิด"

"ท่านไม่คิดจะตอบคำถาม ?"

"ใช่"

"ประเสริฐมาก มีความเข้มแข็งเพียงพอ"

งักฮุ้นฮงกล่าวแล้ว ยกห่อทองคำที่กดอยู่บนหลังมือขวาฮั่งคี่ช่อขึ้น

ฮั่งคี่ช่อแทบจะคาดคิดไม่ถึง งักฮุ้นฮงจะรวบรัดตัดความปานนี้ นึกถึงม้อมิ่นเท่าเทาะที่เมื่อครู่โถมจู่โจมต่องักฮุ้นฮงแล้ว มารพสุธาฮั่งคี่ช่อไม่ทราบสมควรรักษาชีวิตมันด้วยวิธีใด ?

จิตใจที่หวาดหวั่นพรั่นพรึง ฮั่งคี่ช่อคล้ายดั่งเห็นมือของงักฮุ้นฮงเคลื่อนไปที่ด้ามดาบอย่างเชื่องช้า

"ท่านต้องการถามปัญหาใด ?"

งักฮุ้นฮงจับสายตาเย็นชา จ้องมองมารพสุธาฮั่งคี่ช่อ พลางถาม

"ผู้ใดสั่งท่านซุ่มคนอยู่บนยอดผาหุบเขา ลอบประทุษร้ายหมายชีวิตผู้แซ่งัก ?"

ฮั่งคี่ช่อเบิ่งตาร้องอย่างงุนงง

"ซุ่มคน ซุ่มคนใดกัน ?"

"เฮอะ ท่านสมควรคาดคิดได้ ผู้แซ่งักมาที่เหลาเอียงยิกด้วยจุดประสงค์ใด ? คนที่ซุ่มอยู่บนยอดผาของหุบเขา ผู้แซ่งักมิได้ฆ่าแม้สักคน เพราะทราบพวกมันต้องกลับมารายงานความดีความชอบ"

"ไฮ้ หากพวกที่ซุ่มอยู่บนยอดผา มีบางคนหนีมาในร้านเล่าฮู นั่นต้องเป็นผู้ไม่หวังดีหมายใส่ไคล้เล่าฮูแน่"

"อย่างนั้น ท่านวันนี้ตายไปโดยถูกปรักปรำแล้ว !"

สีหน้าฮั่งคี่ซ่อเปลี่ยนแปรทันที ลนลานโพล่งขึ้น

"งักฮุ้นฮง ท่านที่ไม่แยกแยะผิดถูกปานนี้ ไหนเลยจะให้สหายในยุทธจักรนับถือได้"

"เฮอะ ผู้แซ่งักกับท่าน ไม่มีน้ำใจไมตรีสักเท่าใด ท่านก็ไม่ต้องใคร่ครวญแทนผู้แซ่งักมากหลายปานนี้"

"แต่ท่านต้องเคลื่อนไหวในยุทธจักรสืบไป"

งักฮุ้นฮงจับตามองมารพสุธาฮั่งคี่ซ่อแน่วนิ่ง มิได้เอ่ยปากอีก

ฮั่งคี่ซ่อยิ่งกระวนกระวายกว่าเดิม ลนลานร้องขึ้น

"วาจาของเล่าฮู ทุกท่านที่อยู่ในบริเวณนี้ต่างได้ยินแล้ว"

งักฮุ้นฮงยังคงไม่เอ่ยปาก ยื่นมือขวาไปที่ดาบสวรรค์อย่างเชื่องช้า

ฮั่งคี่ซ่อกระวนกระวายจนแทบร่ำไห้ ยามเมื่อปลายนิ้วงักฮุ้นฮงแตะลงบนด้ามดาบสวรรค์ มันละล่ำละลักร้อง

"เราบอก เราบอก"

ดวงตางักฮุ้นฮงเป็นประกายยะเยียบเย็นชา ยังคงมิได้ส่งเสียง มารพสุธาระบายลมจากปากเบา ๆ กล่าว

"คุณค่าที่เรายอมบอกคือกระไร ?"

"ผู้แซ่งักไม่ฆ่าท่าน"

"และไม่ทำอันตรายต่อเล่าฮูยิ่งกว่านี้ ?"

"ได้"

"วาจาของท่านลั่นปากแล้วต้องมีสัจจะ ?"

"เปรียบกับคนที่ผู้แซ่งักต้องการหา น้ำหนักของท่าน อย่างมากก็เป็น

เพียงเบี้ยตัวเล็ก ๆ เท่านั้น”

มารพสุธาฮั่งคี่ช่อค่อยคลายใจลงได้กว่าเดิม เลิกคิ้วถาม

“อย่างนั้น ท่านทราบเป็นผู้ใดแล้ว ?”

“ทราบหรือไม่เป็นเรื่องของผู้แซ่งัก บอกหรือไม่เป็นเรื่องของท่าน !”

มารพสุธาฮั่งคี่ช่อลังเลชั่วครู่ จึงลดเสียงแผ่วเบา

“คืออุ้งเกี่ยม (กระบี่สำรวม) คักแกง้วน”

งักฮุ้นฮงขมวดคิ้วถาม

“อุ้งเกี่ยม (กระบี่สำรวม) คักแกง้วน กระบี่สำรวมใดกัน ?”

ฮั่งคี่ช่องุนงงวูบ จึงย้อนถาม

“ท่านสมควรรู้จักคักแกง้วนอยู่ มันก่อนนี้มิใช่มีน้ำใจไมตรีกับทิฮ้วยปังอย่างยิ่ง ?”

“คักแกง้วนที่ท่านกล่าว ใช่คักแกง้วนที่ชาวยุทธ์ตั้งฉายาทีอ๊วงเกี่ยม (กระบี่เจ้าแห่งฟ้า) ?”

“มันนั่นเอง มันเคยประกาศถอนตัวจากยุทธจักร ดังนั้นเปลี่ยนฉายาตัวเองจากกระบี่เจ้าแห่งฟ้า มาเป็นกระบี่สำรวม”

งักฮุ้นฮงพลันหัวร่อกล่าว

“ท่านได้จัดคู่มือที่ดียิ่งแก่เรามาคนหนึ่งแล้ว”

สีหน้ามารพสุธาเปลี่ยนแปรทันที รีบโพล่งขึ้น

“นี่เป็นวาจาใด ? เล่าฮูเพียงบอกไปตามความสัตย์จริง หากท่านจะสงสัยให้ได้ เล่าฮูก็ไม่มีปัญญา”

“ท่านมีหลักฐานใด ที่มันออกคำสั่งให้ท่านไปซุ่มคนบนยอดผา ?”

“ไม่มี”

“มันมาออกคำสั่งแก่ท่านเยี่ยงไร ?”

“ตัวมันออกคำสั่งด้วยตนเอง”

“อย่างนั้นจำเป็นต้องรบกวนท่าน ติดตามเราไปพบคักแกง้วนด้วย”

ฮั่งคี่ช่อตะลึงลานชั่ววูบ จึงร้องด้วยความหวาดหวั่นขวัญเสีย

“หากมันทราบ เป็นเล่าฮูเปิดเผยความลับนี้ เล่าฮูไยมิใช่มีแต่ทางตายเหลืออยู่สายเดียว ?”

"หากท่านไม่ยอมไป ท่านก็ต้องตายในตอนนี้เช่นกัน"

มารพสุธายักไหล่อย่างอับจนปัญญาแล้วกล่าว

"เล่าฮูพอจะเป็นเพื่อนท่านไปได้ แต่ทว่า..."

"ท่านไม่มีคุณสมบัติมายกเงื่อนไขต่อรอง !"

"เล่าฮูหมายความ มันอาจไม่เปิดโอกาสให้เล่าฮูได้ว่ากล่าวยืนยัน"

"เพียงผู้แซ่งักยังมีชีวิต ท่านต้องมีโอกาสว่ากล่าวแน่นอน"

"ได้ ! เล่าฮูไป"

งักฮุ้นฮงสอดดาบเข้าฝัก มองหน้ากิมหงส์เนี่ยเนี้ยที่ยังยืนอยู่พลางกล่าว

"ท่านตอนนี้พอจะนำทองคำเหล่านี้ไปได้แล้ว"

ผลักแท่งทองคำที่เมื่อครู่ใช้กดหลังมือมารพสุธาไปไว้ในที่เดิม แล้วห่อผ้าคืนกลับอีกครั้ง

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยวิงวอนเบา ๆ

"เล่าซิงยังมีเรื่องขอร้อง มิทราบเซี่ยวเฮี้ยบยอมรับปากหรือไม่ ?"

"เกี่ยวกับปิ่นใช่หรือไม่ ?"

"มิได้ เล่าซิงคิดจะขอเวลาเซี่ยวเฮี้ยบสักเล็กน้อย โดยเชิญเซี่ยวเฮี้ยบติดตามเล่าซิงไปยังที่พักของเสียวเจี๊ยะพวกเราสักครั้ง"

"ผู้แซ่งักบอกแล้ว มิได้ตั้งใจยึดปิ่นมรกตไว้ หากท่านกังวลปิ่นถูกยึดไป ตอนนี้พอจะนำปิ่นกลับไปด้วยได้"

"มิได้ เซี่ยวเฮี้ยบโปรดอย่าได้เข้าใจผิด ที่เล่าซิงวิงวอนเช่นนี้ เนื่องเพราะเล่าซิงรู้สึก มารพสุธาฮั่งคี่ซ่อกับม้อมิ่นเท่าเทาะ คล้ายดั่งมีความสัมพันธ์อยู่ในระดับใดระดับหนึ่ง"

งักฮุ้นฮงก็มีความรู้สึกเช่นเดียวกัน จึงมิได้ทักท้วงอย่างไร กิมหงส์เนี่ยเนี้ยกล่าวต่อ

"ม้อมิ่นเท่าเทาะมิได้แสดงออกชัดเจน ถึงการก่อกวนขัดขวางพวกเรามาตลอดทาง แต่ความเป็นจริงกระจ่างอย่างยิ่งอยู่ ดังนั้นเราจึงคาดคำนวณสภาพของเสียวเจี๊ยะในพวกเราในตอนนี้ ต้องมีความเกี่ยวข้องกับมารพสุธาฮั่ง-คี่ซ่ออยู่"

มารพสุธาฮั่งคี่ซ่อถลึงจ้องกิมหงส์เนี่ยเนี้ยด้วยโทสะ คำรามเสียงก้อง

“ฮั่งยงบ๊วย อย่าได้มาหลับตาคาดเดาเปะปะเหลวไหล เราสองคล้ายน้ำบ่อกับน้ำธารที่ไม่เกี่ยวข้องกัน เสียวเจี๊ยะของท่านถูกพิษ เกี่ยวข้องใดกับเล่าฮู ?”

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยเขม้นมองมารพสุธาแน่วนิ่งพลางถาม

“ท่านทราบอย่างไรว่า เสียวเจี๊ยะพวกเราถูกพิษ ?”

มารพสุธาตะลึงลานไป อ้าปากตะกุกตะกัก

“นี่...นี่...”

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยแค่นเสียง

“นอกจากท่านเป็นผู้ใช้พิษ ?”

“เฮอะ เล่าฮูนอกจากมีปมเด่นในการใช้พิษแล้ว ยังมีเรื่องราวใดสามารถลากไปพัวพันกับเสียวเจี๊ยะของท่านได้ เล่าฮูย่อมคาดคิดไปถึง เสียว-เจี๊ยะพวกท่านอาจจะถูกพิษ มิเช่นนี้ ท่านไหนเลยจะคิดพาดพิงมาถึงเล่าฮู ?”

มิเพียงเป็นเสียงแกร่งกร้าวกังวานเท่านั้น ฟังแล้วยังรู้สึกสมเหตุผลอยู่ แต่กิมหงส์เนี่ยเนี้ยตวาด

“ล้วนเป็นคำโต้เถียงที่ดื้อด้าน !”

“ท่านไม่มีหลักฐาน ไม่มีพยาน ไหนเลยมิใช่เป็นคำไส้ไคล้โดยเหลวไหล ?”

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยเห็นว่า โต้เถียงสืบไปก็ไม่ได้ความใดมา จึงหันกล่าวกับงักฮุ้นฮง

“เซี่ยวเฮี้ยบ ท่านว่าอย่างไร ?”

งักฮุ้นฮงลังเลชั่ววูบจึงถาม

“นางอยู่ที่ใด ? ห่างจากที่นี่อีกไกลเท่าใด ?”

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยกวาดตามองผู้คนในห้องแวบหนึ่ง กล่าวด้วยความระมัดระวัง

“ห่างจากที่นี่ไม่ไกล เล่าซิงพอจะนำทางเซี่ยวเฮี้ยบไปถึงได้”

“ตกลง พวกเราไปกัน”

อารามเฮี้ยงเทียนกวน อยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของเมืองโง้วฮงจิ๊บประมาณสี่ลี้ ชื่อเฮี้ยงเทียนของอาราม ตั้งขึ้นจากฉายาเฮี้ยงเทียนจินหยินผู้

เป็นประมุข เนื่องเพราะอารามหลังนี้ ท่านเป็นผู้สร้างขึ้นมาเอง แม้มีผู้เลื่อมใสมานมัสการตลอดทั้งปี แต่ชาวเมืองโง้วงฮงจิ๊บ ไม่มีผู้ใดทราบประวัติความเป็นมาของเฮี้ยงเทียนจินหยินเลย

อารามเฮี้ยงเทียนกวนสร้างเป็นสามช่วง มีต้นไม้ร่มรื่นสวยงาม สงบร่มเย็น สมกับเป็นสถานที่บำเพ็ญภาวนาของนักบวช

จึงจู๊น้อยของท้อฮวยเก็ง อยู่ที่ตึกตะวันตกของอารามเฮี้ยงเทียนกวน

เนื่องจากดรุณีรับใช้ข้างกายกิมหงส์เนี่ยเนี้ย ได้เข้าไปรายงานไว้ก่อน ดังนั้นพองักฮุ้นฮงเข้าไปถึงห้องโถงตะวันตก เก็งจู๊น้อยก็ได้รอต้อนรับอยู่แล้ว

พอประจันหน้ากันปราดแรก งักฮุ้นฮงก็นึกถึงบัณฑิตกระบี่ทองปึงเง็ก ที่เพียงเห็นก็ต้องหลงรักจนตรอมใจแทบตาย

ตอนแรกงักฮุ้นฮงยังไม่เชื่อ ผู้ที่เกลือกกลั้วในหมู่อิสตรีชั่วนาตาปีเช่นปึงเง็ก จะลุ่มหลงต่อสตรีที่เห็นเพียงครั้งเดียว แต่ตอนนี้ กลับเชื่อว่าเรื่องที่ทั้งสองคนบอกเล่าในเหลาเอียงยิกเป็นความจริง

นางมิเพียงสวยสะคราญปานเทพธิดาเท่านั้น ยังมีบุคลิกสูงส่งสง่าเปี่ยมราศี จนผู้คนอดรู้สึกต่ำต้อย ไม่กล้าทะเยอทะยานขึ้นใฝ่หาอีกด้วย

ดวงตางักฮุ้นฮงเป็นประกายแจ่มใส จับนิ่งอยู่บนใบหน้าสะคราญโฉมของเก็งจู๊น้อยอยู่เนิ่นนาน

เจ้าหญิงน้อยของวังท้อฮวยเก็ง มีประกายตาแตกตื่นสงสัยขึ้นวูบหนึ่ง มิทราบแตกตื่นสงสัย ต่อเสื้อผ้าอาภรณ์ที่เก่าซอมซ่อของงักฮุ้นฮง ? หรือแตกตื่นสงสัย ต่อบุคลิกที่มีอำนาจกราดเกรี้ยวเข้มแข็งของมันกันแน่ ?

ด้านหลังของเจ้าหญิงน้อย มีสตรีหนึ่งเฒ่าหนึ่งเยาว์ยืนเคียงคู่กัน ผู้เฒ่าผมขาวโพลงดั่งไหมเงิน ใบหน้ามีรอยย่นซับซ้อน หากมิใช่ดวงตาของนาง มีประกายเจิดจ้าแวววาวราวสายฟ้า นางนับได้ว่าเป็นหญิงชราที่แก่หง่อมแล้ว

งักฮุ้นฮงแม้ไม่เคยเห็นนาง แต่คำนวณจากวัยนางควรจะเป็นเก้าฮิว-พั่วพั้วเจี๊ยะเจี๊ยเฮี้ย ที่ร่วมป้องกันเจ้าหญิงน้อยแห่งวังท้อฮวยเก็งกับกิมหงส์เนี่ยเนี้ย ส่วนดรุณีที่ยืนข้างกายหญิงชรา มีวัยใกล้เคียงกับดรุณีที่ติดตามกิมหงส์เนี่ยเนี้ย เค้าหน้าก็คมคายแจ่มใสเช่นเดียวกัน

หลังจากงักฮุ้นฮงเข้ามาในห้องโถงแล้ว กิมหงส์เนี่ยเนี้ยรีบชิงสืบเท้าไป

ครึ่งก้าว กล่าวอย่างนอบน้อม

"เสียวเก็งจู๊ (เจ้าหญิงน้อย) ท่านนี้คืองักเซี่ยวเฮี้ยบ เล่าซิงวิ่งจนทั่วเมืองโง้วฮงจิ๊บ ท่านเป็นเพียงผู้เดียวที่ยินยอมรับจำนำของพวกเรา"

เสียวเก็งจู๊มองงักฮุ้นฮงแวบหนึ่ง กล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

"งักกงจื้อยอมยื่นมือช่วยด้วยคุณธรรม บ๊วยเล้งซึงขอคารวะขอบพระคุณในที่นี้ วันหน้างักกงจื้อนำปิ่นไปที่ท้อฮวยเก็งเรา วังเราต้องน้อมคืนด้วยจำนวนอีกเท่าตัว"

งักฮุ้นฮงแย้มยิ้มส่งเสียงราบเรียบ

"โกวเนี้ยมิต้องเกรงใจ ผู้แซ่งักมิใช่นายวาณิช และมิใช่มีจิตเจตนาหากำไร"

เก้าฮิวพั่วพั้วเจี๊ยะเจี้ยเฮี้ยโพล่งขึ้น

"อย่างนั้น ท่านรับจำนำปิ่นของพวกเรา ด้วยจิตเจตนาใดกันแน่ ?"

"ผู้แซ่งักไม่มีจุดประสงค์ใด"

"เฮอะ ไม่มีจุดประสงค์ใด ? ปิศาจจึงยอมเชื่อท่านไม่มีจุดประสงค์อื่นแอบแฝง เด็กน้อย คนประเภทท่าน เล่าซิงเคยพบมามากมายนับไม่ถ้วนแล้ว"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยร้องขึ้นด้วยความตระหนก

"ตั้วเจ๊ ท่านยังสะสางความเป็นจริงไม่ได้กระจ่าง วาจาไม่บังควรระบุแน่นอนเช่นนี้"

เก้าฮิวพั่วพั้วสวนคำอย่างไม่ยินยอม

"ตั้วม่วยจื้อ ตลอดเส้นทางที่มา พวกเราได้เห็นได้ยินมามากเพียงพอแล้ว ท่านไฉนเป็นคนดื้อรั้นยืนกรานปานนี้ คนเยาว์วัยเช่นดั่งมัน..."

"ตั้วเจ๊ ท่านจะยอมรอให้เรา บอกเล่าความจริงที่เกิดขึ้นจนเสร็จสิ้นก่อนค่อยเอ่ยปากว่ากล่าวได้หรือไม่ ?"

บ๊วยเล้งซึงขมวดคิ้วส่งเสียง

"ยงพั่วพั้ว ท่านบอกเถิด"

เก้าฮิวพั่วพั้วยังคงไม่ยินยอม ส่งเสียงหมายทักท้วง แต่บ๊วยเล้งซึงห้ามปรามไว้ นางจึงจำต้องสงบปากคำ แต่งักฮุ้นฮงชิงส่งเสียงขึ้น

"พวกเราทั้งหลาย เพียงแต่พบกันโดยบังเอิญ ผู้แซ่งักมีความเห็น ไม่

จำเป็นต้องเปลืองคารมแนะนำมากหลายปานนั้น”

แล้วหันมาถามกิมหงส์เนี่ยเนี้ย

“ท่านตอนแรกมีความเห็นอย่างไร ตอนนี้พอจะกระทำได้แล้ว”

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยกล่าวด้วยความเสียใจ

“งักเซี่ยวเฮี้ยบ ตั้วเจ๊ของเราเป็นคนกล่าววาจาโดยไม่มีใจอกุศลเสมอมา หากเมื่อครู่...”

“เก็งจู๊น้อยของท่าน สวยสะคราญครอบคลุมฟ้าดิน นางมีความคิดเห็นเช่นนี้ มิใช่เป็นเรื่องต้องประหลาดใจเลย”

แก้มของบ๊วยเล้งซึงแดงระเรื่อ แต่เก้าฮิวพั่วพั้วแค่นเสียงอย่างเหยียดหยามเบา ๆ

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยกับเก้าฮิวพั่วพั้วจึงส่งเสียงโต้เถียงกันอีกหลายคำ กระทั่งบ๊วยเล้งซึงห้ามไว้ กิมหงส์เนี่ยเนี้ยจึงคารวะให้งักฮุ้นฮงอย่างนอบน้อมแล้วกล่าว

“งักเซี่ยวเฮี้ยบ พวกเราแม้รู้จักกันไม่นาน เล่าซิงก็มิกล้าบอก เข้าใจในตัวท่านมากน้อยเท่าใด แต่การกระทำที่ท่านมีต่อเสียวเจี๊ยะพวกเราในวันนี้ ชั่วชีวิตเล่าซิงขอจารึกไว้ไม่ลืมเลือน เล่าซิงตอนนี้ขออุกอาจข้ามหน้า”

แล้วหันขวับไปตวาดใส่มารพสุธาฮั่งคี่ช่อ

“เสียวเจี๊ยะพวกเราถูกพิษใด ฮั่งคี่ช่อท่านสมควรทราบอยู่กระมัง ?”

ฮั่งคี่ช่อยักไหล่ แค่นหัวร่อสวนคำ

“เล่าฮูแม้รู้จักใช้พิษ แต่ไม่รู้จักรักษาพิษขจัดพิษ ไหนเลยทราบ เสียว-เจี๊ยะท่านจะถูกพิษใด ?”

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยอึ้งไป เป็นเนิ่นนานจึงไม่อาจตอบโต้ได้

มารพสุธาได้ทีไม่ยอมอภัยไว้หน้า ส่งเสียงต่อ

“เล่าฮูวันนี้แม้ถูกคนสยบไว้ แต่เสียดาย เรื่องการรักษาพิษขจัดพิษไม่มีปัญหาเคี่ยวเข็ญบังคับออกมาได้”

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยกระซากเสียงด้วยโทสะ

“นำยาขจัดพิษในร่างท่านออกมาให้หมดสิ้น”

ฮั่งคี่ช่อเห็นงักฮุ้นฮงไม่มีทีท่าขัดขวาง จึงพานผงกศีรษะรับคำอย่างว่าง่าย แล้วล้วงขวดสีสันต่าง ๆ ออกจากร่างมา เน้นเสียงหนัก ๆ

“ยาขจัดพิษ ส่วนมากเป็นใช้พิษข่มพิษ เล่าฮูได้ประกาศแล้ว ไม่ทราบเสียวเจี๊ยะท่านถูกพิษประเภทใด ดังนั้นเล่าฮูไม่กล้าบอก ยาขจัดพิษประเภทไหนจึงรักษาได้ หากเคราะห์ร้ายใช้ผิด เล่าฮูไม่อาจรับผิดชอบต่อชีวิตของผู้ใดทั้งสิ้น”

มองขวดยาขจัดพิษ ที่กองอยู่ในฝ่ามือทั้งสองของมารพสุธาฮั่งคี่ซ่อแล้ว ทุกคนต่างต้องตะลึงลานไป จนชั่วครู่ บ๊วยเล้งซึงจึงกล่าว

“ในเมื่อมีเงินแล้ว ไยไม่ได้ไปซื้อยาขจัดพิษจากกิมซัวะชิ้ว (มารหัตถ์ทอง) ที่ตึกตะวันออก ?”

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยขมวดคิ้วกล่าว

“เสียวเจี๊ยะ เล่าซิงเพราะสงสัย ฮั่งคี่ซ่อคบคิดกับกิมซัวะชิ้วเตี้ยเซี่ยวซัว จึงได้ขอร้องงักเซี่ยวเฮี้ยบพาตัวมันมาเป็นพิเศษ ท่านคิดดู เตี้ยเซี่ยวซัวมีฉายากิมซัวะชิ้ว ซึ่งมิได้เกี่ยวข้องกับการใช้พิษแม้สักน้อยนิด ในตัวของมันไหนเลยมียาขจัดพิษได้ ?”

บ๊วยเล้งซึงผงกศีรษะเห็นพ้อง

“จริงทีเดียว ในตัวมันควรไม่มียาขจัดพิษอยู่ แต่ทว่า แม้นับว่ามันคบคิดกับฮั่งคี่ซ่อจริง ในตัวของฮั่งคี่ซ่อตอนนี้ น่ากลัวก็ต้องไม่มียาขจัดพิษเช่นกัน”

เก้าฮิวพั่วพั้วงุนงงไปวูบ จึงเข้าใจความนัยมาได้ ผงกศีรษะกล่าว

“ความหมายของเสียวเจี๊ยะเป็นว่า พอมันใช้พิษแล้ว ก็ได้นำยาขจัดพิษไปหมดสิ้น”

บ๊วยเล้งซึงแค่นหัวร่อตอบ

“ในเมื่อผู้บงการหลังฉากพวกมัน คิดจะกักพวกเราไว้ในจุดอับอยู่ก่อน จากนั้นบีบบังคับพวกเรา จำเป็นต้องเดินในเส้นทางที่พวกมันกำหนดไว้ ย่อมต้องตัดเส้นทางอื่นใดของพวกเราจนหมดสิ้นก่อน”

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยผงกศีรษะเห็นพ้อง กล่าวด้วยสีหน้าหวั่นกังวล

“เสียวเจี๊ยะเข้าใจ ผู้บงการกิมซัวะชิ้วเตี้ยเซี่ยวซัวเป็นผู้ใด ?”

บ๊วยเล้งซึงสั่นศีรษะตอบ

“หากผู้แซ่เตี้ยเป็นต้นคิดเรื่องนี้ มันก็ไม่จำเป็นบีบบังคับให้พวกเรานำ

เงินไปซื้อยาขจัดพิษจากมัน”

“อย่างนั้น ยาขจัดพิษของพวกมัน ไหนเลยเชื่อถือได้ ?”

บ๊วยเล้งซึ่งส่งเสียงราบเรียบ

“ควรเชื่อถือไม่ได้ แต่พวกเรากลับจำเป็นต้องผ่านเส้นทางนี้ของมันจึงจะถึงปลายทางได้”

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยผงกศีรษะ กล่าวอย่างอับจน

“เล่าซิงจะไปเรียกตัวมันมาในตอนนี้เลยเป็นไร ?”

บ๊วยเล้งซึ่งผงกศีรษะแล้ว หันกล่าวกับงักฮุ้นฮง

“งักกงจื้อ ตั้งใจจะอยู่ดูความครึกครื้นหรือไม่ ?”

“ผู้แซ่งักขออำลา”

“ข้าพเจ้าไม่มีเจตนาเสือกไสอาคันตุกะ”

“ขอบคุณในความไว้วางใจของโกวเนี้ย ผู้แซ่งักยังมีเรื่องส่วนตัวเล็กน้อยจะสะสาง จึงขอลาไปในตอนนี้”

ขาดคำประสานมือคารวะ หันกายหมายจะถอนตัวไป

พลันมีเสียงร้องสรรเสริญคุณเทพเจ้าดังขึ้นแล้วกล่าว

“มิทราบประสกน้อยให้เกียรติมาในอารามเล็ก ๆ นี้ อาตมาแทบจะสูญเสียโอกาสได้เป็นผู้เหย้าไป”

ในเสียงกล่าว นักพรตชราวัยหกสิบปี กับชายฉกรรจ์วัยสามสิบสี่-สามสิบห้า ท่าทางเรียบร้อยคงแก่เรียน เดินตามกิมหงส์เนี่ยเนี้ยเข้ามาในตึกตะวันตก

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยคล้ายกังวลงักฮุ้นฮงจะถอนตัวไป จึงรีบมาโดยด่วน แล้วเบี่ยงกายแนะนำ

“เต้าเจี้ยงท่านนี้คือเฮี้ยงเทียนจินหยิน ประมุขอารามเฮี้ยงเทียนแห่งนี้ ส่วนท่านนี้คือกิมซัวะชิ้ว (มารหัตถ์ทอง) เตี้ยเซี่ยวซัว”

งักฮุ้นฮงผงกศีรษะอย่างเย็นชา เฮี้ยงเทียนจินหยินจ้องมองงักฮุ้นฮงพลางกล่าว

“ฟังว่าดาบสวรรค์นางแอ่นโลหิตในมือประสก มีอำนาจครอบคลุมฟ้าดิน อาตมาเลื่อมใสนับถือเป็นยิ่งนัก”

งักฮุ้นฮงกวาดตามองหน้าที่ขาวเกลี้ยงของเฮี้ยงเทียนจินหยินแวบหนึ่ง กล่าว

"ข่าวของท่านรวดเร็วเป็นที่ยิ่งจริง ๆ"

เฮี้ยงเทียนจินหยินหัวร่อเสียงกังวาน กล่าวด้วยความหมายคลุมเครือ

"ประสกยกย่องเกินไป คำพังเพยมีว่าไว้ มังกรเข้มแข็งไม่ข่มงูเจ้าถิ่น อาตมามีวาสนาเป็นผู้เหย้าของสถานที่นี้ ไหนเลยกล้าไม่สนใจเรื่องราวข้างกาย ให้เป็นที่ถูกหัวร่อเย้ยหยันได้"

จบคำสืบเท้าออกทางขวางมายืนประจันอยู่เบื้องหน้างักฮุ้นฮง ด้วยสีหน้าท่าทีกระหยิ่มยินดีอย่างยิ่ง

งักฮุ้นฮงหัวร่อเสียงเย็นชา เบือนสายตาไปกวาดมองมารหัตถ์ทองเตี้ย-เซี่ยวซัว ซึ่งเตี้ยเซี่ยวซัวก็กำลังกวาดตาพิจารณามันเช่นกัน พอประสานสายตากับงักฮุ้นฮง ดวงตามันเป็นประกายวูบขึ้นดั่งสายฟ้า เน้นเสียงยะเยือกเย็นชา

"ฟังว่า งักเฮียให้บ๊วยเก็งจู๊ยืมเงินสามพันตำลึง ?"

"ใช่"

"ราคาขจัดพิษของข้าพเจ้า คือสองพันห้าร้อยตำลึง"

"ผู้แซ่งักมิได้ตั้งใจซื้อยาขจัดพิษจากท่าน"

"หากงักเฮียจะซื้อ ข้าพเจ้าจะต้องไม่ตั้งราคาเพียงเท่านี้ แต่เป็นอีกสองเท่า"

งักฮุ้นฮงไม่มีสีหน้าผิดปกติกว่าเดิม ส่งเสียงราบเรียบเย็นชา

"ท่านออกจะให้เกียรติผู้แซ่งักมากเกินไป"

"งักเฮียอย่าได้เข้าใจผิด ราคาของข้าพเจ้ามิได้โก่งตามผู้คน ที่ข้าพเจ้าบอกราคางักเฮียห้าพันตำลึง เนื่องเพราะมีสองพันห้าร้อยตำลึง ที่งักเฮียต้องจ่ายแทนบ๊วยเสียวเก็งจู๊"

"ฟังหางเสียงของท่าน คล้ายดั่งผู้แซ่งักจำต้องซื้อยาขจัดพิษให้ได้ ?"

เตี้ยเซี่ยวซัวกล่าวอย่างมั่นใจ

"ข้าพเจ้าเห็นว่าต้องเช่นนี้จริง ๆ"

ไม่รอให้งักฮุ้นฮงมีปฏิกิริยาใด หันไปยิ้มแย้มต่อบ๊วยเล้งซึงพลางกล่าว

"เสียวเก็งจู๊ ยาขจัดพิษของวันนี้ ข้าพเจ้าน้อมกำนัลให้"

บ๊วยเล้งซึงแค่นเสียงเย็นชา

“เนื่องเพราะสาเหตุใด ?”

“เนื่องเพราะมีคนชำระค่ายานี้ให้ข้าพเจ้าแล้ว”

บ๊วยเล้งซึ่งชายตามองงักฮุ้นฮงแวบหนึ่ง ยังคงส่งเสียงเย็นชา

“ของที่โกวเนี้ยเราซื้อ ไม่เคยยอมให้ผู้อื่นชำระเงินทองแทนมาเลย”

เตี้ยเซี่ยวซัวคลายยิ้มไป กล่าวช้า ๆ

“เสียวเก็งจู๊ วาจาที่ข้าพเจ้าลั่นปาก ไม่เคยมีการต่อรองมาเลย เสียวเก็งจู๊ใช้ยาขจัดพิษนี้แล้ว ก็ต้องกระทำตามที่ข้าพเจ้าจัดการ มิเพียงเช่นนี้เท่านั้น ท่านยังต้องคืนเงินที่ยืมกลับไปด้วย”

เก้าฮิวพั่วพั้วคำรามด้วยโทสะ

“เตี้ยเซี่ยวซัว พอได้เปรียบอย่าคุกคามผู้คนเกินไป เล่าซิงขอเตือนท่าน อย่าลืมว่าตัวเองมีน้ำหนักมากน้อยเท่าใด ?”

เตี้ยเซี่ยวซัวแค่นเสียงเย็นชา

“เจี๊ยะพั่วพั้ว เรากำลังปรึกษาเรื่องสำคัญกับเสียวเก็งจู๊ของท่าน ท่านควรอย่าสอดคำจึงประเสริฐ”

เก้าฮิวพั่วพั้วเดือดดาลเป็นยิ่งนัก ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“ท่านว่ากระไร ?”

ขณะเวลานั้นเอง นักพรตน้อยผู้หนึ่ง ประคองถาดน้ำชาร้อนควันกรุ่นเดินเข้ามาในห้องโถง เฮี้ยงเทียนจินหยินฉวยโอกาสคลี่คลาย

“มีวาจาว่ากล่าวกันโดยดีได้ อย่าบันดาลโทสะจึงประเสริฐ มา...ท่านทั้งหลาย ลองชิมใบชาที่อาตมาปรุงเองสักถ้วย”

ตอนเฮี้ยงเทียนจินหยินว่ากล่าว นักพรตน้อยได้ยกถาดน้ำชามาถึงหน้าโต๊ะบ๊วยเล้งซึง วางลงบนโต๊ะสามถ้วย ถ้วยหนึ่งอยู่เบื้องหน้าบ๊วยเล้งซึง อีกสองถ้วยวางอยู่ทางซ้ายขวาของโต๊ะแปดเหลี่ยม แสดงว่าให้กิมหงส์เนี่ยเนี้ยกับเก้าฮิวพั่วพั้วคนละถ้วย

นักพรตน้อยยกถาดน้ำชามาถึงเบื้องหน้าเตี้ยเซี่ยวซัว เตี้ยเซี่ยวซัวหยิบขึ้นถ้วยหนึ่ง เมื่อยกมาถึงเบื้องหน้างักฮุ้นฮง งักฮุ้นฮงยกขึ้นถ้วยหนึ่งโดยไม่ลังเล ถ้วยสุดท้ายจึงเป็นของเฮี้ยงเทียนจินหยิน

เฮี้ยงเทียนจินหยินยกถ้วยชาขึ้น กล่าวเสียงกังวาน

"พวกเราได้อยู่ร่วมกันก็เป็นวาสนา อาตมาขอใช้น้ำชาต้อนรับอาคันตุกะ เพื่อแสดงจิตใจยินดีต้อนรับของอาตมา ซึ่งนับว่าเป็นการเสียมารยาทอย่างยิ่ง"

แล้วหันไปที่บ๊วยเล้งซึง ส่งเสียงแจ่มใส

"หลานเรา เชิญ"

บ๊วยเล้งซึงรีบกล่าว

"ตลอดช่วงเวลานี้ ได้รับความกรุณาให้พักพิงและคุ้มกันจากซี่เจ้ก (อา) หลานหญิงขอยืมดอกไม้บูชาพระคารวะต่อซี่เจ้กก่อน"

แล้วยกถ้วยชาขึ้นจิบเล็กน้อย เป็นทีคารวะให้กับนักพรตชรา

มารหัตถ์ทองเตี้ยเซี่ยวซัวยกถ้วยชาขึ้นกรอกแห้ง ส่วนงักฮุ้นฮงเพียงดื่มไปครึ่งเดียว

เตี้ยเซี่ยวซัวเหลือบมองถ้วยชาในมืองักฮุ้นฮง แล้วเบือนสายตาไปที่ใบหน้าบ๊วยเล้งซึงก่อน จึงวกมาถึงเรื่องสำคัญ โดยคุกคามต่อไป

"เงื่อนไขที่ข้าพเจ้าเสนอเมื่อครู่ เสียวเก็งจู๊จะว่าอย่างไร ?"

เก้าฮิวพั่วพั้วมีสีหน้าเดือดดาลอีกครา แต่บ๊วยเล้งซึงกลับกล่าวอย่างผิดคาดหมาย

"เราโกวเนี้ยยอมรับ"

แล้วหันสั่งกิมหงส์เนี่ยเนี้ย

"คืนเงินแก่งักกงจื้อ"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยคล้ายดั่งเดาได้แต่แรก เรื่องราวจะต้องคืบหน้าเป็นสภาพเช่นนี้ นางจึงรับห่อทองคำจากมือดรุณีรับใช้ เดินเข้ามาประคองมอบให้งักฮุ้นฮงพลางกล่าว

"งักเซี่ยวเฮี้ยบ เงินนี้แม้พวกเรามิได้ใช้ แต่น้ำใจที่ท่านยินยอมให้ยืมทั้งสูงทั้งต่ำของวังเรา ขอจดจำไว้ไม่ลืมเลือน"

บ๊วยเล้งซึงมิเอ่ยถึงปิ่นมรกต กิมหงส์เนี่ยเนี้ยก็มิได้เอ่ยถึง

งักฮุ้นฮงรับห่อผ้าทองคำมา ยิ้มเล็กน้อยตอบ

"ท่านกล่าวรุนแรงเกินไป"

ลึกซึ้งสุดจะหยั่ง

งักฮุ้นฮงหันกาย เดินไปที่โต๊ะบ๊วยเล้งซึง วางถ้วยชากับห่อทองคำลงบนโต๊ะ แล้ว สอดมือขวาเข้าไปในห่อผ้าที่คล้องอยู่ในศอกซ้าย คลำอยู่เป็นเวลาเนิ่นนาน จึงล้วงปิ่นมรกตเล่มนั้นออกมา

มือขวาที่คีบปิ่นของงักฮุ้นฮง กรีดผ่านบนถ้วยน้ำชาเบื้องหน้าบ๊วยเล้งซึง วางปิ่นลงที่หน้าโต๊ะแล้วยกถ้วยชาของตัวเองขึ้นดื่ม

"ผู้แซ่งักมีเกียรติ ได้คารวะท่านสักถ้วยหรือไม่ ?"

บ๊วยเล้งซึงขมวดคิ้วของนางเล็กน้อย ยังมิทันเอ่ยปาก เก้าฮิวพั่วพั้วก็ชิงส่งเสียงก่อน

"เสียวเจี๊ยะ อย่าสนใจมัน"

วาจาเก้าฮิวพั่วพั้วมิทันขาดคำ กิมซัวะชิ้วเปล่งเสียงหัวร่อด้วยความกระหยิ่มลำพองขึ้นก่อน

บ๊วยเล้งซึงจ้องมองงักฮุ้นฮงพลางถาม

"เนื่องเพราะท่านเคยรับปาก ยอมรับจำนำปิ่นใช่หรือไม่ ?"

"ผู้แซ่งักเพียงเนื่องเพราะ วันนี้มีวาสนาได้ยลโฉมสะคราญเลิศล้ำในต่ำใต้ ต้องการเหลือความทรงจำที่สวยงามไว้เท่านั้น"

บ๊วยเล้งซึงขมวดคิ้วอีกครา แค่นเสียงเย็นชา

“ท่านก็เป็นคนถูกความงามของสตรี ดึงดูดใจจนลุ่มหลงได้ด้วย ?”

“นอกจากท่านแล้ว ทั้งพิภพจบแดน น่ากลัวไม่มีสตรีนางใด พอจะเรียกเป็นนางงามได้อีกแล้ว”

บ๊วยเล้งซึงแค่นเสียงเย็นชา

“วาจาประดานี้ เปล่งออกจากปากท่านมาได้ เราโกวเนี้ยรู้สึกผิดคาดหมายอย่างยิ่ง”

แล้วถามขึ้นอีกครั้ง

“หากเราโกวเนี้ยไม่คิดจะดื่ม ?”

“อย่างนั้นก็นับว่า เห็นแก่ส่วนที่ผู้แซ่งักรับปากยอมรับจำนำปิ่นเถิด”

บ๊วยเล้งซึงยกถ้วยชาที่เบื้องหน้าขึ้นดื่มแห้งไปรวดเดียว

เก้าฮิวพั่วพั้วจึงตวาด

“ท่านตอนนี้ไสหัวไปได้แล้ว”

งักฮุ้นฮงดื่มน้ำชาในถ้วยแห้งบ้าง หัวร่อเสียงกังวานกล่าว

“ฮา ฮา...พันตำลึงทองจองรอยยิ้มโฉมสะคราญ ตอนนี้ท่านมิได้ติดค้างผู้แซ่งักอีกแล้ว”

หิ้วห่อทองคำบนโต๊ะขึ้น งักฮุ้นฮงหันกายกล่าวกับมารพสุธาฮั่งคี่ซ่อ

“ไปกันเถิด”

ฮั่งคี่ซ่อยักไหล่อย่างอับจนปัญญา ตามหลังงักฮุ้นฮงออกจากห้องโถงไป

เฮี้ยงเทียนจินหยินจับตามองงักฮุ้นฮงทั้งสอง แล้วกล่าว

“อาตมาต้องออกไปส่งอาคันตุกะก่อน”

หันมองกิมซัวะชิ้วแวบหนึ่ง เร่งฝีเท้าออกจากห้องโถงไปบ้าง

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยเดินมาที่เบื้องหน้ากิมซัวะชิ้วเตี้ยเซี่ยวซัวพลางกล่าว

“เตี้ยเซี่ยวซัว เสียวเจี๊ยะเราได้กระทำตามเงื่อนไขที่ท่านเสนอมาแล้ว ยาขจัดพิษเล่า ?”

“ฮา ฮา...ยาขจัดพิษเราย่อมต้องมอบให้พวกท่าน แต่ทว่า...”

ขณะส่งเสียง กวาดตาไปที่ใบหน้าสวยสะคราญของบ๊วยเล้งซึง พบเห็นนางกำลังขมวดคิ้วแนบแน่น สองตาหลับพริ้ม จึงต้องเปลี่ยนเรื่องไป

"หรืออาการของเสียวเก็งจู๊ กำเริบขึ้นอีกแล้ว ?"

หญิงชราทั้งสองต่างหน้าเปลี่ยนสีไป เก้าฮิวพั่วพั้วร้องสุดเสียง

"รีบนำยาขจัดพิษออกมา"

เสียงดังร่างสะอึกควับมาที่เบื้องหน้ามารหัตถ์ทองเตี้ยเซี่ยวซัว เตี้ยเซี่ยวซัวจึงล้วงขวดเคลือบสีขาวออกจากอกเสื้อมาอย่างเชื่องช้า มิทันเอ่ยปาก เล่าฮิวพั่วพั้วรีบตะปบชิงไป วิ่งปราดเข้ามาข้างกายบ๊วยเล้งซึง ละล่ำละลักกล่าว

"เสียวเจี๊ยะ รีบกินยาขจัดพิษเถิด"

บ๊วยเล้งซึงหลับตาสนิทแน่นกว่าเดิม เพียงส่ายหน้าช้า ๆ เท่านั้น เก้าฮิวพั่วพั้วจึงร้องอย่างรุ่มร้อน

"เสียวเจี๊ยะ กินยาแล้วก็ไม่เจ็บปวดทรมานอีก รีบเถิด"

มารหัตถ์ทองเตี้ยเซี่ยวซัวหัวร่อพลางกล่าว

"ใช่ กินยาขจัดพิษไป อย่างน้อยต้องไม่มีอาการเจ็บปวดเช่นนี้อีกแล้ว"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยงุนงงไปวูบ เขม้นมองเตี้ยเซี่ยวซัวพลางถาม

"ไม่มีอาการเจ็บปวดเช่นนี้อีก ? วาจาของท่านหมายความอย่างไร ?"

เตี้ยเซี่ยวซัวหัวร่อตอบ

"ขจัดพิษนั้นไป ย่อมไม่มีอาการเจ็บปวดทรมานอีก"

"ขจัดพิษประเภทนั้นไป เป็นความหมายอย่างไรอีก ? ใช่ว่าได้ใช้พิษอีกประเภทหนึ่งมาหรือไม่ ?"

เตี้ยเซี่ยวซัวหัวร่ออย่างมีความหมายลึกซึ้งพลางตอบ

"ขจัดพิษมักจะเป็นการใช้พิษข่มพิษ นี่ก็ยากจะระบุได้"

ดวงตาเก้าฮิวพั่วพั้วพลันมีประกายอำมหิตพุ่งแวววาว ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าว

"เตี้ยเซี่ยวซัว เจ้ากล้าหลอกลวงพวกเรา ?"

เตี้ยเซี่ยวซัวเน้นเสียงหนัก ๆ

"นางเฒ่า ควรครุ่นคิดถึงความปลอดภัยของเสียวเก็งจู๊ก่อนจึงจะถูก"

"แม้เจ้าจะมีร่างหลอมหล่อจากเหล็กไหล มารดาก็ต้องให้เจ้าสารภาพความจริงมาจนได้"

ขาดคำ หมายจะสะอึกเข้าไปลงมือ พลันได้ยินบ๊วยเล้งซึงเน้นเสียง

“เจี๊ยะพั่วพั้ว ช้าไว้”

บ๊วยเล้งซึงลืมตาสุกใสของนางขึ้น ริ้วรอยเจ็บปวดบนใบหน้าปลาสนาการไม่หลงเหลือเลย

กิมซัวะชิ้วเตี้ยเซี่ยวซัวจ้องมองบ๊วยเล้งซึง กล่าวด้วยความกระหยิ่มลำพองอีก

“ยังคงเป็นเสียวเก็งจู๊ รู้จักที่ควรที่ไม่ควร”

บ๊วยเล้งซึงแค่นหัวร่อสวนคำ

“ผู้ใดสั่งให้ท่านทำเช่นนี้ ?”

เตี้ยเซี่ยวซัวงุนงงวูบ จึงแย้มยิ้มตอบ

“เสียวเก็งจู๊ ท่านมิเคยถามถึงปัญหานี้มาก่อนเลย ข้าพเจ้าจึงให้ความนับถือ ในปัญญาที่แจ่มใสของท่านเสมอมา บัดนี้...”

“ตอนแรกเราโกวเนี้ยอยู่ในฤทธิ์ยาพิษที่ท่านสยบไว้ โกวเนี้ยเราจึงมิได้ถามไป”

“ตอนนี้เล่า ?”

“สถานการณ์เปลี่ยนไปแล้ว !”

เตี้ยเซี่ยวซัวงุนงงอีกครา จากนั้นแผดหัวร่ออย่างโอหังลำพองไม่หวั่นหวาดกล่าว

“ฮา ฮา...ช่วงเวลาที่ผ่าน หรือเสียวเก็งจู๊สามารถฝึกจนมีวิชารีดพิษจากร่างได้ ?”

บ๊วยเล้งซึงทรงกายขึ้นช้า ๆ ในเสื้อกระโปรงสีเขียวอ่อน เน้นให้เห็นรูปกายที่อ้อนแอ้นของนาง ด้วยรูปร่างที่สวยงามไร้ตำหนิ บวกกับใบหน้าสะคราญเลิศล้ำในต่ำใต้ บันดาลให้ผู้คนต้องรู้สึกถึงความอยุติธรรมของเทพเจ้าที่ประดังความดีงามทั้งมวล มาไว้แก่นางคนเดียวจนหมดสิ้น

กับความงาม คล้ายเทพธิดาจำแลงของเสียวเก็งจู๊แห่งวังท้อฮวยเก็งนี้ กิมซัวะชิ้วเตี้ยเซี่ยวซัวไม่มีอารมณ์ชื่นชมอีกแล้ว

มันเบิ่งตามองบ๊วยเล้งซึงจนตะลึงลาน ละล่ำละลักร้อง

“เป็นไปไม่ได้ เป็นไปไม่ได้เด็ดขาด...”

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยหันขวับไปที่ข้างกายบ๊วยเล้งซึง คว้ามือขาวผ่องนุ่มนิ่ม

ของนาง ร้องด้วยความแตกตื่นยินดี

"เสียวเจี๊ยะ ท่านขจัดพิษ...ในร่างไปได้แล้วจริง ๆ"

บ๊วยเล้งซึงยังคงเขม้นมองเตี้ยเซี่ยวซัวแน่วนิ่ง ผงกศีรษะตอบ

"ขจัดหมดสิ้นจริง ๆ"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยลิงโลดยินดีจนน้ำตาเอ่อคลอ ละล่ำละลักร้อง

"นับเป็นคนดีมีฟ้าคุ้มครองจริง ๆ เสียวเจี๊ยะ ท่านรีดพิษออกจากร่างด้วยวิธีใดกัน ?"

บ๊วยเล้งซึงสั่นศีรษะ ถอนใจตอบ

"เราไหนเลยมีกำลังภายในลึกล้ำปานนั้น"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยกับเก้าฮิวพั่วพั้วต่างมีสีหน้างุนงงสงสัย เก้าฮิวพั่วพั้วชิงถามขึ้นก่อน

"อย่างนั้น พิษในร่างของท่านถูกขจัดออกได้อย่างไรกัน ?"

กิมซัวะซิ้วเตี้ยเซี่ยวซัวกลอกตาไปมาวูบหนึ่ง พลันส่งเสียงขึ้น

"นั่นเนื่องเพราะผู้ใช้พิษใส่ในปริมาณน้อยไป ผ่านช่วงเวลาหนึ่ง พิษจึงสลายคลายไปเอง..."

ในสภาพที่ไม่มีพยานหลักฐานมั่นคงให้สืบสาว วาจาของเตี้ยเซี่ยวซัวจึงสมเหตุสมผลอย่างยิ่ง

สีหน้าของหญิงชราทั้งสองมีเค้าเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง แต่บ๊วยเล้งซึงแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านหมายความ ผู้ที่ใช้พิษประทุษร้ายโกวเนี้ย ยังมีจิตใจมุทิตาการุณย์ ?"

เตี้ยเซี่ยวซัวผงกศีรษะรับคำ

"อย่างน้อยที่สุด มันไม่มีอกุศลจิตหมายทำลายชีวิตเสียวเก็งจู๊ ซึ่งหมายความแม้เสียวเก็งจู๊ไม่ได้ยาขจัดพิษ พิษในร่างกายยังคงสลายไปเองได้"

"ท่านเหตุใดต้องแก้ตัวให้แก่ผู้ใช้พิษนั้น ?"

เตี้ยเซี่ยวซัวคาดคิดมิถึง บ๊วยเล้งซึงพลันมาถามปัญหานี้ต่อมัน ต้องงุนงงไปวูบจึงตะกุกตะกัก

"นี่...นี่...เรา..."

"เฮอะ เนื่องเพราะพวกท่าน ที่จริงเป็นกลุ่มเดียวกันอยู่แล้ว ใช่กระมัง ?"

นึกถึงทีท่าโอหังลำพองของเมื่อครู่นี้ เตี้ยเซี่ยวซัวสำนึก มิอาจบ่ายเบี่ยงแก้ตัวได้อีก จึงเน้นเสียงหนัก ๆ

"แม้นับว่าพวกเราเป็นพวกเดียวกัน แต่ก็พอจะดูออก ตอนพวกเราลงมือต่อเสียวเก็งจู๊ ยังเหลือทางประนีประนอมไว้มากอยู่"

บ๊วยเล้งซึงแค่นเสียงเย็นชา

"พวกท่านไม่เคยเหลือทางใด ๆ ให้แก่เราอยู่เลย"

"แต่พิษในร่างของเสียวเก็งจู๊สลายคลายไปเอง ย่อมเป็นความสัตย์จริงกระมัง ?"

"เฮอะ พิษในตัวโกวเนี้ยเรา มิใช่สลายคลายไปเอง แต่ถูกยาขจัดพิษทำลายไป เราเชื่อแน่ว่า กระทั่งตัวท่านก็ไม่ยอมเชื่อ พิษมันจะสลายคลายไปเองได้"

"เสียวเก็งจู๊มิเคยออกจากที่นี้เลย แล้วได้กลืนกินยาขจัดพิษแต่เมื่อใด ?"

"ยาขจัดพิษมาจากงักฮุ้นฮง !"

คำตอบของบ๊วยเล้งซึง มิเพียงเตี้ยเซี่ยวซัวยากจะยอมเชื่อเท่านั้น หญิงชราที่อารักขานางทั้งสอง ยังมีสีหน้างุนงงสงสัยเช่นกัน

เตี้ยเซี่ยวซัวแค่นหัวร่อกล่าว

"เสียวเก็งจู๊ จากเมื่อครู่ที่ท่านมีวาจาแหลมคมเหน็บแนมต่องักฮุ้นฮงมาคำนวณ มิเพียงเราเตี้ยเซี่ยวซัวยากจะเชื่อถือ กระทั่งคนของฝ่ายท่าน เชื่อว่าต่างไม่เห็นพ้องด้วยเช่นกัน"

ใบหน้าสวยสะคราญของบ๊วยเล้งซึงเคร่งเครียดเย็นชา เน้นเสียงช้า ๆ

"พิษในร่างของเรา หลังจากถูกงักฮุ้นฮงคุกคามบังคับให้ดื่มน้ำชาครึ่งถ้วยนั้นแล้ว จึงเริ่มสลายคลายไป และตอนคืนปิ่นแก่เรา ปลายนิ้วเคยเฉียดผ่านปากถ้วยชาของเราไป !"

ดวงตาของกิมหงส์เนี่ยเนี้ยพลันกระจ่างจ้า ร้องโพล่งขึ้น

"ถูกต้อง ใช่งักฮุ้นฮงแน่นอน เสียวเจี๊ยะ ตอนมันอยู่ที่เหลาเอียงยิกเคยถูกพิษของฮั่งคี่ช่อมาเช่นกัน ก็เคยอาศัยคลำหาของ ลูบคลำอยู่ในห่อผ้าเป็นเวลาเนิ่นนาน ไม่มีผู้ใดเคยเห็นมันควักยาขจัดพิษออกมากลืนกิน เมื่อครู่ตอนมันคลำหาปิ่นมรกต มิใช่คลำอยู่เป็นเวลาเนิ่นนานอย่างยิ่ง ? แน่ใจได้ว่า

มันลอบคืบยาขจัดพิษอยู่ในซอกนิ้วตอนคืนปิ่นมรกต คลายนิ้วให้ยาร่วงลงไปในถ้วยชาของท่านเอง”

เตี้ยเซี่ยวซัวตะลึงลานไปทันที

เก้าฮิวพั่วพั้วขยี้เท้าแค่นเสียงด้วยความหงุดหงิด

“เรา...เรายิ่งชรายิ่งเหลวไหลจริง ๆ ถึงกับงมงายไม่รู้จักผู้หวังดี ครั้งหน้าเมื่อพบเด็กผู้นั้น เราจะต้อง...”

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยเห็นสีหน้าบ๊วยเล้งซึงยิ่งนานยิ่งหม่นหมอง นางรีบสอดคำขึ้นทันที

“ตั้วเจ๊ พวกเราตอนนี้ยังไม่ต้องถกถึงเรื่องนั้น...”

เก้าฮิวพั่วพั้วหันมองกิมหงส์เนี่ยเนี้ย ซึ่งนางก็ได้ชายตาบอกใบ้ให้ไปสนใจสีหน้าของเสียวเจี๊ยะ เก้าฮิวพั่วพั้วจึงมิได้ว่ากล่าวต่อไปอีก

บ๊วยเล้งซึงเดินอ้อมออกมาจากหลังโต๊ะ แค่นเสียงใส่หน้าเตี้ยเซี่ยวซัว

“เตี้ยเซี่ยวซัว ท่านควรสารภาพความจริงมาจึงประเสริฐ ผู้ใดสั่งให้ท่านทำเช่นนี้ และผู้ใช้พิษประทุษเรา เป็นท่านหรือเป็นผู้อื่น ?”

เตี้ยเซี่ยวซัวเขม้นมองบ๊วยเล้งซึงแน่วนิ่ง สั่นศีรษะระรัวกล่าว

“ชายชาตรี รับคำวานจากผู้อื่น ภักดีต่อเรื่องที่กระทำ เรามิอาจบอก”

บ๊วยเล้งซึงซึ่งหยุดห่างจากเตี้ยเซี่ยวซัวประมาณสี่เชียะ ขมวดคิ้วแค่นเสียง

“ก็ได้ ชักอาวุธของท่านออกมาเถิด”

เก้าฮิวพั่วพั้วรีบโพล่งขึ้น

“เสียวเจี๊ยะ จะจัดการมัน ไม่ต้องให้ท่านลงมือเอง เล่าซิงแทนท่านได้”

“ไม่ต้อง”

ฉวยโอกาสที่บ๊วยเล้งซึงส่งเสียงเสียสมาธิ เตี้ยเซี่ยวซัวพลันตวาดก้องโถมเข้าใส่บ๊วยเล้งซึงปานพยัคฆ์ร้าย สองฝ่ามือประกบนิ้วดั่งดาบใหญ่ ฝ่ามือซ้ายฟันเข้าใส่ทรวงอกบ๊วยเล้งซึง ฝ่ามือขวาฟันขวางเข้าใส่หว่างเอวของนางด้วยท่าร่างที่คล้ายกระแสลม สองมือรวดเร็วปานสายฟ้ายืนยันให้เห็น ฉายามารหัตถ์-ทองของมัน มิใช่โหมประโคมขึ้นเอง

บ๊วยเล้งซึงไม่หลบไม่หลีก ยืนเผชิญกับมารหัตถ์ทองเตี้ยเซี่ยวซัวตรง ๆ แขนขวายกขึ้นกันที่หว่างอก แขนซ้ายลดลงต่ำ สะบัดออกไปทางภายนอก

ด้วยท่วงท่าที่รวดเร็วปานประกายไฟ

ฉายามารหัตถ์ทองของเตี้ยเซี่ยวซัว ได้มาเพราะสองฝ่ามือของมัน ทั้งรวดเร็วทั้งหนักหน่วงรุนแรง เมื่อเห็นบ๊วยเล้งซึงตั้งใจจะปะทะกับมันโดยหักโหมตรง ๆ ต้องลอบแค่นหัวร่อเย้ยหยันในใจ เพิ่มพลังฝ่ามือหนักหน่วงกว่าเดิมกระหน่ำไปสุดแรง

เสียงฉาด ๆ เบา ๆ ดังขึ้นสองครา แล้วมีเสียงโครมดังติดตามมาโดยกระชั้นชิด

มารหัตถ์ทองเตี้ยเซี่ยวซัวครางเบา ๆ ร่างปลิวกระเด็นออกไป กระแทกใส่ผนังทางด้านหลังที่ไกลกว่าห้าวา การถูกกระแทกกระทั้นทั้งหน้าทั้งหลังสะเทือนจนมันหน้ามืดตาลาย ดาวทองขึ้นพร่างพรายเต็มฟ้า

แม้อวัยวะภายในจะบอบช้ำไม่น้อย แต่จากปฏิกิริยาการต่อสู้ที่โชกโชนชำนาญ มันยังไม่ลืมสนใจสังเกตความเคลื่อนไหวของศัตรู ยามมันเบิ่งตาที่ลายพร่างพราย เห็นเงาร่างจาง ๆ สายหนึ่งพุ่งเข้ามาใกล้ตัว ลนลานกลิ้งหนีออกไปด้านข้างสุดกำลัง พร้อมทั้งแผดร้องสุดเสียง

“เราบอก เราบอก”

เมื่อมารหัตถ์ทองเตี้ยเซี่ยวซัวหยุดกลิ้งลง ปราดแรกก็แลเห็น บ๊วยเล้งซึงมายืนห่างจากมันไม่ถึงสองเชียะเท่านั้น

ฝ่ามือตีโต้เมื่อครู่ของบ๊วยเล้งซึง ขู่ขวัญมันจนฝ่อไปแล้ว ไม่กล้าผุดลุกขึ้นยืนประจันหน้ากับนางอีก ฟุบตัวส่งเสียง

“เป็นกระบี่สำรวมคักแกง้วน บงการให้พวกเราทำเช่นนี้”

“ลุกขึ้นมา”

เมื่อได้ยินคำสั่งกระด้างเย็นชาของบ๊วยเล้งซึง เตี้ยเซี่ยวซัวต้องคลานขึ้นช้า ๆ แต่ยังเซถลาออกไปหลายก้าวจนหลังพิงกับผนังห้อง จึงยกมือซ้ายขึ้นกุมทรวงอกแนบแน่น หอบหายใจถี่เร็ว

บ๊วยเล้งซึงคุกคามถามอีก

“กระบี่สำรวมคักแกง้วนคือผู้ใด ?”

“ก็คือคนที่ชาวยุทธ์เรียกว่าทีอ๊วงเกี่ยม (กระบี่เจ้าแห่งฟ้า) คักแกง้วนนั่นเอง”

ดวงตาบ๊วยเล้งซึ่งเป็นประกายแวววาวราวสายฟ้า แค่นเสียงเย็นชา

“เรากับคักแกง้วนมัน ไม่เคยมีบุญคุณความแค้นกันมาก่อน มันเหตุใดต้องใช้คนมาลอบประทุษร้ายเรา ?”

เตี้ยเซี่ยวซัวหลบสายตาแวววาวคมกล้าของบ๊วยเล้งซึ่งพลางตอบ

“เรา...เพียงแต่ปฏิบัติตามคำสั่ง ไหนเลยกล้าถามสาเหตุ”

“ในเมื่อผู้แซ่คักประกาศถอนตัวจากยุทธจักรแล้ว ท่านเหตุใดจึงต้องเชื่อฟังคำสั่งของมัน ?”

เตี้ยเซี่ยวซัวมีสีหน้าอับจนปัญญา หอบหายใจตอบ

“เสียวเก็งจู๊ ท่านยังมิทราบดอก ทางถ้อยคำ มันถอนตัวจากยุทธจักรแล้ว แต่ทางความเป็นจริง อิทธิพลอำนาจของมัน มันยิ่งใหญ่กว่าเมื่อครั้งอยู่ในยุทธจักรเสียอีก มิเพียงเราต้องเชื่อฟังคำสั่งมันเท่านั้น ภายในรัศมีสองร้อยลี้นี้ มิว่าผู้ใดที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวในยุทธจักรต่างต้องเชื่อฟังมันทั้งสิ้น”

“คนของเหลาเอียงยิก ก็ต้องเชื่อฟังคำสั่งมันด้วย ?”

“น่ากลัวใช่”

“น่ากลัวใช่ ? เป็นความหมายอย่างไรกัน ?”

“เราทราบ คำตอบของเรา เสียวเก็งจู๊ต้องไม่พอแก่ใจ แต่ทว่า เราก็สามารถตอบเช่นนี้เท่านั้น เนื่องเพราะพวกเราแม้ทราบ สหายในรัศมีสองร้อยลี้นี้ ต่างต้องเชื่อฟังคำสั่งของคักเล่าเอี๊ย แต่คักเล่าเอี๊ยก็ออกคำสั่งมาโดยเฉพาะตัวเสมอมา พวกเราทั้งหลาย ยังไม่เคยถูกเรียกตัวไปชุมนุมพร้อมกันเลย”

“ท่านมิได้หลอกลวงเรา ?”

“ในเมื่อเราสารภาพนามคักแกง้วนไปแล้ว หากมันไม่ตาย เราก็ไม่มีทางรอดชีวิตได้ เราช่วยท่านก็เท่ากับช่วยชีวิตตัวเอง ไหนเลยยังกล้าหลอกลวงท่านอีก”

“ท่านพาเราไปพบคักแกง้วนดู”

เตี้ยเซี่ยวซัวมีสีหน้าลำบากใจ ตะกุกตะกักกล่าว

“เสียวเก็งจู๊ เราพาท่านไปได้ แต่ทว่า จะผ่านเวลาอีกสักช่วงหนึ่งค่อยไปเป็นไร ?”

“เหตุใดต้องผ่านเวลาอีกช่วงหนึ่ง ?”

“เพียงวันสองวันก็พอ”

“เราถามท่าน เหตุใดต้องผ่านอีกวันสองวัน ?”

“เนื่องเพราะงักฮุ้นฮงไปถึงบ้านตระกูลคักก่อนพวกเรา”

“บุญคุณความแค้นของผู้ใด ผู้นั้นชำระสะสางเอง งักฮุ้นฮงไปถึงก่อนเกี่ยวข้องใดกับพวกเราได้ ?”

เตี้ยเซี่ยวซัวฝืนยิ้มประจบพลางกล่าว

“เสียวเก็งจู๊ นี่ท่านก็ไม่เข้าใจแล้ว ฟังว่าในคฤหาสน์ของคักแกง้วน มีกลไกกับดักซับซ้อน แต่ยังไม่เคยมีผู้คนเข้าไปสืบเสาะยืนยันมาเลย งักฮุ้นฮงไปถึงก่อน พอดีสืบตื้นลึกหนาบางแทนพวกเราได้”

บ๊วยเล้งซึงครุ่นคิดไม่ส่งเสียง กิมหงส์เนี่ยเนี้ยรีบโพล่งขึ้น

“นี่เป็นวาจาใดกัน ? งักฮุ้นฮงมีพระคุณประทานยาขจัดพิษต่อเสียวเจี๊ยะพวกเรา พวกเราไหนเลยมีจิตใจคอยฉกฉวยผลประโยชน์ได้ ?”

เก้าฮิวพั่วพั้วส่งเสียงขึ้นบ้าง

“ใช่แล้ว พวกเราท้อฮวยเก็ง ไม่เคยฉกฉวยผลประโยชน์ของผู้ใดมาก่อน”

บ๊วยเล้งซึงหันมองสองหญิงชราแวบหนึ่ง แล้วจึงเขม้นมองหน้าเตี้ยเซี่ยวซัวพลางกล่าว

“หากแม้นคักแกง้วนตายในมืองักฮุ้นฮง”

เตี้ยเซี่ยวซัวสั่นศีรษะตอบ

“น่ากลัวไม่ง่ายดายปานนั้น หากคักแกง้วนตายในมืองักฮุ้นฮงโดยง่ายดายมันไหนเลยจะโดดเด่นเป็นเจ้าชีวิตในดินแดนแว่นแคว้นนี้ ตามความเห็นของเรา งักฮุ้นฮงไม่ตายในเงื้อมมือมัน นับว่ามีบุญวาสนามากแล้ว”

บ๊วยเล้งซึงโพล่งโดยไม่ใคร่ครวญลังเล

“พวกเราไปกันตอนนี้เลย”

เตี้ยเซี่ยวซัวตะลึงลาน กวาดตามองหน้าที่งามสะคราญของบ๊วยเล้งซึงอยู่ครู่หนึ่งจึงส่งเสียง

“หรือเสียวเก็งจู๊ กังวลความปลอดภัยของงักฮุ้นฮง ?”

เล่าฮิวพั่วพั้วพลันตวาด

“บังอาจ !”

แต่บ๊วยเล้งซึงกลับตอบอย่างผิดคาดหมายของผู้คน

“เรากังวลความปลอดภัยของงักฮุ้นฮงจริง”

นางกล่าวอย่างเปิดเผยเป็นธรรมดา ไม่มีสีหน้ากระดากเอียงอายเช่นดั่งดรุณีเยาว์วัยพึงจะมีเลย

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยกับเล่าฮิวพั่วพั้วต้องเหลือบมองกันด้วยความงุนงงสงสัยแวบหนึ่ง กิมหงส์เนี่ยเนี้ยจึงเลียบเคียง

“กับงักฮุ้นฮงผู้นั้น หรือเสียวเจี๊ยะ...”

บ๊วยเล้งซึงสอดคำอย่างเปิดเผย

“มันนับได้ว่าเป็นวิญญูชนวัยฉกรรจ์ที่ยากจะแสวงหา แต่พวกท่านไม่อาจคิดเห็นไปในทางเหลวไหล”

ไหวพริบของกิมหงส์เนี่ยเนี้ยวูบขึ้นปานสายฟ้า สีหน้าแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย ร้องเบา ๆ

“เสียวเจี๊ยะ ท่านควรมิใช่คิด...”

บ๊วยเล้งซึงแย้มยิ้มอย่างมีเลศนัย จับตามองมารหัตถ์ทองเตี้ยเซี่ยวซัวพลางถาม

“เราบอกไปกันในตอนนี้เลย ท่านจะว่าอย่างไร ?”

เตี้ยเซี่ยวซัวยักไหล่ ตอบอย่างอับจนปัญญา

“เรายังจะว่าอย่างไรได้ ?”

“นับว่าท่านมีความสำนึกที่ดีงาม”

“จะรอให้เฮี้ยงเทียนจินหยินกลับมาก่อน บอกกล่าวสักคำก่อนไปหรือไม่ ?”

“มันยังจะกลับมาได้ ?”

“ไม่แน่ว่ามันตอนนี้อยู่ในอารามแล้ว”

บ๊วยเล้งซึงแค่นหัวร่อสวนคำ

“หากมันยังอยู่ในอาราม อย่างนั้นงักฮุ้นฮงต้องตายแน่นอนแล้ว”

เตี้ยเซี่ยวซัวมารยาเป็นไม่เข้าใจ ขมวดคิ้วถาม

“เสียวเก็งจู๊ เราไม่เข้าใจวาจาของท่าน”

“เฮอะ เตี้ยเซี่ยวซัว พวกท่านล้วนเป็นสัตว์ในครอกเดียวกัน อย่าได้มาเสแสร้งมารยากับเราเลย เฮี้ยงเทียนจินหยินออกไปทำกระไร พวกเราต่างรู้

อยู่แก่ใจแล้ว ท่านไม่เข้าใจ ยังมีผู้ใดเข้าใจได้ ? ไปเถิด"

หลังจากงักฮุ้นฮงพาตัวมารพสุธาฮั่งคี่ซ่อออกจากซุ้มประตูอารามเฮี้ยง-เทียนกวนแล้ว ยังคงมุ่งหน้าไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ

ไปได้ประมาณสองร้อยวา มารพสุธาฮั่งคี่ซ่อเหลียวหลังมองไม่ต่ำกว่าสามสี่ครั้ง แต่งักฮุ้นฮงยังคงสาวเท้ายาว ๆ คล้ายไม่เห็นอากัปกิริยาของมันเลย

ในที่สุด มารพสุธาฮั่งคี่ซ่อไม่อาจสะกดกลั้นไว้ได้ ต้องส่งเสียงขึ้นก่อน

"ป่าทึบเบื้องหน้าที่ไกลกว่าสองร้อยวา มีอาณาเขตกว้างอย่างยิ่ง"

งักฮุ้นฮงมิได้ตอบโต้ ฮั่งคี่ซ่อกล่าวต่อ

"เมื่อถึงในป่าทึบ พวกเราค่อยเปลี่ยนทิศทางเป็นไร ?"

งักฮุ้นฮงแค่นเสียงเย็นชา

"ทิศทางที่พวกเราไปในตอนนี้มิได้ผิดพลาด"

"พวกเราอ้อมทางเล็กน้อย ปลอดภัยกว่าไปตามทางตรงอยู่บ้าง"

งักฮุ้นฮงมิได้เอ่ยปากตอบโต้ จนเมื่อเข้าถึงในป่าทึบ ฮั่งคี่ซ่อจึงส่งเสียงอีก

"ความหมายของเราคือ..."

"อ้อมผ่านกองซุ่มที่จะสกัดสังหาร"

ฮั่งคี่ซ่อเน้นเสียงหนัก ๆ

"คำพังเพยว่าไว้ถูกต้อง สองหมัดยากจะต้านสี่มือ คนของคักแกง้วนเพลี่ยงพล้ำมาหลายครั้งคราแล้ว ครั้งนี้น่ากลัว..."

"เฮอะ ท่านกังวลความปลอดภัยแทนเรา ?"

"เล่าฮูกับท่าน นับว่าร่วมอยู่ในเรือลำเดียวกันแล้ว เล่าฮูกังวลความปลอดภัยของตัวเองดอก"

"วาจาคราวนี้ของท่าน ยังนับว่ามีความสัตย์จริงอยู่บ้าง"

แต่จิตใจของฮั่งคี่ซ่อ มิได้ปลอดโปร่งแจ่มใสเช่นกับงักฮุ้นฮง จึงละล่ำ-ละลักกล่าว

"เปลี่ยนทิศทางกันในตอนนี้เลยเป็นไร ?"

งักฮุ้นฮงชะงักเท้าส่งเสียง

“ท่านคุ้นเคยชัยภูมิละแวกนี้หรือไม่ ?”

“เคยมาหลายครั้ง แต่ไม่นับว่าคุ้นเคย”

“ในป่าทึบนี้ มีถ้ำหรือซอกหินใดพอจะซ่อนกายอยู่บ้าง ?”

ดวงตาฮั่งคี่ซ่อเป็นประกายสุกใส รีบรับคำ

“มี มี ห่างจากที่นี้ประมาณสองร้อยวา เป็นเนินผาลาดชัน ที่เชิงผามีถ้ำศิลาพอจะเข้าซุกซ่อนได้ห้าหกสิบคน”

“พวกเราไปที่นั่นกัน”

“หมายความว่า หลบซ่อนร่องรอย ให้พวกมันไล่ล่าล้ำหน้าพวกเราไปก่อน ?”

งักฮุ้นฮงมิได้รับหรือปฏิเสธ ฮั่งคี่ซ่อจึงเดินนำหน้าไปทันที

ฮั่งคี่ซ่อสาวเท้าอย่างเร่งร้อน จนถึงถ้ำที่หมาย แต่เมื่อเข้าปากถ้ำประมาณสิบวา มีทางแยกเป็นสองสาย

ฮั่งคี่ซ่อพางักฮุ้นฮงวกไปตามทางเส้นซ้ายของถ้ำเข้าลึกประมาณสี่วา ชี้หินก้อนหนึ่งพลางกล่าว

“เชิญนั่ง อยู่ที่นี่ พวกมันต้องหาพวกเราไม่พบแน่นอน”

“แต่เราเห็นว่า พวกมันต้องหาพวกเราพบแน่”

“ไฮ้ เพราะเหตุใด ?”

“หากพวกมันไม่มีความมั่นใจ ก่อนพวกเราจะเข้าในป่าทึบ พอจะทุ่มเทกำลังลอบสังหารพวกเราได้แล้ว”

“บางทีพวกมันระดมคนไม่ทันก็ได้”

งักฮุ้นฮงเขม้นมองฮั่งคี่ซ่อแน่วนิ่งพลางถาม

“หากพวกมันเตรียมพร้อมไม่ทัน ท่านเหตุใดต้องหวั่นกังวล พวกมันจะตามล่าสังหาร ?”

ฮั่งคี่ซ่อตะลึงลานไปชั่ววูบ จึงตะกุกตะกักตอบ

“นี่...เราสันนิษฐานตามอิทธิพลอำนาจของคักแกง้วนในอาณาบริเวณนี้ ซึ่งความจริงแล้ว เราก็ไม่ทราบมันมีการเตรียมพร้อมหรือไม่ ?”

ขณะส่งเสียง ตาของมันกลอกไป ๆ มา ๆ โดยไม่กล้าประสานสายตาคมกล้าของงักฮุ้นฮง

งักฮุ้นฮงลอบแค่นหัวร่อในใจ ส่งเสียงราบเรียบ

"ท่านอยู่รอในถ้ำ เราออกไปดูเอง"

สีหน้ามารพสุธาฮั่งคี่ซ่อเปลี่ยนแปรทันที ลนลานร้องขึ้น

"ในเมื่อพวกเราจะหลบการไล่ล่าของพวกมัน ไยไม่พานซ่อนตัวอยู่ในถ้ำสักช่วงเวลาหนึ่ง รอพวกมันไล่ผ่านไปแล้ว ค่อยเดินทางต่อ ?"

"ผู้แซ่งักมิได้บอก จะหลบหลีกการล่าของพวกมัน"

ขาดคำ หันกายเดินออกไปที่ปากถ้ำ

ดวงตาฮั่งคี่ซ่อเป็นประกายวาว พลันยกสองฝ่ามือขึ้นตรงกลางหลังงักฮุ้นฮง หมายลอบจู่โจมสังหารทางด้านหลัง

งักฮุ้นฮงหันขวับกลับมา จับตาที่คมวาวราวสายฟ้า มองหน้ามารพสุธาฮั่งคี่ซ่อแน่วนิ่ง

ฮั่งคี่ซ่อลังเลเพียงวูบเดียว สองฝ่ามือยังคงผลักออกไปสุดแรง แต่ผลักได้ครึ่งเดียว จุดชาในร่างก็ถูกงักฮุ้นฮงสกัดไว้ก่อน

งักฮุ้นฮงเขม้นมองฮั่งคี่ซ่อ พลางแค่นเสียงกระด้างเย็นชา

"ท่านจะสารภาพมาเอง หรือต้องให้ผู้แซ่งักบังคับท่านรับสารภาพ ?"

ใบหน้าฮั่งคี่ซ่อซีดขาวราวกระดาษ ละล่ำละลักด้วยความหวาดหวั่นขวัญเสีย

"หากเราบอกความสัตย์จริง..."

"ท่านควรตายเสียนานแล้ว ดังนั้นท่านไม่มีคุณสมบัติมาถกเงื่อนไขใด ๆ ท่านจะเป็นหรือตาย ล้วนอยู่ในการตัดสินใจของเราเท่านั้น"

"อย่างนั้น เล่าฮูไยต้องบอกให้มากความ ?"

"ท่านพอจะไม่ต้องบอกเรื่องราวใดทั้งสิ้น"

งักฮุ้นฮงแค่นเสียงแล้ว หันกายเดินออกไปอีก

ฮั่งคี่ซ่อพลันร้องดัง ๆ

"งักฮุ้นฮง ท่านตั้งใจทำอย่างไรกับเล่าฮู ?"

งักฮุ้นฮงหยุดที่ปากทางแยก แค่นเสียงกระด้างเย็นชา

"ผู้แซ่งักเชื่อว่า ต้องมีคนไล่ล่ามาถึงที่นี่ ในหมู่พวกมัน อาจบางทีมีคนยอมบอกเล่าความจริงแก่เราก็ได้"

“เล่าฮูยินดีบอกความจริงแก่ท่าน”

“แต่ผู้แซ่งักตอนนี้ไม่คิดจะฟังแล้ว”

จบคำดีดนิ้ว พุ่งพลังดรรชนีจี้จุดใบ้ของฮั่งคี่ซ่อไว้จนมันไม่อาจส่งเสียงได้อีกแล้ว

งักฮุ้นฮงกระโดดควับมาที่ปากถ้ำ ถีบเท้าพุ่งกายขึ้นไปบนต้นสนโบราณที่กิ่งก้านหนาทึบ ห่างจากปากถ้ำประมาณหกวา คุมเชิงอยู่บนที่สูง ย่อมเห็นได้กว้างไกลกว่ามากหลายนัก

งักฮุ้นฮงซ่อนตัวอยู่บนต้นสนใหญ่ไม่ถึงหนึ่งชั่วธูป บนเส้นทางที่ผ่านมามีเสียงแผ่วเบาถี่ ๆ ของสัตว์แว่วขึ้น เสียงฝีเท้าใกล้เข้ามาทุกขณะ ทิศทางคือปากถ้ำนั่นเอง

เมื่อเสียงฝีเท้าของสัตว์เข้ามาใกล้ประมาณสี่สิบวา งักฮุ้นฮงได้ยินเสียงฝีเท้าคนที่สับสนวุ่นวาย จึงแน่ใจว่าพวกมันมาเพราะตน

ที่ปรากฏต่อสายตางักฮุ้นฮงก่อน เป็นสุนัขทิเบตตัวโตประมาณลูกวัวสองตัว สุนัขทิเบตปรากฏตัวไม่นาน เฮี้ยงเทียนจินหยินกับหนึ่งพรตหนึ่งฆราวาสปรากฏตาม

ด้านหลังของทั้งสาม ยังมีชายฉกรรจ์สะพายอาวุธครบครันอีกกลุ่มใหญ่ด้วยจำนวนไม่ต่ำกว่ายี่สิบคน นับเป็นขบวนล่าสังหารน่าเกรงขามไม่น้อย

สุนัขทิเบตสองตัวนั้น แสดงว่าผ่านการฝึกมาอย่างเข้มงวดกวดขัน เมื่อถึงปากถ้ำก็หยุดลง หันไปมองชายชราวัยประมาณหกสิบปีที่อยู่ขวามือของเฮี้ยงเทียนจินหยิน โดยมิได้ส่งเสียงเห่าเลย

ชายชราแต่งตัวฆราวาส ผมขาวโพลงผู้นั้น กวักมือเรียกสุนัขทั้งสองตัวมาที่ข้างกายแล้ว กล่าวกับเฮี้ยงเทียนจินหยินเบา ๆ

“พวกมันอยู่ในถ้ำ”

เฮี้ยงเทียนจินหยินเห็นในถ้ำไม่มีปฏิกิริยา ต้องส่งเสียงเบา ๆ ด้วยความสงสัย

“พวกมันหาไม่ผิดกระมัง ?”

ชายชรากล่าวด้วยความมั่นใจเต็มที่

“ตลอดเส้นทางที่พวกมันไล่ตามมา ไม่เคยมีทีท่าลังเล เมื่อพวกมันหยุด

อยู่ที่นี่ ต้องไม่อาจผิดพลาดได้เด็ดขาด”

“สมควรไม่ผิดพลาดจึงถูก ตลอดเส้นทาง ฝีเท้าของฮั่งคี่ช่อรักษาระดับเดิมอยู่เสมอมา ระหว่างนั้นคล้ายไม่เคยเกิดเรื่องราวใดขัดขวาง แต่ทว่า...”

ในที่สุด งักฮุ้นฮงจึงเข้าใจ ไฉนตลอดเส้นทางที่มาฝีเท้าของฮั่งคี่ช่อจึงไม่เปลี่ยนแปรเลย

นักพรตชราวัยประมาณเจ็ดสิบปี ที่อยู่ซ้ายมือของเฮี้ยงเทียนจินหยินกล่าวขึ้นบ้าง

“ท่านยังมีความกริ่งเกรงกระไร ?”

เฮี้ยงเทียนจินหยินขมวดคิ้วตอบ

“ในความทรงจำของอาตมา งักฮุ้นฮงสมควรเป็นคนมีความคิดเปรื่อง-ปราดหลักแหลม ปฏิกิริยารวดเร็วฉับไว ในเมื่อพวกเราไล่ล่ามาถึงปากถ้ำแล้ว มันย่อมไม่อาจหดหัวเป็นเต่าอยู่แต่ในถ้ำได้”

“เป็นไปได้หรือไม่ว่า มันเข้าใจพวกเราหามาถึงที่นี้โดยไม่เจตนา คิดจะสงบปากคำหลบหลีกสักครั้ง”

เฮี้ยงเทียนจินหยินสั่นศีรษะตอบ

“มันไม่คล้ายเป็นคนหดหัวกลัวภาทภัย”

นักพรตชรากล่าวอย่างไม่ยอม

“อย่างมากมันก็เป็นเพียงผู้เยาว์ที่ปากยังไม่สิ้นกลิ่นน้ำนมเท่านั้น ท่านออกจะประเมินมันสูงเกินไปกระมัง ?”

ชายชราฆราวาสส่งเสียงบ้าง

“ในเมื่อพวกเราไล่ล่าถึงที่หมายแล้ว ไยไม่ชี้หน้าท้าทาย ให้มันออกมาเผชิญกับพวกเราโดยเปิดเผยเลย ?”

เฮี้ยงเทียนจินหยินครุ่นคิดชั่วครู่ ผงกศีรษะตอบ

“ก็ได้ พวกเรากระจายออกไปเฝ้าอยู่ที่ปากถ้ำก่อน”

นักพรตชรากล่าวด้วยความรำคาญ

“รับมือกับผู้เยาว์ที่ไร้ชื่อเสียงเรียงนาม ต้องตั้งขบวนเข้มแข็งรัดกุมปานนี้ออกจะให้เกียรติมันมากเกินไปกระมัง ?”

เฮี้ยงเทียนจินหยินขมวดคิ้วกล่าว

“เฮาะฮงจินหยิน มิอาจไม่ป้องกันเหตุสุดวิสัยที่ไม่คาดคิดก่อนได้ ในเมื่อพวกเรามาสะสางเรื่องรายนี้ให้แก่คักเล่าเอี๊ย รอบคอบสุขุมไว้บ้าง ย่อมมิใช่เป็นความผิดใดกระมัง ?”

นักพรตชราวัยประมาณเจ็ดสิบปี ที่มีฉายาเฮาะฮงจินหยินแค่นเสียง

“มิใช่เห็นแก่คักเล่าเอี๊ย อาตมายังไม่ยอมมาดอก”

“วาจาของท่านหมายความอย่างไร ?”

เฮาะฮงจินหยินแค่นเสียงเบา ๆ ยังมิทันตอบโต้ ชายชราฆราวาสชิงกล่าวขึ้น

“เต้าเจี้ยงทั้งสอง รับปากคำวอนของผู้คน ภักดีต่อเรื่องราวผู้นั้น ในเมื่อพวกเราต่างเห็นแก่ความสัมพันธ์ของคักเล่าเอี๊ย ร่วมทางกันมาถึงที่นี้แล้ว หากยังหุนหันถือทิฐิต่อกัน มิใช่จงใจให้คักเล่าเอี๊ยลำบากใจหรือไร ?”

เฮี้ยงเทียนจินหยินผงกศีรษะ หันกายไปที่ปากถ้ำเน้นเสียงหนักแน่นกังวาน

“งักฮุ้นฮง อาตมาทราบท่านอยู่ในถ้ำแล้ว ออกมาเถิด”

ในถ้ำเงียบวังเวง ย่อมไม่มีเสียงใดตอบโต้ออกมา

เฮาะฮงจินเหยินเย้ยหยันขึ้นบ้าง

“ผู้เยาว์แซ่งัก หดหัวหดหางเช่นดั่งลูกเต่า ไม่กลัวหยามถึงบรรพบุรุษทั้งแปดชั่วคนหรือไร ?”

ในถ้ำยังคงไม่มีปฏิกิริยาใด

ชายชราฆราวาสคุกคามขึ้นบ้าง

“งักฮุ้นฮง หากยังไม่เสนอหน้า เล่าฮูจะจุดไฟคลอกแล้ว ถูกไฟคลอกลนลานหนีออกมา มิใช่เป็นเรื่องมีเกียรติอย่างไรเลย”

วาจาของชายชราฆราวาสขาดหายไปชั่วครู่ ยังคงไม่มีปฏิกิริยาเกิดขึ้น มันจึงเน้นเสียงออกคำสั่ง

“เตรียมกิ่งใบไม้แห้ง จุดไฟรมมันออกมา”

คำสั่งพอเปล่งไป มีชายฉกรรจ์สิบกว่าคน กระจายออกไปหากิ่งใบไม้แห้งเพียงชั่วขณะ สุมเป็นกองใหญ่ที่ปากถ้ำ

เฮี้ยงเทียนจินหยินหันมองชายชราฆราวาส พลางกล่าว

“เจี่ยเฮีย อาตมาสงสัย งักฮุ้นฮงมิได้อยู่ในถ้ำ”

“ลองรมดูก่อน”

ชายชราฆราวาสที่แซ่เจี่ย ตอบแล้วตวาดเสียงก้อง

“จุดไฟ !”

บนกิ่งใบไม้แห้ง ยังมีหญ้าสด ๆ สุมทับอยู่ เมื่อจุดไฟจึงมีควันหนาแน่นกระจายขึ้น นักพรตชราเฮาะฮงจินหยินเน้นเสียง

“พัดเข้าไปในถ้ำ !”

ชายฉกรรจ์สิบกว่าคนรีบถอดเสื้อออก กระพือเข้าไปในถ้ำ ควันหนาทึบจึงพวยพุ่งเข้าสู่ในถ้ำเป็นเส้นสายเพียงชั่วครู่ ทั้งงูทั้งค้างคาวทั้งกระต่ายที่ซ่อนตัวในถ้ำต่างทะยานหนีออกมาไม่ขาดสาย กระจายไปทั่วทุกที่ทางโดยเร็ว

ชายชราฆราวาสเริ่มคลางแคลงสงสัย งักฮุ้นฮงมิได้อยู่ในถ้ำบ้างแล้ว จึงหันกล่าวกับเฮี้ยงเทียนจินหยิน

“สุนัขทิเบตทั้งสองตัวของเรา ผ่านการฝึกโดยเข้มงวดกวดขันมานานปี ต้องไม่เคยผิดพลาดมาเลย หรือถ้ำนี้ยังมีปากทางออกอื่นอยู่ ?”

“หากมีปากทางออกอื่น ๆ พวกสัตว์เหล่านั้น ไฉนยอมเสี่ยงตาย หนีฝ่ากองไฟออกมา ?”

เฮาะฮงจินหยินรู้สึกอับอายอยู่บ้าง แค่นเสียงดัง ๆ

“หากถูกเราพบกับเจ้าเด็กกลอกกลิ้งงักฮุ้นฮง เราต้อง...ขยี้มันให้แหลกเละเป็นหมื่น ๆ ชิ้น...”

วาจาของนักพรตชราเพิ่งขาดคำ พลันมีเสียงยะเยียบเย็นชาดังขึ้นจากทางด้านหลังเพียงห้าวา

“ผู้แซ่งักตอนนี้อยู่ที่ด้านหลังของท่านเอง”

ความสนใจของผู้คนทั้งหลาย ต่างรวมอยู่ที่ปากถ้ำหมดสิ้น ไม่มีผู้ใดเห็นงักฮุ้นฮงมาจากแห่งหนใด ? ปรากฏตัวตั้งแต่เมื่อใด ?

เฮาะฮงจินหยินพอได้ยิน หันขวับกลับมาทันที ชายฉกรรจ์ที่อยู่ใกล้เคียงกับงักฮุ้นฮง พากันกระจายหนีออกไปทางรอบข้างจนสับสนวุ่นวาย

เฮี้ยงเทียนจินหยินกับชายชราฆราวาสพากันหันมาเผชิญหน้ากับงัก-ฮุ้นฮงบ้าง

เฮาะฮงจินหยินกวาดตาพิจารณางักฮุ้นฮง ที่สวมเสื้อผ้าเก่าคร่ำคร่า มือหิ้วห่อผ้าสีครามซีดแล้ว แค่นเสียงเย้ยหยันเบา ๆ เหลือกตามองท้องฟ้าพลางกล่าว

"เฮี้ยงเทียนเต้าเฮีย มันนี้หรือคืองักฮุ้นฮง ?"

ทีท่าและวาจา บ่งบอกจิตใจเหยียดหยามดูแคลนงักฮุ้นฮงอยู่เต็มที่

เฮี้ยงเทียนจินหยินสุขุมกว่ามันมากนัก ผงกศีรษะรับคำ

"มันนั่นเอง"

เฮาะฮงจินหยินแผดหัวร่อกล่าว

"เรายังเข้าใจ เป็นบุคคลสามหัวหกแขนใดเสียอีก ที่แท้เป็นทารกปากยังมิสิ้นกลิ่นน้ำนมเท่านั้น"

งักฮุ้นฮงกวาดตามองใบหน้าสีดำคล้ำของเฮาะฮงจินหยินแวบหนึ่ง จึงเบือนสายตามองเฮี้ยงเทียนจินหยินพลางกล่าว

"ขอบคุณท่าน ที่กำนัลน้ำชารสชาติหอมหวานในอารามเฮี้ยงเทียนกวน ท่านกำนัลน้ำชาไว้ก่อน และมาส่งจนถึงที่นี้ การแสดงไมตรีของผู้เหย้าท่านกล่าวได้ว่าสมบทบาทเป็นที่สุดจริง ๆ"

ใบหน้าชราของเฮี้ยงเทียนจินหยินแดงระเรื่อ แค่นเสียงเย็นชา

"งักฮุ้นฮง พวกเรามาว่ากล่าวกันโดยเปิดเผยเถิด อาตมามาส่งให้ท่านเดินทางสู่ปรภพดอก"

"เฮอะ มาปฏิบัติตามคำบงการของคักแกง้วน ?"

"พญายมในโลกันตร์จะบอกกับท่านเอง"

"ท่านตั้งใจ จะส่งผู้แซ่งักเดินทางด้วยวิธีใด ?"

เฮาะฮงจินหยินสะอึกเข้ามาก้าวใหญ่ ชี้หน้างักฮุ้นฮงส่งเสียง

"เพียงเต้าเอี๊ยคนเดียว ก็พอจะส่งเด็กน้อยลงนรกอย่างง่ายดาย"

งักฮุ้นฮงมิได้เหลือบมองนักพรตชราเฮาะฮงจินหยินสักแวบหนึ่ง ยังคงแค่นเสียงต่อเฮี้ยงเทียนจินหยิน

"ท่านจะว่าอย่างไร ?"

ที่จริงเฮาะฮงจินหยินไม่พอใจต่อการที่ทีอ๊วงเกี่ยมคักแกง้วน มอบหมายให้เฮี้ยงเทียนจินหยินเป็นหัวหน้าบงการเรื่องราวคราวนี้อยู่แล้ว ตอนนี้ยิ่งงัก-

ฮุ้นฮงเหยียดหยามมันเป็นสวะไร้ค่า ยิ่งไม่อาจสะกดกลั้นเพลิงโทสะที่ฮือโหมได้ แผดคำรามสุดเสียงแล้ว ทะยานปราดเข้ามา ฟาดฝ่ามือใส่ทรวงอกงักฮุ้นฮง ฉาดหนึ่ง

เนื่องจากลงมือในยามบันดาลโทสะถึงขีดสุด จึงทุ่มเทกำลังภายในไปสิบส่วนเต็ม ๆ คล้ายดั่งว่า หมายฟาดงักฮุ้นฮงให้แหลกเละคามือในฉาดเดียว

สายตางักฮุ้นฮงเขม้นมองหน้าเฮี้ยงเทียนจินหยินอยู่เสมอมา จวบจนร่างเฮาะฮงจินหยินที่พุ่งวาบมาดั่งสายฟ้าจนถึงเบื้องหน้า จึงได้เบือนสายตามาที่เฮาะฮง

ตอนนั้น พลังฝ่ามือขวาที่กราดเกรี้ยวดุดันถึงขีดสุดของเฮาะฮงได้ฟาดลงมาแล้ว

ในความคาดคิดของเฮาะฮง เมื่อสันฝ่ามือสัมผัสกับทรวงอกงักฮุ้นฮง คงต้องมีพลังต่อต้านใดเกิดขึ้นบ้าง แต่ความคิดเช่นนั้นมิได้เกิดขึ้น จวบจนเมื่อฝ่ามือฟาดออกไปสุดล้าแล้วจึบพบเห็น งักฮุ้นฮงมิได้อยู่ในที่เดิม

ไหวพริบเตือนมันให้สำนึกว่าเรื่องราวไม่ถูกต้อง หัวใจเฮาะฮงวาบหวิวลง ยังไม่ทันมีปฏิกิริยาใดเกิดขึ้น พลังหนักหน่วงขุมหนึ่ง กระแทกเข้าใส่หน้าผากมันถนัดถนี่ จนสมองลั่นอื้ออึงเท้าลอยพ้นจากพื้น ปลิวละลิ่วออกไปในทันที

ปฏิกิริยาตามสัญชาตญาณ เฮาะฮงจินหยินเมื่อหงายร่างฟาดลงกับพื้นแล้ว รีบม้วนตัวกระโดดขึ้นยืน

เนื่องจากตาลายพร่างพราย มีแต่ดาวทองขึ้นระยิบระยับ จึงไม่เห็นกระไรทั้งสิ้น แม้ยืนทรงกายได้ ยังคงส่ายโงนเงนอยู่ตลอดเวลา

คนที่อยู่รอบข้าง ต่างเห็นรอยฝ่ามือชัดเจนบนหน้าผากเฮาะฮงจินหยินและปากจมูกมีโลหิตทะลักออกมาไม่ขาดสายชัดเจน ต้องพากันอุทานด้วยความตระหนกจนเซ็งแซ่

เฮาะฮงจินหยินไม่อาจแบกหน้าชราของมันไว้ได้อีกแล้ว ยกมือชี้เปะปะพลางแผดสุดเสียง

“เรากับผู้แซ่งัก ไม่มีวันเลิกรายุติได้ พวกท่านมิว่าผู้ใด ก็ห้ามสอดมือเกี่ยวข้อง มิเช่นนั้น อาตมาจะไม่ยอมเลิกรากับมัน”

พอขาดคำ กระชากกระบี่ออกจากกลางหลัง เพราะยังไม่เห็นเป้าหมาย

ชัดเจน จึงมิได้เดินเข้าหางักฮุ้นฮง

เป็นครั้งแรกที่เฮี้ยงเทียนจินหยินเห็นเฮาะฮงลงมือ สีหน้าจึงเคร่งเครียดอย่างยิ่ง เบือนสายตาไปที่ชายชราฆราวาส แต่สีหน้าของชายชราฆราวาสคล้ายเคร่งเครียดกังวลกว่ามันเสียอีก

ชายฉกรรจ์ที่อยู่ใกล้กับงักฮุ้นฮง เริ่มถอยออกไปจนไกลกว่าเดิม คล้ายดั่งพยายามหลีกเลี่ยงภทภัยที่จะลามไปถึงพวกมัน

งักฮุ้นฮงจับตาที่มีประกายยะเยียบเย็นชา จ้องหน้าเฮี้ยงเทียนจินหยินพลางกล่าว

"พรตเฒ่าเฮี้ยงเทียน ท่านใช้พิษประทุษร้ายก่อน ตอนนี้ยังมาล่าสังหารในตอนหลัง ท่านคาดคิด ผู้แซ่งักสมควรจัดการกับท่านสถานใด ?"

ขณะส่งเสียง ชักดาบสวรรค์ที่มีฝักเป็นหยกขาวแวววาวออกจากห่อผ้าแล้วยกห่อผ้าที่กลายเป็นอ่อนนุ่มนิ่มขึ้นสะพายบนไหล่

ในร่างของงักฮุ้นฮง มีรังสีอำมหิตที่กราดเกรี้ยวดุดันกระจายออกมาคุกคามจนเฮี้ยงเทียนจินหยินแทบหายใจไม่ออก เช็ดสี่นิ้วมือขวาที่มีเหงื่อเย็นเยียบกับกลางฝ่ามือ เลื่อนลงช้า ๆ ไปที่ด้ามกระบี่ จากนั้นจึงชักกระบี่ออกมา

แม้ชักกระบี่มากำไว้แล้ว เฮี้ยงเทียนจินหยินยังรู้สึกหวาดหวั่นขวัญเสียอดมิได้ต้องเบือนหน้าไปมองชายชราฆราวาสพลางเรียก

"เจี่ยเฮีย..."

ชายชราฆราวาสชักกระบองเหล็กกล้าทั้งคู่ออกมาจากเอว เพ่งมองเฮี้ยง-เทียนจินหยินพลางเน้นเสียงหนัก ๆ

"เล่าฮูไม่ถอนตัวออกนอกเรื่องราวแน่"

งักฮุ้นฮงมองหน้าชายชราแซ่เจี่ยที่ขาวเกลี้ยง มีเค้าสง่าน่าเกรงขามพลางถาม

"ท่านคือซังกังตุยฮุ้น (สองกระบองล่าวิญญาณ) เจี่ยทงใช่หรือไม่ ?"

"ใช่ เล่าฮูคือเจี่ยทง"

"เราเคยมีความอาฆาตแค้นใดกับท่าน ?"

"ไม่มี"

"แล้วท่านมาเสี่ยงชีวิตด้วยจุดประสงค์ใด ?"

สองกระบองล่าวิญญาณเจี่ยทงกระชากเสียงด้วยความหงุดหงิด

“ไม่อาจเรียนได้”

“เท่าที่ผู้แซ่งักทราบ แซ่เจี่ยเป็นตระกูลสูงส่งในภูเขาเล้งซัว มีทรัพย์สินมหาศาล อิทธิพลอำนาจยิ่งใหญ่ครอบคลุมในดินแดนแว่นแคว้นนั้น ปกติชี้นิ้วบงการผู้คนเสมอมา มิได้คาดคิดว่า บัดนี้ถึงกับถูกคนชี้นิ้วบงการแล้ว”

“งักฮุ้นฮง ควรสำรวมวาจาของท่านไว้บ้าง ตระกูลเจี่ยมิใช่จะเหน็บแนมเย้ยหยันได้ตามอำเภอใจ”

“ตระกูลเจี่ยมิใช่เย้ยหยันดูแคลนตามอำเภอใจ แต่คนของตระกูลเจี่ยพอจะออกมาฆ่าคนตามอำเภอใจได้ใช่หรือไม่ ?”

เจี่ยทงงุนงงวูบ จึงคำรามด้วยความดื้อด้านป่าเถื่อน

“เนื่องเพราะตระกูลเจี่ยเรามีต้นทุนนี้”

งักฮุ้นฮงงุนงงไปบ้าง แล้วจึงตะเบ็งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวกล่าว

“ฮา ฮา กล่าวได้ประเสริฐ วันนี้ผู้แซ่งักกลับต้องการดู ตระกูลเจี่ยแห่งเล้งซัว มีทรัพย์สินสมบัติมหาศาลปานใดกันแน่ ?”

ตอนนั้น สายตาของเฮาะฮงจินหยินเห็นชัดเจนได้แล้ว กระโดดควับมาที่ระหว่างกลางของเฮี้ยงเทียนกับเจี่ยทง ตะเบ็งสุดเสียง

“เจ้าเด็กน้อยเป็นของอาตมา”

เฮี้ยงเทียนมองใบหน้าเฮาะฮงที่บวมจนแดงคล้ำแวบหนึ่งแล้ว เน้นเสียงหนัก ๆ

“เต้าเฮีย (พี่ในทางธรรม) ในเมื่อพวกเรามาด้วยเรื่องเดียวกัน เต้าเฮียไยต้องยืนกรานฮุบไว้เพียงลำพังด้วย ?”

เฮาะฮงส่งเสียงกระด้าง

“ไม่ได้ เจ้าเด็กใช้เล่ห์อุบาย อาตมาพลาดท่าเสียที อย่างไรต้องทวงความยุติธรรมนี้คืนกลับมาก่อนจึงยินยอม”

เจี่ยทงส่งเสียงขึ้น

“พวกเราสามคนร่วมมือ เต้าเฮียมิใช่ทวงความยุติธรรมคืนมาได้เช่นกัน ?”

เฮี้ยงเทียนขมวดคิ้วเน้นเสียงหนัก ๆ

“เรื่องมีเร็วช้าหนักเบา ตอนนี้มิใช่เวลาล้อเล่นเช่นทารก เต้าเฮียท่าน...”

เฮาะฮงยังคงแผดเสียงด้วยความดื้อรั้น

“เราว่าไม่ได้เป็นไม่ได้ !”

เจี่ยทงแค่นเสียงด้วยโทสะบ้าง

“ในเมื่อเฮาะฮงเต้าเจี้ยงยืนกรานจะดำเนินเพียงลำพัง เฮี้ยงเทียนเต้าเจี้ยงเราคิดว่า พวกเราไม่จำเป็นต้องบังคับมันแล้ว”

ขาดคำหันมาส่งเสียง

“เชิญเต้าเฮียเถิด”

เฮาะฮงพอประสานสายตาที่ยะเยียบคมวาวของงักฮุ้นฮง หัวใจต้องสั่นระริกจนขนลุกเกรียวทั่วร่าง พยายามฝืนใจสืบเท้าไปครึ่งก้าว ยกกระบี่ชี้หน้างักฮุ้นฮง คำรามด้วยเสียงเกรี้ยวกราดใจหวั่นหวาด

“ผู้แซ่งัก เป็นคนจงเข้ามา”

งักฮุ้นฮงสืบเท้าเข้าหาเฮาะฮงจินหยินทันที

งักฮุ้นฮงสืบไปแต่ละก้าว เฮาะฮงจินหยินเป็นต้องลนลานถอยหลังไปก้าวใหญ่เสมอ งักฮุ้นฮงสืบเท้าไปสามก้าว เฮาะฮงจินหยินก็ได้ถอยไป จนอยู่ด้านหลังของเฮี้ยงเทียนจินหยินกับซังกังตุยฮุ้นเล็กน้อยแล้ว แต่ปากยังคำรามร้อง

“เป็นคนจงเข้ามา”

เฮี้ยงเทียนกับเจี่ยทงหันมองกันแวบหนึ่ง ต่างผงกศีรษะแก่กัน ถีบเท้ากระโดดถอยหลังไปที่ข้างกองไฟปากถ้ำ ทิ้งเฮาะฮงจินหยินให้โดดเดี่ยวอยู่ในระยะไกลกว่าสองวา

เฮาะฮงจินหยินว้าวุ่นลนลานทันที เท้าที่ก้าวถอยถูกถ่างให้กว้างกว่าเดิมมากแล้ว

ทันใดนั้น งักฮุ้นฮงดีดตัวขึ้นอากาศ โฉบข้ามศีรษะเฮาะฮงจินหยินพลิ้วตัวลงห่างจากด้านหลังของมันประมาณสี่เชียะ

เฮาะฮงลนลานหันกาย ถลาถอยไปอีกสามก้าวใหญ่ ใบหน้ายิ่งบิดเบี้ยวปั้นยากกว่าเดิม

งักฮุ้นฮงหยุดเท้าไม่คุกคาม มือขวากุมอยู่บนด้ามดาบสวรรค์

เฮาะฮงก็ไม่กล้าเคลื่อนไหวอีกแล้ว สองตาเขม้นมองมือขวาที่กุมด้ามดาบของงักฮุ้นฮงแน่วนิ่ง

“พวกท่าน...พวกท่านจะงอมือดูอยู่จริง ๆ ?”

เฮี้ยงเทียนกับเจี่ยทงก็ดูออก สถานการณ์คับขันมากแล้ว ชายตามองกันผงกศีรษะเล็กน้อย แล้วโถมเข้าจู่โจมด้านหลังงักฮุ้นฮงที่อยู่ห่างเพียงห้าเชียะโดยมิได้ส่งเสียงอย่างไร

เวลาเดียวกับที่เฮี้ยงเทียน ทั้งสองลงมือลอบจู่โจม ดาบสวรรค์ของงักฮุ้นฮงถูกชักออกจากฝักมา

กำจัดอลัชชีชั่ว

พริบตาที่งักฮุ้นฮงชักดาบสวรรค์ออกจากฝัก ประกายขาวแวววับราวรุ้งยาว จากฟากฟ้า พุ่งวาบเข้าใส่เฮาะฮงจินหยินที่อยู่ไกลกว่าสี่เซียะ

กระบี่ของเฮาะฮงเพิ่งตวัดได้ครึ่งเดียว ประกายขาวแวววาวกรีดขวางเข้าใส่ก้านคอของมันก่อน

พริบตาที่ซากศพเฮาะฮงหงายฟาดลงกับพื้น งักฮุ้นฮงก็ได้ทะยานกายขึ้นอากาศ หมุนร่างปานลูกข่างทะยานเข้าต่อต้านเฮี้ยงเทียนจินหยินกับซังกังตุยฮุ้นที่พุ่งจู่โจมมาทางด้านหลัง

พวกเฮี้ยงเทียนจินหยินทั้งสอง เนื่องจากโถมจู่โจมผิดเป้ามาก่อน ในยามกระวนกระวายจึงทะยานฝ่าอากาศตามล่าอีกครา

ทั้งสองตอนแรกเข้าใจ เฮาะฮงจินหยินต้องสามารถต่อต้านได้สักกระบวนท่า ซึ่งพวกมันก็มีโอกาสเสริมกำลังช่วยเหลือ คาดคิดมิถึงเด็ดขาด งักฮุ้นฮงจะคลี่คลายได้รวดเร็วปานนี้

ดังนั้นเอง ทั้งสองพอเห็นงักฮุ้นฮงพุ่งฝ่าอากาศเข้าหา ต่างตระหนกจนว้าวุ่นลนลาน เปลี่ยนกระบวนท่าจู่โจมในตอนแรก มาเป็นกระบวนท่าป้องกันตนเองก่อน

ขณะที่งักฮุ้นฮงหมุนกายในอากาศเข้าหา ในป่าที่ด้านหลัง มีอาวุธลับสามชิ้นที่ลักษณะคล้ายฉาบบิน แต่บางเบาราวกระดาษ โตประมาณจานใบเล็ก ๆ กรีดผ่านอากาศมาโดยไม่มีเสียงสักแผ่วเบา

อาวุธลับทั้งสาม พุ่งมาในลักษณะสามเส้า เข้าใส่ก้านคอกับชายโครงทั้งสองของงักฮุ้นฮง แสดงแน่ชัด คิดจะใช้การจู่โจมครั้งเดียวก็ปลิดชีวิตมันเลย

พลังมือของผู้ลอบจู่โจม หนักหน่วงเข้มแข็งอย่างยิ่ง วัตถุที่บางเบาพุ่งฝ่าในอากาศ เนื่องจากมีความสูงและแรง จึงเกิดเสียงแหลมเล็กอยู่แผ่วเบา

งักฮุ้นฮงแม้รู้ตัว มีอาวุธลับกราดเกรี้ยวดุดันจู่โจมมาทางด้านหลัง แต่จนใจร่างในอากาศไม่มีที่หยั่งเท้าหลบหลีก ในยามฉุกละหุกคับขัน พลันรวมกำลังบิดเอวสุดแรงหันหลังให้กับพวกเฮี้ยงเทียนจินหยินทั้งสองที่อยู่ทางด้านหลัง

งักฮุ้นฮงเพิ่งหันร่างกลับมา ฉาบบินทั้งสามข้างพุ่งเข้ามาห่างจากเบื้องหน้าไม่ถึงสามเชียะแล้ว

ฝักดาบสวรรค์ถูกกระแทกจากด้านล่างขึ้นมา เข้าใส่ฉาบที่อยู่ด้านบนสุดในเสียงตังดังสนั่น เมื่อฉาบบินถูกกระแทกแฉลบออกไปนั้น งักฮุ้นฮงก็ครางเบา ๆ ร่วงโครมลงกับพื้น ฟุบแน่นิ่งไม่เคลื่อนไหวอีกเลย

พวกเฮี้ยงเทียนจินหยินทั้งสอง เนื่องจากลนลานป้องกันตัวเอง ดังนั้นยามเมื่องักฮุ้นฮงพลันเปลี่ยนเป็นหันหลังแก่พวกมัน ทั้งสองยังเข้าใจ งักฮุ้นฮงแสร้งหันร่างหลอกล่อให้ทั้งสองจู่โจมมา โดยหมายใช้ไม้ตายปลิดชีวิตพวกมัน

ดังนั้นเอง ทั้งสองย่อมไม่กล้าจู่โจมโดยหุนหัน จนเมื่อพลิ้วลงถึงพื้นจึงเห็นงักฮุ้นฮงนอนคว่ำหน้า ต่างต้องงุนงงตะลึงลาน

พริบตาทั้งสองงุนงงอยู่นั้น มีเงาร่างสีดำสายหนึ่งพุ่งออกมาจากป่า โฉบควับลงที่ข้างกายงักฮุ้นฮงอย่างแม่นยำ กระบี่ยาวในมือ ปักลงใส่กลางหลังงักฮุ้นฮงอย่างโหดเหี้ยม

งักฮุ้นฮงที่ฟุบแน่นิ่งกับพื้น พลันพลิกตัวหงายขึ้นขวางดาบสวรรค์อยู่บนทรวงอกของมันอย่างไม่คาดหมาย

มือขวาของงักฮุ้นฮงกุมด้ามดาบ มือซ้ายกดอยู่บนสันดาบ สี่นิ้วของสองมือกดอยู่บนฉาบบินข้างหนึ่ง เนื่องจากฉาบแนบอยู่บนทรวงอกของมัน ดังนั้นดูในระยะไกลคล้ายฉาบบินได้ฝังเข้าไปในร่างของมันจริง ๆ

คนชุดดำที่พุ่งฝ่าอากาศมา แสดงว่าคาดคิดไม่ถึงเด็ดขาด การลอบจู่โจมที่หวังผลถึงเก้าในสิบของมันจะผิดพลาดไปได้ จนเมื่อพลันพบเห็น งักฮุ้นฮงที่หงายร่างขึ้นมาในสองมือหนีบฉาบอยู่สองข้าง ดวงตาที่อยู่หลังถุงคลุมหน้าสีดำพลันเหลือกค้าง จากนั้นร้องด้วยความตระหนก ถีบเท้าพุ่งตัวดั่งพลุไฟ ตีลังกากลับด้านหลังสุดแรง

ในพริบตาที่เร็วกว่าประกายไฟ สามารถหลบหลีกดาบสวรรค์ที่งักฮุ้นฮงตวัดขึ้นใส่ใบหน้าของมันไปโดยหวุดหวิดที่สุด

คนชุดดำพอแตะปลายเท้ากับพื้น หันควับพุ่งกายเข้าไปในป่าทึบดั่งสายฟ้า เป็นเวลาเดียวกับที่งักฮุ้นฮงดีดตัวขึ้นยืนกับพื้น แค่นเสียงตวาด

“คืนเจ้า !”

ในเสียงตวาด ฉาบมือซ้ายพุ่งควับเข้าไปทางด้านหลังคนชุดดำ รอจนฉาบมือซ้ายพุ่งออกไป ฉาบมือขวาจึงถูกซัดตามติดทันที

ฉาบมือซ้ายซัดออกไปทางด้านซ้ายมือของคนชุดดำ ส่วนฉาบมือขวาซัดผ่านข้างกายคนชุดดำประมาณสองเชียะ

คนชุดดำตอนแรกรู้สึก ทางซ้ายมือของมันมีเสียงโลหะฝ่าอากาศเข้ามา เนื่องจากเป็นทิศทางห่างจากซ้ายมือเล็กน้อย ดังนั้นมันรีบเบี่ยงกายพุ่งหลบทางด้านขวา โดยไม่ใคร่ครวญลังเล

ยามเมื่อเท้าขวาของมันก้าวออกไป จึงได้รู้ตัวว่าหลงกล ‘ส่งเสียงเหนือจู่โจมใต้’ ของงักฮุ้นฮง คิดจะถอนตัวแก้ไข ก็ไม่ทันเวลาแล้ว

ในเสียงคำรามด้วยความตระหนก คนชุดดำเกร็งกำลังภายในทั้งมวล กระชากร่างที่จำเดิมหมายพลิ้วออกด้านขวา กลายเป็นล้มลงกับพื้นด้วยความเร็วไม่ผิดประกายไฟ

ฉาบบินพุ่งเฉียดไหล่ซ้ายของคนชุดดำ พร้อมกับประกายโลหิตที่สาดกระจายเข้าไปในป่า คนชุดดำเมื่อล้มตัวลงกับพื้น กลิ้งอย่างรวดเร็วถึงเจ็ดแปดตลบแล้วกระโดดควับขึ้นยืน ลนลานหนีเข้าไปในป่าสุดฝีเท้า

งักฮุ้นฮงที่มีปฏิกิริยารวดเร็ว พลิกสถานการณ์เฉพาะหน้าตั้งปาฏิหาริย์ มิเพียงขู่ขวัญชายฉกรรจ์ยี่สิบกว่าคนที่มีพลังฝีมือธรรมดา แตกตื่นจนปากอ้าตาค้างเท่านั้น กระทั่งพวกเฮี้ยงเทียนจินหยินทั้งสองซึ่งพอจะนับเป็นยอดฝีมือได้

ยังต้องตระหนกจนใจสั่นสะท้าน

งักฮุ้นฮงเดินช้า ๆ ไป เก็บฝักดาบที่ร่วงห่างประมาณสองวากลับมา จึงย้อนมาที่เบื้องหน้าพวกเฮี้ยงเทียนจินหยินแล้วกล่าว

"คราวนี้ถึงคราท่านทั้งสองบ้างแล้ว !"

เฮี้ยงเทียนจินหยินกับเจี่ยทงเหลียวมองกันแวบหนึ่ง ต่างยกอาวุธในมือขึ้น เค้าหวาดหวั่นขวัญเสีย ยังมิได้คลายจากสีหน้าของพวกมันเลย

งักฮุ้นฮงสืบเท้าเข้าไปอีก เฮี้ยงเทียนจินหยินคุกคามเสียงยะเยียบเย็นชา

"งักฮุ้นฮง แม้นับว่าท่านฆ่าพวกเราได้ ท่านก็อย่าหมายหนีออกพ้นรัศมีหนึ่งร้อยลี้เลย"

งักฮุ้นฮงหยุดเท้าแค่นหัวร่อถาม

"ท่านคิดจะขู่ผู้แซ่งัก ?"

สองกระบองล่าวิญญาณเจี่ยทงรีบเสริมขึ้น

"และก็เตือนด้วยความหวังดี"

งักฮุ้นฮงเบือนสายตามองเจี่ยทงพลางถาม

"หากผู้แซ่งักไม่ฆ่าท่านทั้งสอง ?"

เจี่ยทงงุนงงวูบหนึ่งก่อนจึงตอบ

"ท่านยังคงหนีไม่พ้นรัศมีหนึ่งร้อยลี้"

"เฮอะ สองท่านยังคิดจะหาทางล่าสังหารผู้แซ่งัก ?"

"ถูกแล้ว"

เฮี้ยงเทียนจินหยินเสริมขึ้น

"แน่นอน เรื่องราวสมควรทำเยี่ยงไรอยู่ที่พวกเราเท่านั้น"

งักฮุ้นฮงแค่นหัวร่อกล่าว

"ผู้แซ่งักตอนนี้พอจะให้ท่านทั้งสองทราบ นับแต่นี้ไม่สามารถทำกระไรได้ทั้งสิ้น"

เฮี้ยงเทียนจินหยินตระหนกจนกระชากเสียง

"งักฮุ้นฮง ท่านคิดจะสังหารให้ตายหมดตายสิ้นหรือไร ?"

"นี่เป็นสองท่านแส่หาเอง"

จบคำสืบเท้าเข้าไปหาอีกครา

เฮี้ยงเทียนกับเจี่ยทงพากันถอยหลังสามก้าวใหญ่แล้ว พลันคำรามขึ้นพร้อมกัน โถมเข้ากระหนาบจู่โจมทั้งซ้ายขวาของงักฮุ้นฮงสุดสิ้นกำลัง ด้วยกระบวนท่าจู่โจมโดยไม่ตั้งรับ แสดงความเด็ดเดี่ยวขอเสี่ยงชีวิต มิคิดเกรงกลัวอีกแล้ว

งักฮุ้นฮงแค่นเสียงเย็นชา ดาหน้าเข้าหาตรง ๆ ดาบสวรรค์ถูกตวัดขึ้นเล็กน้อย พลันมีประกายแวววับสองสายพุ่งควับเข้าใส่อาวุธทั้งสองอย่างแม่นยำ

เสียงติง ๆ ดังสดใสเพิ่งกระทบโสต กระบี่กับกระบองเหล็กกล้าทั้งคู่ถูกจี้จนกระดอนขึ้นเหนือศีรษะของทั้งสอง เปิดช่องหว่างกลางทรวงอกมาเต็มที่

เฮี้ยงเทียนกับเจี่ยทง แทบจะเหลือการเบิ่งตามองดูดาบสวรรค์ ที่จะกรีดเข้าใส่ก้านคอของพวกมัน โดยไม่มีกำลังปัดป้องคลี่คลายหลงเหลือเลย

เสียงติงดังสดใสอีกครา ดาบสวรรค์ที่ปาดเข้าใส่ลำคอของทั้งสอง พลันถูกกันจนเบนห่างออกไป

ทั้งสองต่างได้กลิ่นหอมชอนไชสู่นาสิกก่อน สุดท้ายจึงเห็น บ๊วยเล้ง-ซึงเสียวกงจู๊ของท้อฮวยเก็งในอาภรณ์สีเหลือง นางกำกระบี่ยาวลักษณะโบราณ ตัวกระบี่เป็นประกายแวววาวราวมีหมอกปกคลุมอยู่อีกชั้นหนึ่ง รังสีกระบี่เย็นเยียบคุกคามผิวกายอย่างรุนแรง

บ๊วยเล้งซึงพอปรากฏตัว กิมหงส์เนี่ยเนี้ยกับเก้าฮิวพั่วพั้วพร้อมทั้งดรุณีรับใช้สองนาง พากันปรากฏตัวที่ข้างกายนางแทบพร้อมกัน

เก้าฮิวพั่วพั้วเขม้นมองเฮี้ยงเทียนจินหยินแน่วนิ่งด้วยทีท่าคล้ายกลัวมันจะลอบประทุษร้ายบ๊วยเล้งซึงทางด้านหลัง

หนึ่งพรต หนึ่งฆราวาสที่เพิ่งรอดตายโดยหวุดหวิด พากันข่มจิตใจจนเยือกเย็นแล้ว เฮี้ยงเทียนจินหยินจึงกล่าวขึ้น

"หลานเรา หากมิใช่ท่านมาทันเวลา เจ้กเจ่ก (อา) วันนี้ต้องตายแน่นอน"

บ๊วยเล้งซึงไม่สนใจไยดีมัน ตาคู่งามจับมองงักฮุ้นฮงที่อยู่ไกลประมาณสี่เชียะแน่วนิ่งพลางกล่าว

"จำเดิมข้าพเจ้าเข้าใจ ท่านยังจะจู่โจมซ้ำอีก"

งักฮุ้นฮงขมวดคิ้วกล่าว

"ท่านยอมมาช่วยชีวิตพวกมัน เป็นที่ผู้แซ่งักผิดคาดหมายยิ่ง"

"นี่คือสาเหตุที่ท่านหยุดมือไม่จู่โจมอีก ?"

"พอจะบอกเช่นนี้ได้"

"ที่ข้าพเจ้าช่วยมัน เนื่องเพราะมันคือซี่เจ้กของข้าพเจ้า"

งักฮุ้นฮงเขม้นมองบ๊วยเล้งซึงแน่วนิ่ง มิได้เอ่ยปากตอบโต้ บ๊วยเล้งซึงจึงกล่าวต่อ

"หากมันมีที่ใดก้าวร้าวล่วงเกินต่อท่าน ข้าพเจ้าคิดจะวิงวอนแทนมัน วันนี้ปล่อยมันไปสักครา"

"การวิงวอนนี้ ผู้แซ่งักจำเป็นต้องยินยอมให้ได้หรือไร ?"

"ข้าพเจ้าบอกแล้ว มันเป็นซี่เจ้กของข้าพเจ้า"

"ผู้แซ่งักเพียงทราบ มันจงใจใช้พิษหมายปลิดชีวิตข้าพเจ้าก่อน แล้วยังมาตามล่าสังหารซ้ำอีก"

"มันก็เคยใช้พิษต่อข้าพเจ้า และพิษในร่างกายของข้าพเจ้า ยังคงเป็นท่านช่วยขจัดให้ด้วย"

สีหน้าเฮี้ยงเทียนจินหยินพลันเปลี่ยนแปรไป ลนลานแก้ตัว

"หลานเรา ท่านออกจะปรักปรำเราเกินไปแล้ว เรา...เรากับบิดาของท่านคบหากันมานานปี ท่านไปที่อารามเราปกปักคุ้มกันยังกลัวไม่รอบคอบสุขุมไหนเลยจะใช้พิษประทุษร้ายท่านได้"

บ๊วยเล้งซึงมิได้หันไป แค่นเสียงเย็นชา

"ความเป็นจริงเหนือกว่าคารมแก้ตัว ว่ากล่าวมากไปไร้ประโยชน์"

"นี่...นี่เอ่ยอ้างจากเค้ามูลใด ? เรารับท่านเข้าไปในอารามด้วยกุศลจิตต้อนรับในฐานะอาคันตุกะทรงเกียรติ มิเพียงได้รับคำขอบคุณ กลับกล่าวหาเราเป็นฆาตกรที่ใช้พิษเสียอีก"

"เฮอะ เตี้ยเซี่ยวซัวยังอยู่ในป่า มันสารภาพกับเรามาหมดสิ้นแล้ว"

เฮี้ยงเทียนจินหยินนิ่งอึ้ง จนเนิ่นนานจึงร้อง

"มันใส่ไคล้ปรักปรำผู้คน มันอยู่ที่ใด ? เรียกมันออกมา เราจะยืนกรานกับมันต่อหน้า..."

"วันนี้เห็นแก่ไมตรีที่บิดากับท่านเคยมีกันมาช่วงหนึ่ง เราช่วยท่านให้รอดพ้นอันตรายอุกฤษฏ์นี้ ไมตรีของท่านที่มีกับตระกูลบ๊วยเรา ก็ขอสุดสิ้น

กันแต่บัดนี้ ผ่านพ้นวันนี้ ท่านกับเราก็เป็นคนแปลกหน้ากัน เราพบท่านในที่ใด เป็นต้องฆ่าท่านในที่นั้น”

เฮี้ยงเทียนจินหยินกลอกตาไปมา แค่นเสียงเย็นชา

“ท่านวันนี้น่ากลัวไม่แน่จะช่วยชีวิตเราได้”

บ๊วยเล้งซึ่งชายตามองสีหน้าเย็นชาของงักฮุ้นฮงแวบหนึ่ง ยังคงเน้นเสียงอย่างมั่นใจ

“วาจาที่เราลั่นปากต้องนับแน่”

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยเพ่งมองงักฮุ้นฮง พลางกล่าวด้วยความหวั่นกังวล

“เสียวเจี๊ยะ กับคนที่ไม่รู้จักน้ำใจไมตรีคือกระไร ไยต้องตกปากรับคำแทนมันด้วย ?”

“หลักการดำรงชีวิตของมารดา ยินยอมให้ผู้อื่นขาดคุณธรรมน้ำใจ ตัวเองมิอาจไร้คุณธรรมน้ำใจเสมอมา”

เฮี้ยงเทียนจินหยินแค่นหัวร่อกล่าว

“งักฮุ้นฮงก็เคยลั่นปาก จะปลิดชีวิตอาตมาให้ได้ อาตมามิทราบวาจาของพวกท่าน ผู้ใดจึงมีน้ำหนักมากกว่ากัน ?”

เก้าฮิวพั่วพั้วคำรามด้วยโทสะ

“จมูกโคเฒ่า เก็บชีวิตสุนัขคืนกลับมายังไม่พอแก่ใจ กล้าอวดโอ่เล่ห์คารมในที่นี้อีก”

เฮี้ยงเทียนจินหยินยักไหล่ แค่นหัวร่อกล่าวอย่างไม่กริ่งเกรง

“ที่อาตมาบอกล้วนเป็นความสัตย์จริง ไหนเลยนับเป็นการอวดโอ่เล่ห์คารม วังดอกท้อมีวาจาหนักแน่นปานขุนเขาอยู่เสมอมา แต่ผู้แซ่งักก็มิใช่ตะเกียงขาดน้ำมัน สถานการณ์ขัดแย้งของวันนี้ เกิดขึ้นจากอาตมาเป็นเหตุ อาตมาจะไม่เอ่ยปากได้หรือไร ?”

เก้าฮิวพั่วพั้วตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“ในเมื่อทราบ เหตุการณ์เกิดขึ้นจากตัวท่าน เมื่อท่านตายไปมิใช่คลี่คลายได้หมดสิ้นหรือไร ?”

“อาตมาเหตุใดต้องตาย ?”

“ท่านที่จริงต้องตายแน่นอนอยู่แล้ว”

เฮี้ยงเทียนจินหยินกล่าวอย่างโอหังลำพอง

"ที่จริงอาตมายังคิดจะปลิดชีวิตผู้แซ่งักไหนเลยจะตายแน่นอนได้"

เก้าฮิวพั่วพั้วเดือดดาลปานพยัคฆ์ร้ายถูกไม้แหย่ พลันสะบัดฝ่ามือขวาขึ้นหมายฟาดจู่โจมเฮี้ยงเทียนจินหยิน บ๊วยเล้งซึ่งตวาดเสียงหนัก ๆ

"เจี๊ยะพั่วพั้ว"

เก้าฮิวพั่วพั้วเจี๊ยะเจี๊ยเฮี้ยแค่นเสียงด้วยความเดือดดาล

"วาจาของเฒ่าบัดซบ เราทนไม่ได้จริง ๆ"

บ๊วยเล้งซึ่งแค่นเสียง

"เฮี้ยงเทียน ท่านไปได้แล้ว"

เฮี้ยงเทียนจินหยินเหลือบมองงักฮุ้นฮงแวบหนึ่งก่อนจึงกล่าว

"หลานเรา ท่านมั่นใจ ความงามของท่านสามารถสยบผู้แซ่งักได้ ?"

"เฮี้ยงเทียน ท่านไปได้"

เจี่ยทงสะกิดเฮี้ยงเทียนจินหยินเบา ๆ แล้วกระซิบ

"เต้าเฮีย มีเกียรติก็ฉวยไว้เถิด"

เฮี้ยงเทียนจินหยินก็มีความหวั่นเกรงอยู่บ้าง หากตอแยโทสะงักฮุ้นฮงฮือโหมขึ้นจริง บ๊วยเล้งซึ่งไม่แน่จะสกัดงักฮุ้นฮงช่วยชีวิตมันไว้ได้ ดังนั้นจึงครุ่นคิดครู่หนึ่งแล้วส่งเสียงหนัก ๆ

"หลานเรา อาตมาขออำลา"

ขาดคำ เหลือบมองงักฮุ้นฮงอีกแวบหนึ่ง เห็นสีหน้างักฮุ้นฮงเคร่งเครียดเย็นชา น่าหวาดหวั่นยิ่งนัก

เก้าฮิวพั่วพั้วตวาดด้วยโทสะ

"ยังไม่รีบไสหัวไป"

เมื่อเห็นสถานการณ์ตึงเครียดแล้วจริง ๆ เฮี้ยงเทียนจินหยินจึงเน้นเสียง

"พวกเราไปกันเถิด"

เจี่ยทงที่รุ่มร้อน ใครรีบเร่งออกจากสถานที่อันตรายนี้ไปแต่เร็วไว ได้ยินจึงลนลานตวาดต่อบริวารที่มันพามา

"พวกเราไปกันได้"

การตายของเฮาะฮงจินหยิน ขู่ขวัญพวกชายฉกรรจ์เหล่านั้นจนกระเจิด-

กระเจิงแล้ว ดังนั้นพอคำสั่งเจี่ยทงดังมา พวกมันพากันเร่งฝีเท้าสุดสิ้นกำลัง ชั่วพริบตาลับหายไปในป่าทึบจนหมดสิ้น

จับตามองบริวารถอนตัวไปหมดสิ้น เจี่ยทงจึงล่าถอยเข้าไปในป่าบ้าง เฮี้ยงเทียนจินหยินเป็นผู้ถอนตัวล่าสุด ในใจของมัน ทั้งหวังได้ยินงักฮุ้นฮง ตวาดห้ามพวกมันไว้ ทั้งกลัวจะได้ยินเสียงตวาดห้ามด้วย

แต่งักฮุ้นฮงไม่เคยส่งเสียงเลยสักครึ่งคำ

บ๊วยเล้งซึงก้าวชดช้อยมาหยุดที่เบื้องหน้างักฮุ้นฮง กล่าวด้วยความเสียใจ

"จำเดิมข้าพเจ้าเข้าใจ ท่านต้องไม่ยอมปล่อยพวกมันหนีไปโดยง่ายดายปานนี้"

งักฮุ้นฮงเขม้นมองนางที่อยู่ห่างเพียงสามเชียะแน่วนิ่ง ส่งเสียงเย็นชา

"ผู้แซ่งักอย่างไรก็มิได้สกัดพวกมันไว้"

"เพราะเหตุใด ?"

"เพราะท่านสวยสะคราญเกินไป"

บ๊วยเล้งซึงขมวดคิ้วถาม

"งามจนท่านไม่อาจขัดใจ มาแก่งแย่งชิงดีด้วยหรือไร ?"

"ถูกแล้ว"

สีหน้าบ๊วยเล้งซึงเครียดลงทันที แค่นหัวร่อกล่าว

"หากวาจานี้ออกจากปากผู้คนใด ข้าพเจ้าต่างเชื่อถือได้ มีเพียงเปล่งจากปากท่าน โกวเนี้ยเราไม่เชื่อ"

"ผู้แซ่งักมิได้มีความคิดให้ท่านต้องเชื่อ"

"ข้าพเจ้าใคร่จะทราบ ท่านที่มีทีท่าต่อข้าพเจ้าเช่นนี้ ด้วยจุดมุ่งหมายใดกันแน่"

"ผู้แซ่งักบอกเหตุผลไปแล้ว แต่ท่านไม่เชื่อเอง"

บ๊วยเล้งซึงเปลี่ยนสีหน้าเป็นเคร่งขรึมสำรวม เน้นเสียงหนัก ๆ

"ท่านทราบหรือไม่ ? ครั้งนี้ข้าพเจ้าจงใจไปที่ภูเขาโง้วฮงซัวเพราะตัวท่านเอง"

ดวงตางักฮุ้นฮงเป็นประกายวาวขึ้นวูบหนึ่ง แค่นเสียงเย็นชา

"ท่านสมควรบอก ไปเพราะดาบสวรรค์จึงถูก"

“ข้าพเจ้าชินกับการใช้กระบี่ ดาบสวรรค์แม้นับได้ว่าเป็นอาวุธพิเศษในยุทธจักร แต่ไม่มีอานุภาพดึงดูดจิตใจของข้าพเจ้าเลย ที่บอกเช่นนี้ มิทราบท่านเชื่อหรือไม่ ?”

“ท่านเมื่อครู่มิใช่บอก มาเพราะดาบสวรรค์หรือไร ?”

“ข้าพเจ้าเมื่อครู่บอกว่ามาเพราะท่าน เนื่องเพราะท่านคือเจ้าของดาบสวรรค์ในตอนนี้ ชาวยุทธ์เล่าลือ ดาบสวรรค์คือดาบเร็วที่สุดในแผ่นดินยุคนี้”

งักฮุ้นฮงคาดคิดมิถึง จุดประสงค์ของบ๊วยเล้งซึงจะเป็นเช่นวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวง ต้องการพิสูจน์ความเร็วของดาบเท่านั้น

งักฮุ้นฮงขมวดคิ้วกล่าว

“ท่านไม่ยอมนับถือ ความเร็วของดาบสวรรค์ที่เล่าลือกัน คาดว่าวิชากระบี่ของท่านต้องเร็วอย่างยิ่ง ?”

“ก่อนมิได้ประลอง ข้าพเจ้าไม่ทราบวิชากระบี่ในตอนนี้มีคุณสมบัติรับคำเร็วหรือไม่ ซึ่งนี่เป็นจุดมุ่งหมายยิ่งใหญ่ที่ข้าพเจ้าออกจากภูเขาเทียนซัวในครานี้”

“ก่อนท่านจะมาจากเทียนซัว ท่านทราบว่า ต้องได้พบผู้แซ่งักแน่นอนหรือไร ?”

“ไม่ทราบ”

“ท่านไม่กลัวมาเสียเที่ยวเปล่า ?”

“ชาวยุทธ์ที่ได้รับคำยกย่องว่าเร็ว มิเพียงมีดาบสวรรค์ของท่านเท่านั้น ยังมีวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวง เกี้ยมเผ็ก (ขวัญกระบี่) ซัวบ้องึ้น หากไม่พบท่าน ข้าพเจ้าย่อมไปหาพวกมันสองคนนั้น”

หยุดเล็กน้อย บ๊วยเล้งซึงเน้นเสียงต่อ

“สำหรับที่ข้าพเจ้า เหตุใดจึงมาหาท่านเป็นคนแรก เชื่อว่าท่านสามารถคาดเดาออก”

“ท่านเข้าใจว่า วิญญาณดาบกับขวัญกระบี่ ต่างอาจมาหาข้าพเจ้าใช่หรือไม่ ?”

“ความคิดเห็นของข้าพเจ้าเป็นเช่นนี้จริง วิญญาณดาบกับขวัญกระบี่ช่วงชิงคำเร็วมาเป็นเวลาหลายปีแล้ว ก่อนผลแพ้ชนะของพวกมันยังไม่ปรากฏ

แน่นอน พวกมันต้องไม่ยินยอมให้มีบุคคลที่สามมาร่วมช่วงชิงกับพวกมัน”

“ท่านสันนิษฐานได้แม่นยำมาก วิญญาณดาบเคยปรากฏตัวมาแล้ว เชื่อว่าท่านคงได้ข่าวเช่นกัน”

บ๊วยเล้งซึงงุนงงไปวูบ โพล่งด้วยความสงสัย

“ท่านเคยพบมันมาแล้ว ?”

“มิเพียงผู้แซ่งักเคยพบเท่านั้น ผู้ติดตามของท่านก็สมควรเคยพบมันเช่นกัน”

บ๊วยเล้งซึงเบือนสายตาไปที่กิมหงส์เนี่ยเนี้ยกับเก้าฮิวพั่วพั้ว กวาดมองไปมาโดยไม่ส่งเสียง

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยเห็นว่าไม่อาจอำพรางต่อไปได้อีก จึงกล่าวเบา ๆ

“เล่าซิงเคยเห็นในที่เหลาเอียงยิก”

สีหน้าบ๊วยเล้งซึงเปลี่ยนแปรไปวูบ โพล่งถามขึ้น

“ท่านทั้งที่ทราบ จุดประสงค์การมาของเราคราวนี้คือกระไร เหตุไฉนจึงต้องอำพรางไว้ ?”

“เล่าซิงมักรู้สึก เสียวเจี๊ยะมีความเป็นอยู่ที่สุขสบายอิสระเสรีมากหลาย ไม่มีความจำเป็นตอแยเรื่องผิดถูกชั่วดีในยุทธจักร ให้หงุดหงิดรำคาญเลย”

“เฮอะ ท่านเก็บข้าวของกลับวังได้แล้ว !”

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยตะลึงลานวูบ ละล่ำละลักร้อง

“เสียวเจี๊ยะ ท่านไม่อาจเสือกไสเราเช่นนี้”

“เราสั่งให้ท่านกลับไป ท่านก็กลับไป และต้องไปในตอนนี้ด้วย”

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยในยามกระวนกระวาย รีบร้องขึ้น

“เสียวเจี๊ยะ เป็นเก็งจู๊มีคำสั่งให้เล่าซิงกระทำเช่นนี้เอง”

“เหลวไหล ! ก่อนพวกเราจะลงจากเขา ท่านก็อยู่ในบริเวณ เนี้ย (มารดา) เราเคยกล่าววาจาเช่นนี้แต่เมื่อใด ? กระทั่งยังไม่มีการบอกใบ้แม้สักน้อยนิด เป็นการเสนอหน้าออกความเห็นของตัวท่านเองชัด ๆ”

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยถอนใจเบา ๆ กล่าวอย่างอับจนปัญญา

“เสียวเจี๊ยะโปรดคิดดู อาจารย์ของท่าน คือเจ้เจ๊ร่วมสายโลหิตของเก็งจู๊ นางยืนกรานให้ท่านลงจากเขาหาประสบการณ์ เพื่อวันหน้าจะได้สืบทายาทประมุข

วังดอกท้อต่อ เก็งจู๊ไหนเลยจะคัดค้านกับนางได้ ? ดังนั้นจึงลอบสั่งเล่าซิงกับเจี๊ยะพั่วพั้ว พยายามหาวิธีไม่ให้ท่านได้พบกับคนที่ท่านต้องการหา”

บ๊วยเล้งซึงเบือนสายตามาที่เก้าฮิวพั่วพั้ว นางก็ได้ผงกศีรษะสนับสนุนวาจาของกิมหงส์เนี่ยเนี้ย บ๊วยเล้งซึงต้องโพล่งด้วยความหงุดหงิด

“เราไม่สนใจ เมื่อเราตอนนี้ทราบพวกมันอยู่ที่ใด เราก็ต้องประลองให้เห็นฝีมือสูงต่ำจึงยินยอม”

หญิงชราทั้งสอง เลี้ยงดูบ๊วยเล้งซึงแต่แบเบาะจนเติบใหญ่ ทราบนิสัยของนางซึ้งกระจ่าง จึงพากันมองหน้าด้วยความอับจนปัญญา

บ๊วยเล้งซึงเบือนสายตามาที่งักฮุ้นฮงอีกครา เน้นเสียงหนัก ๆ

“ข้าพเจ้าค้างน้ำใจท่านสองครั้ง ก่อนข้าพเจ้าจะท้าทายท่านมาประลองจริงจัง ข้าพเจ้าต้องชดใช้ให้เสร็จสิ้นแน่”

งักฮุ้นฮงแย้มยิ้มกล่าว

“ที่จริงท่านมิได้ติดค้างกระไรเลย ในอารามเฮี้ยงเทียนกวน ผู้แซ่งักขจัดพิษให้แก่ท่าน เพียงเพราะไม่หวังให้ศัตรูของข้าพเจ้าสมใจดั่งปรารถนาเท่านั้น สำหรับเมื่อครู่ ผู้แซ่งักมิได้ยืนกราน ต้องกำจัดจมูกโคเฒ่าเฮี้ยงเทียนให้ได้ ประการสำคัญคือเนื่องเพราะมันมิใช่เป็นตัวการ บงการล่าสังหารผู้แซ่งัก ไว้ชีวิตมัน นับเป็นการเปิดทางให้มันได้กลับไปรายงานต่อศัตรูสำคัญของผู้แซ่งักทราบ ว่าผู้แซ่งักจะต้องไปหามันในเวลารวดเร็วอย่างยิ่ง”

“ความหมายของท่านเป็นว่า โกวเนี้ยเราบังเอิญมาพบเท่านั้น ?”

“อีกสาเหตุหนึ่งคือ ผู้แซ่งักไม่อาจหักใจ เบิ่งตาดูโฉมสะคราญที่ไม่แก่งแย่งชิงดีกับชาวโลก ถูกประทุษร้ายหมายชีวิต”

“เพียงเหตุผลสองประการนี้เท่านั้น ?”

“ถูกแล้ว”

เก้าฮิวพั่วพั้วอดมิได้ต้องโพล่งขึ้น

“กับเสียวเจี๊ยะของพวกเรา ท่านไม่มีความมุ่งหวังอื่นใดแอบแฝงอยู่จริง ๆ ?”

งักฮุ้นฮงปฏิเสธโดยไม่ใคร่ครวญลังเล เก้าฮิวพั่วพั้วแค่นเสียงด้วยโทสะ

“งักฮุ้นฮง ท่านไม่ใช่บุรุษ”

“ผู้แซ่งักไฉนไม่ใช่บุรุษ ?”

"หากเป็นบุรุษชาติชาตรี ในใจท่านไฉนไม่มีความมุ่งหวังอื่นใดต่อเสียวเจี๊ยะพวกเรา ?"

งักฮุ้นฮงต้องงุนงงไปวูบจึงตอบ

"หรือไม่มีความมุ่งหวังอื่นใด ก็นับว่าเป็นความผิดได้ ?"

"มนุษย์เช่นดั่งท่าน มีตาที่หาแววไม่ได้ มีชีวิตอยู่มิสู้ตายให้สิ้นเรื่องราว"

งักฮุ้นฮงส่ายหน้ากล่าว

"ผู้ที่มีความมุ่งหวังในตัวเสียวเจี๊ยะท่าน สมควรตาย คนที่ไม่มีความมุ่งหวังในตัวนาง กลับควรตายให้เสร็จสิ้นเรื่องราว อย่างนั้น ความงามสะคราญของเสียวเจี๊ยะท่านนำพากระไรให้แก่มวลมนุษย์บ้าง ? หรือเพียงความตายเท่านั้น ?"

เก้าฮิวพั่วพั้วงุนงงไปวูบ จึงโพล่งขึ้น

"งักฮุ้นฮง คนเช่นดั่งท่าน ก็ได้คิดไปถึงคนอื่นจะนำพากระไรให้แก่มวลมนุษย์บ้าง ? ฟังว่าที่ท่านปรากฏตัวมาจนถึงวันนี้ เป็นเพียงเวลาสามวันเท่านั้น แต่ที่ตายในคมดาบของท่าน มีมากกว่าสิบชีวิตแล้ว ท่านนำพากระไรให้แก่มวลมนุษย์บ้าง ?"

บ๊วยเล้งซึงเน้นเสียงห้ามไว้

"เจี๊ยะพั่วพั้ว ไม่ต้องกล่าวต่อไปแล้ว"

เก้าฮิวพั่วพั้วเจี๊ยะเจี้ยเฮี้ยยังคงแค่นเสียงด้วยโทสะ

"เสียวเจี๊ยะ คนที่ตายด้านไร้จิตใจเช่นนี้ ไหนเลยจะสนใจผู้อื่นว่ากล่าวต่อมันอย่างไร"

สีหน้าบ๊วยเล้งซึงเครียดลง ห้ามนางไว้แล้ว หันไปขอโทษต่องักฮุ้นฮง

และเมื่อย้ำยืนยัน นางมิได้ติดค้างน้ำใจของงักฮุ้นฮงจนงักฮุ้นฮงรับปากหลายครา นางจึงได้ท้าทายงักฮุ้นฮงประลองความเร็วของกระบี่กับดาบ ให้สมความมุ่งหมายที่นางลงจากภูเขาเทียนซัวมา

แม้หญิงชราทั้งสองจะทักท้วงไว้ บ๊วยเล้งซึงยังคงไม่ยินยอม ทั้งยังย้ำหากงักฮุ้นฮงเพลี่ยงพล้ำ อาจตายในคมกระบี่ของนางก็ได้

งักฮุ้นฮงไม่มีทางเลี่ยง จำต้องชักดาบสวรรค์ออกจากห่อผ้า หลังจากเห็นนางชักกระบี่จากฝักด้วยทีท่าจริงจังอย่างยิ่ง

ขณะที่บ๊วยเล้งซึงจะลงมือจู่โจมก่อนตามคำของงักฮุ้นฮง ในป่าที่อยู่ด้านหลังประมาณสิบกว่าวา พลันมีเสียงตวาดดังสนั่น

"ช้าก่อน !"

ในเสียงตวาด เงาร่างสีเหลืองสายหนึ่งโฉบมาจากบนอากาศสูงประมาณแปดวาดั่งขนนก พลิ้วละลิ่วลงยืนห่างจากบ๊วยเล้งซึงประมาณสามเชียะ ด้วยท่าร่างที่แคล่วคล่องแผ่วเบา ทีท่าปลอดโปร่งแจ่มใส เยือกเย็นเป็นสง่าอย่างยิ่ง

ผู้มามีวัยประมาณสามสิบปี สวมเสื้อยาวสีเหลืองอ่อนดังนักศึกษาตัดเย็บได้เหมาะสมกับร่าง เอวห้อยกระบี่พู่สีทอง

การแต่งกายที่พิถีพิถันของมัน เปรียบกับงักฮุ้นฮงที่อยู่ไกลสี่ห้าเชียะแล้วนับว่าแตกต่างกันดั่งฟ้ากับดินจริง ๆ

คิ้วเรียวยาว ตาสุกใส ปากแดง ฟันขาว เน้นกับเสื้อยาวแพรต่วนสีเหลืองอ่อน นับว่าเด่นเป็นสง่าเปี่ยมราศีจริง ๆ อาจบางที มันมีความมั่นใจในรูปลักษณ์ของตัวเองมาก ดังนั้นยืนตัวตรงมั่นคง ด้วยทีท่าบันดาลให้ผู้คนรู้สึก เป็นบุรุษหนุ่มที่หยามผู้คนในแผ่นดินอย่างโอหังบังอาจ

บุรุษหนุ่มกระบี่ทอง ชายตามองงักฮุ้นฮงอย่างเหยียดหยามแวบหนึ่งก่อนจึงหันมาหาบ๊วยเล้งซึง พริบตาที่หันร่าง ใบหน้ามีรอยยิ้มประจบสอพลอ คารวะจรดพื้นกล่าว

"ในป่าเขาเปลี่ยวร้างนี้ ข้าพเจ้ามีโชคได้พบกับเสียวเจี๊ยะอีก นับว่าเป็นวาสนาที่สะสมมาหลายชาติทีเดียว"

บ๊วยเล้งซึงขมวดคิ้วส่งเสียงเย็นชา

"ปึงกงจื้อมาที่นี้ในเวลานี้ มิทราบมีคำสั่งสอนใด ?"

บุรุษหนุ่มกระบี่ทองแย้มยิ้มประจบตอบ

"บ๊วยเสียวเจี๊ยะเรียกนามข้าพเจ้าโดยตรง ไยมิใช่สะดวกกว่าบ้าง ?"

"ปึงกงจื้อยังมิได้ตอบคำถามเราโกวเนี้ย"

ปึงเง็กเจียกมิได้ขุ่นข้องระคายใจเลย ร้องอ้อแล้วตอบ

"เมื่อครู่ตอนอยู่ในป่า ได้ยินบ๊วยเสียวเจี๊ยะลงมือกับผู้แซ่งักเอง จึงรีบเร่งมาเพื่อรับใช้แทน"

"เราโกวเนี้ยประลองกระบี่กับงักกงจื้อ ซึ่งเป็นเรื่องส่วนตัวของเราโกวเนี้ย

เอง ผู้อื่นไม่มีทางเสนอหน้าแทนได้ และเราโกวเนี้ยก็ไม่คิดจะรบกวนปึงกงจื้อด้วย”

ปึงเง็กเจียกปั้นทีท่าเป็นโอ่อ่าอาจหาญ แค่นเสียงเย็นชา

“อาศัยคนชนบทที่ไม่มีชื่อเสียงเรียงนาม ก็คิดจะเผยอมาประลองกระบี่กับเสียวเจี๊ยะ ให้เป็นที่แปดเปื้อนต่อกระบี่วิเศษ มือขาวผ่องของเสียวเจี๊ยะนับเป็นคนไม่มีความสำนึกเจียมตัวเสียเลย”

งักฮุ้นฮงมิเอ่ยปากเสมอมา เพียงแต่จับตาเย็นชาจ้องมองปึงเง็กเจียกเท่านั้น

บ๊วยเล้งซึงแค่นเสียงเย็นชา

“เป็นเราโกวเนี้ยมาท้ามันประลองเอง”

ปึงเง็กเจียกงุนงงวูบจึงถาม

“อ้อ ที่แท้บ๊วยเสียวเจี๊ยะขัดตาไม่พอใจมัน ต้องการสั่งสอนมันนี่เอง อย่างนั้นก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งแล้ว”

บ๊วยเล้งซึงตอบโดยไม่ใคร่ครวญลังเล

“เราโกวเนี้ยเห็นมัน เป็นที่พอตาพอใจยิ่งกว่าคนอื่นใดทั้งสิ้น !”

เก้าฮิวพั่วพั้วที่มีโทสะกรุ่นอยู่นานแล้ว ชิงส่งเสียงขึ้นบ้าง

“ผู้อื่นมิเพียงมีรูปลักษณ์เหนือกว่าท่านเท่านั้น ยังไม่มีทีท่าโอหังลำพองงมงายในตัวเองเช่นดั่งท่าน ทั้งยังมีทีท่าวาจาดั่งอิสตรี จนผู้คนต้องขนลุกเกรียว”

ปึงเง็กเจียกกระชากเสียงอย่างไม่พอใจ

“เจี๊ยะพั่วพั้ว ท่านออกจะอคติต่อข้าพเจ้าเกินไปแล้ว ข้าพเจ้าปึงเง็กเจียกกำเนิดจากตระกูลสูงส่งหลายชั่วคนของอึ้งซัว จะดีชั่วก็เป็นทายาทตระกูลใหญ่ในยุทธจักรยุคนี้ ขอเพียงเอ่ยถึงกิมเกี่ยมจือเซ็ง (บัณฑิตกระบี่ทอง) ปึงเง็กเจียกผู้ใดไม่ทราบ ข้าพเจ้าเป็นบุรุษหนุ่มรูปงาม ที่บุคลิกองอาจสง่า ไหนเลยไม่อาจเปรียบกับคนชนบทที่มีสารรูปดั่งกระยาจกได้”

เก้าฮิวพั่วพั้วเจี๊ยะเจี๊ยเฮี้ยแค่นหัวร่อสวนคำ

“เฮอะ ท่านว่าเล่าซิงมีอคติต่อท่าน นับว่าเล่าซิงมีอคติต่อท่านก็แล้วกัน เล่าซิงชิงชังรังเกียจคนไม่มีบุคลิกภาพของบุรุษเพศที่เข้มแข็งเป็นที่สุด !”

บัณฑิตกระบี่ทองปึงเง็กเจียกเห็นบ๊วยเล้งซึงมิได้ห้ามปรามการเย้ยหยัน

เหน็บแนมของเจี๊ยะเจี้ยเฮี้ย และเพราะนาง มันไม่อาจลงมือต่อเก้าฮิวพั่วพั้ว-เจี๊ยะเจี้ยเฮี้ยได้จึงแน่แก่ใจ พัวพันสืบไป รังแต่เป็นที่อัปยศอดสูเท่านั้นจึงเปลี่ยนเรื่องขึ้น

"ได้ ! คำวิจารณ์ที่เจี๊ยะพั่วพั้วมีต่อข้าพเจ้าในวันนี้ ข้าพเจ้าปึงเง็กเจียกจะขอเป็นกองหน้าแทนบ๊วยเสียวเจี๊ยะเอง"

บ๊วยเล้งซึงเค้นเสียงเย็นยะเยียบ

"ปึงกงจื้อ เรื่องของเราโกวเนี้ย รู้จักคลี่คลายได้เอง ไม่ต้องการให้ท่านมากระทำเรื่องราวใดแทนเรา"

บัณฑิตกระบี่ทองปึงเง็กเจียกปั้นหน้ายิ้มแย้มประจบพลางกล่าว

"บ๊วยเสียวเจี๊ยะ ไยต้องกีดกันข้าพเจ้าจนเหินห่างถึงปานนี้ ?"

"ท่านที่ประโคมตัวเอง เป็นทายาทตระกูลใหญ่ในอึ้งซัว ท่านก็สมควรมีความสำนึกกว่านี้จึงถูก"

แสดงแน่ชัด วาจาของบ๊วยเล้งซึงได้ว่ากล่าวจนสุดสิ้นแล้ว ปึงเง็กเจียกจึงมีทีท่าเคร่งขรึมกว่าเดิม เน้นเสียงหนัก ๆ

"หากข้าพเจ้าจะใช้นามของตัวเอง ไปจัดการกับผู้แซ่งักเล่า ?"

"นั่นเป็นเรื่องของตัวท่านเอง มิได้เกี่ยวข้องกับเราโกวเนี้ย"

"ได้ ! ข้าพเจ้าก็จะให้บ๊วยเสียวเจี๊ยะ ได้ดูผู้แซ่งักมีบุคลิกภาพของบุรุษเพศอยู่มากน้อยเท่าใด ?"

ขาดคำเบือนหน้ามาที่งักฮุ้นฮง คุกคามอย่างเหยียดหยามดูแคลน

"ผู้แซ่งัก เจ้าจงเตรียมตัวไว้"

บ๊วยเล้งซึงก็มีความต้องการดูแนวทางวิทยายุทธ์ของงักฮุ้นฮงไว้ก่อน ดังนั้นมิได้ชิงลงมือกับบัณฑิตกระบี่ทองปึงเง็กเจียก

งักฮุ้นฮงกวาดตาเย็นชามองหน้ามันพลางแค่นเสียง

"ผู้แซ่งักกับท่าน มิเคยรู้จักกันมาก่อน ท่านเหตุใดต้องหยามดูแคลนเราถึงปานนี้ ? หรือนี่คือบุคลิกภาพของทายาทตระกูลสูงส่ง ?"

ปึงเง็กเจียกตอบอย่างป่าเถื่อนโอหัง

"เรากงจื้อหยามดูแคลนเจ้า นับว่าเห็นเจ้าอยู่ในสายตาแล้ว"

ดวงตางักฮุ้นฮงเป็นประกายแวววาว เขม้นมองหน้าที่ยโสโอหังของ

ปึกเง็กเจียก พลางถาม

"ท่านไฉนมีชีวิตยืนยาวถึงวันนี้ได้ ?"

มือซ้ายปลดกระบี่ทองออกจากสายรัดเอว มือขวากุมด้ามกระบี่ไว้ ชักกระบี่ประกายแวววาวสีทองออกมาช้า ๆ แล้ว ปึงเง็กเจียกแค่นเสียง

"งักฮุ้นฮง เราจะบอกแก่เจ้าทันที ว่าเราไฉนรอดมาจนถึงวันนี้ รุกเข้ามาเถิด"

"ท่านทะนงว่าเหนือกว่าผู้อื่นในทุกประการ ชิงลงมือก่อนทุกเรื่องราว ไฉนกลับให้ผู้แซ่งักรุกเข้าไปก่อน ?"

"หากเรากงจื้อลงมือก่อน เรากังวล เจ้ากระทั่งตายไปอย่างไรยังสะสางไม่ชัดเจน"

"อย่างนั้น ผู้แซ่งักขอเอาเปรียบที่อ่อนข้อให้ รับกระบวนท่า"

ขาดคำเหวี่ยงแขน แทงดาบสวรรค์ไปยังทรวงอกของบัณฑิตกระบี่ทอง ปึงเง็กเจียกตรง ๆ แนวทางดาบแม้หนักแน่นรวดเร็ว แต่ไม่มีความพลิกแพลงแปรเปลี่ยน ร่างสะอึกตามดาบเข้าไป ด้วยท่วงท่าแคล่วคล่องว่องไว ดูผิวเผินคล้ายดั่งเป็นดาบกระชากร่างมันให้ติดตามไปก็ปาน

ปึงเง็กเจียกแค่นเสียงเย็นชาแล้วตวาด

"คลายมือ !"

เสียงตวาดเพิ่งดัง ประกายสีทองสายหนึ่ง พุ่งวาบเข้าใส่ข้อมือขวาที่กำดาบสวรรค์ของงักฮุ้นฮงปานสายฟ้าแลบ พร้อมกันนั้น สะกิดปลายเท้าแฉลบร่างออกไปด้านซ้ายสองเชียะเศษ หลบหลีกการจู่โจมทางด้านตรงของงักฮุ้นฮง

ตอนงักฮุ้นฮงเพิ่งลงมือจู่โจม ปึงเง็กเจียกก็แน่แก่ใจ มิว่าท่าร่างหรือความรวดเร็วของงักฮุ้นฮง ต่างต้องไม่อาจทัดเทียมตัวมัน ดังนั้นมีความมั่นใจเต็มที่ กระบี่แรกต้องสามารถฟันข้อมือขวางักฮุ้นฮงกระเด็นไปได้

ประกายสีทองพอวูบผ่าน ปึงเง็กเจียกมิเพียงไม่เห็นผลที่มันคาดไว้ก่อนเท่านั้น ตรงกันข้าม กระบวนท่าที่รวบรัดของงักฮุ้นฮง ยังคงชี้ตรงไปที่หว่างกลางทรวงอกของมันมิได้เปลี่ยนแปร และระยะยังใกล้กว่าเดิมอีกเชียะเศษด้วย

ปึงเง็กเจียกใจหายวาบ กระบี่ทองที่กรีดสะบัดไปแล้ว ไม่ทันจะรั้งกลับมาเปลี่ยนกระบวนท่า ต้องรีบโน้มกายไปเบื้องหน้า บิดเอวสุดแรง กรีด

เท้าซ้ายเป็นครึ่งวงกลม ใช้กระบวนท่าสะพานแผ่นเหล็กหงายร่างลงกับพื้น

พริบตาเดียวกันนั้น สะบัดกระบี่จนประกายสีทองกระจายเป็นตาข่ายแผ่นผืนใหญ่ ป้องกันเบื้องหน้าของมันไว้ ทั้งยังรวมกำลังสู่ปลายเท้า ถีบเข้าใส่ท้องน้อยงักฮุ้นฮงสุดแรง

เปลี่ยนกระบวนท่าตามสภาวะ มีทั้งป้องกันตัวเอง คลี่คลายการจู่โจม ตีโต้ใส่ศัตรูโดยพร้อมกัน ทางพลังฝีมือกับไหวพริบปฏิภาณ ต่างนับว่าเป็นอันดับเยี่ยมได้

ปึงเง็กเจียกพุ่งย้อนไปด้านหลังห้าหกเชียะ โดยมิได้กระแทกถูกตัวงักฮุ้นฮงเลย มันงอเอวเหยียดเท้า ยืนหยัดร่างที่พุ่งกลับหลังไว้ได้มั่นคง นับเป็นท่าร่างที่สวยงามปราดเปรียวอย่างยิ่งจริง ๆ

ปึงเง็กเจียกเพิ่งทรงกายมั่น พลันเห็นปลายดาบของงักฮุ้นฮง ห่างจากทรวงอกมันไม่ถึงครึ่งเชียะเท่านั้น และกระบวนท่าของงักฮุ้นฮง ยังคงมิได้เปลี่ยนแปรจากเดิมด้วย การเปลี่ยนจากรุกเป็นรับในครั้งที่สองนี้ จำเดิมปึงเง็กเจียกมั่นใจ มันใช้ได้กลมกลืนไม่มีจุดอ่อนช่องว่างสักน้อยนิด แต่คาดคิดมิถึงเด็ดขาด ยังคงไม่อาจคลี่คลายกระบวนท่าดาบรวบรัดง่ายดายของงักฮุ้นฮงได้ กระทั่งยังเข้าใจ งักฮุ้นฮงต้องคาดคิดไม่ถึงว่ามันจะมีความพลิกแพลงแปรเปลี่ยนเช่นนี้ บังเกิดความตระหนกต่อท่าร่างที่สวยงามของมันด้วย

ความเป็นจริงที่ประจักษ์กับสายตา นอกเหนือกว่าปึงเง็กเจียกคาดคิดไว้ใหญ่หลวงนัก จนมันต้องรู้สึกฉุกละหุกคับขัน ว้าวุ่นจนลนลาน

คำรามด้วยความตระหนกแล้ว ปึงเง็กเจียกหงายหลังไป ฟาดกับพื้นดังโครมใหญ่ รวมกำลังกลิ้งออกสี่ห้าตลบกลิ้งหนีไปห้าหกเชียะจึงกระโดดขึ้นยืน

งักฮุ้นฮงยืนอยู่ในที่เดิม มิได้ไล่ตามซ้ำเติม

จำก่อศึกหน้านาง

บัณฑิตกระบี่ทองปึงเง็กเจียก เมื่อเห็นงักฮุ้นฮงมิได้ติดตามเข้าซ้ำเติม สีหน้าของมันบัดเดี๋ยวซีดขาวบัดเดี๋ยวเขียวคล้ำ เบนสายตาจากงักฮุ้นฮง ไปยังบ๊วยเล้งซึงที่ยืนห่างจากมันเจ็ดแปดเชียะ

สีหน้าของบ๊วยเล้งซึงกับหญิงชราทั้งสอง ต่างเคร่งเครียดหนักอึ้ง สายตาทั้งสามคน ต่างจับมองหน้าที่กระด้างเย็นชาของงักฮุ้นฮงแน่วนิ่ง

ปึงเง็กเจียกแม้ไม่เห็น บ๊วยเล้งซึงจะมีประกายตาเหยียดหยามดูแคลนมัน แต่จากสีหน้าเคร่งขรึมสำรวมที่นางจ้องมองงักฮุ้นฮง เสียดแทงใจให้มันรู้สึกยากจะทนทานได้

ปึงเง็กเจียกรีบเร่งฝีเท้ามาสองก้าวใหญ่ ยืนประจันหน้ากับงักฮุ้นฮงในระยะสามเชียะ แค่นเสียงยะเยียบเย็นชา

"ผู้แซ่งัก ครั้งนี้เรากงจื้อรุกก่อนแล้ว"

งักฮุ้นฮงสั่นศีรษะตอบ

"ท่านไม่มีความสำนึกเสียเลย"

ปึงเง็กเจียกสะบัดกระบี่สีทองของมัน จนมีประกายแวววาววูบวาบกระจายเจิดจ้า เพิ่มความมั่นใจให้แก่ตัวเองแล้ว แค่นเสียงยโสโอหัง

"ภายในสามกระบวนท่า เรากงจื้อต้องให้เจ้าตายในคมกระบี่ทองของเรา"

งักฮุ้นฮงหัวร่อแค่น ๆ ขณะคิดจะตอบโต้ พลันมีเสียงเย็นชาออกมาจากในป่าด้านหลังเจ็ดแปดวา

"หากวาจาโอหัง สามารถขู่ขวัญคนฝ่อตายไปได้ มิว่าผู้ใด ก็ไม่ต้องทุ่มเทเวลาคร่ำเคร่งฝึกปรือฝีมือแล้ว"

ปึงเง็กเจียกอยู่ในระหว่างบันดาลโทสะ พอได้ยินต้องคำรามสุดเสียง

"เจ้าเต่าหดหัว ที่ไม่กล้าเผชิญหน้ากับผู้คนตัวใดซ่อนกายพร่ำวาจาเหลวไหล มีความกล้า จงเสนอหน้าออกมาให้เราดู"

"ปึงกงจื้อ วันนี้มีเพลิงโทสะรุนแรงมากจริง ๆ"

ในเสียงตอบโต้ เงาร่างสายหนึ่งพลิ้วละลิ่วฝ่าอากาศดั่งปุยนุ่น ลอยลงยืนทางด้านงักฮุ้นฮงกับปึงเง็กเจียกพอดีเป็นสภาพของสามเส้า

ปึงเง็กเจียกงุนงงวูบ จึงแค่นเสียงเย็นชา

"วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวง ?"

เอี๊ยบเพียวฮวงกวาดตามองบัณฑิตกระบี่ทองปึงเง็กเจียกพลางตอบ

"มิทราบว่าจะเป็นผู้แซ่เอี๊ยบกระมัง ?"

ปึงเง็กเจียกแค่นเสียงตอบอย่างโอหัง

"ท่านคือเอี๊ยบเพียวฮวงก็จะเป็นไร ผู้อื่นกลัววิญญาณดาบของท่านอยู่สามส่วน เฮอะ เฮอะ เรากงจื้อมิได้แยแสท่านในสายตาดอก"

เอี๊ยบเพียวฮวงต้องงุนงงไปวูบ จึงเปล่งเสียงหัวร่อดังก้องกล่าว

"ฮา ฮา...นับว่างมงายไม่รู้จักผู้หวังดีเลย ปึงกงจื้อท่าน ไฉนป้ายเพลิงโทสะมาที่ตัวผู้แซ่เอี๊ยบได้ ? ใช่หรือไม่ว่า พบเห็นผู้แซ่งักมีน้ำหนักตึงมือกว่าจึงคิดจะมาชั่งน้ำหนักตัวเราแทน ?"

ถูกเปิดเผยจุดอ่อนในใจออกมาตรง ๆ ปึงเง็กเจียกยิ่งเดือดดาลกว่าเดิมจนถลึงจ้องเอี๊ยบเพียวฮวง คำรามเสียงก้อง

"ท่านกล้าดูแคลนเรา ?"

"ปึงตั้วกงจื้อ ในความเห็นของเรา ท่านยังคงกลับไปคลุกคลีอยู่ในหมู่อิสตรีเถิด อย่าสืบสาวเอาความเลย"

ปึงเง็กเจียกแผดด่าสุดเสียง

“ผายลมสุนัข ! เจ้าเข้าใจ เรากงจื้อหยามดูแคลนได้ง่ายดาย ?”

เอี๊ยบเพียวฮวงหัวร่อคิกคิก กล่าวโดยไม่มีทีท่าเดือดดาล

“ออมไว้บ้างเถิด กงจื้อใหญ่ ผู้แซ่เอี๊ยบเป็นวิญญาณพเนจร ที่ไม่มีนรกขุมใดยอมรับไว้ ไม่เคยผ่านวันเวลาที่ยอมเห็นแก่หน้าของทายาทตระกูลสูงส่งใด แม้นับว่า เมื่อครู่กล่าวอุกอาจก้าวร้าวต่อท่านบ้าง ท่านยังคงพยายามอดออมไว้เถิด”

“เพ้ย ! ให้เราสะกดกลั้น ท่านอย่าหมาย”

“ไม่ยอมสะกดกลั้น ท่านจะทำอย่างไร ?”

“ชักกระบี่”

“เป็นไร ? เบนเป้าหาผู้แซ่เอี๊ยบจริง ๆ แล้ว ?”

“ชักกระบี่ !”

เอี๊ยบเพียวฮวงฝืนหัวร่อกล่าว

“มิว่าเรื่องราวใด ต่างมีมาก่อนมาหลัง อย่างไรก็ไม่นับถึงคราของเราเลย อย่าว่าแต่เราฉายาวิญญาณดาบ ตั้วกงจื้อยืนกรานให้เราชักกระบี่ นี่มิใช่คุกคามความลำบากของผู้คน ?”

ปึงเง็กเจียกขบเขี้ยวเคี้ยวฟันคำราม

“สังหารท่านไปก่อน ย่อมรู้จักหาผู้แซ่งักเอง ชักดาบเถิด”

เอี๊ยบเพียวฮวงยักไหล่อย่างจนปัญญา กล่าวกับงักฮุ้นฮง

“งักเฮีย ดูท่าเราต้องทนรับแทนท่านแล้ว”

งักฮุ้นฮงส่งเสียงเย็นชา

“ท่านติดตามผู้แซ่งักตลอดมากระมัง ?”

“หากเรายืนกรานว่าไม่มี ออกจะเป็นการหลอกลวงตัวเองและผู้อื่นอยู่”

“ท่านที่มาปรากฏตัวในตอนนี้ แสดงว่าท่านมีความมั่นใจ ถึงเวลาสมควรที่ท่านต้องหาผู้แซ่งักแล้ว ?”

ปึงเง็กเจียกคำรามด้วยความเดือดดาล

“เอี๊ยบเพียวฮวง หรือจะรอให้เราลงมือก่อน ?”

เอี๊ยบเพียวฮวงหันขวับไปถลึงจ้องปึงเง็กเจียก แค่นหัวร่อถาม

“นี่หรือคือบุคลิกภาพของตระกูลใหญ่แห่งอึ้งซัวท่าน ?”

แล้วหันหน้าไปหางักฮุ้นฮง เปลี่ยนน้ำเสียงเป็นนุ่มนวลกล่าว

"สำหรับความเข้าใจที่เรามีต่อท่าน เวลายังมิใคร่เหมาะสมเท่าใดนัก แต่ทว่าภายในโอกาสหลายสถานที่ผสมผสาน กลับนับเป็นสถานการณ์อันดีงามยิ่ง"

งักฮุ้นฮงงุนงงไป ถามด้วยความคลางแคลงสงสัย

"โอกาสผสมผสาน ? หมายความว่าอย่างไร ?"

เอี๊ยบเพียวฮวงชายตามองบ๊วยเล้งซึงแวบหนึ่งก่อนจึงตอบ

"เสียวเก็งจู๊ นอกจากจะประลองกับท่านแล้ว ยังคิดจะประลองกับเราด้วย"

งักฮุ้นฮงเข้าใจความนัยมาได้ ผงกศีรษะตอบ

"ทั้งแผ่นดินที่กว้างใหญ่ น่ากลัวไม่มีบุคคลใดสามารถกล่อมใจท่าน ให้เปลี่ยนหลักการของชีวิตเลย ?"

เอี๊ยบเพียวฮวงหันมองบ๊วยเล้งซึงแวบหนึ่งก่อนจึงตอบ

"ใช่ ที่รับตำแหน่งอันดับหนึ่งในแผ่นดิน ก็มีเพียงคนเดียวเท่านั้น"

ขาดคำ รีบเสริมต่อไป

"เราได้เห็นท่าน ใช้ดาบจัดการต่อผู้คนมามากหลายแล้ว วันนี้ท่านก็พอจะได้เห็นดาบของเราบ้าง"

ขาดคำชักดาบออกมา เดินเข้าหาปึงเง็กเจียกพลางแค่นเสียงเย็นชา

"ตั้วกงจื้อ เราไม่มีจิตใจเช่นผู้แซ่งัก ท่านตอนนี้จะเก็บกระบี่ หันหลังกลับยังทันอยู่"

วิญญาณดาบที่คลายยิ้มจากใบหน้า ท่วงท่าและวาจาของมัน ล้วนมีความอำมหิตอย่างรุนแรงจนคุกคามผู้คน

ปึงเง็กเจียกแค่นเสียง

"ไม่ต้องพร่ำไร้สาระ !"

ขาดคำเริ่มสืบเท้าขึ้นบ้าง

เอี๊ยบเพียวฮวงแค่นเสียง

"รุกเข้ามาเถิด"

ปึงเง็กเจียกเมื่อครู่เพิ่งได้รับบทเรียนมา ดังนั้นจึงมิกล้าอวดโอ่โอหังอีกแล้ว

ระยะของทั้งสองฝ่าย ร่นเข้าหาจนห่างประมาณห้าเชียะเท่านั้น ปึงเง็ก-

เจียกพลันลงมือจู่โจมก่อน

กระบี่ทองพอถูกสะบัด ประกายทองกระจายออกเป็นตาข่ายแผ่นผืนถี่ยิบกางกั้นอยู่ที่เบื้องหน้าของตัวมัน ดูจากด้านตรง คล้ายมีกำแพงสีทองสกัดกั้นมันไว้อีกชั้นหนึ่งก็ปาน

กำแพงสีทองของปึงเง็กเจียก เคลื่อนมาที่เบื้องหน้าอย่างรวดเร็ว การใช้วิธีต่อสู้เช่นนี้ แสดงว่าต้องการตั้งรับมากกว่าจู่โจม เท่าที่มันยินยอมกระทำเช่นนี้ หนึ่งเพราะเคยพลาดท่าเสียทีต่องักฮุ้นฮงมาก่อน อีกประการชื่อเสียงของวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงในยุทธจักร กระเดื่องเกรียงไกรจนมิอาจดูแคลนได้

เอี๊ยบเพียวฮวงรอจนปึงเง็กเจียกผนึกกำแพงประกายเรียบร้อย จึงชักดาบคู่มือออกจากฝัก ดาบคล้ายวิญญาณ คนก็คล้ายวิญญาณ ปลายดาบเพิ่งหลุดจากฝัก ร่างคนก็สลายกลายเป็นเงาจาง ๆ พุ่งตรงเข้าไปในกำแพงประกายของปึงเง็กเจียก

ประกายกระบี่ที่หนาแน่นถี่ยิบ ถูกเงาจาง ๆ พุ่งทะลวงจนแตกออกเป็นโพรงใหญ่ จากนั้นความรวดเร็วทั้งมวลพลันสงบลง อากาศรอบข้างคล้ายผนึกแข็งตัวเงียบงันวังเวงจนผิดธรรมดา

เอี๊ยบเพียวฮวงกับปึงเง็กเจียกเปลี่ยนที่กัน กระบี่ทองของปึงเง็กเจียกร่วงหล่นบนพื้นที่อยู่ระหว่างกลางทั้งสอง มือขวาที่กุมกระบี่ของมัน เปลี่ยนเป็นยกขึ้นกดบนทรวงอกซ้ายแนบแน่น โลหิตสด ๆ ฉีดออกจากง่ามนิ้วของมันดั่งน้ำพุ

ปึงเง็กเจียกในตอนนี้ ยืนตัวงอ ปากอ้ากว้าง สีหน้าเขียวคล้ำ สภาพคล้ายถูกพญามัจจุราชเค้นคอไว้ก็ปาน

ปึงเง็กเจียกพยายามรวมกำลัง หันไปประจันหน้ากับเอี๊ยบเพียวฮวงกระแทกตัวนั่งกับพื้น ยกมือที่สั่นระริกชี้เอี๊ยบเพียวฮวงพลางส่งเสียง

“ตระกูลปึงแห่งอึ้งซัว มิว่าทั้งสูงทั้งต่ำ ต้องไม่ปล่อย...เจ้าผ่านมือ...แน่นอน”

แล้วหันไปหาบ๊วยเล้งซึง วิงวอนขึ้น

“วิงวอนท่าน...ช่วยบอก...ตระกูลปึง...”

เอี๊ยบเพียวฮวงหัวร่อเสียงกังวานกล่าว

“ฮา ฮา...ที่แท้บัณฑิตกระบี่ทองปึงเง็กเจียก อันมีชื่อกระเดื่องเกรียงไกรในยุทธจักรนี้ใจเสาะ เห็นโลหิตก็ตระหนกจนสลบไสลแล้ว”

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยฟังออก วาจาของเอี๊ยบเพียวฮวงมีความหมายอื่นแฝงอยู่ จึงรีบถาม

“เป้าดาบของท่าน มิใช่อยู่ที่หัวใจหรือไร ?”

“ลึกอีกครึ่งนิ้วก็ถึงหัวใจ”

เก้าฮิวพั่วพั้วกล่าวด้วยความคลางแคลงสงสัยบ้าง

“ที่ในยุทธจักรเล่าลือกัน ดาบของวิญญาณดาบไม่เคยไว้ชีวิตผู้ใด เป็นคำเล่าลือผิดพลาด ? หรือวิญญาณดาบท่านวันนี้ พลันเกิดจิตเมตตาปรานีขึ้น ?”

“มิใช่ทั้งสองประการ ที่มันตอนนี้ยังสามารถมีชีวิตสาเหตุสำคัญคือเพราะวันนี้มีสถานการณ์พิเศษกว่าธรรมดา”

“สถานการณ์พิเศษ ?”

เอี๊ยบเพียวฮวงตอบด้วยสีหน้าสำรวม

“วันนี้เป็นครั้งแรก ที่เราเอี๊ยบเพียวฮวงได้เห็นบ๊วยเสียวเก็งจู๊ จึงมีความต้องการให้เกิดความทรงจำที่พิเศษแก่นาง”

ขาดคำ เขม้นมองบ๊วยเล้งซึงแน่วนิ่ง

ปึงเง็กเจียกพอฟังว่า ดาบนั้นของเอี๊ยบเพียวฮวงมิได้แทงทะลุหัวใจมัน รีบประกบนิ้วจี้เส้นเลือดรอบทรวงอกซ้าย และก็คล้ายมีพละกำลังกว่าเดิมมากหลาย ลุกขึ้นไปเก็บกระบี่ทองสอดเข้าฝักก่อน แล้วจึงยืนตัวตรง เขม้นมองวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงด้วยความอาฆาตแค้น เค้นเสียงจากไรฟัน

“ผู้แซ่เอี๊ยบ การประทานของท่านในวันนี้ เรากงจื้อย่อมต้องทดแทนในวันหน้า พวกเราคอยดูกันต่อไปเถิด”

ขาดคำหันกาย เดินโซเซเข้าไปในป่าทึบ

ในที่สุด เอี๊ยบเพียวฮวงเบือนสายตามาที่ใบหน้างักฮุ้นฮงพลางส่งเสียง

“งักเฮีย...”

งักฮุ้นฮงมิได้รอให้มันกล่าวจบ รีบสอดคำ

“เริ่มในตอนนี้เลยหรือไร ?”

เอี๊ยบเพียวฮวงกวาดสายตามองหน้างักฮุ้นฮงอยู่เนิ่นนาน เนื่องจากสังเกตความผิดปกติไม่ได้แม้สักน้อยนิด จึงจำต้องตอบ

"วิชาดาบของผู้แซ่เอี๊ยบ ยังอยู่ในสายตาสูงส่งของงักเฮียบ้างกระมัง ?"

"ไม่ละอายต่อคำวิญญาณดาบ"

"เปรียบกับงักเฮียแล้วเป็นอย่างไร ?"

สายตาเอี๊ยบเพียวฮวงเขม้นมองหน้างักฮุ้นฮงแน่วนิ่ง ดวงตาคู่งามของบ๊วยเล้งซึ่งก็เช่นเดียวกัน

งักฮุ้นฮงตอบอย่างเยือกเย็น

"ระดับความเร็วที่โหมไป ท่านสามารถใช้ระยะสั้น ๆ เพียงสามเชียะทะลวงดาบถึงยี่สิบเจ็ดครั้งครึ่ง ผู้แซ่งักยังไม่เคยได้ยิน ในยุทธจักรนี้ มีผู้ใดใช้ดาบได้เร็วเทียบกับท่านเลย"

สีหน้าเอี๊ยบเพียวฮวงเปลี่ยนแปรไปทันที สีหน้าบ๊วยเล้งซึ่งก็เปลี่ยนแปรเช่นกัน

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงต้องเปล่งเสียงหัวร่อขึ้นกลบเกลื่อนสีหน้าผิดปกติของมัน แล้วกล่าว

"งักเฮียแน่ใจ เราสะบัดจู่โจมไปยี่สิบเจ็ดดาบจริง ๆ ?"

"ยี่สิบเจ็ดดาบครึ่ง"

"ครึ่งดาบนั้น งักเฮียนับด้วยวิธีใดกัน ?"

"เนื่องเพราะมือของปึงเง็กเจียกมิได้รวดเร็วเทียบเท่าท่าน ดังนั้นดาบที่ท่านจำเดิมตั้งใจทำลายกระบี่ป้องอกของมัน จึงใช้ได้เพียงครึ่งกระบวนท่าก็คลี่คลายกระบี่ของมันได้ ดังนั้นดาบที่แทงเข้าไปในทรวงอกมันของท่าน จึงเร็วกว่าที่คำนวณไว้ครึ่งดาบ"

เอี๊ยบเพียวฮวงพลันหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"งักฮุ้นฮง ท่านนับผิดแล้ว ตัวเราใช้ดาบไปมากน้อยเท่าใด เราย่อมชัดเจนอย่างยิ่ง ต้องการให้เราบอกจำนวนดาบที่แท้จริงแก่ท่านหรือไม่ ?"

"หากผู้แซ่งักนับผิด ก็ยืนยันว่า สายตาผู้แซ่งักไม่ทัดเทียมท่าน ท่านสมควรปีติจึงถูก ไยต้องบอกจำนวนดาบที่แท้จริงแก่ผู้แซ่งักด้วย ?"

สีหน้าเอี๊ยบเพียวฮวงเปลี่ยนแปรไป ๆ มา ๆ ตลอดเวลา จนเนิ่นนาน

ให้หลังจึงสงบลงได้ เน้นเสียงถาม

"ในช่วงเวลาเทียบเท่ากัน ท่านสามารถใช้ดาบได้มากน้อยเท่าใด ?"

"ท่านเข้าใจ ผู้แซ่งักจะยอมบอกความสัตย์จริง ?"

"มากหรือน้อยกว่ายี่สิบเจ็ดดาบครึ่ง ?"

"หากท่านทุ่มเทสุดสิ้นฝีมือ จำนวนดาบควรไม่เพียงยี่สิบเจ็ดดาบครึ่ง ?"

"ท่านเหตุใดไม่ตอบปัญหาของเรามาโดยตรง ?"

"ท่านมาเผชิญหน้า คุกคามผู้แซ่งักไม่ต่ำกว่าสามครั้งแล้ว ผู้แซ่งักเคยถามปัญหาใดจากท่าน ?"

"นั่นเนื่องเพราะ ท่านจัดการกับศัตรูใด ต่างไม่เคยใช้ดาบที่สองมาเลย ท่านไม่จำเป็นต้องกริ่งเกรงกระไร"

"ท่านเมื่อครู่ก็มิได้ใช้กระบวนท่าที่สอง !"

เอี๊ยบเพียวฮวงตะลึงลานไป ไม่สามารถตอบโต้ได้ทันที

งักฮุ้นฮงเบนสายตาจากใบหน้าเอี๊ยบเพียวฮวง เปลี่ยนไปที่ใบหน้าบ๊วยเล้ง-ซึงแวบหนึ่งแล้ว จึงหันกลับมาเขม้นมองหน้าวิญญาณดาบอีก เน้นเสียงหนัก ๆ

"ผู้แซ่งัก ทั้งไม่คิดจะชิงตำแหน่งที่หนึ่งในยุทธจักร และไม่คิดจะขัดขวางผู้อื่นไปช่วงชิงตำแหน่งที่หนึ่งนี้ด้วย"

"เกียรติภูมิของดาบสวรรค์ เล่าลือกันในยุทธจักรมาร่วมปีแล้ว ดังนั้นขอเพียงมีดาบสวรรค์ของท่านดำรงอยู่ ชาวยุทธ์แนวเดียวกัน ต้องไม่ยินยอมรับมีวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงอยู่"

"หากผู้แซ่งักยอมรับไม่มีความเร็วเทียบเท่าท่าน ?"

วิญญาณดาบรู้สึกผิดคาดหมายจนตะลึงลานไปชั่ววูบจึงกล่าว

"ขอเพียงท่านมีชีวิตอยู่ ดาบสวรรค์ก็ดำรงคงอยู่เช่นกัน"

ดวงตางักฮุ้นฮงเป็นประกายวาว แค่นเสียงเย็นชา

"อย่างนั้นท่านลงมือมาเถิด"

วิญญาณดาบสะบัดมือซ้าย เหวี่ยงฝักดาบกระเด็นออกไป แล้วยกมือซ้ายขึ้น แตะบนหลังมือขวาที่กุมดาบของมันเบา ๆ เขม้นมองงักฮุ้นฮงด้วยสีหน้าเคร่งเครียดผิดกับเมื่อครู่ ตอนเผชิญบัณฑิตกระบี่ทองปึงเง็กเจียกดั่งฟ้ากับดินทีเดียว

งักฮุ้นฮงแม้มิได้เหวี่ยงฝักดาบ แต่สีหน้าก็เคร่งเครียดกว่าเดิมมากหลาย การกรีดมือวาดเท้าหนักแน่นสุขุมผิดธรรมดา บ๊วยเล้งซึงเพ่งมองทั้งสองจนจดจ่อ เพราะทั้งสองคนนี้ ล้วนเป็นคู่มือที่นางตั้งใจจะประลองให้ได้ ดังนั้นกระบวนท่าของทั้งสอง นางต้องสังเกตโดยละเอียดสุขุม

ผู้ลงมือจู่โจมก่อนคือวิญญาณดาบ ดาบเรียวในมือของมัน สะบัดจนมีประกายคล้ายสายฟ้าแลบในวิกาลมืดมิด ดาบพอเคลื่อนไหว ประกายดาบแทบจะสัมผัสทรวงอกงักฮุ้นฮงทันที

งักฮุ้นฮงที่เขม้นมองวิญญาณดาบแน่วนิ่งเสมอมา พอดาบแคบเรียวของมันสะบัด ดาบสวรรค์ในมือมันก็สะบัดตีโต้ไป แม้การลงมือจะมีก่อนหลัง แต่แทบเป็นเวลาพร้อมเพรียงกัน

ประกายดาบที่เจิดจ้าทั้งสอง ปะทะกันในพริบตาเดียว เสียงถี่ยิบที่ดังขึ้น ผนึกรวมเป็นเสียงหนักแน่นกังวาน

เสียงที่ดังยาวนานนี้ เกิดขึ้นจากประกายดาบที่สัมผัสกันร่วมสามสิบครั้ง

ในเสียงดังที่ยาวนาน ประกายดาบหายวับไป งักฮุ้นฮงกับเอี๊ยบเพียวฮวงเปลี่ยนที่จากตะวันออกกับตะวันตกมาเป็นเหนือกับใต้ บ๊วยเล้งซึงพอดีอยู่ห่างจากด้านข้างของทั้งสองกว่าสี่วา

เอี๊ยบเพียวฮวงก้มมองแขนเสื้อข้างซ้าย ที่ถูกตัดขาดออกไปนิ้วเศษ สีหน้าเคร่งเครียดลงกว่าเดิมมากหลาย

แต่งักฮุ้นฮงยังคงเป็นปกติเช่นเดิม สีหน้ามิได้เปลี่ยนแปรสักน้อยนิด

ตาคู่งามของบ๊วยเล้งซึง มีประกายแตกตื่นสงสัยวูบขึ้น แสดงแน่ชัดฝีมือของทั้งสองนี้ เหนือกว่าที่นางคาดคำนวณไว้มากหลายนัก

สีหน้าของกิมหงส์เนี่ยเนี้ยกับเก้าฮิวพั่วพั้ว มีเค้าหวั่นกังวลกว่าเดิมมากมาย

งักฮุ้นฮงสืบเท้าไปสามก้าว จนระยะห่างจากเอี๊ยบเพียวฮวงเพียงห้าเชียะ แล้วส่งเสียงเย็นชา

“ดาบของท่านเร็วยิ่งจริง ๆ”

เนื่องจากงักฮุ้นฮงหันหลังให้กับสนโบราณต้นหนึ่ง วิญญาณดาบเอี๊ยบ-เพียวฮวงกังวลตอนเคลื่อนไหวท่าร่างรวดเร็ว กิ่งก้านของสนก่อกวนสายตามัน ดังนั้นสืบเท้าออกด้านขวาไปสามก้าว จึงกล่าวเสียงเย็นชา

“เช่นกัน เช่นกัน ตอนนี้ควรเป็นท่านจู่โจมก่อนบ้าง”

งักฮุ้นฮงสืบเท้าเปลี่ยนตำแหน่ง ให้ยืนประจันทางด้านตรงกับวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงแล้ว ผงกศีรษะเล็กน้อย

งักฮุ้นฮงเพิ่งผงกศีรษะ พลันมีเสียงอาวุธลับดังแหลมเล็กมาจากในป่าด้านหลังของงักฮุ้นฮง

สีหน้างักฮุ้นฮงพลันเปลี่ยนแปร สะบัดแขนซ้ายกลับหลัง ใช้ฝักดาบฟาดใส่อาวุธที่ลอบจู่โจมมา แต่สองตายังคงเขม้นมองวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงแน่วนิ่งดั่งเดิม

คนที่สามารถใช้ความเร็วพิชิตศัตรู นอกจากมือเร็ว ท่าร่างเร็วแล้ว สายตายังต้องเร็วอีกด้วย เนื่องเพราะจู่โจมศัตรู หรือคลี่คลายกระบวนท่า ล้วนอาศัยสายตาที่แจ่มใสมาคาดคำนวณ จึงจะสามารถกระทำได้

แขนซ้ายของงักฮุ้นฮงพอเคลื่อนไหว ร่างวิญญาณดาบก็พุ่งปราดดุจประกายไฟ มาถึงเบื้องหน้างักฮุ้นฮงแล้ว

แม้การจู่โจมของเอี๊ยบเพียวฮวงจะอยู่ในการคาดคำนวณของงักฮุ้นฮงก่อนก็ตาม แต่มันก็สูญเสียโอกาสได้จู่โจมก่อนไปแล้ว

ดวงตาเป็นประกายแวววาววูบ ดาบสวรรค์ถูกสะบัดออกไปทันที

เมื่อดาบสวรรค์ถูกจู่โจมไปแล้ว แขนซ้ายที่พลิกกลับไปฟาดอาวุธลับร่วงหล่นลงของงักฮุ้นฮง จึงรั้งกลับคืนมาอีกครา

แต่ในพริบตาที่แขนซ้ายถูกรั้งกลับนั้น งักฮุ้นฮงได้ยินเสียงฝ่าอากาศแหลมเล็กครั้งที่สองอีก เป้าหมายการจู่โจม ยังคงเป็นจุดสำคัญที่กลางหลังของมันดั่งเดิม

ซัดอาวุธลับมาในวาระคับขันเช่นนี้ ผู้ลอบลงมือประทุษร้าย มิเพียงฉวยโอกาสได้ไม่ผิดพลาดสักกะพริบตาเท่านั้น ยังแม่นยำจนถึงระดับยืมดาบฆ่าคนได้ ไม่ปรากฏร่องรอยพิรุธแม้สักน้อยนิด แสดงแน่ชัด ผู้นั้นต้องไม่ใช่เป็นมือชั้นต่ำทราม

สีหน้างักฮุ้นฮงเปลี่ยนแปรไป ฝักดาบมิได้สะบัดกลับไปป้องกันทางด้านหลัง กลับผสานกับดาบมือขวาร่วมจู่โจมต่อวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวง แสดงแน่ชัดตั้งใจจะทนรับการจู่โจมจากทางด้านหลังแล้ว

ในเวลาเดียวกับที่ปลายดาบสวรรค์ เบนจากคอหอยของวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงไปนั้น งักฮุ้นฮงพลันรู้สึก ปวดแปลบที่กลางหลังแล้วชาไปทั้งร่างทันที

ดาบแคบเรียวของวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวง ที่ฟันใส่ก้านคองักฮุ้นฮงพอสัมผัสก้านคองักฮุ้นฮงพลันหยุดลง แต่ร่างโฉบข้ามศีรษะไปลงที่ด้านหลังงักฮุ้นฮง ฉวยสภาวะนั้นคว้าคอเสื้องักฮุ้นฮงไว้ เหวี่ยงไปที่ต้นสนซึ่งอยู่ห่างประมาณห้าเชียะ

งักฮุ้นฮงพอกระทบลำต้นสน ตัวอ่อนระทวยจนครูดลงนั่งที่โคนต้น

คอด้านซ้ายของงักฮุ้นฮง มีโลหิตหลั่งไหลเป็นสาย คอด้านซ้ายของเอี๊ยบเพียวฮวงก็มีโลหิตหลั่งไหลเช่นกัน

หนึ่งเดียวที่ผิดกันคือ วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงยังคึกคักเข้มแข็งดั่งพยัคฆ์ร้าย แต่งักฮุ้นฮงตัวอ่อนระทวยนั่งพิงลำต้นสนอยู่เท่านั้น

เอี๊ยบเพียวฮวงลูบโลหิตที่ก้านคอ หันมองบ๊วยเล้งซึงที่ห่างประมาณหกวา พลางกล่าวอย่างอับจนปัญญา

“เสียวเก็งจู๊ ข้าพเจ้าจำต้องผัดผ่อนอีกหลายวัน ค่อยมากราบรับกระบวนท่าสูงส่งของท่าน ขออำลา”

“ช้าไว้ !”

“ข้าพเจ้าลั่นปากแล้วเป็นต้องกระทำตาม เสียวเก็งจู๊สมควรไม่อาทรต่อเวลาเพียงไม่กี่วันกระมัง ?”

บ๊วยเล้งซึงแค่นหัวร่อกล่าว

“ท่านเพียงบาดเจ็บที่ผิวหนังเล็กน้อย ระงับโลหิตไว้ก็ใช้ได้ ไยต้องถ่วงเวลาอีกด้วย ?”

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยรีบปลอบเตือน

“เสียวเจี๊ยะ ในเมื่อฝ่ายตรงข้ามไม่คิดจะประมือกับท่านในตอนนี้ คุกคามให้มันฝืนใจมาประลอง มีชัยก็ยากจะให้มันยินยอมนับถือ ไยไม่รออีกสักหลายวัน ?”

“ไม่ได้ มันจงใจถ่วงเวลาชัด ๆ”

เก้าฮิวพั่วพั้วส่งเสียงเรียกเสียวเจี๊ยะ...หมายจะปลอบเตือนบ้าง แต่บ๊วย-

เล้งซึงกระซากเสียงด้วยความรำคาญ

"พวกท่านไม่ต้องกล่าวแล้ว เราทราบพวกท่านก็คิดจะถ่วงเวลา เตือนให้เราเลิกล้มความคิดเช่นนี้"

ขาดคำ ชักกระบี่จากฝัก เดินเข้าหาวิญญาณดาบพลางกล่าว

"เอี๊ยบเพียวฮวง ท่านเตรียมตัวไว้"

วิญญาณดาบเหลือบมองงักฮุ้นฮงที่นั่งพิงโคนต้นสนโบราณแวบหนึ่ง สั่นศีรษะกล่าว

"เสียวเก็งจู๊ ข้าพเจ้าไม่อาจปฏิบัติตามคำสั่งจริง ๆ ขอลา"

ขาดคำหันกาย พุ่งควับไปในป่าดั่งสายฟ้า

บ๊วยเล้งซึงตวาดด้วยโทสะ

"หนีไปที่ใด ?"

เสียงตวาดดัง ร่างพุ่งตามติดเข้าไปในป่าบ้าง

หญิงชราทั้งสองกับดรุณีรับใช้สองนาง รีบตามติดด้านหลังบ๊วยเล้งซึงโดยเร็ว

เงาดำสายหนึ่ง พุ่งวาบเข้ามาดั่งหมอกควันบางเบา พอสัมผัสพื้นจึงเห็นเป็นคนสูงไม่ถึงห้าเชียะ แต่อ้วนฉุดั่งแตงโม สวมอาภรณ์ดำ มีถุงดำคลุมศีรษะ ตาแวววาวราวคมอาวุธของมัน เขม้นมองงักฮุ้นฮงที่นั่งพิงโคนต้นสนแล้ว เค้นหัวร่อเสียงเย็นชากล่าว

"งักฮุ้นฮง เล่าฮูคาดคิด หากให้เจ้าตายในตอนนี้ เจ้าต้องไม่ยินยอมอย่างยิ่ง"

แล้วชักดาบแคบเรียว ยาวประมาณสองเชียะออกจากชายเสื้อ กวัดแกว่งที่เบื้องหน้างักฮุ้นฮงตลอดเวลา

งักฮุ้นฮงค่อย ๆ เงยหน้า ถลึงจ้องดวงตาที่ปรากฏอยู่ในถุงดำคลุมหน้าโดยมิได้เอ่ยปากอย่างไร

คนชุดดำคลุมหน้า จุ๊ปากเป็นทีเสียดาย แล้วหัวร่อด้วยความยินดีในเภทภัยของผู้อื่นพลางกล่าว

"แต่ทว่า ไม่ยอมก็จะทำอย่างไร ? ยังคงต้องตายใช่หรือไม่ ?"

งักฮุ้นฮงยังคงมิได้เอ่ยปาก คนชุดดำนั่งยอง ๆ ลงที่ตรงหน้างักฮุ้นฮง

หัวร่อเย้ยหยัน

"ใบหน้าขาวเกลี้ยงของเจ้านี้งามจริง ๆ เล่าฮูมีชีวิตยืนยาวมาปูนนี้ ยังไม่เคยเห็นใบหน้าที่หล่อเหลาคมคายเช่นนี้มาก่อนเลย เสียดายที่ศีรษะของเจ้ามีราคาสูงค่ามาก เล่าฮูมิอาจไม่ตัดมันออกมา"

ขาดคำ มีประกายอำมหิตวูบขึ้น เค้นเสียงโหดเหี้ยม

"เด็กน้อย แค้นมีเป้า หนี้มีเจ้า จะตำหนิ ต้องตำหนิตัวเจ้าเองที่เลินเล่อเกินไป ไม่สำนึกเกินไป จงใจรังควานต่อคนยิ่งใหญ่ ไม่อาจตำหนิเล่าฮูอำมหิตโหดเหี้ยมได้"

ขาดคำสะบัดดาบมือขวา ฟันเข้าใส่ก้านคองักฮุ้นฮงดั่งสายฟ้า

เสียงตังดังสดใส ดาบของคนชุดดำคลุมหน้าที่ฟันลงไป พลันถูกกันให้หยุดไว้ที่ข้างซอกคองักฮุ้นฮง

คนชุดดำพอเพ่งมองจึงพบเห็น ฝักดาบมือซ้ายของงักฮุ้นฮงถูกยกขึ้นไว้ในที่นั้น

ดวงตามันเป็นประกายแตกตื่นสงสัย โพล่งสุดเสียง

"เข็ม...เข็มที่กลางหลังเจ้า..."

"เอี๊ยบเพียวฮวงถอนให้เราแล้ว"

"มัน...มันไฉนยอมทำเช่นนี้ ?"

"เป็นเรื่องของมันกับผู้แซ่งัก ท่านตอนนี้สมควรไม่มีเวลามากังวลต่อปัญหานั้นจึงถูก"

ตาสามเหลี่ยมของคนคลุมหน้ากลอกไปมา เพิ่งเคลื่อนเท้าออกไป พลันผู้สึกมีวัตถุหนักหน่วงกดอยู่บนไหล่ซ้ายของมันแนบแน่น รีบเบือนหน้ามอง พลันเย็นเยียบไปทั่วร่างทันที

งักฮุ้นฮงแค่นเสียงยะเยือบเย็นชา

"เชิญนั่งก่อน"

พอนึกถึงดาบสวรรค์ที่คมกริบ กดอยู่บนบ่าห่างจากลำคอเพียงน้อยนิดแล้ว คนคลุมหน้าต้องขวัญกระเจิดกระเจิง กระแทกตัวนั่งอย่างว่าง่าย

งักฮุ้นฮงแค่นเสียงเย็นชา

"มีทางสองสายให้ท่านเลือก ท่านตัดสินใจเองเถิด"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"ทางรอด ผู้แซ่งักถามกระไร ท่านตอบมาตามความสัตย์จริง ขอเพียงเรารู้สึก มีคำโป้ปดปะปนอยู่บ้าง ท่านก็ต้องตายแน่นอน ทางตาย ท่านเพียงแต่ไม่เอ่ยปากก็ใช้ได้"

หยุดเล็กน้อยแล้ว งักฮุ้นฮงจึงถาม

"ท่านเป็นผู้ใด ?"

"เล่าฮูเบ๊อันอิด ชาวยุทธ์เรียกเราว่าบ้อเอี้ยซัวะชิ้ว (นักฆ่าไร้เงา)"

"ถอดถุงคลุมหน้าออก"

เมื่อมันถอดถุงดำคลุมหน้าออก งักฮุ้นฮงมองหน้าที่มีแต่เนื้อด้านสีดำคล้ำของมันแล้ว ถามต่อไป

"ผู้ใดว่าจ้างให้ท่านมาลอบสังหารเรา ?"

นักฆ่าไร้เงาเบ๊อันอิดงุนงงไปวูบ จึงอ้ำอึ้งด้วยความลังเล

"นี่...นี่..."

"ท่านพอจะไม่บอกได้"

"บอก...หากเราบอกท่าน ?"

"เรายินดีไว้ชีวิตท่านสักครั้ง"

"หากเราไม่มีปัญญาบอกละเอียดชัดเจน ?"

งักฮุ้นฮงเพ่งมองมันแน่วนิ่ง มิได้ตอบโต้ทันที

นักฆ่าไร้เงาเบ๊อันอิดรีบเสริมขึ้น

"อาชีพเช่นพวกเรา เพียงสามารถถกราคากับผู้ว่าจ้างเท่านั้น เมื่อตกลงราคากันได้ เรื่องอื่น ๆ ก็ไม่ต้องถามให้มากความ"

"ผู้แซ่งักมีราคาเท่าใด ?"

"สองพันตำลึงทอง"

"อย่างนั้น เราสองก็มาตกลงเงื่อนไขแลกเปลี่ยนกันเถิด"

ดวงตาเบ๊อันอิดเป็นประกายสุกใส รีบสวนคำ

"แม้เงินว่าจ้างสองพันตำลึงทองนั้น เราจะได้รับมัดจำมาเพียงสองร้อยตำลึง แต่เรายังคงยินดี ใช้ทองคำสองพันตำลึงมาซื้อชีวิตตัวเอง"

งักฮุ้นฮงสั่นศีรษะ เบ๊อันอิดรีบกล่าว

“สี่พันตำลึงเป็นไร ?”

“รู้สึกท่านร่ำรวยมาก”

เบ๊อันอิดเข้าใจว่างักฮุ้นฮงเห็นเป็นจำนวนน้อย จึงรีบเพิ่ม

“หกพันตำลึงทอง”

“ท่านต้องเคยฆ่าคนมาไม่น้อย จึงมีฐานะร่ำรวยปานนี้”

“งักตั้วเอี๊ย งักไต้เฮี้ยบ ท่าน...ท่านตั้งราคามาเป็นไร ?”

“ได้ ! ศีรษะท่านตอนนี้อยู่ที่คมดาบของเรา ใช่หรือไม่ ?”

“ใช่แล้ว ใช่แล้ว”

“ท่านกลัวศีรษะจะร่วงหล่นลงสัมผัสพื้นอย่างยิ่ง ใช่หรือไม่ ?”

“ใช่แล้ว ใช่แล้ว”

“ที่เราถกเงื่อนไขแลกเปลี่ยนกับท่านตอนนี้ เดิมพันคือศีรษะของท่าน แต่การแลกเปลี่ยนมิใช่อยู่ที่เงินทอง อยู่ที่คำตอบของตัวท่าน”

“นั่นมิใช่เช่นเดียวกับที่งักไต้เฮี้ยบบอกในตอนแรก ?”

“ไม่เช่นเดียวกัน ตอนนี้เราขยายความต้องการกว้างขึ้นกว่าเดิม ขอเพียงคำตอบของท่านเป็นที่พึงพอแก่ใจเรา ท่านก็ไปจากที่นี้ได้ และไปโดยปลอดภัยด้วย”

เบ๊อันอิดถามด้วยความหวาดหวั่น

“ตอบเยี่ยงไรท่านจึงพอใจได้ ?”

“ท่านไม่ควรกังวล ผู้แซ่งักต้องเยี่ยงไรจึงพอใจ ปัญหาอยู่ที่ว่า คำตอบของท่าน เป็นความสัตย์จริงหรือไม่ ?”

“เราทราบได้อย่างไร ต้องตอบถึงระดับใดท่านจึงพอใจ”

“บอกเรื่องราวทั้งมวลที่ท่านทราบมาให้หมดสิ้น ?”

“หากบอกหมดสิ้นแล้ว ท่านยังไม่พอใจ ?”

“อย่างนั้นท่านมีแต่ต้องยอมรับชะตากรรม”

สีหน้าเบ๊อันอิดเปลี่ยนแปรทันที คำรามด้วยโทสะ

“ท่านพานฆ่าเราให้ตายก็แล้วกัน”

“ได้”

“ช้าไว้”

เบ๊อันอิดเห็นงักฮุ้นฮงผงกศีรษะรับคำอย่างเย็นชา รีบคำรามห้ามไว้แล้วกล่าวต่อด้วยน้ำตาเอ่อคลอ

"งักไต้เฮี้ยบ ท่าน...ควรให้ความหวังแก่เราสักเล็กน้อยบ้าง"

"เปรียบกับพฤติการณ์ของท่าน ผู้แซ่งักนับว่ามีความเมตตาปรานีมากแล้ว ท่านเป็นบุคคลประเภทใด เราทราบกระจ่างชัดเจน มิต้องมาเสแสร้งมารยาตบตาเราดอก เราไม่มีเวลามาเสียกับท่านมากนัก บอกหรือไม่บอก เพียงคำเดียว ?"

นักฆ่าไร้เงาเบ๊อันอิด เห็นฝ่ายตรงข้ามไม่ยอมทั้งอ่อนทั้งแข็ง ครุ่นคิดชั่วครู่ในที่สุด ผงกศีรษะกล่าว

"ได้ ! เราบอก เราบอกแต่เรื่องที่ทราบ ไม่ปกปิดอำพรางเด็ดขาด สำหรับความเป็นหรือตายของเรา แล้วแต่มโนธรรมประจำใจของงักไต้เฮี้ยบเถิด

"ประการแรก ฝ่ายตรงข้ามบอกตัวเองแซ่โอ้วนามมกเอี้ย ประการสอง ฝ่ายตรงข้ามวัยประมาณยี่สิบห้า ยี่สิบหก ประการสาม มันมีผู้ติดตามสองคน หนึ่งในจำนวนนั้นวัยประมาณหกสิบปี มีนามกิมเมี้ยว ฉายาตงเตี้ยวเจ๊กเล้ง (มังกรแห่งตงเตี้ยว) ซึ่งพอมีชื่อเสียงอยู่ในยุทธจักรไม่น้อย

"ประการสี่ พวกมันคล้ายเป็นคนของพรรคใด เพราะเราเคยได้ยินผู้ติดตามคนหนึ่งเคยเอ่ยถึงคำ 'พรรคเรา'

"ประการห้า อีกเป้าหมายหนึ่งของพวกมันคือเสียวเก็งจู๊ของวังท้อฮวยเก็ง แต่ทว่า คล้ายมิใช่ต้องการฆ่านาง เนื่องเพราะผู้แซ่โอ้วพอเอ่ยถึงนาง เป็นต้องมีสีหน้าระรื่นแจ่มใส ไม่อาจข่มบังคับตัวเองได้ เท่าที่เราทราบ มีเพียงนี้เท่านั้น"

งักฮุ้นฮงครุ่นคิดชั่วครู่ จึงเคลื่อนดาบสวรรค์ออกจากก้านคอของมัน ส่งเสียงเย็นชา

"ท่านไปได้แล้ว"

นักฆ่าไร้เงาเบ๊อันอิดงุนงงไป โพล่งอย่างยากจะยอมเชื่อถือได้

"งักไต้เฮี้ยบ หมายความไม่ฆ่าเราแล้ว ?"

"เราตอนนี้ไม่ฆ่าท่าน หากที่ท่านบอกในวันนี้เป็นการจงใจป้ายผิดต่อผู้อื่น ย่อมมีสักวัน ที่เราหาตัวท่านพบอีกครา"

"งักไต้เฮี้ยบหมายความ ทราบฝ่ายตรงข้ามเป็นผู้ใดแล้ว ?"

“เฮอะ ท่านคิดว่าผู้แซ่งักจะบอกกับท่าน ?”

“ถูกแล้ว ถูกแล้ว เราไม่สมควรถามวาจาที่ไม่ควรถาม ขอบพระคุณเอี๊ยบไต้เฮี้ยบที่กรุณาไว้ชีวิต ขออำลา”

ขาดคำกระโดดควับไปทางด้านหลัง จนห่างจากงักฮุ้นฮงเจ็ดแปดเชียะ จึงหันกายวิ่งเข้าไปในป่าทึบ

งักฮุ้นฮงทรงกายขึ้นยืน มองทิศทางที่เบ๊อันอิดหนีไปแล้ว หัวร่อแค่น ๆ ก้าวยาว ๆ เข้าไปในถ้ำที่ยังมีควันอบอวล

ครู่ใหญ่ให้หลัง ลากคอมารพสุธาฮั่งคี่ซ่อ ที่ถูกควันรมจนทั้งจามทั้งไอ น้ำมูกน้ำตาเปรอะเปื้อนเต็มหน้าออกมา แล้วตบคลายจุดแก่มัน

ทั้งจามทั้งไออยู่เป็นเวลาเนิ่นนาน ในที่สุด มารพสุธาฮั่งคี่ซ่อพอจะมีอาการกระเตื้องขึ้นบ้าง กระทั่งยังมิทันเช็ดน้ำมูกน้ำตา คุกเข่าโครมลงที่แทบเท้างักฮุ้นฮง วิงวอนเสียงสะท้าน

“งักเซี่ยวเฮี้ยบ เล่าฮูผิดซ้ำแล้วซ้ำอีก นับว่าตายยังไม่สาสม แต่คนต่ำต้อย ที่มีชีวิตอยู่ในเงื้อมมือผู้อื่นเช่นพวกเรา มิว่าเรื่องราวใด ต่างไม่อาจเป็นตัวของตัวเองได้ งักเซี่ยวเฮี้ยบ เล่าฮูเพียงวิงวอน ให้ท่านประทานความรวบรัดแก่เล่าฮู อย่าได้ทรมานเลย”

“ฮั่งคี่ซ่อ เราต้องให้ความรวบรัดแก่ท่านแน่”

ขาดคำ ลดมือลงชักดาบสวรรค์ สร้างความหวาดหวั่นต่อฮั่งคี่ซ่อจนโขกศีรษะถี่ ๆ ละล่ำละลักร้อง

“งักเซี่ยวเฮี้ยบ โปรดไว้ชีวิต เล่าฮูยินดีบอกกับท่าน ถึงผู้อยู่เบื้องหลังและผู้วางแผนครานี้”

“คักแกง้วน ใช่กระมัง ?”

“ยังมีฮู่ฮวบ (องครักษ์พิทักษ์กฎ) อีกคนหนึ่งของพรรคทิฮ้วยปัง (เลือดกับเหล็ก...หมายถึงกล้าหาญ)”

“ฮู่ฮวบผู้นั้น ก็อยู่ในบ้านตระกูลคัก ?”

“มิได้”

“ท่านทราบมันอยู่ที่ใด ?”

ฮั่งคี่ซ่อผงกศีรษะ งักฮุ้นฮงแค่นเสียง

"ลุกขึ้น"

มารพสุธาฮั่งคี่ช่อคลายใจลงได้ ยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดน้ำมูกน้ำตาพลางลุกขึ้นยืนกล่าว

"ฮู่ฮวบผู้นั้นมีนาม..."

"มันนามเต็งเฮี่ยงเซ่ง ฉายาทีงั่วเซาะฮุ้น (เหนือฟ้าล่าวิญญาณ)"

"ถูกแล้ว ถูกแล้ว ท่านรู้จักมัน ?"

"ไปหามันก่อน"

มารพสุธาฮั่งคี่ช่อที่จำเดิมเข้าใจ มันต้องตายในเงื้อมมือังกฮุ้นฮงแน่นอน ตอนนี้กลับรักษาชีวิตไว้ได้อย่างไม่คาดหมาย จึงลิงโลดยินดีจนรีบรับคำ

"เล่าฮูนำทาง"

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงหลบ ๆ ซ่อน ๆ บัดเดี๋ยวสูงบัดเดี๋ยวต่ำอยู่ในป่าทึบ วกวนเวียนร่วมครึ่งชั่วยาม เห็นว่ายังไม่สามารถสลัดหลุดการตามล่าของบ๊วยเล้งซึงได้ จึงต้องหยุดลงบนเนินดินเล็ก ๆ ลูกหนึ่ง

บ๊วยเล้งซึงโฉบผ่านข้างกายวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงไปห้าหกเชียะจึงหยุดลง หันกายมาถาม

"เอี๊ยบเพียวฮวง ไฉนไม่หนีอีก ?"

"ข้าพเจ้าหนีต่อไป เสียวเก็งจู๊จะยอมหยุดไม่ไล่ตามหรือไร ?"

สีหน้าบ๊วยเล้งซึงเคร่งเครียดเย็นชา แค่นเสียงกระด้าง

"ท่านทราบจุดประสงค์การไล่ตามมาของเรากระมัง ?"

"เสียวเก็งจู๊ วันนี้ข้าพเจ้าไม่มีอารมณ์ประลองฝีมือจริง ๆ รออีกสองวันได้หรือไม่ ?"

"ไม่ได้"

"เยี่ยงนี้เป็นไร ? ข้าพเจ้ายอมรับ ความเร็วในวิชาดาบของข้าพเจ้าไม่อาจทัดเทียมกับท่าน คงได้กระมัง ?"

"เฮอะ ท่านเห็นว่าที่นี้มีเราเพียงสองคน จึงยอมรับไม่ทัดเทียมเรา ใช่หรือไม่ ?"

“แม้นับว่ามีชาวยุทธ์อยู่เต็มบริเวณ ข้าพเจ้าก็ต้องยอมรับเช่นนี้”

“เป็นความจริง ?”

“ย่อมเป็นความจริง”

ตอนนั้น สี่สตรีที่สองเฒ่าสองเยาว์พากันเร่งรุดตามเข้ามาถึง พอดีได้ยินวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงกล่าว

“ข้าพเจ้าบอกแล้ว สำนึกตัวใช่คู่มือเสียวเก็งจู๊ ประลองกันก็ต้องได้ผลเช่นนี้”

“ไม่แน่นัก”

“เมื่อข้าพเจ้าสำนึกตัวไม่ทัดเทียมเสียวเก็งจู๊ ยังมีกระไรไม่แน่อีก ?”

“อาจบางทีท่านตายในกระบี่ของเรา”

ดวงตาวิญญาณดาบมีประกายวาวขึ้นวูบหนึ่ง กล่าวด้วยเสียงกระด้างกว่าเดิม

“เสียวเก็งจู๊ เหตุใดต้องคุกคามบังคับเช่นนี้ ?”

“จำเดิมเราตั้งใจ หางักฮุ้นฮงเพื่อประลองฝีมือ ในเมื่อท่านมีชัยเหนือมันเราก็ต้องหาท่านเป็นคู่มือประลองแทน”

พอเอ่ยถึงงักฮุ้นฮง สีหน้าวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงเปลี่ยนแปรเป็นสับสนอย่างยิ่ง เงยหน้ามองท้องฟ้าแวบหนึ่งกล่าว

“เสียวเก็งจู๊ พรุ่งนี้เป็นไร ? เสียวเก็งจู๊ระบุสถานที่มา วันพรุ่งข้าพเจ้าต้องไปตามกำหนดนัดแน่นอน”

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยรีบเสริมขึ้น

“เสียวเจี๊ยะ ตรากตรำเป็นเวลากว่าครึ่งวัน ทุกคนออกจะเหน็ดเหนื่อยอยู่บ้างแล้ว ประลองฝีมือกัน ก็ยากจะเห็นความสูงต่ำที่แท้จริง พักผ่อนสักคืนหนึ่ง มิใช่ประเสริฐอย่างยิ่ง ?”

เก้าฮิวพั่วพั้วรีบเสริมขึ้นบ้าง

“บ๊วยเจ๊บ่งบอกมีเหตุผล เสียวเจี๊ยะ เยี่ยงนี้ให้มันพ่ายแพ้แล้ว ต้องยอมนับถือทั้งปากทั้งใจ”

บ๊วยเล้งซึ่งยืนกรานเสียงกระด้าง

“ไม่ได้ ต้องตอนนี้เลย !”

วิญญาณดาบคล้ายกระวนกระวายอย่างยิ่ง ขมวดคิ้วแนบแน่นพลางเน้นเสียง

"เสียวเก็งจู๊ ผู้แซ่เอี๊ยบ...โอ...นอกจากประลองในตอนนี้ หรือไม่มีทางอื่นใดพอจะดำเนินได้ ?"

"มี"

"เสียวเก็งจู๊โปรดบอก"

"ท่านไม่ยอมประลองกับเราในตอนนี้ สาเหตุสำคัญ ต้องมิใช่เพราะท่านกลัวฝีมือเรา ยิ่งมิใช่ไม่ทัดเทียมเราดั่งที่ท่านบอก เหตุผลแท้จริงของท่านคือกระไร ?"

"นี่...นี่..."

"แน่นอน หากท่านเห็นว่า ไม่สะดวกพอจะบอกความจริง ท่านไม่ต้องบอกก็ได้"

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงช้อนตามองท้องฟ้าอีกครา อึ้งไปชั่วครู่ในที่สุดคล้ายตกลงใจได้แล้ว มันผงกศีรษะกล่าว

"มีเหตุผลสองสถาน หนึ่งคือ ข้าพเจ้ายินยอมตายในกระบี่เสียวเก็งจู๊ก็ไม่อาจหักใจทำอันตรายท่านได้"

ใบหน้าบ๊วยเล้งซึงแดงระเรื่อ แต่ยังถาม

"เพราะเหตุใด ?"

"วีรบุรุษยากจะผ่านด่านนางงาม"

เป็นคำตอบที่เคร่งขรึมสำรวม ไม่มีเค้ากรุ้มกริ่มแทะโลมแม้แต่น้อย

บ๊วยเล้งซึงขมวดคิ้วแนบแน่น อึ้งชั่วครู่จึงถามอีก

"หากท่านตายในกระบี่เรา ไม่รู้สึกคับแค้นหรือไร ?"

"หากรู้สึกคับแค้น ข้าพเจ้าก็ต้องไม่ยอมรับ ฝีมือไม่ทัดเทียมเสียวเก็งจู๊แล้ว"

"เหตุผลสถานที่สองคืออะไร ?"

"ข้าพเจ้ากังวลความปลอดภัยของงักฮุ้นฮง ตอนแรกข้าพเจ้าตั้งใจ ล่อพวกท่านออกมาจนไกลแล้ว รีบรุดกลับไปดูอาการของมัน"

มิเพียงบ๊วยเล้งซึงไม่เข้าใจเท่านั้น สองหญิงชราที่คร่ำโลกโชกโชน ยังคงมีสีหน้างุนงงไม่เข้าใจเช่นกัน บ๊วยเล้งซึงจึงขมวดคิ้วถาม

"ท่านหวั่นกังวล เพราะมันพ่ายแพ้ในคมดาบของท่าน ไม่อาจทนทานการกระทบกระเทือนใจ จนฆ่าตัวตายไปหรือไร ?"

"งักฮุ้นฮงมิใช่คนชมชอบชื่อเสียง มันไม่มีทางฆ่าตัวตายแน่"

"ฟังหางเสียงของท่าน คล้ายดั่งเคารพนับถือมันอย่างยิ่ง ?"

"มันเป็นวิญญูชนที่แท้จริง"

บ๊วยเล้งซึงมีอารมณ์สนใจขึ้นกว่าเดิมมากหลาย รีบถามต่อ

"ท่านว่ามันแป็นวิญญูชนที่แท้จริง ท่านคล้ายดั่งสรรเสริญมันด้วยความจริงใจอยู่"

"แน่นอน มันนับเป็นวิญญูชนคนเดียว ที่ข้าพเจ้าเคยพบเห็นมาในยุทธจักรที่คลุกคลีอยู่หลายปี"

"มันปรากฏตัวไม่ถึงสามวัน ท่านไฉนระบุแน่ใจถึงปานนี้ ?"

"มันปรากฏตัววันแรก ข้าพเจ้าก็ไปหามันเลย ทั้งยังประกาศ ต้องต่อสู้พิสูจน์ฝีมือกับมันให้แตกหักฝ่ายหนึ่ง และยังบ่งบอกชัดเจน รอให้เห็นวิญญาณดาบของมันแล้วค่อยประลองกัน หากเสียวเก็งจู๊เป็นตัวมัน ยามเมื่อท่านเห็นข้าพเจ้าตกอยู่ในห้วงอันตรายคับขัน ท่านจะยอมช่วยข้าพเจ้าหรือไม่ ?"

บ๊วยเล้งซึงยิ่งมีอารมณ์สนใจกว่าเดิม ใคร่ครวญเนิ่นนานจึงตอบ

"หากเพราะชิงชื่อเสียง เรายอมช่วยท่าน หากมิใช่เพราะชื่อเสียง เรามิกล้าระบุแน่นอน"

"หากท่านมิใช่ไม่เพราะชิงชื่อเสียง และยังเผชิญกับศัตรูกล้าแข็งอีกกลุ่มใหญ่เล่า ?"

"ท่านหมายความ..."

"เสียวเก็งจู๊โปรดตอบ"

"เราต้องไม่ช่วยท่าน"

เพราะคำตอบของบ๊วยเล้งซึงนี้ กระตุ้นจิตใจวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงให้พลุ่งพล่านขึ้นกว่าเดิม มันเน้นเสียงหนัก ๆ

"แต่งักฮุ้นฮงกระทำแล้ว และยังมิเพียงนี้เท่านั้น เมื่อครู่ที่ข้าพเจ้าประลองกับมัน พวกท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้ามีชัยหรือไร ?"

บ๊วยเล้งซึงเบิกตากลมกว้าง โพล่งถามไป

"หรือมิใช่ ?"

วิญญาณดาบพลุ่งพล่านจนเสียงสั่นระริก

"พริบตาที่ข้าพเจ้าโถมเข้าไป พอดีมีเข็มสะบั้นวิญญาณเล่มหนึ่ง ซัดมาที่จุดชากลางหลังของมัน ก่อนหน้านั้น มันใช้ฝักดาบฟาดร่วงไปเล่มหนึ่งแล้วตามเหตุผล ภายใต้สภาพถูกศัตรูกระหนาบทั้งหน้าหลัง มันสูญเสียโอกาสลงมือสยบศัตรูก่อนไปแล้ว แต่ทว่าตอนข้าพเจ้าโถมเข้าไป หากมันเบนดาบสวรรค์ออกไป ดาบข้าพเจ้ามิเพียงไม่สามารถกระทบผิวกายมันเท่านั้น ข้าพเจ้ายังต้องตายในคมดาบสวรรค์ก่อนด้วย"

"ท่านหมายความ งักฮุ้นฮงมีเจตนาไว้ชีวิตท่าน ท่านจึงสามารถทำอันตรายมันได้ ?"

"ถูกแล้ว !"

เสียงของบ๊วยเล้งซึงกลายเป็นกระวนกระวาย

"มันถูกท่านเหวี่ยงไปที่โคนต้นไม้ แน่นิ่งไม่เคลื่อนไหว เนื่องเพราะที่จุดชาของมัน ถูกเข็มสะบั้นวิญญาณหรือไร ?"

"ตอนข้าพเจ้าพลิ้วตัวลงที่ด้านหลังมัน ได้ถอนเข็มสะบั้นวิญญาณเล่มนั้นออกมาแล้ว จุดประสงค์ที่ข้าพเจ้าเหวี่ยงมันไปโคนต้นไม้ เพียงต้องการให้ผู้ที่ลอบจู่โจมมันเข้าใจผิดคิดว่าได้ผลแล้ว"

"ในความเห็นของท่าน งักฮุ้นฮงทราบจิตเจตนาของท่านหรือไม่ ?"

วิญญาณดาบลังเลอยู่เนิ่นนาน จึงสั่นศีรษะตอบอย่างไม่แน่ใจ

"ข้าพเจ้าไม่กล้าแน่ใจ"

"หากมันไม่เข้าใจจิตเจตนาของท่าน ตามความเห็นของท่าน มันสมควรมีปฏิกิริยาอย่างไร ?"

"อย่างน้อยที่สุด มันสมควรลุกขึ้นยืนมา"

"แต่มันมิได้ยืนมาเลย"

"นี่ก็คือสาเหตุ ที่ข้าพเจ้าไม่อาจคลายใจได้เสมอมา ต้องรีบเร่งกลับไปดูให้รู้แน่จึงยินยอม"

บ๊วยเล้งซึงเขม้นมองวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงแน่วนิ่ง ริมฝีปากเผยออยู่หลายครา แต่ไม่มีวาจาเปล่งออกมาเลย

เอี๊ยบเพียวฮวงเมื่อเห็นเช่นนั้นจึงถาม

“เสียวเก็งจู๊ พอจะยินยอมยืดเวลาประลองฝีมือไปอีกสักวัน ให้ข้าพเจ้ากลับไป ดูเหตุการณ์ด้านงักฮุ้นฮงหรือไม่ ?”

“เราก็ไป”

“เสียวเก็งจู๊ไม่เชื่อข้าพเจ้า ?”

สีหน้าบ๊วยเล้งซึงคืนสู่ความกระด้างเย็นชาอีกครา แค่นเสียงตอบ

“เราโกวเนี้ยไป ย่อมมีความคิดของเราโกวเนี้ยอยู่”

“หางักฮุ้นฮงเพื่อประลอง ?”

“หากมันยังมีชีวิต เราโกวเนี้ยก็หามัน หากมันตายไปแล้ว เราโกวเนี้ยค่อยหาท่าน”

เอี๊ยบเพียวฮวงส่ายหน้าอย่างอับจนปัญญา แล้วส่งเสียง

“ไปกันเถิด”

อานุภาพสยบขวัญ

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวง บ๊วยเล้งซึงกับผู้ติดตามทั้งสี่ พากันย้อนกลับมาที่นอกถ้ำอย่างรวดเร็ว บนพื้นนอกจากซากศพของเฮาะฮงจินหยินแล้ว ไม่มีผู้ใดทั้งสิ้น

วิญญาณดาบขมวดคิ้วแนบแน่น ครุ่นคิดโดยไม่ส่งเสียง

ใบหน้าที่สวยสะคราญปานหยาดฟ้าของบ๊วยเล้งซึง มีเค้ากระวนกระวายโดยไม่อาจสะกดกลั้นได้

เก้าฮิวพั่วพั้วที่ปากไวใจตรงเสมอมา กวาดตามองรอบข้างแล้วโพล่งขึ้นก่อน

"ไม่ถูกต้อง เจ้าคนที่ลอบประทุษร้ายผู้นั้น หลังจากพวกเราไปแล้ว ควรต้องออกมา หากพลังฝีมือังกฮุ้นฮงมิได้ถูกสยบไว้ มันสมควรตายอยู่ในที่นี้จึงถูก"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยชายตามองสีหน้ากระวนกระวายของบ๊วยเล้งซึงแวบหนึ่งแล้วเน้นเสียงหนัก ๆ

"เจี๊ยะเจ๊ อย่าได้หลับตาคาดเดา"

เก้าฮิวพั่วพั้วถลึงตาใส่กิมหงส์เนี่ยเนี้ย แล้วกล่าวอย่างไม่ยินยอม

"หลับตาคาดเดาได้อย่างไร ? ท่านครุ่นคิดดู ผู้ลอบประทุษร้าย หากมี

พลังฝีมือเหนือกว่างักฮุ้นฮง ยังต้องใช้การลอบจู่โจม ? หากมันไม่มีฝีมือเหนือกว่า พอมันออกมายังจะมีชีวิตรอดได้ ?”

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยชายตาบอกใบ้พลางกล่าว

“อาจบางทีมันพบเห็น งักฮุ้นฮงมิได้ถูกสยบอยู่ในเข็มพิษ จึงมิกล้าเสนอหน้ามาก็ไม่แน่”

เมื่อเห็นสายตาบอกใบ้ของกิมหงส์เนี่ยเนี้ย เก้าฮิวพั่วพั้วต้องงุนงงไปวูบหนึ่งก่อน จึงเหลือบมองบ๊วยเล้งซึงบ้าง แล้วมิได้โต้เถียงต่อไปจริง ๆ

บ๊วยเล้งซึงเห็นเก้าฮิวพั่วพั้วหยุดโต้เถียงอย่างผิดปกติวิสัย นางจึงเบือนหน้าไปถามวิญญาณดาบ

“เอี๊ยบกงจื้อมีความเห็นอย่างไร ?”

กระทั่งคำเรียกหายังเปลี่ยนไปจากเดิม แสดงว่านางเห็นคุณค่าของวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงบ้างแล้ว

เอี๊ยบเพียวฮวงตอบด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“ข้าพเจ้าเห็นพ้องกับความเห็นของเจี๊ยะพั่วพั้ว หากผู้ลอบจู่โจมกล้าเสนอหน้าออกมา ต้องตายในคมดาบงักฮุ้นฮงแน่นอน”

“อย่างนั้นท่านเข้าใจ มันมิได้เสนอหน้ามาใช่หรือไม่ ?”

“ข้าพเจ้าเข้าใจว่าเคย”

“เหตุผลคือกระไร ?”

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงตอบ

“หากงักฮุ้นฮงมีเจตนา แสร้งเป็นถูกสยบเพื่อหลอกล่อศัตรู มันต้องรอถึงฝ่ายตรงข้ามเสนอหน้า หากมันถูกสยบจริง ฝ่ายตรงข้ามยิ่งมิอาจไม่เสนอหน้ามาได้”

“ในความคิดเห็นของท่าน ควรจะเป็นผลอย่างไร ?”

“ตามความเห็นต่ำ ๆ ของข้าพเจ้า อาจเป็นไปได้สองสถาน หนึ่งคืองักฮุ้นฮงประสบภัยแล้ว สองคือ มันถูกศัตรูคร่าตัวไป”

เงียบงันอยู่ชั่วครู่ เห็นบ๊วยเล้งซึงมิได้เอ่ยปากอีก วิญญาณดาบต้องย้อนถาม

“ความเห็นของเสียวเก็งจู๊เล่า ?”

"เราเห็นว่า ประการที่สองอาจเป็นไปได้มากกว่า"

"ขอทราบเหตุผล ?"

"รวบรัดอย่างยิ่ง หากเพราะชื่อเสียง พวกมันจะต้องเสนอตัว ออกท้าทายโดยเปิดเผยตรง ๆ หากเพราะดาบสวรรค์กับทรัพย์สิน พวกมันย่อมต้องฆ่าคนชิงสิ่งของ ไม่มีเหตุผลพาคนไปเปะปะในทุกที่ทาง ในเมื่อเป็นไปไม่ได้ทั้งสองสถาน อย่างนั้นก็มีทางเป็นไปได้เพียงประการเดียว นั่นก็คือ พวกมันได้รับคำไหว้วาน หรือว่าจ้างให้มาจัดการต่อมัน ดังนั้นเมื่อได้ผลแล้ว พวกมันจะต้องพาตัวไปให้แก่ผู้วางแผน"

วิญญาณดาบผงกศีรษะเห็นพ้อง

"เสียวเก็งจู๊แยกแยะสมเหตุผลอย่างยิ่ง ในความเห็นของท่าน ผู้วางแผนอยู่หลังฉากอาจเป็นผู้ใดกัน ?"

"ทีอ๊วงเกี่ยม (กระบี่เจ้าแห่งฟ้า) คักแกง้วน"

วิญญาณดาบต้องตะลึงตะลานไป ชั่วครู่จึงถามด้วยสีหน้าคลางแคลงสงสัย

"คักแกง้วนมิใช่ล้างมือในชามอ่างทอง ถอนตัวจากยุทธจักรแล้วหรือไร ? ไฉนจึงถูกลากมาพัวพันกับบุญคุณความแค้นครานี้ ?"

"ท่านไม่เชื่อ คักแกง้วนเป็นตัวการที่บงการอยู่หลังฉาก ?"

"เสียวเก็งจู๊มีพยานหลักฐานใดหรือไม่ ?"

"ไม่มีหลักฐานแน่ชัด เราได้ยินผู้อื่นบอกอีกต่อหนึ่ง"

"ผู้ใดบอก ?"

บ๊วยเล้งซึงแค่นหัวร่อตอบ

"ท่านคล้ายมีความกริ่งเกรงในคักแกง้วนอยู่บ้าง ?"

"ข้าพเจ้าเพียงแต่คลางแคลงสงสัยเท่านั้น"

"ในเมื่อท่านสงสัย เราแม้บอกว่าเป็นผู้ใดบอกกับเรา น่ากลัวท่านยิ่งต้องมีความคลางแคลงสงสัยเพิ่มมากขึ้นกระมัง ?"

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงทั้งไม่รับและไม่ปฏิเสธ ยืนกรานต่อ

"หากให้ข้าพเจ้าเชื่อ คักแกง้วนเกี่ยวข้องกับที่งักฮุ้นฮงสาบสูญ จำเป็นต้องมีหลักฐานยืนยันให้ข้าพเจ้าเชื่อถือก่อน"

"เราเหตุใดจะต้องให้ท่านยินยอมเชื่อให้ได้ด้วย ?"

"หากข้าพเจ้าแน่ใจ คักแกง้วนเป็นตัวการครานี้ ข้าพเจ้าพอจะช่วยเสียว-เก็งจู๊ไปหามัน"

"เฮอะ ท่านทราบได้อย่างไร เราโกวเนี้ยจะไปหาคักแกง้วน ?"

วิญญาณดาบปากอ้าตาค้าง ไม่มีวาจาตอบโต้ด้วย บ๊วยเล้งซึงแค่นเสียง

"พวกเราไป"

ขาดคำหันกายจะสาวเท้า แต่หญิงชราทั้งสองคล้ายดั่งหวังให้วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงยินยอมติดตามเพื่อเพิ่มกำลังอีกขุมหนึ่ง ดังนั้นทีท่าจึงลังเลอยู่บ้าง

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงถาม

"เสียวเก็งจู๊ตั้งใจไปที่ใด ?"

บ๊วยเล้งซึงตอบโดยไม่หันหน้า

"เราโกวเนี้ยไปที่ใด ท่านเกี่ยวข้องด้วยได้ ?"

"หากเสียวเก็งจู๊มิใช่ไปหาคักแกง้วน ข้าพเจ้ายินดีร่วมทางกับเสียวเก็งจู๊"

"เฮอะ เราโกวเนี้ยมิได้มีความคิด ให้ท่านติดตามพวกเราไปเลย"

หญิงชราทั้งสองฟังวาจาวิญญาณดาบแล้ว ทราบว่ามันต้องไม่ยอมติดตามพวกนางไปแน่ จึงพากันหันกายสาวเท้าตามบ๊วยเล้งซึงเข้าไปในป่า

จับตามองพวกบ๊วยเล้งซึงทั้งนายบ่าวห้าคนจนลับหายแล้ว วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงก็แน่แก่ใจ พวกนางจะไปแห่งหนใดกัน

สี่คนที่มีวัยแตกต่าง นั่งล้อมอยู่สี่ด้านของโต๊ะแปดเหลี่ยม แสงตะเกียงริบหรี่สาดส่องให้เห็นสีหน้าที่เคร่งเครียดของพวกมัน ที่เหลียวมองกันไปมาตลอดเวลา คล้ายดั่งรอคอยกระไรอยู่

มีเสียงไก่ขันดังมาจากลานบ้าน เป็นเวลายามสองแล้ว

ที่นั่งอยู่ด้านตรงของโต๊ะใหญ่ เป็นชายชราวัยประมาณหกสิบปี คิ้วหนาตาโต ผิวหน้าแดงเปล่งปลั่ง โพล่งด้วยความกระวนกระวาย

"อันฮกซ้วน ยี่กงจื้อสั่งว่าอย่างไรกันแน่ ?"

ชายกลางคนวัยประมาณสี่สิบปีที่หน้าขาวเกลี้ยง นั่งอยู่ตรงข้ามกับชายชราหน้าแดง รีบลุกขึ้นตอบอย่างนอบน้อม

"น้อมเรียนฮู่ฮวบ (องครักษ์พิทักษ์กฎ) ยี่กงจื้อบอกกับผู้ต่ำต้อยอย่างแน่ชัดก่อนยามสอง มิว่าสำเร็จหรือไม่สำเร็จ ต้องใช้คนมาส่งข่าวแก่ฮู่ฮวบแน่นอน"

"เฮอะ ตอนนี้ผ่านยามสองไปแล้ว"

"ยี่กงจื้อได้สั่งไว้เช่นนี้จริง ๆ"

คิ้วดกหนาของชายชราขมวดเข้าหากันแนบแน่น แบสองมือส่งเสียง

"เอาเถิด เจ้านั่งลงได้ โอ...ยี่กงจื้อก็ออกจะตามใจตัวเองเกินไป หากงักฮุ้นฮงจัดการได้ง่ายดายปานนั้น ปังจู้ (ประมุขพรรค) ไยต้องเปลืองกำลังความคิดมากหลาย ให้คักฮู่ฮวบมาซุ่มอยู่ที่นี่ตั้งแต่เมื่อหลายปีก่อน"

ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งที่อยู่ซ้ายมือของชายชรา ลุกขึ้นกล่าวอย่างนอบน้อม

"ฮู่ฮวบโปรดวางใจ แม้นับว่ายี่กงจื้อไม่อาจได้ผลในที่สุด ผู้แซ่งักก็ไม่อาจหนีจากอุ้งมือของคักฮู่ฮวบได้"

ชายชราตวาดด้วยโทสะ

"วัยเยาว์เช่นเจ้ารู้จักกระไร ? ที่เรากังวล คือความปลอดภัยของยี่กงจื้อกระทั่งหลวงจีนเฒ่าทีเซี้ยงของเสียวลิ้มยี่ ยังไม่สามารถจัดการเจ้างักฮุ้นฮง เจ้าเข้าใจมันจะเป็นตะเกียงขาดน้ำมันได้ ?"

ชายฉกรรจ์ถูกตำหนิจนหน้าแดงฉาน รีบรับคำถี่ ๆ แล้วทรุดกายนั่ง

คนอื่น ๆ เมื่อเห็นฮู่ฮวบหงุดหงิด ต่างมิกล้าปากมากอีกแล้ว

ชายชราหน้าแดงพลันส่งเสียงหนัก ๆ

"เปิดประตู"

แม้คนอื่น ๆ จะมิได้ยินเสียงใด ๆ แต่ชายฉกรรจ์ผู้นั้น ยังคงรีบเร่งไปถอดกลอนประตูแล้วเปิดออก

ชั่วครู่ ชายฉกรรจ์อีกผู้หนึ่ง วิ่งลนลานเข้ามาด้วยสีหน้าเหน็ดเหนื่อยจนเหงื่อโซมกาย กระแทกตัวลงนั่งแล้ว กล่าวกับชายชราหน้าแดง

"ปึงฮู่ฮวบ กงจื้อพวกเราไม่สำเร็จดั่งคาด..."

ชายชราหน้าแดงมิรู้สึกตื่นเต้นสงสัยเลย เพียงถามด้วยความกังวล

"ยี่กงจื้อยังปกติกระมัง ?"

"ยังดี"

"ปึงจิ้นเฮง ยังดีของเจ้าหมายความอย่างไร ?"

ชายฉกรรจ์หน้าเขียวซีดที่มีนามปึงจิ้นเฮง ถือดีว่ามันเป็นคนสนิทของยี่กงจื้อจึงมิได้กริ่งเกรงชายชราหน้าแดงสักเท่าใด ยังคงนั่งตอบด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

"ฝีมือผู้แซ่งักไม่เลวจริง ๆ กงจื้อฉวยโอกาส ที่มันต่อสู้กับพวกเฮี้ยงเทียนจินหยิน เฮาะฮงจินหยิน ซัดฉาบบินออกไปสามข้าง เห็นชัดว่ามันถูกฉาบล้มลงกับพื้นจึงทะยานกายออกจากที่ซ่อน หมายตัดศีรษะมันมา คาดคิดมิถึง มันนอกจากใช้ฝักดาบฟาดฉาบหล่นไปข้างหนึ่งแล้ว สองมือซ้ายขวายังอาศัยการช่วยของดาบสวรรค์ หนีบฉาบทั้งสองข้างไว้ กงจื้อพอฟันกระบี่ผิดเป้าทราบทันทีว่าเป็นเรื่องเลวร้าย ตอนพุ่งตัวย้อนกลับเข้ามาในป่า ถูกผู้แซ่งักซัดฉาบบินคืนมา กรีดใส่ที่น่องเป็นแผลยาวถึงห้าหกนิ้ว"

ชายชราหน้าแดงกล่าวด้วยความกังวล

"แผลยาวห้าหกนิ้ว แสดงว่าต้องเป็นแผลที่ลึกมาก !"

"ลึกแทบเห็นกระดูกเลย พวกเราเพราะปฐมพยาบาล และหาที่พักให้แก่กงจื้อ จึงเสียเวลาถึงตอนนี้"

ชายชราหน้าแดงครุ่นคิดอยู่เนิ่นนานจึงกล่าว

"การดำเนินงานของเบ๊อันอิดเป็นอย่างไร ?"

"ฟังพวกศิษย์ในเมืองว่า...ว่ามัน...ว่ามัน"

"เพ้ย ! ปึงจิ้นเฮง ว่ากล่าวกับเล่าฮู ควรรวบรัดตัดความกว่านี้"

"ล้มเหลวแล้ว"

"ความคิดเหลวไหล !"

ปึงจิ้นเฮงรีบเถียงขึ้น

"อุบายความคิดนี้ เป็นกงจื้อครุ่นคิดออกมาเอง พวกเรามิได้เสนอความคิดเลย"

ชายชราหน้าแดงตบฉาดลงบนโต๊ะ ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"บังอาจ ! เจ้าว่ากล่าวกับผู้ใด"

ปึงจิ้นเฮงเห็นชายชราหน้าแดงมีโทสะแล้ว รีบผุดลุกขึ้นรับคำด้วยความหวาดหวั่น

“ผู้ต่ำต้อยมิกล้า ผู้ต่ำต้อยสมควรตาย”

“เฮอะ พวกเจ้าทั้งหลายคน จงระวังตัวให้เราไว้ ตัวงักฮุ้นฮงยังไม่สามารถวางราบ พวกเจ้าก็กระตุ้นให้กงจื้อ ไปเล็งเป้าหมายที่บ๊วยเล้งซึงแห่งท้อฮวยเก็ง พวกเจ้าเข้าใจ ความยุ่งยากของพรรคเราตอนนี้ ยังไม่ใหญ่หลวงเพียงพอ ?”

เห็นชายชราหน้าแดงยังมีโทสะไม่ผ่อนคลาย ปึงจิ้นเฮงจึงได้แต่รับคำตลอดเวลา สงบปากคำมิกล้าส่งเสียงอีก

ชายชราหน้าแดงเห็นปึงจิ้นเฮงยืนสำรวมนอบน้อมโทสะคลายไปไม่น้อย เน้นเสียงหนัก ๆ ต่อ

“ทางด้านฮั่งคี่ซ่อเพลี่ยงพล้ำ บวกกับยี่กงจื้อที่ใช้ฉาบบินที่เราสร้างพิเศษลอบประทุษล้มเหลว งักฮุ้นฮงต้องทราบเล่าฮูมาแล้ว เพราะมันเคยเห็นฉาบบินของเล่าฮู กอปรกับเจ้าเฒ่าฮั่งคี่ซ่อรักตัวกลัวตาย พอถูกงักฮุ้นฮงคุกคามบังคับต้องพามันมาหาถึงที่นี้แน่”

พอชายชราหน้าแดงแยกแยะเช่นนั้น สีหน้าของทุกผู้คน มีเค้าตื่นเต้นจนกระวนกระวายแล้ว

หลังจากมองหน้ากันไปมาอยู่ครู่หนึ่ง ปึงจิ้นเฮงจึงเอ่ยปาก

“เรียนฮู่ฮวบ ฮั่งคี่ซ่อทราบท่านผู้เฒ่าอยู่ที่นี้ ?”

ท่าทีและถ้อยคำของมัน เปลี่ยนแปรจากเดิมโดยสิ้นเชิง

ชายชราหน้าแดงก็ไม่ยินดีดูแคลนคนสนิทของกงจื้อ จึงตอบช้า ๆ

“ตึกของชาวบ้านหลังนี้ เป็นมันจัดหาให้เล่าฮู มันไหนเลยไม่ทราบเล่าฮูอยู่ที่นี้”

ปึงจิ้นเฮงถามด้วยความกระวนกระวาย

“ฮู่ฮวบ ตอนนี้พวกเราควรทำอย่างไร ?”

แสดงเป็นคำถาม ที่ทุกผู้คนในห้องต่างต้องการทราบ จึงจับตามองไปที่ใบหน้าชายชราหน้าแดงเป็นจุดเดียวกัน

ชายชราหน้าแดงหันมองอันฮกช้วนพลางถาม

“ฮกช้วน ตามความเห็นของเจ้า ?”

ชายกลางคนนามอันฮกช้วนใคร่ครวญอยู่ชั่วครู่ ตอบช้า ๆ

“มีฮู่ฮวบอยู่ที่นี้ พวกเราไม่ต้องกริ่งเกรงงักฮุ้นฮง”

คนอื่น ๆ ต่างสนับสนุนเป็นเสียงเดียวกัน แต่ชายชราหน้าแดงสั่นศีรษะกล่าว

"เล่าฮูก็น่ากลัวมิใช่คู่มือของงักฮุ้นฮงได้ และในใจพวกเจ้า ก็ต้องมีความคิดเห็นเช่นนี้"

ความในใจของทุกคน ถูกชายชราหน้าแดงเปิดเผยตรง ๆ ต่างละอายจนก้มศีรษะต่ำ ไม่กล้าสู้หน้าอีกแล้ว ชายชราหน้าแดงจึงเน้นเสียงต่อ

"ตอนนี้พวกเรารีบเร่งไปที่บ้านคักฮู่ฮวบ เมื่องักฮุ้นฮงมาหาที่นี้ไม่พบพวกเรา ต้องรีบไปที่บ้านคักฮู่ฮวบแน่นอน"

ปึงจิ้นเฮงถาม

"เรียนฮู่ฮวบ ผู้ต่ำต้อยใช่ต้องรีบเร่งกลับไปเรียนยี่กงจื้อ ให้ไปสมทบที่นั้นด้วยหรือไม่ ?"

ชายชราหน้าแดงครุ่นคิดชั่วครู่จึงตอบ

"ไม่ต้องแล้ว เจ้ากลับไปเรียนยี่กงจื้อ บอกว่าเราบอก ให้ท่านรีบเร่งกลับไปเรียนปังจู๊ที่สำนักใหญ่ หากภายในหนึ่งเดือนนี้ เรายังกลับไปไม่ถึง ขอให้ปังจู๊เพิ่มการป้องกันเข้มแข็งยิ่งขึ้น"

เมื่อเห็นสีหน้าชายชราเคร่งเครียดกังวลปานนั้น ปึงจิ้นเฮงรู้สึกทันทีเรื่องราวหนักหนาสาหัสมากแล้ว จึงตอบอย่างนอบน้อม

"ทราบแล้ว ผู้ต่ำต้อยจะไปเรียนต่อยี่กงจื้อทันที"

จบคำลนลานหันกาย เร่งฝีเท้าออกจากห้องไป แต่ชายชราหน้าแดงสั่งไล่หลัง

"ตอนออกไป ถือโอกาสบอกกับพวกเฮียตี๋ที่เป็นยาม ถอนกำลังไปสมทบที่บ้านคักฮู่ฮวบโดยเร็ว"

ปึงจิ้นเฮงที่ถึงปากประตูแล้ว ต้องหันมาถามด้วยความงุนงงสงสัย

"เรียนฮู่ฮวบ เฮียตี๋ที่อยู่ยาม ถูกใช้ให้ไปอยู่ยามแต่เมื่อใด ?"

ชายชราต้องโพล่งด้วยความงุนงงสงสัย

"ตอนเจ้ามา พวกมันมิได้สกัดสอบถามเจ้า ?"

"ผู้ต่ำต้อยไม่เห็นทางด้านนอกมีคนอยู่เลย"

สีหน้าชายชราเปลี่ยนแปรทันที เน้นเสียงหนัก ๆ

“เจ้ากลับมาก่อน”

บรรยากาศในห้อง คล้ายผนึกแข็งตัวจนผู้คนแทบหายใจไม่ออก เพราะลางบ่งบอกว่า ใกล้จะเกิดเหตุเภทภัยแล้ว

รอจนปึงจิ้นเฮงกลับมานั่งในที่เดิม ชายชราหน้าแดงจึงลอบล้วงฉาบบินสร้างพิเศษออกจากชั้นในสุดของเสื้อ กวาดสายตาคมกล้า ไปยังหน้าต่างสองบานที่อยู่สองข้างประตูแวบหนึ่ง พลันเป่าตะเกียงบนโต๊ะดับลง ส่งเสียงหนัก ๆ

“งักฮุ้นฮง การดำเนินงานของท่านรวดเร็วจริง ๆ เร็วจนนอกเหนือจากที่เล่าฮูคาดหมายไว้มาก”

นอกห้องเงียบวังเวง ไม่มีเสียงใดสะท้อนมาเลย ชายชราหน้าแดงเน้นเสียงหนัก ๆ ต่อ

“งักฮุ้นฮง ในเมื่อท่านจงใจมาหาเล่าฮู บัดนี้ เล่าฮูทราบว่าท่านอยู่ที่ด้านนอกแล้ว หดหัวหดหางเช่นนี้ นับเป็นกระไรกัน ?”

วาจาชายชราหน้าแดงเพิ่งขาดคำ พลันมีเสียงแค่นหัวร่อดังขึ้นที่นอกหน้าต่างด้านซ้าย

เสียงแค่นหัวร่อเพิ่งดัง มือขวาชายชราหน้าแดงสะบัดไปที่หน้าต่างทันทีประกายแวววาวสองสาย พุ่งวาบออกจากหน้าต่างไป นอกหน้าต่างมีเสียงครางเบา ๆ แล้วเสียงร่างคนล้มกับพื้นดังหนัก ๆ

ผู้คนทั้งหลายพอได้ยิน พากันโห่ร้องด้วยความลิงโลดยินดี ชายชราหน้าแดงก็มีสีหน้ากระหยิ่มยินดีเช่นกัน

อันฮกช้วนประจบขึ้น

“งักฮุ้นฮงถูกชาวยุทธ์เล่าลือ จนคล้ายมีวิทยายุทธ์ครอบคลุมแผ่นดินหาผู้ใดทัดเทียมมิได้ แต่อยู่ต่อหน้าฮู่ฮวบพวกเรา ก็เพียงนี้เท่านั้นเอง”

ปึงจิ้นเฮงก็ไม่ยอมอยู่ล้าหลัง รีบประจบขึ้นบ้าง

“มิใช่งักฮุ้นฮงต่ำทราม แต่เป็นฉาบบินของฮู่ฮวบพวกเราเลิศล้ำเกินไป”

เสียงปึงจิ้นเฮงเพิ่งขาดคำ มีเสียงแค่นเย็นชาดังมาจากนอกหน้าต่างด้านขวาอีกครั้ง

สีหน้าชายชราเปลี่ยนแปรทันที สองมือสะบัดขึ้นพร้อมกัน ฉาบบินสี่ข้างพุ่งวาบออกไปปานสายฟ้า

ฉาบสองข้างที่มือซ้าย แยกเข้าใส่ซ้ายขวาของหน้าต่าง ส่วนสองข้างของมือขวา พุ่งเคียงคู่กันสู่ด้านบนของหน้าต่างข้างหนึ่ง ช่องใต้ชายคาอีกข้างหนึ่ง ฉาบบินทั้งสี่ แทบจะกรีดกระดาษหน้าต่างขาด พุ่งออกไปนอกห้องโดยพร้อมกัน

ที่ชายชราหน้าแดงจู่โจมเช่นนี้ แสดงว่าได้คาดคำนวณไว้ก่อน ศัตรูที่นอกห้อง อาจจะกระโดดหลบหลีกเช่นไร จึงสกัดทางทุกด้านไว้หมดสิ้น

มีเสียงครางเบา ๆ ดังสองครั้ง เสียงร่างล้มฟาดกับพื้นติดตามมาสองครา แสดงว่าฉาบบินมิได้ผิดเป้า

ชายชราหน้าแดงเงี่ยหูฟังจนจดจ่ออยู่ชั่วครู่ จึงแค่นหัวร่อด้วยความกระหยิ่มภาคภูมิกล่าว

"เฮอะ บุรุษหนุ่มเยาว์วัย อย่างไรก็ไม่อาจสะกดกลั้นจิตใจที่วู่วามหุนหันได้"

อันฮกช้วนเพ่งมองชายชราหน้าแดงแน่วนิ่ง กล่าวอย่างมิใคร่วางใจ

"ฮู่ฮวบหมายความ..."

"งักฮุ้นฮงสมควรล้มลงแล้ว"

ขาดคำสั่งเสียงหนัก ๆ

"ออกไปดู ใช่มัน หามมันเข้ามา"

พวกอันฮกช้วนทั้งสี่ ต่างผุดลุกขึ้นตามคำสั่งทันที ชายชราหน้าแดงส่งเสียง

"ปึงจิ้นเฮงอยู่ก่อน"

เมื่อพวกอันฮกช้วนทั้งสามออกจากห้องไป ปึงจิ้นเฮงประจบต่อชายชราหน้าแดง

"เพียงฮู่ฮวบยกมือก็กำจัดงักฮุ้นฮงไปได้ ขจัดเภทภัยแก่ทิฮ้วยปังของพวกเรา ปังจู๊จะต้องปีติยินดีอย่างยิ่งแน่"

"กำจัดทารกปากมิสิ้นกลิ่นน้ำนมคนเดียว ไม่อาจนับ..."

ชายชราหน้าแดงกล่าวไม่ทันจบความ ต้องชะงักลงกลางคัน เพราะร่างที่มีโลหิตชุ่มโชกของอันฮกช้วนโถมกลับมาในห้อง

ชายชราหน้าแดงผุดลุกขึ้นร้องด้วยความตระหนก

"อันฮกช้วน ผู้ใดลงมือ ?"

อักฮกช้วนฟุบโครมลงบนโต๊ะ ปากอ้ากว้างด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว แต่ไม่สามารถส่งเสียงได้

"ฝีมือเราเอง"

เสียงนี้ดังมาจากปากประตู

ชายชราหน้าแดงรีบเงยหน้า ก็เห็นบุรุษหนุ่มในอาภรณ์เก่าคร่ำคร่า ยืนเอนกายพิงกรอบประตูอย่างปลอดโปร่งแจ่มใส

ชายชราหน้าแดงสะท้านขึ้นเฮือกหนึ่งก่อน จึงปั้นสีหน้าเคร่งเครียด แค่นเสียงเย็นชา

"เจ้าเป็นผู้ใด ?"

"งักฮุ้นฮง !"

ชายชราหน้าแดงกวาดตามองงักฮุ้นฮงขึ้น ๆ ลง ๆ ชั่วครู่ จึงแค่นหัวร่อถาม

"เจ้าคือปลาน้อย ที่หลุดจากร่างแหเมื่อคราวกระโน้น ?"

สีหน้างักฮุ้นฮงเยือกเย็นเป็นปกติ ส่งเสียงราบเรียบ

"พวกท่านหาเรา ที่เป็นปลารอดจากร่างแหมาเนิ่นนานถึงห้าปีแล้ว ใช่กระมัง ?"

"เฮอะ ในที่สุด วันนี้เล่าฮูหาเจ้าพบจนได้แล้ว"

"ท่านก่อกวนผิดแล้ว เป็นผู้แซ่งักมาหาท่าน มิใช่ท่านหาผู้แซ่งักพบ"

"เฮอะ เล่าฮูเห็นว่า ไม่มีความผิดแปลกกันอย่างไร"

"ฮา ฮา...ไม่มีความผิดแปลก หากไม่มีความผิดแปลก ทีงั่วเซาะฮุ้น (เหนือฟ้าล่าวิญญาณ) เต็งเฮี่ยงเซ่งที่ยิ่งใหญ่เกรียงไกร ไหนเลยจะใช้อาวุธลับเฉพาะตัว ลอบจู่โจมถึงสองครั้งครา หรือการต่อสู้เช่นนี้ ก็เป็นฝีมือเฉพาะตัวของท่าน ?"

ชายชราหน้าแดงที่มีนามเต็งเฮี่ยงเซ่ง ฉายาทีงั่วเซาะฮุ้น (เหนือฟ้าล่าวิญญาณ) ตวาดด้วยโทสะ

"จัดการกับเจ้าที่เป็นเดนตายทรยศต่อพรรค เล่าฮูไม่ต้องถกคุณธรรมยุทธจักรใดกับเจ้า"

"ท่านน่ากลัวมิใช่ ไม่คิดจะถือคุณธรรมยุทธจักรกระมัง ? น่ากลัวคง

สำนึกตัวเองมีน้ำหนักไม่เพียงพอดอก”

เต็งเฮี่ยงเซ่งตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“โอหังบังอาจ ! เจ้าเป็นตัวกระไร กล้ากล่าววาจาเช่นนี้ต่อเล่าฮู ?”

“แล้วท่านเข้าใจ ตัวเองเป็นผู้ใด ?”

เต็งเฮี่ยงเซ่งงุนงงไปวูบ จึงคำรามขึ้นสุดเสียง

“เป็นญาติผู้ใหญ่ของเจ้า”

“ท่านถึงกับเปล่งออกจากปากมาได้ ?”

“เล่าฮูไฉนกล่าวไม่ได้ ? อาศัยความสัมพันธ์ของเล่าฮูกับบิดาเจ้าเมื่อครั้งก่อน เล่าฮูก็เป็นญาติผู้ใหญ่ของเจ้า”

“อาศัยท่านที่ขายบิดาผู้ล่วงลับ เพื่อรับตำแหน่งฮู่ฮวบของทิฮ้วยปังนี้ใช่หรือไม่ ?”

หัวใจเต็งเฮี่ยงเซ่งสะท้านอย่างรุนแรง แล้วคำราม

“ผู้ใดว่าเราขายมัน ?”

“เฮอะ เมื่อกาลกระโน้น ผู้ใดไล่บิดากับบุตรพวกเราไปที่เชิงผาเอียง-ยิกฮง ท่านสมควรทราบกระมัง ? คนที่อยู่ระหว่างกระหยิ่มยินดี และมั่นใจว่าต้องประสบผลสำเร็จเต็มที่นั้น มักจะโพล่งความลับในใจออกไปโดยไม่รู้ตัวเสมอ”

สีหน้าทีงั่วเซาะฮุ้นเต็งเฮี่ยงเซ่งเปลี่ยนแปรไปแล้ว

งักฮุ้นฮงส่ายหน้า กล่าวอย่างเหยียดหยามดูแคลน

“พวกท่านทั้งสอง ขายมิตรสหายหวังลาภยศ แม้ต่างได้รับตำแหน่งฮู่ฮวบในทิฮ้วยปัง แต่ก็ไม่ผิดกับสุนัขเฝ้าประตูสองตัว ผู้หนึ่งถูกบงการให้มาเฝ้ารอเราในที่นี้ถึงห้าปีเศษ ผู้หนึ่งต้องมาสำรวจในที่นี้ทุก ๆ ปี ปีละหลาย ๆ ครั้ง จวบจนสองท่านขุดรากถอนโคนตระกูลงักหมดสิ้นจึงนับว่าปฏิบัติหน้าที่สำเร็จสมบูรณ์ หากสองท่านไม่มีความสามารถขุดรากถอนโคนตระกูลงักไป ท่านก็มีแต่ใช้ความตายทดแทนพระคุณยิ่งใหญ่ของเจ้านายท่านใช่หรือไม่ ?”

สีหน้าเต็งเฮี่ยงเซ่งบัดเดี๋ยวซีดขาว บัดเดี๋ยวเขียวคล้ำ เขม้นมองงัก-ฮุ้นฮงแน่วนิ่งปานจะกินเลือดกินเนื้อ เค้นเสียงจากไรฟัน

“ผู้เยาว์ปากมิสิ้นกลิ่นน้ำนม เจ้าเข้าใจตัวเองตอนนี้แก่กล้าเพียงพอแล้ว ?”

“ในตัวท่านยังมีฉาบอีกสามข้าง...”

วาจางักฮุ้นฮงมิทันจบความ ร่างเต็งเฮี่ยงเซ่งพลันหมุนขวับ ประกายแวววับสามสายพุ่งวาบเข้ามาในสามทิศทาง แยกเป็นบน กลาง ล่าง เข้าใส่งักฮุ้นฮงปานประกายไฟ

ดวงตางักฮุ้นฮงเป็นประกายแวววาวขึ้นวูบหนึ่ง พลันชักดาบสวรรค์ออกจากฝัก สืบเท้าเข้าหาฉาบบินทั้งสามข้างสองก้าว

เสียงดังตัง ๆ สนั่นสะท้านแก้วหูผ่านพ้นแล้ว เสียงคล้ายเครื่องเคลือบตกกระทบพื้น แตกกระจายดังตามติด ฉาบบางที่มีความเร็วปานสายฟ้าทั้งสามข้าง แหลกละเอียดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยอยู่ที่แทบเท้างักฮุ้นฮง

ฉาบบินบางเบาราวปีกจักจั่น ถูกซัดออกไปด้วยความเร็วสูงสุด นอกจากฟาดจากเบื้องบนลงล่าง หรือจากเบื้องล่างขึ้นบน ไม่มีทางที่จะฟาดขึ้นฟาดลงโดยพร้อมกันเด็ดขาด

แต่ตอนนี้ ฉาบบินทั้งสองข้าง ต่างร่วงลงไปพร้อมกัน แสดงแน่ชัดเป็นการฟาดจากบนลงล่าง แต่ทว่าในระยะประชิดติดตัวปานนี้ สามารถฟาดฉาบบินที่เร็วปานสายฟ้าให้ร่วงหล่นลงพร้อมกัน ฝีมือที่ใช้ดาบ สมควรจะรวดเร็วถึงระดับใด ?

เต็งเฮี่ยงเซ่งเบิ่งตาเหลือกค้าง จ้องมองเศษฉาบที่แตกละเอียดกับพื้นหัวใจเต้นถี่เร็วปานรัวกลองแล้ว

งักฮุ้นฮงสืบเท้าอีกสองก้าว เหยียบย่ำอยู่บนเศษโลหะของฉาบบิน เขม้นมองเต็งเฮี่ยงเซ่งพลางแค่นเสียงเย็นชา

“ตัวโอ้วมกเอี้ยอยู่ที่ใด ?”

พอได้ยินงักฮุ้นฮงเอ่ยถึงนามเจ้านาย ปึงจิ้นเฮงต้องสืบเท้าไปที่ข้างกายเต็งเฮี่ยงเซ่งโดยไม่รู้ตัว

ดวงตาเต็งเฮี่ยงเซ่งเป็นประกายอำมหิตขึ้นวูบ พลันตบฉาดเข้าใส่กลางหลังปึงจิ้นเฮง ปึงจิ้นเฮงต้องฟาดโครมลงกับพื้น โลหิตทะลักจากทวารทั้งเจ็ดไม่ขาดสาย ตายโดยไม่ทันส่งเสียงแผดร้องเลย

เต็งเฮี่ยงเซ่งเขม้นมองงักฮุ้นฮงอย่างเคียดแค้นพลางแค่นเสียง

“งักฮุ้นฮง ยี่กงจื้อของพวกเราอยู่ที่นี้เอง เสียดายที่เจ้าหาไม่พบแน่”

“ดูท่าทางมีความมั่นใจ ไม่บอกที่อยู่ของมันแก่เราได้ ?”

"ใช่"

เต็งเฮี่ยงเซ่งตอบพลางชักกระบี่ออกมา ยกขึ้นขวางอกเตรียมพร้อม งักฮุ้นฮงจึงแค่นหัวร่อกล่าว

"ห้าวหาญเพียงพอ ภักดีเพียงพอ แต่ทว่า ท่านน่ากลัวมิได้ใคร่ครวญโดยละเอียดก่อน"

"ฮา ฮา...นอกจากตาย ไม่มีภัยใดยิ่งใหญ่กว่า เล่าฮูไยต้องใคร่ครวญด้วย ?"

"นอกจากตาย ท่านไม่มีทางสายที่สองให้เลือกจริง ๆ"

"ฮา ฮา...งักฮุ้นฮง คิดจะใช้ความตายมาขู่เข็ญเล่าฮู เจ้าคำนวณผิดพลาดแล้ว"

"ท่านอาจไม่กลัวตายจริง หวังว่าผู้เกี่ยวข้องกับท่าน ต่างมีความห้าวหาญเช่นดั่งท่านด้วย"

"เฮอะ เฮียตี๋ของทิฮ้วยปัง ต่างกำลังรอเจ้าอยู่ เมื่อเผชิญหน้ากันเจ้าก็ทราบ พวกมันใช่เป็นเช่นเล่าฮูหรือไม่ ?"

"คนที่เกี่ยวข้องกับท่าน ต่างอยู่ในพรรคทิฮ้วยปังหรือไร ?"

เต็งเฮี่ยงเซ่งงุนงงไปวูบก่อน สีหน้าจึงเปลี่ยนแปร ถลึงจ้องงักฮุ้นฮงด้วยความเดือดดาล แค่นเสียงจากไรฟัน

"งักฮุ้นฮง พฤติการณ์ทั้งมวลของเล่าฮู มิได้เกี่ยวข้องกับครอบครัวเล่าฮูเลย เจ้าสมควรรู้จักคุณธรรมยุทธจักรกระมัง ?"

"ผู้แซ่งักสมควรรู้จัก แต่ท่านพอจะไม่จำเป็นต้องรู้จัก ใช่หรือไม่ ? เต็ง-เฮี่ยงเซ่ง ท่านลืมเมื่อคราวกระโน้นท่านใช้วิธีใดต่อตระกูลงักเรา บิดาผู้ล่วงลับเป็นผู้ใดของท่าน ท่านยังจำได้กระมัง ?"

เต็งเฮี่ยงเซ่งปากอ้าตาค้าง เหม่อมองงักฮุ้นฮงโดยไม่มีวาจาตอบโต้แล้ว

งักฮุ้นฮงแค่นเสียงต่อ

"ท่านยังมีวาจาแก้ตัวใด ?"

เต็งเฮี่ยงเซ่งกำด้ามกระบี่แนบแน่นกว่าเดิม ยกช้า ๆ ขึ้นขวางอกไว้ งักฮุ้นฮงผงกศีรษะกล่าว

"ใช่ ใช้กระบี่ จึงเป็นความหวังเพียงหนึ่งเดียวของท่านในตอนนี้"

"งักฮุ้นฮง รุกเข้ามาเถิด"

"หากท่านผู้แซ่งักลงมือก่อน ท่านน่ากลัวไม่มีโอกาสปัดป้องหลงเหลือ"

เต็งเฮี่ยงเซ่งสืบเท้ามาสองก้าว คำรามด้วยโทสะ

"เด็กโอหังบังอาจ หาที่ตาย !"

ในเสียงคำราม สะบัดกระบี่จนมีประกายกระจายเจิดจ้าทะลักทลายเข้าใส่งักฮุ้นฮงปานภูเขาถล่มทลาย นับเป็นอานุภาพกราดเกรี้ยวดุดันสุดเปรียบประมาณได้

ดาบสวรรค์ในอุ้งมืองักฮุ้นฮงเบนออกด้านนอกก่อนจึงกรีดเข้าสู่ด้านในปานสายฟ้า เมื่อปลายดาบชี้ถึงกึ่งกลางพลันหยุดลง

เสียงโลหะกระทบกันดังถี่เร็ว ม่านกระบี่ที่หนาแน่นถี่ยิบของเต็งเฮี่ยงเซ่งถูกทะลวงเป็นโพรงใหญ่ประมาณสามเชียะอย่างไม่คาดหมาย

งักฮุ้นฮงสะอึกร่างตามดาบเข้าไปในโพรงแตกที่กว้างประมาณสามเชียะนั้นทันที

พริบตาที่งักฮุ้นฮงเริ่มตีโต้เข้าไปในช่องว่าง มือซ้ายเต็งเฮี่ยงเซ่งพลันสะบัดฉาบบินอีกสองข้าง พุ่งวาบเข้าใส่งักฮุ้นฮงปานสายฟ้า

ระยะกระชั้นชิด และฉาบบินยังลอยกระเพื่อมไม่มีแนวแน่นอน ผสานกับกระบี่ยาวของเต็งเฮี่ยงเซ่งจนแนบแน่นเข้มแข็ง นับแต่เต็งเฮี่ยงเซ่งออกสู่ยุทธจักร ผู้ที่สามารถหลบหนีการพลันจู่โจมเช่นนี้ของมัน มีอยู่เพียงไม่กี่คนเท่านั้น

สามฉาบช่วยชีวิตนี้ของมัน เสริมสร้างให้มันได้ฉายาทีงั่วเซาฮุ้น (เหนือฟ้าล่าวิญญาณ)

ร่างที่สะอึกไปเบื้องหน้าของงักฮุ้นฮง พลันเบนออกด้านซ้าย หลบหลีกฉาบบินสามข้างที่พุ่งเข้ามาจู่โจมาทางด้านตรงแล้ว การตีโต้ของดาบสวรรค์ย่อมชะลอลงไปวูบหนึ่ง คล้ายดังสูญเสียความสามารถจู่โจมศัตรูไป

เต็งเฮี่ยงเซ่งไม่เสียที่เป็นจิ้งจอกเฒ่าเจ้าเล่ห์ มันชิงปราดไปที่ปากประตูยึดทางถอยของมันไว้ได้ก่อน จึงหันกายมาสะบัดกระบี่จู่โจมใส่งักฮุ้นฮง

เต็งเฮี่ยงเซ่งทอดทิ้งโอกาสเป็นฝ่ายรุกไล่ แต่ชิงเส้นทางถอยหนีของมันไว้ก่อน งักฮุ้นฮงทราบทันที ว่าฝ่ายตรงข้ามมีความคิดเห็นอย่างไร

ดังนั้นเอง หมุนร่างเพิ่มความเร็วและพลังของดาบสวรรค์ ต่อต้านใส่

กระบี่เต็งเฮี่ยงเซ่งที่พลิกตัวมาจู่โจม

เต็งเฮี่ยงเซ่งมีประสบการณ์โชกโชนชำนาญ พอเห็นแนวทางดาบของงักฮุ้นฮง ทราบทันทีว่ามันไม่มีทางต่อต้านได้ กระบี่ที่ทะลวงแทงออกไป พลันเปลี่ยนจากจู่โจมเป็นตั้งรับ โดยชะงักไว้ในกลางคัน สะบัดกวัดแกว่งจนมีกำแพงกระบี่ขึ้นชั้นหนึ่ง

เสียงติง ๆ ดังถี่สิบสามครา เต็งเฮี่ยงเซ่งพลันรู้สึก กระบี่ของมันสั่นสะท้านไม่หยุด มิอาจควบคุมบังคับได้ ต้องลอบร้องแย่แล้วในใจ พลันถีบตัวพุ่งหนีออกไปสุดแรง

ด้วยประสบการณ์ต่อสู้เสี่ยงชีวิตอย่างโชกโชน แต่ละขั้นตอนของเต็ง-เฮี่ยงเซ่งต่างคำนวณไว้ได้แน่ชัด แต่เมื่อเผชิญหน้ากับดาบที่ไวดั่งสายฟ้าของงักฮุ้นฮง ยังคงไม่อาจสมใจดั่งที่คาดคิดได้

ร่างเต็งเฮี่ยงเซ่งกระโดดออกพ้นประตูแล้ว แต่เท้าขวาถอนช้าไปชั่ววูบ น่องถูกปลายดาบคมกริบของงักฮุ้นฮงกรีดเป็นแผลยาวสี่นิ้วลึกครึ่งนิ้ว

ไม่มีเวลาตรวจบาดแผลแล้ว เต็งเฮี่ยงเซ่งพอสัมผัสพื้น ถีบตัวพุ่งปราดขึ้นหลังคา กระโดดหนีไปทางตะวันออกเฉียงใต้สุดแรง

เต็งเฮี่ยงเซ่งเร่งฝีเท้าหนีไปร่วมสองร้อยวา จึงกล้าเบือนหน้ากลับมาเห็นงักฮุ้นฮงมิได้ไล่ตามล่าสังหาร จึงหยุดเท้าตะปบเสื้อออกชิ้นหนึ่งพันแผลที่น่องไว้ จากนั้นเปลี่ยนทิศทาง อ้อมไปยังคฤหาสน์ของคักแกง้วนโดยเร็ว

เนื่องจากอ้อมทาง กอปรกับแผลที่น่องขวาปวดแปลบ เต็งเฮี่ยงเซ่งจึงวิ่งเป็นเวลาสองชั่วยามเต็ม ๆ จึงนับว่าห่างจากคฤหาสน์ของคักแกง้วนประมาณสองร้อยวา

เต็งเฮี่ยงเซ่งซ่อนตัวอยู่หลังต้นไม้ สำรวจเป็นเวลาเนิ่นนาน แน่ใจไม่มีศัตรูสะกดรอยตามมา จึงเดินไปที่ประตูหลังของคฤหาสน์

ด้านหลังคฤหาสน์คักแกง้วน เป็นภูเขาเตี้ย ๆ มีป่ารกทึบ แสดงว่าเต็งเฮี่ยงเซ่งคาดคิด ไปทางประตูหลังจะเร้นลับและปลอดภัยกว่า

เต็งเฮี่ยงเซ่งเพิ่งถึงเชิงเขาเตี้ย พลันเห็นมารพสุธาฮั่งคี่ซ่อถลันออกจากป่ามาทักทาย

“เต็งฮู่ฮวบ ท่านไฉนเพิ่งมาถึง ?”

พอเห็นมารพสุธาฮั่งคี่ซ่อ เต็งเฮี่ยงเซ่งหันกายเตลิดหนีทันที วิ่งเลียบตามกำแพงไปที่ประตูหน้า

จากประตูหลัง ถึงซุ้มประตูด้านหน้าของคฤหาสน์เป็นระยะทางร้อยวาเต็ม ๆ เต็งเฮี่ยงเซ่งวิ่งไปได้ห้าสิบกว่าวา ยังไม่เห็นงักฮุ้นฮงไล่ล่าตามมา ฉุกใจด้วยไวปัญญาแล้ว รีบวกกายวิ่งกลับไปในทางเดิม

ตอนเต็งเฮี่ยงเซ่งวิ่งกลับมาถึงที่เดิม มารพสุธาฮั่งคี่ซ่อมิทราบหายไปแห่งหนใดแล้ว มันลอบแค่นหัวร่อในใจ เร่งฝีเท้าวิ่งตามทางเล็ก ๆ ในป่าตรงสู่ประตูหลังของคฤหาสน์

เมื่อเต็งเฮี่ยงเซ่งวางใจวิ่งไปจนถึงยอดเขาเตี้ย ต้องชะงักเท้าจนตะลึงลานทันที

"ในที่สุด ท่านยังคงกลับมาแล้ว"

งักฮุ้นฮงยืนอยู่ที่ไหล่เขาเตี้ย ห่างจากยอดเขาไม่ถึงแปดเชียะ ซึ่งเป็นตำแหน่งแห่งที่ซึ่งอยู่บนยอดเขาไม่สามารถมองเห็นได้

คาดคิดมิถึงเด็ดขาด งักฮุ้นฮงจะใช้ประสบการณ์โชกโชนชำนาญของศัตรูขุดหลุมพรางให้ศัตรูตกลงไปเอง

จนตอนนี้ เต็งเฮี่ยงเซ่งที่เข้าใจเสมอมาว่า แผนทั้งมวลที่ปังจู๊มีต่องักฮุ้นฮงมักประเมินงักฮุ้นฮงสูงส่งเกินความจริง ต้องเปลี่ยนแปรจากเดิมหมดสิ้นแล้ว ความงุนงงเริ่มกลายเป็นแตกตื่นเดือดดาล เต็งเฮี่ยงเซ่งคำรามสุดเสียง

"งักฮุ้นฮง เจ้า...สมควรตาย"

งักฮุ้นฮงหัวร่อกล่าว

"ผู้แซ่งักอยู่รอที่นี้จนพบตัวท่าน ยืนยันให้เห็น ผู้สมควรตายมิใช่เรา แต่เป็นท่าน แต่คืนนี้ท่านยังไม่ถึงกับต้องตาย"

"เจ้าคิดจะหยอกล้อเล่าฮูก่อน ?"

"เราเพียงต้องการให้ท่านตาย ไม่มีอารมณ์มาหยอกล้อกับท่าน พร้อมกันนั้นท่านไม่คู่ควรให้เราหยอกล้อท่าน ทุกประการของคืนนี้ ล้วนเนื่องเพราะท่านมีประสบการณ์โชกโชนชำนาญ ตัวเองหยอกล้อกับตัวเอง"

"อย่าโอหังลำพองไปนัก แมวตาบอดชนหนูตายเท่านั้น คืนนี้เจ้ารอจนพบเล่าฮู เพียงเพราะโชคดีเท่านั้น"

"เราได้บอกกับท่านแล้ว บ้านผู้แซ่งัก คือศูนย์รวมที่ทิฮ้วยปังตั้งขึ้นเพื่อรอผู้แซ่งัก ส่วนท่านมาตรวจการณ์เสริมกำลัง ท่านพบเรา และไม่สามารถจัดการเราได้ ท่านไม่มาที่นี้ร่วมปรึกษาหารือแผนสำคัญ ท่านยังจะสามารถไปที่ใดได้ ? เพราะเหตุผลนี้เอง ท่านคืนนี้ไม่สมควรที่จะวิ่งเป็นวงกว้างใหญ่ปานนั้นเลย"

เต็งเฮี่ยงเซ่งอับจนถ้อยคำตอบโต้ คำรามด้วยโทสะ

"เจ้าไม่ต้องกระหยิ่มลำพอง"

"ท่านทั้งที่สำนึกแน่ สารรูปของท่านขู่ขวัญเราไม่ได้ ไยต้องมารยาอีกด้วย ?"

เต็งเฮี่ยงเซ่งสะอึกเข้าไปสองสามก้าว ตวาดสุดเสียง

"งักฮุ้นฮง เจ้า...เจ้า..."

"กระบี่อยู่ในมือท่าน ออมกำลังไว้ใช้กระบี่มิประเสริฐกว่า ?"

พอนึกถึงใช้กระบี่ หัวใจของเต็งเฮี่ยงเซ่งฝ่อลงทันที เพ่งมองกำแพงสูงชันของคฤหาสน์ตระกูลคักที่ไกลกว่าหกสิบวา เปล่งเสียงดังกว่าเดิม

"งักฮุ้นฮง มีความกล้าจงตามเล่าฮู เข้าไปพิสูจน์ฝีมือสูงต่ำในบ้านตระกูลคักสักครั้ง เรื่องเมื่อคราวกระโน้น คักแกง้วนก็เคยร่วมมือด้วย"

"ฟังว่า คักแกง้วนได้กางตาข่ายฟ้าร่างแหดิน เพื่อรอให้ผู้แซ่งักได้มาหามันในที่นี้โดยเฉพาะ"

"เป็นไร ? ไม่กล้าเข้าไป ?"

"เรามาก็เพื่อเข้าไปเอง แต่ทว่า คักแกง้วนตระเตรียมมานานปีเช่นนี้ เราต้องการให้มันทราบ ความพยายามที่มันทุ่มเทมาหลายปี ไม่สามารถทำอันตรายผู้แซ่งักได้เลย ดังนั้นจึงคิดจะให้ท่านเข้าไปบอกแก่มันก่อนสักคำ ให้มันตกแต่งซ่อมแซมโดยเข้มแข็ง รอผู้แซ่งักเข้าไปหามัน"

เต็งเฮี่ยงเซ่งลอบปีติอย่างยิ่ง แต่แค่นเสียง

"เล่าฮูต้องนำวาจานี้ไปให้แก่มันแน่"

"นำวาจา เพียงอาศัยปากก็พอแล้ว"

สีหน้าเต็งเฮี่ยงเซ่งเปลี่ยนแปรทันที โพล่งสุดเสียง

"หมายความอย่างไร ?"

"เพื่อให้คักแกง้วนเชื่อสนิทใจ ว่าท่านเคยพบผู้แซ่งักมา ดังนั้นเรา

คิดจะรั้งแขนขวาของท่านไว้ !"

เต็งเฮี่ยงเซ่งถอยหลังก้าวใหญ่ ถลึงจ้องงักฮุ้นฮงด้วยความเดือดดาลพลางตวาด

"งักฮุ้นฮง เจ้าเห็นเล่าฮูเป็นคนเช่นไรไป ?"

"ท่านจะลงมือเอง ? หรือให้เราลงมือแทน ?"

เต็งเฮี่ยงเซ่งเหลือบมองกำแพงบ้านตระกูลคักอีกครา เกร็งกำลังเตรียมพร้อมเต็มที่ เขม้นมองงักฮุ้นฮงพลางแค่นเสียง

"มีความสามารถ เจ้าเข้ามาลงมือเอง"

งักฮุ้นฮงแค่นเสียงเย็นชา สืบเท้าเข้าหาเต็งเฮี่ยงเซ่งที่อยู่ห่างประมาณหกวา

พร้อมกับงักฮุ้นฮงที่สาวเท้าเข้าหา เต็งเฮี่ยงเซ่งถอยหลังไปทีละก้าว ยามเมื่อมันถอยถึงยอดภูเขาเตี้ย ในที่สุดก็หยุดลง

เนื่องเพราะหากถอยสืบไป งักฮุ้นฮงจะเป็นฝ่ายอยู่ในที่สูง การจู่โจมก็ยิ่งกราดเกรี้ยวเป็นภัยแก่มันมากขึ้น ในเสียงคำรามดังสนั่น มือซ้ายเต็งเฮี่ยงเซ่งสอดเข้าไปในอกเสื้อ กระบี่มือขวาสะบัดเป็นประกายแผ่นผืนใหญ่ พร้อมกันนั้นมือซ้ายที่สอดเข้าอกเสื้อ สะบัดใส่งักฮุ้นฮงทั้งยังถีบเท้าพุ่งตัวลงจากยอดเขาโดยเร็ว

เต็งเฮี่ยงเซ่งที่คาดคำนวณ ตอนมันสะบัดมือซ้าย งักฮุ้นฮงต้องหลงเข้าใจ มันจะซัดฉาบบินซ้ำเติมจนหลบออกด้านข้าง

เมื่อเช่นนั้น มันก็สามารถทะลวงผ่านไปโดยง่ายดาย พุ่งถึงประตูหลังของตระกูลงักโดยปลอดภัยแล้ว แต่ทว่ามันลืมว่างักฮุ้นฮงทราบพลังฝีมือของมันลึกซึ้งกระจ่าง

พร้อมกับประกายโลหิตที่สาดกระจาย เต็งเฮี่ยงเซ่งเซถลาไปห้าหกก้าวใหญ่ จึงกระแทกนั่งลงกับพื้น มือซ้ายกุมไหล่ขวาที่ถูกฟันแขนขาดออกไป โลหิตสด ๆ ฉีดจากง่ามนิ้วดุจเป็นน้ำพุ

งักฮุ้นฮงเค้นเสียงเชื่องช้า

"ท่านไปได้แล้ว ในเวลาสามวัน ผู้แซ่งักจะไปทวงชีวิตทั้งชราทั้งฉกรรจ์ของตระกูลคักแกง้วน"

สะกดกลั้นความเจ็บปวดที่จับจิตจับใจไว้ ทรงกายขึ้นช้า ๆ ก้มลงมอง

แขนขาดที่กระเด็นห่างไปสี่เซียะแวบหนึ่งแล้ว เขม้นมองงักฮุ้นฮงด้วยความอาฆาตแค้น แค่นเสียงจากไรฟัน

"ภายในสามวัน หากเจ้าไม่กล้าไป เจ้าก็เป็นลูกสุนัข"

"เฮอะ คนของตระกูลงัก ลั่นปากเป็นต้องมีสัจจะ เชิญท่านไปได้"

เต็งเฮี่ยงเซ่งแค่นเสียงหนัก ๆ วิ่งโซซัดโซเซลงจากไหล่เขาลับหายไปในทางน้อยอย่างรวดเร็ว

มารพสุธาฮั่งคี่ซ่อเดินตัวสั่นงันงกมาที่ข้างกายงักฮุ้นฮง ฝืนยิ้มประจบพลางกล่าว

"งักเซี่ยวเฮี้ยบ ท่านตอนนี้พอจะเชื่อได้แล้วกระมังว่าคักแกง้วนคือตัวสำคัญ ที่บงการอยู่เบื้องหลังแผนร้ายหมายประทุษท่าน ?"

งักฮุ้นฮงเพียงส่งเสียงอืมม์เบา ๆ ฮั่งคี่ซ่อฝืนหัวร่อถาม

"เกี่ยวกับเรื่องที่ให้ผู้ต่ำต้อยยืนยัน...เฮอะ เฮอะ..."

"ท่านคิดจะถอนตัวออกนอกเรื่องราว ?"

"มิใช่ผู้ต่ำต้อยไม่คิดช่วยงักเซี่ยวเฮี้ยบ แต่ความสามารถต่ำต้อยน้อยนิดนี้อยู่ต่อหน้างักเซี่ยวเฮี้ยบ เป็นเพียงแสงหิ่งห้อยเผยอเทียบแสงจันทร์วันเพ็ญ ไม่อาจช่วยเหลืออย่างไรได้จริง ๆ ดังนั้น เฮอะ เฮอะ...ดังนั้น...ขอเพียงท่านยกมือที่สูงศักดิ์ขึ้น ผู้ต่ำต้อยก็...ก็พอจะรักษาชีวิตไว้ได้ ใช่หรือไม่ ?"

ฮั่งคี่ซ่อสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเฮือกใหญ่ ลนลานคารวะถี่ ๆ พลางส่งเสียง

"งักไต้เฮี้ยบโปรดเมตตาการุณย์"

"ท่านเคยเข้าไปในบ้านคักแกง้วนหรือไม่ ?"

ดวงตาฮั่งคี่ซ่อลอกแลกไปมาวูบ ผงกศีรษะรับคำ

"เคยเข้าไป แต่ทว่า..."

"แต่ทว่ากระไร ?"

"ผู้ต่ำต้อยไม่เคยเห็น ในบ้านตระกูลคักจะมีกลไกกับดักใด"

"เฮอะ แสดงว่าในบ้านคักแกง้วนไม่มีกลไกกับดัก อย่างนั้นท่านเข้าไปกับผู้แซ่งัก ยิ่งต้องไม่มีอันตรายอย่างไรแล้ว"

สีหน้าฮั่งคี่ซ่อเปลี่ยนแปรทันที ร้องโพล่งขึ้น

"ท่านเมื่อครู่มิใช่บอก ในบ้านตระกูลคักมีกลไกอยู่ ที่แท้ท่านสืบตื้นลึกหนาบางในบ้านตระกูลคักกระจ่างแล้ว"

"มีท่านนำทาง เราไยมิใช่ทราบกระจ่าง ?"

สีหน้าฮั่งคี่ซ่อซีดขาว ละล่ำละลักร้อง

"งักเซี่ยวเฮี้ยบ เรา...เราไม่ทราบตื้นลึกหนาบางในบ้านตระกูลคักเลย ไหนเลยนำทางแก่ท่านได้"

"ท่านคล้ายดั่งหวาดกลัวอย่างยิ่ง ?"

"งักเซี่ยวเฮี้ยบ ความสามารถเพียงน้อยนิดของผู้ต่ำต้อย เปรียบกับตั้วเอี๊ยท่านทั้งสองฝ่าย ผู้ต่ำต้อยไม่อาจตอแยได้ทั้งฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง"

"อย่างนั้นท่านไปเถิด"

ฮั่งคี่ซ่อต้องปีติยินดีขึ้นก่อน แต่แล้วกล่าวด้วยสีหน้าปานจะร่ำไห้

"จุดที่ถูกสยบของผู้ต่ำต้อยจะทำเยี่ยงไร ?"

"เรารอจัดการคักแกง้วนแล้ว ค่อยมาคลายจุดแก่ท่าน"

ขาดคำสอดดาบเข้าฝัก ก้าวอาด ๆ ไปบนยอดเขาลับหายไปในพริบตาเดียว

มารพสุธาฮั่งคี่ซ่อลังเลชั่วครู่ รีบหันกายไล่ตามไปสุดฝีเท้า

ซ้อนกลเฒ่าเจ้าเล่ห์

ผ่านการใส่ยารักษามาสามวันสองคืน แม้ความเจ็บปวดของแผลแขนขาดทุเลามากแล้ว แต่เนื่องจากเสียโลหิตมากเกินไป สีหน้าที่เคยแดงเปล่งปลั่งของเต็งเฮี่ยงเซ่งกลายเป็นซีดขาวราวกระดาษ

ตอนนี้ มันครึ่งนั่งครึ่งนอนบนเก้าอี้พนักสูง ประจันหน้ากับคักแกง้วนที่อ้วนท้วนสมบูรณ์

สีหน้าคักแกง้วนในตอนนี้ ผิดกับเมื่อตอนก่อนอาหารเย็นเป็นตรงกันข้าม ใบหน้าอ้วนกลมที่มันระยับของมัน ยังมีรอยยิ้มปลอดโปร่งแจ่มใสอีกด้วย

เอียเท้ารับใช้สองนาง ประคองผลไม้กับน้ำชามาให้แล้ว คักแกง้วนกล่าวกับเต็งเฮี่ยงเซ่ง

“เต็งเล่าตี๋ หากเจ้าเด็กงักฮุ้นฮงลั่นปากมีสัจจะจริง จะมาภายในสามวันนี้ เล่ากอกอประกัน ต้องให้ท่านขจัดความแค้นในอกออกได้แน่นอน”

เต็งเฮี่ยงเซ่งเขม้นมองคักแกง้วนด้วยความงุนงงสงสัย ขมวดคิ้วถาม

“ท่านไม่เชื่อ คำวิจารณ์ที่เรามีต่อเจ้าเด็กงักฮุ้นฮง ?”

“มิได้ มิได้ เราไฉนไม่เชื่อสายตาของท่าน”

“หรือกำลังหนุนจากสำนักใหญ่มาถึงแล้ว ?”

"ไม่มี"

"อย่างนั้นก็ประหลาด ตอนอาหารค่ำ ท่านยังกังวลสยบมันไม่อยู่ ไฉนชั่วเวลาเพียงครู่ใหญ่ ท่านก็มีความมั่นใจเต็มที่ได้ ?"

คักแกง้วนหยีตาสามเหลี่ยมของมันจนแทบหลับพริ้ม กล่าวด้วยความกระหยิ่ม

"ตอนแรกที่ท่านบอก วิชาดาบของเจ้าเด็กงักฮุ้นฮงรวดเร็วสุดเปรียบประมาณนั้น ความคิดแรกของเราคือ กลไกยิงหน้าไม้เกาทัณฑ์ อาจจะสยบมันไม่อยู่ แต่เรามิได้หวั่นกังวล ภายหลังเมื่อท่านบอก มันจะมาภายในสามวันนี้ จึงกระตุ้นเราให้กระวนกระวายขึ้น"

"เพราะเหตุใด ?"

"ท่านคิดดู มันมาหาพวกเราเพื่อเสี่ยงชีวิต ทั้งที่ทราบ ในบ้านเรามีกลไกกับดักซับซ้อน แต่กล้านัดหมายมาภายในสามวัน หากมันไม่มีที่ถือดี กล้าอวดโอ่โอหังปานนี้"

"ท่านกังวลว่า มันจะทราบเส้นทางกลไกในบ้านท่านหรือไร ?"

"เล่าตี๋ พวกเราทำกระไร เราไหนเลยยินยอม ให้ผู้สร้างกลไกแก่เรามีชีวิตออกไปแพร่งพรายความลับได้ ?"

"ถูกแล้ว อย่างนั้นท่านกังวลกระไร ?"

"โบราณว่าไว้ ร้อยเปลี่ยนพันเปลี่ยนไม่หนีจากแหล่งกำเนิด ความพลิกแพลงแปรเปลี่ยนที่อยู่ทางนอกของกลไก แม้จะผิดแปลกแตกต่าง แต่โครงสร้างภายใน กลับมีหลักเกณฑ์เช่นเดียวกัน เนื่องเพราะชาวยุทธ์ไม่รู้จักเจ้าของดาบสวรรค์รุ่นแรก เราจึงหวั่นกังวล หากแม้นมันเป็นยอดฝีมือในรุ่นนี้ โครงสร้างกลไกกับดักของเรา ไยมิใช่ไม่อาจทำอันตรายเจ้าเด็กงักฮุ้นฮงได้"

เต็งเฮี่ยงเซ่งเขม้นมองคักแกง้วนแน่วนิ่ง มิได้สอดปากคำ

คักแกง้วนยกน้ำชาขึ้นจิบแล้ว กล่าวสืบไป

"เราเมื่อครู่เพิ่งได้รับข่าว งักฮุ้นฮงไม่มีความรู้ในเรื่องกลไกกับดักเลย ที่มันพึ่งพาอาศัย เพียงเจ้าเฒ่าทารกฮั่งคี่ซ่อ เข้าใจว่าเฒ่าทารกเคยมาบ้านเราหลายครั้ง ทราบสภาพภายในบ้านเรากระจ่าง คาดว่าเฒ่าทารกเพราะต้องการรักษาชีวิต ต้องไม่กล้าปกปิดความลับใดแก่มัน โดยมันไม่ทราบเลยว่า เฒ่า

ทารกฮั่งคี่ซ่อไม่ล่วงรู้ตื้นลึกหนาบางของบ้านเราเลย”

คักแกง้วนกล่าวต่อ

“ฮั่งคี่ซ่อที่กลัวเภทภัยลามใส่ และไม่กล้ายืนกราน ไม่รู้เส้นทางในบ้านเรา ดังนั้นลอบบอกแก่ผู้รับใช้ในโรงเตี๊ยม ให้มาเรียนเรื่องนี้กับเรา โดยหวังว่าเมื่อมันกับงักฮุ้นฮงตกอยู่ในกลไกของที่นี้แล้ว เรายินยอมไว้ชีวิตมันสักครั้ง”

เต็งเฮี่ยงเซ่งครุ่นคิดพลางถาม

“ท่านเชื่อวาจาผู้แซ่ฮั่ง ?”

“เฒ่าทารกฮั่งคี่ซ่อชินต่อการใช้เล่ห์เหลี่ยมอุบาย โดยเฉพาะรักตัวกลัวตายที่สุด เราเชื่อว่า มันต้องกระทำเรื่องที่เป็นประโยชน์ทั้งสองฟากฝ่าย”

เต็งเฮี่ยงเซ่งขมวดคิ้วอย่างกังวล

“ปัญหาอยู่ที่งักฮุ้นฮง มิใช่อยู่ที่ฮั่งคี่ซ่อ ในเมื่อฮั่งคี่ซ่อเป็นคนรักตัวกลัวตาย งักฮุ้นฮงเพียงใช้กำลังบีบคั้นต้องการให้มันทำอย่างไร มันก็ต้องทำเยี่ยงนั้น”

“ท่านหมายความ งักฮุ้นฮงแสร้งปล่อยข่าวผ่านฮั่งคี่ซ่อ มาบอกกับเราว่ามันไม่มีความรู้เรื่องกลไกกับดักเลย เพื่อผ่อนคลายการป้องกันของพวกเราที่มีต่อมัน ?”

“เราเองก็บอกความรู้สึกในใจไม่ถูก เรามักรู้สึกเจ้าเด็กงักฮุ้นฮงนั้นแม้มีวัยไม่สูง แต่ความคิดสุขุมลึกซึ้ง เล่ห์อุบายกลอกกลิ้งแพรวพราย เรามักรู้สึกว่า มันคล้ายมีความมั่นใจ ต้องเป็นฝ่ายพิชิตพวกเราได้แน่นอนก็ปาน”

“ไฮ้ ! เป็นไปได้อย่างไรกัน ? เล่าตี๋ ใช่หรือไม่ว่า ท่านพลาดพลั้งต่อฝีมือมัน ในจิตใต้สำนึกของท่านจึงประเมินมันสูงเกินไป ?”

ใบหน้าซีดขาวของเต็งเฮี่ยงเซ่งแดงระเรื่อด้วยความละอาย มิได้แสดงความคิดเห็นอย่างไร คักแกง้วนจึงรีบกล่าว

“เล่าตี๋ เราเป็นคนกันเอง ดังนั้นเล่ากอกอจึงมิได้ใคร่ครวญมากหลายปานนั้น ท่านอย่าถือสาวาจาของเรา”

เต็งเฮี่ยงเซ่งหัวร่อกล่าว

“อาจบางทีเราระแวงมากเกินไปจริง บอกตามความสัตย์ ตัวเราเองก็หาหลักฐานแน่ชัดยืนยันไม่ได้ถึงงักฮุ้นฮงน่าสะพรึงกลัวอย่างไร เพียงบุคลิก

หนักแน่นเยือกเย็น กราดเกรี้ยวดุร้ายอย่างพิสดาร คุกคามให้จิตใต้สำนึกของเรามีความรู้สึกเช่นนั้น”

คักแกง้วนผงกศีรษะกล่าว

“มิว่างักฮุ้นฮงจะเข้าใจสภาพภายในบ้านเราหรือไม่ เมื่อเล่าตี๋เตือนสติเราเช่นนี้ เราต้องไม่ชะล่าดูแคลนมันแน่นอน”

“ท่านบอกเช่นนี้ เราก็วางใจได้แล้ว...ทางด้านยี่กงจื้อ...”

“เราส่งคนไปบอกแล้ว อาจบางที คืนนี้จะรีบรุดมาถึงก็ได้”

“เรามักมีความรู้สึก ก่อนเรื่องของงักฮุ้นฮงถูกคลี่คลาย ไม่สมควรหาเรื่องปลีกย่อย วังดอกท้อก็เป็นผู้ยิ่งใหญ่ในดินแดนแว่นแคว้นหนึ่ง หากแม้นฝ่ายเราเกิดสะสางผิดพลาดสักเล็กน้อย กระตุ้นให้ฝ่ายนางไปเป็นพวกเดียวกับงักฮุ้นฮง นั่นก็ต้องยิ่งจัดการลำบากแล้ว”

คักแกง้วนแย้มยิ้มกล่าวอย่างไม่เห็นพ้อง

“เล่าตี๋ ความเห็นของเราตรงกันข้ามกับท่านเลย นายบ่าวบ๊วยเล้งซึ่งทั้งห้าจงใจมาหางักฮุ้นฮงโดยเฉพาะ นี่เป็นที่ยืนยันได้ ท้อฮวยเก็งเอียงเข้าฝ่ายงักฮุ้นฮงแล้ว หากพวกเราสามารถกระตุ้นชักชวน ให้ยี่กงจื้อได้วิวาห์กับนาง มิใช่กลับเพิ่มกำลังแก่ทิฮ้วยปังอีกขุมหนึ่งหรือไร ? และเราทั้งสอง ต่างมิใช่คนของทิฮ้วยปังมาแต่แรกเริ่ม บวกกับความสัมพันธ์ ที่พวกเราเคยมีกับงัก-ปักแซเมื่อคราวก่อน ปังจู๊จะมากจะน้อย ย่อมมีความคลางแคลงใจในพวกเราอยู่บ้าง หากกระตุ้นการวิวาห์ครานี้สำเร็จ นับว่าเสริมศักดิ์ฐานะของพวกเราในพรรคให้มั่นคงกว่านี้มากหลายนัก”

“คักเฮีย อาจบางทีความเห็นของท่านมีเหตุผล แต่ทว่า กับเราที่เป็นคนพิการ ศักดิ์ฐานะหรือตำแหน่งใด น่ากลัว...”

“เล่าตี๋ วาจานี้ของท่าน ออกจะเห็นเป็นคนนอกเกินไป อาศัยน้ำใจของเราเฮียตี๋ ยังจะมาแยกท่านหรือเราได้ ?”

“คักเฮียบอกถูกต้อง ตอนนี้เอียเท้าบ๊วยเล้งซึ่งอยู่ที่ใด ?”

“ยังถูกกักอยู่ในคุกใต้ดิน...”

“ในเมื่อท่านมีเจตนา กระชับไมตรีให้มีการวิวาห์เกิดขึ้น กระทำเช่นนี้เหมาะสมหรือไร ?”

"น้ำใจมอบให้ยี่กงจื้อเป็นฝ่ายหยิบยื่น"

"แล้วเอี๊ยบเพียวฮวงเล่า ?"

"เราเตือนให้มันเข้าพรรคทิฮ้วยปัง มันยังมิได้รับปาก หากมันยืนกรานไม่ยอม มีแต่ต้องปล่อยให้อดตายนั้นแล้ว"

"มันคล้ายไม่มีความประสงค์ร้ายต่อท่านนัก"

คักแกง้วนแค่นเสียงเย็นชา

"รอจนมันมีความประสงค์ร้ายต่อเรา เราคิดจะสยบมันก็ไม่ทันการแล้ว"

"หมายความลงมือสยบเอาเปรียบก่อน ?"

"ใช่ ยังคงเป็นเล่าตี๋เข้าใจเรา"

ทั้งสองหัวร่อแก่กันด้วยความกระหยิ่มแล้ว เต็งเฮี่ยงเซ่งจึงกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

"วันนี้นับเป็นคืนสุดท้ายแล้ว เราเดาว่า งักฮุ้นฮงต้องไม่กล้ามา"

"หมายความอย่างไร ?"

"จะมา มันย่อมต้องมาหยั่งตื้นลึกหนาบางก่อน"

"ไฟที่ไหม้เมื่อคืนนี้..."

"นั่นเป็นคนครัวเลินเล่อ ผลคือห้องครัวกับห้องเก็บฟืนถูกเผาหมดสิ้น ภายหลังเราสอบถามละเอียด พวกตัวบัดซบในครัวร่ำสุราเมามาย ก่อกวนให้เกิดเภทภัยขึ้นมาเอง..."

"หากงักฮุ้นฮงพอดีมาในเวลานั้น ไยมิใช่เป็นสถานการณ์อำนวยต่อมัน ?"

"เรื่องนี้เล่าตี๋วางใจ เรากำชับต่อหน่วยรักษาตึกทุกที่ทางไว้แล้ว แม้เป็นฟ้าถล่มลงมา พวกมันก็ไม่อาจออกจากตำแหน่งแห่งที่เด็ดขาด อีกประการ เรายังระบุให้พวกมัน ยามวิกาลสวมเครื่องแบบสีเดียวกัน งักฮุ้นฮงมีท่าร่างที่รวดเร็วอีกปานใด แม้นว่าบริวารของเราไล่ไม่ทัน แต่จากเสื้อผ้าอาภรณ์ สมควรชี้ชัดมาได้"

"อืมม์ หรือเจ้าเด็กงักฮุ้นฮงเพียงแต่อวดโอ่โอหังเท่านั้น ?"

"เฮอะ ชมชอบอวดโอ่ โอหังลำพอง เป็นจุดอ่อนของบุรุษหนุ่มทั่ว ๆ ไป เราเห็นว่า เจ้าเด็กแซ่งักก็มิใคร่เลินเล่อสักเท่าใด ?"

วาจาคักแกง้วนเพิ่งขาดคำ พลันมีเสียงแผดร้องดังโหยหวนขึ้นที่ลาน

ตึกใหญ่ จากนั้นเสียงตวาดด่า เสียงคำราม ดังสับสนอลหม่านไปทั้งบริเวณ

สีหน้าเต็งเฮี่ยงเซ่งกับคักแกง้วนเปลี่ยนแปรไปทันที คักแกง้วนเพ่งมองเต็งเฮี่ยงเซ่งพลางเน้นเสียงหนัก ๆ

"เล่าตี๋ ท่านออกจากประตูหลัง ไปที่ห้องของท่านก่อน เราจะไปล่องักฮุ้นฮงเข้ามาที่นี้"

"ไฮ้ กลไกอยู่ในห้องโถงนี้ ?"

คักแกง้วนกระโดดไปที่ผนังด้านขวาของห้อง ปลดกระบี่เจ้าแห่งฟ้า ที่มีอัญมณีฝังทั้งฝักทั้งด้ามจนแพรวพรายออกมาแล้ว ตอบด้วยสีหน้ากระหยิ่ม

"ใช่ เล่าตี๋ ท่านออกไปก่อน"

เต็งเฮี่ยงเซ่งเห็นเป็นสถานการณ์คับขันแล้ว จึงไม่กล้าสอบถามให้มากความ เร่งฝีเท้าไปที่ประตูหลังออกจากห้องโถงใหญ่

คักแกง้วนเหลือบมองประตูหลัง ที่ปิดโดยมิได้ลงกลอนแวบหนึ่ง จึงเร่งฝีเท้ามาที่ประตู กดกรอบประตูด้านขวาเบา ๆ แล้วจึงวิ่งออกจากห้องไปบ้าง

คักแกง้วนเพิ่งวิ่งออกจากห้อง พลันเห็นเงาดำสายหนึ่ง พุ่งวาบออกจากวงล้อมหนาแน่น พุ่งตรงไปที่เชิงกำแพงด้านเหนือ

คักแกง้วนคำรามสุดเสียงทันที

"งักฮุ้นฮง เจ้ามาเพราะเล่าฮู ก็สมควรมีขวัญมาประลองกับเล่าฮู"

ขณะคักแกง้วนไล่ไป จนห่างจากเชิงกำแพงด้านเหนือประมาณยี่สิบวา เงาดำสายนั้นก็ได้กระโดดข้ามกำแพงออกไปแล้ว

จากความเร็วของคนชุดดำ คักแกง้วนสำนึก ไล่ต่อไปก็ไม่มีทางทันได้ ต้องวกกลับมาด้วยความหงุดหงิดเดือดดาล สั่งบริวารช่วยเหลือผู้บาดเจ็บ หามซากศพผู้ล้มตายไปแล้ว จึงกลับสู่ห้องโถงของมัน

พอเหยียบย่างเข้าห้องโถง กระบี่เจ้าแห่งฟ้าคักแกง้วนก็เห็น บนเก้าอี้พนักสูงกลางห้อง มีบุรุษอาภรณ์รัดกุมผู้หนึ่งนั่งอยู่

คักแกง้วนงุนงงไปวูบหนึ่งก่อน แล้วจึงลิงโลดยินดีจนหัวใจเต้นถี่เร็ว เนื่องเพราะที่นั่งของบุรุษหนุ่มนั้นคือที่ซึ่งมันหวังให้ฝ่ายตรงข้ามไปนั่งอยู่ก่อนแล้ว

แม้จิตใจลิงโลดยินดีสักปานใด คักแกง้วนยังพยายามสะกดกลั้นไว้ เขม้นมองบุรุษหนุ่มที่อยู่ห่างกว่าสี่วา พลางแค่นเสียง

“เจ้าคืองักฮุ้นฮงกระมัง ?”

“ถูกแล้ว”

“เฮอะ เล่าฮูยังเข้าใจ ถูกเจ้าเตลิดหนีรอดอุ้งมือไปเสียอีก”

“ผู้แซ่งักบอกแล้ว ภายในสามวันนี้ ต้องมาจัดการกับท่าน”

สืบเท้าเข้ามาอีกสองก้าว ยืนหยัดอยู่ในที่ซึ่งหากกระโดดขึ้นหันกายพอดีตบไปบนปุ่มกลไกเหนือกรอบประตูได้

คักแกง้วนเมื่อเลือกตำแหน่งแห่งที่มีเปรียบได้แล้ว จึงกล่าวอย่างวางใจ

“งักฮุ้นฮง เจ้าเข้ามารอเล่าฮูในที่นี้ ไม่เป็นความชาญฉลาดเลย”

งักฮุ้นฮงเอนกายพิงพนักเก้าอี้ แค่นหัวร่อกล่าว

“หากผู้แซ่งักไม่เข้ามา กลไกกับดักที่ท่านเค้นสมองสร้างขึ้นเพื่อผู้แซ่งักไยมิใช่เสียเวลาความคิดเปล่า ?”

หัวใจคักแกง้วนสะท้านอย่างรุนแรง เขม้นมองงักฮุ้นฮง ที่สีหน้าปลอดโปร่งเยือกเย็นอยู่เนิ่นนาน เริ่มหวาดหวั่นพรั่นพรึงขึ้นบ้างแล้ว

งักฮุ้นฮงแค่นหัวร่อถาม

“เริ่มหวาดหวั่นแล้วกระมัง ?”

คักแกง้วนแค่นหัวร่อกล่าว

“รับมือกับเด็กปากมิสิ้นกลิ่นน้ำนมเช่นเจ้า เล่าฮูยังไม่ต้องอาศัยกลไกช่วยเหลือ”

งักฮุ้นฮงนั่งตัวตรง แค่นเสียงสวนคำ

“ที่จริงกลไกกับดักของท่าน ก็ไม่เกิดประสิทธิภาพต่อผู้แซ่งักได้”

คักแกง้วนประสานสายตากับงักฮุ้นฮงแน่วนิ่ง มิได้เอ่ยปาก งักฮุ้นฮงกล่าวต่อ

“เมื่อคืนเกิดไฟไหม้ที่ห้องครัว ใช่หรือไม่ ?”

“เป็นฝีมือเจ้าวางเพลิง ?”

“ไม่วางเพลิง การเคลื่อนไหวของผู้แซ่งักไม่สะดวกนัก”

“เจ้าจะบอกกับเล่าฮู กลไกถูกเจ้าทำลายไปแล้วใช่หรือไม่ ?”

“ไม่เชื่อหรือไร ?”

“ปุ่มรวมกลไกของเล่าฮูอยู่ที่ใด ?”

งักฮุ้นฮงงุนงงไปวูบจึงตอบ

"นั่นเป็นท่านว่าจ้างคนมาสร้างขึ้น ยังมาถามผู้แซ่งักได้ ?"

"ฮา ฮา งักฮุ้นฮง เจ้าคิดจะขู่ขวัญเล่าฮู ?"

ขณะนั้นงักฮุ้นฮงจะผุดลุกขึ้น คักแกง้วนพลันกระโดดขึ้นหมุนร่าง ตบฉาดไปบนปุ่มกลไกเหนือกรอบประตู

เสียงฉาดดังเบา ๆ ในบริเวณสี่วาของฝ้าเพดาน พลันมีมีดสั้นพุ่งลงมาดั่งห่าฝน ครอบคลุมทั้งบริเวณประหนึ่งเป็นตาข่ายสายฟ้า

งักฮุ้นฮงกระโดดควับจากเก้าอี้ ชักดาบสวรรค์ขึ้นสะบัดป้องกันเบื้องบนจนคล้ายสายฟ้าคะนองฝน

ขณะงักฮุ้นฮงทุ่มเทสมาธิสนใจทางเหนือศีรษะ พื้นที่ใต้เท้าพลันยวบลงร่างต้องร่วงหล่นลงไปในหลุมพราง แต่ยังได้ยินเสียงแผดหัวร่อด้วยความกระหยิ่มลำพองของคักแกง้วน

"คิดจะมาเล่นลวดลายกับเล่าฮู เจ้ายังอ่อนเกินไป"

ก้นหลุมลึกจากพื้นประมาณหกวา ผนังทั้งสี่ด้านล้วนเป็นหินเขียวหนาหนัก ผนังแต่ละด้านที่สูงกว่าพื้นประมาณห้าเชียะ จะมีหน้าต่างเล็ก ๆ ที่กว้างเชียะเศษให้มองออกไปทางภายนอกได้ ซึ่งจากหน้าต่างนี้ ดูออกว่าผนังหินมีความหนากว่าสองเชียะ

เมื่องักฮุ้นฮงร่วงหล่นลงไปแล้ว มีเสียงคักแกง้วนดังมาจากเบื้องบน

"งักฮุ้นฮง ห้องติดกันทางซ้ายมือของเจ้า เป็นพวกนายบ่าวบ๊วยเล้งซึงห้านาง ส่วนทางขวามือ คือวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวง เจ้าพอจะเห็นพวกมันจากหน้าต่างเล็ก ๆ นั้นได้"

จบคำเสริมต่อ

"เล่าฮูให้เวลาแก่เจ้าครึ่งชั่วธูป หากเจ้าเห็นว่าพวกนั้นพอจะฝากฝังไหว้วานได้ มีคำสั่งเสียใด เจ้าบอกแก่พวกมัน พอเวลาครึ่งชั่วธูปผ่านพ้น ฮา ฮา..."

แผดหัวร่อด้วยความกระหยิ่มลำพอง ครู่หนึ่งแล้ว คักแกง้วนจึงเค้นเสียงเย็นยะเยียบ

"เวลาครึ่งชั่วธูปผ่านพ้น พวกมันที่ข้างห้องสามารถมองตามหน้าต่างเข้ามาเห็นเจ้าถูกผนังศิลาอัดเละเหลวเป็นแผ่นเนื้อ ฮา ฮา..."

เสียงแผดหัวร่อหยุดลง บริเวณเงียบวังเวงไป

ที่ปรากฏหน้าขึ้นก่อน คือวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงทางขวามือ มันส่งเสียง

"งักเฮีย ท่านมีความเห็นอย่างไรกับกลไกในที่นี้ ?"

งักฮุ้นฮงหันมองเอี๊ยบเพียวฮวงแล้ว ตอบเสียงราบเรียบเยือกเย็น

"ท่านไฉนมาอยู่ในที่นี้ได้ ?"

เอี๊ยบเพียวฮวงโพล่งด้วยความกระวนกระวาย

"ยังมิต้องถามเรื่องนี้ก่อน คักแกง้วนจะลงมือต่อท่านในทันทีแล้ว ท่านรีบครุ่นคิด มีวิธีใดหนีออกจากที่นี้ได้หรือไม่ ?"

"เป็นตายร้ายดีมีชะตาลิขิตไว้ก่อน รุ่มร้อนจะมีคุณประโยชน์ใด ?"

เอี๊ยบเพียวฮวงกระวนกระวายจนแค่นเสียง

"เล่าตี๋ ตอนนี้มิใช่เวลาอวดโอ่ความกล้า ชีวิตมีอยู่เพียงหนึ่งเดียว คักแกง้วนบอก มันอยู่รอท่านในที่นี้ถึงห้าปีแล้ว จุดประสงค์คือต้องการปลิดชีวิตของท่านเท่านั้น มันต้องไม่ล้อเล่นกับท่านแน่นอน"

"เรื่องนี้เราทราบ"

"ท่านทราบ ? เพียงทราบมิใช่วิธี รีบคิดหาวิธีออกไปเถิด"

งักฮุ้นฮงยักไหล่ กล่าวอย่างอับจนปัญญา

"รอบข้างเป็นผนังหินหนาถึงสองเชียะเศษ มีวิธีใดสามารถทลายผนังออกไปได้ ?"

"ในเมื่อไม่มีความมั่นใจสักน้อยนิด ท่านเหตุใดต้องใช้ชีวิตตัวเองมาล้อเล่นด้วย ?"

"เราไม่เคยล้อเล่นกับชีวิตตัวเองมาเลย"

"ไม่เคย ? ตอนนี้ท่านจะว่าอย่างไร ?"

"ฟ้ามีลมฝนปรวนแปรไม่แน่นอน มนุษย์มีโชคเคราะห์ทุกเช้าค่ำ เรื่องราวใด ๆ ในโลกกว้าง มีผู้ใดสามารถคำนวณแม่นยำทุกประการ ?"

"เฮอะ ท่านยังมีอารมณ์ปลอดโปร่งมาพล่ามเรื่องนี้ ?"

งักฮุ้นฮงมองเอี๊ยบเพียวฮวงแน่วนิ่ง พลางถาม

"ท่านคล้ายกังวลแทนเราอย่างยิ่ง ?"

“เราแค้นจนใคร่ตบหน้าท่านสักสองฉาด”

“ทุกข์ยากเห็นน้ำใจจริง ผู้แซ่งักเชื่อว่า ท่านเป็นสหายที่แท้จริงได้”

เอี๊ยบเพียวฮวงสะบัดหน้าหนี กระซากด้วยเสียงโทสะ

“สหายที่กระทั่งตายยังไม่สำนึกเช่นดั่งท่าน ไม่มีก็มิเห็นเป็นไร ไปดูอีกด้านหนึ่งเถิด ผู้อื่นเร่งรีบมาทั้งนายบ่าว เพราะเด็กโง่เขลาเช่นท่าน พวกนางจึงต้องตกอยู่ในที่นี้ด้วย หากนางทราบแต่แรก ตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้แล้ว ท่านยังอวดโอ่เป็นวีรบุรุษ โดยหน้าไม่เปลี่ยนสี เราเชื่อว่า พวกนางต้องเป็นเช่นดั่งเรา ไม่ยอมมาโดยเด็ดขาด”

สีหน้างักฮุ้นฮงเปลี่ยนแปรเล็กน้อย ยืนครุ่นคิดจนซึมเซาไม่ส่งเสียง

เอี๊ยบเพียวฮวงชายตามอง เห็นงักฮุ้นฮงมิได้เคลื่อนไหว อดรู้สึกรันทดหดหู่เล็กน้อยไม่ได้ จึงเน้นเสียง

“ผู้อื่นต้องตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ เพราะท่านเป็นสาเหตุ ท่านย่อมสมควรกล่าววาจาจากใจจริงมาสักคำกระมัง ?”

งักฮุ้นฮงผงกศีรษะรับคำ แล้วหันไปที่หน้าต่างด้านซ้าย เอี๊ยบเพียวฮวงเน้นเสียงมาจากหน้าต่างด้านขวา

“ขอเพียงเอี๊ยบเพียวฮวงยังมีลมหายใจ เราต้องต่อต้านกับทิฮ้วยปังให้ถึงที่สุด !”

งักฮุ้นฮงหันขวับกลับมา มองดวงตาที่กระจ่างแจ่มใส บ่งบอกจิตใจหนักแน่นจริงจังของเอี๊ยบเพียวฮวงแล้ว กล่าวช้า ๆ

“มีสหายดั่งเช่นท่าน ผู้แซ่งักแม้ตายไปก็ไม่เสียใจ”

จบคำเขม้นมองวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงแน่วนิ่งแวบหนึ่ง จึงหันช้า ๆ แนบหน้ากับหน้าต่างทางซ้าย

นายบ่าวบ๊วยเล้งซึงทั้งห้า ถูกขังอยู่ในห้องเดียวกันที่แคบเล็ก จนแทบไม่อาจนั่งลงไปได้

บ๊วยเล้งซึงยืนพิงผนังทางด้านตรงกับหน้าต่าง หญิงชราทั้งสองกระหนาบอยู่ทางซ้ายขวา ดรุณีรับใช้สองนางยืนอยู่สองข้างของหญิงชรา เปิดช่องว่างให้บ๊วยเล้งซึงสามารถเห็นหน้าต่างได้ชัดเจน

เมื่อประจันกับใบหน้าที่สวยสะคราญปานเทพธิดาของนาง งักฮุ้นฮง

ต้องตะลึงลานชั่วครู่ จึงเอ่ยปาก

"บ๊วยโกวเนี้ย ผู้แซ่งักขอบคุณท่าน"

ตาที่หรี่พริ้มของนางพลันลืมขึ้น เมื่อประสานกับสายตางักฮุ้นฮง ใบหน้าผุดผาดสะคราญแดงระเรื่อ รีบเบือนสายตาหลบแล้วส่งเสียงแผ่วเบา

"ขอบคุณข้าพเจ้าเรื่องอันใด ?"

"ขอบคุณโกวเนี้ย ต้องมาตกอยู่ในห้วงอันตรายเพราะผู้แซ่งัก"

"ข้าพเจ้าเคยบอก มาที่นี่เพราะท่านหรือไร ?"

งักฮุ้นฮงงุนงงไป ไม่อาจตอบโต้ได้

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยเน้นเสียงหนัก ๆ

"เสียวเจี๊ยะ เวลาของมันเหลือไม่มากนัก"

สีหน้าบ๊วยเล้งซึงเปลี่ยนแปรเล็กน้อย หลุบหนังตาลงต่ำ เผยอริมฝีปากอยู่เนิ่นนาน จึงเปล่งเสียงได้คำเดียว

"เวลามันเหลือมากเหลือน้อย เกี่ยวข้องใดกับเรา ?"

งักฮุ้นฮงยิ้มเล็กน้อย เปลี่ยนวาจาเป็นว่า

"อย่างนั้น ขอบคุณผู้แซ่งัก ในสภาพถูกกักให้คับขัน ยังมีโอกาสได้ยลโฉมสะคราญของบ๊วยโกวเนี้ย"

บ๊วยเล้งซึงลืมตาขึ้นประสานกับงักฮุ้นฮงอีกครา ครั้งนี้นางมิได้เบือนหนี เน้นเสียงถาม

"ท่านเห็นว่าข้าพเจ้างามจริง ๆ ?"

"เป็นความจริง"

"ท่านมีความเห็น ข้าพเจ้ามาที่นี่เพราะท่านหรือไร ?"

งักฮุ้นฮงไม่มีความมั่นใจ ต้องเพ่งมองบ๊วยเล้งซึงครู่หนึ่ง จึงสั่นศีรษะตอบ

"ไม่มั่นใจ"

"อย่างนั้นข้าพเจ้าก็ไม่อาจแน่ใจ ท่านจะเห็นข้าพเจ้าสวยงามจริง"

"ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านงาม ท่านสมควรแน่ใจได้"

"เพราะเหตุใด ? หรือเพราะชาวยุทธ์ต่างบอกเช่นนี้ ?"

"มิได้ ความงามของโกวเนี้ย เฉกเช่นสัจธรรมที่มีอยู่ในใจคน มิใช่คนมากคนน้อยจะเปลี่ยนแปรได้"

สีหน้าขุ่นเคืองของนางคลายลงจนหมดสิ้น แต่มีเค้าหม่นหมองปรากฏขึ้นแทน กล่าวช้า ๆ

"ท่านมีคารมคมคายมาก"

"โกวเนี้ยยกย่องเกินไป"

"เมื่อครู่เอี๊ยบเพียวฮวงบอก ขอเพียงยังมีลมหายใจ มันจะต่อต้านกับทิฮ้วยปังเพื่อท่านจนถึงที่สุด"

เก้าฮิวพั่วพั้วใจสะท้าน รีบส่งเสียงคล้ายเตือนสติ

"เสียวเจี๊ยะ สิบกว่าปีนี้ ท้อฮวยเก็งของเรา มิได้เข้าเกี่ยวข้องกับบุญคุณความแค้นในยุทธจักรแล้ว"

บ๊วยเล้งซึงมิได้สนใจเก้าฮิวพั่วพั้ว ยังคงสอบถาม

"มันลั่นปากนี้หรือไม่ ?"

งักฮุ้นฮงผงกศีรษะรับคำ บ๊วยเล้งซึงเน้นเสียงหนัก ๆ

"ข้าพเจ้าก็ต้องทำเช่นนี้ !"

"ไฮ้ ! บ๊วยโกวเนี้ย เพราะเหตุใด ?"

ขณะเวลานั้นเอง ใต้พื้นห้องศิลามีเสียงโซ่เหล็กบิดตัว ผนังศิลาทั้งสี่ด้านของห้องงักฮุ้นฮงเริ่มเคลื่อนไหวช้า ๆ

บ๊วยเล้งซึงสืบเท้ามาที่หน้าต่างน้อย ตอบด้วยความพลุ่งพล่าน

"ยืนยันว่าข้าพเจ้ามาเพราะท่านจริง ๆ"

ผนังศิลาทั้งสี่ด้าน ด้านซ้ายด้านขวา เคลื่อนเข้ามาไม่ถึงสามนิ้วก็หยุดลง แต่ด้านหน้ากับด้านหลัง กลับยิ่งเคลื่อนยิ่งเร็ว แต่มิใช่เคลื่อนหนีบเข้าหา กลับเป็นเคลื่อนออกไปทางภายนอก

ผนังศิลาทั้งสองด้านนั้น เคลื่อนออกไปสามเชียะกว่าแล้ว พลันคล้ายไม่ถูกเหนี่ยวรั้งไว้ หงายโครมออกไปทางภายนอกเสียงสนั่น กระแทกทับอยู่บนผนังศิลาของทางแคบ ๆ ที่ซ่อนกลไกบิดโซ่เหล็กบีบผนังห้อง

งักฮุ้นฮงเบี่ยงกาย กระโดดเข้าไปบนทางเดิน ซึ่งมีกลไกมากมายซับซ้อนหาอยู่ครู่หนึ่ง จึงคว้าโซ่สองสายกระชากไปทางภายนอกแรง ๆ ผนังศิลาอีกด้านที่กั้นห้องทางซ้ายขวา กระแทกเข้าหากันดังสนั่น ห้องคุมขังของบ๊วยเล้งซึงกับเอี๊ยบเพียวฮวง ต่างแตกเป็นโพรงใหญ่พอจะลอดออกมาได้

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงกับพวกบ๊วยเล้งซึงทั้งห้า พากันกระโดดมาอยู่รอบข้างงักฮุ้นฮง งักฮุ้นฮงลดเสียงแผ่วเบา

"ท่านทั้งหลายโปรดตามมา"

วาจางักฮุ้นฮงเพิ่งขาดคำ บ๊วยเล้งซึงพลันสะบัดมือตบฉาดใส่แก้มซ้าย งักฮุ้นฮงดังสดใส ด้วยสีหน้าเคร่งเครียดเย็นชา

เอี๊ยบเพียวฮวงตะลึงลานไป แล้วเข้าใจได้ในทันที แค่นเสียงถาม

"ท่านวางแผนไว้แต่แรกแล้ว ?"

งักฮุ้นฮงเช็ดคราบโลหิตที่มุมปาก ส่งเสียงแผ่วเบาเร่งรัด

"เบื้องบนสามารถได้ยินเสียงเคลื่อนไหวของด้านล่าง รีบตามข้าพเจ้าไป"

ขาดคำหันกายนำทาง ด้วยสีหน้าร้อนรุ่มจนกระวนกระวาย ผิดจากเมื่อครู่ดั่งคนละคน

บ๊วยเล้งซึงตอนนี้เข้าใจแล้ว เมื่อครู่งักฮุ้นฮงเหตุใดไม่กล้าบอกสาเหตุเลศนัย เมื่อเห็นมันกลับร้อนรนปานนั้น จึงมิได้แสดงความคิดเห็นอย่างใดอีก ติดตามงักฮุ้นฮงโดยเร็ว

งักฮุ้นฮงเดินนำไปประมาณสิบกว่าวา มาถึงหัวเลี้ยวของทางแคบ มันมิได้เลี้ยวตามเส้นทาง แต่เกร็งกำลังฝ่ามือ ผลักไปยังผนังหินที่อยู่ด้านหน้า ผนังหินด้านนั้นเลื่อนออกไปช้า ๆ เผยให้เห็นทางอีกสายหนึ่ง

งักฮุ้นฮงเบี่ยงตัวออกด้านข้าง เน้นเสียงหนัก ๆ

"รีบเข้าไป"

ดรุณีรับใช้สองนางเข้าไปก่อน แล้วจึงเป็นบ๊วยเล้งซึง กิมหงส์เนี่ยเนี้ยเก้าฮิวพั่วพั้ว สุดท้ายคือเอี๊ยบเพียวฮวง งักฮุ้นฮงติดตามหลังเอี๊ยบเพียวฮวงเข้าไป

ตอนนี้ โซ่บนกงล้อในทางเดินเริ่มหมุนตัว พร้อมกันนั้น มีกลิ่นเหม็นจนสะอิดสะเอียนระเหยออกมา

งักฮุ้นฮงผลักผนังหินอีกชั้นหนึ่งแล้ว ชิงนำหน้าผู้คนทั้งหลาย เดินตามบันไดศิลาขึ้นไป

สุดทางบันไดศิลา อยู่ในถ้ำของภูเขาจำลองกลางอุทยานบ้านตระกูลคัก ทางออกแห่งนี้ มีเพียงคักแกง้วนทราบอยู่คนเดียว มันจึงไม่มีการระวังป้องกัน

สถานที่นี้เลย เพื่อมิต้องให้บริวารได้ทราบความลับนี้ของมัน

งักฮุ้นฮงพาพวกพ้องออกมาจากถ้ำ พลิ้วตัวเข้าไปในป่าบนภูเขาจำลอง แล้วจึงระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าว

"นับว่าออกมาโดยปลอดภัยได้"

เอี๊ยบเพียวฮวงต้องถามด้วยความสงสัย

"ท่านไฉนคุ้นเคยกับโครงสร้างกลไกถึงปานนี้ ?"

"เมื่อค่ำวาน เราเข้ามาวางเพลิงห้องครัวของมัน แล้วลอบเร้นเข้าไปในห้องศูนย์รวมกลไก ดูแปลนก่อสร้างกลไกมา พร้อมกับแก้ไขเล็กน้อย"

"ท่านรู้จักโครงสร้างกลไก ?"

งักฮุ้นฮงผงกศีรษะ เอี๊ยบเพียวฮวงถามอีก

"หากพวกมันตรวจสอบเส้นทาง ในวันรุ่งขึ้นที่ท่านดัดแปลงแก้ไข ท่านไยมิใช่..."

"จุดประสงค์ที่เราปล่อยเต็งเฮี่ยงเซ่งเข้าบ้านตระกูลคัก ก็เพื่อให้พวกมันได้ตรวจตราแต่เนิ่น ๆ เนื่องเพราะคักแกง้วนไม่กล้าแน่ใจ เราจะมาในเวลาใดกัน ดังนั้นเราเชื่อว่า พวกมันต้องรีบเร่งตระเตรียมโดยเร็วที่สุด"

"ไฮ้ ! แผนแต่ละก้าว ท่านต่างครุ่นคิดโดยละเอียดสุขุมมาก่อน ?"

"ถูกแล้ว ทิฮ้วยปังมีขุมกำลังเข้มแข็ง เรามีเพียงลำพังตัว พวกมันพอจะเพลี่ยงพล้ำได้หลายครั้ง แต่เราเพลี่ยงพล้ำไม่ได้แม้สักครั้งเดียว"

เอี๊ยบเพียวฮวงชายตามองบ๊วยเล้งซึงแวบหนึ่งจึงถาม

"ตอนนี้ท่านมิใช่คนเดียวแล้ว"

งักฮุ้นฮงครุ่นคิดชั่วครู่ จึงหัวร่อกล่าว

"อยู่กับเรา มิใช่เป็นเรื่องน่าสนุกเลย"

เก้าฮิวพั่วพั้วคล้ายไม่หวังให้ถกเรื่องนี้ต่อไป นางจึงเบนเรื่องขึ้น

"ในเมื่อตอนนั้นท่านใช้อุบายแก้ไข ท่านก็พอจะมีเวลา ทำลายศูนย์รวมกลไกของมันไป เยี่ยงนั้นไยมิใช่ไม่ต้องตกลงในหลุมพราง ?"

งักฮุ้นฮงตอบ

"หากทำลายศูนย์รวมกลไกไปหมดสิ้น กลไกทั้งมวลก็ไม่สามารถเคลื่อนตัว ตอนนั้นข้าพเจ้าพอจะไม่ต้องร่วงหล่นลงไปได้ แต่ทว่า ตอนนั้นนอกจาก

ระเบิดแล้ว กลไกทั้งมวลไม่มีทางเปิดปิดได้อีกเลย”

เอี๊ยบเพียวฮวงงุนงงวูบ จึงโพล่งถาม

“ในตอนนั้น ท่านทราบพวกเราถูกกักขังแล้วหรือไร ?”

ไม่รอให้งักฮุ้นฮงตอบ เก้าฮิวพั่วพั้วรีบเปลี่ยนเรื่องอีก

“งักเซี่ยวเฮี้ยบ ตอนนี้มีความคิดเห็นเช่นไร ?”

งักฮุ้นฮงคล้ายเข้าใจจิตเจตนาของเก้าฮิวพั่วพั้ว จึงรีบตอบ

“ข้าพเจ้าคิดว่า รอให้อีกคนมาถึงก่อนค่อยลงมือ”

“รอผู้ใด ?”

“โอ้วมกเอี้ย บุตรของประมุขทิฮ้วยปัง”

“ประมุขพรรคทิฮ้วยปัง มิใช่ล้อไฮ้จิวหรือไร ? ไฉนบุตรของมันแซ่โอ้วได้ ?”

“เป็นบุตรติดภรรยาของมัน”

“ท่านไฉนทราบเรื่องราวพรรคทิฮ้วยปังละเอียดปานนี้ ?”

งักฮุ้นฮงอึ้งอยู่ครู่หนึ่งจึงตอบ

“มีบางเรื่อง ผู้แซ่งักมิอาจตอบได้จริง ๆ”

เก้าฮิวพั่วพั้วก็รู้ตัว นางออกจะถามมากเรื่องเกินไปแล้ว จึงรีบกล่าว

“เล่าซิงถามมากเกินไปจริง ๆ”

บ๊วยเล้งซึงที่มิเคยเอ่ยปากเลย จนตอนนี้จึงถาม

“ท่านยังมิได้ตอบคำถามเมื่อครู่เอี๊ยบเพียวฮวง ท่านใช่หรือไม่ว่า ทราบพวกเราถูกกักขังในห้องใต้ดินอยู่ก่อน ?”

เมื่อบ๊วยเล้งซึงถามเช่นนั้น สายตาทุกผู้คนต่างมองหน้างักฮุ้นฮงเป็นจุดเดียวกันทันที

เหลือบตามองตาคู่งามของบ๊วยเล้งซึง ที่มีประกายรุ่มร้อนแวบหนึ่งแล้ว งักฮุ้นฮงต้องผงกศีรษะรับคำ เก้าฮิวพั่วพั้วรีบถาม

“ท่านไฉนทราบ พวกเราตกอยู่ในบ้านตระกูลคัก เป็นผู้ใดบอกแก่ท่าน ?”

“คักแกง้วนใช้คนไปปล่อยข่าวนี้แก่ข้าพเจ้า”

เอี๊ยบเพียวฮวงผงกศีรษะแล้วถาม

“เล่าตี๋ ท่านไฉนทราบโอ้วมกเอี้ยจะมา ?”

งักฮุ้นฮงลังเลชั่วขณะ จึงตอบอย่างคลุมเครือ

"สันนิษฐาน"

เอี๊ยบเพียวฮวงขมวดคิ้วดกหนาของมันแนบแน่น เขม้นมองงักฮุ้นฮงพลางถามด้วยความคลางแคลงใจ

"สันนิษฐาน ? เล่าตี๋ เช่นนี้หมายความว่า ท่านทราบ โอ้วมกเอี้ยมาถึงในเมืองแล้ว ?"

งักฮุ้นฮงต้องลังเลชั่วขณะ จึงผงกศีรษะรับคำ เอี๊ยบเพียวฮวงรีบถามอีก

"ท่านเคยเห็นมัน ?"

แต่ละคำถามของเอี๊ยบเพียวฮวง งักฮุ้นฮงรู้สึกยากจะตอบโต้รับคำได้ต้องครุ่นคิดอีกชั่วครู่จึงตอบ

"ไม่เคยเห็น"

เอี๊ยบเพียวฮวงไม่ยอมผ่อนคลายเรื่องราวสักน้อยนิด รีบเร้นเค้นถามต่อ

"เมื่อท่านไม่เคยเห็นมัน ท่านไฉนทราบมันมาอยู่ในเมืองแล้ว ? หรือเป็นการสันนิษฐานอีก ?"

งักฮุ้นฮงต้องเขม้นมองเอี๊ยบเพียวฮวงอย่างขุ่นเคือง ขมวดคิ้วแค่นเสียง

"ท่านเหตุใดจึงกระตือรือร้นสนใจต่อปัญหานี้ ?"

เอี๊ยบเพียวฮวงชายตามองหญิงชราทั้งสองแวบหนึ่งก่อน จึงเบือนสายตามามองหน้างักฮุ้นฮง เน้นเสียงหนัก ๆ

"เนื่องเพราะเราทราบ ท่านเหตุใดต้องปกปิดปัญหานี้ไว้"

งักฮุ้นฮงกระชากเสียงด้วยโทสะ

"เรามีความจำเป็นต้องปิดบังท่าน ?"

เอี๊ยบเพียวฮวงไม่มีสีหน้าขุ่นเคือง ชายตามองพวกนายบ่าวบ๊วยเล้งซึ่งอีกแวบหนึ่งจึงตอบ

"ท่านย่อมไม่มีความจำเป็นปิดบังเรา"

เก้าฮิวพั่วพั้วที่คร่ำโลกโชกโชน พอเห็นสภาพรีบเอ่ยปากบ้าง

"ท้อฮวยเก็งของพวกเรา มิได้แก่งแย่งชิงดีกับค่ายสำนักพรรคต่าง ๆ ในยุทธจักรเสมอมา งักกงจื้อย่อมยิ่งไม่มีความจำเป็นต้องปิดบังกระไรพวกเรา"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยขมวดคิ้วตำหนิ

"เล่าเจ้เจ๊ สภาพของท้อฮวยเก็ง ท่านบอกไม่ต่ำกว่าหนึ่งครั้งแล้ว เหตุใดยังจะเอ่ยขึ้นอีก ?"

เอี๊ยบเพียวฮวงแค่นหัวร่อกล่าว

"เล่าตี๋ จิตใจมุทิตาการุณย์ เป็นคุณธรรมที่ดีงามประการหนึ่งก็จริง แต่ยังต้องดูเวลาและเป้าหมาย"

สีหน้าหญิงชราทั้งสองเปลี่ยนแปรไปทันที แต่งักฮุ้นฮงแย้มยิ้มกล่าวเสียงราบเรียบ

"ท่านดูเราเป็นคนมีจิตใจมุทิตาการุณย์ ?"

"เล่าตี๋ เราไม่อาจหักใจ ไปละเมิดเจตนาของท่านเลย แต่ทว่า..."

"อย่างนั้น ท่านก็ไม่ต้องกล่าวกระไรแล้ว"

เอี๊ยบเพียวฮวงเบิ่งตามองดูงักฮุ้นฮงจนตะลึงลาน แต่บ๊วยเล้งซึงพลันกล่าวบ้าง

"งักกงจื้อ โอ้วมกเอี้ยจงใจมาหาข้าพเจ้าเอง ใช่หรือไม่ ?"

งักฮุ้นฮงงุนงงไป เพ่งมองบ๊วยเล้งซึงโดยมิทราบควรตอบอย่างไร

บ๊วยเล้งซึงแย้มยิ้มส่งเสียง

"ที่จริงข้าพเจ้าถามมากความเกินไป ที่นี่มีขุมกำลังของทิฮ้วยปังอยู่ อิทธิพลอำนาจของทิฮ้วยปังในยุทธจักรยังโดดเด่นเป็นหนึ่งของดินแดนแว่นแคว้น บัดนี้ในขุมกำลังของพวกมัน ถึงกับมีคนกล้าใส่พิษประทุษร้ายพวกเราอย่างเปิดเผย ศักดิ์ฐานะของคนผู้นั้น แสดงว่าต้องเหนือกว่าหัวหน้าคุมขุมกำลังในที่นี้ ตอนนี้ทั้งไม่มีพรรคที่เข้มแข็งพอจะต่อต้านกับทิฮ้วยปังรังควาน ทิฮ้วยปังก็ไม่มีร่องรอยรวมกำลังต่อต้านศัตรู อย่างนั้นนอกจากตัวโอ้วมกเอี้ยแล้วยังมีผู้ใดสามารถมีอำนาจยิ่งใหญ่ถึงปานนี้ได้ ?"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยรีบส่งเสียง

"เสียวเจี๊ยะ ในแผ่นดินพลิกแพลงแปรเปลี่ยนมากหลายนัก บางเวลาแม้คาดคิดสันนิษฐานสมเหตุสมผล แต่มักจะไม่ใช่เป็นความจริงเสมอ"

บ๊วยเล้งซึงส่งเสียงราบเรียบ

"ฮั่งพั่วพั้ว วาจาเรายังไม่จบความ..."

นางจับตามองดูงักฮุ้นฮงแน่วนิ่ง ส่งเสียงต่อ

"อีกประการ คักแกง้วนมิใช่เป็นมือใหม่ที่ไร้ประสบการณ์ การปรากฏตัวของท่าน นับเป็นการกดดันต่อทิฮ้วยปังอย่างรุนแรง และคุกคามความปลอดภัยของชีวิตมันใหญ่หลวงกว่า มิว่าจะคำนวณในแง่มุมใด ในสถานการณ์เช่นนี้มันต่างไม่สมควรสร้างศัตรูเช่นท้อฮวยเก็งเราขึ้นอีก แต่ทว่า มันกระทั่งยังไม่ถาม ก็ประทุษร้ายพวกเราก่อน นอกจากคำสั่งโอ้วมกเอี้ย ยังมีเหตุผลใดเร่งรัดให้มันกระทำโดยไม่ใคร่ครวญลังเลเช่นนี้ ?"

เก้าฮิวพั่วพั้วโพล่งด้วยความกระวนกระวาย

"เสียวเจี๊ยะ มิว่าเรื่องราวใด ต้องมีหลักฐานยืนยันจึงเชื่อถือได้"

บ๊วยเล้งซึงไม่สนใจเก้าฮิวพั่วพั้ว ยังคงเขม้นมองงักฮุ้นฮงพลางถาม

"ท่านสามารถยืนยัน ความคิดของข้าพเจ้าไม่ผิดพลาด ใช่หรือไม่ ?"

"นี่..."

"หากท่านว่าไม่มี ข้าพเจ้าจะเชื่อว่าไม่มีจริง ๆ"

สายตาของกิมหงส์เนี่ยเนี้ยกับเก้าฮิวพั่วพั้ว เขม้นมองหน้างักฮุ้นฮงด้วยความกระวนกระวาย

งักฮุ้นฮงชายตามองหน้าหญิงชราทั้งสองแวบหนึ่งแล้ว จึงหยุดอยู่ที่ใบหน้าบ๊วยเล้งซึงแล้วตอบช้า ๆ

"บ๊วยโกวเนี้ยเปรื่องปราดหลักแหลม คำนวณเรื่องราวดั่งตาเห็น"

เก้าฮิวพั่วพั้วในยามกระวนกระวาย โพล่งขึ้นโดยไม่ยั้งคิด

"งักฮุ้นฮง เราเห็นว่าท่านสำนึกตัว ไม่สามารถต่อต้านกับทิฮ้วยปัง มีเจตนายุแหย่ฝ่ายเรา"

งักฮุ้นฮงงุนงงก่อน จึงยิ้มเล็กน้อย โดยไม่โต้เถียงอย่างไรเลย

บ๊วยเล้งซึงถึงกับมิได้ขัดขวางอย่างผิดคาดหมายเช่นกัน

เอี๊ยบเพียวฮวงเป็นฝ่ายหัวร่อกล่าว

"เจี๊ยะพั่วพั้ว วาจานี้ของท่าน เอ่ยอ้างจากเค้ามูลใด ? ทั้งมวลล้วนเป็นบ๊วยโกวเนี้ยครุ่นคิดสันนิษฐานเอง ไฉนมาตำหนิงักฮุ้นฮงได้ ?"

เก้าฮิวพั่วพั้วเจี๊ยะเจี้ยเฮี้ยกระซากเสียงด้วยโทสะ

"หากมันไม่สนับสนุน ไยมิใช่ไม่มีเรื่องราว ?"

"กับโฉมสะคราญปานหยาดฟ้า เปรื่องปราดหลักแหลมเป็นอัจฉริยะเช่นนี้

ท่านจะหักใจมาโป้ปดต่อหน้านางได้ ?"

เก้าฮิวพั่วพั้วตะลึงลาน โพล่งด้วยความดื้อรั้น

"มิได้เกี่ยวข้องกับท่าน"

เอี๊ยบเพียวฮวงถลึงตาแค่นเสียง

"มันเป็นเฮียตี๋ของเรา ไฉนไม่เกี่ยวข้องกับเราได้ ?"

สีหน้าเก้าฮิวพั่วพั้วเครียดลง ยกมือเกร็งกำลังตั้งท่าหมายจู่โจม แต่บ๊วยเล้งซึงตวาดขึ้นก่อน

"เจี๊ยะพั่วพั้ว ท่านไฉนจึงวู่วามหุนหันเช่นนี้เสมอ...?"

เก้าฮิวพั่วพั้วเจี๊ยะเจี้ยเฮี้ยตอบด้วยความพลุ่งพล่าน

"เสียวเจี๊ยะ เจ้าเด็กงักฮุ้นฮงดูออกว่าท่านมีจิตใจบริสุทธิ์ดีงามชัด ๆ จึงคิดจะอาศัยท่านเป็นสะพาน ฉุดท้อฮวยเก็งเรามาช่วยมันต่อต้านรับมือกับศัตรูที่มันไม่มีปัญญารับมือ"

บ๊วยเล้งซึงต้องเหม่อมองเก้าฮิวพั่วพั้วจนตะลึงลานอยู่ครู่หนึ่ง จึงหันไปถามงักฮุ้นฮงด้วยความเสียใจ

"ท่านว่าอย่างไร ?"

งักฮุ้นฮงแย้มยิ้มตอบ

"บ๊วยโกวเนี้ย ในเวลาและสถานการณ์เช่นนี้ ข้าพเจ้าไม่สมควรกล่าวกระไร เฉกเช่นกับผู้อาวุโสแซ่ฮั่งบอก มิว่าเรื่องราวใด ต่างควรมีความเป็นจริงมายืนยันจึงเชื่อถือได้"

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าทำอย่างไร ?"

"บุญคุณความแค้นใด ๆ ของข้าพเจ้า หวังให้บ๊วยโกวเนี้ย อย่าสอดมือเกี่ยวข้อง"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยเห็นบ๊วยเล้งซึงมีสีหน้าหม่นหมองลง นางรีบส่งเสียง

"งักกงจื้อ เสียวเจี๊ยะของพวกเรา ได้ถือท่านเป็นมิตรสหายอย่างจริงใจ และท่านยังเคยช่วยชีวิตพวกเรามาหลายครั้ง พวกเราก็ปลาบปลื้มตื้นตันในพระคุณสุดซึ้ง แต่ทว่า นับแต่เก็งจู๊ปัจจุบัน รับตำแหน่งประมุขวังท้อฮวยเก็งแล้ว วังเราก็ไม่เคยเกิดเรื่องหาราวกับทุกค่ายสำนักในยุทธจักรมานานปี ดังนั้นพวกเล่าซิงเจ๊ม่วยทั้งสอง คุ้มกันเสียวเจี๊ยะออกจากหุบเขาท้อฮวยก๊ก ท่าน

ประมุขได้ย้ำแล้วย้ำอีก อย่าเพาะความแค้นกับค่ายสำนักพรรคใด ๆ เล่าเจ้เจ๊ของเราที่ปากไวใจตรงอยู่เสมอมา ยังหวังให้งักกงจื้อโปรดได้อภัยด้วย”

งักฮุ้นฮงแย้มยิ้มกล่าว

“แต่ละค่ายสำนัก มีหลักการดำเนินงานของตัวเองอยู่ ข้าพเจ้าไหนเลยกล้าวิพากษ์วิจารณ์”

เอี๊ยบเพียวฮวงแค่นเสียงเย็นชาขึ้นบ้าง

“หากชีวิตของท่านทั้งหลายถูกคุกคาม มิทราบท่านทั้งหลาย ยังจะยืนกรานในหลักการ ไม่เพาะศัตรูขึ้นอีกหรือไม่ ?”

หญิงชราทั้งสองต่างนิ่งอึ้ง มิอาจสรรหาวาจามาตอบโต้อีกแล้ว

แผนถล่มถ้ำพยัคฆ์

บ๊วยเล้งซึงคล้ายไม่สนใจคำโต้เถียงเกี่ยงงอนของผู้คนทั้งหลายเลย จวบจน เมื่อการทุ่มเถียงยุติลง นางจึงเอ่ยปากขึ้น

"หากฝ่ายที่มีบุญคุณกับท่าน ก็มีบุญคุณความแค้นกับฝ่ายเราเล่า ?"

ไม่รอให้งักฮุ้นฮงตอบ เก้าฮิวพั่วพั้วชิงกล่าวขึ้นก่อน

"เสียวเจี๊ยะ เรื่องของพวกเรา กลับไปเรียนต่อเก็งจู๊ก่อน เก็งจู๊ย่อมเสนอตัวมาทวงความยุติธรรมให้เอง"

สีหน้าบ๊วยเล้งซึงเครียดลง ส่งเสียงกระด้างเย็นชา

"เจี๊ยะพั่วพั้ว ปกติที่ท่านสอนเรา ดำรงตัวในยุทธจักร คุณธรรมมีความสำคัญที่สุด หลักการดำรงชีวิตแยกแยะบุญคุณความแค้นกระจ่าง ท่านทราบเคยพร่ำสอนเรามากี่ครั้งแล้วหรือไม่ ?"

เก้าฮิวพั่วพั้วคล้ายเพิ่งเคยได้ยินบ๊วยเล้งซึงกล่าววาจาหนักหน่วงถึงปานนี้เป็นคราแรก สีหน้าของนางแปรเปลี่ยนเป็นบัดเดี๋ยวแดงฉานบัดเดี๋ยวเขียวซีด อึ้งอยู่เนิ่นนานจึงถาม

"เสียวเจี๊ยะ ท่านไฉนมากล่าววาจานี้มาได้ ?"

บ๊วยเล้งซึงยังมีสีหน้าเคร่งเครียดเย็นชา แค่นเสียงกระด้าง

"เราทราบ พวกท่านติดตามเราออกมา ต่างมีภาระหน้าที่คุ้มกันความปลอดภัยของเรา หรือหน้าที่อันหนักอึ้งนี้ ถมทับพวกท่านจนไม่สามารถแยกผิดถูกชั่วดีมาได้ ?"

เก้าฮิวพั่วพั้วโต้แย้งด้วยความไม่พอใจ

"เสียวเจี๊ยะ พวกเราหวังดีต่อท่าน..."

"ไม่ต้องบอกหวังดีต่อเรา หวังดีต่อท้อฮวยเก็งเลย ท้อฮวยเก็งแม้มิได้แก่งแย่งชิงดีกับชาวยุทธ์ แต่มิใช่เป็นสำนักไม่แยกแยะผิดถูกชั่วดี ยอมกล้ำกลืนความคับแค้นทั้งมวลไว้ เราก็ไม่หวัง ให้ตัวเองเป็นคนเห็นผลประโยชน์ลืมคุณธรรม ไม่แยกแยะบุญคุณความแค้นกระจ่าง"

แม้เห็นวาจาที่โพล่งมาในเวลาพลุ่งพล่านดาลใจ แต่ทุกถ้อยคำของนางมีน้ำหนักแกร่งกร้าวกังวาน จนผู้คนไม่มีปัญญาโต้เถียงได้

หญิงชราทั้งสองมีสีหน้าละอายใจ กิมหงส์เนี่ยเนี้ยถอนใจกล่าว

"เสียวเจี๊ยะบอกถูกต้องที่สุด ดูแล้ว เสียวเจี๊ยะเติบใหญ่แล้วจริง ๆ พวกเราก็ชราแล้ว กลัวเรื่องราวแล้ว"

แล้วหันไปกล่าวกับงักฮุ้นฮง

"งักกงจื้อ เมื่อครู่เจี๊ยะตั้วเจ๊ของเรา..."

เก้าพั่วพั้วชิงสอดคำ

"เราบอกเอง งักฮุ้นฮง วาจาเมื่อครู่ของเล่าซิงมีเจตนากระตุ้นให้ท่านปฏิเสธการสอดมือเกี่ยวข้องของพวกเราจริง ๆ เนื่องเพราะพวกเรากลัว กำลังความสามารถของพวกเรา ไม่เพียงพอคุ้มกันความปลอดภัยของเสียวเจี๊ยะ เพราะความเห็นแก่ตัวนี้ เรานางเฒ่าสมควรรู้สึกละอาย"

หญิงชราที่ตำหนิตัวเองเช่นนี้ กลับก่อกวนให้งักฮุ้นฮงรู้สึกไม่สบายใจ รีบประสานมือคารวะให้ทั้งสองแล้วกล่าว

"จิตใจภักดีคุ้มกันเจ้านายของสองท่าน เป็นที่ผู้คนต้องเคารพนับถือสุดสูง ที่กระทำเช่นนี้ ก็ไม่มีกระไรผิดพลาดเลย"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยรีบส่งเสียง

"งักกงจื้อ เรื่องของค่ำคืนนี้ พวกเราพอจะร่วมด้วยได้หรือไม่ ?"

"ผู้อาวุโสหมายความ..."

“คิดบัญชีระหว่างพวกเรากับโอ้วมกเอี้ย !”

“สองท่านมั่นใจ รับมือกับทิฮ้วยปังได้ ?”

กิงหงส์เนี่ยเนี้ยต้องตะลึงลาน ไม่มีปัญญาตอบโต้ได้

งักฮุ้นฮงหันไปกล่าวกับบ๊วยเล้งซึง ด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลจริงใจ

“บ๊วยโกวเนี้ย...”

บ๊วยเล้งซึงสอดคำทันที

“หวังให้ข้าพเจ้าถอนตัวจากเรื่องคืนนี้ ?”

“ถูกแล้ว”

“เพื่อเห็นแก่ความปลอดภัยของข้าพเจ้า ?”

“ถูกแล้ว”

“ท่าน เหตุไฉนต้องเห็นแก่ความปลอดภัยของข้าพเจ้า ?”

“บ๊วยโกวเนี้ยคลางแคลงใจหรือไร ?”

“นับแต่ท่านยอมเสี่ยงอันตราย ถลำตัวลงไปในกลไกมาช่วยพวกเรา ข้าพเจ้าก็ไม่มีเหตุผลใดให้คลางแคลงสงสัยอีกเลย ข้าพเจ้าเพียงแต่ต้องการทราบ เพราะเหตุใดกันแน่”

งักฮุ้นฮงเพ่งมองบ๊วยเล้งซึงแน่วนิ่ง ลังเลโดยไม่อาจตอบโต้

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงเมื่อเห็นเช่นนั้น อดมิได้ต้องเอ่ยปากบ้าง

“เล่าตี๋ ชายชาตรีว่ากล่าว มีกระไรยากจะเอ่ยปากได้ ต้องการให้เรากล่าวแทนท่านหรือไม่ ?”

งักฮุ้นฮงเหลือบมองเอี๊ยบเพียวฮวงแวบหนึ่งก่อน จึงกล่าวกับบ๊วยเล้งซึง

“ข้าพเจ้าเพียงแต่ไม่หวังให้โกวเนี้ยได้รับภาทภัยใด แต่ไม่มีปัญญาบอกว่าเพราะสาเหตุใด ?”

ในใจของบ๊วยเล้งซึง บังเกิดความพลุ่งพล่านเช่นเดียวกัน และนางก็ไม่สามารถอธิบายว่า เป็นเพราะสาเหตุใดเช่นกัน ดังนั้นนางจึงสามารถรับคำตอบของงักฮุ้นฮงได้

“ท่านเข้าใจ เพียงข้าพเจ้าไม่เป็นศัตรูกับทิฮ้วยปังโดยเปิดเผยตรง ๆ ข้าพเจ้าก็สามารถกลับหุบเขาดอกท้อโดยปลอดภัยได้ ?”

เมื่อบ๊วยเล้งซึงถามเช่นนั้น งักฮุ้นฮงต้องครุ่นคิดชั่วครู่จึงตอบ

“หากข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่ทราบ...”

“ท่านจะบอก หากท่านสามารถแบ่งภาคร่างได้ ท่านคิดจะส่งข้าพเจ้ากลับหุบเขาดอกท้อ ใช่หรือไม่ ?”

“อาจบางทีข้าพเจ้ากังวลเกินไป”

พอตอบแล้วพลันมีไหวพริบวูบขึ้น เบือนสายตาไปถามเอี๊ยบเพียวฮวง

“เอี๊ยบเฮีย อาจบางทีท่านพอจะเป็นเพื่อนบ๊วยโกวเนี้ยสักเที่ยว”

“นั่นจะได้...”

เพียงโพล่งสามคำต้องหยุดลง อย่างไรก็ตาม ความงามเลิศล้ำในต่ำใต้ของบ๊วยเล้งซึง ไม่มีบุรุษที่มีเลือดมีเนื้อคนใด สามารถปฏิเสธโดยง่ายดายได้

“อย่างนั้นท่านเพียงลำพัง สามารถรับมือกับทิฮ้วยปัง ที่มีขุมกำลังยิ่งใหญ่เข้มแข็งได้ ?”

การกล่าวครั้งที่สองของเอี๊ยบเพียวฮวง มีความหมายยินยอมรับความคิดของงักฮุ้นฮงแล้ว งักฮุ้นฮงจึงกล่าว

“ตอนแรกเราก็มิได้คาดคิด จะพบกับสหายเช่นดั่งท่าน”

บ๊วยเล้งซึงถามขึ้นบ้าง

“ท่านมั่นใจ เพียงลำพังตัว ต่อต้านรับมือกับทิฮ้วยปังได้ ?”

“ข้าพเจ้ามีความมั่นใจนี้”

งักฮุ้นฮงตอบโดยไม่ลังเล บ๊วยเล้งซึงจึงเน้นเสียง

“โบราณพังเพยว่าไว้ถูกต้อง สองหมัดยากจะต้านสี่มือ ชายชาตรีต้านรับคนหมู่มากไม่ได้ ทิฮ้วยปังมิใช่ขบวนการที่มีเพียงคนสองคน”

“โกวเนี้ย คนของทิฮ้วยปัง มิใช่ภักดีต่อปังจู๊ปัจจุบันของพวกมันทุกคน”

บ๊วยเล้งซึงกะพริบตาถาม

“ท่านมีความสัมพันธ์กับทิฮ้วยปัง ?”

งักฮุ้นฮงนิ่งอึ้งไม่ตอบ บ๊วยเล้งซึงเห็นเช่นนั้น จึงมิได้รีบเร้นเค้นถามต่อ แต่เปลี่ยนเรื่อง

“ในเมื่อท่านมีความมั่นใจ รับมือกับทิฮ้วยปังเพียงลำพังได้ พวกเรายินดีจะรอ จนท่านคลี่คลายเรื่องราวของทิฮ้วยปังแล้ว ค่อยครุ่นคิดหาวิธีให้ข้าพเจ้ากลับหุบเขาดอกท้อ”

เอี๊ยบเพียวฮวงพอได้ฟัง บ๊วยเล้งซึงไม่ยอมเห็นพ้องกับการให้มันคุ้มกันส่ง จึงพลอยเปลี่ยนวาจาบ้าง

"นี่กลับนับเป็นวิธีที่งามพร้อมสมบูรณ์ ในเมื่อบ๊วยโกวเนี้ยไม่เร่งร้อนกลับภูเขา มีพวกเราอยู่ เล่าตี๋ท่านก็ไม่รู้สึกโดดเดี่ยวเกินไป"

"นี่..."

บ๊วยเล้งซึงคล้ายดั่งทราบจิตเจตนาของงักฮุ้นฮง นางจึงสอดคำ

"เรื่องระหว่างท่านกับทิฮ้วยปัง พวกเราไม่สอดมือเกี่ยวข้อง"

ความรู้สึกของงักฮุ้นฮงกลับกลอกยิ่งนัก ทั้งไม่หวังให้บ๊วยเล้งซึงติดตามมัน ถูกม้วนเข้าในวังวนของบุญคุณความแค้นในยุทธจักร แต่ก็หวัง ให้นางได้อยู่ข้างกายเช่นนี้อีก

ครุ่นคิดเนิ่นนาน งักฮุ้นฮงจึงผงกศีรษะรับคำ

"หากบ๊วยโกวเนี้ยไม่เร่งร้อนกลับหุบเขา ข้าพเจ้าก็ยินดีรับใช้โกวเนี้ย"

เอี๊ยบเพียวฮวงโพล่งขึ้น

"เล่าตี๋ คำสัญญาไม่สอดมือเกี่ยวข้อง มิได้รวมตัวเราอยู่ด้วย"

"แม้นับว่ารวมท่านอยู่ด้วย ท่านที่โดดเดี่ยวลำพัง ข้าพเจ้าสามารถควบคุมบังคับท่านได้ ?"

เอี๊ยบเพียวฮวงหัวร่อกล่าว

"คำ 'เล่าตี๋' นี้ นับว่าเรามิได้เรียกเสียเปล่าเลย"

ช้อนตามองท้องฟ้าแวบหนึ่ง ขมวดคิ้วกล่าวต่อไป

"เล่าตี๋ ตอนนี้น่ากลัวใกล้ถึงยามสี่แล้ว ไฉนยังไม่เห็นเงาของเจ้าเด็กตัวนั้นเลย ?"

งักฮุ้นฮงเงยหน้ามองท้องฟ้าแวบหนึ่งจึงตอบ

"รออีกสักครู่ดูก่อน"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยกล่าวขึ้นบ้าง

"พวกมันจะพบเห็นหรือไม่ ว่าพวกเราหนีออกจากการกักขัง และใช้คนไปส่งข่าวให้โอ้วมกเอี้ยไม่ต้องมา หรือกระทั่งพวกมัน..."

"สมควรไม่เป็นเช่นนี้"

เอี๊ยบเพียวฮวงสวนคำของงักฮุ้นฮง

"ตอนพวกเราหนีออกจากห้องกลไกใต้ดิน พวกมันมิใช่ปล่อยกลิ่นพิษมา นั่นมิใช่แสดงว่า พวกเราหนีรอดพ้นออกมาได้แล้ว ?"

งักฮุ้นฮงตอบช้า ๆ

"หากพวกเราหนีออกจากห้องกลไกไปได้จริง พฤติการณ์ที่ควรเกิดขึ้น พวกเรามีทางเลือกอยู่เพียงสองสถาน หนึ่งคือ ถอนตัวไปจากที่นี้ ซึ่งพวกยาม พวกลาดตระเวนของฝ่ายมันต้องพบเห็น สองคือ พวกเราต้องย้อนไปคิดบัญชี กับพวกมัน แต่พวกเรามิได้ไป ดังนั้นข้าพเจ้าเชื่อว่า คักแกง้วนต้องคาดเดา พวกเราถูกกลิ่นพิษรมสลบอยู่ในห้องกลไกมากกว่า ?"

"อา...เล่าตี๋ออกมาแล้ว ซ่อนเร้นร่องรอยไม่ยอมให้ปรากฏ เพราะจุด ประสงค์นี้หรือไร ?"

งักฮุ้นฮงผงกศีรษะ เอี๊ยบเพียวฮวงต้องจุ๊ปากโพล่งด้วยความนับถือจริง ๆ

งักฮุ้นฮงยิ้มเล็กน้อย มิได้ตอบโต้ เอี๊ยบเพียวฮวงจึงถามอีก

"เล่าตี๋ สมาธิที่สามารถสะกดกลั้นเช่นนี้ เป็นผู้ใดสอนแก่ท่าน ?"

ขณะเวลานั้นเอง ห้องโถงใหญ่ของคักแกง้วนที่จำเดิมมืดมิด พลันกลาย เป็นสว่างไสว จากนั้นชายฉกรรจ์ถือคบไฟห้าหกสิบคน เดินเรียงรายกันออก มา ตั้งแถวที่หน้าห้องโถงใหญ่จนถึงซุ้มประตู

เอี๊ยบเพียวฮวงสะกิดงักฮุ้นฮง พลางกระซิบ

"ดูท่าผู้แซ่โอ้วมาจริง ๆ"

งักฮุ้นผงกศีรษะเห็นพ้อง

ชายฉกรรจ์ทั้งสองแถวเพิ่งยืนเรียบร้อย คักแกง้วน เต็งเฮี่ยงเซ่ง พา กันเร่งฝีเท้าไปที่ซุ้มประตูใหญ่ เพียงชั่วครู่ ต้อนรับชายฉกรรจ์วัยประมาณ ยี่สิบห้ายี่สิบหก สวมอาภรณ์เป็นต่วนแพรสวยงามเข้ามา

ชายฉกรรจ์เสื้อแพรมีเค้าหน้ายโสโอหัง เดินเชิดหน้าที่ซีดขาว ก้าวอาด ๆ ดั่งไม่เห็นผู้ใดในสายตา มิต้องถามก็ทราบ มันคือโอ้วมกเอี้ยแน่นอน

ทางซ้ายขวาของโอ้วมกเอี้ย มีนักบู๊วัยกลางคน รูปกายสูงใหญ่ล่ำสัน ผู้อยู่ด้านซ้าย อาภรณ์รัดกุมสีแดงฉานบาดตา หลังสะพายตะขอหัวเสืออยู่คู่ หนึ่ง ปลายและคมตะขอเป็นประกายสีครามแวววาว แสดงว่าอาบยาพิษไว้แน่

ส่วนผู้อยู่ด้านขวา สวมอาภรณ์รัดกุมสีเขียว อาวุธในมือขวาของมัน

เป็นแส้ห่วงที่มีหนามแหลม ทางปลายของด้ามสลักเป็นรูปหัวมังกร หนามแหลมบนห่วงที่คล้องกันเป็นแส้ มีประกายสีคราม แสดงว่าอาบยาพิษมาเช่นกัน

เก้าฮิวพั่วพั้วส่งเสียงแผ่วเบา

"อิมซัวอั้งโอ้ว (เสือแดงแห่งอิมซัว) อ๊วงไต้กังกับตงเตี๊ยวเจ๊กเล้ง (มังกรแห่งตงเตี๊ยว) กิมเมี้ยว ทั้งสองพิษร้าย ไฉนสวามิภักดิ์ต่อทิฮ้วยปังด้วยแล้ว ?"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยแค่นหัวร่อกล่าว

"เลือกเจ้าถ่อยที่ต่ำช้าสามานย์ทั้งสองตัวมาเป็นองครักษ์ สันดานของผู้แซ่โอ้ว ก็พอจะคาดคำนวณออกแล้ว"

ด้านหลังของหนึ่งเสือหนึ่งมังกร ยังติดตามด้วยซังกังตุยฮุ้น (สองกระบองล่าวิญญาณ) เจี่ยทงกับเฮี้ยงเทียนจินหยิน ขบวนของโอ้วมกเอี้ย นับว่าโอ่อ่าภาคภูมิไม่น้อยจริง ๆ

คักแกง้วนน้อมกายเดินนำทางพลางรีบเร่งรายงานด้วยความกระหยิ่ม

"เรียนเซี่ยวจู๊ (นายคนเล็ก) งักฮุ้นฮงถูกบริวารสยบไว้ได้แล้ว"

โอ้วมกเอี้ยร้องอืมม์อย่างคนใจลอย ถามในอีกเรื่องหนึ่ง

"ท่านใช้คนไปบอกข่าวกับเรา ว่าเก็งจู๊ของวังดอกท้อ..."

"ก็อยู่ในอุ้งมือบริวารด้วยแล้ว"

ใบหน้าที่เชิดขึ้นของโอ้วมกเอี้ยพลันแปรเปลี่ยน ร้องด้วยสีหน้าระรื่นยินดี

"ตัวนางเล่า ?"

"ยังอยู่ในห้องกลไก"

"ไฉนยังขังนางอยู่ในห้องกลไกได้ ?"

"เนื่องเพราะกลิ่นพิษในห้องกลไกยังระเหยไม่หมดสิ้น ดังนั้นมิได้ใช้คนไปพานางขึ้นมา"

โอ้วมกเอี้ยกระโดดควับมา เข้าขวางหน้าคักแกง้วนไว้ แค่นเสียงกระด้าง

"ท่านว่ารมกลิ่นพิษจนนางตายไปแล้ว ?"

คักแกง้วนรีบแย้มยิ้มประจบตอบ

"เซี่ยวจู๊วางใจ บริวารมียาขจัดพิษอยู่ ไม่ตายไปได้แม้สักผู้เดียว"

สีหน้าโอ้วมกเอี้ยผ่อนคลายลงเล็กน้อย แค่นเสียงหนัก ๆ

"ไปจัดการพาพวกนางขึ้นมาในบัดนี้"

คักแกง้วนลนลานรับคำแล้วจึงตอบ

"เซี่ยวจู๊โปรดเข้าไปดื่มน้ำชาพักผ่อนในห้องโถงก่อน บริวารย่อมจะพาคนไปหามพวกนางขึ้นมา"

โอ้วมกเอี้ยแค่นเสียงอย่างไว้อำนาจ

"เลือกหลายคนที่มือเท้าปราดเปรียวไปหาม อย่าได้ระคายนางแม้สักขุมขนหนึ่ง"

สองกระบองล่าวิญญาณเจี่ยทงส่งเสียงบ้าง

"คักเฮีย เซี่ยวจู๊เร่งรุดเดินทางมาค่อนคืน คาดว่าคงหิวมากแล้ว ท่านสั่งคนไปเตรียมเครื่องดื่มกินเถิด"

คักแกง้วนถลึงจ้องเจี่ยทงแวบหนึ่ง ยังมิทันเอ่ยปาก คนเสื้อแดงชิงส่งเสียง

"พวกเรารู้สึกหิวเล็กน้อย"

คักแกง้วนต้องกลืนวาจาที่มาถึงริมฝีปากไว้ เปลี่ยนเป็นสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสกล่าว

"เราจะไปสั่งสักคำ เต็งเฮีย ท่านนำเซี่ยวจู๊เข้าพักผ่อนในห้องโถงก่อน"

โอ้วมกเอี้ยโพล่งด้วยความรำคาญ

"คักแกง้วน ที่นี้ของท่านไม่มีจ้งก้วง (พ่อบ้าน) หรือไร ?"

เต็งเฮี่ยงเซ่งรีบกล่าว

"คักเฮีย ท่านนำขบวนเซี่ยวจู๊เข้าไปพักผ่อนในห้องโถงก่อน แล้วท่านพาคนไปหามคนขึ้นมา เรื่องทางห้องครัว เราไปสั่งให้เอง"

คักแกง้วนที่สะกดกลั้นโทสะเต็มอกไว้ ยังต้องปั้นสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

"ได้ ได้ ตกลงเช่นนี้"

จับตามองจนขบวนของโอ้วมกเอี้ยเข้าไปในห้องโถงแล้ว งักฮุ้นฮงจึงกล่าว

"เอี๊ยบเฮีย รอจนพวกชายฉกรรจ์ชูคบไฟกระจายกันไปแล้ว ท่านไปสกัดประตูหลังห้องโถงใหญ่ได้หรือไม่ ?"

ดวงตาวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงเป็นประกายวาว ผงกศีรษะรับคำเสียงหนักแน่น

โอ้วมกเอี้ยนั่งเด่นเป็นสง่าอยู่บนเก้าอี้พนักสูงที่หันหาประตูห้องโถงด้วยสีหน้าท่าทีคล้ายฮ่องเต้บนบัลลังก์ สองฟากข้างของมัน เป็นองครักษ์หนึ่งมังกรหนึ่งเสือที่นั่งหันหน้าเข้าหากัน ต่อจากสององครักษ์ คือที่นั่งของเฮี้ยงเทียนจินหยินกับเจี่ยทง เต็งเฮี่ยงเซ่งที่เข้ามาภายหลัง ยังต้องนั่งในที่ต่ำกว่าเฮี้ยงเทียนจินหยินกับเจี่ยทงเสียอีก

โอ้วมกเอี้ยชายตามองเต็งเฮี่ยงเซ่งที่แขนขวาขาดหายแวบหนึ่งถาม

"เต็งฮู่ฮวบ แขนขวาของท่านเป็นไรไป ?"

เต็งเฮี่ยงเซ่งเคยถ่ายทอดวิชาฉาบบินให้แก่โอ้วมกเอี้ย โอ้วมกเอี้ยแม้มิได้ประกอบพิธีกราบไหว้อาจารย์กับมัน แต่ระหว่างพวกมัน มีพฤตินัยของศิษย์กับอาจารย์อยู่ น้ำเสียงที่คล้ายสูงศักดิ์ว่ากล่าวกับต่ำศักดิ์เช่นนี้ เป็นที่เต็งเฮี่ยงเซ่งยากจะสะกดกลั้นทนทานได้ จึงตอบเสียงเย็นชา

"ขาดไป"

โอ้วมกเอี้ยงุนงงวูบ จึงถามอีก

"เป็นไร ? ฟังหางเสียง คล้ายดั่งมิใคร่พอใจ ?"

เต็งเฮี่ยงเซ่งเหลือบตามองเพดานห้อง พลางตอบเสียงเย็นชา

"คนที่ถูกบงการใช้สอย ยังจะมีพอใจไม่พอใจได้ ?"

โอ้วมกเอี้ยพลันตบโต๊ะเตี้ยที่เบื้องหน้าของมันฉาดใหญ่ กระโดดขึ้นตวาดด้วยโทสะ

"เป็นไร ? ไม่พอใจที่พรรคเราให้กับท่าน ?"

เต็งเฮี่ยงเซ่งไม่อาจสะกดกลั้นได้อีกแล้ว ผุดลุกขึ้นยืน ชี้หน้าโอ้วมกเอี้ยพลางกล่าว

"ท่านนับเป็นตัวกระไร ? กาลก่อนตอนล้อไฮ้จิวมาวิงวอนพวกเรา ท่านกระทั่งลมยังไม่กล้าผาย เป็นไร ? แก่กล้าแล้ว ? รู้สึกพวกเราเป็นส่วนเกิน ? เป็นตุ้มคอยถ่วง ?"

ประกายสีแดงพุ่งขวับมาขวางหน้าเต็งเฮี่ยงเซ่งไว้ ขณะมือซ้ายเต็งเฮี่ยงเซ่งจะยกขึ้น ทรวงอกถูกฝ่ามือฟาดเข้าใส่ฉาดหนึ่งก่อน เสียงโครมดังพร้อมกับกระเด็นไปห้าหกเซียะ

ร่างเต็งเฮี่ยงเซ่งร่วงหล่นลงถึงพื้น ยังมิทันผุดลุกขึ้นยืน แขนซ้ายก็ถูก

เสือแดงอิมซัวอ๊วงไต้กังบิดไปที่กลางหลัง คุมตัวมันกลับยืนอยู่เบื้องหน้าโอ้วมกเอี้ย

โอ้วมกเอี้ยแค่นหัวร่อยะเยียบเย็นชา ทรุดกายนั่งช้า ๆ แค่นเสียงถาม

"หลายปีนี้ ท่านอวดโอ่อำนาจในทิฮ้วยปังมาเกินพอแล้ว ถึงกับยังไม่พอแก่ใจ บอกมา ท่านคิดจะทำอย่างไร ?"

เต็งเฮี่ยงเซ่งร้องถุยแล้วคำราม

"คิดจะทำอย่างไร ? คิดจะขอดู เจ้าพวกที่ทรยศต่อบุญคุณน้ำใจ สุดท้ายจะมีบั้นปลายเยี่ยงไร ?"

โอ้วมกเอี้ยแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องชั่วครู่ จึงเค้นเสียงเย็นยะเยียบเย็นชา

"ในความเห็นของเรา ท่านยังคงดูบั้นปลายตัวเองก่อนเถิด"

ขาดคำชายตาบอกใบ้ให้เสือแดงอ๊วงไต้กัง อ๊วงไต้กังพลิกมือซ้าย ชักตะขอหัวเสือออกมาเล่มหนึ่ง สะบัดฟันเข้าใส่ไหล่ซ้ายของเต็งเฮี่ยงเซ่ง ฟันแขนซ้ายที่เหลืออยู่ข้างเดียวออกมา

ในเสียงแผดร้องโหยหวน เต็งเฮี่ยงเซ่งล้มลงกับพื้น

โอ้วมกเอี้ยแสยะยิ้มแค่นเสียง

"บนตะขอหัวเสือขององครักษ์อ๊วง ยังอาบยาพิษอยู่ด้วยเลย"

ขณะเวลานั้นเอง คักแกง้วนนำชายฉกรรจ์อีกเจ็ดแปดคนเข้ามา ละล่ำ-ละลักด้วยความหวาดหวั่นขวัญเสีย

"เซี่ยวจู๊ พวกมัน...พวกมันหายไปแล้ว"

โอ้วมกเอี้ยกระโดดขึ้นร้องสุดเสียง

"ไฉนหายไปได้ ?"

คักแกง้วนตอบด้วยความหวาดหวั่นพรั่นพรึง

"กลไกถูกคนกลั่นแกล้งแก้ไข"

"ผู้ใดแก้ไข ?"

"ไม่ทราบ อาจบางที...อาจบางที..."

"อาจบางทีเป็นผู้ใด ? รีบบอกมา ใช่งักฮุ้นฮงหรือไม่ ?"

"บริวารก็เดาว่าเป็นมัน แต่...แต่รอบข้างของที่นี้ บริวารได้มีหน่วยยามลาดตระเวนอยู่เต็ม ไม่มีคนเห็นพวกมันหนีออกจากที่นี้เลย"

หัวใจโอ้วมกเอี้ยเต้นถี่เร็ว สีหน้าเปลี่ยนแปรไป ๆ มา ๆ ตลอดเวลา

ครู่หนึ่งจึงผ่อนคลายลงไป แค่นเสียงตำหนิ

"ท่านออกจะเลินเล่อเกินไป เอาเถิด...ในเมื่ออย่างไร พวกมันมิได้หนีออกพ้นอาณาบริเวณใต้อำนาจของทิฮ้วยปังของเรา จะเร็วจะช้า ย่อมจับตัวพวกมันกลับมาได้อีก"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"ต้องคอยสนใจความเคลื่อนไหวของที่นี้ให้มาก เราจะกลับในเมือง ใช้คนไปส่งข่าวต่อสำนักใหญ่ ให้ระดมกำลังมาเสริมอีก"

เต็งเฮี่ยงเซ่งพยายามกลั้นความเจ็บปวดรวดร้าวไว้ แค่นหัวร่อส่งเสียง

"เป็นไร ? เซี่ยวจู๊ทิฮ้วยปัง ที่มีอิทธิพลอำนาจโอ่อ่าภาคภูมิ พอฟังว่างักฮุ้นฮงยังอยู่ที่นี่ ก็คิดจะเตลิดหนีเอาตัวรอดก่อน ?"

จนตอนนี้ คักแกง้วนจึงเห็นเต็งเฮี่ยงเซ่งที่นั่งกับพื้นมีโลหิตแดงฉานโชมร่าง ต้องโพล่งด้วยความตระหนก

"เต็งเฮียเป็นไรไป ?"

เต็งเฮี่ยงเซ่งแค่นหัวร่อกล่าว

"นี่ก็คือบั้นปลายของคนประเภทพวกเรา หากมิใช่มันฟังว่างักฮุ้นฮงยังอยู่ในบ้านของท่าน บั้นปลายของท่านก็ต้องเป็นเช่นดั่งเรา"

โอ้วมกเอี้ยมารยาส่งเสียง

"ไต้กัง ท่านออกจะลงมือรุนแรงเกินไป เต็งตั้วเจ้กนับแล้วยังเป็นอาจารย์ของเรา ท่านสั่งสอนเราสักหลายคำก็ไม่ต้องให้ท่านมาเกี่ยวข้องด้วย ยังไม่รีบมามอบยาขจัดพิษแก่ตั้วเจ้ก"

กระบี่เจ้าแห่งฟ้าคักแกง้วนที่คร่ำโลกโชกโชน เพียงสังเกตสีหน้า ไหนเลยไม่ทราบความนัยมาได้ ต้องสูดลมหายใจลึก ๆ สะกดกลั้นความพลุ่งพล่านดาลเดือดไว้ เน้นเสียงหนัก ๆ

"เต็งเฮีย เราเคยเตือนท่านมาหลายครั้งแล้ว แต่อารมณ์วู่วามหุนหันปานเปลวไฟของท่าน ยังคงไม่เปลี่ยนแปรไปได้"

เต็งเฮี่ยงเซ่งแค่นเสียงหัวร่อกล่าว

"คักเล่ากอ ท่านไม่ต้องแสดงบทบาทแล้ว ล้อไฮ้จิวตอนนี้มีความมั่นใจสามารถยืนหยัดได้เข้มแข็ง พวกเรามีชีวิตอยู่ รังแต่เป็นภัยไม่มีคุณประโยน์

ต่อมัน เล่ห์เหลี่ยมลวดลายพวกเรา ด้อยกว่าพวกมันอีกห่างไกลนักดอก”

โอ้วมกเอี้ยเขม้นมองคักแกง้วน มารยาเป็นอับจนปัญญาพลางกล่าว

“ท่านดูเต็งตั้วเจ้ก ล้วนเป็นคนกันเอง ไฉนกล่าววาจาเช่นนี้ได้ ?”

คักแกง้วนลอบแค่นหัวร่อในใจ แต่ยังคงคล้อยตาม

“หลายวันนี้ อารมณ์ของมันพลุ่งพล่านดาลเดือดเสมอมา เซี่ยวจู๊อย่าได้ถือสาเลย”

โอ้วมกเอี้ยกล่าวด้วยสีหน้าขึงขัง

“ไม่เป็นดอก เต็งตั้วเจ้กกล่าวแล้วก็เป็นอาจารย์ของเรา วาจาอาจารย์เราไหนเลยจะเคียดขึ้งติดใจได้ คักตั้วเจ้ก ขอให้ท่านเสียสมองดูแลแทน เราขอล่วงหน้าไปก่อน”

“บริวารน้อมส่งเซี่ยวจู๊”

โอ้วมกเอี้ยรีบสาวเท้ามาที่เบื้องหน้าคักแกง้วน ยื่นสองมือขวางไว้พลางกล่าว

“ท่านอยู่ดูแลเต็งตั้วเจ้กเถิด คนกันเองไม่ต้องเกรงใจ”

ขาดคำรีบเร่งฝีเท้าไปที่หลังฉากใหญ่หน้าประตูห้อง คักแกง้วนจึงยืนในที่เดิม มิได้ออกไปส่ง

โอ้วมกเอี้ยวกไปที่หลังฉากไม่นาน พลันถอยช้า ๆ มาอีกครา จวบจนเห็นงักฮุ้นฮงติดตามโอ้วมกเอี้ยเข้ามาในห้องโถง คักแกง้วนจึงสะสางเข้าใจที่แท้เป็นเรื่องราวใด

งักฮุ้นฮงหยุดห่างจากฉากประมาณสามเชียะ บ๊วยเล้งซึ่งทั้งนายบ่าวห้าคนยืนเรียงเป็นแถวขวาง อยู่ที่ด้านหลังงักฮุ้นฮง

โอ้วมกเอี้ยถอยไป จนถึงด้านหลังคักแกง้วนกับเต็งเฮี่ยงเซ่งจึงหยุดลง สี่คนที่ติดตามมันมา ยืนขวางอยู่ทางด้านหลังมันเช่นกัน

งักฮุ้นฮงเขม้นมองโอ้วมกเอี้ย พลางแค่นหัวร่อกล่าว

“โอ้วตั้วกงจื้อ ในที่สุดผู้เซ่งักก็รอจนพบท่าน แผลที่น่องทุเลาแล้วหรือไม่ ?”

ใบหน้าขาวเกลี้ยงของโอ้วมกเอี้ยแดงระเรื่อ ถลึงจ้องงักฮุ้นฮงพลางคำราม

“งักฮุ้นฮง เจ้าที่เป็นปลารอดจากร่างแห สุนัขที่ไม่มีบ้านช่องเจ้าของเราดูเจ้า คราวนี้จะหนีไปที่ใดได้ ?”

งักฮุ้นฮงแค่นหัวร่อสวนคำ

"อย่าปิดทองใส่ใบหน้าตัวเองเลย ตั้วกงจื้อ ท่านแม้ใช้ฝีมือถ่อยสถุล ยังไม่มีปัญญาทำอย่างไรกับผู้แซ่งักได้ อย่าว่าแต่ ประจัญกันต่อหน้าเช่นนี้"

โอ้วมกเอี้ยเดือดดาลจนหน้าเขียวคล้ำ ตวาดสุดเสียง

"งักฮุ้นฮง บิดาเจ้าวันนี้ไม่จับเจ้าขยี้แหลกเละคามือ สาบานไม่แซ่โอ้ว"

"อย่าได้หลับตาส่งเสียงเท่านั้น เสนอหน้าออกมาเป็นไร ?"

แม้ในใจโอ้วมกเอี้ยจะร้องให้ออกไปแสดงความกล้า แต่เท้าของมันคล้ายงอกรากตรึงกับพื้น แน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหวเลย

งักฮุ้นฮงแก้ห่อผ้า หยิบดาบสวรรค์ออกมากุมไว้ กิมหงส์เนี่ยเนี้ยสืบเท้ามาสองก้าว รับห่อผ้าคืนกลับไป

งักฮุ้นฮงสืบเท้าช้า ๆ เข้าหาโอ้วมกเอี้ย แค่นเสียงเย็นชา

"ท่านมิใช่ประโคมตัวเอง เป็นปังจู๊ในอนาคตของทิฮ้วยปังเสมอมา ? บุคลิกและความกล้าหาญของปังจู๊ (ประมุขพรรค) หายไปที่ใด ?"

ขาดคำ หยุดเท้าห่างจากเบื้องหน้าคักแกง้วนสามเชียะ ส่วนเต็งเฮี่ยงเซ่งนั่งอยู่กับพื้นที่แทบเท้าคักแกง้วนนั่นเอง

งักฮุ้นฮงเขม้นตาคมวาวจ้องหน้าคักแกง้วน แค่นเสียงเย็นยะเยียบเย็นชา

"กระบี่ของท่านเล่า ?"

เต็งเฮี่ยงเซ่งพลันดีดตัวขึ้นยืน เน้นเสียงหนัก ๆ

"คักเล่ากอ พวกเราออกไปยืนด้านข้างก่อน ประคองเราไว้ ไปกันเถิด"

คักแกง้วนมองเต็งเฮี่ยงเซ่งที่ไม่เหลือสารรูปของมนุษย์เลย รู้สึกปวดแปลบใจที่สุด จะร่ำไห้ก็ไม่มีน้ำตา รีบปราดเข้าไปประคองเต็งเฮี่ยงเซ่ง เดินไปยืนข้างผนังห่างจากงักฮุ้นฮงเจ็ดแปดเชียะ

งักฮุ้นฮงมิได้สกัดขวาง แต่สืบเท้าเข้าหาโอ้วมกเอี้ยต่อ

โอ้วมกเอี้ยกวาดตาดู ไม่เห็นผู้ใดเสนอหน้าออกมารับแทนมัน จึงเน้นเสียงคำราม

"ผู้ใดไปคร่าตัวเจ้าเด็กนั้น ?"

เฮี้ยงเทียนจินหยินกับเจี่ยทงต่างได้รับทราบอานุภาพของดาบสวรรค์มาแล้ว เท้าของทั้งสองจึงตรึงติดกับพื้นสนิทแน่นกว่าเดิม

เงาสีแดงวูบขึ้น อิมซัวอั้งโอ้วอ๊วงไต้กังชิงปราดมาที่เบื้องหน้างักฮุ้นฮง ชักตะขอคู่มากุมไว้มั่นคงเข้มแข็ง

เบิ่งตาที่มีประกายอำมหิตแวววาว ถลึงจ้องงักฮุ้นฮงแล้ว อ๊วงไต้กังยกตะขอมือขวาชี้พลางคำราม

"บิดามาจัดการเจ้าเอง"

ในเสียงคำรามร้อง ตะขอคู่ถูกสะบัดจนมีประกายหนาแน่นถี่ยิบ หมุนวนอยู่รอบข้างงักฮุ้นฮง ตะขอคู่แม้ส่งเสียงเกรี้ยวกราด แต่มิได้จู่โจมเข้าไปเสมอมา

มือขวาของงักฮุ้นฮงเลื่อนลงที่ด้ามดาบสวรรค์อย่างเชื่องช้า โอ้วมกเอี้ยพอเห็นรีบตวาด

"องครักษ์กิม บุก !"

มังกรแห่งตงเตี๊ยวกิมเมี้ยวมีความคิดเช่นนี้อยู่แล้ว พอได้ยินรีบกระโดดควับขึ้นไปในอากาศ แส้ยาวที่มีหนามพิษติดเต็ม สะบัดจนคล้ายรุ้งยาว ทะลวงจากที่สูงลงใส่ทรวงอกงักฮุ้นฮง ด้วยความเร็วปานประกายไฟ

อ๊วงไต้กังพอเห็นมีกำลังหนุน สะบัดตะขอคู่ของมันจู่โจมใส่งักฮุ้นฮงทันที

มือซ้ายที่กำฝักดาบของงักฮุ้นฮงพลันคลายจากกัน ยกมือขวายกดาบทั้งฝัก ฟันเข้าใส่ช่วงหนึ่งในสามของแส้ยาวกิมเมี้ยว

เสียงตังดังสนั่น เนื่องจากความหนักหน่วงของดาบสวรรค์ แส้จึงตวัดม้วนฝักดาบไว้ งักฮุ้นฮงอาศัยสภาวะนั้นชักดาบจากฝัก ประกายแวววาวพอพุ่งวาบ ทะลวงเข้าไปในม่านตะขอของเสือแดงอิมซัวอ๊วงไต้กัง

ม่านตะขอพอถูกทะลวงขาด โลหิตแดงฉานสาดกระจาย อ๊วงไต้กังคำรามปานพยัคฆ์ สองมือกุมลำคอที่มีโลหิตฉีดราวน้ำพุ หงายร่างฟาดลงกับพื้นเกลือกกลิ้งไม่กี่ครั้งก็ขาดใจตาย

ร่างกลางอากาศของมังกรตงเตี๊ยวกิมเมี้ยว ถูกงักฮุ้นฮงฟันใส่แส้แล้วกระชากอีกครั้ง จนต้องร่วงหล่นลงมาโดยไม่อาจขัดขืนได้ เพิ่งสะบัดฝักดาบออกจากแส้ ดาบสวรรค์คมกริบของงักฮุ้นฮง พาดอยู่บนก้านคอของมันแล้ว

กิมเมี้ยวตระหนกจนสะท้านเฮือกใหญ่ ลนลานคลายมือทิ้งแส้ ละล่ำ-ละลักร้อง

“โปรดไว้...”

ยังมิทันร้องไว้ชีวิตจบความ ศีรษะก็ร่วงหล่นลงกลิ้งกับพื้นไป

เตะซากศพไร้ศีรษะของกิมเมี้ยวกระเด็นแล้ว งักฮุ้นฮงหันไปหาโอ้วมกเอี้ยอีกครา

สีหน้าของงักฮุ้นฮงตอนนี้ กระด้างเย็นชาดั่งเดิม ดุจกับเมื่อครู่ไม่เคยเกิดเรื่องราวใดเลยก็ปาน

ขวัญของโอ้วมกเอี้ยกระเจิดกระเจิงไปนานแล้ว กระทั่งลมหายใจยังรู้สึกติดขัด พละกำลังสูญสลายจากร่างไปหมดสิ้น

เฮี้ยงเทียนจินหยินมิได้ส่งเสียงอย่างไร ถอนเท้าวิ่งไปที่ประตูหลังของห้องโถงใหญ่ เจี่ยทงย่อมติดตามหลังโดยกระชั้นชิด

พอเฮี้ยงเทียนจินหยินกับเจี่ยทงเตลิดหนี นับว่าสะกิดความคิดให้แก่สมองที่เวิ้งว้างว่างเปล่าของโอ้วมกเอี้ยได้ ดังนั้นเอง มันจึงหนีไปที่ประตูหลังบ้าง

พลันได้ยินเสียงแผดร้องโหยหวนของเฮี้ยงเทียนจินหยินดังขึ้น ร่างล้มลงในอ้อมอกเจี่ยทง เจี่ยทงอุ้มเฮี้ยงเทียนจินหยินไว้ ก้มหน้ามองไปก็เห็น หว่างกลางทรวงอกของอลัชชีเฒ่า มีโลหิตฉีดขึ้นเป็นลำยาว ต้องตระหนกจนรีบคลายมือ ทิ้งร่างเฮี้ยงเทียนจินหยินลง ถอยหลังกรูด ๆ แทบจะชนใส่โอ้วมกเอี้ยที่ลนลานหนีมา

หันมองโอ้วมกเอี้ยแวบหนึ่ง เจี่ยทงถอยพลางละล่ำละลักอย่างทอดอาลัย

“วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงสกัดอยู่ด้านหลัง !”

ในเสียงหัวร่อก้องกังวาน วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงเดินเข้ามาในห้องโถง และยังปิดประตูหลังไว้อีกด้วย เอนกายพิงประตูพลางกล่าวกับงักฮุ้นฮง

“เล่าตี๋ เราได้ไล่กระต่ายสองตัวคืนมาให้ท่านแล้ว”

สองกระบองล่าวิญญาณเจี่ยทง ที่เห็นว่าไม่มีทางหนีรอดได้แล้ว พลันหันกายมาคารวะให้งักฮุ้นฮงจนจรดพื้นหลายครั้งครา ละล่ำละลักกล่าว

“งักไต้เฮี้ยบโปรดไว้ชีวิตด้วย เท่าที่ผู้ต่ำต้อยกล้าเป็นศัตรูกับท่าน ล้วนถูกบิดากับบุตรโอ้วมกเอี้ยบีบบังคับ มิใช่ผู้ต่ำต้อยโอหังบังอาจ ก้าวร้าวล่วงเกินท่านตามความคิดตัวเอง ผู้ยิ่งใหญ่ไม่ถือโทษผู้น้อย โปรดไว้ชีวิตผู้ต่ำต้อยสักครั้งเถิด”

วาจาเจี่ยทงเพิ่งขาดคำ ร่างยังมิทันยืดขึ้นยืนมั่น ฝ่ามือโอ้วมกเอี้ยก็ฟาดใส่กลางหลังมันสุดแรง

เจี่ยทงครางเบา ๆ คว่ำโครมลงกับพื้น โลหิตทะลักจากทวารทั้งเจ็ดจนตายไป

โอ้วมกเอี้ยฟาดเจี่ยทงตายคามือแล้ว สองมือกุมฉาบบินหกข้าง จับตาที่แดงฉานจ้องมองงักฮุ้นฮง คำรามสุดเสียง

"เข้ามาเถิด"

ขาดคำ ก้าวอาด ๆ เข้าหางักฮุ้นฮงอย่างไม่คาดหมาย

ในตอนนั้น คักแกง้วนก็ปลดกระบี่บนผนังลงมา เกร็งกำลังเตรียมพร้อมไว้

คักแกง้วนแม้ดูออก ล้อไฮ้จิวมือกุศลจิต ต้องการกำจัดมันกับเต็ง-เฮี่ยงเซ่ง แต่ตอนนี้ เบื้องหน้าเหลือเพียงโอ้วมกเอี้ยคนเดียว พวกมันยังไม่มีปัญญาลงมือทันที

หากปล่อยให้งักฮุ้นฮงกำจัดโอ้วมกเอี้ยไป เภทภัยของชีวิตมัน จะต้องคุกคามถึงตัวทันที ดังนั้นที่มันคิดช่วยเหลือโอ้วมกเอี้ย ก็นับเป็นการช่วยชีวิตตัวมันเอง รอจนกำจัดเภทภัยที่เบื้องหน้าไปแล้ว ค่อยคิดหาหนทางอื่น ๆ

โอ้วมกเอี้ยเข้ามาจนห่างจากงักฮุ้นฮงประมาณหกเชียะ พลันคำรามเสียงก้อง สองมือสะบัดขึ้นพร้อมกัน ฉาบบินหกข้างแยกออกเป็นสามเส้าสองรูป พุ่งขนานเป็นบนล่างเข้าใส่งักฮุ้นฮง

โอ้วมกเอี้ยพอซัดฉาบบินทั้งหกแล้ว มือขวารีบลดลง ชักกระบี่บนหว่างเอวออก มือซ้ายสอดเข้าอกเสื้อ ล้วงฉาบบินสามข้างสุดท้าย เกร็งกำลังเตรียมพร้อมคล้ายดั่งขอเสี่ยงชีวิตมิคิดหนี

ฉาบบินหกข้างที่เป็นสามเส้าสองรูปซ้อนกัน แผ่รัศมีในช่วงไม่กว้างนัก ตามเหตุผล งักฮุ้นฮงเพียงสืบเท้าหลบออกด้านซ้าย หรือด้านขวาอีกห้าหกเชียะ ก็สามารถหลีกหนีโดยปลอดภัย

แต่ทว่า งักฮุ้นฮงมิได้เคลื่อนไหว เพียงเพ่งมองฉาบบินที่พุ่งเข้ามาอยู่แน่วนิ่งเท่านั้น

ควรหลบหลีกหรือไม่ จำเป็นต้องใช้ช่วงเวลาพริบตาที่โอ้วมกเอี้ยซัดฉาบบินออกมา คักแกง้วนรู้จักไม้ตายซัดฉาบบินของเต็งเฮี่ยงเซ่งกระจ่าง หลัง

จากมันมั่นใจงักฮุ้นฮงไม่คิดจะกระโดดหลบหลีกแล้ว พลันร้องสุดเสียง

"งักเฮี่ยงเตี๊ยก (หลานแซ่งัก) รีบหลบไป !"

ในเสียงตวาด พุ่งวาบมาที่ด้านหลังงักฮุ้นฮง ร่างในอากาศชักกระบี่ออกจากฝักมา

คักแกง้วนกลอกกลิ้งยิ่งกว่าจิ้งจอก มันเรียกงักฮุ้นฮงว่าหลานเรา ด้วยจุดประสงค์ต้องการให้พวกบ๊วยเล้งซึ่งที่ชมการต่อสู้ทางด้านข้าง เข้าใจผิดคิดว่ามันสำนึกตัวกลับใจ เอนเอียงเข้าเป็นฝ่ายงักฮุ้นฮงแล้ว

เนื่องเพราะงักฮุ้นฮงตอนนี้ เป็นฝ่ายได้เปรียบอยู่เต็มประตู มิเพียงบ๊วยเล้งซึงเข้าใจ คักแกง้วนเปลี่ยนใจมาเข้าข้างงักฮุ้นฮงเท่านั้น กระทั่งหญิงชราทั้งสองที่คร่ำโลกโชกโชนก็เข้าใจผิดคิดว่าคักแกง้วนหันหางเสือตามลม จะฉวยโอกาสประจบเอาใจ ให้งักฮุ้นฮงยอมอภัยแก่มัน

พริบตาที่คักแกง้วนตวาด ฉาบบินสามข้างทางด้านบน พลันหดจากรูปสามเส้าเข้ามา กลายเป็นกระทบกระแทกกันเอง มีสองฉาบแฉลบออกมาทางสองฟากข้าง ฉาบที่อยู่ปลายแหลมของสามเส้า เปลี่ยนจากพุ่งราบเป็นตั้งตรง พุ่งเข้าใส่ใบหน้างักฮุ้นฮง ส่วนสามเส้ารูปล่าง ยังคงพุ่งมาตามสภาพเดิมไม่เปลี่ยนแปร

งักฮุ้นฮงพอล่วงรู้ความเปลี่ยนแปรของฉาบบินเต็งเฮี่ยงเซ่งอยู่บ้าง จำเดิมมันตั้งใจ รอให้ฉาบบินมีการเปลี่ยนแปรคืบหน้ากว่านี้ ค่อยหาทางปัดป้องคลี่คลาย โดยคาดคิดมิถึง คักแกง้วนจะสังเกตแผนของมันออก กระหนาบจู่โจมมาทางด้านหลังได้

คักแกง้วนคำนวณแม่นยำ งักฮุ้นฮงตอนนี้ต้องไม่มีปัญญาหันร่าง พอพุ่งถึงพื้นกระบี่ยาวในมือ แทงสวบเข้าใส่กลางหลังงักฮุ้นฮงสุดแรง

บ๊วยเล้งซึงพอเห็นต้องตระหนกจนร้องสุดเสียง

"ลอบจู่โจม !"

ในเสียงร้องด้วยความตระหนกของบ๊วยเล้งซึง งักฮุ้นฮงพลันถีบตัวพุ่งขึ้นอากาศปานพลุไฟ ดาบสวรรค์ในมือถูกสะบัดจนมีม่านประกายหนาแน่นถี่ยิบ เพื่อป้องกันโอ้วมกเอี้ยที่อาจฉวยโอกาสเห็นร่างมันไม่มีที่หยั่งเท้าเปลี่ยนท่ากระหนาบจู่โจมซ้ำอีกครา

ที่จริงงักฮุ้นฮงมิได้ตั้งใจจะดีดตัวขึ้นหลบหลีกฉาบบินในอากาศเลย เนื่องเพราะเมื่อขึ้นพ้นจากพื้น ความเคลื่อนไหวไม่อาจเป็นไปตามความคิดเห็นได้ ทั้งยังเปิดโอกาสให้โอ้วมกเอี้ยได้ตีโต้โดยสะดวกยิ่งขึ้นด้วย

แต่ทว่า การพลันเข้าเสริมก่อกวนของคักแกง้วนคุกคามบังคับ จนมันจำเป็นต้องเลือกวิธีนี้

คักแกง้วนเองก็คาดคิดไม่ถึงเด็ดขาด งักฮุ้นฮงจะมีท่าร่างรวดเร็วปานนี้ ดังนั้นหลังจากงักฮุ้นฮงพลันพุ่งตัวไปในอากาศ ฉาบบินทั้งสี่ข้างที่พุ่งตรงมาดั่งสายฟ้า ได้ถึงเบื้องหน้าสายตามันแล้ว

คักแกง้วนแม้ทราบอานุภาพของฉาบบินกระจ่างชัดเจน แต่ในยามฉุกละหุกคับขัน เห็นฉาบบินทั้งสี่ข้างพุ่งมาถึงเบื้องหน้า ยังอดว้าวุ่นจนลนลานมิได้ ต้องแผดร้องด้วยความตระหนกสุดเสียง

ที่ยิ่งย่ำแย่คือ โอ้วมกเอี้ยมิได้ตั้งใจหักหาญผลาญชีวิตโดยเด็ดเดี่ยว มันครุ่นคิดอยู่เสมอมา ประตูหลังเป็นทางรอดสายเดียวของมันในตอนนี้ ดังนั้นยามเมื่อซัดฉาบบินออกไปแล้ว พลันหันกายขวับ ซัดฉาบบินสามข้างสุดท้ายในมือซ้ายเข้าใส่เอี๊ยบเพียวฮวงที่ยืนพิงประตู

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงแค่นเสียงเย็นชา พลิกตัวแนบกับผนัง หมุนออกทางขวามือไปห้าหกรอบ เป็นระยะไกลห้าหกเชียะ ฉาบบินทั้งสามข้างฝังเข้าไปบนบานประตูเป็นรูปสามเส้า

จุดประสงค์ของโอ้วมกเอี้ย เพียงคิดจะคุกคามเอี๊ยบเพียวฮวงให้หลบออกจากประตูแล้ว ทลายประตูหนีเอาชีวิตรอดเท่านั้น

ดังนั้น พอฉาบบินซัดเข้าใส่บานประตู มันก็ได้ทะยานถึงหน้าประตู เตะฉาดจนประตูทั้งสองบานเปิดออกไป

“หากเจ้าหนีไปได้ เราจะแก้ตัวอย่างไรกัน ?”

เท้าขวาที่โอ้วมกเอี้ยเตะประตูเปิดเพิ่งแตะพื้น เท้าซ้ายยังมิได้ตามติดไป ดาบคมกริบที่มีรังสีเย็นเยียบเสียดกระดูกของเอี๊ยบเพียวฮวง ปาดลงใส่ใบหน้ามันพร้อมทั้งเสียงเย้ยหยัน

โอ้วมกเอี้ยต้องรีบหดตัวไปทางด้านหลังสุดแรงจนไกลสี่เชียะ จึงหลีกหนีดาบเอี๊ยบเพียวฮวงที่ปาดลงสกัดกั้นได้ แต่เอี๊ยบเพียวฮวงก็ได้ยืนสกัดที่

หน้าประตูไว้อีกคราหนึ่งแล้ว

โอ้วมกเอี้ยคำรามด้วยความเดือดดาล สะบัดกระบี่โถมเข้าใส่เอี๊ยบเพียว-ฮวงดุจพยัคฆ์ร้ายคลุ้มคลั่ง

ในเสียงแค่นยะเยียบเย็นชา เอี๊ยบเพียวฮวงสะบัดดาบควับเคว้ยวสามครา คุกคามจนโอ้วมกเอี้ยต้องถอยไปห้าหกก้าวใหญ่

เอี๊ยบเพียวฮวงยืนขวางดาบที่ปากประตู เขม้นมองโอ้วมกเอี้ย ที่ทั้งหวาดหวั่นทั้งกระวนกระวายจนหน้าเขียวคล้ำแล้ว แค่นเสียงเย้ยหยัน

"ตั้วกงจื้อ ออมกำลังไว้เถิด ประตูบานนี้ ท่านไม่สามารถผ่านไปได้ดอก"

โอ้วมกเอี้ยสูดลมหายใจลึก ๆ แล้วกล่าว

"เอี๊ยบเพียวฮวง ทิฮ้วยปังไม่เคยมีความแค้นกับท่าน ท่านเคยได้คิดถึงคุณค่าที่เสนอหน้าแทนผู้อื่นหรือไม่ ?"

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงเขม้นมองโอ้วมกเอี้ยแน่วนิ่ง แค่นหัวร่อตอบ

"ตั้วกงจื้อ ถนอมถ้อยคำไว้เถิด เรากระทำเรื่องราวใด ไม่ต้องให้ท่านมาเสียสมองครุ่นคิดแทน หันกลับไปดูคนสำคัญของท่านเถิด"

พอดีในตอนนั้น มีเสียงคำรามทั้งตระหนกทั้งเดือดดาลของคักแกง้วนดังขึ้นที่เบื้องหลังโอ้วมกเอี้ย

"งักฮุ้นฮง เล่าฮูวันนี้ไม่ฆ่าเจ้า จะไม่ยอมแซ่คักอีก"

งักฮุ้นฮงแค่นเสียงกราดเกรี้ยวเย็นชา

"คักแกง้วน ท่านควรจัดการตัวเองจึงประเสริฐสุด"

"ฮา ฮา จัดการตัวเอง ? เด็กสำส่อน ควรจัดการตัวเองคือเจ้า เจ้ายังจำสภาพการตายของบิดาเจ้าเมื่อคราวกระโน้นหรือไม่ ?"

"ดีที่ท่านสะกิดใจเราให้ได้คิด เมื่อครู่ให้ท่านจัดการตัวเอง ออกจะเป็นความปรานีต่อท่านเกินไป"

เสียงงักฮุ้นฮงพอขาดคำ พลันมีเสียงคำรามดังโหยหวนของคักแกง้วนดังขึ้น

ในที่สุด โฮ้วมกเอี้ยหันร่างกลับมาแล้ว

คักแกง้วนตอนนั้น พอดีหันหน้าเข้าหาโอ้วมกเอี้ย ที่ทรวงอกทั้งซ้ายขวาของมัน มีแผลจากคมดาบลึกถึงกระดูก โลหิตสีแดงฉานบาดตากำลังไหล

ออกมาดั่งน้ำพุ ใบหน้าบิดเบี้ยวเขียวคล้ำ เหงื่อเม็ดโป้ง ๆ ทะลักลงไม่ขาดสาย

งักฮุ้นฮงสืบเท้าคุกคามเข้าไปทีละก้าว เค้นเสียงเย็นเยียบ

"เราต้องให้โลหิตของท่านหลั่งไหล จนหยดสุดท้ายไหลจนแห้งทั้งกาย คักแกง้วน ท่านจึงมีเวลาเพียงพอครุ่นคิดโดยละเอียด ถึงตระกูลงักที่เคยให้คุณความดีใดต่อท่านมา..."

คักแกง้วนคำรามสุดเสียง ทะลวงกระบี่เข้าใส่งักฮุ้นฮงดั่งคลุ้มคลั่ง

งักฮุ้นฮงหลบหลีกอย่างง่ายดาย กรีดปลายดาบเข้าใส่กลางหลังคักแกง้วนอีกแผลหนึ่ง

"ช่วยชีวิตพวกท่านมาจากคมดาบ แต่ที่พวกท่านตอบแทน คือผลักทั้งตระกูลงักไปที่คมดาบของพวกท่าน แล้วท่านได้กระไรมาบ้าง ?"

คักแกง้วนหอบหายใจถี่เร็ว คำรามเสียงเกรี้ยวกราด

"งักฮุ้นฮง เรา...ไม่ยอมให้เจ้ารอดอยู่เด็ดขาด มิว่าผู้ใดในที่นี้ อย่าหมายมีชีวิตหนีพ้น..."

มิทันขาดคำ เสือกกระบี่แทงเข้าใส่ทรวงอกของงักฮุ้นฮงอีกครา

งักฮุ้นฮงตะปบมือซ้าย คว้าทางแบนกระบี่ของคักแกง้วนไว้ได้ แค่นเสียงจากไรฟัน

"คักแกง้วน ท่านใช้ไม่ได้แล้ว"

ขาดคำเตะฉาด ร่างคักแกง้วนกระเด็นออกไปสี่ห้าเชียะ

ตะเกียกตะกายอยู่เนิ่นนาน คักแกง้วนจึงลุกขึ้นมาได้อีกครั้ง มองโอ้วมกเอี้ยที่อยู่ห่างเจ็ดแปดเชียะ วิ่งโซซัดโซเซเข้าหาพลางร้อง

"ใช่แล้ว ใช่แล้ว พวกเจ้า...บิดากับบุตร...ให้กระไรพวกเราบ้าง ?"

ขาดคำคว้าอกเสื้อโอ้วมกเอี้ยกำไว้แนบแน่น คำรามสุดเสียง

"เจ้าบอกมา"

กระบี่โอ้วมกเอี้ยแทงสวบเข้าไปในทรวงอกคักแกง้วน คักแกง้วนค่อย ๆ คุกเข่าลงช้า ๆ สุดท้าย ฟุบลงขาดใจตายที่แทบเท้าโอ้วมกเอี้ย

โอ้วมกเอี้ยกุมกระบี่ที่ยังมีโลหิตหยดเป็นเส้นสาย เดินมาหยุดห่างจากเบื้องหน้างักฮุ้นฮงสามเชียะ แค่นเสียงเย็นชา

"งักฮุ้นฮง วันนี้เรายอมรับว่าพ่ายแพ้ คนที่ท่านต้องการหา คือบิดาเลี้ยง

ของเรา เราต้องไปบอกให้ท่านทราบแน่”

“ท่านคิดจะไปบอกต่อด้วยวิธีใด ?”

โอ้วมกเอี้ยงุนงงวูบจึงถาม

“ท่านต้องการให้เราบอกต่อเยี่ยงไร ?”

“ใช้ร่างของท่าน”

“ผู้แซ่งัก เจ้า...”

“ในมือท่านมีกระบี่ สมควรทราบควรทำเยี่ยงไรจึงถูก”

โอ้วมกเอี้ยตระหนกจนถลาถอยไปหลายก้าว คำรามด้วยความหวาดหวั่นขวัญเสีย

“ผู้แซ่งัก เจ้ารู้จักกฎยุทธจักรหรือไม่ ?”

“ท่านเตรียมตัวเถิด”

งักฮุ้นฮงแค่นเสียงจากไรฟันแล้ว สืบเท้าคุกคาม

โอ้วมกเอี้ยถอยกรูด ๆ กระทั่งหลังสัมผัสถูกโต๊ะกลางห้อง หวาดหวั่นจนเหงื่อกาฬแตกโซมหน้า เหลือกตามองงักฮุ้นฮงพลางร้องด้วยความหวาดหวั่น

“งักฮุ้นฮง ที่มีความแค้นกับเจ้า คือบิดามารดาเรา มิได้เกี่ยวข้องกับเราเลย เจ้า...เจ้าอย่าหยามคนรุนแรงไป”

งักฮุ้นฮงยังคงสืบเท้าเข้าไปด้วยสีหน้ากระด้างเย็นชา โอ้วมกเอี้ยจึงร้องดั่งอันธพาลหยาบช้า

“เจ้าฆ่าเราก็แล้วกัน เจ้าฆ่าเราก็แล้วกัน เจ้าฆ่าเราเราก็ไม่ปัดป้องหลบหลีก แต่ละคนในที่นี้ต่างเป็นพยานยืนยันได้”

งักฮุ้นฮงหยุดห่างจากโอ้วมกเอี้ยสองสามเชียะ ยกดาบสวรรค์ขึ้นช้า ๆ

ดวงตาโอ้วมกเอี้ยมีประกายอำมหิตขึ้นวูบหนึ่ง พลันเสือกกระบี่แทงเข้าใส่ท้องน้อยงักฮุ้นฮงโดยไม่ส่งเสียง เป็นกระบี่ที่รวดเร็วอย่างยิ่ง

ดาบสวรรค์เป็นประกายวูบหนึ่งบ้าง ก่อนปลายกระบี่โอ้วมกเอี้ยจะสัมผัสถูกท้องน้อยงักฮุ้นฮง แขนขวาข้างนั้นของมัน ถูกฟันขาดเสมอไหล่กระเด็นไป

โอ้วมกเอี้ยแผดร้องเสียงโหยหวน ตัวอ่อนระทวยลงกองกับพื้นที่แขนขาดหาย ละล่ำละลักวิงวอน

“งักไต้เฮี้ยบ ข้าพเจ้าสำนึกผิดแล้ว เมื่อกาลกระโน้น ข้าพเจ้าแม้เคย

ร่วม...แต่ทว่า ข้าพเจ้ามิได้ฆ่าผู้ใดในครอบครัวของท่านเลย ข้าพเจ้าสาบานไม่มีเด็ดขาด วิงวอนท่าน...ไว้ชีวิตของข้าพเจ้าเถิด”

งักฮุ้นฮงถอยหลังไปสองก้าว แค่นเสียงเย็นชา

“จงฟังเราให้ชัดเจน...”

“ใช่...ใช่ ข้าพเจ้ากำลังตั้งใจฟังอยู่”

“ไปบอกล้อไฮ้จิว โอ้วกิมจือ วันเพ็ญของอีกสามเดือนให้หลัง เราจะไปรอพวกมันในสุสานบรมาจารย์ ผู้ก่อตั้งพรรคทิฮ้วยปัง เพื่อเด็ดศีรษะพวกมัน”

“ทราบแล้ว ทราบแล้ว”

“เชิญท่านไปได้”

โอ้วมกเอี้ยคล้ายกลัวงักฮุ้นฮงจะกลับใจ รีบกระโดดขึ้น แล้วลนลานเร่งฝีเท้าออกจากห้องโถง ดุจกับสุนัขถูกไล่ล่าก็ปาน

งักฮุ้นฮงหันกายเดินไปที่เต็งเฮี่ยงเซ่ง

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยที่ยืนหันหน้าเข้าหาเต็งเฮี่ยงเซ่ง ส่งเสียงหนัก ๆ ขึ้น

“มันกัดลิ้นฆ่าตัวตายไปแล้ว”

งักฮุ้นฮงหันกาย สอดดาบสวรรค์เข้าฝัก วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงเดินเข้ามาหาพลางถาม

“ไปได้แล้วกระมัง ?”

งักฮุ้นฮงนิ่งอึ้งไม่ตอบ บ๊วยเล้งซึงจึงกล่าวขึ้นด้วยความกังวล

“ท่านใช่คิดถึงคนอื่น ๆ ในครอบครัวผู้แซ่คัก ?”

เมื่อประสานสายตาที่บริสุทธิ์แจ่มใสของนาง ประกายอำมหิตในดวงตางักฮุ้นฮงจางลงทีละน้อย สูดลมหายใจลึก ๆ แล้วตอบ

“พวกเราไปกันเถิด”

ลิดรอนกำลังศัตรู

คุ้ยจิวเป็นเมืองที่อยู่ฝั่งตะวันตกของช่องแคบซาเกี๊ยบ เป็นประตูด้านบูรพา ของมณฑลเสฉวนที่ติดต่อกับภายนอก กิจการค้ารุ่งเรืองคึกคักอีกเมืองหนึ่ง

กวนเก็งเล้า (หอชมทิวทัศน์) เป็นโรงเตี๊ยมอันดับหนึ่งสองของเมือง มิเพียงก่อสร้างวิจิตรภูมิฐาน อาหารอันโอชะครบครัน

โดยเฉพาะที่ได้รับคำชมเชยจากนายวาณิชมาพักแรม คือ สงบปลอดภัยที่สุด มิเคยมีผู้ใดมาสูญหายแม้สักอีแปะ ดังนั้นนายวาณิชหรือเศรษฐีใหญ่ที่ผ่านเมืองนี้ ต่างต้องพักอยู่ที่นี่ทุกคน

กวนเก็งเล้าแม้สงบปลอดภัยเสมอมา แต่มิใช่ไม่เคยมีชาวยุทธ์หน้าตาดุร้ายสะพายอาวุธมาพักแรม มิเพียงมีเท่านั้น ยังมักมีเรื่องเข่นฆ่าสังหาร จนโลหิตเนืองนองอยู่บ่อยครั้งอีกด้วย เมื่อนายวาณิชธรรมดาเข้ามาพัก ผู้รับใช้เป็นต้องบอกให้ทราบก่อน หากพบพานเหตุการณ์เช่นนั้น ขอเพียงไม่เกี่ยวข้องเรื่องไร้สาระ ต้องไม่ถูกกระทบกระเทือน ยิ่งไม่มีเภทภัยลามใส่แน่นอน

นานปีที่ผ่าน ความเป็นจริงได้ยืนยันว่าเป็นเช่นนั้นจริง ดังนั้นเอง ผู้มาพักแรมที่นี่ ต่างเห็นจนชาชิน มิได้ใส่ใจจำอีกเลย

ขบวนของงักฮุ้นฮงทั้งเจ็ด พอเข้าเมืองคุ้ยจิวก็มุ่งตรงไปที่กวนเก็งเล้า

เนื่องเพราะเคยได้ยินผู้โดยสารเรือกล่าวขวัญถึงสถานที่แห่งนี้อยู่บ่อยครั้ง

พวกงักฮุ้นฮงทั้งเจ็ด เช่าห้องพิเศษริมน้ำสามห้อง นอกห้องทั้งสามมีระเบียง ทอดสู่ห้องอาหารเพียวเก็ง (ชมทิวทัศน์) ซึ่งถือเป็นห้องพิเศษของเหลาสุรา

ห้องพิเศษชมทิวทัศน์ ห่างจากห้องพักของพวกงักฮุ้นฮงไม่ถึงสิบวา ดังนั้นจึงตกลงใจรับทานอาหารเที่ยงที่ห้องนี้ หลังอาหาร ชงน้ำชาจิบชมทิวทัศน์ ส่วนคนอื่น ๆ หลังจากอิ่มหนำ ทยอยกันกลับไปห้องพักของตัวเอง

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงกวาดตามองรอบข้างแวบหนึ่ง ส่งเสียงแผ่วเบา

"เล่าตี๋ ในความเห็นของท่าน ที่นี้จะเป็นการค้าธรรมดา ดั่งคนในเรือกล่าวขวัญถึงหรือไม่ ?"

งักฮุ้นฮงแย้มยิ้มตอบ

"สำหรับพวกนายวาณิชเหล่านั้น ที่นี้เป็นโรงเตี๊ยมที่แท้จริง เนื่องเพราะพวกมันพักห้องชำระเงิน ไม่มีคนชิงชำระเงินแทนพวกมัน"

"ใช่ ไม่มีคนชิงชำระเงิน แต่คนที่ชิงรับเงินกลับมีอยู่มาก หากรับไม่ได้จะเป็นอย่างไร ?"

"เจ้าของกวนเก็งเล้ามิได้กังวลในเรื่องนี้แน่นอน"

"แม้นับว่าเจ้าของมีความสามารถยิ่งใหญ่ ผู้อื่นไม่อาจแตะต้องตอแยมันได้ แต่ทว่า วิธีที่ให้มันไม่ได้รับเงิน มิเพียงไม่ชำระแก่ตัวมันเท่านั้น"

"ท่านหมายความ ข่มขู่ผู้มาพักแรมนี้ ?"

"ถูกแล้ว"

งักฮุ้นฮงแย้มยิ้มส่ายหน้า ปฏิเสธไม่ทราบปัญหานี้ เอี๊ยบเพียวฮวงจึงหัวร่อขึ้นบ้าง แต่บ๊วยเล้งซึงถามด้วยความกังวล

"ท่านเสนอให้มาพักที่นี่ ใช่ว่ามันมีความเกี่ยวพันกับปัญหานั้นหรือไร ?"

เมื่อบ๊วยเล้งซึงถามเช่นนั้น ทุกผู้คนจึงพลันนึกได้ตลอดทางที่ผ่านมา เป็นครั้งแรกที่งักฮุ้นฮงเสนอความเห็นเรื่องพักแรม จึงต่างจับตามองหน้างักฮุ้นฮงเป็นจุดเดียวกัน

ในที่สุด งักฮุ้นฮงผงกศีรษะรับคำ

"ถูกแล้ว ท่านครุ่นคิดได้อย่างไร ที่ข้าพเจ้าเสนอให้มาพักที่นี้ เนื่องเพราะมันเกี่ยวพันกับปัญหานั้น ?"

"เนื่องเพราะที่นี่ ยิ่งใกล้กับสำนักใหญ่ของทิฮ้วยปังกว่าแห่งอื่น"

"ไฮ้ ! เกี่ยวข้องใด กับยิ่งใกล้สำนักใหญ่ทิฮ้วยปัง ?"

"หรือท่านมิใช่คลางแคลงสงสัย เจ้าของสถานที่นี้มีความเกี่ยวพันกับทิฮ้วยปัง ?"

งักฮุ้นฮงเพ่งมองบ๊วยเล้งซึ่งอยู่เนิ่นนานจึงถาม

"โปรดบอกความเห็นของท่านมาฟังดูเป็นไร ?"

"หากคาดเดาผิดพลาด ท่านอย่าได้ตำหนิ"

งักฮุ้นฮงรีบปฏิเสธ บ๊วยเล้งซึ่งจึงกล่าวช้า ๆ

"ที่นี้อยู่ในอาณาบริเวณใต้อำนาจทิฮ้วยปัง โรงเตี๊ยมโรงหนึ่ง โดยเฉพาะโรงเตี๊ยมที่ยิ่งใหญ่ภูมิฐาน เช่นกวนเก็งเล้า มีความสงบปลอดภัย จนไม่มีพวกลักเล็กขโมยน้อยกล้ามาก่อกวน นับเป็นที่ผู้คนยากจะเชื่อถืออยู่แล้ว กระทั่งชาวยุทธ์ที่หักหาญผลาญชีวิตกัน ยังไม่กล้าลามไปถึงนายวานิชธรรมดา นี่ยิ่งเป็นเรื่องมหัศจรรย์เกินไปแล้ว"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยผงกศีรษะ เป็นที่ชื่นชมความเห็นของบ๊วยเล้งซึ่งแล้วถาม

"เหตุไฉนจึงมหัศจรรย์เกินไป ?"

บ๊วยเล้งซึ่งตอบช้า ๆ

"หากบอกว่า เจ้าของโรงเตี๊ยมนี้มีพลังฝีมือยอดเยี่ยม จนชาวยุทธ์ธรรมดาไม่กล้าก้าวร้าวล่วงเกิน มันย่อมมีทางเป็นไปได้ แต่ทว่า หากกระทั่งคนของทิฮ้วยปังก็ต้องอยู่ในกฎข้อบังคับ อย่างนั้น มันไยมิใช่ยังเหนือกว่าประมุขทิฮ้วยปัง ? นอกเสียจากมันคือคนของทิฮ้วยปังเอง"

จบคำ เบือนสายตาไปมองหน้างักฮุ้นฮง

งักฮุ้นฮงผงกศีรษะชมเชย

"ความคิดที่สุขุมลึกซึ้งของโกวเนี้ย เป็นที่ผู้คนต้องเลื่อมใสนับถือ ผู้แซ่งักมีความคลางแคลงสงสัยเช่นนี้อยู่จริง ๆ"

เอี๊ยบเพียวฮวงยกหัวแม่มือให้บ๊วยเล้งซึ่ง พลางชมเชย

"ข้อคิดสันนิษฐานเรื่องราวของบ๊วยโกวเนี้ย เป็นที่ผู้คนต้องนับถือจริง ๆ

หากเปิดโอกาสให้ท่านอยู่ในยุทธจักรอีกช่วงเวลาหนึ่ง ประกันต้องเป็นขงเบ้งกลับชาติเกิดแน่”

“เอี๊ยบตั้วกอล้อเล่นแล้ว”

เอี๊ยบเพียวฮวงรีบยกมือขวาขึ้นส่งเสียง

“ขอสาบาน ข้าพเจ้ามิได้มีจิตใจล้อเล่นเด็ดขาด”

พอเอี๊ยบเพียวฮวงสาบาน ยิ่งก่อกวนให้บ๊วยเล้งซึงกระดากกระเดื่องกว่าเดิม

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยรีบกลบเกลื่อนขึ้น

“งักกงจื้อ เล่าซิงมีปัญหาหนึ่งที่ไม่กล้าถามเสมอมา”

“ผู้อาวุโสมิต้องเกรงใจ”

“หากเล่าซิงถาม มีประการใดที่ไม่เหมาะสม งักกงจื้อพอจะปฏิเสธไม่ต้องตอบได้ แต่โปรดอย่าตำหนิเล่าซิง (หญิงชราถ่อมตัวเอง)”

บรรยากาศที่ปลอดโปร่ง กลับกลายเป็นเคร่งเครียดขึ้นทันที บ๊วยเล้งซึงกล่าวอย่างไม่สบายใจ

“ปัญหาใดจึงหนักหนาสาหัสปานนี้ ?”

งักฮุ้นฮงครุ่นคิดชั่วครู่ จึงแย้มยิ้มส่งเสียงราบเรียบ

“ใช่ว่า ผู้อาวุโสจะถามข้าพเจ้า นอกจากมีความกับทิฮ้วยปังในฐานเข่นฆ่าสังหารทั้งตระกูลแล้ว ยังมีความเกี่ยวพันอย่างไรอยู่อีกหรือไม่ ?”

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยผงกศีรษะหนัก ๆ แล้วกล่าวด้วยความไม่สบายใจ

“เล่าซิงกลั้นความอึดอัดนี้มาเนิ่นนานแล้ว จวบจนตอนนี้เมื่อเปล่งไปเล่าซิงยังไม่กล้าแน่ใจ สมควรถามปัญหานี้หรือไม่ ?”

นับเป็นปัญหาที่เคร่งเครียดได้จริง ๆ แต่ก็เป็นปัญหาที่ทุกคนต่างใคร่จะทราบ

งักฮุ้นฮงผงกศีรษะช้า ๆ ตอบ

“ถูกแล้ว ข้าพเจ้ามีความสัมพันธ์กับทิฮ้วยปัง ตอนบิดายังมีชีวิต คือผู้บัญชาการภาคใต้ของทิฮ้วยปัง ที่มีกองบัญชาการเหนือใต้อยู่สองกอง ส่วนล้อไฮ้จิว เป็นผู้บัญชาการภาคเหนือ ในพรรคทิฮ้วยปัง ตำแหน่งผู้บัญชาการยังเหนือกว่าเจี้ยงเล่า (ผู้อาวุโส) เสียอีก หากประมุขพรรคไม่มีบุตรสืบทายาท

หรือมีบุตร แต่ไม่เข้มแข็งเพียงพอที่จะรับตำแหน่งประมุขแทน ผู้บัญชาการก็คือทายาทที่จะสืบต่อ”

เอี๊ยบเพียวฮวงโพล่งเบา ๆ

“ประมุขรุ่นก่อนเลือกคนผิด มอบตำแหน่งให้แก่ล้อไฮ้จิวสืบแทนใช่หรือไม่ ?”

“มิได้ ทายาทที่ประมุขรุ่นก่อนเลือก คือบิดาผู้ล่วงลับ”

ทุกคนงุนงงจนตะลึงลาน บ๊วยเล้งซึงรีบถาม

“ล้อไฮ้จิวไม่ยินยอม ใช่หรือไม่ ?”

งักฮุ้นฮงผงกศีรษะ เอี๊ยบเพียวฮวงกล่าวด้วยความงุนงงสงสัย

“ในเมื่อประมุขเลือกบิดาท่านเป็นทายาท มันไม่ยอมจะมีประโยชน์ใด ? ในพรรคก็ต้องไม่ฟังมันแน่”

งักฮุ้นฮงฝืนยิ้มตอบ

“ความลับที่ปังจู๊รุ่นก่อนเลือกบิดาผู้ล่วงลับเป็นทายาทนั้น มันยังทราบก่อนบิดาผู้ล่วงลับถึงสองเดือนเต็ม ๆ”

บ๊วยเล้งซึงถามด้วยความสงสัย

“เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ? ปังจู๊คนก่อนขอความเห็นจากมัน ใช่หรือไม่ ?”

งักฮุ้นฮงสั่นศีรษะตอบ

“ล้อไฮ้จิวเป็นคนมีคารมกลอกกลิ้งคมคาย เป็นผู้เหี้ยมหาญที่ซ่อนดาบในรอยยิ้ม ตอนแรกปังจู๊คนก่อนชื่นชมมันมาก ภายหลังไม่เลือกมันสืบทายาทย่อมเนื่องเพราะพบเห็นมันไม่ควรค่าให้พึ่งพาอาศัย ไหนเลยจะปรึกษากับมันได้”

“แล้วมันไฉนจึงทราบล่วงหน้าถึงสองเดือน ?”

งักฮุ้นฮงพลันนิ่งอึ้ง บ๊วยเล้งซึงถามอีก

“ใช่หรือไม่ว่า ปังจู๊คนก่อนบังเอิญพลั้งปาก”

งักฮุ้นฮงสั่นศีรษะปฏิเสธ บ๊วยเล้งซึงถามอีก

“แล้วมันทราบได้อย่างไรกัน ?”

งักฮุ้นฮงยังคงไม่ตอบโต้ กิมหงส์เนี่ยเนี้ยเมื่อเห็นรีบกล่าว

“เสียวเจี๊ยะ บางค่ายสำนักพรรคทั้งหลาย ไม่อาจแพร่งพรายเรื่องภายในให้แก่คนนอกทราบได้ดอก”

เอี๊ยบเพียวฮวงก็หัวร่อกล่าวขึ้นบ้าง

"มิว่าอย่างไร พวกเรานับว่าทราบงักเล่าตี๋มีความสัมพันธ์เยี่ยงไรกับพรรคทิฮ้วยปังแล้ว ใช่กระมัง ?"

งักฮุ้นฮงมองบ๊วยเล้งซึ่งด้วยความเสียใจแวบหนึ่งก่อนจึงกล่าว

"ความเป็นจริงจะเป็นเช่นไร ท่านทั้งหลายย่อมมีวันทราบกระจ่างมาได้ แต่ทว่า ข้าพเจ้าไม่หวังให้เปล่งออกจากปากของข้าพเจ้าเอง"

เก้าฮิวพั่วพั้วกล่าวขึ้นบ้าง

"มิว่าความเป็นจริงจะเช่นอย่างไร งักกงจื้อ พวกเราต่างยืนอยู่ทางฝ่ายท่านแน่นอน"

บ๊วยเล้งซึ่งมองหน้างักฮุ้นฮง พลางเน้นเสียงด้วยความจริงใจ

"เจี๊ยะพั่วพั้วบอกถูกต้อง พวกเราล้วนยืนอยู่ฝ่ายท่านแน่นอน"

เอี๊ยบเพียวฮวงหัวร่อกล่าวขึ้นบ้าง

"ในพวกของท่าน รวมข้าพเจ้าอยู่ด้วยหรือไม่ ?"

"ย่อมรวมท่านอยู่ด้วยแน่"

"อย่างนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่ต้องย้ำอีกครั้งแล้ว"

ขณะเวลานั้นเอง บนระเบียงที่ทอดสู่ห้องพิเศษ มีเสียงฝีเท้าดังสับสนแล้วเสียงหนัก ๆ ของผู้หนึ่งกล่าว

"รำคาญพวกสตรีเหล่านั้นแทบตาย เชิญท่านทั้งหลายมามอบในห้องพิเศษเถิด"

ผู้นำหน้ามาในห้องพิเศษ เป็นชายชราผอมแห้งแก้มตอบ คางเสี้ยมตาถลน ไว้หนวดมุสิกสองแหยม

ที่ด้านหลังชายชรา เป็นชายฉกรรจ์สูงใหญ่ล่ำสันสองคน ในมือของชายฉกรรจ์ทั้งสอง ต่างหิ้วหีบไม้ใบใหญ่ที่มีน้ำหนักมาก ด้านหลังของทั้งสองเป็นชายฉกรรจ์สี่ห้าคนที่ต่างประคองห่อผ้ามีน้ำหนักมากอยู่

ชายชราผอมแห้งพอเข้ามาในห้องพิเศษ ชายตามองงักฮุ้นฮงแวบหนึ่งก่อนจึงนั่งที่โต๊ะข้างประตู ชายฉกรรจ์สูงใหญ่ทั้งสองเดินไปที่ด้านหลังชายชรา วางหีบหนักหน่วงทั้งสี่ใบกับพื้น ยกมือกอดอก ยืนสงบนิ่งอยู่ที่ด้านหลังชายชรา

ส่วนชายฉกรรจ์สี่ห้าคนที่ติดตามหลัง พากันยืนเรียงรายอยู่ที่หน้าโต๊ะชายชรา

ชายชราล้วงบัญชีออกจากอกเสื้อเล่มหนึ่ง เงยหน้ามองชายฉกรรจ์หน้าลายพร้อยพลางส่งเสียง

“โง้วมั้วจื้อ (หน้าลายที่ห้า)”

ชายฉกรรจ์หน้าลายรีบรับคำ

“ผู้ต่ำต้อยโง้วมั้วจื้อจี๊กิมตึ้ง”

ชายชราผอมแห้งพลิกบัญชีไปหลายหน้าอยู่ครู่หนึ่งจึงถาม

“เท่าใด ?”

คนหน้าลายนามจี๊กิมตึ้งรีบตอบ

“สามร้อยเจ็ดสิบห้าตำลึง”

“อืมม์ นำมาครบแล้ว ?”

จี๊กิมตึ้งวางห่อผ้าลงบนโต๊ะ แก้ห่อพลางส่งเสียง

“นำมาครบแล้ว ซุนเอี๊ย (เจ้านายแซ่ซุน) โปรดตรวจนับ”

ในห่อผ้าเป็นเงินแท่งวางซ้อนกัน ชายชราเหลือบมองแวบเดียวก็ส่งเสียงรับไว้ ชายฉกรรจ์สูงใหญ่ที่ด้านหลังของมันคนหนึ่ง สืบเท้าเข้ามา รวบห่อผ้ามัดไว้แล้ววางในหีบไม้ของมัน

จี๊กิมตึ้งแย้มยิ้มประจบถาม

“ซุนเอี๊ยยังมีคำสั่งใด ?”

“ผลงานเจ้าดีมาก เราจะไปเรียนต่อเล่าเอี๊ยจื้อให้ เจ้าไปได้แล้ว...คนต่อไป”

ชายชราผอมแห้งตรวจรับตามบัญชีทุกคนจนเรียบร้อยแล้ว ผู้รับใช้ชงน้ำชามาให้ มันจิบพลางส่งเสียง

“ผู้แซ่เอี้ยยังไม่มาหรือไร ?”

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่ผู้หนึ่งที่ด้านหลังของมันตอบ

“ยังไม่มา”

“มันไปนานเท่าใดแล้ว ?”

“สองชั่วยามเศษ (ประมาณห้าชั่วโมง)”

คำตอบชายฉกรรจ์สูงใหญ่เพิ่งขาดหาย พลันมีชายชราหน้าแดง วัยประมาณห้าสิบปี วิ่งอย่างเร่งร้อนเข้ามาจนเหงื่อกาฬแตกโซมหน้า พอเหลือบเห็นชายชราผอมแห้งรีบกระโดดข้ามโต๊ะเจ็ดแปดตัว มายืนสำรวมอยู่ที่เบื้อง

หน้าชายชรา วางห่อผ้าเล็ก ๆ ลงแล้ว ร้องด้วยความกระวนกระวาย

"ซุนเอี๊ย เล่าฮิว (ชายชราถ่อมตัวคล้ายไม้ผุ) รวมมาครบแล้ว โปรดผ่านตา"

ชายชรามิได้เหลือบมองห่อผ้าบนหน้าโต๊ะสักแวบ ส่งเสียงเย็นชา

"เอี้ยซีล้ง เกินเวลาไปนานเท่าใด ?"

ชายชรานามเอี้ยซีล้งแย้มยิ้มประจบตอบ

"ซุนเอี๊ย เงินสามร้อยห้าสิบตำลึง สำหรับเล่าฮิวมิใช่เป็นจำนวนเล็กน้อยอย่าว่าแต่ นี่เป็นสามร้อยห้าสิบตำลึงครั้งที่สอง เล่าฮิวต้องหยิบยืมจากทั่วทุกที่ทางจึงสะสมได้ครบ"

"เราเพียงถามเจ้า เลยเวลาไปนานเท่าใด ?"

เอี้ยซีล้งงุนงงวูบ ตอบด้วยความนอบน้อมยำเกรง

"ชั่วยามเศษ (ประมาณสามชั่วโมง) ซุนเอี๊ยโปรดกรุณา"

ชายชราส่งเสียงอย่างเกียจคร้าน บอกให้บริวารของมันเก็บเงินห่อนั้นไว้แล้ว ชายตามองชายชราหน้าแดง แค่นเสียงเบา ๆ

"เอี้ยซีล้ง เราให้เวลาเจ้าอีกหนึ่งชั่วยาม จำนวนยังคงเป็นสามร้อยห้าสิบตำลึง หากเจ้าผิดเวลา ก็ไม่ต้องมามอบให้เลย"

"ซุนเอี๊ย คนในเมืองที่พอหยิบยืมได้ เล่าฮิวต่างวิ่งไปจนทั่วแล้ว ท่านจะให้เล่าฮิวไปหาอีกสามร้อยห้าสิบตำลึงจากที่ใดกัน ?"

"นั่นเป็นเรื่องของเจ้า"

ใบหน้าของเอี้ยซีล้งมีเค้าอำมหิตขึ้นวูบหนึ่ง แต่ยังพยายามสะกดกลั้นไว้ เน้นเสียงหนัก ๆ"

"หนึ่งชั่วยามกับสามร้อยห้าสิบตำลึง ออกจะรุนแรงเกินไป"

ชายชราผอมแห้งเงยหน้าขึ้น ถลึงจ้องเอี้ยซีล้งพลางกล่าว

"เอี้ยซีล้ง เวลาเป็นของตัวเจ้าเอง เราบอกไว้ก่อน พอถึงเวลา เราก็จะพาอิสตรีเยาว์วัยนางนั้นไปแล้ว เฮอะ เฮอะ เราคิดว่า ต้องมีค่ากว่าสามร้อยห้าสิบตำลึงสิบครั้งทีเดียว"

โทสะของเอี้ยซีล้งพลุ่งขึ้นทันที ตบฉาดลงบนโต๊ะพลางคำราม

"ซุนเซียมหมง อย่าคุกคามเล่าฮิวจนเกินไป"

ชายชราผอมแห้งนามซุนเซียมหมง ถลึงตาที่เหลือกถลนของมันแล้วกระโดดควับมาประจันหน้ากับเอี้ยซีล้ง แค่นเสียงยะเยียบเย็นชา

"คุกคามเจ้าเกินไปจะเป็นอย่างไร ? เราทราบไคปีชิ้ว (หัตถ์ทลายหลักศิลา) เอี้ยซีล้งเจ้า มีชื่อเสียงกระเดื่องเกรียงไกรในที่นี้ ฝีมือเข้มแข็งกว่าเรามากหลาย ฝ่ามือเดียวก็วางราบเราลงได้ ว่าอย่างไร ? ทดลองมาเถิด"

ไคปีชิ้ว (หัตถ์ทลายหลักศิลา) เอี้ยซีล้งหน้าแดงฉาน เส้นเลือดขึ้นเขียวโปน คำรามเสียงเกรี้ยวกราด

"ซุนเซียมหมง เราขอเตือนท่าน อย่าได้หยามคนรุนแรงเกินไป"

ซุนเซียมหมงแค่นหัวร่อ กล่าวอย่างมีที่ถือดีไม่เกรงกลัว

"เราก็จะหยามเจ้าเช่นนี้ เจ้าว่าอย่างไร ? เอี้ยซีล้ง เราบอกกับเจ้า ช่วงเวลาที่งักปักแซมีชีวิตได้ผ่านพ้นไปนานแล้ว วาจาของบิดาเพียงคำเดียว ก็สามารถฝังทุกชีวิตในครอบครัวเจ้าหมดสิ้น เจ้าจะทดลองหรือไม่ ?"

หัตถ์ทลายหลักศิลาเอี้ยซีล้งพลันฝ่อลงไปทันที ยืนตะลึงลานอยู่เนิ่นนานจึงส่งเสียงอ่อนล้า

"ซุนเอี๊ย เราสองคบหากันมานานปี ก่อนนี้แม้งักปักแซจะเคยไปบ้านเราแต่ทว่า ท่านก็ทราบอยู่ เรามิใช่เป็นคนของงักปักแซเลย"

"เฮอะ หัวใจคนอยู่ในทรวงอก เราไม่กล้าแน่ใจว่าเรารู้จักกระจ่าง เอี้ยซีล้ง ตัวเจ้าควรกระจ่างกว่านี้ อิสตรีน้อยนางนั้น เราทราบมิใช่บุตรธิดาของเจ้า แต่เจ้าต้องบอกมาตามความสัตย์ นางใช่ทายาทของคนสนิทงักปักแซหรือไม่ ?"

"มิได้ มิได้ ซุนเอี๊ยโปรดอย่าระแวงเป็นอันขาด นางเป็นหลานหญิงห่าง ๆ ของเรา เพิ่งมาเยี่ยมเราเมื่อหลายวันก่อนนี้เอง"

"แล้วญาติห่าง ๆ ของเจ้าผู้นั้นอยู่ที่ใด ? เราคิดจะไปคารวะเยี่ยมเยียนมัน"

"ซุนเอี๊ย นี่...นี่..."

"เฮอะ มีความลำบากใจ ?"

เอี้ยซีล้งถูมือไป ๆ มา ๆ ตะกุกตะกัก

"เราหมายความ...หมายความ...เงินสามร้อยห้าสิบตำลึงนั้น..."

"เจ้ายังเหลือเวลาครึ่งชั่วยามเศษ"

เอี้ยซีล้งขบกรามตัดสินใจ แค่นเสียงถาม

"เยี่ยงนี้เป็นไร ? เล่าฮิวจำนำสำนักฝึกวิทยายุทธ์ของเราแก่ซุนเอี๊ยท่านเป็นเงินสามร้อยห้าสิบตำลึง ยอมรับหรือไม่ ?"

ใบหน้าเย็นชาของซุนเซียมหมงมีรอยยิ้มขึ้นทันที รีบส่งเสียง

"นี่...มิใคร่ดีนักกระมัง ?"

"ซุนเอี๊ยโปรดให้ความสะดวกสักครั้งเถิด"

ซุนเซียมหมงครุ่นคิดชั่วครู่ มารยาเป็นฝืนใจตอบ

"ก็ได้ ผู้ใดให้พวกเรารู้จักกันมานาน แต่เอี้ยเฮีย เรายังขอน้อมเตือนท่านสักคำ พาสตรีน้อยนางนั้นกลับไปแล้ว รีบเร่งให้นางไปจากเมืองนี้โดยเร็วที่สุดจึงประเสริฐ เรารับผิดชอบเรื่องนี้ต่อท่านมามากเกินพอแล้ว"

"ทราบแล้ว ทราบแล้ว ขอบพระคุณซุนเอี๊ยอย่างสูง อย่างไรเล่าฮิวก็ไม่อาจอยู่ที่เมืองนี้ต่อไปได้แล้ว นางไม่ไปก็ไม่ได้ นี่คือโฉนดที่ดินสำนักวิทยายุทธ์ของเรา"

กล่าวแล้วล้วงโฉนดจากอกเสื้อ ยื่นให้แก่ซุนเซียมหมง

ขณะซุนเซียมหมงยื่นมือจะไปรับ พลันมีเสียงปัก ๆ ดังถี่เร็ว บนหน้าโต๊ะมีแผ่นทองคำเหลืองอร่ามฝังอยู่ถึงสิบกว่าแผ่น

"พอจำนวนสามร้อยห้าสิบตำลึงหรือไม่ ?"

เสียงดัง ร่างงักฮุ้นฮงเดินตรงเข้ามา สีหน้าซุนเซียมหมงเปลี่ยนแปรทันที ผุดลุกขึ้นแค่นเสียง

"เจ้าเป็นผู้ใด ?"

"ไม่ต้องถามเราเป็นผู้ใด ? แผ่นทองคำเหล่านี้ พอจำนวนสามร้อยห้าสิบตำลึงหรือไม่ ?"

ซุนเซียมหมงแค่นหัวร่อถาม

"ผู้จัดการมิได้บอกกฎของที่นี้แก่เจ้า ?"

"บอกแล้ว"

"เจ้าเก็บคืนในตอนนี้ยังทันอยู่"

งักฮุ้นฮงแค่นเสียงเย็นชา

"เรามีเงิน เรายินยอมใช้จะไม่ได้หรือไร ?"

“เราเห็นว่า เจ้าจงใจหาเรื่องมากกว่า”

“เฮอะ หากเราจงใจหาเรื่อง ท่านจะรับมืออยู่หรือไม่ ?”

ซุนเซียมหมงกวาดตามองงักฮุ้นฮงขึ้น ๆ ลง ๆ แค่นเสียงจากไรฟัน

“เด็กน้อย เจ้าคิดจะประกอบคุณธรรม ใช่กระมัง ?”

“หรือท่านไม่เห็นด้วย”

ซุนเซียมหมงเน้นเสียงหนัก ๆ

“เทาย่ง บอกกับมัน จะประกอบวีรกรรม ต้องมีบั้นปลายอย่างไร ?”

เอี้ยซีล้งลนลานร้องขึ้น

“บุรุษหนุ่ม รีบเก็บไว้เถิด อย่าเกี่ยวข้องกับเรื่องมิใช่ของตัวเองเลย”

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่ที่อยู่ด้านขวามือของซุนเซียมหมง เดินอาด ๆ มาข้างกายงักฮุ้นฮง แค่นเสียงเย็นชา

“ไม่ทันแล้ว”

พอขาดคำ ฝ่ามือใหญ่มหึมาทั้งสองข้าง ตบฉาดเข้าใส่หูซ้ายขวางักฮุ้นฮงอย่างรุนแรง

งักฮุ้นฮงตวัดสองมือควับ คว้าข้อมือทั้งสองข้างของเทาย่งไว้ แค่นเสียงเย็นเยียบ

“ท่านอำมหิตเกินไป”

เท้าขวาของเทาย่งเพิ่งยกขึ้น หมายเตะซ้ำเติม ข้อมือทั้งสองพลันปวดแปลบจับใจ พละกำลังสูญสลายทันที ร่างสูงใหญ่ของมัน ต้องคุกเข่าลงด้วยความเจ็บปวด

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่อีกผู้หนึ่งเมื่อเห็น มิได้ส่งเสียงอย่างไรโถมใส่งักฮุ้นฮงปานพยัคฆ์ร้ายตะปบเหยื่อ

งักฮุ้นฮงเตะฉาดเข้าใส่ทรวงอกเทาย่ง เป็นการอาศัยพลังทะยานพร้อมกับเตะเท้าซ้ายเข้าใส่ท้องน้อยชายฉกรรจ์ที่โถมเข้ามาอย่างแม่นยำ

ในเสียงร้องที่โหยหวนชวนสยดสยอง ชายฉกรรจ์สูงใหญ่ล่ำสันทั้งสองกระเด็นออกไปทั้งซ้ายขวา พุ่งออกหน้าต่าง ร่วงลงไปในน้ำดังสนั่น

สีหน้าซุนเซียมหมงเปลี่ยนแปรทันที โพล่งสุดเสียง

“เด็กชั่วร้าย เจ้ากล้าเป็นศัตรูกับทิฮ้วยปังโดยเปิดเผย ?”

ในยามหวาดหวั่นขวัญเสีย ในที่สุด ยกยี่ห้อของทิฮ้วยปังมาขู่ขวัญผู้คนแล้ว งักฮุ้นฮงมารยาเป็นลังเลชั่ววูบ แล้วถาม

"ท่านเป็นคนของทิฮ้วยปัง ?"

ซุนเชียมหมงมีทีท่าคึกคักเข้มแข็งกว่าเดิม เลิกคิ้วถลึงตาคำราม

"เด็กน้อย จนตอนนี้เจ้าจึงทราบ ออกจะสายเกินไปแล้ว"

"ท่านทราบได้อย่างไรว่าสายเกินไป ?"

"เนื่องเพราะเจ้าตอนนี้ อยู่ในสาขาคุ้ยจิวของทิฮ้วยปังแล้ว"

"ไฮ้ ที่นี่เป็นสาขาทิฮ้วยปังในคุ้ยจิว ?"

"เฮอะ ขวัญเสียแล้วหรือไร ?"

"ตื่นเต้นเล็กน้อยเท่านั้น แต่ทว่า มิใช่เพราะเราตกอยู่ในสถานที่อันตราย แต่ตื่นเต้นดีใจ ที่เราหาได้แม่นยำ หาได้ประจวบเหมาะมาก ?"

"ไฮ้ เจ้าหาสาขาของพรรคเราอยู่ ?"

"ถึงคราท่านขวัญเสียบ้างแล้วกระมัง ?"

ซุนเชียมหมงถอยหลังไปก้าวใหญ่ ตวาดสุดเสียง

"เจ้าเป็นผู้ใด ?"

"เราแซ่งัก..."

พลันมีเสียงหัวร่อกึกก้องสะท้านแก้วหูดังขึ้นที่ปากบันไดแล้วกล่าว

"ฮา ฮา...ท่านหรือคืองักฮุ้นฮง"

งักฮุ้นฮงตอบโดยไม่หันหน้า

"คาดว่าท่านคงเป็นเถ้าแก่ที่แท้จริงของสถานที่นี้"

ผู้มาคล้ายดั่งต้องการแสดงอำนาจของมัน เหนือกว่าทุกผู้คนในสถานที่นี้ จึงจงใจเน้นฝีเท้าให้หนักหน่วงกว่าเดิม จนบันไดลั่นกรอด ๆ ตลอดเวลา

งักฮุ้นฮงที่ยืนอยู่หน้าโต๊ะซุนเชียมหมง ยังคงมิได้หันกายไปดู แต่ซุน-เชียมหมงยืนสำรวมอย่างนอบน้อมยำเกรงนานแล้ว ประสานมือคารวะไปที่ปากบันได พลางส่งเสียง

"ศิษย์ซุนเชียมหมง น้อมคารวะต่องุ่ยเทาะจู๊ (ผู้จัดการสาขาแซ่งุ่ย)"

งุ่ยเทาะจู๊ที่แต่งกายเช่นนายวานิชเดินขึ้นมา ในเสียงน้อมคารวะของซุน-เชียมหมง ยังคงกระแทกฝีเท้าหนัก ๆ มาที่ข้างงักฮุ้นฮง แค่นหัวร่อส่งเสียง

"งักฮุ้นฮง ฟังว่าท่านเพิ่งปรากฏหน้าไม่นาน ก็ทำอันตรายต่อคนของพรรคเราไม่น้อย อาทิ อสุระหน้าขาวบุ้นเอี้ยง กระบี่เจ้าแห่งฟ้าคักแกง้วนเหนือฟ้าล่าวิญญาณเต็งเฮี่ยงเซ่ง ทั้งสามยอดฝีมือจนเสียชีวิต และยังทำลายวิทยายุทธ์ของโอ้วกงจื้อไป เฮอะ เฮอะ นับว่าโอ่อ่าภาคภูมิ กราดเกรี้ยวมิอาจต้านทานหรือไร ?"

งักฮุ้นฮงหันกายช้า ๆ กวาดตามองงุ่ยเทาะจู๊ที่ยืนห่างประมาณสี่เชียะขึ้น ๆ ลง ๆ

ร่างสันทัด ใบหน้ากลมอวบอูมด้วยไขมัน ตาหยีเล็กมีประกายแวววาว ใต้ปากกว้างใหญ่ ไว้เคราคางแพะกระจุกหนึ่ง

งักฮุ้นฮงกวาดตามองอยู่ชั่วครู่ จึงแค่นเสียงเหยียดหยาม

"งุ่ยจือเกียง ท่านคืองุ่ยจือเกียงที่เมื่อกาลกระโน้นเป็นผู้รับใช้ประจำตัวของล้อไฮ้จิวกระมัง ?"

ใบหน้าอวบอูมของงุ่ยเทาะจ๊แดงระเรื่อขึ้นวูบหนึ่ง สีหน้าเปลี่ยนแปรไป ๆ มา ๆ หลายครา จึงแผดหัวร่อด้วยความโอหังลำพองแล้วถาม

"ฮา ฮา งักกงจื้อ ท่านคงคาดคิดไม่ถึง ผู้รับใช้เมื่อกาลกระโน้น ก็มีวันเช่นนี้ได้ ?"

งักฮุ้นฮงส่ายหน้ากล่าวอย่างสะทกสะท้าน

"เราคาดคิดมิถึงจริง ๆ ทิฮ้วยปังที่มีชื่อเสียงกระเดื่องเกรียงไกรในยุทธจักรปัจจุบันจะตกต่ำปานนี้ กระทั่งผู้รับใช้ต่ำต้อย ยังสามารถตะกายขึ้นดำรงตำแหน่งหัวหน้าสาขาได้"

งุ่ยจือเกียงแค่นเสียงด้วยโทสะ

"งักฮุ้นฮง เด็กน้อยเจ้าก็ต้องคาดคิดไม่ถึง วันนี้มาตกอยู่ในมือเราที่เป็นคนรับใช้ เราคิดว่า เฮอะ เฮอะ เจ้ายิ่งนึกไม่ถึง เราจะจัดการเจ้าสถานใด ?"

"ฮา...ฟังหางเสียงของหัวหน้าสาขา คล้ายเราตกอยู่ในกำมือของท่านแล้ว ?"

"งักฮุ้นฮง มิเพียงเจ้าเท่านั้น ยังมีสัตว์ทั้งฝูงที่มากับเจ้า ต่างไม่อาจหนีออกจากอุ้งมือของเรา !"

"เฮอะ เฮอะ ท่านเปรียบกับคักแกง้วนแล้วเป็นอย่างไร ?"

"วิจารณ์ตามวิทยายุทธ์ เราเปรียบไม่ได้กับคักฮู่ฮวบ เต็งฮู่ฮวบ แต่ทว่า

จะพิชิตศัตรู ไม่แน่ต้องอาศัยพลังฝีมือเท่านั้น”

“ฮา ฮา ใช้พิษกระมัง ?”

งุ่ยจือเกียงพลันตะเบ็งเสียงหัวร่อด้วยความกระหยิ่มภาคภูมิ แล้วกล่าว

“งักยี่กงจื้อ เจ้าตอนนี้เพิ่งนึกขึ้นได้ ? ฮา ฮา...สายเกินไปแล้ว ฮา ฮา...”

งักฮุ้นฮงมารยาเป็นร้องด้วยความตระหนก

“งุ่ยจือเกียง ท่าน...”

“บิดาเป็นไร ? งักฮุ้นฮง เจ้าออกจะเห็นยุทธจักรรวบรัดเกินไป เจ้าเข้าใจ อาศัยวิทยายุทธ์ที่ฝึกมาได้เพียงเล็กน้อย ก็สามารถอาละวาดในยุทธจักรโดยไม่มีผู้สกัดขวาง ? เฮอะ เจ้ายังด้อยอีกห่างไกลนัก”

ขาดคำสืบเท้ามาก้าวใหญ่ เขม้นมองงักฮุ้นฮงอย่างโอหังพอง คุกคามต่อไป

“คงต้องการทราบ บิดาจะจัดการเจ้าสถานใดกระมัง ? ล้อเล่าเอี๊ยจื้อมีคำสั่งลับมา มิว่าศิษย์ของพรรคคนใด สามารถจับตัวเจ้าได้ ให้ประหารในสถานที่นั้นทันที เพียงส่งศีรษะเจ้าไปยืนยันที่สำนักใหญ่ ก็เป็นความดีความชอบสูงส่งได้ แต่ทว่า บิดามิได้ตั้งใจทำเช่นนั้น เห็นแก่เจ้าที่ยังจำบิดาได้ เราตั้งใจตัดมือเท้าสี่ของเจ้า ให้เจ้ามีชีวิตไปพบกับล้อปังจู๊ของพวกเรา”

งักฮุ้นฮงเขม้นมองงุ่ยจือเกียงโดยไม่มีสีหน้าหวาดหวั่นพรั่นพรึง แค่นเสียงถาม

“ท่านดูผู้แซ่งัก คล้ายเป็นคนถูกพิษหรือไม่ ?”

งุ่ยจือเกียงกล่าวด้วยความมั่นใจเต็มที่

“งักฮุ้นฮง หากเจ้าสามารถทราบว่าตัวเองถูกพิษ อย่างนั้น ‘พิษกร่อนพลังสลายลมปราณ’ ของชาวแม้วยังจะมีคุณค่าสูงลิบลิ่วได้อย่างไร ? เจ้าลองเกร็งพลังภายในดูก่อนเป็นไร ?”

“ผู้แซ่งักกำลังทดลองอยู่”

“ฟังผู้รับใช้รายงาน เจ้าดื่มน้ำชารสเลิศ ที่บิดาจงใจเตรียมให้เจ้าเป็นพิเศษไปหลายถ้วย ใช่หรือไม่ ?”

งักฮุ้นฮงไม่สนใจไยดีงุ่ยจือเกียง หันไปกล่าวกับซุนเซียมหมง

“เทาะจู๊ของท่าน ต้องการให้ผู้แซ่งักเกร็งกำลังดู ผู้แซ่งักรู้สึก เกร็งกำลังอยู่ภายใน เทาะจู๊ท่านยากจะเห็นชัดเจนได้ ดังนั้นคิดจะเลือกท่านเป็นเป้าหมายทดลอง”

งุ่ยจือเกียงรีบออกคำสั่ง

“ซุนเซียมหมง ห้ามใช้สุดกำลัง เราต้องการจับเป็นมัน”

ซุนเซียมหมงเห็นงุ่ยจือเกียงมีความมั่นใจปานนั้นจึงแสยะยิ้มส่งเสียง

“ได้ ! หากเรารั้งมือไม่อยู่ ขอให้ยี่กงจื้อท่านอย่าเคียดขึ้งด้วย เชิญเถิด”

“เราจะลงมือแล้ว”

“เชิญเลย”

ดวงตางักฮุ้นฮงเป็นประกายแวววาวขึ้นวูบหนึ่ง แค่นเสียงตวาด

“รับมือ !”

เสียงตวาดดัง พร้อมกับตวัดฝ่ามือขวา ผลักข้ามโต๊ะไปหาซุนเซียมหมงดั่งสายฟ้า

ซุนเซียมหมงมิกล้าใช้สุดสิ้นพลังจริง ๆ แต่ทว่าแม้มันโหมกำลังภายในจนหมดสิ้น ยังคงไม่มีประโยชน์ใด

เสียงโครมดังสนั่น ร่างผอมแห้งของซุนเซียมหมงคล้ายดั่งลูกหนังถูกเตะด้วยพลังแรง กระเด็นออกไปกระแทกใส่ผนังหนาของห้องพิเศษ ในโลหิตสด ๆ ที่สาดกระจายกระแทกจนผนังแตกเป็นโพรงใหญ่ ร่างลับหายไปในลำน้ำนอกเหลา

งักฮุ้นฮงหันขวับกลับมา ถลึงจ้องงุ่ยจือเกียงที่ตระหนกจนปากอ้าตาเหลือกค้าง ใบหน้าซีดขาวราวกระดาษแล้วกล่าว

“ท่านต้องการมาทดลองเองหรือไม่ ?”

งุ่ยจือเกียงถอยหลังมาก้าวใหญ่ ร่ำร้องด้วยความหวาดหวั่นขวัญเสีย

“ยี่กงจื้อ เล่าฮิว (ชายชราถ่อมตัวคล้ายไม้ผุ)...เล่าฮิวเมื่อครู่ล้อเล่นกับท่านเท่านั้น เล่าฮิวโอหังบังอาจปานใด ก็ไม่กล้าเป็นศัตรูกับยี่กงจื้อ”

งักฮุ้นฮงหน้าเคร่งเครียดเย็นชา แค่นเสียงกระด้าง

“งุ่ยเทาะจู๊ เราสองต่างมิใช่ทารกไร้เดียงสา ท่านไม่ต้องใช้วาจาทารกมาว่ากล่าวกับเรา ล้วงยาขจัดพิษในตัวท่านออกมาเถิด”

งุ่ยจือเกียงฉุกใจด้วยไวปัญญา เขม้นมองหน้างักฮุ้นฮงอยู่ครู่หนึ่ง จึงสั่นศีรษะปฏิเสธอย่างเด็ดขาด

"ผู้ต่ำต้อยเมื่อครู่บอกแล้ว มิได้ใส่พิษในน้ำชา ที่จริงผู้ต่ำต้อยก็ไม่มียาพิษที่อำมหิตปานนั้น ในเมื่อไม่มียาพิษ ไปมียาขจัดพิษจากที่ใด ?"

"ไม่ให้ ?"

งุ่ยจือเกียงตอบอย่างกลอกกลิ้ง

"ยี่กงจื้อ ผู้ต่ำต้อยไม่มีจริง ๆ แม้นับว่ามี หากผู้ต่ำต้อยใส่ยาพิษในน้ำชา ก็ต้องไม่พกพายาขจัดพิษอยู่ในตัวใช่หรือไม่ ?"

งักฮุ้นฮงพลันสืบเท้าก้าวใหญ่ ตบฉาดใส่ทรวงอกงุ่ยจือเกียง แม้ลงมือไม่รวดเร็ว แต่ก็ใช้กำลังภายในเจ็ดส่วน

งุ่ยจือเกียงที่ถือดีว่างักฮุ้นฮงมีจุดประสงค์ในยาขจัดพิษ ต้องไม่กล้าฆ่ามันแน่ จึงแค่นเสียงพร้อมกับตวัดสองฝ่ามือ กระแทกรับโดยหักโหมตรง ๆ สุดกำลัง

เสียงโครมดังสนั่น เลือดลมของงุ่ยจือเกียงพลุ่งพล่านดาลเดือด ถลาถอยถึงสามก้าวใหญ่ ยังคงส่ายโงนเงนไม่อาจตั้งหลักได้

พลันมีเงาสีขาววูบมา เสียงฉาดดังสดใส ร่างอ้วนท้วนสมบูรณ์ของงุ่ยจือเกียง ล้มฟาดลงกับพื้นดังสนั่น แก้มขวาชาไปทั้งครึ่งซีกหน้า โลหิตสด ๆ หลั่งไหลออกจากริมฝีปากเป็นเส้นสาย

งุ่ยจือเกียงกระโดดขึ้มา ถลึงจ้องงักฮุ้นฮงด้วยความเคียดแค้น เนื่องจากริมฝีปากชาด้าน จึงยังไม่สามารถส่งเสียงได้ทันที

งักฮุ้นฮงเขม้นมองมัน พลางแค่นเสียงถาม

"ทราบเราเหตุใดมิได้ฆ่าเจ้าหรือไม่ ?"

งุ่ยจือเกียงลูบแก้มขวาเบา ๆ ถ่มฟันกรามสี่ห้าซี่ออกมาแล้ว จึงตอบอย่างโอหัง

"เจ้าไม่กล้าฆ่าเรา เนื่องเพราะเจ้ายังไม่ได้ยาขจัดพิษ ผู้แซ่งัก ไม่มีผู้ใดทราบ ว่าเราซ่อนยาขจัดพิษในที่ใด เฮอะ เฮอะ หากเจ้ากล้ากระทบบิดาสักครั้ง บิดาจะฆ่าตัวตายต่อหน้าเจ้า ชีวิตเดียวแลกเจ็ดชีวิต บิดามีกำไรมหาศาล ยังกลัวกระไร ?"

“งุ่ยเทาะจู๊ เนื่องเพราะเราต้องการหยั่งดู ทั้งภายนอกภายในของท่านจะเป็นเช่นเดียวกันหรือไม่ ? เพื่อตกลงใจ วาจาของท่านมีน้ำหนักควรเชื่อถืออยู่เท่าใด ผลที่สุดผู้แซ่งักต้องผิดหวังอย่างยิ่ง”

“งักฮุ้นฮง คิดจะหลอกลวงบิดา เจ้ายังอ่อนเกินไป”

“ในตัวท่านมีอาวุธ ท่านจะลงมือเอง หรือต้องให้ผู้แซ่งักลงมือ”

ขาดคำ สืบเท้าเข้าหางุ่ยจือเกียงอย่างดุร้าย

งุ่ยจือเกียงเข้าใจ งักฮุ้นฮงเพียงแต่ขู่ขวัญมันเท่านั้น จึงชักกระบี่จากฝักยกขึ้นพาดที่ลำคอของมันตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“งักฮุ้นฮง เจ้ากล้าเข้ามาอีกก้าวเดียว บิดาจะฆ่าตัวตายต่อหน้าเจ้าทันทีให้เจ้าไม่ได้ยาขจัดพิษไปชั่วกาลนาน”

งักฮุ้นฮงยังคงสาวเท้าระดับเดิมเข้าไปหา งุ่ยจือเกียงเริ่มถอยหลังแล้วงักฮุ้นฮงแค่นเสียงคุกคาม

“งุ่ยเทาะจู๊ เราลั่นปากแล้วไม่เคยมีการต่อรอง อย่าถอยเลย เพิ่มกำลังข้อมือขวา กระชากเบา ๆ เพียงคราวเดียว มิใช่เสร็จเรื่องราวได้ ?”

จนตอนนี้ เอี๊ยบเพียวฮวงจึงพลิ้วตัวเข้ามา กดฝ่ามือที่เข้มแข็งดั่งคีมเหล็กลงบนไหล่ขวาของงุ่ยจือเกียง

งักฮุ้นฮงหยุดที่เบื้องหน้างุ่ยจือเกียง กดด้ามดาบสวรรค์ช้า ๆ ไปบนคมกระบี่ที่พาดบนก้านคอของงุ่ยจือเกียงในคมกระบี่อีกด้านหนึ่ง แนบเข้าไปในผิวหนังงุ่ยจือเกียงมากกว่าเดิม

งุ่ยจือเกียงที่ไม่สามารถผลักกระบี่ห่างออกไปจากลำคอมัน ทั้งไม่กล้ากระชากกระบี่ฆ่าตัวตาย ตระหนกจนร้องสุดเสียง

“ยี่กงจื้อ เรา...ให้ยาขจัดพิษท่าน”

งักฮุ้นฮงแค่นเสียงยะเยียบเย็นชา

“หากต้องใช้ยาขจัดพิษของท่านจริง ชีวิตของพวกเราทั้งกลุ่ม ไหนเลยสามารถรอดมาถึงตอนนี้ ?”

งุ่ยจือเกียงคล้ายเพิ่งตื่นจากฝันร้าย ละล่ำละลักเสียงสั่นสะท้าน

“ยี่กงจื้อ...กรุณา...ไว้ชีวิต”

“จะรักษาชีวิตไว้ไม่ยาก ตอบคำถามเรามาตามความสัตย์จริง”

“ยี่กงจื้อ...ท่าน...ท่านโปรดถาม...ผู้ต่ำต้อยตอบเท่าที่ทราบ...ตอบโดยละเอียด”

“ล้อไฮ้จิวอยู่ที่นี่หรือไม่ ?”

“เมื่อคืนล้อปังจู๊มาพักที่นี้หนึ่งคืน”

“มีผู้ใดร่วมทางมัน ?”

“ท่านมาเพียงลำพัง”

“มาคนเดียว ? มาทำกระไร ?”

“ท่านบอกว่าผ่านทางเท่านั้น”

งักฮุ้นฮงครุ่นคิดชั่วครู่ จึงถามอีก

“ผ่านทาง ? เป็นผ่านไปหรือผ่านกลับ ?”

“ท่านมิได้บอก ผู้ต่ำต้อยก็ไม่กล้าถาม”

งักฮุ้นฮงครุ่นคิดอีกครู่หนึ่ง พลันหันกายไปประสานมือกล่าวกับเอี้ยซีล้ง

“เอี้ยตั้วเจ้ก”

เอี้ยซีล้งตะลึงลานไปวูบ รีบเดินปราดมาข้างกายงักฮุ้นฮง ร้องด้วยความหวาดหวั่นพรั่นพรึง

“ยี่กงจื้อ เล่าฮิวเอี้ยซีล้ง กงจื้อจำเดิมเป็นทายาทงักปังจู๊แห่งทิฮ้วยปังบัดนี้ งักปังจู๊ถูกคนประทุษร้ายอสัญกรรมไป กงจื้อสมควรเป็นประมุขพรรคเราจึงถูก เล่าฮิวไหนเลยบังอาจ รับคำเรียกหาเช่นนี้ของกงจื้อได้”

งักฮุ้นเน้นเสียงหนัก ๆ

“เอี้ยตั้วเจ้กมิต้องเกรงใจ ข้าพเจ้ามีเรื่องหนึ่ง ใคร่เรียนถามต่อเอี้ยตั้วเจ้ก (อา)”

“มิกล้า มิกล้า กงจื้อโปรดสั่งมา”

“ท่านอยู่ในเมืองนี้ เคยได้ยินล้อไฮ้จิวผ่านมาพักแรมหรือไม่ ?”

เอี้ยซีล้งลังเลชั่วครู่ จึงตอบ

“เรียนต่อกงจื้อโดยไม่อำพราง เล่าฮิวมีความสนใจต่อกวนเก็งเล้านี้เสมอมา เนื่องเพราะ...เนื่องเพราะ...”

“หรือเอี้ยตั้วเจ้กมีที่ใดไม่สะดวกพอจะบอกได้ ?”

เอี้ยซีล้งเหลือบมองงุ่ยจือเกียงแวบหนึ่ง ลังเลอยู่เนิ่นนานจึงตอบ

"บัดนี้กงจื้อมาแล้ว พวกเราก็นับว่ามีหัวหน้ากันได้ กงจื้อ เท่าที่เล่าฮิวสนใจความเคลื่อนไหวของสถานที่นี้เสมอมา เนื่องเพราะในพรรคเรามีอีกกลุ่มหนึ่งที่ไม่พอใจพฤติการณ์ของล้อไฮ้จิว ถอนตัวมาซ่อนอยู่ในเทือกเขาชานเมือง จึงกลัวล้อไฮ้จิวจะใช้คนมาเข่นฆ่าสังหารพวกมัน"

งักฮุ้นฮงผงกศีรษะกล่าว

"ประเสริฐมาก อย่างนั้น เมื่อคืนล้อไฮ้จิวเคยมาหรือไม่ ?"

"เคยมาจริง ๆ"

เอี้ยซีล้งตอบโดยไม่ลังเล งักฮุ้นฮงจึงถามอีก

"ทราบเส้นทางไปของมันหรือไม่ ?"

เอี้ยซีล้งสั่นศีรษะตอบด้วยความละอาย

"พลังฝีมือเล่าฮิวด้อยกว่ามันห่างไกลนัก ไม่กล้าสะกดรอยตาม"

จนตอนนี้ งุ่ยจือเกียงจึงส่งเสียงขึ้น

"ยี่กงจื้อ ที่ผู้ต่ำต้อยเรียนต่อท่านเมื่อครู่ ล้วนเป็นความสัตย์จริงทั้งสิ้นท่าน...พอจะอภัยไว้ชีวิตผู้ต่ำต้อยแล้ว"

งักฮุ้นฮงลังเลชั่วครู่ ในที่สุด รั้งด้ามดาบที่กดอยู่บนคมกระบี่ของมันคืนกลับ วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงก็คลายมือที่บ่าขวาของมันบ้าง

งุ่ยจือเกียงลอบระบายลมจากปากยาว ๆ เพิ่งสอดกระบี่ที่พาดบนคอของมันคืนกลับ พลันมีประกายแวววับสายหนึ่งพุ่งวาบ ปรากฏเป็นเอี้ยซีล้งสะบัดกระบี่ฟันศีรษะที่เพิ่งรักษาไว้ได้ของงุ่ยจือเกียงร่วงลงกับพื้น

เตะซากศพไร้ศีรษะงุ่ยจือเกียงกระเด็นไปแล้ว เอี้ยซีล้งห้อยมือก้มศีรษะกล่าวต่องักฮุ้นฮง

"กงจื้อ เล่าฮิวตัดสินใจโดยพลการ สังหารงุ่ยจือเกียง ที่กงจื้อได้อภัยไว้ชีวิตไป หวังให้กงจื้อโปรดลงโทษด้วย"

เอี้ยซีล้งที่พลันลงมือโดยกะทันหัน สร้างความไม่พอใจต่องักฮุ้นฮงอยู่บ้าง ส่งเสียงราบเรียบ

"เอี้ยตั้วเจ้กกลัวความลับแพร่งพรายหรือไร ?"

"ที่เล่าฮิวกังวล คือความปลอดภัยของบรรดาเฮียตี๋ในภูเขา ที่ยังจงรักภักดีต่อพรรคของเราเหล่านั้น"

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงกล่าวอย่างไม่พอใจ

"หรือเอี้ยไต้เฮี้ยบรู้สึก งักเฮียตี๋ของเราผู้นี้ ไม่มีน้ำหนักเพียงพอ จะรับมือกับล้อไฮ้จิวได้"

"นี่...นี่..."

งักฮุ้นฮงเห็นเอี้ยซีล้งกระวนกระวายปานนั้น พลันผงกศีรษะกล่าว

"ความหวั่นกังวลของเอี้ยตั้วเจ้กมิอาจนับว่าผิดพลาดได้ ล้อไฮ้จิวอย่างไรก็มิใช่คนธรรมดาสามัญ"

เอี๊ยบเพียวฮวงแค่นเสียง

"ล้อไฮ้จิวมีสามหัวหกแขนหรือไม่ ยังมิต้องถกถึง งุ่ยจือเกียงที่ต่ำต้อยดั่งแสงหิ่งห้อย ไม่อาจนับเป็นความสำคัญใด ในเมื่อมันตกอยู่กับมือพวกเรายังกลัวมันบินหนีขึ้นฟ้าได้ ? เหตุใดไม่บอกเรื่องราวให้กระจ่างก่อนค่อยฆ่ามัน ?"

เอี้ยซีล้งก้มศีรษะรับผิด

"เล่าฮิวหุนหัน มิทันครุ่นคิดถึงปัญหานี้ ยังหวังให้กงจื้ออโหสิด้วย"

งักฮุ้นฮงส่งเสียงราบเรียบ

"เอี้ยตั้วเจ้กมิต้องตำหนิตัวเองเกินไป ด้วยพฤติการณ์วันนี้ของงุ่ยจือเกียงนับว่าควรได้รับโทษทัณฑ์เช่นนี้แล้ว"

วิญญาณดาบกล่าวอย่างไม่พอใจ

"บอกไปบอกมา กลับเป็นความผิดของเราแล้ว ?"

งักฮุ้นฮงเบือนสายตาไปที่ใบหน้าเอี๊ยบเพียวฮวง สั่นศีรษะแย้มยิ้มกล่าว

"เอี๊ยบเพียวกอ ท่านยังกลัวผิดหรือไร ?"

เอี๊ยบเพียวฮวงงุนงงวูบหนึ่งแล้ว หัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ฮา ฮา...เฮียตี๋ประเสริฐ นับว่าท่านเข้าใจเรากระจ่างจริง ๆ"

เอี๊ยบเพียวฮวงที่เป็นคนผยองลำพอง หุนหันเจ้าอารมณ์จนขึ้นชื่อยินยอมทอดทิ้งความเห็นของมัน ปล่อยให้ผ่านไปพร้อมกับเสียงหัวร่อ ย่อมมิใช่เพราะเห็นแก่เอี้ยซีล้ง ที่ไม่มีชื่อเสียงในยุทธจักรนั้น ยิ่งก่อกวนเอี้ยซีล้งให้กระอักกระอ่วนกว่าเดิม

บ๊วยเล้งซึ่งเห็นบรรยากาศอึดอัดปานนั้น นางจึงเดินเข้ามาเปลี่ยนเรื่อง

"เอี้ยตั้วเจ้กไม่เคยแยกกับคนของทิฮ้วยปัง คาดว่าคงทราบความเคลื่อนไหว

ของทิฮ้วยปังพอสมควรอยู่ ?”

เอี้ยซีล้งพอเบือนสายตาไปมองหน้าบ๊วยเล้งซึงที่เดินเข้ามา ดวงตากระจ่างสุกใสกว่าเดิม รีบประสานมือส่งเสียง

“โกวเนี้ยท่านนี้คือ...”

“เราเป็นสหายของงักกงจื้อ”

เอี้ยซีล้งลนลานรับคำ บ๊วยเล้งซึงจึงกล่าว

“งักกงจื้อรุ่มร้อนใคร่จะทราบ สภาพของทิฮ้วยปังในระหว่างนี้เป็นอย่างไร ? เอี้ยตั้วเจ้กทราบมากน้อยเพียงใด ?”

เอี้ยซีล้งครุ่นคิดชั่วครู่จึงตอบช้า ๆ

“เนื่องเพราะเมื่อกาลกระโน้น ท่านผู้บัญชาการงักปักแช เคยให้เกียรติไปที่บ้านข้าพเจ้า ดังนั้นหลังจากล้อไฮ้จิวช่วงชิงตำแหน่งปังจู๊แล้ว เล่าฮิวก็ถูกกีดกันออกมาจากสำนักใหญ่ สภาพภายในของทิฮ้วยปัง เล่าฮิวจึงทราบจำกัดอย่างยิ่ง กลับเป็นพวกเฮียตี๋ที่ต่อต้านล้อไฮ้จิว เล่าฮิวจึงได้ติดต่อกับพวกมันโดยใกล้ชิดเสมอมา พวกมันก็ทราบงักกงจื้อยังมีชีวิตอยู่ ดังนั้นในความคิดเห็นของพวกเราทั้งหลาย กงจื้อจึงเป็นปังจู๊ที่แท้จริงของพวกเรา”

งักฮุ้นฮงส่งเสียงราบเรียบ

“เรามิเคยสาบานเข้าพรรค มิใช่เป็นคนของทิฮ้วยปัง ย่อมไม่มีเหตุผลรับตำแหน่งประมุขพรรค เท่าที่เรารังควานต่อล้อไฮ้จิว เนื่องเพราะมันคือตัวการสังหารบิดา ซึ่งเป็นความแค้นที่มิยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน”

“แต่ในความรู้สึกนึกคิดของพวกเรา...”

“ในหมู่พวกมัน พอจะเลือกผู้ที่รู้จักกฎของพรรคขึ้นเป็นผู้นำ ไม่ต้องรอให้ผู้แซ่งักเสนอหน้าเอง”

เอี้ยซีล้งมีทีท่ากระวนกระวายกว่าเดิม ร้องโพล่งขึ้น

“กงจื้อต้องการไปพบพวกมันหรือไม่ ?”

งักฮุ้นฮงลังเลชั่วครู่ จึงตอบ

“ในหมู่พวกมัน ผู้ใดเป็นหัวหน้าควบคุม ?”

“ผู้อาวุโสทิฮั่งซัวซิกโกแช (เจ็ดดาวโดดเดี่ยว)”

ดวงตางักฮุ้นฮงแจ่มใสกว่าเดิม กล่าวด้วยสีหน้าตื่นเต้นยินดี

"ทิเล่าแป๊ะแปะ (ลุง) ท่านหนีจากเงื้อมมือล้อไฮ้จิวมาได้หรือไร ?"

เอี้ยซีล้งลอบปีติยินดี ผงกศีรษะรับคำ

"ถูกแล้ว กงจื้อยินดีพบผู้อาวุโสทิฮั่งซัวหรือไม่ ?"

"ย่อมต้องการพบท่าน ท่านอยู่ที่ใด ?"

"เล่าฮิวทราบสถานที่ซ่อนกายของผู้อาวุโส กงจื้อตั้งใจจะไปเมื่อใด ?"

"ไปในตอนนี้เลยเป็นไร ?"

เอี้ยซีล้งตอบด้วยสีหน้าลำบากใจ

"หูตาของทิฮ้วยปังในเมืองนี้มีอยู่ทุกหัวระแหง พวกเราที่เคลื่อนไหวโดยพร้อมกันจำนวนมากมาย น่ากลัวมิใคร่เหมาะสม..."

"พวกเราไปกันเพียงสองคนเท่านั้น เป็นไร ?"

"เยี่ยงนี้ประเสริฐสุด เล่าฮิวพากงจื้อไปคนเดียว พวกมันก็ออกจะกล้าเสนอหน้า มาติดต่อกับเล่าฮิวมากกว่า"

งักฮุ้นฮงรุ่มร้อน ต้องการพบเจ็ดดาวโดดเดี่ยวทิฮั่งซัว จึงเร่งรัดขึ้น

"พวกเราไปกันในตอนนี้เลย"

"กงจื้อ ให้เวลาเล่าฮิวเล็กน้อย ส่งหลานหญิงนางนั้นกลับไปก่อนได้หรือไม่ ?"

"ได้ เราจะรอท่านอยู่ที่นี่"

เอี้ยซีล้งหันกายเร่งฝีเท้าออกไป พวกงักฮุ้นฮงจึงกลับมานั่งที่โต๊ะเดิม กิมหงส์เนี่ยเนี้ยหัวร่อกล่าวขึ้นก่อน

"งักกงจื้อ หากมิใช่ท่านมีความหลักแหลมคาดการณ์ได้ก่อน ให้พวกเรากินยาป้องกันพิษไว้ พวกเราวันนี้ต้องเพลี่ยงพล้ำจนยับเยินแน่"

งักฮุ้นฮงยิ้มแย้มตอบ

"ก่อน ๆ นี้ ล้อไฮ้จิวคบหากับพวกอธรรมชั่วร้ายในยุทธจักรอย่างใกล้ชิดสนิทสนม หลังจากมันยึดพรรคทิฮ้วยปังไว้ในอำนาจแล้ว ต้องชักจูงพวกประเภทนั้นไว้ในพรรคอีกไม่น้อย ดังนั้นพวกเรามิอาจไม่ป้องกันไว้ก่อนได้"

บ๊วยเล้งซึงเสนออีกปัญหาหนึ่งมาถาม

"กับคนนามเอี้ยซีล้งนี้ ท่านเข้าใจมันมากน้อยเท่าใด ?"

"กาลก่อนตอนบิดาผู้ล่วงลับผ่านทางนี้ เคยรับเชิญของมัน ไปพักแรม

ที่บ้านมันคืนหนึ่งจริง ข้าพเจ้าจึงรู้จักมันเพียงนี้เท่านั้น”

บ๊วยเล้งซึงขมวดคิ้วถาม

“ท่านหมายความ ภายหลังมันกับครอบครัวของท่าน ก็มิได้มีการไปมาหาสู่กันอีก ?”

สีหน้างักฮุ้นฮงหม่นหมองลงกว่าเดิม ตอบช้า ๆ

“หลังจากกลับจากที่นี้ ก็เกิดเรื่องล้อไฮ้จิวชิงพรรคทิฮ้วยปังไปได้ ยังจะมีการติดต่อใดเหลืออยู่อีก ?”

“ท่านไม่รู้สึก ทีท่าและวาจาของมัน มีพิรุธน่าสงสัยอยู่บ้าง ?”

“น่าสงสัยในที่ใด ?”

“มันมีศักดิ์ฐานะใดในทิฮ้วยปัง ?”

“ศักดิ์ฐานะไม่สูง”

“นับว่าต่ำมากได้หรือไม่ ?”

“พอจะบอกเช่นนั้นได้”

ดวงตาบ๊วยเล้งซึงเป็นประกายสุกใส กล่าวช้า ๆ

“อาศัยศิษย์ฐานะต่ำ ๆ เช่นดั่งมัน ไหนเลยจะทราบเกี่ยวกับเรื่องทายาทที่จะสืบตำแหน่งประมุขพรรค ซึ่งนับเป็นความลับระดับสูงสุดยอดได้ ? ล้อไฮ้จิวเพราะชื่อเสียงของมัน ย่อมไม่ยอมแพร่งพรายต่อภายนอก ส่วนคนที่คัดค้านล้อไฮ้จิว หากแม้นคิดจะใช้มันเป็นเครื่องมือ ก็ต้องไม่มีทางบอกเล่าความลับที่มีโทษอุกฤกฏ์ถึงกับประหารชีวิตเช่นนี้แก่มัน แล้วข่าวเหล่านี้ มันไปได้จากที่ใดกัน ?”

เอี๊ยบเพียวฮวงผงกศีรษะเห็นพ้อง

“เราก็มักรู้สึก เฒ่าแซ่เอี๊ยผู้นี้ มีหลายประการที่มิใคร่ถูกต้องนัก”

บ๊วยเล้งซึงกล่าวต่อ

“อีกประการ เมื่อมันมีศักดิ์ต่ำต้อยปานนี้ พอมันทราบว่า ท่านเป็นคนเดียวที่มีตำแหน่งสืบทายาทพรรคทิฮ้วยปังอันแท้จริง ตามเหตุผล มันสมควรให้ความเคารพนบน้อมต่อท่านอย่างสูง ปฏิบัติตามคำสั่งทุกเรื่องราวจึงถูก แต่เหตุไฉน มันคล้ายมีแผนสำเร็จอยู่ในใจ ทุกเรื่องราวปฏิบัติตามขั้นตอนของมันโดยไม่ผิดพลาด ?”

งักฮุ้นฮงแย้มยิ้มตอบ

"อาจบางทีมันคงกลัวเรายังไม่เข้าใจ ขุมข่ายกำลังของล้อไฮ้จิวในปัจจุบัน จึงเสนอความเห็นด้วยจิตใจที่หวังดี"

บ๊วยเล้งซึงกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

"เนื่องเพราะท่านไม่เข้าใจล้อไฮ้จิวในปัจจุบันกระจ่างเพียงพอ จึงสมควรมีความกริ่งเกรงกังวล คิดในทางที่ดี มันกำลังช่วยเหลือท่าน หากคิดในทางร้าย มันอาจจะใช้จุดอ่อนของท่านในตอนนี้ มาทำร้ายหมายชีวิตท่านเอง !"

เอี๊ยบเพียวฮวงก็มีสีหน้าเคร่งเครียดกว่าเดิม กล่าวช้า ๆ

"เฮียตี๋ ความคิดเห็นของบ๊วยโกวเนี้ยครานี้ กล่าวได้ว่าทั้งเป็นกลาง ทั้งสมเหตุสมผล เราก็มักรู้สึก พฤติการณ์ของผู้แซ่เอี้ยออกจะพิกลเกินไป เฮียตี๋ จิตใจป้องกันผู้คนมิอาจไม่มี เราเห็นว่า พวกเรายังคงไปด้วยกันเหมาะสมกว่า"

"เอี้ยซีล้งที่ต่ำต้อยปานนี้ ยังคงทำอย่างไรกับเราไม่ได้ดอก"

"เฮียตี๋ เหยื่อที่ใช้ตกปลา ล้วนเป็นของอ่อนนิ่มเสมอมา ที่สำคัญกว่าคือท่านต้องทราบก่อนผู้ถือคันเบ็ดคือผู้ใด ?"

งักฮุ้นฮงหวั่นไหวไม่น้อย อึ้งชั่วครู่จึงถาม

"เราอย่างไรก็ต้องไปดูสักเที่ยว คงมิเป็นไรกระมัง ?"

"หากเผชิญกับคู่มือที่เข้มแข็ง"

"สู้ไม่ได้ ย่อมยังคงหนีรอดกระมัง ?"

บ๊วยเล้งซึงโพล่งด้วยความกังวล

"ท่านยอมหนีการต่อสู้จริง ๆ ?"

งักฮุ้นฮงเห็นดวงตาคู่งามของบ๊วยเล้งซึง มีแววกังวลถึงปานนั้น จึงผงกศีรษะตอบด้วยความจริงใจ

"สำหรับกับข้าพเจ้า หนีเอาชีวิตรอด มิใช่เป็นครั้งแรกแล้ว เพื่อความอาฆาตแค้นของตระกูล ข้าพเจ้าทราบ สมควรรักถนอมชีวิตตัวเองเยี่ยงไร"

เผชิญหน้าศัตรูร้าย

หลังจากงักฮุ้นฮงติดตามเอี้ยซีล้งไปจากกวนเก็งเล้าแล้ว ผู้รับใช้ก็ลนลานขึ้นมา เก็บศพล้างคราบโลหิต จนสภาพคืนกลับสู่ปกติอีกครา

เก้าฮิวพั่วพั้วมองหน้าบ๊วยเล้งซึง ที่มีเค้ากระวนกระวายอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดอดมิได้ต้องกล่าว

"เสียวเจี๊ยะ เล่าซิงเป็นเพื่อนท่าน ออกไปเดินเล่นสักพักเป็นไร ?"

บ๊วยเล้งซึงสั่นศีรษะอย่างหงุดหงิด มิได้ตอบโต้ด้วย

เอี๊ยบเพียวฮวงมองหน้าบ๊วยเล้งซึง พลางหัวร่อถาม

"กังวลถึงความปลอดภัยของงักเฮียตี๋กระมัง ?"

บ๊วยเล้งซึงถึงกับไม่ปฏิเสธอย่างผิดคาดหมายของผู้คนทั้งหลาย โดยโพล่งถามบ้าง

"หรือท่านไม่กังวล ?"

รอยยิ้มของเอี๊ยบเพียวฮวงชาค้างไปทันที อึ้งอยู่เนิ่นนาน จึงถอนใจกล่าว

"งักเฮียตี๋มีโอกาสได้คบกับโฉมสะคราญสุดหล้าฟ้าดินเช่นท่านเป็นสหายสนิท นับว่าชาตินี้ไม่เสียทีที่เกิดมาแล้ว"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยมองเก้าฮิวพั่วพั้วแล้ว ส่ายหน้าโดยไม่ส่งเสียง คล้าย

ดั่งส่งกระแสจิตให้ฝ่ายตรงข้าม เรื่องที่ทั้งสองหวั่นเกรง ในที่สุด เกิดขึ้นจนได้แล้ว

ในห้องอาหาร บรรยากาศหนักอึ้งวังเวงอีกครา ครู่ใหญ่ให้หลัง เอี๊ยบ-เพียวฮวงทำลายความเงียบก่อน

"บ๊วยโกวเนี้ย ข้าพเจ้าไม่กล้าบอก ข้าพเจ้ากังวลความปลอดภัยของงักเฮียตี๋ยิ่งกว่าท่าน แต่ทว่า หลังจากข้าพเจ้าตกลงใจ ร่วมทางมากับมันแล้ว ข้าพเจ้าก็ทุ่มเทชีวิตคบกับมัน เป็นสหายตายแทนกันได้ ข้าพเจ้าเชื่อว่า สวรรค์ต้องมีทิพยเนตร งักเฮียตี๋กลับมาโดยปลอดภัยแน่นอน"

วาจาเอี๊ยบเพียวฮวงเพิ่งขาดคำ พลันมีเสียงคนวิ่งขึ้นบันไดดังถี่เร็ว แล้วขอทานชราที่สองมือฉุดร่างสองคนโถมขึ้นมาบนห้องพิเศษของเหลาอย่างรวดเร็ว

ขอทานชราวัยห้าสิบเศษ ผมยุ่งเหยิงเป็นกระเซิง คิ้วหนาตาเรียว หน้าสี่เหลี่ยมมีเคราครึ้ม หากมิใช่ดวงตามีประกายแวววาวผิดคนธรรมดา มิว่าผู้ใดต้องถือมันเป็นกระยาจกชราเท่านั้น

มือซ้ายกระยาจกเฒ่า ฉุดสตรีอาภรณ์แดง แต่งหน้าเข้ม มีเค้ายียวนกวนราคะ วัยประมาณยี่สิบห้ายี่สิบหกปี

ส่วนมือขวา คว้าข้อมือผู้รับใช้ของโรงเตี๊ยม พอขึ้นพ้นบันได กวาดตาที่แวววาวไปมา พลางคำราม

"เซี่ยวยี่ ผู้ใดคือวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวง รีบบอกมา"

ผู้รับใช้เจ็บปวดจนหน้าเขียวคล้ำ ทุบหลังมือขอทานเฒ่าที่บีบข้อมือมัน พลางร้องเสียงโหยหวน

เอี๊ยบเพียวฮวงงุนงงวูบแล้ว รีบลุกขึ้นส่งเสียง

"เราคือเอี๊ยบเพียวฮวง"

กระยาจกเฒ่าปล่อยตัวผู้รับใช้ เดินอาด ๆ มาที่เบื้องหน้าวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวง โพล่งด้วยสีหน้ารุ่มร้อน

"ท่านเป็นสหายของงักยี่กงจื้อใช่หรือไม่ ?"

ได้ยินกระยาจกเฒ่าเรียกงักฮุ้นฮงด้วยความเคารพยำเกรงปานนั้น เอี๊ยบ-เพียวฮวงอดมิได้ ต้องพิจารณากระยาจกเฒ่าอีกคราวหนึ่งก่อน จึงผงกศีรษะถาม

“ใช่ เราเป็นสหายของมัน แล้วท่านเป็นผู้ใด ?”

คลายมือปล่อยข้อมือสตรีอาภรณ์แดงแล้ว กระจายกเฒ่าประสานมือคารวะตอบ

“เล่าฮูกังเพ้ง เจ็ดดาวโดดเดี่ยวคือซือเจ้ก (น้องอาจารย์) ของเรา งักยี่กงจื้อตามเอี้ยซีล้งไปนานเท่าใดแล้ว ?”

เอี๊ยบเพียวฮวงขมวดคิ้วถาม

“เจ็ดดาบโดดเดี่ยวทิฮั่งซัวเป็นซือเจ้กของท่าน เราไฉนไม่เคยได้ยินงักเฮียตี๋เอ่ยถึงท่าน ?”

กังเพ้งร้องอย่างรุ่มร้อน

“เอี๊ยบไต้เฮี้ยบ โปรดอย่าสงสัยความเป็นมาของขอทานเฒ่า งักยี่กงจื้อไปนานเท่าใดแล้ว ?”

“ร่วมครึ่งชั่วยาม ใช่ว่ามีกระไรไม่ถูกต้อง ?”

นั่นเป็นเสียงโพล่งด้วยความรุ่มร้อนของบ๊วยเล้งซึง กังเพ้งจึงตอบอย่างคลั่งแค้น

“นั่นเป็นหลุมพรางชั่วร้าย ที่ล้อไฮ้จิวกับหลวงจีนทีเซี้ยงร่วมกันขุดขึ้นเอี้ยซีล้งที่ประจบผู้มีอำนาจ สวามิภักดิ์ต่อล้อไฮ้จิวมานานปีแล้ว เอียเท้าตัวนี้คือหลานคนสนิทของมัน โดยมันไปพาตัวมาจากเฮียตี๋ของมัน เพื่อร่วมแสดงแผน ‘ทรมานสังขาร’ ในครั้งนี้”

บ๊วยเล้งซึงว้าวุ่นลนลานทันที รีบถามต่อ

“เป็นกับดักที่ล้อไฮ้จิวกับหลวงจีนทีเซี้ยงร่วมกันวางแผน ท่านหมายความพวกมันสองจะร่วมมือกลุ้มรุมงักเซี่ยงกง ?”

กังเพ้งผงกศีรษะรับคำ บ๊วยเล้งซึงร้องอย่างเร่งร้อน

“เอี้ยซีล้งล่อมันไปในที่ใด ? ทราบหรือไม่ ?”

เห็นนางที่รุ่มร้อนปานนั้น กังเพ้งต้องงุนงงวูบแล้วถาม

“โกวเนี้ยคงเป็นบ๊วยเล้งซึงโกวเนี้ยกระมัง ?”

“ใช่แล้ว ท่านรีบบอก เอี้ยซีล้งตั้งใจ ล่อมันไปในสถานที่ใดกันแน่ ?”

กังเพ้งชี้สตรีอาภรณ์แดงข้างกายพลางตอบ

“จากที่นางบอก จะไปหุบเขาเซี่ยงกังก๊กในบู๊ซัว”

“ท่านรู้จักหุบเขาเซี่ยงกังก๊กหรือไม่ ?”

กังเพ้งผงกศีรษะรับคำ บ๊วยเล้งซึ่งโพล่งโดยไม่ใคร่ครวญลังเล

“ประเสริฐมาก ท่านนำทางพวกเราไปได้หรือไม่ ?”

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยเน้นเสียงหนัก ๆ ทันที

“เสียวเจี๊ยะช้าไว้ พวกเราไฉนเชื่อฟังคำบอกเล่าของมันอย่างง่ายดาย ? แน่ใจอย่างไร ว่ามันเป็นคนทางฝ่ายเรา ?”

กังเพ้งรีบตอบ

“เราเพราะกลัวท่านทั้งหลายไม่กล้าเชื่อถือเรา ดังนั้นพอบริวารมารายงานบอกว่าพวกท่านมาถึงคุ้ยจิว เราก็สั่งให้พวกมันคอยสนใจความเคลื่อนไหวของพวกทานให้ใกล้ชิด ตอนแรกเรามั่นใจ รอให้ซือเจ้กกลับมา ค่อยดำเนินตามแผนสุดท้าย ไม่คาดคิดพวกมันจะเร็วกว่าอีกก้าวหนึ่ง หลอกลวงงักยี่กงจื้อไปได้ ดังนั้นเราจึงตกลงใจมาพบท่านทั้งหลาย แต่ยังกลัวพวกท่านไม่กล้าเชื่อจึงไปที่บ้านเอี้ยซีล้ง จับตัวนางผู้นี้มา เพื่อไม่ต้องให้การอธิบายเสียเวลา จนเรื่องราวอุกฤษฏ์เลวร้ายกว่านี้ หากท่านทั้งหลายยังมีข้อคลางแคลงสงสัย พอจะถามเอียเท้าตัวนี้ได้”

เก้าฮิวพั่วพั้วถามด้วยความสงสัย

“แล้วพวกเราจะแน่ใจอย่างไร นางใช่หลานของเอี้ยซีล้งหรือไม่ ?”

“ท่านหมายความ เราอาจจะคบคิดกับนาง มาหลอกลวงพวกท่านอีก ?”

“ใช่ เล่าซิงมีความกังวลเช่นนี้อยู่จริง”

กังเพ้งมีสีหน้าขุ่นเคืองจนบูดบึ้ง สูดลมหายใจลึก ๆ หลายครั้ง สะกดกลั้นเพลิงโทสะไว้แล้ว ขมวดคิ้วย้อนถาม

“เราจะหลอกลวงพวกท่านด้วยจุดประสงค์ใด ?”

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยชิงส่งเสียงนุ่มนวลก่อน

“พวกเรามิได้แน่ใจว่าท่านหลอกลวงพวกเรา แต่ทว่า ท่านที่มาปรากฏตัวโดยกะทันหัน ทั้งรีบเร่งจะพาพวกเราไปทันที พวกเราจึงอดรู้สึก เรื่องราวออกจะฉุกละหุกเกินไปอยู่บ้าง”

กังเพ้งกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“ผู้ใดคาดคิดได้ พวกท่านจะมารวดเร็วปานนี้ และแผนของทิฮ้วยปัง

ก็แนบเนียนจนไม่มีจุดอ่อนพิรุธปานนี้ หากคาดคำนวณเรื่องเหล่านี้ได้ก่อน ซือเจ้กต้องไม่ปลีกตัวไปแน่ เพราะก่อนท่านจะไป ยังสั่งย้ำเราซ้ำแล้วซ้ำอีก คอยสนใจความปลอดภัยของงักยี่กงจื้อไว้ ดังนั้นเราจึงรุ่มร้อนจนกระวนกระวาย ตอนนี้พวกท่านเกิดไม่กล้าเชื่อถือเรา เรื่องราวก็พานฉุกละหุกคับขัน แล้วจะทำอย่างไรกัน ?"

บ๊วยเล้งซึงเน้นเสียงอย่างเด็ดเดี่ยว

"พวกเราไป"

เก้าฮิวพั่วพั้วท้วงด้วยความรุ่มร้อน

"เสียวเจี๊ยะ ยุทธจักรมีอันตรายร่อแร่คับขัน ท่านไม่อาจพลุ่งพล่านหุนหันเป็นอันขาด"

"เราไม่สนใจมากหลายปานนั้น"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยเห็นขัดขวางบ๊วยเล้งซึงไม่ได้ จึงหันมาขอความช่วยเหลือจากเอี๊ยบเพียวฮวง

"เอี๊ยบกงจื้อ ความเห็นของท่านเล่า ?"

เอี๊ยบเพียวฮวงตอบโดยไม่ลังเล

"บอกตามความสัตย์ เราก็ไม่กล้าเชื่อคำบอกเล่าของสหายท่านนี้สนิทใจ..."

เก้าฮิวพั่วพั้วรีบสอดคำ

"เสียวเจี๊ยะ ท่านได้ยินกระมัง ?"

เอี๊ยบเพียวฮวงรีบกล่าวต่อ

"แต่ทว่า เรายังยินยอมว่ามีเรื่องเช่นนี้"

เก้าฮิวพั่วพั้วตวาดด้วยโทสะ

"เอี๊ยบเพียวฮวง จงใจหยอกล้อเราผู้เฒ่าหรือไร ?"

เอี๊ยบเพียวฮวงยักไหล่ตอบ

"มิได้หยอกล้อท่าน เราคบกับงักฮุ้นฮงเป็นสหาย ก็ได้ถือว่าชีวิตของมันมีค่าเทียบเท่ากับชีวิตเราเช่นกัน ดังนั้นที่เรากระทำ อาจจะผิดกับผู้อื่นอยู่บ้าง"

"พวกเรารีบไปกันเถิด"

บ๊วยเล้งซึงเร่งรัดขึ้นอีกครั้ง เอี๊ยบเพียวฮวงชายตามองหญิงชราทั้งสองแวบหนึ่งก่อน จึงหันกล่าวกับกังเพ้ง

"สหาย นำทางเถิด"

กังเพ้งผงกศีรษะถี่ ๆ ดังผลักพะเนินเหล็กจากอกได้ รีบส่งเสียง

"ยินดีนำทางให้ ไปกันแต่บัดนี้เลยหรือไร ?"

เมื่อเห็นบ๊วยเล้งซึงผงกศีรษะรับคำ กังเพ้งรีบสาวเท้านำทางทันที

ออกจากเมือง เร่งฝีเท้าไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ เลียบตามลำน้ำจนเมื่อถึงเชิงเขาบู๊ซัว อาทิตย์สนธยาใกล้จะลับฟ้าแล้ว

กังเพ้งหยุดลง ชี้สันเขาที่สูงชันเบื้องหน้าพลางกล่าว

"หุบเขาเซี่ยงกังก๊กอยู่ที่หลังสันเขาลูกนั้น ไปจากที่นี้ใกล้ที่สุด แต่ไม่มีทางขึ้นภูเขา"

บ๊วยเล้งซึงผงกศีรษะส่งเสียง

"ตกลงขึ้นกันทางนี้ พั่วพั้วทั้งสอง หากเอียเท้าทั้งสองตามไม่ทัน พวกท่านคอยดูแลพวกนางด้วย"

กังเพ้งเพิ่งส่งเสียงพวกเราไป พลันมีเสียงหัวร่อแจ่มใสกังวานดังมาจากในป่าที่อยู่ห่างออกไปห้าหกวา แล้วทักทาย

"เอี๊ยบเพียวฮวง ในที่สุด พวกเราพบกันอีกแล้ว"

สีหน้าวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงเปลี่ยนแปรไปทันที พึมพำกับตัวเองเบา ๆ

"เกี้ยมเผ็ก (ขวัญกระบี่) ซัวบ้องึ้น มันไฉนอยู่ที่นี่ได้ ?"

ชายฉกรรจ์แก้มตอบ ผิวหน้าขาวเกลี้ยง สองคิ้วเรียวยาว ตามีประกายสุกใส สวมอาภรณ์สีขาวสะอาด เน้นร่างสูงโปร่งของมันให้ยิ่งสูง มือซ้ายกุมกระบี่ฝักสีขาวเดินอย่างปลอดโปร่งเยือกเย็นออกมาจากป่า หยุดห่างที่เบื้องหน้าวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงห้าเซียะ

"พวกเรามิได้พบกันหนึ่งปีแล้วกระมัง ? เอ๊ะ ! โกวเนี้ยท่านนี้เป็นผู้ใด ? มีโฉมสะคราญปานเทพธิดาร่วมทาง เอี๊ยบเพียวฮวง ปีนี้ท่านมีผลได้มากหลายทีเดียว"

เอี๊ยบเพียวฮวงกระแอมเบา ๆ เน้นเสียงหนัก ๆ

"ซัวบ้องึ้น เราตอนนี้มีเรื่องเร่งร้อนสำคัญ นัดเวลาสถานที่ใหม่เป็นไร ?"

"เรื่องเร่งร้อนสำคัญที่สุดของเราสอง คือการได้พบหน้ากันนี่เอง"

"วันนี้ผิดกัน"

เอี๊ยบเพียวฮวงยิ่งรุ่มร้อนกังวล ซัวบ้องึ้นยิ่งปลอดโปร่งเยือกเย็น สั่นศีรษะเน้นเสียง

"สำหรับกับเรา ไม่มีกระไรผิดกัน"

"ทิฮ้วยปังมีความสัมพันธ์ใดกับท่าน ?"

"ซัวบ้องึ้นเป็นซัวบ้องึ้นเสมอมา ไม่เคยมีความสัมพันธ์กับผู้ใดทั้งสิ้น"

"เฮอะ วาจาปิศาจไม่มี จะบอกกับท่าน ท่านทราบอย่างไร ว่ามารอที่นี้จะได้พบเราเอี๊ยบเพียวฮวง ?"

"มีคนชี้แนะให้เรามารออยู่ที่นี้จริง แต่ทว่า นั่นมิใช่ยืนยัน เรามีความสัมพันธ์กับคนผู้นั้น"

"บอกเราว่ามันเป็นผู้ใดได้หรือไม่ ? และชี้แนะแก่ท่านตั้งแต่เมื่อใด ?"

เอี๊ยบเพียวฮวงกล่าวแล้ว ชายตามองกังเพ้งแวบหนึ่ง กังเพ้งมีสีหน้าเปิดเผยอาจหาญ แสดงว่ามิใช่มันเป็นผู้ชี้แนะ

ขวัญกระบี่ซัวบ้องึ้นกล่าว

"นอกจากไม่อาจบอก เรื่องเราฝึกกระบี่ให้ยิ่งเร็วยิ่งแม่นยำเยี่ยงไรแล้ว เราซัวบ้องึ้น ไม่มีเรื่องราวใดที่มิอาจบอกแก่ท่านได้"

หยุดเล็กน้อย ซังบ้องึ้นกล่าวต่อ

"เป็นคนของทิฮ้วยปังจริง เราอยู่รอในเมืองมาสิบกว่าวันแล้ว คนฝ่ายมันที่มาบอกกับเรา ยังเร็วกว่าท่านเสียอีก"

"แล้วท่านมารอที่นี้ตั้งแต่เมื่อใด ?"

"ก่อนท่านไม่ถึงครึ่งชั่วน้ำเดือด"

เอี๊ยบเพียวฮวงต้องเหลือบมองกังเพ้งอีกแวบหนึ่งถาม

"คนที่นำทางท่านมาเล่า ?"

"อยู่บนยอดเขาทางตะวันออกเฉียงเหนือ ประมาณสามสี่ลี้"

"ท่านไฉนอยู่รอที่นี่ได้ ?"

"เราเห็นพวกท่านมา จึงลงมารอคอย"

หลังจากเอี๊ยบเพียวฮวงคลายความข้องใจในตัวกังเพ้งไปได้มากหลายแล้ว จึงกล่าวช้า ๆ

"หากเราตอนนี้ยอมรับ ท่านมีความเร็วกว่า การประลองระหว่างเราสอง ยุติกันตั้งแต่บัดนี้เลยเป็นไร ?"

ขวัญกระบี่ซัวบ้องงึ้นงุนงงวูบหนึ่งก่อน เบือนสายตาไปที่ใบหน้าบ๊วยเล้งซึง พลางถาม

"เนื่องเพราะหัวใจมีที่ผูกพัน ?"

เอี๊ยบเพียวฮวงเน้นเสียงหนัก ๆ

"มิได้เกี่ยวข้องกับบ๊วยโกวเนี้ย"

สีหน้าซัวบ้องงึ้นเครียดลงทันที เน้นเสียงเย็นชา

"ท่านจะยอมรับว่าไม่เร็วทัดเทียมเรา ก็ได้ แต่ท่านต้องทิ้งสัญลักษณ์ที่พอจะให้ชาวยุทธ์เชื่อถือไว้แก่เรา"

"สัญลักษณ์ใด ?"

"แขนขวาที่ใช้ดาบของท่าน !"

เอี๊ยบเพียวฮวงตวาดด้วยโทสะ

"ซัวบ้องงึ้น อย่าได้พอมีเปรียบยิ่งคุกคาม"

"เฮอะ นั่นต้องดูท่าน สามารถสกัดกั้นเราไว้ได้หรือไม่ ?"

เอี๊ยบเพียวฮวงขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าว

"ซัวบ้องงึ้น เรา...เราฆ่าท่านแน่"

"เฮอะ หากเราพ่ายแพ้...แม้นับว่าท่านฆ่าเรา เราก็ไม่อาฆาตแค้นท่าน"

เห็นว่าในช่วงเวลาสั้น ไม่อาจถอนตัวไปได้จริง ๆ เอี๊ยบเพียวฮวงจึงตัดสินใจฉับพลันทันที โดยหันกล่าวกับบ๊วยเล้งซึง

"บ๊วยโกวเนี้ย พวกท่านล่วงหน้าไปก่อนเถิด"

บ๊วยเล้งซึงที่รุ่มร้อนราวมีไฟเผาผลาญอยู่นานแล้ว ได้ยินรีบกล่าว

"เอี๊ยบตั้วกอ ถนอมตัวให้มากไว้ อย่าได้กระวนกระวายจนว้าวุ่น มีพวกเราหลายคนนี้ไปก็ควรเพียงพอ"

"พวกท่านรีบไปเถิด ไม่ต้องกังวล"

บ๊วยเล้งซึงจึงหันมาเร่งรัดให้กังเพ้งรีบนำทางไป

หุบเขาเชี่ยงกังก๊ก มีอาณาบริเวณกว่าสองร้อยไร่ ชัยภูมิแคบยาว ทั้งสี่ด้านล้วนเป็นผาสูงชัน ต้นไม้ใบหญ้ารกรุงรัง เบื้องล่างของผาด้านใต้ มีลำน้ำที่กว้างประมาณสี่ห้าสิบวา ยาวร่วมสองร้อยวา น้ำเป็นสีเข้ม แสดงว่าลึกมาก สุดปลายลำน้ำ หายไปที่เชิงผาฝั่งตะวันตก

เอี้ยซีล้งพางักฮุ้นฮงข้ามสันเขาเข้ามาถึงริมน้ำในหุบเขา เป็นเวลาอาทิตย์อัสดง ในหุบเขาจึงยิ่งเลือนรางกว่าธรรมดา

งักฮุ้นฮงเพ่งมองผนังหินฝั่งตรงข้ามลำน้ำ ที่มีตะไคร่ขึ้นหนาจนเขียวขจี โดยมิได้เหลือบมองเอี้ยซีล้งที่ข้างกาย ซึ่งยืนกระวนกระวายจนสีหน้าเปลี่ยนแปรไป ๆ มา ๆ ปัดป่ายมืออยู่เปะปะเลย เพียงส่งเสียงเย็นชา

“ทิฮั่งซัวมีประสบการณ์คร่ำโลกโชกโชน ละเอียดสุขุมเสมอมา ท่านเป็นผู้นำคน เป็นศัตรูกับล้อไฮ้จิว ซ่อนตัวในหุบเขานี้ ถึงกับมิได้มีหน่วยยามลาดตระเวนสักแห่ง ไฉนชะล่าใจถึงปานนี้ได้ ?”

เอี้ยซีล้งกำหมัดแนบแน่น กล่าวด้วยความกระวนกระวาย

“จริง...จริงทีเดียว คาดว่าคงเป็นเพราะผู้อาวุโสทิฮั่งซัวมีความกังวล คนของทิฮ้วยปังจะขึ้นสำรวจบนยอดเขาสูง จึงมิได้จัดหน่วยยามลาดตระเวนไว้สักคนเดียว”

งักฮุ้นฮงแค่นหัวร่อสวนคำ

“ทิฮั่งซัวระวังตัว จนกระทั่งไม่กล้าทิ้งยามไว้สักคน พวกท่านในที่นี้ จะเคลื่อนไหวได้อย่างไร ? จะยังชีวิตอย่างไร ? ย่อมมิอาจไม่กินอาหารกระมัง ?”

เอี้ยซีล้งอับจนถ้อยคำตอบโต้ ตะกุกตะกัก

“นี่...นี่...”

งักฮุ้นฮงจึงแค่นเสียงเย็นชา

“โบราณพังเพยไว้ ผู้ชาญฉลาดคิดพันครั้ง ย่อมมีพลาดพลั้งสักครา อย่าว่าแต่ท่านที่เสกสรรปั้นเรื่องในยามฉุกละหุก เอี้ยซีล้ง บอกเป้าหมายแท้จริงที่หลอกล่อเรามาที่นี้เถิด”

เอี้ยซีล้งพลันถีบตัวออกไปไกลกว่าห้าเชียะ ชักดาบจากฝัก เขม้นมอง

งักฮุ้นฮงด้วยความระมัดระวังเต็มที่ ใบหน้าแดงเปล่งปลั่งของมัน กลายเป็นซีดขาวราวกระดาษ เหงื่อกาฬแตกหลั่งไหลไม่ขาดสาย

งักฮุ้นฮงยังคงจ้องมองผนังฝั่งตรงข้ามดั่งเดิม แค่นหัวร่อกล่าว

"เอี้ยซีล้ง เราไม่ฆ่าท่านดอก เนื่องเพราะวันนี้มิว่าเราจะเป็นหรือตาย ล้อไฮ้จิวต้องไม่ยอมปล่อยท่านมีชีวิตรอดไปได้แน่"

กล้ามเนื้อบนใบหน้าซีดขาวของเอี้ยซีล้ง เริ่มกระตุกเบา ๆ แล้วงักฮุ้นฮงแค่นเสียงเย็นชาต่อ

"ใช่หรือไม่ว่า ล้อไฮ้จิวมาซ่อนตัวรอเราอยู่ที่นี้ ?"

เอี้ยซีล้งกำด้ามดาบคู่มือแนบแน่น ส่งเสียงสั่นสะท้าน

"ใช่ งักฮุ้นฮง วันนี้ท่านต้องตายแน่นอน"

"นอกจากตัวล้อไฮ้จิวแล้ว ยังมีผู้ใด ?"

"มีล้อปังจู้เพียงลำพัง ก็จัดการต้านท่านได้เกินพอแล้ว"

"เฮอะ เฮอะ ล้อไฮ้จิวไม่เคยกระทำเรื่องไม่มีความมั่นใจเสมอมา ในเมื่อมันทุ่มเทปัญญาความคิดมากหลาย หลอกลวงเรามาจนถึงสถานที่นี้ได้ มันก็ต้องไม่มีการมาเพียงลำพังแน่นอน"

วาจางักฮุ้นฮงพอขาดคำ ในป่าโปร่งด้านหลังที่อยู่ไกลกว่าสิบวา พลันมีเสียงหัวร่อกึกก้องสะท้านแก้วหูดังขึ้น

เสียงหัวร่อพอดังมา เงาสีม่วงของผู้หนึ่ง พุ่งขวับขึ้นอากาศสูงร่วมสี่วา ลอยละลิ่วลงบนพื้นทราย ที่ห่างจากด้านหลังงักฮุ้นฮงเจ็ดแปดเชียะโดยแคล่วคล่องแผ่วเบา ส่งเสียงกังวาน

"งักเฮี่ยงเตี๊ยก (หลานแซ่งัก) ในเฮียตี่ทั้งสามคนของเจ้า นับว่าเจ้าหนักแน่นเยือกเย็นที่สุด ภูมิปัญญาปราดเปรื่องหลักแหลมที่สุด มิได้พบห้าปี เจ้ายิ่งคร่ำโลกยิ่งหนักแน่นแล้ว"

งักฮุ้นฮงหันช้า ๆ มา จับตาที่คมวาวราวสายฟ้า เขม้นมองหน้าล้อไฮ้จิวแน่วนิ่ง

วัยห้าสิบเศษ หน้ากลมดั่งวงเดือนแดงเปล่งปลั่ง คิ้วดกหนา ตาคมวาวราวเหยี่ยวร้าย บุคลิกเหี้ยมหาญ สมเป็นผู้มีอิทธิพลอำนาจในดินแดนแว่นแคว้นหนึ่ง

ประกายตาของงักฮุ้นฮงคมวาวราวกระบี่สองเล่มแทงทะลุเข้าไปในหัวใจได้ ล้อไฮ้จิวจึงถูกจ้องมองจนต้องถอยหลังไปก้าวใหญ่โดยไม่รู้ตัว

งักฮุ้นฮงเน้นเสียงกระด้างเย็นชาทีละคำ

"ล้อปังจู๊ยกย่องเกินไป ผู้แซ่งักมีการก้าวหน้าเท่าใด ล้วนเป็นการประทานของล้อปังจู๊ที่มีต่อตระกูลงัก"

ล้อไฮ้จิวคล้ายคาดคิดไม่ถึง งักฮุ้นฮงที่เผชิญหน้ากับศัตรู ผู้ทำลายมันทั้งครอบครัว มีความแค้นจนไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน ยังสามารถข่มอารมณ์ได้หนักแน่นเยือกเย็นปานนี้ จึงงุนงงวูบหนึ่งแล้ว หัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ฮา ฮา หลานเรา เจ้ายังเจนโลกยิ่งกว่าที่เล่าฮูคาดคิดไว้เป็นสิบเท่า นับเป็นที่น่าปีติยินดี"

"กาลเวลาห้าปี ท่านก็ยิ่งแก่ชรากว่าที่เราคาดคิดไว้มากหลายนัก"

ล้อไฮ้จิวงุนงงอีกครา แล้วตะเบ็งเสียงหัวร่อกล่าว

"ฮา ฮา...ชรา ? เล่าฮูในห้าปีนี้ชราไม่น้อยจริง และเล่าฮูก็กลัวความชรา เนื่องเพราะเวลาของเล่าฮูไม่อาจเหนี่ยวรั้งกลับคืนมาได้ แต่คนอื่น ๆ ก็กลัวเล่าฮูแก่ชรา"

"คลื่นลูกหลังทยอยไล่ลูกแรก คนรุ่นใหม่กำเนิดแทนคนรุ่นเก่า มิว่าชราปานใด เผ็ดร้อนดุร้ายเพียงไหน ในที่สุด ก็ต้องถูกแทนจนได้"

รอยยิ้มของล้อไฮ้จิวคลายไป เน้นเสียงหนัก ๆ

"งักฮุ้นฮง นึกไม่ถึงว่า เจ้ายังมีปากแหลมเขี้ยวคม"

"ล้อไฮ้จิว ท่านยกย่องผู้แซ่งักเกินไปอีกแล้ว"

ล้อไฮ้จิวงุนงงไป ถลึงจ้องงักฮุ้นฮงพลางตวาดด้วยโทสะ

"งักฮุ้นฮง เจ้าเรียกเล่าฮูว่ากระไร ?"

"ล้อไฮ้จิว !"

ล้อไฮ้จิวแหงนหน้าแผดหัวร่อ แม้เดือดดาลจนหน้าซีดขาว แต่ยังคงพยายามสะกดกลั้นไว้ ผงกศีรษะแค่นเสียง

"ประเสริฐ ประเสริฐ ในสายตาไม่มีผู้คน ในหัวใจไม่มีญาติผู้ใด ความโอหังลำพองนี้ของเจ้า ก็ควรค่าให้ยกย่องเช่นกัน"

งักฮุ้นฮงแค่นเสียงหัวร่อสวนคำ

"ท่านจิตใจกว้างขวางมาก ยกความประเสริฐทั้งมวลมาไว้ในตัวผู้แซ่งักหมดสิ้น"

ล้อไฮ้จิวแค่นเสียง

"เล่าฮูยังฟังว่า เจ้ามีพลังฝีมือไม่เลว ดังนั้นคิดจะทดสอบด้านพลังฝีมือของเจ้าสักครั้ง เพียงแต่ว่า เฮอะ เฮอะ เล่าฮูไม่ทราบ คำเล่าลือจะเชื่อถือได้สักกี่ส่วน ?"

"ท่านเข้าใจว่าถึงเวลาแล้ว ?"

ล้อไฮ้จิวเขม้นมองหน้างักฮุ้นฮงแน่วนิ่ง เน้นเสียงหนัก ๆ

"เล่าฮูกลับมิเป็นไร กลัวแต่บิดาในปรภพของเจ้ารอคอยเจ้าด้วยความเบื่อหน่ายรำคาญเท่านั้น"

ดวงตางักฮุ้นฮงเป็นประกายโทสะขึ้นวูบหนึ่ง แต่ระงับไว้ได้อย่างรวดเร็ว ลอบสูดลมหายใจลึก ๆ แล้วกล่าว

"ท่านหวังให้ผู้แซ่งักบันดาลโทสะ เดือดดาลจนคลุ้มคลั่งกระมัง ?"

"คิดดู เมื่อกาลกระโน้น ทั้งครอบครัวของเจ้าตายอย่างสยดสยอง วันนี้มาเผชิญหน้ากับเล่าฮู เจ้าไม่เดือดดาล ไม่คลุ้มคลั่งได้ ?"

งักฮุ้นฮงแค่นหัวร่อ กล่าวอย่างเยือกเย็น

"หากแม้นเดือดดาลคลุ้มคลั่ง สามารถคลี่คลายความแค้นในใจผู้แซ่งักไปได้ ท่านจะมีชีวิตรอดมาถึงวันนี้ ?"

"งักฮุ้นฮง ความจริงเจ้าบันดาลโทสะแล้ว"

"ท่านสมควรฉกฉวยโอกาสนี้ไว้ให้มั่น"

"เล่าฮูเห็นว่า เจ้าสมควรลงมือก่อน"

"ท่านมิได้มีความตั้งใจ เรียกพวกพ้องของท่านออกมาหรือไร ?"

"งักฮุ้นฮง เจ้าออกจะประเมินตัวเองสูงเกินไป เล่าฮูมีศักดิ์ศรีเยี่ยงไร ? เฮอะ"

งักฮุ้นฮงลดมือขวาช้า ๆ ไปที่ด้ามดาบสวรรค์ สืบเท้าช้า ๆ ไปหาล้อ-ไฮ้จิวที่อยู่ห่างห้าหกเชียะ

ล้อไฮ้จิวใช้ช่วงเวลาทุกขณะจิต สังเกตอากัปกิริยาของงักฮุ้นฮงโดยละเอียด ที่บันดาลให้มันใจสั่นสะท้าน คือในร่างของงักฮุ้นฮง ถึงกับสังเกตความพลุ่ง-

พล่านดาลเดือดไม่ได้แม้สักน้อยนิด

ล้อไฮ้จิวไม่ยอมเชื่อเสมอมา คนที่เผชิญหน้ากับคู่แค้นไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน จะมีจิตใจหนักแน่นเยือกเย็นเช่นนี้ได้ แต่ก็ไม่มีปัญญา เสือกไสความเป็นจริงที่งักฮุ้นฮงแสดงออกมาในครานี้ได้

ล้อไฮ้จิวที่ปกติทะนงตัวว่าอยู่เหนือผู้คนทั้งปวง เป็นผู้เหี้ยมหาญโดดเด่นเป็นหนึ่งของยุคนี้ เมื่อเผชิญหน้ากับงักฮุ้นฮง ที่หนักแน่นเยือกเย็นเหนือคาดหมาย จิตใจต้องบังเกิดความระมัดระวังตื่นตัวเต็มที่ และยังหวั่นไหวโดยไม่ทราบเพราะสาเหตุใด ต้องลดมือขวาลงไปหาที่ด้ามกระบี่โดยไม่รู้ตัว

งักฮุ้นฮงคล้ายดั่งสืบเท้าเข้าไปเพียงสามก้าว

ดาบสวรรค์พลันชักออกจากฝัก

ปลายดาบสวรรค์พอหลุดพ้นฝัก ประกายสีขาวแวววาวสายหนึ่ง พุ่งวาบออกไปราวสายฟ้าแลบในหมู่เมฆหนาทึบ เข้าใส่ทรวงอกล้อไฮ้จิวอย่างแม่นยำ

สภาพของล้อไฮ้จิว คล้ายเป็นกระต่ายป่าที่พลันถูกล่าสังหาร ถีบควับถอยไกลไปกว่าสองวาปานพบภูตผีปิศาจ

ปลายเท้าซ้ายเพิ่งแตะพื้น พลันพบเห็นปลายดาบสวรรค์ ยังคงชี้ห่างจากทรวงอกมันไม่ถึงครึ่งเชียะ มิได้ยืดห่างเพราะการโดดถอยหลังของมันแม้สักน้อยนิดเลย

พลันรวมกำลังบิดเอวกระชากร่าง ล้อไฮ้จิวทะยานออกทางขวาไปอีกสองวาเศษ แม้เคยแตะปลายเท้าเปลี่ยนพลัง แต่ด้านความรวดเร็ว มิได้ชะงักงันแม้สักชั่ววูบ ประหนึ่งเกิดขึ้นมาในเวลาพร้อมกัน

เพียงท่าร่างที่เลิศพิสดารปานนี้ วิชาตัวเบาที่เกิดขึ้นตามความรู้สึกนึกคิดก็พอจะลำพองไปทั้งยุทธจักรแล้วจริง ๆ

ล้อไฮ้จิวแตะปลายเท้าขวากับพื้น เข้าใจว่า เพียงอาศัยปฏิกิริยาของมันเมื่อครู่ ต้องสามารถข่มขวัญงักฮุ้นฮงให้ประเมินฝีมือมันกว่าเดิม

แต่คาดมิถึงเด็ดขาด ปลายเท้าเพิ่งแตะพื้น ปลายดาบสวรรค์ของงักฮุ้นฮงยังคงชี้อยู่ที่ทรวงอกของมันด้วยระยะเท่าเดิมเช่นเคย

หัวใจล้อไฮ้จิววาบหวิวลง สะกิดปลายเท้าพลิ้วตัวถอยหลังอีกสองวาเศษ ปลายเท้าทั้งสองแตะพื้นพร้อมกัน คำรามเสียงดังสนั่น พลันพุ่งวาบขึ้นไป

ร่วมห้าวาดั่งพลุไฟ พร้อมกับชักกระบี่จากฝักเตรียมพร้อมไว้

เมื่อร่างพุ่งขึ้นสุดกำลัง พลันสูดลมปราณจนท้องยุบงอเอว พุ่งศีรษะลงด้านล่าง โถมใส่งักฮุ้นฮงที่ทะยานกายติดตามหลังอย่างแม่นยำ มีโอกาสใช้กระบี่เป็นครั้งแรก

ใช้กระบวนท่าในอากาศ เนื่องจากเท้าไม่มีพื้นหยั่งเปลี่ยนท่าร่าง ง่ายต่อการถูกศัตรูตีโต้ ดังนั้นยอดฝีมือต่อสู้กัน หากมิใช่ถูกคุกคามจนต้องกระโดดขึ้นไปป้องกันตัว ผู้ที่กระโดดขึ้นอากาศจู่โจมศัตรู เป็นต้องมีไม้ตายสามารถพิชิตศัตรูอยู่แน่นอน

ล้อไฮ้จิวมิใช่ถูกคุกคามจนต้องกระโดดขึ้นอากาศ เพื่อป้องกันตัวเอง เนื่องเพราะมันมีวิชากระบี่พั้งเล้งเก้าเส็ก (เก้ากระบวนท่ามังกรขนด) ที่ชาวยุทธ์เพียงได้ยินนามก็ขวัญฝ่อ กาลก่อนตอนรับมือกับงักปักแซ มันก็เคยใช้วิชากระบี่นี้ต่อสู้

ล้อไฮ้จิวที่โถมลงมา ปราดแรกก็เห็น งักฮุ้นฮงทะยานขึ้นไปซ้ำเติม มันต้องลอบแค่นหัวร่อในใจ ครุ่นคิดด้วยความลำพอง

'ตัวบัดซบที่ไม่รู้จักเป็นตายร้ายดี เล่าฮูกำลังต้องการให้เจ้าทะยานตามขึ้นมา'

ใจครุ่นคิด แต่กระบี่ถูกกรีดกรายไปตามสัญชาตญาณเคยชิน เพียงสะบัดวูบเดียว กระบี่พลันกระจายออกเป็นเก้าเส้นสาย กระหน่ำลงใส่ศีรษะงักฮุ้นฮงทางเบื้องล่างดุจภูเขาถล่มทลาย

ประกายกระบี่เก้าสายของล้อไฮ้จิว ตอนแรกพุ่งเป็นเส้นตรงลงมา แต่พลันกระจายดั่งปาฏิหาริย์ มีบ้างเป็นเส้นขวาง มีบ้างเป็นเส้นตรง มีบ้างเป็นเส้นเฉียง จู่โจมจากทุกแง่มุมรอบข้าง มีเพียงกระบี่เดียวที่เบื้องบน ยังคงรักษาสภาพพุ่งเป็นแนวดิ่งลงมา ดังนั้นจึงเป็นกระบี่ที่ศัตรูมักจะสนใจเป็นพิเศษ

เก้ากระบวนท่ามังกรขนด อาศัยความรวดเร็วของข้อมือ สะบัดประกายกระบี่ให้มีมายาภาพ จนศัตรูไม่อาจแยกแยะ ภายในประกายกระบี่ทั้งเก้าประกายใดจึงเป็นกระบี่จริง ?

ดังนั้น เพียงอาศัยความรวดเร็วของฝีมือ คนธรรมดาต้องไม่มีปัญญาฝึกได้ และดังนั้น ผู้สามารถใช้กระบวนท่านี้ พื้นฐานวิทยายุทธ์ของมัน ต้อง

สูงส่งจนถึงระดับเลิศแล้ว บวกกับวิชากระบี่ชุดนี้ จึงย่อมยิ่งยากจะหาผู้ต่อต้านรับมือได้

ปรมาจารย์ผู้ก่อตั้งพรรคทิฮ้วยปังเมื่อครากระโน้น เพราะอาศัยวิชากระบี่ที่พลิกแพลงพิสดารนี้ สยบยอดฝีมือทั้งยุทธจักร จนตั้งพรรคทิฮ้วยปังและดังนั้น จึงได้ถือวิชากระบี่มังกรขนดทั้งเก้ากระบวนท่า เป็นวิชาเร้นลับมอบแก่ประมุขพรรคทิฮ้วยปังเท่านั้น และก็มอบฉายาทิฮ้วยทีซิม (เลือดกล้าหัวใจฟ้า...เมตตาปรานี) เป็นฉายาของประมุขพรรครุ่นต่อ ๆ มา

งักฮุ้นฮงที่รุกไล่อย่างรวดเร็วสามครั้งซ้อน คุกคามจนล้อไฮ้จิวในสภาพสิ้นปัญญาจะรับมือ จำใจต้องใช้เก้ากระบวนท่ามังกรขนดออกมา

ในความรู้สึกนึกคิดของล้อไฮ้จิว มันมิเพียงต้องการอาศัยไม้นี้พลิกสภาพฝ่ายรับคืนกลับเท่านั้น ยังคิดจะอาศัยการตีโต้นี้ สังหารงักฮุ้นฮงซึ่งเป็นภาทภัยภายหลังของมันให้สิ้นซาก ดังนั้นการจู่โจมของมัน จึงทุ่มเทกำลังภายในถึงสิบส่วนเต็ม ๆ

งักฮุ้นฮงที่เป็นทายาทผู้บัญชาการภาคใต้ของทิฮ้วยปัง ย่อมมีความรอบรู้ในหลักวิชาเก้ากระบวนท่ามังกรขนดอยู่พอสมควร และตอนล้อไฮ้จิวยกกำลังไปทำลายล้างชีวิตทั้งครอบครัวมันนั้น มันเคยเห็นกระบวนท่ากระบี่นี้กับตา

ดังนั้นเอง พอเห็นกระบวนท่ากระบี่นี้ เพลิงแค้นทั้งเก่าทั้งใหม่ ฮือโหมขึ้นจับจิตใจ ดาบสวรรค์ที่จู่โจมไป ย่อมไม่ยอมออมมือไว้ไมตรีใด ๆ อีกแล้ว

แหงนหน้าจับตามองดวงตาล้อไฮ้จิว ที่พุ่งศีรษะลงมาแน่วนิ่ง ดาบสวรรค์ที่จำเดิมยังปัดป่ายอยู่เบา ๆ ของงักฮุ้นฮง พลันสงบนิ่งลงในทันที ชี้ตรงเข้าใส่ปลายกระบี่ล้อไฮ้จิวที่เป็นแนวดิ่ง ไม่แยแสสนใจประกายกระบี่อีกแปดสายที่คุกคามเข้ามาทางรอบข้างเลย

ล้อไฮ้จิวอดมิได้ ต้องแค่นหัวร่อเย้ยหยันในใจอีกครา

เห็นชัดว่า ประกายกระบี่แปดสายทางรอบข้าง ใกล้จะสัมผัสร่างงักฮุ้นฮงแล้ว ล้อไฮ้จิวที่พุ่งตัวลงมา พลันคำรามสนั่นหวั่นไหว

"นอนลงเถิด !"

เสียงตวาดของล้อไฮ้จิวเพิ่งดัง ดาบสวรรค์ของงักฮุ้นฮงที่จำเดิมชี้ตรงขึ้นไปเบื้องบน พลันถูกสะบัดจนสลาย กลายเป็นประกายจุดแต้มมากมายราว

หมอกหนา ที่ก่อเกิดติดตามมา เป็นเสียงโลหะกระทบกันดังถี่ยิบ

ร่างที่พุ่งลงของล้อไฮ้จิวชะงักไปวูบ แล้วจึงพุ่งแฉลบออกด้านขวามือปานประกายไฟ จนร่วมสี่วาจึงพุ่งลงสู่พื้น แต่ยังต้องถลาอีกสองก้าวจึงตั้งหลักได้

ร่างที่พุ่งขึ้นอากาศของงักฮุ้นฮง ก็ร่วงหล่นลงดุจดาวตกจากฟ้า พอเท้าสัมผัสพื้น เข่าทั้งสองงอลงเล็กน้อยเท่านั้นก็ยืนหยัดได้มั่น

งักฮุ้นฮงพอทรงกาย เบือนหน้ามองไหล่ซ้ายแวบหนึ่ง เสื้อที่ไหล่ซ้ายถูกกรีดขาด โลหิตสด ๆ ซึมออกมาโตประมาณเหรียญทอง แสดงว่าเป็นอาการบาดเจ็บที่น้อยนิดเท่านั้น

ล้อไฮ้จิวไม่เป็นบาดแผลแม้สักขุมขน แต่ใบหน้าที่ปกติ ไม่มีความรู้สึกใด ๆ ให้ผู้คนจับเค้า กลับกลายเป็นแตกตื่นขวัญเสียจนเห็นชัด และเป็นความรู้สึกที่เกิดจากก้นบึ้งของหัวใจ จึงบันดาลให้มันยืนตะลึงลานกับที่ไป

งักฮุ้นฮงสูดลมหายใจลึกๆ เฮือกหนึ่ง เคลื่อนเท้าคุกคามเข้าหาล้อไฮ้จิวอีกครา แค่นเสียงยะเยียบเย็นชา

“เก้ากระบวนท่ามังกรขนด นับว่าเหนือธรรมดาจริง ๆ”

ล้อไฮ้จิวต้องกัดปลายลิ้นเบา ๆ จึงสามารถสะกดความฟุ้งซ่านไว้ได้ เขม้นมองหน้างักฮุ้นฮงแน่วนิ่งพลางส่งเสียง

“งักฮุ้นฮง นับแต่ทิฮ้วยปังตั้งพรรคมา เจ้าเป็นคนแรก ที่คลี่คลายกระบวนท่ามังกรขนดได้ เล่าฮูประเมินเจ้าต่ำเกินไปแล้ว”

“นั่นเป็นเคราะห์ร้ายอย่างยิ่ง”

“เคราะห์ของผู้ใด ?”

“ของท่าน”

“เล่าฮูเห็นพ้องกับคำ ‘เคราะห์ร้าย’ ของเจ้า แต่ทว่า เล่าฮูไม่เห็นพ้องต่อเป้าหมายที่เจ้าระบุ เนื่องเพราะผู้เคราะห์ร้ายมิใช่เล่าฮู แต่เป็นตัวเจ้า !”

“ท่านเข้าใจ คืนนี้กำจัดผู้แซ่งักได้แน่นอน ?”

“ฮา ฮา...งักฮุ้นฮง เจ้ามิใช่เคยบอก เล่าฮูไม่เคยกระทำเรื่องไม่มั่นใจมาก่อน หากคืนนี้เล่าฮูยังเหลือลมหายใจแก่เจ้าสักเฮือกหนึ่ง นั่นก็เป็นเคราะห์ร้ายของเล่าฮูไปจริง ๆ แล้ว”

“ผู้แซ่งักคาดเดาได้แต่แรก ท่านต้องมีกำลังซุ่มอยู่ในที่นี้อีก”

“เจ้าไม่เชื่อ เล่าฮูจะรั้งตัวเจ้าไว้ได้ ?”

“ต่อให้ท่านระดม ทั้งสูงทั้งต่ำของทิฮ้วยปังมาในหุบเขาหมดสิ้น น่ากลัวยังไม่มีปัญญา สาดตาข่ายสกัดกั้นผู้แซ่งักไว้ได้”

ล้อไฮ้จิวผงกศีรษะหนัก ๆ กล่าว

“เจ้ากล่าววาจานี้ในตอนนี้ เล่าฮูไม่รู้สึกว่า เจ้าอวดโอ่โอหังสักน้อยนิด ดังนั้นเล่าฮูมิได้ระดมบริวารพรรคมา เพียงร่วมมือกับอีกคนเดียวเท่านั้น”

หัวใจงักฮุ้นฮงสะท้านเล็กน้อย โพล่งสวนคำ

“ท่านพอจะเชิญมันออกมาได้แล้ว”

“มันต้องออกมาแน่ แต่ทว่าแม้มันไม่ออกมาในตอนนี้ เจ้าก็สมควรคาดเดาออก มันเป็นผู้ใดกัน ?”

งักฮุ้นฮงสืบเท้าไปอีกสามก้าว ย่นระยะห่างกับล้อไฮ้จิวเหลือห้าเชียะแล้วจึงกล่าว

“ท่านเชิญมันออกมาเถิด”

“ท่านไม่ลองคาดเดาก่อน ผู้ร่วมมือกับเล่าฮูเป็นใครกัน ?”

ล้อไฮ้จิวเอ่ยคำ ‘ร่วมมือ’ เป็นครั้งที่สอง สะกิดไหวพริบงักฮุ้นฮงให้วูบขึ้นปานสายฟ้า จึงแค่นเสียงกระด้างเย็นชา

“มันนับเป็นเป้าร่วมมือที่ดี เนื่องเพราะพวกท่านล้วนเป็นเหล่ายกยี่ห้อมีคุณธรรมสูงส่งหลอกลวงผู้คน แต่ทางลอบเร้น ช่วงชิงลาภยศชื่อเสียง มีตัวเองไม่มีผู้อื่น !”

“เจ้าทราบ ผู้ร่วมมือกับเล่าฮูเป็นใครแล้ว ?”

“ทีเซี้ยงแห่งเสียวลิ้มยี่ !”

“ประสกน้อยมีไหวพริบปฏิภาณเหนือธรรมดาจริง ๆ เพียงคำเดียวก็ถูกต้องเลย”

ในเสียงร้องสรรเสริญพระพุทธคุณ ทีเซี้ยงไต้ซืออ้อมออกมาจากหลังหินใหญ่ ที่อยู่ห่างจากด้านหลังล้อไฮ้จิวประมาณสิบวา ก้าวช้า ๆ เข้ามาในบริเวณนี้

ใบหน้ากลมดั่งวงเดือน มีเค้าเมตตาปรานี ครองจีวรสีแดงเข้ม ทั้งสะดุดตาทั้งภาคภูมิ คล้ายมหาสมณะที่ตัดขาดจากโลกียวิสัยแล้วจริง ๆ

งักฮุ้นฮงจับตาที่คมวาว เขม้นมองทีเซี้ยงไต้ซือที่เดินใกล้เข้ามาทีละน้อย อดมิได้ต้องแค่นเสียงเย้ยหยัน

"วัดเสียวลิ้มยี่ที่มีเกียรติภูมิ กระเดื่องเกรียงไกรมาแต่โบราณจวบปัจจุบัน บัดนี้ถึงกับมาร่วมมือกับคนชั่วช้าเลือดเย็น ที่หยามอาจารย์ทำลายบรรพบุรุษ ใช้แผนสามานย์ช่วงชิงตำแหน่ง ทั้งยังร่วมมือกัน กลุ้มรุมต่อผู้เยาว์ในยุทธจักร เกียรติภูมิของเสียวลิ้มยี่ในซงซัว นับว่ายิ่งนานยิ่งกระเดื่องแล้ว"

ใบหน้าชราของทีเซี้ยงไต้ซือแดงระเรื่อ อับจนปัญญาตอบโต้ จึงมารยาเป็นไม่ได้ยิน สืบเท้ายาว ๆ เข้ามาดั่งเดิม

ล้อไฮ้จิวเขม้นมองงักฮุ้นฮงแน่วนิ่ง พลางกล่าว

"เจ้าทราบสาเหตุ ที่เสียวลิ้มยี่ไฉนต้องร่วมมือกับเล่าฮูกำจัดเจ้า ?"

งักฮุ้นฮงยังมิทันตอบโต้ ทีเซี้ยงไต้ซือก็ชิงปราดมาที่ข้างกายล้อไฮ้จิว ส่งเสียงเย็นชา

"ประสกน้อย อาถรรพณ์ฆ่าฟันของดาบสวรรค์นางแอ่นโลหิตรุนแรงเกินไป เสียวลิ้มยี่มีเกียรติเป็นสำนักใหญ่ในยุทธจักร และยังเป็นสาวกของสถาบันสงฆ์ จึงมิอาจงอมือดูชีวิตสำสัตว์ต้องปลิดปลง ดังนั้นเมื่อสิบห้าปีก่อน ท่านเจ้าสำนักจึงมีคำสั่ง ให้อาตมาซ่อนอยู่ในสถานที่ซ่อนดาบ เพื่อป้องกันดาบเล่มนี้ปรากฏในยุทธจักร ก่อเวรกรรมการฆ่าฟันขึ้นอีก"

งักฮุ้นฮงแค่นหัวร่อไม่ตอบโต้ ล้อไฮ้จิวกวาดตามองหน้าทั้งสองอยู่ไป ๆ มา ๆ คล้ายดั่งคิดจะหาความลับใดจากใบหน้าของทั้งสองคนมา

ทีเซี้ยงไต้ซือหยุดเล็กน้อย เห็นงักฮุ้นฮงไม่มีทีท่าประฝีปากตอบโต้ จึงกล่าวต่อ

"ประสกน้อย ขอเพียงท่านยอมวางดาบในมือ ถอนตัวจากยุทธจักร แต่บัดนี้ เสียวลิ้มยี่ต้องไม่รังควานหาเรื่องกับประสกน้อยเด็ดขาด"

งักฮุ้นฮงยังคงแค่นหัวร่อ ไม่ประฝีปากตอบโต้ดั่งเดิม

ทีเซี้ยงไต้ซือมีสีหน้าเคร่งขรึมสำรวมขึ้นทุกขณะ ส่งเสียงต่อ

"ประสกน้อย อาตมารอคอยดาบเล่มนี้มาสิบห้าปีแล้ว มีศักดิ์เป็นศิษย์ของสถาบันสงฆ์ เพื่อชีวิตสำสัตว์ทั้งหลายในใต้หล้า อาตมามิกล้าตำหนิกาลเวลาสิบห้าปีที่ถูกปล่อยผ่านพ้น แต่หวังให้ประสกน้อย ยินยอมเห็นแก่เจตนารมณ์

ฟ้าดิน เห็นแก่ความคับแค้นของอาตมากับหลวงจีนทั้งหลายในเสียวลิ้มยี่ วางดาบเพชฌฆาตลงเสียแต่บัดนี้ อาตมายินดีชี้ทางสว่างไสว ให้แก่ประสกน้อยได้ดำรงคงอยู่ชั่วนิรันดร์ไป"

งักฮุ้นฮงแค่นหัวร่อถาม

"ขึ้นปลงผมเป็นหลวงจีนในเสียวลิ้มยี่หรือไร ?"

ทีเซี้ยงไต้ซือผงกศีรษะ เน้นเสียงหนัก ๆ

"อาตมามีความคิดเช่นนี้จริง"

งักฮุ้นฮงเพ่งมองทีเซี้ยงไต้ซือ ส่งเสียงกระด้างเย็นชา

"นี่เป็นความคิดของหลวงจีนเฒ่าทีหุยกระมัง ?"

หัวใจทีเซี้ยงสะท้านวูบหนึ่ง เน้นเสียงหนัก ๆ

"เป็นความคิดเห็นของอาตมา มิได้เกี่ยวข้องกับเจ้าสำนักเรา"

"หากผู้แซ่งักตกลงใจวางดาบ แต่ไม่ยินยอมปลงผมเป็นหลวงจีน ?"

"อย่างนั้น อาตมาไหนเลยจะทราบ ประสกน้อยเพราะต้องการรักษาชีวิตในยามคับขัน ? หรือมีจิตใจหันสู่คุณความดีจริง ๆ"

"หมายความท่านไม่ยอม ?"

"ใช่ !"

งักฮุ้นฮงพลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ฮา ฮา...ทีเซี้ยง เสียทีที่ท่านประโคมตัวเองเป็นหลวงจีนอาวุโสของสถาบันสงฆ์ วาจาล้วนโป้ปดมุสา ไม่กลัวถูกผู้แซ่งักเปิดเผยให้อับอายหรือไร ?"

สีหน้าชราของทีเซี้ยงเครียดลง ส่งเสียงกระด้าง

"ประสกน้อย มดปลวกยังรักชีวิต สถานการณ์ของวันนี้ ท่านสมควรดูออก เพียงอาตมาร่วมมือกับล้อปังจู้ ท่านต้องไม่มีทางรอดชีวิตแน่นอน"

"หากผู้แซ่งักติดตามท่านไปเสียวลิ้มยี่ ตกอยู่ในอุ้งมือทีหุย ยังคงมีแต่ทางตายเหลืออยู่สายเดียวเช่นกัน"

"เพ้ย ! อาตมาบอกแล้ว เรื่องนี้มิได้เกี่ยวกับซือเฮียเจ้าสำนัก"

งักฮุ้นฮงกวาดตามองหน้าล้อไฮ้จิวกับทีเซี้ยงไต้ซือไป ๆ มา ๆ แค่นหัวร่อส่งเสียงเย็นชา

"ท่านกล่าวจนเคร่งเครียดจริงจังปานนี้ คิดว่าคงแน่ใจ เรื่องระหว่างหลวงจีน

เฒ่าทีหุย กับอี้เล่าเอี๊ยจื้ออาจารย์ผู้ล่วงลับ ไม่มีชนชาวยุทธ์ใดล่วงรู้ได้ ?"

ทีเซี้ยงตระหนกอย่างยิ่ง คำรามด้วยโทสะ

"ระหว่างซือเฮียเจ้าสำนักเรากับอี้กิวเทียน จะมีเรื่องราวใดไม่อาจให้ชาวยุทธ์ล่วงรู้ได้ ? ท่านคิดจะกลับจากผิดเป็นถูก เปลี่ยนขาวเป็นดำ ปรักปรำเกียรติภูมิที่สูงส่งของเจ้าสำนักเรา ล้อปังจู๊ พวกเราบุก !"

ล้อไฮ้จิวแย้มยิ้มอย่างกลอกกลิ้งพลางกล่าว

"ไต้ซือมิต้องรุ่มร้อน ในเมื่ออย่างไร มันหนีจากอุ้งมือพวกเราไม่ได้ เปิดโอกาสแก่มัน ก่อนตายได้พร่ำรำพันตามอำเภอใจสักครั้ง พวกเราก็นับว่าได้สร้างบุญกุศลเช่นกัน"

ทีเซี้ยงไต้ซือทราบจิตเจตนาของล้อไฮ้จิวกระจ่าง จึงแค่นเสียงในใจ

'เฮอะ ล้อไฮ้จิว พองักฮุ้นฮงตายไปก็ถึงคราเจ้าแล้ว !'

ล้อไฮ้จิวลอบมองทีเซี้ยงแวบหนึ่ง จึงกล่าวกับงักฮุ้นฮง

"เจ้าคิดจะปั้นเรื่องราวใดอีก ?"

งักฮุ้นฮงแค่นเสียงเย็นชา

"ท่านคิดจะทราบ ?"

"งักฮุ้นฮง เปิดอกว่ากล่าวโดยเปิดเผย คืนนี้เจ้าต้องตายแน่นอน เห็นแก่ก่อนเล่าฮูเคยเป็นคนร่วมพรรคกับบิดาเจ้า หนึ่งเดียวที่เล่าฮูสามารถกระทำเพียงวิงวอนให้เจ้าได้ระบายอารมณ์ก่อนตายสักคราเท่านั้น"

หลังจากทีเซี้ยงไต้ซือปรากฏตัวแล้ว งักฮุ้นฮงก็สำนึกมีอันตรายมากกว่าโชคแน่ ดังนั้นเอง คิดจะเปิดเผยฝีมืออำมหิตเลือดเย็นของทีหุยไต้ซือเมื่อคราวกระโน้นมา เป็นชนวนให้เสียวลิ้มยี่กับทิฮ้วยปัง ระแวงแคลงใจต่อกัน ดังนั้นแค่นหัวร่อกล่าว

"เมื่อกาลกระโน้น อาจารย์กับทีหุยเจ้าสำนักเสียวลิ้มยี่ และทีเซี้ยงที่อยู่เบื้องหน้าสายตานี้ เป็นศิษย์สองสงฆ์สองฆราวาสที่อิกซิมเซี่ยงซือภาคภูมิใจที่สุด แต่ภูมิปัญญาในหลักวิทยายุทธ์ของศิษย์ฆราวาสทั้งสอง ยังเหนือกว่าสงฆ์ทั้งสองเสียอีก"

ล้อไฮ้จิวรีบถาม

"ช้าไว้ ! งักฮุ้นฮง จะผูกเรื่องนิทาน อย่างน้อยควรให้มีการเชื่อมก่อน

หลัง สองสงฆ์สองฆราวาสรวมเป็นสี่คน เจ้าไฉนบอกเพียงสามคนเท่านั้น ?"

"ล้อไฮ้จิว ท่านต้องการทราบ ศิษย์ฆราวาสอีกผู้หนึ่งเป็นใครกระมัง ?"

อยู่ต่อหน้าทีเซี้ยงไต้ซือ ล้อไฮ้จิวไม่อาจเปิดเผยจิตเจตนาโดยกระจ่าง จึงแสร้งหัวร่อดัง ๆ ปั้นทีท่าเป็นไม่สนใจไยดีนัก

"นั่นเกี่ยวข้องใดกับเล่าฮู ? เล่าฮูเพียงรู้สึก นิทานของเจ้า ออกจะเกินความเป็นจริงมากไปดอก"

งักฮุ้นฮงแค่นหัวร่อกล่าว

"นิทานผู้แซ่งัก ใช่จะปั้นจนเกินความเป็นจริงหรือไม่ ในใจหลวงจีนทีเซี้ยงย่อมกระจ่างชัด ภายหน้ามันอาจจะยอมบอกกับท่าน ที่ผู้แซ่งักบอกเล่ามิได้ผิดจากความเป็นจริง ดังนั้นวันนี้ผู้แซ่งักจึงขอยุติเรื่องราวเพียงเท่านี้"

หัวใจที่เต้นปานรัวกลองของทีเซี้ยงไต้ซือ ในที่สุดผ่อนคลายลงได้ ยังลอบระบายลมจากปากยาว ๆ อีกด้วย

หลงกลจนคับขัน

ล้อไฮ้จิวเป็นผู้เหี้ยมหาญ ที่มีความทะเยอทะยานรุนแรง การได้เป็นประมุขพรรคทิฮ้วยปัง ยังไม่เพียงพอต่อความทะเยอทะยานของมัน

การกระจายอิทธิพลอำนาจ วัดเสียวลิ้มยี่เป็นอุปสรรคสำคัญที่สุดของมัน ดังนั้นมันจึงมีความปรารถนายิ่งกว่าผู้อื่นใด ที่จะได้ทราบความลับอันเลวร้ายของเจ้าสำนักเสียวลิ้มยี่ เพื่อภายหน้าจะใช้เป็นเครื่องมือ คุกคามขู่เข็ญวัดเสียว-ลิ้มยี่ได้ จึงเมื่อได้ฟังงักฮุ้นฮงไม่คิดเล่าสืบไป ต้องกระวนกระวายจนโพล่งขึ้น

"ปั้นเรื่องต่อไปไม่ได้แล้ว ?"

งักฮุ้นฮงแค่นหัวร่อกล่าว

"ในเมื่อทราบ เป็นนิทานที่ผู้แซ่งักปั้นแต่งขึ้นเอง ท่านเหตุไฉนต้องเสียเวลามาฟังสืบไป ?"

ล้อไฮ้จิวก่นด่าในใจ

'เด็กชั่วร้าย เจ้าคิดจะให้เราเปิดเผยต่อหน้าทีเซี้ยง ว่าต้องการสืบความลับอันชั่วร้ายของทีหุยไต้ซือ เฮอะ เจ้ายังอ่อนเกินไป'

ล้อไฮ้จิวแม้ทราบกระจ่าง งักฮุ้นฮงมีเจตนากระตุ้นให้มันกับเสียวลิ้มยี่กินแหนงแคลงใจกัน แต่ภายใต้ความปรารถนาอันรุ่มร้อนรุนแรงที่กระตุ้น มัน

ยังคงแสดงความต้องการตามที่งักฮุ้นฮงกระตุ้นออกมา

"เท่าที่เล่าฮูมีอารมณ์ต้องการฟังสืบไป เนื่องเพราะเล่าฮูมิได้มีความคิดเรื่องที่เจ้าบอกเล่า จะไม่มีความจริงหลงเหลืออยู่"

หัวใจทีเซี้ยงไต้ซือต้องเต้นถี่เร็วอีกครา ร้องสรรเสริญพระพุทธคุณดัง ๆ แล้ว เบือนกล่าวหน้ากับล้อไฮ้จิว

"ล้อปังจู๊ หรือมีเจตนา สืบความลับเจ้าสำนักวัดเราได้จริง ๆ ?"

ล้อไฮ้จิวหัวร่ออย่างกลอกกลิ้งกล่าว

"ไต้ซือ โบราณว่าไว้ ทองคำแท้ไม่กลัวไฟ จิตใจทีหุยไต้ซือ กระจ่างดั่งจันทราอาทิตย์ ไยต้องกังวลถูกผู้อื่นใส่ไคล้ ?"

สีหน้าทีเซี้ยงเคร่งเครียดเย็นชา แค่นเสียงหนัก ๆ

"จิตใจเจ้าสำนักอาตมา กระจ่างดั่งจันทราอาทิตย์จริง แต่เจตนาของล้อปังจู๊ อาตมากลับอดรู้สึกหนาวใจไม่ได้"

"ความคิดของไต้ซือ พอดีเป็นตรงกันข้ามกับเล่าฮู เล่าฮูมีความเห็นหากงักฮุ้นฮงมีอกุศลจิตใส่ไคล้เจ้าสำนักท่าน ไต้ซือพอจะฉวยโอกาสนี้ บ่งชี้เรื่องผิดถูกชั่วดี ให้ผู้คนในแผ่นดินได้ทราบไว้ เล่าฮูไหนเลยจะมีอกุศลจิตแคะไค้ความลับของผู้อื่นมาตีแผ่ ไต้ซืออย่าได้ระแวงเกินไปเลย"

วาจาที่คล้ายใช่แต่ไม่ใช่ของล้อไฮ้จิวนี้ ว่ากล่าวจนทีเซี้ยงไต้ซือไม่มีปัญญาตอบโต้ ได้แต่เดือดดาลจนนัยน์ตาลุกวาวเท่านั้น

ล้อไฮ้จิวหันไปถามงักฮุ้นฮง

"ยังมีอีกฆราวาสหนึ่ง คือผู้ใด ?"

งักฮุ้นฮงเพ่งมองทีเซี้ยงไต้ซือ พลางถาม

"เป็นท่านบอกมันเอง ? หรือให้ผู้แซ่งักตอบ ?"

ทีเซี้ยงแค่นเสียงเย็นชา

"เหลวไหลทั้งเรื่อง !"

งักฮุ้นฮงไม่มีสีหน้าขุ่นเคืองเลย แค่นหัวร่อแล้วเบือนไปกล่าวกับล้อไฮ้จิว

"ท่านนามเงี้ยมคีเทียน ฉายาทีตอ (ดาบสวรรค์) !"

สีหน้าทีเซี้ยงเปลี่ยนแปรไปเล็กน้อยทันที

ล้อไฮ้จิวหันมองหน้าทีเซี้ยง กะพริบตาถี่ ๆ ยังคงไม่อาจคลายความ

ข้องใจไปได้ จึงถามขึ้น

"ตอนอี้กิวเทียนออกคลุกคลีในยุทธจักร มิใช่มีฉายาทีตอเช่นกัน ?"

"ฉายาของอาจารย์ผู้ล่วงลับคือ ฮ้วยอี่ทีตอ (ดาบสวรรค์นางแอ่นโลหิต)"

"อ้อ เป็นฉายาบังเอิญพ้องกัน ?"

"มิใช่พ้องกัน วิทยายุทธ์ที่อาจารย์ล่วงลับบัญญัติขึ้นก่อนนาม 'ดาบนางแอ่นโลหิต' ส่วนวิชาดาบที่ท่านเงี้ยมคีเทียนบัญญัตินาม ทีตอ (ดาบสวรรค์) วิชาดาบทั้งสองชุดนั้น มีหลายส่วนที่คล้ายคลึงกันมาก ดังนั้นตอนอาจารย์ผู้ล่วงลับออกสู่ยุทธจักร จึงได้ฉายาฮ้วยอี่ทีตอ (ดาบสวรรค์นางแอ่นโลหิต)"

ล้อไฮ้จิวขมวดคิ้วถาม

"วิชาดาบทั้งสองชุดนั้น เป็นสองคนร่วมกันครุ่นคิดค้นคว้าหรือไร ?"

"ไม่ใช่"

"นั่นมิใช่มหัศจรรย์เกินไป ? ในแผ่นดิน ไหนเลยมีเรื่องประจวบเหมาะปานนั้น ? บัญญัติกระบวนท่า นับว่าไม่ง่ายดายอยู่แล้ว คิดจะบัญญัติกระบวนท่าที่คล้ายคลึงกัน นั่นต้องนับว่ามหัศจรรย์จนไม่อาจหยั่งคำนวณ"

"อาจบางทีเป็นเพราะ พวกท่านเมื่อกาลกระโน้นศึกษาค้นคว้าคัมภีร์วิชาที่ส่วนคล้ายคลึงกันก็ได้"

ล้อไฮ้จิวงุนงงวูบจึงถาม

"เจ้าหมายความ ทั้งสองร่วมศึกษาค้นคว้าคัมภีร์วิทยายุทธ์ ในเวลาและสถานที่เดียวกัน และในที่นั้น ยังมีคัมภีร์วิทยายุทธ์อยู่อีกมากหลาย ?"

"ผู้แซ่งักบอกแล้ว อิกซิมเซี่ยงซือเจ้าสำนักเสียวลิ้มยี่เมื่อครากระโน้น มีศิษย์รักอยู่สี่คน ตอนนั้นอิกซิมเซี่ยงซือคือเจ้าสำนักเสียวลิ้มยี่"

ล้อไฮ้จิวฉุกใจจนโพล่งขึ้น

"สถานที่ศึกษาค้นคว้าวิทยายุทธ์ของทั้งสี่ คือหอไตรในเสียวลิ้มยี่ใช่หรือไม่ ?"

"ใช่ ! ครั้งนั้นอิกซิมเซี่ยงซืออนุญาตให้ทั้งสี่เข้าหอไตร เนื่องเพราะทั้งสี่มีภูมิปฏิภาณเหนือคนธรรมดา ทั้งยังลุ่มหลงวิทยายุทธ์จนงมงาย ดังนั้นหวังให้ทั้งสี่ เมื่อศึกษาวิทยายุทธ์ของเสียวลิ้มยี่ทั่วถ้วนแล้ว ค้นคว้าได้หลักวิชาใหม่ที่เหนือกว่าเก่า จรรโลงสำนักเสียวลิ้มยี่ให้รุ่งโรจน์โชติช่วงสืบไป"

ล้อไฮ้จิวตั้งใจฟังจนจดจ่อ มิได้ถามอย่างไรอีก

ทีเซี้ยงไต้ซือเห็นว่าขัดขวางไม่ได้แล้ว จึงมิได้ห้ามปรามอีก

งักฮุ้นฮงกล่าวสืบไป

"พวกท่านทั้งสี่ ต่างเสนอข้อมูลที่ค้นคว้ามาได้ ให้แก่อิกซิมเซี่ยงซือโดยเฉพาะตัว ดังนั้นจึงไม่ทราบอีกสามคน ศึกษาค้นคว้าได้วิชาใดบ้าง เหตุการณ์เช่นนั้นเป็นไปถึงสิบสองปีเต็ม ๆ"

งักฮุ้นฮงหยุดเล็กน้อย เหลือบมองทีเซี้ยงไต้ซือแวบหนึ่ง จึงกล่าวต่อ

"ในสิบสองปีนั้น สองฆราวาสได้รับคำชมเชยและปลุกปลอบกระตุ้นมาก แต่สองหลวงจีน กลับได้รับคำตำหนิมากมาย จนสุดท้าย อิกซิมเซี่ยงซือกระทั่งมีเจตนา กระตุ้นให้สองฆราวาสปลงผมเป็นบรรพชิต รับช่วงตำแหน่งเจ้าอาวาสเสียวลิ้มยี่ จนสองหลวงจีนรู้สึกอำนาจคุกคามทวีความรุนแรงขึ้นทุกวันเวลา ระหว่างสงฆ์กับฆราวาส จึงเริ่มเหินห่างกันตั้งแต่บัดนั้น"

ล้อไฮ้จิวสงบฟังถึงตอนนี้จึงกล่าว

"เจ้าว่าพวกมันแยกเป็นสองฝ่าย มีทีท่าประสงค์ร้ายต่อกัน ?"

งักฮุ้นฮงส่งเสียงราบเรียบต่อ

"ความกินแหนงแคลงใจต่างมีอยู่ แต่เปลือกนอกมิได้แสดงกระไรผิดปกติมา จวบจนปีที่สิบสอง อิกซิมเซี่ยงซือเริ่มให้ศิษย์ฆราวาสทั้งสองประลองกัน จนตอนนั้น ทั้งสองจึงพบเห็น กระบวนท่าที่บัญญัติ ถึงกับมีส่วนมากคล้ายคลึงกัน ต่างมีปมเด่นและปมด้อยที่ผิดแปลกกัน ดังนั้นเอง จึงถือฝ่ายตรงข้ามเป็นศัตรูสมมติ ที่ทุ่มเทจิตใจศึกษาค้นคว้าให้รุดหน้าออกจากวงจำกัด แต่เวลาช่วงนั้น รักษาไว้ไม่ถึงหนึ่งปี มีคราหนึ่งที่ดาบสวรรค์เงี้ยมคีเทียนลาไปเยี่ยมบ้านแล้ว ถึงกับไม่ได้กลับมาอีกเลย อิกซิมเซี่ยงซือกังวลในศิษย์รัก ออกจากสำนักไปสอบถามที่บ้านของท่านด้วยตนเอง จึงทราบว่าท่านมิได้กลับบ้านเลย ตอนแรกยังเข้าใจ ท่านไปบุกเบิกชื่อเสียงเกียรติภูมิในยุทธจักรเอง แต่ห้าปีผ่านพ้นไปยังคงไม่มีข่าวคราวของท่านสักน้อยนิด จึงแน่ใจว่า ท่านต้องประสบภัยแล้ว"

ล้อไฮ้จิวลอบมองทีเซี้ยงไต้ซือแวบหนึ่งก่อนจึงถาม

"สืบหาได้ตัวฆาตกรหรือไม่ ?"

งักฮุ้นฮงเล่าสืบต่อไป

"เงี้ยมคีเทียนมิเคยเข้าคลุกคลีในยุทธจักรมาเลย ย่อมไม่มีศัตรูอยู่ก่อน

ดังนั้นอิกซิมมิได้ใช้ผู้ใดไปสืบเสาะค้นหา จวบจนอิกซิมเซี่ยงซือรู้ตัว ถึงวาระใกล้จะมรณภาพแล้ว จึงพลันสั่งให้อาจารย์ผู้ล่วงลับออกจากสำนักไปสืบหาล่าตัวฆาตกร จากที่อาจารย์ผู้ล่วงลับบอก เป็นเพราะอิกซิมเซี่ยงซือกังวล หากท่านยังอยู่ในเสียวลิ้มยี่ อาจประสบภัยก็ได้"

ทีเซี้ยงไต้ซือฟังถึงตอนนี้ ตวาดด้วยโทสะ

"งักฮุ้นฮง หลับตาพร่ำเหลวไหล เราเห็นว่า ท่านจงใจทำลายชื่อเสียงของเสียวลิ้มยี่เรา"

งักฮุ้นฮงไม่สนใจทีเซี้ยงไต้ซือ ยังคงเล่าสืบไป

"อาจารย์ผู้ล่วงลับออกจากสำนักไม่นาน อิกซิมเซี่ยงซือจึงมรณภาพ จวบจนท่านมรณภาพไป ท่านก็มิได้มอบตำแหน่งเจ้าอาวาสแก่หลวงจีนทีหุยสืบต่อ เท่าที่ทีหุยได้ตำแหน่งเจ้าอาวาส เป็นเพราะกลุ่มผู้อาวุโสสนับสนุนขึ้นเอง"

ใบหน้าชราของทีเซี้ยงแดงฉาน คำรามอีกครั้ง

"งักฮุ้นฮง เสียวลิ้มยี่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกับเจ้า !"

ล้อไฮ้จิวสงบแน่วนิ่ง ไม่มีปฏิกิริยาเลย

งักฮุ้นฮงเล่าสืบไป

"หลังจากทีหุยได้รับตำแหน่งเจ้าอาวาสเสียวลิ้มยี่แล้ว เรื่องแรกคือสืบหาอาจารย์ผู้ล่วงลับ เพราะคิดว่าอิกซิมเซี่ยงซือบอกเล่าความสงสัยในใจแก่ท่าน จึงคิดจะฆ่าท่านปิดปาก แต่การต่อสู้ครั้งแรก มันก็พ่ายแพ้ในฝีมืออาจารย์ผู้ล่วงลับ ดังนั้นจึงคิดแผนร้ายลอบประทุษ..."

ทีเซี้ยงไต้ซือหันมาหาล้อไฮ้จิว คุกคามถาม

"ล้อปังจู๊ ท่านยังจะร่วมมือกับอาตมาหรือไม่ ?"

ล้อไฮ้จิวกำลังฟังถึงตอนสำคัญ ได้ยินจึงรับคำตามมารยาท

"แน่นอน แน่นอน"

"จะร่วมมือ ตอนนี้ลงมือได้แล้ว !"

งักฮุ้นฮงดูออก ล้อไฮ้จิวมีเจตนาถ่วงเวลา จึงรีบกล่าว

"แผนร้ายของทีหุยคือ อ้างจะมอบข้อเขียนที่เงี้ยมคีเทียนศึกษาค้นคว้ากับอาจารย์ผู้ล่วงลับคืนให้ นัดหมายอาจารย์ผู้ล่วงลับ ไปพบกันบนผาเอียงยิกของภูเขาเซาะซัว โดยมันทายาพิษอยู่บนกระดาษข้อเขียนก่อน อาจารย์ผู้ล่วงลับ

เนื่องจากพลิกอ่านข้อเขียนนั้น จึงถูกสยบด้วยพิษร้าย ทั้งยังถูกมันจู่โจมร่วงหล่นลงจากผาเอียงยิก...”

ล้อไฮ้จิวพอทราบบั้นปลายของเรื่อง ไม่รอให้งักฮุ้นฮงเล่าจบความ รีบหัวร่อเสียงก้องกล่าว

“ฮา ฮา งักฮุ้นฮง นับเป็นวาจาผีสางทั้งเรื่อง เจ้าสำนักทีหุยเซี่ยงซือเป็นบุคคลระดับใด อาศัยเจ้าหลับตาพร่ำเหลวไหล สามารถทำลายเกียรติภูมิอันสูงส่งของท่านได้ ? ฮา ฮา...”

สีหน้างักฮุ้นฮงชาด้านไร้ความรู้สึก แค่นเสียงเย็นชา

“หากท่านกล่าวเช่นนี้แต่แรกเริ่ม ย่อมเป็นการแสดงออกที่ยิ่งสูงส่ง แต่ต้องไม่ได้ที่ท่านคิดหวังไว้ มากล่าวในตอนนี้ ก็ไม่สูงส่งแล้ว แต่กลับได้ที่ท่านต้องการคิดหวังไว้”

ล้อไฮ้จิวแสยะยิ้มแค่นเสียง

“ระหว่างเจ้ากับเล่าฮู มีความแค้นที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน เล่าฮูทราบที่เจ้าบอกเล่าเรื่องนี้ด้วยจิตเจตนาใด เจ้าทราบคืนนี้ไม่มีหวังรอดชีวิตไป ดังนั้นคิดจะสร้างเสียวลิ้มยี่เป็นศัตรูของเล่าฮูแทนเจ้า เพื่ออาศัยมือของเสียวลิ้มยี่ล้างแค้นแทนบิดากับครอบครัวที่ตายไป”

งักฮุ้นฮงไม่ปฏิเสธ แค่นหัวร่อกล่าว

“เรามีจิตเจตนาเช่นนี้จริง ล้อไฮ้จิว ความละโมบอำมหิต ถ่อยสถุลของท่าน มีชาวยุทธ์คนใดไม่ทราบได้ ? บัดนี้ ท่านเข้าใจมีต้นทุนขู่กรรโชกเสียวลิ้มแล้ว ใช่หรือไม่ ?”

“อาศัยวาจาของเจ้าไม่กี่คำที่เป็นเด็กปากไม่สิ้นกลิ่นน้ำนม ยุแหย่ให้เล่าฮูแตกแยกกับเสียวลิ้มยี่ได้หรือไร ? อย่าเพ้อฝันไปเลย”

ขาดคำหันมาถามทีเซี้ยงไต้ซือ

“ไต้ซือว่าอย่างไร ?”

ในใจทีเซี้ยงไต้ซือลอบแค่นหัวร่อเย้ยหยัน แต่สีหน้าข่มไว้ไม่เป็นพิรุธ เน้นเสียงหนัก ๆ

“ล้อปังจู๊ บอกถูกต้องที่สุด”

ดวงตาล้อไฮ้จิวเป็นประกายอำมหิตแวววาว เน้นเสียงถาม

“อย่างนั้นพวกเรายังรอกระไร ?”

ขาดคำแยกเท้ายกมือ ทำท่าจะจู่โจมก่อน

ในความรู้สึกนึกคิดของทีเซี้ยงไต้ซือ งักฮุ้นฮงก็เป็นศัตรูอันดับแรกของเสียวลิ้มยี่ ดังนั้นร่วมมือร่วมใจกับล้อไฮ้จิวเต็มที่ โดยเกร็งกำลังภายในไว้ที่สองฝ่ามือบ้าง

งักฮุ้นฮงที่เผชิญหน้ากับศัตรูทั้งสอง ซึ่งนับได้ว่าเป็นสุดยอดฝีมืออันดับเลิศในยุทธจักรยุคนี้ จิตใจจึงไม่ปลอดโปร่งเทียบเท่ากับเผชิญล้อไฮ้จิวตามลำพังแล้ว

ครุ่นคิดถึงความอาฆาตแค้น ที่ถูกสังหารไปทั้งตระกูลในครั้งนั้นแล้ว งักฮุ้นฮงไม่ยินยอม จะพ่ายแพ้จนตัวตายไปในสภาพนี้เลย แต่ทว่า สถานการณ์ที่เห็นอยู่เบื้องหน้า กลับบันดาลให้มันรู้สึกท้อแท้ ที่ไม่มีความสามารถเหนี่ยวรั้งอย่างไรได้อีกแล้ว

งักฮุ้นฮงเหลือบมองทีเซี้ยงไต้ซือ ที่อยู่ด้านหลังล้อไฮ้จิวเพียงสองเซียะแวบหนึ่ง พลางตวาดพร้อมกับตวัดดาบในกระบวนท่าแย้มยิ้มชี้ฟ้าทักษิณ ประกายแวววาวราวสายฟ้า พุ่งวาบเข้าหาคอหอยล้อไฮ้จิว

ล้อไฮ้จิวเตรียมพร้อมอยู่ก่อน ดาบสวรรค์ในมืองักฮุ้นฮงเพิ่งสะบัดมันก็กรีดกระบี่ยาว ผนึกขึ้นเป็นกำแพงตาข่ายประกาย สกัดกั้นไว้ที่เบื้องหน้ามันจนแน่นหนามั่นคงถึงสิบส่วน

แสดงแน่ชัด กับกระบวนท่าธรรมดาที่สุดของงักฮุ้นฮงครานี้ มันไม่กล้าชะล่าดูแคลนเท่านั้น กระทั่งยังตั้งรับป้องกันด้วยความเข้มแข็งถึงขีดสุด

ล้อไฮ้จิวมิเพียงกลอกกลิ้งยิ่งกว่าจิ้งจอกเท่านั้น ยังมีประสบการณ์เรื่องต่อสู้เสี่ยงชีวิตโชกโชนชำนาญ มันทุ่มเทกำลังป้องกันทางเบื้องหน้าก่อน ทางหนึ่งหวังรักษาตัวเองไว้ ทางหนึ่งสกัดกั้นงักฮุ้นฮง เพื่อป้องกันมันฉวยโอกาสกระโดดหนี

และที่สำคัญที่สุด พอจะฉวยโอกาสนี้ สังเกตแนวทางวิทยายุทธ์ของงักฮุ้นฮงให้กระจ่าง เนื่องเพราะมีทีเซี้ยงไต้ซือคอยช่วยเหลืออยู่ด้านหลัง มันจึงไม่หวั่นกังวลจะถูกงักฮุ้นฮงชิงเป็นฝ่ายรุกไล่ข้างเดียว

ประกายดาบสวรรค์คล้ายเป็นสายฟ้าในเมฆหนา จี้เข้าใส่ม่านกระบี่ที่อยู่

เบื้องหน้าล้อไฮ้จิว พริบตาที่จะสัมผัสดาบพลันชะงักงันลง ประกายสลายคล้ายเป็นเมฆกลุ่มก้อนหนึ่ง กระแทกเข้าใส่ม่านกระบี่ของล้อไฮ้จิว

เสียงติง ๆ ของดาบกระบี่กระทบกันถี่ยิบสิบเจ็ดครั้ง ล้อไฮ้จิวต้องถอยกรูด ๆ ไปถึงแปดเก้าเชียะ แม้ต่อต้านการจู่โจมของงักฮุ้นฮงที่มีอานุภาพฟ้าถล่มดินทลายไว้ได้ มันยังต้องตระหนกจนเหงื่อเย็นเยียบซึมโซมกาย ลอบปีติยินดีต่อโชคของมัน ที่มิได้ชะล่าดูแคลนกระบวนท่าแย้มยิ้มชี้ฟ้าทักษิณของงักฮุ้นฮง

งักฮุ้นฮงที่โหมสุดสิ้นกำลัง จู่โจมไปไม่ได้ผล กลับคุกคามล้อไฮ้จิวถอยร่นไปแปดเก้าเชียะ บันดาลให้เป็นสถานการณ์ ทีเซี้ยงไต้ซือกลับมาอยู่ทางด้านหลัง จึงมีศัตรูกระหนาบทั้งหน้าทั้งหลังพร้อมกัน จิตใจยิ่งกระวนกระวายกว่าเดิม ต้องกรีดดาบสวรรค์จู่โจมไปอีกครั้ง

การจู่โจมระลอกแรกของงักฮุ้นฮงไม่ได้ผล ล้อไฮ้จิวคำนวณแน่ งักฮุ้นฮงต้องไม่ยอมเลิกรายุติ ดังนั้นพอตั้งหลักมั่นคงได้ สะบัดกระบี่ต้านรับการจู่โจมระลอกที่สองของงักฮุ้นฮงทันที

ประกายดาบกระบี่ต่างคล้ายเป็นหมอกกลุ่มก้อนหนึ่ง กระแทกกระทั้นเข้าหากันอีกครั้ง หากทีเซี้ยงไต้ซือลงมือจู่โจมทางด้านหลังงักฮุ้นฮงในตอนนี้ งักฮุ้นฮงไม่ตายก็ต้องบาดเจ็บสาหัส แต่หลวงจีนเฒ่ามิได้ลงมือ

ล้อไฮ้จิวตอนแรกก็เข้าใจ ทีเซี้ยงไต้ซือต้องฉวยโอกาสลงมือ และมันก็หวังการตีโต้ครานี้ สามารถพิชิตงักฮุ้นฮงลงได้ เพื่อไม่ต้องเสียกำลังภายในมากเกินไป เปิดโอกาสให้ทีเซี้ยงลงมือกับมัน ดังนั้นการตีโต้ครานี้ จึงโหมสุดสิ้นกำลังเช่นกัน

เสียงแหลมเล็กของโลหะกระทบกัน ยังเสียดประสาทสะท้านใจ ประกายสองจุดแต้มกระจายออกไป ล้อไฮ้จิวกับงักฮุ้นฮงต่างถอยหลังคนละสามก้าวใหญ่

อกซ้ายของล้อไฮ้จิวมีโลหิตซึมออกมา ไหล่เสื้อข้างซ้ายของงักฮุ้นฮงก็ถูกคมกระบี่ของล้อไฮ้จิวปาดขาดโตประมาณฝ่ามือ ทรวงอกของทั้งสอง ต่างสะท้อนถี่เร็ว แสดงว่าสูญเสียกำลังไปมากหลายยิ่ง

โหมจู่โจมสุดสิ้นกำลังสองครั้งครา มิเพียงไม่สามารถจัดการล้อไฮ้จิวเท่านั้น กระทั่งยังไม่อาจทำอันตรายส่วนสำคัญในร่างของมันอีกด้วย

ห้าปีที่ผ่าน ความรุดหน้าในด้านวิทยายุทธ์ของล้อไฮ้จิว คุกคามให้งักฮุ้นฮง ต้องตระหนกไม่น้อย นึกถึงที่ข้างกาย ยังมีทีเซี้ยงที่คุมเชิงอย่างประสงค์ร้ายอยู่อีกผู้หนึ่ง

งักฮุ้นฮงจึงไม่มีความมั่นใจในการต่อสู้ครานี้เลย

ความอาฆาต ความแค้น ความตระหนก ความกระวนกระวาย ผสมผสานเป็นเพลิงร้อนแรง เผาผลาญอยู่ในจิตใจงักฮุ้นฮง

ความรู้สึกเพียงหนึ่งเดียวของมันในตอนนี้คือ มิว่าจะเป็นตาย พ่ายแพ้หรือมีชัย ต้องรีบรวบรัดการต่อสู้ให้ยุติโดยเร็ว

ในเสียงคำราม งักฮุ้นฮงโถมเข้าหาล้อไฮ้จิวคราที่สาม

ในครั้งนี้ มันมิเพียงทุ่มเทจนสุดสิ้นกำลังความสามารถเท่านั้น ยังใช้ไม้ตายกราดเกรี้ยวรุนแรงที่สุดของวิชาดาบสวรรค์ คือตอมี้ลักฮะ (ละอองดาบหกประกบ)

งักฮุ้นฮงจู่โจมติดต่อกันสองครั้ง ทีเซี้ยงมิได้ลงมือกระหน่ำซ้ำเติม ล้อไฮ้จิวเข้าใจแล้วว่า หลวงจีนเฒ่าต้องการอาศัยกำลังงักฮุ้นฮง มาทำลายกำลังภายในของมัน รอจนกำลังภายในมันเสื่อมโทรมแทบหมดสิ้น หลวงจีนเฒ่าจึงค่อยลงมือกระหน่ำสังหารงักฮุ้นฮง

เมื่อถึงตอนนี้ ล้อไฮ้จิวก็ไม่มีกำลังพอจะต่อต้านกับหลวงจีนเฒ่าเช่นกัน ซึ่งเช่นนั้น หลวงจีนเฒ่าย่อมสามารถปิดความลับที่มันทราบจากปากคำงักฮุ้นฮงให้เป็นความลับไปตลอดกาลแล้ว

ล้อไฮ้จิวแม้เข้าใจอกุศลจิตชั่วร้ายของทีเซี้ยงกระจ่าง แต่มันตกอยู่ในสถานการณ์ไม่อาจทั้งรุกทั้งถอย

คือทั้งไม่อาจวิงวอนให้ทีเซี้ยงลงมือช่วยเหลือ ยิ่งไม่อาจเปิดเผยอกุศลจิตของทีเซี้ยง นอกจากกัดฟันรับได้เท่าใดถือเป็นเท่านั้นไปก่อน ไม่มีทางอื่นให้เลือกอีกแล้ว

ขณะที่ความคิดของล้อไฮ้จิวแวบขึ้นในห้วงสมองดั่งสายฟ้า อานุภาพดาบที่กราดเกรี้ยวยากจะต้านทานของงักฮุ้นฮง คุกคามมาที่เบื้องหน้าอีกคราแล้ว

ล้อไฮ้จิวเพิ่งสะบัดกระบี่ขึ้นต่อต้านได้สองครั้ง พลันพบเห็น เงาดาบสวรรค์ของงักฮุ้นฮง ทะลุม่านกระบี่เข้ามาที่ทรวงอกของมัน

ในยามตระหนกสุดขีด ล้อไฮ้จิวตวาดเสียงก้องพร้อมกับถีบเท้าขึ้นอากาศปานพลุไฟ

พริบตาที่ร่างล้อไฮ้จิวทะยานขึ้นไป มีละอองโลหิตสาดกระจายอยู่ในอากาศที่แท้แต่หัวเข่าจรดปลายเท้าของมัน ถูกคมดาบสวรรค์กรีดเป็นแผลลึกยาว

แต่ทว่า ล้อไฮ้จิวอย่างไรก็หลบหลีกดาบที่มีอานุภาพปลิดชีวิตของมันไปได้โดยหวุดหวิด

ในเวลาเดียวกับที่ล้อไฮ้จิวทะยานขึ้นอากาศ ได้รับบาดเจ็บจากคมดาบสวรรค์นั้น หางตาทีเซี้ยงไต้ซือพลันเห็นที่ไกลไปกว่าห้าหกสิบวา มีห้าสตรีหนึ่งบุรุษเร่งรุดเข้ามาด้วยความเร็วปานสายฟ้า

ทีเซี้ยงไต้ซือเหลือบมองแวบเดียวก็จำได้ ผู้วิ่งนำหน้าสุด คือบ๊วยเล้งซึงธิดาโทนของประมุขวังดอกท้อ สีหน้าต้องเคร่งเครียดลง ครุ่นคิดในใจ

'พวกบ๊วยเล้งซึงที่รุดมาสมทบ มิเพียงไม่สามารถกำจัดล้อไฮ้จิวเท่านั้น น่ากลัวกระทั่งงักฮุ้นฮงก็สังหารไม่ได้ด้วย สถานการณ์ของเสียวลิ้มยี่ในภายหน้าต้องยิ่งลำบากยากเข็ญแล้ว'

ขณะที่ทีเซี้ยงครุ่นคิดด้วยความกังวล ร่างล้อไฮ้จิวในอากาศได้ใช้เก้ากระบวนท่ามังกรขนด โถมลงตีโต้ปานพะเนินเหล็กร่วงหล่นลง

งักฮุ้นฮงยังคงใช้กระบวนท่าสุดท้ายของดาบสวรรค์คือ ละอองดาบหกประกบขึ้นต้านการจู่โจมที่ทะลักทลายลงจากเบื้องบน

พริบตาที่คมดาบกระบี่ของล้อไฮ้จิวกับงักฮุ้นฮงจะสัมผัสกัน ทีเซี้ยงไต้ซือพลันทะยานกาย ฟาดฉาดเข้าใส่กลางหลังงักฮุ้นฮงฝ่ามือหนึ่ง

ฝ่ามือนี้ของทีเซี้ยงไต้ซือ ได้เกร็งกำลังเตรียมอยู่นานแล้ว พลังแกร่งกร้าวรุนแรงถึงสิบส่วน ผนึกเป็นลำดุจกับแท่งเหล็กตัน ทุ่มออกไปด้วยความรุนแรง พอจะทะลวงกำแพงเหล็กศิลาได้

หลวงจีนเจ้าเล่ห์ ฉวยโอกาสคับขันนี้กระหนาบซ้ำเติม โดยมีความมุ่งหวังเมื่องักฮุ้นฮงเกร็งกำลังต่อต้านพลังฝ่ามือของท่าน เปิดโอกาสให้ล้อไฮ้จิวสามารถสังหารมันในคมกระบี่

เมื่อเช่นนี้ ในสายตาของพวกที่เร่งรุดมา ล้อไฮ้จิวคือฆาตกรที่สังหารงักฮุ้นฮง มิใช่เป็นตัวหลวงจีนเฒ่า

เมื่อพลังฝ่ามือกราดเกรี้ยวดุดันของทีเซี้ยงไต้ซือสัมผัสหลังเสื้องักฮุ้น-ฮงนั้น งักฮุ้นฮงก็รู้ตัวแล้ว แต่ตอนนั้นคมดาบกระบี่ใกล้จะสัมผัสกันอยู่

สีหน้างักฮุ้นฮงเปลี่ยนแปรไป พลันกระชากลมปราณให้เท้าเบาขึ้น พร้อมกับเปลี่ยนกระบวนท่าดาบสวรรค์จากรุกเป็นรับ โดยสะบัดประกายดาบกระจายดั่งตาข่ายผืนใหญ่

ล้อไฮ้จิวในอากาศ หางตายังสามารถเหลือบเห็นพวกบ๊วยเล้งซึ่งที่ทะยานเข้ามาใกล้เพียงยี่สิบกว่าวา มันเป็นคนมีเล่ห์อุบายลึกซึ้ง ทีเซี้ยงที่ลงมือในตอนนี้ ความคิดแรกของมันคือ มิใช่จะสามารถสังหารงักฮุ้นฮงได้หรือไม่ แต่คลางแคลงสงสัย ทีเซี้ยงลงมือด้วยจุดมุ่งหมายใด ?

ดังนั้นเอง ระดับความเร็วของกระบี่มัน จึงชะลอไปโดยไม่รู้ตัว ทอดทิ้งโอกาสประเสริฐ ที่จะสังหารงักฮุ้นฮงในกระบี่เดียวไป

เสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหว ร่างงักฮุ้นฮงพุ่งตรงไปที่เบื้องหน้าดั่งเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง กระบี่ล้อไฮ้จิวที่จำเดิมแทงใส่ศีรษะงักฮุ้นฮง จึงเพียงกรีดกลางหลังงักฮุ้นฮง เป็นแผลยาวร่วมสองเชียะเท่านั้น

ร่างงักฮุ้นฮงพุ่งตรงไปที่เบื้องหน้าร่วมสี่วา พอดีสวนกับบ๊วยเล้งซึ่งที่ทะยานเข้ามาจนสุดฝีเท้า

บ๊วยเล้งซึ่งตะปบแขนรวบร่างงักฮุ้นฮงไว้ ละล่ำละลักด้วยเสียงสั่นเครือ

"ท่านเป็นไรไปแล้ว ?"

งักฮุ้นฮงฉุดบ๊วยเล้งซึ่งเข้ามาในอ้อมอก โผล่ศีรษะข้ามไหล่ซ้ายของนางกระอักโลหิตสด ๆ สองกองใหญ่ จึงผลักบ๊วยเล้งซึ่งออกไปแล้วตอบ

"ไม่ต้องสนใจข้าพเจ้า รีบไป"

ล้อไฮ้จิวพลิ้วลงถึงพื้นแล้ว ลอบแค่นเสียงเย็นชาในใจ พลันกระโดดควับขึ้นอากาศ โฉบผ่านศีรษะงักฮุ้นฮงกับบ๊วยเล้งซึ่ง ในเสียงตวาดก้อง สะบัดกระบี่จนมีประกายเจิดจ้าบาดตา ครอบคลุมใส่ร่างทั้งสอง ด้วยอานุภาพหักโหมอำมหิตสุดเปรียบประมาณ

งักฮุ้นฮงกลัวเป็นอันตรายถึงบ๊วยเล้งซึ่ง จึงพยายามฝืนใจรวมกำลังที่หลงเหลือ ใช้แขนซ้ายโอบเอวคอดกิ่วของบ๊วยเล้งซึ่ง ถีบเท้าถอยหลังไปสุดแรง

ส่วนบ๊วยเล้งซึ่งนั้นกังวลอาการบอบช้ำของงักฮุ้นฮงสาหัสเกินไป ยังจะ

ฝืนใจต่อต้านตรง ๆ ดังนั้นนางก็คิดจะผลักงักฮุ้นฮง หลบหลีกการจู่โจมครานี้ไปชั่วคราว รอให้กำลังหนุนทางด้านหลังรุดมาสมทบ ค่อยประหัตประหารกับศัตรูกล้าแข็งทั้งสองให้แตกหักไป

หนึ่งฉุดหนึ่งผลัก ที่เป็นไปราวนัดกันไว้ ผนึกเต็มกำลังกระชากที่หนักหน่วงรุนแรงยิ่ง ร่างของทั้งสองจึงพุ่งย้อนไปทางลำน้ำที่ด้านหลังดั่งเหินบิน

ที่ล้อไฮ้จิวทะยานข้ามศีรษะทั้งสองแล้วค่อยจู่โจม เพราะมันมีเจตนาจะคุกคามทั้งสองให้ถอยร่นไปทางทีเซี้ยงไต้ซือ ดูหลวงจีนเจ้าเล่ห์จะทำอย่างไร ?

หลวงจีนเจ้าเล่ห์ทีเซี้ยงจำเดิมคิดจะอาศัยมือของล้อไฮ้จิว เป็นฆาตกรสังหารงักฮุ้นฮง ย่อมไม่ยินยอมเปลี่ยนความคิดดั้งเดิม กลับกลายให้ตัวมันเป็นฆาตกรสังหารงักฮุ้นฮงไปเอง

ดังนั้น เมื่อเห็นทั้งสองพุ่งเฉียดผ่านข้างกายไปดั่งเหินบิน กลับมิได้ลงมือสกัดสังหารทั้งสอง

งักฮุ้นฮงกับบ๊วยเล้งซึงที่ร่วมกำลังกัน การพุ่งหนีในครานี้ เป็นระยะไกลถึงสี่วาเศษ เมื่อร่วงหล่นลง ก็ถึงที่ริมน้ำพอดี

ตอนนั้น ผู้ไล่ตามมาทางด้านหลัง ก็รุดถึงรัศมีสิบวาแล้ว

ล้อไฮ้จิวกับทีเซี้ยงไต้ซือแม้ต่างมีเล่ห์อุบายที่เป็นอคติต่อกัน แต่การสังหารงักฮุ้นฮง ยังคงเป็นความเด็ดเดี่ยวเช่นเดียวกัน เมื่อถึงวาระคับขัน การเคลื่อนไหวของทั้งสอง ย่อมเป็นไปในสภาพเช่นเดียวกันเอง

เห็นว่ากำลังหนุนที่บ๊วยเล้งซึงพามา ใกล้จะรุดถึงที่หมายแล้ว ล้อไฮ้จิวกับทีเซี้ยงไต้ซือตวาดก้องราวนัดกันไว้ โถมเข้าใส่งักฮุ้นฮงกับบ๊วยเล้งซึง ที่เพิ่งหยั่งเท้าริมน้ำโดยพร้อมเพรียงกัน

ล้อไฮ้จิวในอากาศ ยังคงใช้เก้ากระบวนท่ามังกรขนดเช่นเดิม ส่วนทีเซี้ยงไต้ซือเกร็งกำลังภายในใส่ฝ่ามือทั้งสองเต็มที่ ผลักเข้าใส่ทั้งสองคนทางเบื้องล่างสุดแรง

อาการบาดเจ็บทั้งภายนอกภายในของงักฮุ้นฮงสาหัสไม่น้อย เมื่อเห็นยอดฝีมืออันดับเลิศทั้งสอง โถมจู่โจมเข้ามาโดยพร้อมเพรียงกัน สำนึกตัวไม่อาจต้านทานได้ รวมกำลังใส่มือซ้าย ผลักร่างบ๊วยเล้งซึงที่อยู่เบื้องหน้าสุดแรงพร้อมกับตวาด

"รีบหนีไป !"

ขาดคำเกร็งกำลังที่หลงเหลือ กระโดดขึ้นต้านรับล้อไฮ้จิวที่ทะยานลงมาจากอากาศ

ในใจของบ๊วยเล้งซึงในตอนนี้ มุ่งอยู่แต่ที่ความปลอดภัยของงักฮุ้นฮง โดยไม่สนใจความเป็นตายร้ายดีของตัวเองเนิ่นนานแล้ว เมื่อเห็นงักฮุ้นฮงทะยานกายขึ้นอากาศ นางกระทั่งไม่ครุ่นคิดลังเล ถีบเท้าพุ่งตามติดขึ้นไปบ้าง

ล้อไฮ้จิวห่างจากงักฮุ้นฮงกับบ๊วยเล้งซึงมากกว่า ดังนั้นเมื่อมันกับทีเซี้ยงโถมเข้ามาโดยสุดสิ้นกำลัง ทีเซี้ยงไต้ซือจึงพุ่งถึงเป้าหมายก่อน

ดังนั้นเอง งักฮุ้นฮงกับบ๊วยเล้งซึงเพิ่งทะยานกายขึ้นจากพื้น ที่เผชิญก่อนคือ พลังฝ่ามือกราดเกรี้ยวมหาศาลของทีเซี้ยงไต้ซือ ในเสียงโครมดังกึกก้องทั้งสองคล้ายเป็นว่าวขาดจากป่าน ปลิวละลิ่วไปที่กลางลำน้ำใหญ่เป็นระยะไกลร่วมยี่สิบวา จึงร่วงโครมลงไปในน้ำที่เหน็บหนาวเสียดกระดูก เชี่ยวกรากดั่งกระแสน้ำตกนั้น

ทั้งสองร่วงลงไปในลำน้ำ ครั้งแรกที่ทะลึ่งขึ้นบนผิวน้ำ เป็นระยะไกลจากที่เดิมกว่าสี่วา และบ๊วยเล้งซึงก็มีทีท่าบอบช้ำภายในเช่นกันแล้ว แต่ยังเบากว่างักฮุ้นฮงมาก

แลเห็นแขนซ้ายของนาง โอบอยู่ใต้ซอกแขนงักฮุ้นฮงแนบแน่น ใช้แขนขวาว่ายน้ำสุดกำลัง แต่ยังคงไม่สามารถต้านทานกระแสน้ำที่เชี่ยวกรากรุนแรงได้ จึงพุ่งตามกระแสน้ำ ไปยังผนังที่คร่อมอยู่บนสุดทางลำน้ำ

งักฮุ้นฮงสูดลมหายใจหนาวเหน็บเฮือกใหญ่ ละล่ำละลักบอกกับบ๊วยเล้งซึง

"รีบคลายมือ เราช่วยท่านอีกกำลังหนึ่ง"

บ๊วยเล้งซึงว่ายน้ำพลางถาม

"ท่านเล่า ?"

"เรามีวิธีอยู่"

บ๊วยเล้งซึงไม่สนใจงักฮุ้นฮง ยังคงใช้กำลังแขนขวาแหวกว่ายน้ำหมายจะขึ้นฝั่ง

เห็นว่าผนังหินที่สุดปลายลำน้ำ ห่างอยู่ประมาณสี่วาเท่านั้นแล้ว งักฮุ้นฮงคำรามสุดเสียงด้วยความรุ่มร้อน

"รีบคลายมือทันที"

เห็นว่าไม่มีหวังแน่แล้ว บ๊วยเล้งซึงจึงหยุดแหวกว่าย หันมามองหน้างักฮุ้นฮงกล่าว

"ใต้ผนังผาน้ำเย็นอับชื้น เราขออยู่กับท่าน"

ขาดคำโอบแขนขวารัดร่างงักฮุ้นฮงแนบแน่น

งักฮุ้นฮงทิ้งทั้งฝักทั้งดาบ โอบบ๊วยเล้งซึงด้วยความรักถนอม ปล่อยร่างให้หมุนวนตามกระแสน้ำ หมุนเพียงไม่กี่รอบ ก็ถูกดึงดูดลงไปใต้ผนังนั้นแล้ว

จนเมื่องักฮุ้นฮงกับบ๊วยเล้งซึงถูกพลังฝ่ามือหนักหน่วงมหาศาลของทีเซี้ยงไต้ซือกระแทกร่วงลงไปในลำน้ำแล้ว ล้อไฮ้จิวจึงพลิ้วตัวลงสู่พื้น มิได้ส่งเสียงสักครึ่งคำ สะกิดปลายเท้าวูบ ร่างโฉบกลับเข้าไปในหุบเขา เพียงกระโดดโลดแล่นสองสามคราวก็ห่างไปไกลกว่ายี่สิบวา

ทีเซี้ยงไต้ซือเมื่อเห็น ล้อไฮ้จิวถอนตัวไปโดยไม่ส่งเสียงอย่างไร ต้องลอบแค่นหัวร่อเย้ยหยันในใจ ฉวยโอกาสที่สายตาผู้คนทั้งหลาย ต่างจับมองร่างกลางน้ำของทั้งสองแน่วนิ่ง ถอนเท้าหลบหน้าไปโดยไม่ส่งเสียงเช่นกัน

ในกลุ่มคนที่ยังอยู่ริมน้ำ กังเพ้งเป็นผู้ที่มีไมตรีกับงักฮุ้นฮงและบ๊วยเล้งซึงน้อยที่สุด จึงเป็นคนแรกที่พบเห็นล้อไฮ้จิวกับทีเซี้ยงไต้ซือเตลิดหนีไปแล้ว และตอนนั้นเอี้ยซีล้งที่ว้าวุ่นลนลาน กำลังคิดจะถอนตัวหนีเอาชีวิตรอดอยู่เช่นกัน

กังเพ้งจึงกระโดดควับไป สกัดทางเอี้ยซีล้งไว้แล้วตวาด

"เอี้ยซีล้ง ท่านก็คิดจะหนี ?"

เสียงตวาดของกังเพ้ง ดังขึ้นในเวลาเดียวกับที่งักฮุ้นฮงกับบ๊วยเล้งซึงถูกกระแสน้ำหมุนวนดูดจมหายไป เก้าฮิวพั่วพั้วในยามรุ่มร้อนเดือดดาล ตวาดแล้วหันขวับมา กรีดร้องสุดเสียง

"เอี้ยซีล้ง โจรเฒ่าที่สับเป็นหมื่นดาบพันดาบยังไม่หายแค้น มอบชีวิตมา !"

ในเสียงคำราม โถมเข้าใส่เอี้ยซีล้งปานพยัคฆ์คลุ้มคลั่ง

เอี้ยซีล้งได้ยินรีบหันกาย พอดีเห็นเก้าฮิวพั่วพั้วที่ทะยานฝ่าอากาศเข้ามาเหยียดสองแขนสั่นระริก กระแทกจู่โจมมันปานประกายไฟ ในยามฉุกละหุกคับขัน ลนลานกระแทกสองฝ่ามือขึ้นต้านรับตรง ๆ

เสียงโครมดังสะเทือนเลื่อนลั่น เอี้ยซีล้งครางเบา ๆ ถลาไปห้าหกก้าว กระแทกนั่งโครมลงกับพื้น อ้าปากกระอักโลหิตสามกองใหญ่ ใบหน้าซีดขาวราวกระดาษทันที

เก้าฮิวพั่วพั้วก็ถูกพลังต่อต้านของเอี้ยซีล้งร่วงหล่นลงสู่พื้นเช่นกัน โทสะจึงยิ่งเดือดดาล สืบเท้าคำราม

"เราฉีกเจ้าให้แหลกเละคามือ"

ในเสียงตวาด นิ้วทั้งสิบงองุ้มดั่งตะขอ ตะปบเข้าใส่ทรวงอกเอี้ยซีล้ง ดูท่าทีของนาง คิดจะฉีกร่างเอี้ยซีล้งเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยจริง ๆ

กังเพ้งรีบสะอึกควับเข้าไป ขวางหน้าเก้าฮิวพั่วพั้วไว้ เน้นเสียงหนัก ๆ

"ผู้อาวุโส โปรดระงับโทสะที่เดือดดาลไว้ก่อน ผู้นี้ยังมีประโยชน์อยู่"

ดวงตาของเก้าฮิวพั่วพั้วแดงฉานด้วยความแค้น ผลักกังเพ้งกระเด็นออกไปสามสี่เชียะ พร้อมกับคำรามสุดเสียง

"ไสหัวไป !"

ในเสียงคำราม ตะปบสองมือเข้าไปทรวงอกเอี้ยซีล้งอีกครั้ง

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยรีบสะอึกควับเข้าไป คว้าข้อมือเก้าฮิวพั่วพั้วไว้ เน้นเสียงด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

"เจ้เจ๊ อย่าเพิ่งฆ่ามัน"

เก้าฮิวพั่วพั้วสะบัดมือหลายครั้งยังไม่หยุด นางจึงถลึงจ้องกิมหงส์เนี่ยเนี้ยพลางคำราม

"เราไม่สามารถสะกดใจได้เช่นดั่งท่าน รีบปล่อยเรา"

"เจ้เจ๊ เสียวเจี๊ยะคืนนี้ตายในลำน้ำ พวกเราย่อมต้องสะสางเรื่องราวแต่ต้นจนจบให้ชัดเจน กลับไปถึงวังจะได้มีคำรายงานที่ถูกต้องกับเก็งจู๊"

ดวงตาเก้าฮิวพั่วพั้วเหลือกพลิก แค่นเสียงจากไรฟัน

"กลับไป ? ท่านยังคิดจะกลับไป ?"

"เจ้เจ๊ เรามิใช่รักตัวกลัวตาย เรากลัวแต่ว่า เมื่อพวกเรากลายเป็นซากศพใต้ลำน้ำตามเสียวเจี๊ยะ พวกเก็งจู๊ไม่ทราบต้นสายปลายเหตุ ออกติดตามหาธิดาน้อยไปทุกขอบฟ้าเขาเขียว ครุ่นคิดกังวลจนถึงทุกวันทุกคืน พวกเราแม้นับว่าตายในที่นี้ ก็ไม่อาจสงบใจได้ดอก ท่านว่าใช่หรือไม่ ?"

เพลิงโทสะของเก้าฮิวพั่วพั้วเริ่มโทรมลงทีละน้อย กลายเป็นน้ำตาชราหลั่งไหลดั่งทำนบทลาย สะอึกสะอื้นเสียงเครือ

"เรา...เราไม่อาจแบกหน้า...กลับไปพบพวกเก็งจู๊จริง ๆ เสียวเจี๊ยะที่นุ่มนวลเปราะบาง จมลงไปก้นน้ำ ที่ทั้งมืดทั้งเย็นใต้ผนังผา นาง...นางจะทนได้อย่างไรกัน ?"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยไม่อาจสะกดกลั้นได้อีกแล้ว น้ำตาต้องหลั่งทะลักออกมาบ้าง ส่งเสียงสั่นเครือ

"หลังจากเรียนต่อเก็งจู๊แล้ว พวกเราค่อยกลับมาอยู่กับนาง"

เก้าฮิวพั่วพั้วทรงกายขึ้นช้า ๆ ผงกศีรษะรับคำ

"ได้ ! พวกเรากลับมาอยู่เป็นเพื่อนนาง"

ดรุณีรับใช้สองนาง ยิ่งร่ำไห้จนตัวอ่อนระทวย น้ำตานองหน้า ร้องเสียงเครือขึ้นพร้อมกัน

"พวกเราก็จะกลับมาอยู่กับเสียวเจี๊ยะ"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยฝืนยิ้มด้วยความรันทดกล่าว

"เด็กโง่เขลา เรากับเจี๊ยะพั่วพั้ว ชราดั่งไม้ผุไร้ประโยชน์แล้ว พวกเจ้ายังเยาว์วัย ไฉนมีความคิดเช่นนี้ได้ ?"

"พวกเราไม่อาจตัดใจไปจากเสียวเจี๊ยะ"

เก้าฮิวพั่วพั้วผงกศีรษะกล่าว

"ประเสริฐมาก พวกเราไปด้วยกัน ในเส้นทางปรภพอาจจะครึกครื้นขึ้นบ้าง"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยตำหนิขึ้น

"เจ้าเจ๊ พวกนางต่างเป็นทารก ท่านไฉนรับปากให้พวกนางคิดสั้นเช่นนี้ เสียวเจี๊ยะมีจิตใจนุ่มนวลปรานี หากวิญญาณในปรภพของนางทราบได้ นางต้องไม่เห็นพ้องกับการกระทำของพวกเราแน่"

เก้าฮิวพั่วพั้วเน้นเสียง

"มีปณิธานมิใช่อยู่ที่วัยสูง พวกนางที่ยังเยาว์วัยรู้จักสละชีวิตทดแทนพระคุณที่การุณย์มา พอจะเป็นตำนานดีงามให้แก่ยุทธจักรเช่นกัน"

ขาดคำเปลี่ยนเรื่องทันที

“พวกเราจะพามันเดินทางกันในเวลานี้เลยเป็นไร ?”

กังเพ้งกล่าวด้วยสีหน้าสำรวม

“ผู้อาวุโสทั้งสอง โปรดอภัยที่ผู้เยาว์บังอาจสอดคำ ตามความเห็นต่ำต้อยของผู้เยาว์ ผู้อาวุโสทั้งสอง สอบถามต้นสายปลายเหตุในที่นี้กระจ่างก่อน มิใช่เหมาะสมกว่าบ้างหรือไร ?”

เก้าฮิวพั่วพั้วโพล่งโดยไม่ครุ่นคิด

“เพราะเหตุใด ?”

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยเข้าใจด้วยไวปัญญา ผงกศีรษะกล่าว

“ท่านหวั่นกังวล ล้อไฮ้จิวจะไม่ยอมไว้ชีวิตเอี้ยซีล้ง หาทางสังหารมันปิดปาก ?”

กังเพ้งผงกศีรษะรับคำ

“หากเอี้ยซีล้งทราบความลับ ระหว่างงักยี่กงจื้อ ทิฮ้วยปังกับเสียวลิ้มยี่ที่ผู้อื่นไม่ทราบอยู่จริง มิเพียงล้อไฮ้จิวไม่ยอมปล่อยมันเท่านั้น น่ากลัวหลวงจีนทีเซี้ยงก็ไม่ยอมไว้ชีวิตมันเช่นกัน”

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยผงกศีรษะกล่าว

“ความกังวลของท่านสมเหตุผลอยู่ พวกเราสอบปากคำมันในที่นี้ก็แล้วกัน”

สีหน้ากังเพ้งยิ่งเคร่งเครียดกว่าเดิม เน้นเสียงหนัก ๆ

“ผู้เยาว์ยังมีวาจาอีกคำหนึ่ง บอกแล้วผู้อาวุโสทั้งสองอาจตำหนิได้”

“พวกเรามิได้ถือว่าเป็นคนนอก มีเรื่องราวใดบอกมาได้เต็มที่ มิต้องกริ่งเกรง”

“หากเอี้ยซีล้งทราบความลับใดอยู่จริง นั่นต้องเป็นเรื่องของบุญคุณความแค้น ระหว่างงักยี่กงจื้อ ทิฮ้วยปังกับเสียวลิ้มยี่ ที่ชาวยุทธ์ถือสากัน คือไม่พาดพิงถึงความลับส่วนตัวของผู้อื่น เก็งจู๊ของท่าน จะยินดีรับฟังเรื่องเหล่านั้นหรือไร ?”

เก้าฮิวพั่วพั้วขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าว

“ล้อไฮ้จิวคือหนึ่งในฆาตกรที่ฆ่าเสียวเจี๊ยะพวกเรา ท้อฮวยเก็งกับทิฮ้วยปัง มีสภาพคล้ายน้ำกับไฟ ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกันแล้ว ยังมีกระไรต้องกังวลอีก ?”

กังเพ้งผงกศีรษะ กล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

"ผู้อาวุโสบอกถูกต้องที่สุด ท้อฮวยเก็งกับทิฮ้วยปังเป็นน้ำกับไฟที่ไม่อาจอยู่ร่วมกันแน่นอน แต่ทว่า ที่เสียวลิ้มยี่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ความจริงผู้มามิใช่เป็นเจ้าสำนักเสียวลิ้มยี่ หากปากคำของเอี้ยซีล้งบอกเล่า ถึงความลับที่ไม่ยอมให้คนภายนอกทราบของเสียวลิ้มยี่ไป เห็นทีจะกระตุ้นให้เสียวลิ้มยี่หวาดหวั่นลนลาน ในตอนนั้น ไยมิใช่เป็นการคุกคามให้เสียวลิ้มยี่ต้องร่วมมือกับทิฮ้วยปังต่อต้านกับวังของท่านหรือไร ?"

เก้าฮิวพั่วพั้วโพล่งด้วยความเดือดดาล

"แม้นับว่าเสียวลิ้มยี่ไม่มาหาท้อฮวยเก็งเรา พวกเราก็ต้องขึ้นเสียวลิ้มยี่ไปทวงความยุติธรรมกับหลวงจีนชั่วร้าย กลัวกระไร ?"

กังเพ้งมองหน้าเก้าฮิวพั่วพั้วกับกิมหงส์เนี่ยเนี้ยอยู่ไป ๆ มา ๆ หลายครา จึงกล่าวช้า ๆ

"ผู้อาวุโสทั้งสอง โปรดอภัยที่กังเพ้งกล่าววาจาอุกอาจเสียมารยาท เสียวลิ้มยี่เป็นสำนักใหญ่ในยุทธจักร มิว่ารากฐาน ขุมกำลัง เกียรติภูมิ ล้วนแล้วโดดเด่นเป็นเอกมาเนิ่นนานปี วังของท่าน..."

เก้าฮิวพั่วพั้วคำรามด้วยความเดือดดาลปานพยัคฆ์ร้ายถูกไม้แหย่

"กังเพ้ง เจ้ากล้าดูแคลนท้อฮวยเก็ง"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยเน้นเสียงหนัก ๆ

"เจ้เจ๊ กังเพ้งเตือนด้วยเจตนาดี..."

"เฮอะ เจตนาดีใด ? มันดูแคลนท้อฮวยเก็งเราชัด ๆ ยังว่าเจตนาดีเจตนาร้ายใดกัน ?"

"เจ้เจ๊ ท่านสงสัยผู้อื่นมิใช่เจตนาดี เราถามท่าน มันดูแคลนพวกเราจะมีคุณประโยชน์ใดต่อมัน ? พวกเราใช่จะเป็นศัตรูกับเสียวลิ้มยี่หรือไม่ ก็จะเกี่ยวข้องใดกับมัน ?"

เก้าฮิวพั่วพั้วต้องตะลึงลาน ไม่อาจตอบโต้ได้อีกแล้ว

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยหันไปกล่าวกับกังเพ้งด้วยสีหน้าเสียใจ

"เจ้เจ๊เรามีนิสัยรุ่มร้อนหุนหัน วาจาใดก้าวร้าวล่วงเกินไปบ้าง ยังหวังให้อโหสิด้วย"

กังเพ้งรีบกล่าว

"เสียวเก็งจู๊ (เจ้าหญิงน้อย) ของท่าน เสียชีวิตพราะเซี่ยวปังจู๊ (ประมุขพรรคคนเล็ก) ของเรา มิว่าศิษย์คนใด ที่เคารพกฎของพรรคทิฮ้วยปัง ต่างต้องให้ความเคารพตื้นตันต่อวังท่านไปชั่วชีวิต ผู้เยาว์ไหนเลยกล้าตำหนิผู้อาวุโสทั้งสอง"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยผงกศีรษะชมเชย

"ท่านมีความสุขุมลึกซึ้ง ในวาระคับขัน ยังมีความคิดรอบคอบ เราแม้ไม่เคยรู้จักกับเจ็ดดาวโดดเดี่ยว แต่จากการที่ท่านให้ความเคารพต่อมันปานนี้ บันดาลให้ผู้คนไม่ยากที่จะเข้าใจถึงนิสัย จิตใจ วิทยายุทธ์ของเจ็ดดาวเด็ดเดี่ยวแล้ว"

หยุดเล็กน้อย กิมหงส์เนี่ยเนี้ยกล่าวต่อ

"จากที่เมื่อครู่ท่านบอกมา เราก็มีความรู้สึกยากจะตัดสินใจ ตามความเห็นของท่าน พวกเราควรเช่นไรจึงเหมาะสมกว่า ?"

"ตามความเห็นต่ำต้อยของผู้เยาว์ ในตอนนี้ สองท่านอย่าเพิ่งสอบถามปากคำเอี้ยซีล้ง คุมตัวมันเร่งรุดกลับวังก่อน หากประมุขวังของพวกท่านมีความเห็น จำเป็นต้องทราบต้นสายปลายเหตุของเรื่องราว ผู้เยาว์ยินดีจะเรียนให้ทราบปากคำที่สอบถามมาได้"

หยุดหัวร่อเบา ๆ กังเพ้งกล่าวต่อ

"แน่นอน นั่นยังต้องดูว่า เก็งจู๊ของพวกท่านเชื่อถือข้าพเจ้าที่เป็นผู้เยาว์หรือไม่ ?"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยต้องครุ่นคิดอยู่เนิ่นนาน ในที่สุดตัดสินใจถามความเห็นเก้าฮิวพั่วพั้ว

"เจ้เจ๊ ท่านมีความเห็นอย่างไร ?"

"เราว้าวุ่นไปแล้ว ไหนเลยยังคิดเห็นอย่างไรได้อีก"

"อย่างนั้นตกลงตามความเห็นของกังเพ้ง พวกเรากลับท้อฮวยเก็งกันก่อน เชลยมอบให้ท่านเป็นผู้ดูแลได้หรือไม่ ?"

กังเพ้งผงกศีรษะรับคำ

"เรื่องราวไม่อาจชักช้า เชิญทั้งหลายรีบเร่งเดินทางก่อน ยังมิได้ออกพ้น

อาณาบริเวณใต้อำนาจทิฮ้วยปัง พวกท่านควรอย่าหยุดพักจึงประเสริฐ”

เก้าฮิวพั่วพั้วหันมองลำน้ำพลางกล่าว

“เราคิดจะไปที่ปากทางออก ลองงมดูสักเที่ยว”

กังเพ้งถอนใจส่งเสียง

“โอ...ท่านทั้งหลาย ไม่ต้องเปลืองกำลังความคิดนี้แล้ว สายน้ำเชี่ยวกรากปานนี้ กระทั่งก้อนหินที่จมลงไปยังไม่อาจอยู่ในที่เดิมได้ อย่าว่าแต่เพียงสองคนที่ลอยอยู่บนผิวน้ำ”

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยถามบ้าง

“น้ำต้องไม่สามารถอัดอยู่ใต้ภูเขา ควรมีทางออกอยู่กระมัง ?”

“ทางออกนั้นมีอยู่ จากชาวบ้านละแวกนี้บอกเล่า ทางออกอยู่ที่ใต้ผนังตรงกับช่องแคบบู๊เกี๊ยบ ไหลสู่ลำน้ำแยงซีเกียง แต่คำบอกเล่าก็เป็นคำบอกเล่า เพราะยังไม่มีผู้ใด ทราบทางออกที่แน่ชัดของลำน้ำสายนี้”

พวกกิมหงส์เนี่ยเนี้ยทั้งสี่ ได้ฟังต่างต้องน้ำตาเอ่อคลออีกครา

กังเพ้งหันกาย คารวะให้ผนังที่คร่อมบนผิวน้ำอย่างนอบน้อมสามครั้ง จึงหันกลับมาจี้จุดจุดเอี้ยซีล้งไว้ กล่าวกับกิมหงส์เนี่ยเนี้ย

“ผู้อาวุโส พวกท่านโปรดเดินทางได้ ผู้เยาว์ก็จะฉวยโอกาสไปจากที่นี้ก่อนสว่าง”

“คิดจะพามันไปด้วย ?”

“มิได้ ผู้เยาว์คิดจะไปจากที่นี้ก่อนค่อยสอบถาม”

“ท่านมีความใคร่ครวญที่รอบคอบสุขุม ก็แสดงว่าพวกเรามิได้อยู่ที่นี้นานนัก มิต้องให้เสียวลิ้มยี่คลางแคลงสงสัย พวกเราเคยสอบถามปากคำเอี้ยซีล้ง พวกเรานับว่าสมควรไปกันแล้วจริง ๆ”

กังเพ้งชี้เส้นทางให้แก่พวกกิมหงส์เนี่ยเนี้ยแล้ว จึงย้อนกลับมาคุมตัวเอี้ยซีล้งอีกครา

ความปวดแปลบที่กระดูกสันหลังจนจับจิตใจ กระตุ้นให้งักฮุ้นฮงได้สติจากความเคลิบเคลิ้ม

อันดับแรกพบเห็น มันนอนตะแคงอยู่ แนบหน้าซีกซ้ายหนุนอยู่บนตักนุ่มนิ่ม เสื้อที่สวมใส่แห้งสนิทแล้ว หลังจากได้สติมา อาการเจ็บปวดยิ่งรุนแรง เจ็บปวดจนไม่มีอารมณ์สำรวจว่ามันตอนนี้อยู่ที่ใดกัน ?

"ใช่เจ็บปวดอย่างยิ่งหรือไม่ ?"

เป็นเสียงนุ่มนวลของบ๊วยเล้งซึง นางกำลังใช้แขนเสื้อ เช็ดเหงื่อเย็นเยียบที่ใบหน้าของงักฮุ้นฮง

อาการเจ็บปวดรวดร้าวที่จับจิตใจ เสียดแทงจนงักฮุ้นฮงคิดจะอาเจียน มันหลับตาสะกดกลั้น โดยไม่ยอมส่งเสียงครวญคราง ชั่วครู่จึงถาม

"พวกเรายังไม่ตาย ?"

"พวกเรายังมีชีวิตอยู่"

ได้ยินเสียงนุ่มนวลของบ๊วยเล้งซึงตอบมาแล้ว มุมปากงักฮุ้นฮงมีรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย พยายามรวมกำลังกล่าว

"นี่...เรียกว่า...คนคำนวณ....มิสู้...ลิขิตฟ้า..."

"อย่ากล่าวให้เสียกำลังเลย ท่าน...คล้ายดั่งเจ็บปวดอย่างยิ่ง ?"

"ขอเพียงมีชีวิต แม้นับ...นับว่าเชือดเนื้อ...ข้าพเจ้า...ก็ยังทนได้"

งักฮุ้นฮงพอกล่าวจบคำ พลันมีเสียงกระด้างเย็นชาที่คลื่นเสียงรุนแรงจนสะท้านแก้วหูกล่าว

"ประเสริฐ ประเสริฐมาก เหี้ยมเพียงพอ !"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"โกวเนี้ยน้อย ทานี่ให้มัน"

บ๊วยเล้งซึงถามด้วยความหวาดหวั่น

"ผู้อาวุโส ทาแล้วมันยังจะ..."

"เจ้ากลัวมันยิ่งเจ็ดปวด ?"

"ผู้เยาว์ไม่กล้าสงสัยผู้อาวุโส แต่ทว่า...อาการทั้งภายนอกภายในของมันสาหัสยิ่ง หากแม้น...ผู้เยาว์กังวล...มันทนไม่ได้"

"โกวเนี้ยน้อย เจ้ายังสงสัยเรา ?"

"ผู้เยาว์มิได้"

"เจ้าสงสัยเราชัด ๆ ยังกล้าปฏิเสธอีก ? เฮอะ เจ้ามิใช่กลัวมันเจ็บปวด

เจ้าทดลองเองเถิด เจ้าสมควรทราบ จะทดลองอย่างไรกระมัง ?”

“ขอเรียนถามผู้อาวุโส นี่เป็นยาทาภายนอกกระมัง ?”

“ใช่ ทาภายนอก แต่มีสรรพคุณช่วยรักษาอาการภายในด้วย เฮอะ หากเจ้าจะทดลองก่อน เล่าฮูจะระบุส่วนสัดและความลึก มิเช่นนั้น เฮอะ เฮอะ อย่ามีผู้ใดหวังรอดชีวิตได้”

“หากผู้เยาว์กระทำตามคำสั่งผู้อาวุโส ผู้อาวุโสก็ไม่มีโทสะหรือไร ?”

“ใช่ แต่เจ้าอย่าเพิ่งรีบร้อนรับปาก เนื่องเพราะส่วนสัดที่เล่าฮูระบุ เจ้าไม่แน่จะลงมือได้”

“ผู้อาวุโสโปรดระบุตำแหน่งมา !”

“แทงกระบี่ลงที่อกซ้าย ให้ลึกจนถึงปอด”

“ผู้เยาว์น้อมรับคำสั่ง”

พอได้ยินบ๊วยเล้งซึงรับคำโดยไม่ลังเล งักฮุ้นฮงพยายามยันกายขึ้นนั่งร้องเสียงเกรี้ยวกราด

“เล้งซึง...ไม่ได้...อย่าถูกผู้อื่น...เห็นท่านเป็น...คนโง่เขลา...ชีวิตของเรา...อยู่ในมือมัน...มันต้องการให้เราตาย...แม้นับว่า...ท่านไม่ยอมถูกมันหลอกลวง...กลั่นแกล้ง...เรายัง...คงต้อง...ตายอยู่นั่นเอง”

บ๊วยเล้งซึงประคองร่างที่โงนเงนจะล้มลงของงักฮุ้นฮงไว้ ส่งเสียงราบเรียบผิดคาดหมาย

“ในเมื่อข้าพเจ้าติดตามท่านลงมาในน้ำ ข้าพเจ้าก็มิได้ตั้งใจยังชีวิตเพียงลำพัง โบราณพังเพยไว้ นอกจากความตาย ไม่มีเภทภัยใหญ่ยิ่งกว่า แม้ถูกหลอกลวงกลั่นแกล้งก็นับว่าเป็นกระไรได้ ?”

งักฮุ้นฮงลืมตาด้วยความตื่นเต้นยินดี เขม้นมองบ๊วยเล้งซึงที่มีสีหน้าราบเรียบเป็นปกติแล้วกล่าว

“เพราะเหตุใด ?...ท่าน...เพราะเหตุใด ?...จึงต้องทำเช่นนี้ ?...ท่านยังมีบิดามารดา...ท่านทราบหรือไม่ ?”

“ตอนอยู่บ้านคักแกง้วน ท่านที่แบกภาระ ความแค้นของบิดามารดาและอาจารย์ ท่านพอจะวางเพลิงคลอกให้คักแกง้วน หนีออกมารับคมดาบของท่าน แต่ท่านกลับยินยอมตกลงไปในห้องคุมขังใต้ดิน แล้วท่านกระทำ

เพราะสาเหตุใดบ้าง ?"

งักฮุ้นฮงเบิ่งตามองบ๊วยเล้งซึง ไม่อาจหาวาจาตอบโต้ได้ บ๊วยเล้งซึงแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"เพราะข้าพเจ้าใช่หรือไม่ ? แม้ในใจท่าน จะมีเหตุผลเป็นร้อยเป็นพันเตือนสติท่านไว้ ไม่อาจมาชอบข้าพเจ้า ยิ่งไม่อาจมารักข้าพเจ้า แต่ทว่า ท่านยังหาเหตุผลหนึ่งมาช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้ ว่าข้าพเจ้าสวยงาม ไม่สมควรตายในมือคักแกง้วน ก้นบึ้งหัวใจท่านซ่อนกระไรไว้ ท่านเหตุใดไม่บอกข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าทราบกระจ่าง เฉกเช่นที่ทราบจิตใจข้าพเจ้า"

สองตาของงักฮุ้นฮงเบิ่งกลมกว้างกว่าเดิม เนิ่นนานให้หลัง จึงกล่าวด้วยความรันทด

"ข้าพเจ้า...หวังอย่างยิ่งว่า...สามารถเห็นท่านชัดเจนกว่านี้...ข้าพเจ้าเชื่อ...ท่านตอนนี้...ต้องยิ่งงาม..."

สองมือที่กุมไหล่งักฮุ้นฮงเน้นรุนแรงขึ้นกว่าเดิมทันที โพล่งด้วยความรุ่มร้อน

"นัยน์ตาท่าน...ไม่เห็นแล้ว..."

จบคำ ลนลานร้องด้วยความหวาดหวั่น

"ผู้อาวุโส มัน...ผู้เยาว์..."

งักฮุ้นฮงโพล่งสวนคำ

"ไม่ต้องวิงวอนมัน"

เสียงแผดหัวร่อเสียดประสาทผ่านพ้นไปแล้ว เสียงกระด้างเย็นชากล่าว

"ประเสริฐมาก เข้มแข็งเพียงพอ โกวเนี้ยน้อย รับนี่ไปพอกให้มัน นี่ยังมียาอีกเม็ดหนึ่ง ให้มันกลืนกินเสีย เฮอะ เฮอะ เล่าฮูกลับต้องการดูความเข้มแข็งของมัน จะเป็นจริงหรือมารยากันแน่ ?"

งักฮุ้นฮงไม่เห็น บ๊วยเล้งซึงรับกระไรมาหรือไม่ ? แต่แสดงว่าบ๊วยเล้งซึงรับยาภายนอกและภายในมาแล้ว

"ผู้อาวุโส นี่...นี่..."

งักฮุ้นฮงโพล่งขึ้น

"ให้เรา มอบยาให้เรา"

บ๊วยเล้งซึงกล่าวด้วยความหวาดหวั่น

"ข้าพเจ้ากลัว มันจะเพิ่มความเจ็บปวดทรมานแก่ท่าน"

งักฮุ้นฮงรวมกำลังกล่าว

"หากมันต้องการทำเยี่ยงนี้ ท่านขัดขวางมันได้ ? ให้เรา...เถิด"

ที่งักฮุ้นฮงบอกมาเป็นความสัตย์จริง บ๊วยเล้งซึงที่เติบใหญ่ในสิ่งแวดล้อมสมบูรณ์พูนสุขมาตลอดชีวิต เป็นครั้งแรกที่ได้รู้สึกถึงเรื่องราว มิอาจเป็นตัวของตัวเอง ความเป็นความตายอยู่ในเงื้อมมือผู้อื่น จนนางไม่อาจดิ้นรนขัดขืนได้ นางคิดจะร่ำไห้ แต่น้ำตาคล้ายเหือดแห้งไปแล้ว

บ๊วยเล้งซึงมองสีหน้าเจ็บปวดรวดร้าวของงักฮุ้นฮงด้วยความหวาดหวั่นส่งเสียงสั่นเครือ

"หากแม้น...ท่านกินแล้ว...ยิ่งเจ็บปวด...จะทำอย่างไร ?"

งักฮุ้นฮงฝืนยิ้มด้วยความรันทดตอบ

"มิเป็นไร...เรา...ยังทนได้...ให้เรา...เถิด"

บ๊วยเล้งซึงลังเลอยู่เนิ่นนาน ในที่สุด คีบยาเม็ดไปริมฝีปาก งักฮุ้นฮงรู้สึก นิ้วของนางเย็นยะเยียบและสั่นระริกอยู่

ยาเม็ดโตประมาณเม็ดพุทรา พอเข้าปากละลายทันที ความเย็นชุ่มฉ่ำอันรุนแรง แผ่กระจายจากปลายลิ้นลงลำคอ คลี่คลายความร้อนระอุดั่งมีไฟเผาผลาญอวัยวะภายในอย่างรวดเร็ว ความเจ็บปวดรวดร้าวที่เสียดกระดูกแทงจิตใจ ทุเลาไปอย่างรวดเร็ว

จากความผ่อนคลายอาการเจ็บปวดรวดร้าวบนใบหน้าของงักฮุ้นฮง บ๊วยเล้งซึงทราบ ยาครั้งนี้มีสรรพคุณแล้ว นางรีบเทยาผงไปบนปากแผลตามร่างงักฮุ้นฮงโดยเร็ว

งักฮุ้นฮงพริ้มตาพักผ่อนชั่วครู่ จึงลืมตาที่มีประกายอ่อนล้า เพ่งมองหน้างามสะคราญของบ๊วยเล้งซึง ที่ยังมีเค้าหวาดหวั่นขวัญเสีย ถอนใจยาวแล้วกล่าว

"ในที่สุด ข้าพเจ้าได้เห็นท่านอีกแล้ว"

"ยังเจ็บปวดหรือไม่ ?"

"ความเจ็บปวดทางผิวกาย ข้าพเจ้าทนทานได้ ที่ยากจะทน คือความ

เจ็บปวดของหัวใจ”

“ท่านปวดในหัวใจ ?”

บ๊วยเล้งซึงโพล่งด้วยความหวาดหวั่นลนลาน งักฮุ้นฮงผงกศีรษะหนัก ๆ เป็นที่รับคำ บ๊วยเล้งซึงจึงรีบถามต่อ

“กินยาแล้วจึงเจ็บปวดหรือไร ?”

“มิใช่ เป็นได้เห็นท่านแล้วจึงเจ็บปวด”

บ๊วยเล้งซึงเข้าใจความรู้สึกของงักฮุ้นฮง นางแย้มยิ้มอย่างเปิดเผยกล่าว

“ชีวิตยืนยาวเป็นร้อยปี ในที่สุดยังคงต้องตาย ชาวโลกจะมีสักกี่คนที่สามารถมีความรู้สึก ตายโดยไม่สำนึกเสียใจ เช่นดั่งข้าพเจ้ารู้สึกในตอนนี้ ท่านสมควรปีติยินดีแทนข้าพเจ้าจึงถูก”

งักฮุ้นฮงกำมือที่เย็นเฉียบของบ๊วยเล้งซึงแนบแน่น ลำคอตีบตันไม่อาจส่งเสียง แต่มีเสียงกระด้างเย็นชาดังขึ้นแทน

“เด็กน้อย รำพันความในใจจบสิ้นแล้วหรือไม่ ?”

หลังจากความเจ็บปวดทรมาน ทั้งภายนอกภายในบรรเทาเบาบางแล้ว งักฮุ้นฮงมิเพียงสามารถเห็นชัดเจน ได้ยินกระจ่างเท่านั้น ยังแยกแยะออกว่าผู้ส่งเสียงอยู่ในที่ใดด้วย

เบือนหน้ามองไปที่ต้นเสียง เห็นชายชราเสื้อสีน้ำตาล นั่งอยู่ในระยะห่างกว่าสองวา

ชายชราที่นั่งพิงผนังศิลา ผมขาวโพลนทั้งศีรษะ ใบหน้ามีรอยย่นซับซ้อน ผ่ายผอมเหลือหนังหุ้มกระดูก สองตาลึกลงในเบ้า มีประกายกราดเกรี้ยวคมวาว มองปราดแรก ให้ความรู้สึกต่อผู้คนว่า เผชิญกับภูตผีปิศาจแล้ว

งักฮุ้นฮงพิจารณาชายชราอยู่เนิ่นนาน จึงฉุดบ๊วยเล้งซึงทรงกายขึ้นยืน ส่งเสียงช้า ๆ

“ท่านเป็นผู้ใด ?”

ชายชราเค้นเสียงเย็นยะเยียบ

“เล่าฮูกักตัวอยู่ในถ้ำนี้มายี่สิบกว่าปี ลืมชื่อแซ่ของตัวเองไปเนิ่นนานแล้ว”

งักฮุ้นฮงกวาดตามองไปรอบข้างช้า ๆ

มันเป็นถ้ำที่มีอาณาบริเวณห้าหกสิบวา ลำน้ำที่ไหลเข้ามาในภูเขา กิน

บริเวณถึงหนึ่งในสามของถ้ำ เพดานช่วงสูงสุดประมาณหกวา ช่วงต่ำสุดประมาณสามวา อากาศในถ้ำอับชื้นอย่างยิ่ง

งักฮุ้นฮงกับบ๊วยเล้งซึ่งตอนนี้ยืนหันหลังให้กับสายน้ำ พื้นที่ยืนห่างจากริมน้ำห้าหกเชียะ ส่วนชายชราผมขาว นั่งอยู่ทางขวามือประมาณสองวา ทางซ้ายมือชายชราประมาณสี่วา มีปากถ้ำกว้างสองวา พอจะให้สามคนเดินเคียงกันเข้าไป ในถ้ำเป็นทางโค้ง อยู่ทางนอกไม่มีปัญญามองเห็นภายในได้

วาสนาในเคราะห์

หลังจากงักฮุ้นฮงพิจารณาถ้ำโดยละเอียด เบือนสายตากลับมาที่ใบหน้าชายชรา อีกครั้ง ส่งเสียงเชื่องช้า

"ใบหน้าของท่านแม้จะขาดสีเลือดไปบ้าง แต่ต้องไม่ใช่เพราะถูกกักอยู่ในสถานที่นี้เนิ่นนานแน่"

ชายชราโพล่งด้วยความตระหนกเล็กน้อย

"เจ้าหมายความเล่าฮู..."

"ได้สัมผัสแสงอาทิตย์อยู่เสมอ"

"เจ้าเข้าใจ ชั้นใต้ภูเขานี้ยังมีทางออกอื่น ๆ ?"

"ผู้แซ่งักมีความเข้าใจเช่นนี้จริง"

ชายชรามิได้รับหรือปฏิเสธ เปลี่ยนเรื่องขึ้น

"เด็กน้อย เจ้ารุ่มร้อนจะหาทางออกใช่หรือไม่ ?"

"ท่านมีเจตนาแน่ชัด ไม่ต้องการให้เราสมใจดั่งปรารถนา"

ชายชราแค่นเสียงเย็นชาสองครา แล้วเปลี่ยนเรื่องอีก

"ดาบที่ริมน้ำเป็นของเจ้า ใช่หรือไม่ ?"

งักฮุ้นฮงงุนงงวูบ รีบเบือนหน้ากวาดตามองหา เห็นดาบสวรรค์อยู่บนพื้น

ห่างจากชายน้ำประมาณสามเชียะจริง ๆ เมื่อครู่เนื่องจากมองแต่ทางตรง จึงมิได้พบเห็นดาบคู่ชีวิตเล่มนี้ ยังเป็นปกติสมบูรณ์อยู่

บ๊วยเล้งซึ่งหันกายหมายจะไปหยิบมา งักฮุ้นฮงฉุดแขนนางไว้ สั่นศีรษะกล่าว

"มิต้องรุ่มร้อนในตอนนี้"

ชายชราแค่นเสียง

"มีอาวุธอยู่กับมือ มิใช่ยิ่งเข้มแข็ง ?"

"เพียงมีขวัญเข้มแข็ง แต่คลี่คลายปัญหาไม่ได้"

"มิได้ทดลอง เจ้าแน่ใจได้อย่างไร ไม่สามารถคลี่คลายปัญหาได้ ?"

"หากสามารถคลี่คลายปัญหา ท่านจะทิ้งมันไว้ที่นั่นให้พวกเรามีโอกาสไปหยิบมาหรือไร ?"

ชายชราผงกศีรษะชมเชย

"เด็กน้อย เจ้าฉลาดปราดเปรื่องมาก เจ้ายังมิได้บอกเรา มันใช่เป็นของเจ้าหรือไม่ ?"

"เป็นของข้าพเจ้าเอง"

"เจ้าเข้าใจ มันเป็นดาบดีหรือไม่ ?"

"มิเพียงผู้แซ่งัก เห็นว่ามันเป็นดาบดีเท่านั้น ชาวยุทธ์ทั้งแผ่นดิน ต่างเห็นมันเป็นดาบดีเช่นกัน"

"เนื่องเพราะมีชาวยุทธ์มากหลายช่วงชิงมัน ใช่หรือไม่ ?"

"ถูกแล้ว"

"ตามที่เจ้าบอกดั่งนี้ ในสายตาของชาวยุทธ์ นับได้ว่าเป็นอาวุธวิเศษยากจะแสวงหา ?"

"ถูกแล้ว"

"ในเมื่อเป็นอาวุธวิเศษ ของวิเศษในแผ่นดิน ผู้มีบุญวาสนา หรือผู้สามารถใช้มันอย่างดีมีคุณค่า จึงจะรับเป็นสมบัติได้ เจ้ามีความเข้าใจ เจ้าสามารถใช้มันให้สมคุณค่าหรือไม่ ?"

งักฮุ้นฮงเดาความคิดของชายชราไม่ออก ใคร่ครวญอยู่ชั่วครู่จึงตอบ

"มันตอนนี้เป็นกรรมสิทธิ์ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าใช้มันในทางดีงาม ให้

มันได้เปล่งประสิทธิภาพสูงสุด แต่ไม่มีความสามารถ ถนอมรักษามันเช่นดั่งอาจารย์ผู้ล่วงลับ”

ใบหน้าที่เหลือหนังหุ้มกระดูก เย็นชากระด้างของชายชรา มีความตื่นเต้นสงสัยขึ้นเป็นครั้งแรก พึมพำคำ ‘อาจารย์ผู้ล่วงลับ’ หลายครั้งครา แล้วสีหน้าคืนสู่ปกติอีกครั้ง ส่งเสียงกระด้างเย็นชากว่าเดิม

“เยี่ยงไรจึงนับว่า มีความสามารถใช้มันให้สมคุณค่า ?”

“ใช้มันโดยไม่ให้มันต้องสัมผัสผิวกาย หั่นเนื้อ ฟันกระดูก”

“อย่างนี้หมายความว่า ที่เจ้าฝึกคือหลักวิชาดาบสวรรค์อันแท้จริง ?”

“ถูกแล้ว”

บ๊วยเล้งซึงกระตุกชายแขนเสื้องักฮุ้นฮงเบา ๆ เป็นทีไม่ให้มันบอกเล่าตามตรง

งักฮุ้นฮงหันมองบ๊วยเล้งซึงพลางกล่าว

“มันเป็นผู้เชี่ยวชาญ”

ชายชราทรงกายขึ้นช้า ๆ กล่าว

“เล่าฮูเป็นผู้เชี่ยวชาญ แต่ทว่า กระบวนท่าดาบสวรรค์ของเจ้า เล่าฮูไม่รู้จัก ดังนั้น...”

เขม้นมองหน้างักฮุ้นฮงแน่วนิ่ง มิได้กล่าวจนจบความ งักฮุ้นฮงจึงกล่าวอย่างเปิดเผย

“ท่านต้องการรู้จัก กระบวนท่าดาบที่ผู้แซ่งักฝึกมา ?”

“ใช่ และเล่าฮูก็ไม่ฝึกของเจ้าเปล่า หลังจากเจ้าบอกกระบวนท่าดาบมาแล้ว เล่าฮูรักษาอาการบาดเจ็บของเจ้าทุเลา ยังปล่อยเจ้าไปจากสถานที่นี้ด้วย”

“หากผู้แซ่งักไม่เห็นพ้อง ?”

ชายชราแค่นหัวร่อเสียงเย็นยะเยียบชั่วครู่ จึงกล่าว

“เด็กน้อย เล่าฮูเชื่อว่า เจ้าต้องเห็นพ้องแน่ เล่าฮูมีความมั่นใจเช่นนี้”

งักฮุ้นฮงหันมองบ๊วยเล้งซึงด้วยความกังวล แล้วกล่าว

“ที่ว่ามั่นใจของท่าน คือกระไรกันแน่ ?”

“เล่าฮูทราบเจ้ากังวลกระไร ?”

สีหน้างักฮุ้นฮงเปลี่ยนแปรทันที ร้องด้วยความรุ่มร้อน

“ท่าน...ท่าน...”

“เล่าฮูต้องไม่แตะต้องโกวเนี้ยน้อยแม้สักขุมขนหนึ่ง และแม้นับว่าเจ้าตายไป เล่าฮูก็ปล่อยนางให้จากไปโดยปลอดภัย เด็กน้อย เจ้าแสดงความแกล้วกล้าของเจ้าอยู่เสมอมา แต่เล่าฮูพานไม่เชื่ออาถรรพณ์ วันนี้เล่าฮูจะสู้กับเจ้าให้ถึงที่สุด”

งักฮุ้นฮงแค่นหัวร่อกล่าว

“หากท่านไม่ทำอันตรายต่อนางจริง แม้นับว่าผู้แซ่งักตายในฝีมือท่านก็ยังชมว่าท่านเป็นชายชาตรีที่แท้จริง”

ดวงตาชายชราเป็นประกายแวววาวกว่าเดิม เขม้นมองงักฮุ้นฮงแน่วนิ่งอยู่เนิ่นนาน จึงแค่นเสียงเย็นชา

“เด็กน้อย เล่าฮูก็ไม่เอาเปรียบเจ้า หากเล่าฮูไม่มีปัญญา ให้เจ้าวิงวอนขอชีวิต เล่าฮูมิเพียงรับผิดชอบรักษาอาการบาดเจ็บทั้งภายนอกภายในของเจ้าทุเลาเป็นปกติเท่านั้น ยังจะถ่ายทอดวิทยายุทธ์ที่ฝึกมาในชั่วชีวิตแก่เจ้าด้วยมิเช่นนั้น เล่าฮูมิเพียงต้องการวิชาดาบของเจ้า ยังต้องการชีวิตเจ้าด้วย !”

“ท่านเพียงชี้แนะทางออกให้พวกเรา พวกเราก็ขอบพระคุณสุดซึ้งแล้ว”

“เล่าฮูย่อมส่งพวกเจ้าออกไป แต่ไม่ต้องให้พวกเจ้าขอบคุณ เนื่องเพราะพวกเราพนันกัน เดิมพันของเจ้าคือชีวิตตัวเอง”

“ตกลง !”

บ๊วยเล้งซึงถามด้วยความหวั่นกังวล

“อาการทั้งภายนอกภายในของท่านยังไม่ทุเลา ท่านจะพนันอย่างไร ?”

“วางใจ ข้าพเจ้าต้องชนะแน่”

“ท่าน...ชนะด้วยวิธีใด ?”

งักฮุ้นฮงฝืนยิ้มตอบ

“มิว่าชนะด้วยวิธีใด ขอเพียงยังมีลมหายใจ ข้าพเจ้าทราบว่า ต้องเป็นฝ่ายชนะพนัน”

“ความแค้นของบิดาอาจารย์ เป็นพลังหนุนให้ท่านหรือไร ?”

“ข้าพเจ้าสมควรตายแต่เมื่อห้าปีก่อนแล้ว ข้าพเจ้ามิได้ตายไป ก็เพราะจิตใต้สำนึกนี้เป็นพลังหนุน บัดนี้ยังมีท่านอีก พลังหนุนของข้าพเจ้ายิ่งเข้มแข็งกว่า

ขอเพียงมันมิใช่มีเจตนาสังหาร ข้าพเจ้าต้องไม่ตายไปได้แน่นอน”

ชายชราโพล่งสวนคำมาทันที

“ขอเพียงเจ้าไม่แผดร้องครวญคราง วิงวอนขอชีวิต เล่าฮูต้องไม่ฆ่าเจ้าแน่”

“เริ่มในบัดนี้เลยหรือไม่ ?”

“ก็ได้”

บ๊วยเล้งซึงอดมิได้ ต้องโพล่งด้วยความหวาดหวั่นพรั่นพรึงอีกครา

“ข้าพเจ้า...กังวลท่านจะทนไม่ได้”

งักฮุ้นฮงขบกรามแค่นเสียง

“เล้งซึง เพื่อข้าพเจ้าและเพื่อท่าน มิว่าอยู่ในสถานการณ์เยี่ยงไร ท่านต่างอย่าเกี่ยวข้องข้าพเจ้า”

ใบหน้าบ๊วยเล้งซึง ซีดขาวด้วยความหวาดหวั่น เหม่อมองงักฮุ้นฮง โดยไม่อาจส่งเสียงได้อีกแล้ว

งักฮุ้นฮงปลอบนางเบา ๆ

“มิต้องกลัว พายุฝนย่อมผ่านให้ฟ้าแจ่มใสได้แน่”

ดวงตาบ๊วยเล้งซึงมีหยาดน้ำเอ่อคลอ กล่าวด้วยความเจ็บช้ำ

“ท่าน...ยังมาปลอบใจข้าพเจ้า ?”

“เล้งซึง รับปากข้าพเจ้า หากท่านไม่เข้มแข็งเพียงพอ ข้าพเจ้าอาจจะไม่สามารถทนทานต่อไปได้จริง ๆ รับปากข้าพเจ้ามา”

ในที่สุด น้ำตาบ๊วยเล้งซึงหลั่งลงเป็นเส้นสาย ผงกศีรษะส่งเสียงเครือ

“ข้าพเจ้ารับปากท่าน”

ชายชราสืบเท้าเข้ามาหางักฮุ้นฮง พลางส่งเสียง

“เด็กน้อย สั่งเสียเสร็จสิ้นแล้วหรือไม่ ?”

งักฮุ้นฮงผงกศีรษะ ชายชรากล่าว

“พวกเราประลองฝ่ามือก่อน”

“ผู้เยือนแล้วแต่ผู้เหย้า”

“เจ้ายังมีกำลังพอประลองฝ่ามือ ?”

“ข้าพเจ้ามีทางเลือกหรือไร ?”

ชายชรางุนงงไปวูบ พลันตะเบ็งเสียงหัวร่อดัง ๆ

“ฮา ฮา...เจ้าไม่มีทางเลือกจริง ๆ”

ขาดคำ ตวาดด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“จู่โจมเข้ามาได้”

งักฮุ้นฮงสูดลมหายใจลึก ๆ เกร็งกำลังใส่ฝ่ามือ ฟาดใส่ชายชราผมขาวที่อยู่ไกลกว่าสองวา พลังทะลักพร้อมกับเสียงตวาด แต่ลมปราณในจุดศูนย์ทะลักขึ้นมาไม่ถึงครึ่ง พลันสะดุดลงในกลางคัน สีหน้างักฮุ้นฮงต้องบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวดรวดร้าวทันที

แสดงแน่ชัดว่า ชายชราผมขาวทราบอยู่ก่อน เมื่องักฮุ้นฮงฟาดฝ่ามือจู่โจมจะมีผลอย่างไรเกิดขึ้น ดังนั้นมันจึงยืนอยู่ในที่เดิมไม่เคลื่อนไหวเลย

บ๊วยเล้งซึงพอเห็นต้องตระหนกยิ่ง พุ่งขวับเข้ามาข้างกายงักฮุ้นฮง สองมือประคองสองไหล่ เพ่งมองพลางร้องด้วยความรุ่มร้อน

“ใช่ปวดแปลบอย่างยิ่งหรือไม่ ? บอกข้าพเจ้า เจ็บปวดในที่ใด ?”

ไม่รอให้งักฮุ้นฮงตอบโต้ ชายชราผมขาวชิงส่งเสียงก่อน

“เด็กน้อย บอกกับนางเถิด ความเจ็บปวดของเจ้าพอจะลดทอนลงบ้าง ขอเพียงความเจ็บปวดบรรเทา แพ้ชนะจะนับเป็นความสำคัญใด ?”

สีหน้าบ๊วยเล้งซึงเปลี่ยนแปรทันที หันขวับไปถลึงจ้องชายชรา แค่นเสียงด้วยโทสะ

“วาจาของท่านหมายความอย่างไร ?”

ชายชราแค่นเสียงเย็นชา

“ความหมายของเล่าฮู รวบรัดชัดเจนมาก มันเพียงอ้าปากส่งเสียง ก็นับว่าแพ้พนันแล้ว”

สีหน้าบ๊วยเล้งซึงเขียวคล้ำ แค่นเสียงจากไรฟัน

“ท่านมิใช่เพียงตกลง มันไม่ส่งเสียงวิงวอนต่อท่านเท่านั้น ?”

“ส่งเสียงก็เป็นการวิงวอน เนื่องเพราะแสดงว่ามันทนไม่ได้แล้ว !”

“เฮอะ นับเป็นวาจาดื้อด้านไร้เหตุผลที่สุด”

“ผู้เยือนต้องแล้วแต่ผู้เหย้า โกวเนี้ยน้อย เราเป็นเจ้าของสถานที่นี้ เราว่าอย่างไรย่อมต้องเป็นอย่างนั้น !”

สองมือที่ประคองไหล่งักฮุ้นฮง ประคองให้มันนั่งลงด้วยความระมัดระวัง งักฮุ้นฮงในตอนนั้น มีเหงื่อเย็นเยียบทะลักมาจนเสื้อผ้าเปียกชุ่มโชก หากมิใช่แข็งใจสะกดกลั้นลมปราณไว้ ต้องไม่มีปัญญาทนทานความปวดแปลบที่คล้ายเข็มแหลมทิ่มแทงอยู่ทั่วสรรพางค์กาย ส่งเสียงครวญครางไปเสียนานแล้ว

เมื่อจัดให้งักฮุ้นฮงนั่งเรียบร้อยแล้ว บ๊วยเล้งซึงหันขวับไปหาชายชรา มือซ้ายกุมกระบี่ยาวแนบแน่น มือขวาเคลื่อนมาที่ด้ามกระบี่

ชายชราเพ่งมองบ๊วยเล้งซึงพลางถาม

"เป็นไร ? โกวเนี้ยน้อย คิดจะลงมือ ?"

"นี่เป็นท่านคุกคามเราเอง"

"เราขอเตือนเจ้า อย่าได้ลงมือเป็นอันขาด หากขันติของมันมั่นคงพอ มันยังมีโอกาสชนะเรารักษาชีวิตไว้ได้ หากเจ้างมงายมาลงมือ มันย่อมต้องตายแน่นอน"

บ๊วยเล้งซึงถลึงจ้องชายชราจนหางตาแทบฉีกขาด ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าว

"เรายินยอมติดตามมันไปในปรภพ ก็ไม่ยอมเพิ่งตาดูมันถูกอสูรเฒ่าเคี่ยวเข็ญทรมานตามอำเภอใจ"

ขาดคำสืบเท้า คุกคามเข้าหาชายชราอย่างประสงค์ร้าย

สีหน้าชายชราเคร่งเครียดเป็นอย่างยิ่ง แค่นเสียงเย็นชา

"เล่าฮูพนันชีวิตกับมัน มันมิใช่ไม่มีโอกาสได้ชัยแม้สักน้อยนิด"

บ๊วยเล้งซึงตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ผู้ใดเชื่อวาจาของท่าน ?"

"อย่างน้อย งักฮุ้นฮงยังเชื่ออยู่บ้าง มิเช่นนั้น มันต้องไม่พนันกับเล่าฮู"

ฝีเท้าบ๊วยเล้งซึงชะลอลงเล็กน้อย ส่งเสียงเย็นชา

"ตอนแรกมันยังไม่ทราบเลย ว่าอสูรเฒ่าหลอกลวงมัน"

"หากมันแน่ใจว่าเล่าฮูหลอกลวงมัน มันสมควรเอ่ยปากเสียนานแล้ว เหตุใดยังต้องพยายามสะกดกลั้นอยู่ ?"

บ๊วยเล้งซึงต้องชะงักเท้าไว้แล้ว ตอนนั้น นางอยู่ห่างกับชายชราเพียงหกเชียะ เป็นระยะเหมาะกับการจู่โจมยิ่ง

เมื่อบ๊วยเล้งซึงชะงักฝีเท้าไว้ ชายชราต้องลอบระบายลมจากปากยาว ๆ

แค่นหัวร่อกล่าว

“ท่านทราบหรือไม่ มันเหตุใดจึงยินยอมเชื่อ เล่าฮูพนันกับมันด้วยความจริงใจ โดยไม่ยอมเชื่อว่าเล่าฮูจะหลอกลวงมัน ?”

บ๊วยเล้งซึงหันมองงักฮุ้นฮง เห็นริมฝีปากของมันเม้มเป็นเส้นตรง ใบหน้าซีดขาวจนเขียว ร่างส่ายไปมาไม่หยุดนิ่ง เป็นสภาพพร้อมที่จะสลบไสลล้มลงไป

ชายชรากล่าวต่อด้วยเสียงเย็นชา

“เล่าฮูทราบ เนื่องเพราะมันมีความแค้น ที่ถูกสังหารทั้งตระกูลยังมิได้ชำระล้าง แค้นที่ฆ่าอาจารย์ยังมิได้ทดแทน ขอเพียงมันยังมีลมหายใจ มันก็ต้องกัดฟันสะกดกลั้นใจต่อไป โกวเนี้ยน้อย เจ้าสมควรเข้าใจมันกระจ่างกว่าเราจึงถูก”

ดวงตาบ๊วยเล้งซึงมีหยาดน้ำเอ่อคลออีกครา เขม้นมองชายชราพลางกล่าว

“ผู้อาวุโส ท่าน...ในเมื่อท่านเข้าใจความรู้สึกของมัน ท่าน...จะหักใจทรมานมันได้อีก ?”

“แต่ละคน ต่างมีความคับแค้นของตัวเอง หากมันมีความเข้มแข็งจริงมันก็สมควรสะกดกลั้นถึงวาระสุดท้าย วิงวอนขอความเวทนาจากผู้อื่น นับเป็นความเข้มแข็งได้ ?”

ร่างที่จำเดิมส่ายโงนเงนของงักฮุ้นฮง พลันเหยียดตรงขึ้นอีกครั้ง แสดงว่าวาจาเย้ยหยันเหน็บแนมของชายชรา ปรากฏประสิทธิภาพให้เห็นแล้ว

บ๊วยเล้งซึงยังวิงวอนไม่ยอมเลิกรา

“ผู้อาวุโส ขอเพียงท่านยื่นมือ สถานการณ์คับแค้นของมัน มิใช่คลี่คลายไปได้หรือไร ?”

“เล่าฮูลั่นปากแล้ว ต้องปฏิบัติตามเสมอมา”

บ๊วยเล้งซึงเลิกคิ้วสูงชัน ตวาดสุดเสียง

“ท่าน...ท่าน...”

“เป็นไร ? เจ้าไม่เคยวิงวอนผู้คน ?”

“จะสังหารให้ตายเป็นเรื่องง่ายมาก เราโกวเนี้ยวิงวอนท่านเช่นนี้ ท่านถึงกับอำมหิตโหดเหี้ยม จนไม่หวั่นไหวสักน้อยนิด ท่าน...เข้าใจเราโกวเนี้ยกลั่นแกล้งได้ง่ายดาย ?”

“ยังคงเป็นคำเดิม เล่าฮูลั่นปากแล้วต้องปฏิบัติตามเสมอมา หากเจ้าเด็กแซ่งักมีความเข้มแข็งจริง สะกดกลั้นทนทานต่อไปได้ ถึงตอนนั้น อาจบางทีเล่าฮูต้องเป็นฝ่ายวิงวอนพวกเจ้าบ้างแล้ว เฮอะ เฮอะ...”

แค่นหัวร่อชั่วครู่แล้วกล่าวต่อไป

“กลัวแต่มันทนทานต่อไปไม่ได้ !”

บ๊วยเล้งซึงพยายามสะกดกลั้นเพลิงโทสะไว้ แค่นเสียงถาม

“ยังต้องทนอีกนานเท่าใด จึงนับว่าผ่านด่านแรกได้ ?”

ชายชราเหลือบตามองเพดานถ้ำ ลอบนับเวลาในใจแล้วตอบ

“ประมาณสามชั่วยาม (หกชั่วโมง) คงจะได้”

บ๊วยเล้งซึงตะลึงลานไปวูบ ร้องด้วยความตระหนก

“ว่ากระไร ? ยังต้องนานถึงสามชั่วยาม ?”

“ใช่”

“ไฉนยาวนานปานนั้น ?”

“ต้องนานปานนั้นเอง จะทนรอดูหรือไม่ แล้วแต่ความพอใจของเจ้า”

บ๊วยเล้งซึงต้องสูดลมหายใจลึก ๆ หลายครั้ง เพื่อสะกดกลั้นเพลิงโทสะที่จะระเบิดออกมา ส่งเสียงหนัก ๆ

“ได้ ! เราจะรอสามชั่วยาม”

ขาดคำหันกาย เดินกลับมาที่ข้างงักฮุ้นฮง นั่งลงที่ด้านหลังมัน

เวลารอคอยด้วยความตื่นเต้น มักจะผ่านไปเชื่องช้าผิดธรรมดา เค้าหน้าเจ็บปวดรวดร้าวของงักฮุ้นฮง ยังเป็นเช่นเดิมดั่งเวลาที่คล้ายหยุดลง มิเพียงไม่เห็นบรรเทาลงสักเล็กน้อยเท่านั้น กลับยิ่งรุนแรงกว่าเดิมเสียอีก

บ๊วยเล้งซึงผุดลุกผุดนั่งด้วยความกระวนกระวาย วนเวียนอยู่รอบข้างงักฮุ้นฮงมิทราบกี่รอบแล้ว

หลังจากสะกดกลั้นมาเป็นเวลากว่าสองชั่วยาม ความปวดแปลบของงักฮุ้นฮงคล้ายดั่งถึงที่สุดแล้ว สองเท้าที่นั่งขัดสมาธิ ชาแข็งจนไม่อาจเคลื่อนไหว คว่ำโครมลงกับพื้น ร่างยังสั่นระริกตลอดเวลาอีกด้วย

บ๊วยเล้งซึงเบือนสายตาไปที่ชายชราอีกครั้ง แต่สายตาชายชราเขม้นมองหน้างักฮุ้นฮงแน่วนิ่ง ทั้งยังสืบเท้าเข้าหางักฮุ้นฮงโดยไม่รู้ตัว มิได้สนใจไปถึงบ๊วยเล้งซึงที่ถลึงจ้องมันด้วยความเดือดดาล

บ๊วยเล้งซึงพลันชักกระบี่ออกจากฝัก ดวงตาเป็นประกายอำมหิตแวววาว สืบเท้าเข้าหาชายชราทีละก้าว

ชายชราเขม้นมองงักฮุ้นฮงแน่วนิ่งไม่กะพริบ เหงื่อหลั่งไหลจากศีรษะเป็นเส้นสาย ไม่ได้ยินเสียงชักกระบี่ของบ๊วยเล้งซึงเลย แน่นอน ย่อมยิ่งไม่สนใจสังเกตบ๊วยเล้งซึงที่มีสีหน้าเหี้ยมอำมหิตต้องการปลิดชีวิตมัน

สีหน้าของชายชรา สร้างความงุนงงต่อบ๊วยเล้งซึงจนตะลึงลาน

ชายชราเดินมาจนถึงข้างกายงักฮุ้นฮงจึงหยุดลง เหงื่อเม็ดโป้ง ๆ หลั่งไหลลงมาไม่ขาดสาย มันถึงกับคล้ายไม่รู้สึกตัวเลย

ร่างที่สั่นระริกอย่างรุนแรงของงักฮุ้นฮง เป็นไปร่วมครึ่งชั่วยาม จึงเริ่มช้าลงทีละน้อย จากนั้นจึงหยุดโดยสิ้นเชิง

อีกช่วงเวลาหนึ่งผ่านพ้น ร่างที่ฟุบกับพื้นค่อย ๆ เหยียดตรงขึ้นมา เค้าหน้าเจ็บปวดรวดร้าวเริ่มสลายคลายไป ที่เกิดขึ้นตามมา เป็นเค้าอ่อนล้าระโหย

ยามเมื่อเค้าเจ็บปวดสูญสลายจากใบหน้าไป งักฮุ้นฮงลืมตาที่อ่อนล้าเหลือบมองบ๊วยเล้งซึงกับชายชราแวบหนึ่งแล้ว ระบายลมจากปากยาว ๆ หงายร่างนอนกับพื้นเคลิ้มหลับไปทันที

บ๊วยเล้งซึงตระหนกจนร้องขึ้น

“ท่านเป็นไรแล้ว ? ฮุ้นฮง ฮุ้นฮง...”

ชายชราระบายลมจากปากยาว ๆ พลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องกล่าว

“ฮา ฮา...เข้มแข็ง เข้มแข็ง เด็กน้อย เจ้าเป็นชายชาตรีที่เข้มแข็งเพียงพอ อี้กิวเทียนใช้ได้ มีสายตาแจ่มใส ฮา ฮา...ความแค้นจับจิตใจ ที่ฝังอยู่ในก้นบึ้งหัวใจของเล่าฮูมากว่ายี่สิบปี ในที่สุด ก็มีวันได้ตีแผ่แก่ฟ้าดินแล้ว ฮา ฮา...”

ชายชราตะเบ็งเสียงหัวร่อดังสนั่น แต่ดวงตากลับมีหยาดน้ำหลั่งไหลดั่งสายฝน สีหน้าเจ็บช้ำรันทดเป็นที่สุด

บ๊วยเล้งซึงไม่สนใจมัน นั่งยอง ๆ ลงไปเขย่าร่างงักฮุ้นฮง

ฝ่ามือโตใหญ่คู่หนึ่ง วางลงบนไหล่ทั้งสองของบ๊วยเล้งซึง ขู่ขวัญนางจนสะดุ้งตัวลอย พอเงยหน้าก็เห็นใบหน้าที่มีเค้าตื่นเต้นยินดี และยังมีคราบน้ำตาเปรอะเปื้อนเนืองนอง

"โกวเนี้ยน้อย ผ่านพ้นอันตรายไปแล้ว ปล่อยมันนอนเถิด นอนของมันตื่นนี้อย่างน้อยต้องหนึ่งวันหนึ่งคืน"

บ๊วยเล้งซึงทรงกายขึ้นช้า ๆ เหม่อมองใบหน้าซีดขาวของชายชรา ตะกุก-ตะกักถาม

"ท่าน...เป็นผู้ใดกัน ?"

ชายชราแย้มยิ้มอย่างนุ่มนวล ส่งเสียงนุ่มนวลเป็นครั้งแรก

"เรานามเงี้ยมคีเทียน เจ้าคงไม่รู้จักเรา แต่ฮุ้นฮงต้องรู้จักเราแน่ มันเป็นอัจฉริยะคนหนึ่ง"

บ๊วยเล้งซึงแม้ดูออก ชายชรามีความรักถนอมต่องักฮุ้นฮงโดยบริสุทธิ์จริงใจ แต่ความคลางแคลงสงสัยของนางยังคงไม่มีปัญญาคลี่คลาย จึงถามอีก

"ท่านคล้ายรักถนอมมันจริง ๆ แต่ทว่า...แต่ทว่า..."

เงี้ยมคีเทียนแย้มยิ้มสอดคำ

"ในเมื่อเรารักถนอมมันด้วยจริงใจ เหตุใดจึงทรมานมันใช่หรือไม่ ?"

ใบหน้าซีดขาวของบ๊วยเล้งซึงแดงระเรื่อ รีบผงกศีรษะรับคำ

"ข้าพเจ้าทราบ ใช้คำ 'อำมหิต' ต่อท่านผู้เฒ่าออกจะเป็นการขาดความเคารพยำเกรงไปบ้าง แต่ทว่า ข้าพเจ้ามีความคิดเห็นเช่นนี้อยู่จริง ๆ"

"คำ 'อำมหิต' อย่างไรยังรื่นหูกว่า 'อสูรร้าย' อยู่บ้าง"

"ข้าพเจ้า...ตอนนั้นกระวนกระวายจนแทบคลุ้มคลั่งจริง ๆ ดังนั้น...จึงโพล่งวาจาก้าวร้าวไปโดยไม่ทันยั้งคิด"

เงี้ยมคีเทียนตบบ่าบ๊วยเล้งซึงเบา ๆ หัวร่อกล่าว

"เล่าฮูหยอกล้อเจ้าเล่นดอก อย่าได้กระดากใจไปเลย ยี่สิบกว่าปีที่ผ่านเล่าฮูแทบจะลืม กระไรคือร่ำไห้ เยี่ยงไรคือหัวร่อ บัดนี้ นับว่าเล่าฮูได้หาจิตใจที่สูญหายไปเนิ่นนานปีคืนกลับมาแล้ว พวกเรานั่งลงเถิด เจ้ามีความคลางแคลงสงสัยเรื่องอันใด ถามมาได้เต็มที่ เล่าฮูยินดีบอกกับเจ้า เพราะวันนี้เราปีติ

ยินดีเหลือเกินจริง ๆ"

ทั้งสองทรุดกายนั่งที่ข้างงักฮุ้นฮง ซึ่งตอนนั้นกำลังหลับสนิทอยู่

บ๊วยเล้งซึ่งสะสางปัญหาในใจชั่วขณะ จึงถามขึ้น

"ท่านให้ยาใดมันกิน ?"

"กุยง้วนเอ๊กกึงตัง (ยาเม็ดเปลี่ยนกล้ามเนื้อคืนรากฐาน)"

"ยาเม็ดเปลี่ยนกล้ามเนื้อคืนรากฐาน เป็นยาของท่านปรุงเอง ?"

"มิได้ เล่าฮิวไหนเลยมีความเก่งกล้าสามารถปานนั้น มันเป็นยาศักดิ์สิทธิ์ที่รักษาอาการบอบช้ำภายใน ที่อาจารย์ผู้ล่วงลับศึกษาค้นคว้าจากยาเม็ดไต้ฮ้วมตังของเสียวลิ้มยี่ อาจารย์ผู้ล่วงลับทุ่มเทเวลากว่าครึ่งชีวิต เสาะแสวงหาสมุนไพรใบยามาจนครบ ก็เพียงปรุงได้หกเม็ดเท่านั้น ท่านกำนัลแก่เล่าฮูสองเม็ด"

"อาจารย์ของผู้อาวุโส คือผู้อาวุโสท่านใดในยุทธจักร ?"

"อิกซิมไต้ซือแห่งเสียวลิ้มยี่"

"อา...ไต้ฮ้วมตัง (คืนสู่รากฐานเดิม) ที่ผู้อาวุโสบอก ก็คือยาเม็ดที่ชาวยุทธ์ยกเป็นยาศักดิ์สิทธิ์ปานโอสถทิพย์ ใช่หรือไม่ ?"

เงี้ยมคีเทียนผงกศีรษะ

บ๊วยเล้งซึ่งมีสีหน้าคลางแคลงสงสัยอีกครา ถามช้า ๆ

"ผู้เยาว์เคยฟังว่า ไต้ฮ้วมตังมีสรรพคุณชุบชีวิตจากความตายได้ คนธรรมดากินแล้ว สามารถเพิ่มพูนพลังการฝึกปรือ แต่ยังไม่เคยได้ยิน ตอนรักษาอาการบอบช้ำจะมีความเจ็บปวดรวดร้าวปานนี้ ?"

"ใช่ ไต้ฮ้วมตังเป็นเช่นดั่งที่เจ้าบอกจริง ผู้บาดเจ็บบอบช้ำ กินแล้วไม่มีความเจ็บปวดทรมานเช่นนี้ นั่นเป็นปมเด่นของมัน และก็เป็นจุดอ่อนของมันด้วย เนื่องจากผู้บอบช้ำภายในกินแล้ว เพียงมีสรรพคุณรักษาอาการให้ทุเลาเท่านั้น"

หยุดเล็กน้อย ชายชราอธิบายต่อ

"อาจารย์ผู้ล่วงลับจึงมักรู้สึก ออกจะน่าเสียดายเกินไป จึงบังเกิดความคิดเปลี่ยนแปลงแก้ไข หมายฉวยเวลาที่คนเจ็บป่วย กินยารักษาอาการนั้น เพิ่มความเข้มแข็งให้แก่กระดูกกล้ามเนื้อ เพิ่มพลังการฝึกปรือให้แก่ผู้นั้น อุปมาดั่งพวกเรา ยามซ่อมแซมของสิ่งใด ถือโอกาสดัดแปลงแก้ไขไปด้วยเลย"

"อา...รักษาอาการบอบช้ำภายใน นับว่าเจ็บปวดทรมานเกินพอแล้ว เพิ่มการดัดแปลงแก้ไข มิใช่ยิ่งเจ็บปวดหรือไร ?"

เงี้ยมคีเทียนฝืนยิ้มตอบ

"ยิ่งเจ็บปวด ! คำยิ่งเจ็บปวดนี้ ไม่เพียงพอจะเปรียบเทียบกับความรู้สึกของผู้กินยาเลย ความปวดแปลบระดับนั้น คล้ายดั่งถูกหักกระดูก ถูกบิดอวัยวะภายใน"

บ๊วยเล้งซึงหันมองงักฮุ้นฮงที่หลับสนิทอยู่กับพื้นถ้ำแล้ว จึงถามเงี้ยมคี-เทียนบ้าง

"ผู้อาวุโสก็เคยกินยาเม็ดนี้ ?"

"ใช่ แต่เล่าฮูไม่มีความสะกดกลั้นทัดเทียมมัน ดังนั้นจำเป็นต้องกักตัวอยู่ในที่นี้ถึงยี่สิบกว่าปี โดยไม่กล้าออกไปทางภายนอก"

แหงนหน้าเหม่อมองเพดานถ้ำ ครุ่นคิดอยู่เนิ่นนานจึงรำพึงถึงความหลัง

"ยี่สิบกว่าปีก่อน เล่าฮูถูกทีหุย ทีเซี้ยงลอบประทุษร้าย ร่วงลงลำน้ำไหลเข้ามาที่นี่ อาการบอบช้ำภายใน ยังเบากว่ามันอยู่บ้าง เล่าฮูรีบกลืนยากุยง้วน-เอ๊กกึงตังเม็ดหนึ่ง แต่ผล...โอ..."

"ผลเป็นอย่างไร ?"

"ผลคือ เล่าฮูไม่อาจสะกดกลั้นทนทานความเจ็บปวดรวดร้าวระดับนั้นต้องส่งเสียงครวญครางออกมา จึงกลายเป็นผลเช่นดั่งวันนี้"

"ไฉนไม่อาจเอ่ยปากส่งเสียงได้ ?"

"หากพวกเราบาดเจ็บจนปวดแปลบจิตใจ แต่ไม่คิดจะส่งเสียงครวญครางพวกเราควรทำอย่างไร ?"

บ๊วยเล้งซึงครุ่นคิดตอบ

"สะกดกลั้นลมปราณไว้ ?"

"ถูกต้อง สำหรับคนที่ฝึกวิทยายุทธ์เช่นดั่งพวกเรา เสียงที่เปล่ง ก็คือลมปราณจากจุดศูนย์ สรรพคุณของยานั้นผนึกรวมอยู่ในลมปราณ หากสะกดกลั้นไว้ไม่ระบายออก มันจึงสามารถเปล่งอานุภาพแสดงสรรพคุณรักษาอาการบอบช้ำภายใน และเพิ่มพลังการฝึกปรือได้ มิเช่นนั้น แม้สรรพคุณรักษาอาการบอบช้ำยังคงมีอยู่ แต่จะเหลือข้อบกพร่อง ที่ไม่มีปัญญาลบล้างตลอด

กาลไว้ในร่างของผู้นั้น เฉกเช่นกับเราในตอนนี้เอง”

“หรือตอนนั้น ผู้อาวุโสไม่ทราบสรรพคุณนี้ของมัน ?”

“เราทราบ แต่เราไม่อาจทนทานความเจ็บปวดรวดร้าวระดับนั้น ดังนั้นเราจึงว่า มันเป็นอัจฉริยะยากจะแสวงหา”

บ๊วยเล้งซึงเพ่งมองเงี้ยงคีเทียนอยู่ชั่วครู่ จึงกล่าว

“จากประกายตาของผู้อาวุโส...”

“ดูออกว่าเรามีกำลังภายในสูงส่งอย่างยิ่ง ใช่หรือไม่ ?”

บ๊วยเล้งซึงผงกศีรษะมิได้ส่งเสียง

เงี้ยมคีเทียนสูดลมหายใจลึก ๆ พลันยกฝ่ามือขวาขึ้นฟาดไปยังผนังศิลาอยู่ห่างกว่าสองวา แลเห็นสะเก็ดหินปลิวกระจัดกระจาย ฝุ่นละอองคละคลุ้ง ผนังหินถูกพลังฝ่ามือกรีดเป็นร่องลึกร่วมสามนิ้ว ยาวสามเชียะ ตามรอยเรียบลื่นดั่งมีดคมกริบถากไปก็ปาน

บ๊วยเล้งซึงอดมิได้ต้องโพล่งชมเชย

“กำลังภายในของผู้อาวุโส ถึงระดับแตกตื่นขวัญเสียต่อผู้รับฟังแล้ว”

เสียงแหบพร่าดังขึ้นมา

“โกวเนี้ยน้อย เจ้าดูเราอีกครั้ง”

บ๊วยเล้งซึงเบือนสายตาจากผนังศิลา มาที่ใบหน้าเงี้ยมคีเทียนอีกครั้ง ต้องตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ หัวใจเต้นถี่เร็วปานรัวกลอง

เงี้ยมคีเทียนที่เมื่อครู่ยังคึกคักเข้มแข็ง ดวงตามีประกายคมกล้าแวววาว แต่ตอนนี้ กลายเป็นชายชรา ทีท่าอ่อนล้า ดวงตาฝ้าฟาง ไม่มีประกายหลงเหลือเลย

เงี้ยมคีเทียนมองหน้าที่แตกตื่นจนปากอ้าตาค้างของบ๊วยเล้งซึงแล้วกล่าว

“พลังฝ่ามือเมื่อครู่ของเรา มีอานุภาพที่น่ายำเกรง แต่ทว่า หากการจู่โจมในครั้งแรกของเรา ไม่สามารถพิชิตศัตรูพ่ายแพ้ หรือเรามีศัตรูไม่เพียงหนึ่งคน หลังจากจู่โจมครั้งแรกแล้ว ก็มีแต่งอมือให้ผู้คนฆ่าฟันเท่านั้น !”

“ไฉนเป็นเช่นนี้ได้ ?”

บ๊วยเล้งซึงรำพึงอย่างไม่ยอมเชื่อ เงี้ยมคีเทียนจึงกล่าว

“นี่เรียกว่า วาดพยัคฆ์ไม่คล้ายกลายเป็นสุนัข เราเมื่อครู่ จึงกระตุ้น

ท้าทายงักฮุ้นฮงซ้ำแล้วซ้ำอีก เพราะกลัวมันจะกลายเป็นเช่นดั่งเรา"

"อา...น่าสะพรึงกลัวเหลือเกิน"

บ๊วยเล้งซึงรำพึงด้วยความหวาดกลัว จึงถามขึ้น

"ผู้อาวุโสต้องอีกนานเท่าใด จึงจะทุเลาเป็นปกติได้ ?"

"ประมาณครึ่งชั่วยาม"

"ผู้อาวุโสในตอนนั้น ไฉนไม่รับทานที่เหลืออีกเม็ดหนึ่ง ?"

"หากว่ามี เรายังจะจับเจ่าอยู่ในที่นี้ ?"

บ๊วยเล้งซึงกล่าวด้วยความเสียใจ

"ไฉนเป็นเช่นนี้ ? หรือทั้งพิภพจบแดน ไม่มียาใดสามารถช่วยสถานการณ์ที่คับแค้นของผู้อาวุโส ?"

"เรามิกล้าระบุแน่ ทั้งแผ่นดินไม่มียาใดพอจะช่วยเหลือเราได้อีก เนื่องเพราะเราไม่มีความกล้าจะออกไปหาทางภายนอก แต่เราตอนนี้ก็ไม่คิดจะออกไปหาแล้ว และไม่เสียใจอีกด้วย เนื่องเพราะฮุ้นฮงพอจะจัดการเรื่องราวทั้งมวลแทนเราได้ วีรบุรุษกำเนิดในวัยฉกรรจ์ เราชราแล้ว และคุ้นเคยกับทุกประการในถ้ำนี้ ไม่คิดจะออกไปตรากตรำเสี่ยงชีวิตในยุทธจักรอีก"

บ๊วยเล้งซึงกล่าวด้วยความกระตือรือร้นจริงใจ

"ข้าพเจ้ากับงักฮุ้นฮงออกไปแล้ว ต้องดั้นด้นค้นหาแพทย์เก่งกาจสามารถมารักษาอาการของผู้อาวุโส"

"ทุลาเป็นปกติหรือไม่ ? ไม่มีความหมายต่อเราอีกแล้ว โกวเนี้ยน้อยเจ้าตอนนี้ไม่มีความหวั่นกังวลใดอีก สมควรหิวแล้วกระมัง ? พวกเราไปหาอาหารรองท้องกันเถิด"

บ๊วยเล้งซึงหิวโหยยิ่งจริง ๆ แต่เมื่อนึกถึงงักฮุ้นฮงที่หลับสนิทอยู่ นางต้องลังเลอีกครา เงี้ยมคีเทียนจึงกล่าว

"วางใจ มันอย่างไรต้องเวลานี้ของวันพรุ่งจึงจะตื่นมา"

"พวกเราจะไปหาอาหารในที่ใด ?"

"จะพามันไปด้วยหรือไร ?"

ใบหน้างามสะคราญของบ๊วยเล้งซึงแดงระเรื่อ ส่งเสียงแผ่วเบา

"มันพอจะถูกเคลื่อนไหวได้หรือไม่ ?"

"ได้ แต่เราไม่มีกำลังเพียงพอที่จะอุ้มมันไป เจ้าอุ้มเองเถิด"

บ๊วยเล้งซึงรับคำเบา ๆ เดินไปอุ้มงักฮุ้นฮงขึ้นจากพื้น ส่งเสียงแผ่วเบา

"ผู้อาวุโส พวกเราไปกันเถิด"

"ฮา ฮา...เที่ยงวันนี้เราล่าได้กวางป่ามาตัวหนึ่ง พวกเราย่างเนื้อกวางกินกัน"

เมื่องักฮุ้นฮงตื่นจากหลับใหล ความรู้สึกแรกคือ พละกำลังเข้มแข็งคึกคัก เลือดลมปลอดโปร่งกว่าตอนยังไม่บาดเจ็บมากหลาย จึงลืมตาขึ้นทันที

"ในที่สุด ท่านก็ตื่นมาแล้ว"

งักฮุ้นฮงพลิกตัวขึ้นนั่ง พบเห็นตัวมันนั่งอยู่บนเตียงศิลาก่อน จึงเห็นบ๊วยเล้งซึงที่นั่งอยู่ข้างเตียง สุดท้ายเห็นเงี้ยมคีเทียนที่นั่งอยู่ตรงข้ามประมาณสี่ห้าเชียะ

บ๊วยเล้งซึงกังวล งักฮุ้นฮงที่เพิ่งตื่นมา ยังไม่ทราบต้นสายปลายเหตุทั้งมวล กล่าววาจาก้าวร้าวล่วงเกินเงี้ยมคีเทียนไป จึงชิงส่งเสียงก่อน

"ฮุ้นฮง ท่านผู้นี้คือผู้อาวุโสเงี้ยมคีเทียน"

งักฮุ้นฮงตะลึงลานไปเป็นเนิ่นนาน จึงเพ่งมองพลางถาม

"ท่าน...ท่าน...เป็น..."

เงี้ยมคีเทียนผงกศีรษะสอดคำ

"เราคือเงี้ยมคีเทียน อี้กิวเทียนเคยเอ่ยถึงเรากับเจ้ามา ใช่หรือไม่ ?"

"ท่าน...ท่านมิได้..."

"เรามิได้ตาย พวกเราเป็นเช่นเดียวกัน ต่างถูกหลวงจีนเฒ่าของวัดเสียวลิ้มยี่ ส่งเข้ามาในสถานที่แห่งนี้..."

งักฮุ้นฮงกระโดดลงจากเตียง คุกเข่าที่เบื้องหน้าชายชรา โขกศีรษะส่งเสียง

"ผู้เยาว์น้อมพบซือแป๊ะ (พี่อาจารย์)"

เงี้ยมคีเทียนมิได้ขัดขวางการคุกเข่ากราบของงักฮุ้นฮง จวบจนงักฮุ้นฮงโขกศีรษะทั้งสามครั้งแล้วจึงกล่าว

"ตอนอาจารย์เจ้าสอนวิชาดาบสวรรค์แก่เจ้า บอกเล่าเรื่องราวใดกับเจ้าบ้าง ?"

“อาจารย์บอก วิชาดาบนี้ไม่สมบูรณ์”

“ไม่สมบูรณ์เยี่ยงไร ?”

“กระบวนท่ารุกรับ สมควรมีอยู่สิบสอง แต่อาจารย์ผู้ล่วงลับ เพียงศึกษาค้นคว้าได้รุกรับอย่างละสามกระบวนท่าเท่านั้น”

“อย่างนั้นไม่สมควรเรียกเราเป็นซือแป๊ะ สมควรเรียกเราซือแป๋ (อาจารย์) !”

งักฮุ้นฮงที่ยังคุกเข่ากับพื้น ต้องงุนงงไปอีกครา

สีหน้างุนงงของงักฮุ้นฮง กระตุ้นให้เงี้ยมคีเทียนต้องงุนงงไปบ้าง ถามด้วยความสงสัย

“เป็นไร ? เจ้าไม่ยินยอม ?”

งักฮุ้นฮงระงับสติได้แล้ว รีบโขกศีรษะส่งเสียง

“ศิษย์น้อมพบอาจารย์”

เงี้ยมคีเทียนเปลี่ยนจากงุนงงเป็นปีติ ลุกขึ้นประคองงักฮุ้นฮงกล่าว

“ลุกขึ้น ลุกขึ้น เรายังเข้าใจ อี้กิวเทียนไม่ยอมให้เจ้ากราบไหว้อาจารย์ใหม่เสียอีก”

“ที่ศิษย์เมื่อครู่เสียกิริยา เนื่องเพราะอาจารย์ผู้ล่วงลับเคยสั่งศิษย์ไว้ ภายหน้าเมื่อออกสู่ยุทธจักร หากมีบุญวาสนาบันดาลได้พบกับซือแป๊ะที่มิได้ประสบภัย มิว่าอย่างไร ต้องกราบไหว้ซือแป๊ะเป็นอาจารย์ ฝึกวิชาดาบทั้งชุดนี้ให้สำเร็จ ศิษย์มิได้คาดคิดเลย ซือแป๊ะกับอาจารย์ถึงกับมีความคิดเช่นเดียวกัน”

เงี้ยมคีเทียนต้องงุนงงอีกครั้ง หัวร่อกล่าว

“ประเสริฐ ประเสริฐ ที่แท้อี้กิวเทียนมีแผนจัดการกับเล่าฮูอยู่ก่อนแล้ว”

หยุดเล็กน้อย กล่าวต่อด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

“ตอนนั้น อาจารย์ของเจ้า ได้บอกสาเหตุที่ไฉนวิชาดาบจึงไม่สมบูรณ์หรือไม่ ?”

งักฮุ้นฮงผงกศีรษะ ตอบอย่างนอบน้อมสำรวม

“ตอนแรกที่บัญญัติวิชาดาบชุดนี้ อาจารย์ทั้งสองมิได้ร่วมศึกษาค้นคว้า ดังนั้นต่างมีเด่นมีด้อย ภายหลังเล่าเซี่ยงซือ (อิกซิมเซี่ยงซือ) ลิดรอนปลีก ๆ ย่อย ๆ ของวิชาดาบออกไป เหลือแต่แก่นแท้ที่สูงส่งแล้ว เลือกสามกระบวนท่ารุกกับสามกระบวนท่ารับ เรียงลำดับเป็นก่อนหลัง มอบให้อาจารย์ทั้งสองท่าน

ร่วมกันศึกษาค้นคว้าอีกครา แต่อาจารย์ทั้งสองท่าน ศึกษาค้นคว้าไปถึงสามครั้ง ก็หายสาบสูญไป”

เงี้ยมคีเทียนผงกศีรษะกล่าว

“ใช่ เหตุการณ์ทั้งมวลเป็นเช่นนี้จริง เรามิได้แตะต้องอาวุธมานานปีแล้ว กระบวนท่าที่เราครุ่นคิดบัญญัติมา เมื่อคราก่อน เราต้องลองฝึกดูจึงจะสอนเจ้าได้ เราคิดจะทบทวนโดยลำพังสักเจ็ดแปดวัน ในช่วงเวลานั้น เจ้าพอจะรักษาอาการบาดแผลนอกกาย รอเราฝึกสำเร็จ เราจะออกมาหาเจ้าเอง หากเรามิได้ออกมาหา พวกเจ้าไม่อาจไปรบกวนเรา”

ทั้งสองคนรีบผงกศีรษะรับคำ เงี้ยมคีเทียนกล่าวกับบ๊วยเล้งซึง

“โกวเนี้ยน้อย ยังจำทางออกที่เราเคยพาเจ้าไปหรือไม่ ?”

“จำได้”

“เมื่อพวกเจ้าต้องการอาหาร พอจะออกไปล่าได้ แต่อย่าไปไกลนัก เพื่อมิต้องถูกคนพบเห็นปากทางเข้าออก หลังจากพวกเจ้าไปแล้ว เราไม่หวังมีคนนอกมารบกวนเราอีก”

งักฮุ้นฮงงุนงงงวูบ จึงถาม

“อาจารย์ไม่คิดตามพวกเราออกไปจากถ้ำศิลานี้ ?”

“หากออกไปได้ เรายังจะจับเจ่าอยู่ในที่นี้ถึงยี่สิบกว่าปี ?”

“ไฉนไม่อาจออกไป อาจารย์มิใช่เป็นปกติสมบูรณ์อยู่ ?”

“ความละเอียดทั้งมวล เล้งซึงทราบกระจ่าง นางต้องบอกกับเจ้าแน่ เราไปแล้ว”

วิชาดาบสวรรค์ที่เงี้ยมคีเทียนกับอี้กิวเทียนฝึกมา กล่าวได้ว่า ก่อเกิดจากรากเหง้าเดียวกัน และงักฮุ้นฮงก็มีความคุ้นเคยซ่ำซองกับวิชาดาบชุดนี้ จนมีรากฐานลึกซึ้งหนักแน่นมากแล้ว

แต่ทว่า อีกครึ่งชุดที่เงี้ยมคีเทียนถ่ายทอดให้งักฮุ้นฮงยังต้องทุ่มเทเวลาฝึกถึงครึ่งปีเต็ม ๆ จึงสามารถผนึกให้เป็นหลักวิชาชุดเดียวกัน โดยไม่มีจุดอ่อนข้อบกพร่องใดหลงเหลือ

ในด้านกำลังภายใน ได้รับการช่วยจากสรรพคุณของโอสถทิพย์กุยง้วน-เอ๊กกึงตัง จึงรุดหน้ากว่าเดิมอีกชั้นหนึ่ง

แม้ตกลงใจในเรื่องราวทั้งมวลได้แล้ว แต่พอมาถึงหน้าม่านเถาวัลย์ที่หนาทึบ ซึ่งห้อยปิดปากทางออกไว้นั้น งักฮุ้นฮงยังคงรู้สึกลำบากยากใจรีรออยู่ไม่ยอมสืบเท้าออกไป

เงี้ยมคีเทียนกล่าวอย่างเยือกย็น

"ไปเถิด เราไม่ส่งเจ้าแล้ว"

"อาจารย์ พวกเรา..."

"ยี่สิบกว่าปีนี้ เราปลงต่อเรื่องราวทั้งมวลแล้ว หนึ่งเดียวที่ปลดปลงไม่ออกคือ ความแค้นสุมในหัวใจรายนี้ บัดนี้ ความแค้นนั้นมีหวังได้คลี่คลายลบล้าง เราจึงหวังให้เจ้า รีบเร่งไปจากที่นี้โดยเร็ว"

"ศิษย์ทราบแล้ว"

"ทราบแล้วก็รีบไปเถิด ประสบการณ์ของเรา อาจารย์กับศิษย์แม้ผิดกัน แต่ความเจ็บแค้นเช่นเดียวกัน ยังจะมาอาลัยอาวรณ์ดั่งความรักของบุรุษสตรีได้ ?"

หัวใจงักฮุ้นฮงสั่นสะท้าน รีบผงกศีรษะรับคำ

"ศิษย์พยายามรีบเร่งกลับมาโดยเร็ว พวกเราขอลา"

แหวกม่านเถาวัลย์ปากถ้ำออก งักฮุ้นฮงกับบ๊วยเล้งซึ่งกระโดดปราดจากถ้ำ ลอยละลิ่วลงที่เชิงผนัง ซึ่งสูงกว่าปากถ้ำร่วมหกสิบวา

หันกลับไปเพ่งมองที่ม่านเถาวัลย์ เห็นแต่มันแกว่งไกวในสายลม ผนังศิลาที่ทอดไกลสุดสายตา เป็นสีเดียวกันทั้งบริเวณ หาปากถ้ำไม่พบเลย

หวนนึกถึงเงี้ยมคีเทียนที่โดดเดี่ยวเดียวดายในถ้ำ งักฮุ้นฮงอดเกิดรันทดหดหู่ไม่ได้

สาขาพรรคทิฮ้วยปังในเมืองป้วยเล้งคือเกียปิงเล้า หัวหน้าสาขาดั้งเดิมของที่นี้มีนามเล้าเกา ฉายาแซมิ่นไซอ๊วง (เจ้าราชสีห์หน้าเขียว) ซึ่งพอมีชื่อเสียงกระเดื่องเกรียงไกรไม่น้อย

ครึ่งปีก่อน หลังจากล้อไฮ้จิวทราบความลับของทีหุยไต้ซือเจ้าสำนัก

เสียวลิ้มยี่จากปากคำงักฮุ้นฮงแล้ว เนื่องเพราะได้กุมความลับของทีหุยไต้ซือไม่ต้องกริ่งเกรงกังวลเสียวลิ้มยี่จะเสนอหน้า ออกมาขัดขวางการขยายอำนาจของมันอีก อิทธิพลอำนาจของทิฮ้วยปังจึงถูกแผ่ขยายออกไปรวดเร็วผิดธรรมดา

กับการชักชวนยอดฝีมือฝ่ายอธรรมเข้ามาเป็นพวกพ้อง ยิ่งกระทำโดยเปิดเผยบังอาจ ไม่กลัวถูกชี้หน้าตำหนิอีกแล้ว

ระหว่างนี้ เกียปิงเล้ากำลังอยู่ในระหว่างครึกครื้นที่สุด เนื่องจากเฉลิมฉลองสองหัวหน้าสาขาคนใหม่ มิว่าชาวยุทธ์ใดที่มาถึงเกียปิงเล้า ด้านอาหารหรือพักแรม ต่างยกเว้นคิดเงินให้สามวัน

แน่นอน ผู้รู้สถานการณ์ ต่างต้องไม่ยอมกินเปล่าอยู่เปล่า ทั้งยังทุ่มเทการใช้สอยกว่าธรรมดาถึงสิบเท่าร้อยเท่าอีกด้วย เพื่อเป็นการประจบต่อหัวหน้าสาขาคนใหม่

ตอนงักฮุ้นฮงกับบ๊วยเล้งซึงมาถึงเมืองป้วยเล้ง เป็นเวลาวันแรกที่สับเปลี่ยนตำแหน่งหัวหน้าสาขา ห้องโถงใหญ่ชั้นล่าง อาคันตุกะที่มาอวยพรล้วนเป็นชาวยุทธ์สะพายดาบกระบี่ ส่งเสียงทักทาย หยอกล้อ อึกทึกกึกก้องผิดธรรมดา

งักฮุ้นฮงกับบ๊วยเล้งซึงมาก่อนเวลาบ้าง เลือกโต๊ะริมหน้าต่าง ตอนนั้นทั้งห้องโถงกว้างใหญ่แทบไม่มีที่ว่างเลย

งักฮุ้นฮงบอกกับบ๊วยเล้งซึงเบา ๆ

“พวกเราไปกันเป็นไร ?”

“ไฮ้ ! ท่านมิใช่ต้องการ...”

“ไม่จำเป็นต้องรุ่มร้อนในตอนนี้”

บ๊วยเล้งซึงกวาดตามองรอบข้างแวบหนึ่งกล่าว

“ท่านกลัวที่นี้คนมาก เป็นภัยไปถึงผู้ไม่เกี่ยวข้อง ?”

“ท่านเห็นข้าพเจ้า เป็นคนเมตตาการุณย์เกินไปแล้ว ?”

“ท่านปากแข็งเช่นนี้เสมอ”

จบคำลุกขึ้นแล้วกล่าวต่อ

“อย่างนั้นก็ไปเถิด”

เสียงฉาดดังสนั่น ฝ่ามือดำมะเมื่อมข้างหนึ่งฟาดลงบนหน้าโต๊ะ ชาย

ฉกรรจ์ที่มีกลิ่นสุราคละคลุ้ง ชะโงกหน้าดำคล้ำของมันเข้าหางักฮุ้นฮง พลางส่งเสียง

"เราว่าเฮียตี๋ท่าน รู้จักกฎระเบียบหรือไม่ ?"

แม้มันชะโงกหน้าเข้าไปหางักฮุ้นฮง แต่ตาที่เหลือกถลนดั่งโจรร้าย กลับชายไปมองหน้าบ๊วยเล้งซึง

งักฮุ้นฮงหลบสายตามองดูมือดำมะเมื่อมบนหน้าโต๊ะ ส่งเสียงราบเรียบ

"ระเบียบใด ?"

"เฮอะ ระเบียบใด ? นับว่าถามได้พิสดารจริง ๆ มาอวยพรผู้คน เพียงนำปากมาก็ใช้ได้หรือไร ?"

งักฮุ้นฮงแค่นเสียงเย็นชา

"รับทานอาหารชำระเงิน ผู้ใดว่าเรามาอวยพร ?"

ชายฉกรรจ์หน้าดำตะเบ็งเสียงกึกก้อง

"กินอาหารชำระเงิน ? เฮอะ เฮอะ เฮียตี๋เอย อย่าได้มามารยาขู่ผู้คนเลย เจ้าทั้งที่ทราบอยู่แน่ชัด ฮั่งซือตั้วเอี้ย เก็งตั้วเอี้ย จัดงานเลี้ยงในที่นี้ ชำระเงิน ชำระแก่ผู้ใด ? เสียดายเงินใช่หรือไม่ ? เราจ่ายค่าของขวัญแทนท่านเป็นเงินหนึ่งร้อยตำลึงก็แล้วกัน แต่ทว่า เฮอะ เฮอะ..."

ในเสียงหัวร่อชั่วร้ายน่าชัง เบือนหน้าดำคล้ำของมัน มองไปที่บ๊วยเล้งซึงโดยตรงแล้ว

เสียงเซ็งแซ่จอแจในห้องโถงใหญ่ ถูกเสียงแผดร้องของมันกลบจนสงบงันไปหมดสิ้น

งักฮุ้นฮงแค่นเสียงเย็นชา

"ท่านสามารถเติบใหญ่ถึงปานนี้ ใช่เป็นเรื่องง่ายดายนัก อย่าหาที่ตายเลย"

"ฮา...ฮา...ตายใต้ร่มบุปผา เป็นปิศาจก็ไม่ว้าเหว่ สตรีนางนี้เราซื้อ..."

เสียงชายชราหน้าดำพลันชะงักลงกลางคัน เพราะตะเกียบทั้งคู่ของงักฮุ้นฮงแทงทะลุก้านคอทั้งซ้ายขวาของมัน แล้วสะบัดมือวูบ เสียงโครมดังสนั่น ซากศพสูงใหญ่ของชายฉกรรจ์หน้าดำ กระแทกใส่หน้าต่างพังทลายกระเด็นออกไปจากห้องโถงใหญ่

กวาดล้างทรชน

หลังจากความปั่นป่วนวุ่นวายผ่านพ้น ห้องโถงใหญ่พลันตกอยู่ในความเงียบวังเวง จนผู้คนแทบหายใจไม่ออก

สายตาทั้งมวล ต่างมองมาที่โต๊ะของงักฮุ้นฮงกับบ๊วยเล้งซึ่ง แสดงแน่ชัดความเปลี่ยนแปรที่ไม่คาดหมาย สร้างความตระหนกต่อผู้คนทั้งหลายอย่างยิ่ง

ชาวยุทธ์ที่พากันมาอวยพรในวันนี้ ล้วนเนื่องเพราะต้องการประจบสอพลอต่อพรรคทิฮ้วยปัง ซึ่งกำลังมีอิทธิพลอำนาจยิ่งใหญ่ไพศาล กระทั่งสำนักใหญ่ทั้งหลายในแผ่นดิน ยังไม่กล้าแตะต้องตอแย แล้วบุรุษหนุ่มผู้นั้นเป็นใครกัน ?

สามคนที่นั่งโต๊ะติดกับงักฮุ้นฮง มีผู้หนึ่งคล้ายหมอพนเจร และวัยสูงมากแล้วจนผมขาวโพลน เหลือบมองทั้งสองพลางส่งเสียงแผ่วเบา

“บุรุษหนุ่ม ท่านไฉนลงมือหนักหน่วงปานนี้ และยังมาลงมือในสถานที่นี้ด้วย ? โอ... นับว่าตอแยเภทภัยที่ใหญ่หลวงขึ้นแล้ว”

งักฮุ้นฮงยิ้มเล็กน้อย ผงกศีรษะกล่าว

“ขอบคุณผู้อาวุโสที่กังวล มิเป็นไรดอก”

ชายชราอีกผู้หนึ่งที่หน้าซีดเหลือง โพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"มิเป็นไร ? บุรุษหนุ่ม ท่านทราบประมุขสถานที่นี้เป็นผู้ใดหรือไม่ ?"

"ไม่ทราบ แล้วท่านรู้จักพรรคทิฮ้วยปังหรือไม่ ?"

"รู้จัก และยังทราบ เจ้าของสถานที่นี้ คือหัวหน้าสาขาพรรคทิฮ้วยปัง"

ชายชราหน้าดำซึ่งไม่เคยเอ่ยปากเลย ส่งเสียงขึ้น

"หรือเซี่ยวกอ (ยกย่องผู้เยาว์กว่า) มีความสัมพันธ์ลึกล้ำกับทิฮ้วยปัง ?"

สีหน้างักฮุ้นฮงเครียดลงทีละน้อย แค่นหัวร่อตอบ

"มิเพียงมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งเท่านั้น ยังลึกซึ้งที่สุดอีกด้วย"

เนื่องจากความหมายในวาจาที่งักฮุ้นฮงกล่าว ไม่พ้องกับสีหน้าของมันในตอนนี้เลย ชายชราผมขาวอดมิได้ต้องกล่าวอีก

"เฮียตี๋น้อย ความสัมพันธ์ลึกซึ้งที่ท่านบอก หมายถึงมีไมตรีกันหรือไร ?"

งักฮุ้นฮงยังมิทันตอบโต้ ที่โต๊ะด้านหลังของมัน มีชายกลางคนวัยประมาณสี่สิบปี รูปกายสูงใหญ่ดั่งโคถึก กระโดดควับขึ้นคำรามเสียงสนั่นหวั่นไหว

"เจี๊ยะช้วนไท้ เจ้าเป็นพวกเดียวกับเจ้าเด็กที่ก่อคดีฆาตกรรมหรือไร ?"

ชายชราผมขาวนามเจี๊ยะช้วนไท้ ได้ยินหน้าเปลี่ยนสีทันที รีบลุกขึ้นหันกล่าวกับชายกลางคนหน้าดำ

"มิได้ มิได้ กิมเอี๊ย ท่านผู้เฒ่าโปรดอย่าได้เข้าใจผิด เล่าฮูวันนี้เพิ่งเคยเห็นบุรุษหนุ่มผู้นี้เอง เนื่องเพราะรู้สึก มันลงมือหนักหน่วงเกินไป จึงได้ตักเตือนมันไปหลายคำ"

ชายฉกรรจ์คนที่ถูกเรียกกิมเอี๊ย (เจ้านายแซ่กิม) ก้าวอาด ๆ มาที่เบื้องหน้าชายชราเจี๊ยะช้วนไท้ คว้าอกเสื้อมันแล้วแสยะยิ้มส่งเสียง

"เตือนไปหลายคำ ? เฮอะ พวกเจ้าเฒ่าบัดซบทั้งสาม เข้าใจตัวเองเป็นผู้ใด ? เรื่องของทิฮ้วยปัง ยังมีทางให้พวกเจ้าเสนอหน้าว่ากล่าวได้ ?"

เจี๊ยะช้วนไท้ได้แต่ปั้นยิ้มรับคำทราบแล้ว ๆ ทั้งยังกล่าวอย่างนอบน้อม

"กิมเอี๊ยท่านสั่งสอนได้ถูกต้องที่สุด พวกเล่าฮิวสำนึกผิดแล้ว"

ชายฉกรรจ์อีกห้าหกคนที่ร่วมโต๊ะกับผู้แซ่กิม พากันผุดลุกขึ้นยืนเลิกคิ้วถลึงตาส่งเสียงเซ็งแซ่จอแจ

"ตั้วกอ สุนัขเฒ่าสามตัวนั้น ไม่อาจไว้ชีวิตพวกมันได้"

"ถูกต้อง ลงมือ"

“ใช่แล้ว สังหารเสีย”

ดวงตาผู้แซ่กิม มีประกายอำมหิตแวววาวราวสัตว์ร้าย สะบัดมือขวาหมายตบใส่หน้าชายชราเจี๊ยะช้วนไท้ แต่ทว่า ฝ่ามือที่ตวัดขึ้น กลับไม่อาจตบลงได้

“ตัวการที่ท่านต้องการหาคือเรา ไยต้องพานป้ายโทสะไปยังสามคนที่มิได้เกี่ยวข้องด้วย ?”

ชายกลางคนแซ่กิมเบือนหน้ามอง เห็นผู้บังอาจคว้ามือมันไว้คืองักฮุ้นฮง มันมิได้ส่งเสียงกระไร พลันหันขวับมา ต่อยหมัดซ้ายใส่ทรวงอกงักฮุ้นฮงสุดแรง เป็นการจู่โจมที่โหดเหี้ยมดุดันยิ่ง

งักฮุ้นฮงตวัดมือขวา ตบฉาดเข้าใส่กลางหลังหมัดซ้ายคนแซ่กิมที่ต่อยเข้ามา แขนของมันจึงหมุนเป็นวงกลมไปทันที

ผู้แซ่กิมแม้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน สะกดกลั้นความเจ็บปวดรวดร้าวจับจิตใจ มิได้ส่งเสียงแผดร้องครวญคราง แต่สองเท้าอ่อนระทวย ไม่อาจยืนหยัดมั่นอีกแล้ว หากมิใช่มือซ้ายของงักฮุ้นฮงยังคว้าข้อมือขวามันไว้ น่ากลัวต้องหงายฟาดกับพื้นไปนานแล้ว

ชายฉกรรจ์หน้าหกคนที่ร่วมโต๊ะกับผู้แซ่กิม เห็นทีท่าไม่ถูกต้องต่างชักอาวุธออกจากฝัก เตะเก้าอี้กระเด็น ฮือเข้าล้อมงักฮุ้นฮงไว้ มีผู้หนึ่งคำราม

“เด็กน้อย เป็นคนจงปล่อยตั๊วกอเรา”

ผู้ที่อยู่ในโต๊ะใกล้เคียง พากันทยอยถอยรวมทางด้านข้าง บรรยากาศครึกครื้นของงานเฉลิมฉลอง ปลาสนาการหมดสิ้นไปแล้ว

งักฮุ้นฮงกวาดตามองรอบข้างแวบหนึ่ง มือซ้ายที่กำข้อมือขวาชายกลางคนแซ่กิม พลันสะบัดลงเบื้องล่าง แขนขวาผู้แซ่กิมพลอยหมุนตามไปรอบ ในเสียงแผดร้องโหยหวนเจ็บปวดรวดร้าวจนสลบไสล นอนแน่นิ่งกับพื้นแล้ว

บ๊วยเล้งซึ่งเห็นเช่นนั้น รีบผุดลุกขึ้น กวาดตามองชายฉกรรจ์ห้าหกคนที่แยกเขี้ยวกางเล็บอยู่รอบข้าง เน้นเสียงหนัก ๆ

“เรื่องยุ่งยากล้วนอยู่ที่แข็งขืนเสนอหน้า ท่านทั้งหลาย ชีวิตเป็นของตัวเอง ไยต้องอวดกล้ามาหาเรื่องกับชีวิตด้วย ?”

ชายฉกรรจ์ที่ยืนอยู่ตรงข้ามกับบ๊วยเล้งซึ่งเป็นคนหน้าซีดขาว ดวงตา

มีประกายมักมากในกามคุณ มันหยีตาแค่นหัวร่อกล่าว

"เป็นไร ? สตรีน้อย ๆ เจ้ากลัวแล้วใช่หรือไม่ ? มิเป็นไร ขอเพียงเฮอะ เฮอะ... เจ้าตามพวกตั้วเอี้ยทั้งห้ากลับไป พักเพียงคืนเดียว เรื่องของคืนนี้ เราปากุ่ยจะรับผิดชอบแทนพวกเจ้าเอง ว่าอย่างไร เฮียตี๋ทั้งหลายเห็นพ้องหรือไม่ ?"

อื่น ๆ อีกสี่คน ต่างมีสีหน้าตื่นเต้นยินดี ส่งเสียงรับคำแทบพร้อมกัน

คนหน้าซีดนามปากุ่ย นึกกระหยิ่มภาคภูมิจนลืมตัว เขม้นมองบ๊วยเล้งซึ่งพลางถาม

"สตรีน้อย ๆ เจ้าว่าอย่างไร ?"

"ปากุ่ย ในใจของเจ้า ยังมีกฎข้อบังคับพรรคทิฮ้วยปังอยู่หรือไม่ ?"

เป็นเสียงดังมาจากด้านหลังปากุ่ย แต่คล้ายเป็นเสียงทุ้มหนักมาในระยะไกล บันดาลให้ผู้คนรู้สึก กราดเกรี้ยวเย็นชาน่าหวาดหวั่น

ปากุ่ยได้ยินต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเฮือกใหญ่ หันขวับไปดูเห็นผู้ส่งเสียงยืนห่างจากมันไม่กี่เชียะ ด้วยสีหน้ากระด้างเย็นชาอย่างยิ่ง จึงลนลานร้อง

"ตั้ง...เทาะจู๊"

ใบหน้ากระด้างเย็นชาดั่งพอกน้ำแข็ง แต่ประกายตาคมกริบดั่งดาบกระบี่จมูกงองุ้ม ริมฝีปากบาง จอนผมขาวประปราย วัยประมาณห้าสิบเศษ มันคือตั้งซี่กง ฉายาชิกตั๊กเฮียวเอ็ง (เหยี่ยวร้ายสัตตพิษ) นับว่ามีความภาคภูมิสมอำนาจหัวหน้าสาขาของมันอยู่

คู่หูที่ไม่เคยห่างจากเหยี่ยวร้ายสัตตพิษตั๊กซี่กง คือปาตังเจ็กเซี้ย (จอมมารแห่งปาตัง) คักเอ็ง ที่ร่างสูงใหญ่ปานหอเหล็กครึ่งท่อน มือถือกระบองทองแดงโตประมาณถ้วยชา ยืนอยู่ทางซ้ายมือของตั้งซี่กง ใบหน้าที่แดงจนคล้ำของมัน ยะเยียบเย็นชาปานพอกน้ำแข็งเช่นกัน

ที่ยืนอยู่ด้านหลังของทั้งสอง ยังมีไซจ้กเจ็กจิน (ผู้วิเศษเสฉวนตะวันตก) เช็งเจี๊ยะเต้าหยิน บู๊ซัวซิ่วสือ (บัณฑิตบู๊ซัว) ป้วยยู่เตียง ทีโตวเจ็กยี่ (ดรรชนีแห่งทีโตว) อึ้งเง็กโฮ้ว ทั้งสามเป็นอาคันตุกะทรงเกียรติที่มาอวยพรในวันนี้

มิได้แยแสสนใจปากุ่ย ตั้งซี่กงพิจารณางักฮุ้นฮงกับบ๊วยเล้งซึ่งโดยละเอียด

ครู่หนึ่ง แล้วประสานมือส่งเสียง

"วาจาท่าทีของศิษย์พรรคเรามิได้สำรวม ก้าวร้าวล่วงเกินต่ออาคันตุกะทั้งสองท่านไป เล่าฮูขอขมาต่อท่านทั้งสองในที่นี้"

งักฮุ้นฮงชายตาเย็นชามองหน้าตั้งซี่กงแล้วแค่นเสียง

"ท่านคือ..."

บัณฑิตบู๊ซัวป้วยยู่เตียงพลันสอดขึ้น

"ท่านคือตั้งซี่กง ที่มีเกียรติภูมิกระเดื่องเกรียงไกรในยุทธจักรมานานปี ส่วนท่านนี้คือ หัวหน้าคักเอ็ง บุรุษหนุ่ม เจ้าอาจจะเพิ่งเคยพบพวกท่านเป็นครั้งแรก แต่ทว่า เราเชื่ออาจารย์เจ้าต้องเคยอ่านนามเกรียงไกรของสองท่านนี้แก่เจ้ามา บัดนี้ พวกท่านได้เป็นหัวหน้าสาขาของทิฮ้วยปังในเมืองนี้แล้ว"

ดรรชนีที่โตวอึ้งเง็กรีบเสริมขึ้นบ้าง

"บุรุษหนุ่ม ตั้งเทาะจู๊ (หัวหน้าสาขาแซ่ตั้ง) ขอขมากับเจ้าด้วยตัวเอง เจ้าพอจะมีเกียรติเต็มที่ได้แล้ว"

ผู้วิเศษเสฉวนตะวันตกเซ็งเจี๊ยะเต้าหยินก็ไม่ยอมอยู่ล้าหลังผู้อื่น ฉวยโอกาสประจบสอพลอ

"บุรุษหนุ่ม ในยุทธจักรยุคนี้ ผู้ที่ได้รับมารยาทเช่นนี้จากตั้งเทาะจู๊ กล่าวได้ว่า มีน้อยกว่าน้อย เจ้าไฉนกระทั่งยังไม่มีมารยาทตอบมาเลย"

เหยี่ยวร้ายสัตตพิษตั้งซี่กงเชิดหน้าขึ้นเล็กน้อย อิ่มเอิบยินดีในคำสอพลอของผู้คนทั้งหลายจนเคลิบเคลิ้ม

พลันมีเสียงกระด้างเย็นชาของงักฮุ้นฮงดังขึ้น

"ท่านเป็นเจ้าของสถานที่นี้หรือไร ?"

แสดงแน่ชัด งักฮุ้นฮงมิได้ไปสนใจ ฟังวาจาของสามคนทางด้านหลังที่พร่ำเยินยอมาเลย

ใบหน้าซูบเรียวของนักพรตเซ็งเจี๊ยะเต้าหยินเปลี่ยนแปรไป ถลึงจ้องงักฮุ้นฮงด้วยโทสะพลางแค่นเสียง

"เฮอะ วางก้ามโตใหญ่มาก บุรุษหนุ่ม เจ้ามีนามใด ? อาจารย์เป็นผู้ใด ? อาตมากลับมีความต้องการได้รู้จักกับอาจารย์สูงส่งคนใด จึงฝึกสอนศิษย์เช่นนี้มาได้ ?"

งักฮุ้นฮงเหลือบมองเซ็งเจี๊ยะเต้าหยินอย่างเย็นชาแวบหนึ่งตอบ

"ท่านเป็นบริวารพรรคทิฮ้วยปังหรือไร ?"

เซ็งเจี๊ยะเต้าหยินเหลือบตามองเพดานพลางตอบ

"ใช่แล้วเป็นไร ? ไม่ใช่ก็จะเป็นไร ?"

งักฮุ้นฮงแค่นหัวร่อสวนคำ

"หากใช่ ท่านก็สามารถนับเป็นลิ่วล้อเท่านั้น ที่นี่ไม่มีทางให้ท่านมาเสนอหน้าว่ากล่าว เพื่อรักษาชีวิตไว้ ยังคงออกไปยืนไกลกว่านี้บ้าง"

เซ็งเจี๊ยะเต้าหยินพลันสะอึกควับมาก้าวใหญ่ คำรามด้วยความเดือดดาล

"เฮอะ บัดซบที่สุด อาตมาวันนี้ จะสั่งสอนสวะที่ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำแทนอาจารย์ของเจ้าสักครั้ง !"

ในเสียงคำราม สะอึกเข้าหางักฮุ้นฮง มือซ้ายประกบนิ้วดั่งคันทวน จี้เข้าใส่ทรวงอก ส่วนฝ่ามือขวาเกร็งกำลังภายในเต็มที่ ฟาดใส่แก้มซ้ายของงักฮุ้นฮง

นิ้วมือซ้ายจี้ออกไปก่อน แต่ฝ่ามือขวาฟาดภายหลังกลับถึงเป้าก่อน เนื่องเพราะลงมือรวดเร็วอย่างยิ่ง จนผู้คนยากจะแยกแยะ เป็นจริงหรือหลอกล่อ ?

งักฮุ้นฮงยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว สองแขนยังคงปล่อยห้อยแนบกายตามสบาย จวบจนฝ่ามือขวาที่มีกำลังภายในสิบส่วนของนักพรตเซ็งเจี๊ยะ ใกล้จะฟาดสัมผัสแก้มซ้าย จึงพลันตวัดเท้าขวา เตะฉาดเข้าใส่ท้องน้อยของนักพรตชราดั่งสายฟ้า

เสียงโครมดังพร้อมกับเสียงครางเบา ๆ ร่างผ่ายผอมของนักพรตเซ็งเจี๊ยะปลิวกระเด็นไป กระแทกใส่อ้อมอกเหยี่ยวร้ายสัตตพิษตั้งซี่กง

ตั้งซี่กงอ้าแขนรับร่างเซ็งเจี๊ยะไว้ มองหน้ามันที่ซีดขาว ปากอ้ากว้าง แต่ไม่อาจส่งเสียงของนักพรตแล้ว ต้องทั้งตระหนกทั้งเดือดดาลเป็นที่สุด

หันไปมอบเซ็งเจี๊ยะเต้าหยินให้แก่ดรรชนีทีโตวอึ้งเง็กโฮ้วที่ด้านหลังแล้ว หันขวับมาตวาดเสียงเกรี้ยวกราดใส่งักฮุ้นฮง

"สหาย เจ้าทำอันตรายศิษย์ทิฮ้วยปังเรา เล่าฮูพอจะสะกดกลั้นพอจะยอมให้ บัดนี้ ท่านทำอันตรายสหายพรรคทิฮ้วยปังเรา เล่าฮูต้องทวงความยุติธรรมคืนกลับมาให้ได้ !"

งักฮุ้นฮงหัวร่อแค่น ๆ สั่นศีรษะกล่าว

"เสียทีที่ล้อไฮ้จิวถือท่านเป็นบุคคลเคยผ่านโลกมา ที่แท้ก็เป็นพวกอธรรมมิจฉาชีพ มีแต่ความกล้าไม่มีความคิดเท่านั้น ในเมื่อผู้แซ่งักกล้าเข้ามาทำอันตรายศิษย์พรรคทิฮ้วยปัง ในสถานที่ซึ่งเป็นสาขาของทิฮ้วยปัง ก็มิได้เห็นล้อไฮ้จิวมีค่าในสายตา หากท่านเป็นคนรู้จักสถานการณ์ ท่านก็ควรถอนตัวด้วยความสำนึกจึงถูก"

เหยี่ยวร้ายสัตตพิษตั้งซี่กงแหงนหน้าหัวร่อกล่าว

"ฮา ฮา...เด็กน้อย คนหลอกลวงที่ต่ำช้าเช่นดั่งเจ้า เล่าฮูเคยพบมามากแล้ว คิดจะมาเล่นลวดลายต่อหน้าเล่าฮู ไม่มีทางสมใจได้ดอก ชักอาวุธเถิด"

งักฮุ้นฮงมองหน้าบ๊วยเล้งซึงแวบหนึ่งแล้ว หันไปแค่นหัวร่อให้ตั้งซี่กงพลางกล่าว

"หากผู้แซ่งักบอกกับท่าน ท่านยังไม่คู่ควรให้ผู้แซ่งักชักอาวุธ ท่านต้องไม่ยอมนับถือ ใช่หรือไม่ ?"

ตั้งซี่กงแค่นหัวร่อเย้ยหยันถาม

"เด็กน้อย เจ้าอ้าปากผู้แซ่งัก หุบปากผู้แซ่งัก ด้วยความหมายจะบอกเล่าฮู เจ้าคืองักฮุ้นฮงหรือไร ?"

"เราคืองักฮุ้นฮงจริง ๆ"

ตั้งซี่กงกวาดตาพิจารณางักฮุ้นฮงขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่ชั่วครู่ พลันตะเบ็งเสียงหัวร่อกล่าว

"ฮา ฮา...เด็กน้อย จะแอบอ้างแทนตัว ก็ควรสอบถามเสียก่อน งักฮุ้นฮง ? เจ้าทราบงักฮุ้นฮงอยู่ที่ใด ?"

"ล้อไฮ้จิวต้องบอกกับท่าน ผู้แซ่งักจมร่างอยู่ในลำน้ำเชี่ยงกังก๊กแล้วใช่หรือไม่"

ตั้งซี่กงไม่มีสีหน้าหวาดหวั่นขวัญเสีย แค่นหัวร่อถาม

"ไม่ต้องบอก เจ้าก็ต้องหลอกลวงเรา เจ้ารอดตายจากมหันตภัยร้ายแรงนั้น จนหนีมาเสนอหน้าในที่นี้อีกคราหนึ่ง ใช่หรือไม่ ?"

"ใช่ ! ผู้แซ่งักรอดชีวิตออกมาแล้ว"

ตั้งซี่กงแผดด่าสุดเสียง

"ผายลม ! อย่าว่าเจ้าตอนนั้นบอบช้ำภายในสาหัส แม้นับว่าคนที่ไม่ได้รับบาดเจ็บ ตกลงไปในลำน้ำเชี่ยงกังแล้ว ก็อย่าหวังรอดชีวิตได้เลย เจ้าจะหลอกลวงผู้ใด ?"

จอมมารปาตังคักเอ็งโพล่งด้วยความเบื่อหน่ายรำคาญ

"ตั้วกอ เสียเวลากับเบี้ยไร้ชื่อเสียงเรียงนามเยี่ยงนี้ไปไยกัน ? เสือกให้มันเดินทางเสียแต่เนิ่น ๆ เถิด พวกเรายังจะไปต้อนรับอาคันตุกะกันอีก"

ตั้งซี่กงผงกศีรษะหนัก ๆ แค่นเสียงเย็นชา

"ได้ เราส่งมันเดินทางในบัดนี้"

แล้วหันคำรามใส่งักฮุ้นฮง

"เด็กน้อย แสดงกระบวนท่าเถิด"

งักฮุ้นฮงสืบเท้าช้า ๆ เข้าไปหาตั้งซี่กง จนห่างประมาณสองเชียะแล้วจึงกล่าว

"ท่านลงมือก่อนเถิด"

ตั้งซี่กงคลุกคลีในยุทธจักรมากกว่าครึ่งชีวิต มีประสบการณ์โชกโชนชำนาญ งักฮุ้นฮงที่มายืนประจันหน้ากับมัน ด้วยทีท่าปลอดโปร่งเยือกเย็นเช่นนี้อาศัยประสบการณ์ เตือนมันให้ทราบว่า มิใช่เสือกไสได้ง่ายดาย

และก็เพราะมันมีประสบการณ์โชกโชนชำนาญ จึงเข้าใจผิดคิดว่า ทีท่าปลอดโปร่งเยือกเย็นของงักฮุ้นฮง จงใจมารยาขึ้นหลอกลวงผู้คนเท่านั้น

ตั้งซี่กงแค่นเสียงเย้ยหยัน

"ให้เล่าฮูลงมือก่อน เจ้าคู่ควร ?"

"อย่างนั้นผู้แซ่งักลงมือก่อนแล้ว"

ขาดคำยกฝ่ามือขวา ชี้ทรวงอกตั้งซี่กงพลางกล่าว

"ฝ่ามือนี้ของผู้แซ่งัก จะผลักออกไปตรง ๆ รับมือ !"

ฝ่ามือขวางักฮุ้นฮงผลักตรงออกไปจริง ๆ ตั้งซี่กงก็รวมกำลังเตรียมพร้อมเต็มที่ โดยงอแขนซ้าย กระแทกศอกซ้ายจากล่างขึ้นมา ส่วนมือขวากำหมัดเกร็งกำลังเต็มที่ หมายกันฝ่ามือขวาของงักฮุ้นฮงเบนออกไปแล้ว ต่อยใส่ท้องน้อยของมันในเวลาเดียวกัน เพื่อยุติชีวิตผู้บังอาจมาหยามถึงถิ่น

เสียงโครมกับเสียงครางที่ดังแทบพร้อมกัน ร่างของเหยี่ยวร้ายสัตตพิษ

ตั้งซี่กงพลันงองุ้มลงดั่งตัวกุ้ง พุ่งย้อนออกด้านหลัง ศอกซ้ายที่ยกขึ้นกัน ยังคงยกขึ้น แต่กันเข้าใส่อากาศว่างเปล่า

จอมมารปาตังคักเอ็งสืบเท้ามาสองก้าว รับร่างตั้งซี่กงไว้ทันเวลา ในเสียงอุทานที่แตกตื่นขวัญเสีย คักเอ็งรีบถามด้วยความกังวล

"เป็นอย่างไร ? บาดเจ็บหรือไม่ ?"

ตั้งซี่กงดิ้นออกจากวงแขนคักเอ็ง โพล่งด้วยความพลุ่งพล่าน

"เจ้าเด็กน้อยมีคาถาอาคม !"

จอมมารปาตังคักเอ็งโพล่งถาม

"มีคาถาอาคม ? เราเอง..."

ตั้งซี่กงเน้นเสียงหนัก ๆ

"ฝ่ามือนั้นยังทำอันตรายเราไม่ได้ดอก"

ขาดคำ สะอึกปราดมาที่เบื้องหน้างักฮุ้นฮงอีกครั้ง สองมือกดใส่ซอกแขนซ้ายขวา ในเสียงดีดของขดลวดที่ดังถี่เร็ว บนศอกทั้งซ้ายขวา ต่างมีปลายอาวุธที่คล้ายปลายทวน และก็คล้ายปลายกระบี่โผล่ออกมาข้างละเจ็ดเล่ม

ดังนั้นเอง ตั้งแต่ข้อศอกลงมาถึงข้อมือทั้งสองข้าง กลายเป็นกระบอง-เหล็กแหลมสองท่อน ปลายแหลมและคมของทั้งสองข้าง เป็นประกายสีเขียว-คราม แสดงว่าอาบยาพิษร้ายแรงไว้อย่างแน่ชัด

เมื่อแสดงอาวุธชั่วร้ายอำมหิตของมันออกมาแล้ว ขวัญตั้งซี่กงเข้มแข็งกว่าเดิมมากหลาย เขม้นมองงักฮุ้นฮงด้วยความอาฆาต พลางแค่นเสียง

"เด็กน้อย มาเถิด"

งักฮุ้นฮงกวาดตามองตั้งซี่กงที่ยืนห่างสามเชียะเศษ แค่นเสียงเย็นชา

"ยังคงให้ผู้แซ่งักลงมือก่อนหรือไร ?"

เสียงซุบซิบในห้องโถงใหญ่เงียบงันลงทันที สายตาเท่าที่มี จับมองไปยังร่างงักฮุ้นฮงอีกครั้ง คล้ายดั่งต้องการรู้เห็น งักฮุ้นฮงใช้อาวุธอย่างไร ? ใช้คาถาอาคมอย่างไร ?

ตั้งซี่กงมิได้ตอบทันที แสดงว่ามีความลังเลเกิดขึ้นแล้ว

งักฮุ้นฮงยังคงส่งเสียงเย็นชา

"ท่านลงมือก่อนเป็นไร ?"

"จะให้เล่าฮูลงมือก่อน เจ้าต้องแสดงอาวุธมาเถิด"

"ผู้แซ่งักต้องการจัดการท่านจริง แต่ท่านยังไม่คู่ควรให้ผู้แซ่งักใช้อาวุธ !"

ตั้งซี่กงเดือดดาลปานพยัคฆ์ร้ายถูกไม้แหย่ คำรามสุดเสียง

"เจ้า...ผู้เยาว์...เจ้า..."

"ท่านไม่ต้องมารยาอีกแล้ว เป็นตายอยู่ในครั้งเดียว ท่านมีความมั่นใจให้ผู้แซ่งักลงมือก่อนหรือไร ?"

งักฮุ้นฮงเพิ่งกล่าวจบความ พลันมีเสียงสดใสไพเราะดังขึ้นที่หน้าประตูห้องโถง

"ผู้ใดว่าไม่ใช่ ? ตายสบายมิสู้ด้านหน้าอยู่ ทั้งที่รู้ว่าฝีมือตัวเองไม่ทัดเทียมผู้คน หดหัวเสียก็หลบผ่านพ้น ไยต้องรักหน้าจนยอมตายด้วย อย่าว่าแต่หัวหน้าแซ่ตั้งท่านก็มิใช่เป็นบุคคลยิ่งใหญ่มีหน้าตาอย่างไร หดหางมามิเพียงปีครึ่งปีแล้ว หดหัวอีกครึ่งชั่วยาม นับเป็นความสำคัญใด ?"

เสียงสดใสไพเราะปานระฆังเงินนี้ แม้ไม่แหลมไม่ดัง แต่ขณะที่ผู้คนทั้งหลายรวมสมาธิจิตใจ ทั้งห้องโถงใหญ่วังเวงปานสุสานร้าง กระแสเสียงจึงชัดเจนทุกถ้อยกระทงความ กระตุ้นสายตาผู้คนทั้งหลายเบือนไปทันที

"ฮวยโหว (ราชินีบุปผา) !"

"ฮวยโหว (ราชินีบุปผา) เกียวหงส์เอี่ยม !"

"เกียวหงส์เอี่ยม !"

บางคนร้องเรียกฉายา 'ราชินีบุปผา' บางคนร้องเรียกนามของนาง จากนั้นเสียงเรียกชื่อ เรียกฉายาดังสับสน แต่ทุกกระแสเสียงมีเค้าแตกตื่นสงสัย

แสดงแน่ชัด ราชินีบุปผาเกียวหงส์เอี่ยม เป็นชื่อฉายาที่ชาวยุทธ์คุ้นหู และจากความตื่นเต้นสนใจในกระแสเสียง ยืนยันว่า คนที่รู้จักตัวนางต้องมีอยู่น้อยกว่าน้อย

ราชินีบุปผาเกียวหงส์เอี่ยมปรากฏตัวในยุทธจักรไม่ถึงห้าปี มิเพียงมีวิทยายุทธ์พลิกแพลงพิสดาร ลึกล้ำไม่อาจหยั่งคำนวณเท่านั้น ยังเชี่ยวชาญการใช้พิษอีกด้วย

ตอนแรกชาวยุทธ์ตั้งฉายาให้นางว่า บ้วนตั๊กเกี้ยมโฮ้ว (ราชินีพิษสุดร้าย) แต่เนื่องจากนางสวยสะคราญเกินไป มีเสน่ห์เย้ายวนเกินไป คำ 'สุดพิษ' จึง

มักจะสะกิดใจผู้คนให้รู้สึก อัปลักษณ์ชั่วร้ายเกินไป

ดังนั้น จึงมีคนเปลี่ยนฉายาสี่คำเหลือสองคำ ให้เป็นฮวยโหว (ราชินีบุปผา) ฉายา 'ราชินีบุปผา' เป็นที่ผู้คนทั้งหลายยอมรับ จึงแพร่กระจายไปทั่วแผ่นดินอย่างรวดเร็ว

ราชินีบุปผาคิ้วโก่ง ตากลมโตหยาดเยิ้ม ปากรูปกระจับเชิดเล็กน้อย คล้ายยิ้มมิใช่ยิ้ม ในความงามยังมีเสน่ห์เย้ายวน และกลอกกลิ้งซุกซนปะปน สวมเสื้อกระโปรงแดงฉานปานเปลวไฟ เน้นร่างแน่งน้อย คล้ายมีไฟร้ายแรงเผาผลาญจิตใจผู้คน แต่ก็คล้ายเป็นเปลวไฟร้อนแรง บันดาลให้ผู้คนมีความระมัดระวัง หวาดหวั่นพรั่นพรึงต่อนาง

นางยืนเอนกายที่หน้าโต๊ะยาว จ้องตาสุกใสหยาดเยิ้ม มองหน้าเหยี่ยวร้ายสัตตพิษตั้งซี่กง ด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มไม่ใช่ยิ้ม

ตั้งซี่กงที่อยู่ในระหว่างลำบากใจ ไม่กล้ารุกและไม่กล้าถอย ถูกนางทั้งเย้ยหยันทั้งก่นด่าเช่นนั้น คล้ายดั่งกองไฟถูกน้ำมันสาดใส่ หันขวับไปหาราชินีบุปผาเกียวหงส์เอี่ยม พลางแผดด่าสุดเสียง

"นางโสโครก เจ้ากล้าด่าเล่าฮู ?"

ร่างที่เอนพิงโต๊ะเก็บเงินตัวยาว มิได้เคลื่อนไหวสักน้อยนิด แต่ยังหัวร่อคิกคิกกล่าว

"หัวหน้าแซ่ตั้ง ที่เรากล่าวไป ประโยคใดมิใช่มีหลักฐานยืนยัน ท่านไฉนเอ่ยปากก็ด่าผู้คนได้ ?"

"ผาย..."

คำ 'ลม' ยังไม่ทันด่าออกไป ตั้งซี่กงพลันร้องโอดโอย ลนลานยกมือขวาขึ้นปิดปากแล้ว ใช้นิ้วชี้นิ้วกลางควานเข้าไปในปาก ถอนเข็มเล็กละเอียดปานขนวัวออกจากปลายลิ้นมาเล่มหนึ่ง

พอเห็นเข็มเล็กละเอียดนั้น ใบหน้าตั้งซี่กงซีดขาวทันที ตะลึงลานโดยไม่ทราบทำอย่างไรอีกแล้ว

ผู้คนทางรอบข้าง ส่งเสียงอุทานด้วยความตระหนกจนเซ็งแซ่

ตั้งซี่กงพอข่มใจได้ ส่งเสียงเกรี้ยวกราด แต่จิตใจหวั่นไหว

"เกียวหงส์เอี่ยม ทราบที่นี่เป็นดินแดนของผู้ใด ?"

เกียวหงส์เอี่ยมหัวร่อเสียงใสถาม

"เป็นไร ? คิดจะยกยี่ห้อปังจู๊ของทิฮ้วยปังมาข่มเรา ?"

"ท่านกล้าใช้ฝีมืออำมหิตเช่นนี้ต่อเล่าฮู ล้อปังจู๊ต้องไม่ยอมปล่อยท่านไปแน่ ดูกันเถิด"

"เราก็ต้องการรอดูอยู่ แต่ทว่า หัวหน้าแซ่ตั้งท่านน่ากลัวไม่มีเวลาดูอีกแล้ว"

จอมมารปาตังคักเอ็งพอเห็นเป็นเรื่องเลวร้าย รีบสืบเท้าไปก้าวใหญ่ประสานมือคารวะต่อนางพลางกล่าว

"เกียวโกวเนี้ย ดอกบัวแดงรากบัวขาว ที่จริงเกิดจากเหง้าเดียวกัน ตั้วกอของเราแม้ไม่ประหยัดถ้อยคำ ก้าวร้าวล่วงเกินโกวเนี้ยไปบ้าง แต่ตั้วกอกับโกวเนี้ย อย่างไรก็ไม่มีความอาฆาตแค้นลึกซึ้ง โกวเนี้ยพอลงมือ ก็หมายปลิดชีวิตมันทิ้ง ออกจะเป็นความอำมหิตเกินไปกระมัง ?"

เกียวหงส์เอี่ยมหัวร่อถาม

"คำเดียวสร้างประเทศรุ่งเรือง ผิดพลาดเพียงคำเดียว กระทั่งแผ่นดินยังสูญเสียไปได้ อย่าว่าแต่ เป็นชีวิตต่ำต้อยหนึ่งเดียวเท่านั้น"

สีหน้าคักเอ็งเปลี่ยนแปรไป กระชากเสียงด้วยโทสะ

"ท่านอย่าหยามคนรุนแรงเกินไป"

"หรือท่านรองแซ่คักไม่ยินยอมนับถือ ?"

หัวใจคักเอ็งเต้นถี่เร็ว สีหน้าเดือดดาลผ่อนคลายลงทีละน้อย ประสานมือคารวะอีกครั้งกล่าว

"ได้ เกียวโกวเนี้ย วันนี้พวกเราเฮียตี๋ยอมรับพ่ายแพ้ พวกเราขอขมาต่อท่าน ย่อมได้กระมัง ?"

เกียวหงส์เอี่ยมชายตามองตั้งซี่กงแวบหนึ่งถาม

"หัวหน้าแซ่ตั้งว่าอย่างไรบ้าง ?"

อยู่ต่อหน้าชาวยุทธ์มากหลายปานนี้ ตั้งซี่กงมิทราบควรทำอย่างไรเลยจริง ๆ

เกียวหงส์เอี่ยมเมื่อเห็น จึงหัวร่อกล่าว

"คำพังเพยถูกต้อง ชายชาตรีจากไปสามวัน พึงต้องประเมินกันใหม่ ที่แท้หัวหน้าใหญ่แซ่ตั้ง หดหัวหดหางห้าหกปี สามารถฝึกได้ความเข้มแข็งถึง

ปานนี้ ขอให้สะกดกลั้นอีกประมาณครึ่งชั่วยาม หัวหน้าใหญ่แซ่ตั้งก็จะได้สิ่งที่ปรารถนาแล้ว”

เหงื่อกาฬตั้งซี่กงทะลักดั่งฝนสาดซัด มือเท้าเปะปะไปมา ตะลึงลานอยู่ครู่ใหญ่ พลันประสานมือคารวะให้ราชินีบุปผา พลางกล่าว

“เล่าฮูขอขมาต่อเกียวโกวเนี้ย ยังหวังให้โกวเนี้ยยกมือสูงศักดิ์ ขจัดพิษในตัวเล่าฮูด้วย”

เกียวหงส์เอี่ยมจ้องมองตั้งซี่กงด้วยความตื่นเต้นสงสัย พลางถาม

“ท่านหัวหน้าแซ่ตั้ง ท่านเปลี่ยนได้เร็วจริง ๆ”

ตั้งซี่กงยักไหล่กล่าว

“อยู่ต่อหน้าราชินีบุปผา ที่มีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน เล่าฮูก้มศีรษะรับผิด ก็ไม่นับเป็นเรื่องอัปยศอดสูอย่างไร”

“แต่ทว่า จุดประสงค์ก้มศีรษะรับผิดของท่านคืออะไร ?”

“วิงวอนโกวเนี้ย ขจัดพิษในตัวเล่าฮูด้วย”

“ผู้ใดใช้พิษในตัวท่าน ?”

ตั้งซี่กงยกเข็มเล็กละเอียดในมือขวาขึ้นกล่าว

“เข็มนี้...”

“ท่านหัวหน้าแซ่ตั้งมีฉายาสัตตพิษ ท่านดูบนเข็มนั้นมีพิษหรือไร ?”

ใบหน้าชราที่จำเดิมซีดขาว มีเหงื่อชุ่มโชกของตั้งซี่กง กลับกลายเป็นแดงคล้ำทันที ขว้างเข็มในมืออย่างรุนแรง ถลึงจ้องราชินีบุปผาพลางตวาด

“เจ้า...”

แต่คำก่นด่ามาถึงริมฝีปาก ต้องสะกดกลั้นไว้อีกครา

เกียวหงส์เอี่ยมหัวร่อถาม

“ไฉนมิกล่าวให้จบความ ?”

ตั้งซี่กงรีบเปลี่ยนสีหน้าเป็นยิ้มแย้มกล่าว

“เกียวโกวเนี้ย พวกเรานับได้ว่า มิต่อยตีไม่รู้จัก โกวเนี้ยโปรดรอสักครู่ให้เล่าฮูจัดการตัวแอบอ้างปลอมแปลงนี้ก่อน ค่อยต้อนรับโกวเนี้ยต่อ”

รอยยิ้มที่มีเช่นปกติของเกียวหงส์เอี่ยมคลายไป ถามเสียงหนัก ๆ

“หากท่านตายไป ?”

ตั้งซี่กงโพล่งด้วยสีหน้าบูดบึ้ง

"เกียวโกวเนี้ย ไฉนแซ่งเล่าฮูได้ ?"

"แซ่งท่าน ? ตั้งซี่กง ท่านออกจะยกตัวเองเกินไปแล้ว ท่านมีที่ใดควรค่าให้โกวเนี้ยแซ่งท่าน โกวเนี้ยเพียงแต่บอกไปตามความเป็นจริงเท่านั้น"

นางกล่าวแล้ว ลอบชำเลืองมองงักฮุ้นฮงแวบหนึ่ง

ตั้งซี่กงไม่เดือดดาล กลับหัวร่อกล่าว

"เกียวโกวเนี้ย น่ากลัวที่ท่านบอก เป็นตรงกันข้ามกับความเป็นจริง"

เสียงมิทันขาดหาย ร่างตั้งซี่กงพลันย่อต่ำ สะบัดแขนขวาฟาดฉาดเข้าใส่ทรวงอกงักฮุ้นฮง ปลายแหลมของอาวุธอาบยาพิษ กรีดเป็นประกายสีครามรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ

ตอนแรกแม้มันจะเพลี่ยงพล้ำต่องักฮุ้นฮง ยังไม่มีความคิดจะลอบจู่โจม แต่คำทำนายของราชินีบุปผาเกียวหงส์เอี่ยม กระตุ้นให้มันต้องประเมินงักฮุ้นฮงใหม่ ดังนั้นจึงมีความคิดลอบจู่โจม โดยไม่เตือนให้รู้ตัว

ระยะห่างกันไม่ถึงสองเชียะ ตั้งซี่กงยังกระหน่ำจู่โจมสุดกำลัง ในความคิดของมัน การจู่โจมครั้งนี้ แม้ไม่มีปัญญาสังหารงักฮุ้นฮงตายคาที่ แต่อย่างน้อย ต้องสามารถให้มันบาดเจ็บถูกพิษ เป็นฝ่ายมีชัยได้แน่นอน

แขนขวาที่ฟาดไปของตั้งซี่กง มิได้รู้สึกสัมผัสถูกเป้าหมายดั่งคาดหมาย กระทั่งยังไม่มีแรงสะเทือนแม้สักน้อยนิดด้วย

ตอนนั้น พอดีร่างของมันหมุนตามลำแขน มาประจัญทางด้านตรงกับงักฮุ้นฮง แต่ที่เบื้องหน้า ไม่มีเงาร่างงักฮุ้นฮงอยู่เลย

"ตั้วกอ ด้านหลัง !"

จอมมารปาตังคักเอ็งร้องด้วยความรุ่มร้อน พอดีกับตั้งซี่กงหมุนตามร่างหันกลับไปอีกครา

ร่างที่หมุนกลับมาของตั้งซี่กงเพิ่งหยุดลง ไหล่ทั้งสองข้างพลันสั่นสะท้านโสตประสาทของมัน ได้ยินเสียงกระดูกหักสองครั้งชัดเจน จากนั้นความเจ็บปวดที่จับจิตใจ เจ็บปวดจนมันอดมิได้ต้องร้องสุดเสียง ถีบเท้าพุ่งหนีไปทางด้านหลังไม่คิดชีวิต หงายโครมลงนั่งกับพื้น

แขนทั้งสองข้างของมัน อ่อนระทวยลงแนบกับพื้นดั่งไร้กระดูก ไม่อาจ

เคลื่อนไหวได้อีกแล้ว

คักเอ็งพุ่งควับมาที่ข้างกายตั้งซี่กง ประคองมันขึ้นถามอย่างเร่งร้อน

"แขน...แขนทั้งสองข้างของท่าน..."

ตั้งซี่กงเจ็บปวดจนหน้าซีดขาวราวกระดาษ ส่งเสียงแผ่วเบา

"น่ากลัว...น่ากลัว...จบสิ้น..."

เพลิงโทสะของคักเอ็งฮือโหมขึ้นทันที ประคองตั้งซี่กงไปนั่งที่เก้าอี้ข้างกาย หันมาตวาดใส่งักฮุ้นฮง

"เด็กโสโครก ฝีมือเจ้าอำมหิตยิ่งนัก บัดนี้ เล่าฮูให้เจ้าคืนความยุติธรรมมา"

ในเสียงตวาดด่า ชักขลุ่ยทองแดงออกจากสายรัดเอวมา หันปากขลุ่ยชี้ไปที่งักฮุ้นฮง

พอจอมมารปาตังคักเอ็งชักขลุ่ยทองแดง ผู้คนที่ยืนอยู่รอบข้าง ต่างกระจายออกไปดั่งเผชิญกับปิศาจร้าย

เมื่อหันปากขลุ่ยตรงกับงักฮุ้นฮงแล้ว จอมมารปาตังคักเอ็งคล้ายวางใจมากหลาย เขม้นมองงักฮุ้นฮงด้วยความระมัดระวัง ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันคำราม

"เด็กโสโครก บิดาไม่เชื่อ เจ้าจะเร็วกว่าเข็มพิษในขลุ่ยของบิดา"

งักฮุ้นฮงเขม้นมองคักเอ็งแน่วนิ่ง ส่งเสียงเย็นชา

"ในเมื่อท่านมีความมั่นใจ ยังรอกระไรอีก ?"

ผู้คนที่ล้อมดูรอบข้าง ยังคงกระจายออกเป็นวงกว้างกว่าเดิมตลอดเวลา ทีท่าที่เยือกเย็นของงักฮุ้นฮง กลับคล้ายเป็นผู้ดูอยู่ด้านข้างก็ปาน

งักฮุ้นฮงเร่งรัดให้มันลงมือ คักเอ็งกลับรู้สึกลังเลแล้ว เนื่องเพราะหัวแม่มือของมันเพียงกดลง อาจมีคนล้มลงกับพื้นทันที

แต่ทว่า มันไม่มีความมั่นใจ ผู้ที่ล้มกับพื้นจะเป็นฝ่ายตรงข้าม

ใบหน้างามสะคราญของเกียวหงส์เอี่ยม แม้ยังมีรอยยิ้มที่เคยชิน แต่ประกายตาเคร่งเครียดกว่าเมื่อครู่มากหลาย สายตามักจะรวมอยู่ที่เท้าของงักฮุ้นฮง แสดงออกว่าสนใจท่าร่างงักฮุ้นฮงอย่างยิ่ง

หน้าผากของคักเอ็งมีเหงื่อเม็ดโป้ง ๆ หลั่งไหลลงเป็นเส้นสาย หัวแม่มือที่กดบนปุ่มขลุ่ยทองแดง อย่างไรก็ไม่มีความกล้าที่จะกดลงไป

ราชินีบุปผาเกียวหงส์เอี่ยมพลันส่งเสียง

"งักฮุ้นฮง..."

ประกายตาที่เขม้นมองปากขลุ่ยทองแดงของงักฮุ้นฮง ถูกเสียงเรียกก่อกวนจนแตกซ่านเล็กน้อย จอมมารปาตังคักเอ็งกดหัวแม่มือลงไปในทันที

เสียงฉับแผ่วเบาพอดังกระทบโสต จอมมารปาตังคักเอ็งพลันคลายมือทิ้งขลุ่ย สองมือลดลงประคองท้องน้อยตัวเอง ร้องโอดโอยพร้อมกับงอตัวเอง

ขลุ่ยทองแดงที่ถูกทิ้งกับพื้น งอโค้งเป็นครึ่งวงกลมดั่งตะขอ เข็มพิษทั้งกลุ่มที่ยิงออกไป ส่วนมากเป็นการยิงเข้าใส่ท้องน้อยของมันแทน

เสียงอุทานด้วยความตระหนก ดังขึ้นจากรอบข้างอีกครั้ง

พวกนักพรตทั้งสาม เห็นหัวหน้าสาขาของตน ที่พวกมันเทิดทูนดั่งเทพเจ้าเสมอมา ต้องตกอยู่ในสภาพยับเยินปานนั้น ต่างสงบปากคำเงียบงันไม่มีผู้ใดกล้าเสนอหน้าอีกแล้ว

เกียวหงส์เอี่ยมทรงกายขึ้นตรง สืบเท้าเข้าหางักฮุ้นฮง หัวร่อกล่าว

"ดาบสวรรค์นางแอ่นโลหิตงักฮุ้นฮง นับว่าโดดเด่นเหนือธรรมดาจริง ๆ ข้าพเจ้านับถือเป็นที่ยิ่ง เพียงเสียดาย สวะหลายชิ้นนี้ไม่มีน้ำหนักเพียงพอ ข้าพเจ้าจึงไม่มีบุญตาได้เห็นไม้ตายของดาบสวรรค์"

งักฮุ้นฮงมองเกียวหงส์เอี่ยมที่เดินเข้ามาใกล้ ส่งเสียงราบเรียบเย็นชา

"ยกย่องเกินไป ผู้แซ่งักมิกล้ารับได้"

ขาดคำเดินเข้าหาบ๊วยเล้งซึง โดยไม่สนใจเกียวหงส์เอี่ยมอีกเลย

เกียวหงส์เอี่ยมคล้ายไม่แยแสที่ท่าเย็นชาของงักฮุ้นฮง นางยังคงเดินตามไปที่ข้างโต๊ะงักฮุ้นฮงกับบ๊วยเล้งซึง เพ่งมองบ๊วยเล้งซึงพลางแย้มยิ้มถาม

"หากข้าพเจ้าดูไม่ผิด โกวเนี้ยก็คือบ๊วยเล้งซึง เสียวเก็งจู๊ของวังท้อฮวย-เก็งกระมัง ?"

บ๊วยเล้งซึงรีบลุกขึ้นแย้มยิ้มตอบ

"เสียวม่วยคือบ๊วยเล้งซึงจริง"

เกียวหงส์เอี่ยมกวาดตามองบ๊วยเล้งซึงขึ้น ๆ ลง ๆ พลางกล่าว

"ความงามของเจ้เจ๊ แพร่กระจายไปทั้งแผ่นดินกว้างใหญ่ นับว่าชาวยุทธ์มิได้เล่าลือผิดความจริง เสียวม่วยนับว่ามีบุญตาแล้ว"

บ๊วยเล้งซึงที่จิตใจบริสุทธิ์ผ่องใส นุ่มนวลปรานี ได้ยินต้องเอียงอาย

จนแก้มแดงเปล่งปลั่ง รีบถ่อมตัว

"เจ้าเจ๊ล้อเล่นแล้ว ท่านมีฉายาราชินีบุปผา จึงนับได้อย่างแท้จริงว่าเป็นโฉมสะคราญเลิศล้ำในต่ำใต้ เสียวม่วยไหนเลยทัดเทียมท่านได้"

รอยยิ้มของเกียวหงส์เอี่ยมคลายไป เน้นเสียงด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

"ก่อนมิได้พบท่านดอก บอกตามความสัตย์ ข้าพเจ้ารู้สึก รับฉายาราชินีบุปผาโดยไม่ตะขิดตะขวงเลย แต่ตอนนี้ รู้สึกกระดากกระเดื่องบ้างแล้ว"

"เจ้าเจ๊ถ่อมตัวเกินไป เสียวม่วยไม่อาจเปรียบกับท่านได้"

"ท่านมีความคิดเช่นนี้จริง ?"

บ๊วยเล้งซึงเบิ่งตามองเกียวหงส์เอี่ยมที่มีสีหน้างุนงง ผงกศีรษะกล่าวโดยบริสุทธิ์จริงใจ

"เป็นความจริง ข้าพเจ้ามีความเห็นเช่นนี้อยู่"

เกียวหงส์เอี่ยมต้องงุนงงอีกชั่วครู่ จึงกล่าวเสียงหนัก ๆ

"ข้าพเจ้าเชื่อว่าท่านกล่าวจากใจจริง มีแต่สตรีงามที่แท้จริง จึงไม่สนใจผู้อื่นจะงามยิ่งกว่าตัวเอง ข้าพเจ้าเป็นคนที่มีปากตรงกับใจเสมอมา บ๊วยโกวเนี้ยปากชาวยุทธ์สามารถตัดสินราชินีบุปผาที่แท้จริงมาได้ ฉายานี้ต้องไม่สมควรอยู่ที่ข้าพเจ้า"

"เจ้าเจ๊ท่าน..."

"หากท่านยังแสดงทีท่าถ่อมตัวไม่ยอมรับ ก็ไม่จริงใจเพียงพอแล้ว"

"ก็ได้ เสียวม่วยโต้เถียงสู้ท่านไม่ได้"

เกียวหงส์เอี่ยมคืนสู่สีหน้าปกติของนางอีกครา หัวร่อถาม

"เยี่ยงนี้จึงถูก ข้าพเจ้าพอจะนั่งร่วมโต๊ะด้วยได้หรือไม่ ?"

"เชิญเจ้าเจ๊นั่ง"

เกียวหงส์เอี่ยมกวาดตาหยาดเยิ้มของนางมาที่งักฮุ้นฮงพลางถาม

"ข้าพเจ้านั่งได้หรือไม่ ?"

"เชิญตามสะดวก"

เกียวหงส์เอี่ยมไม่เคียดขึ้ง กับทีท่ากระด้างเย็นชาของงักฮุ้นฮงเลย นางหัวร่อพลางทรุดกายนั่ง บ๊วยเล้งซึงกล่าวด้วยความกระตือรือร้น

"เจ้าเจ๊เกรงใจเกินไป ได้คบกับคนเช่นท่านเป็นมิตรสหาย นับเป็นเกียรติ

ของพวกเราทีเดียว”

“ท่านมีความคิดเช่นนี้ กลัวแต่ผู้อื่นมิได้คิดเช่นนี้ด้วย ?”

เบือนสายตามาที่งักฮุ้นฮง แล้วถาม

“งักฮุ้นฮง ท่านว่าเล่า ?”

“ท่านเข้าใจผู้แซ่งักควรว่าอย่างไร ?”

“ท่านเห็นว่า ข้าพเจ้าใช่สหายของพวกท่านหรือไม่ ?”

“ใช่”

“เนื่องเพราะตอนท่านทุ่มเทสมาธิจิตใจ ข้าพเจ้าพลันเรียกท่านให้เสียสมาธิ เปิดโอกาสแก่คักเอ็งได้ลอบจู่โจม ใช่หรือไม่ ?”

งักฮุ้นฮงสั่นศีรษะ ส่งเสียงเย็นชา

“นั่นไม่นับกระไร เนื่องเพราะท่านดูออกแต่แรก มิว่าอยู่ในสถานการณ์ได้เปรียบเพียงไร คักเอ็งต่างไม่อาจทำอันตรายต่อข้าพเจ้าได้เลย”

รอยยิ้มของเกียวหงส์เอี่ยมพลันชาค้าง เพ่งมองงักฮุ้นฮงพลางถาม

“แล้วท่านเห็นว่า ที่ข้าพเจ้าทำเช่นนั้น มีจุดมุ่งหมายกระไร ?”

“ทดสอบท่าร่างผู้แซ่งักรวดเร็วปานใด !”

“ท่านเห็นว่าข้าพเจ้ามีผลสรุปเยี่ยงไร ? ท่านเร็ว ? หรือข้าพเจ้าเร็วกว่า ?”

“แม้นับว่าท่านไม่กล้าระบุแน่นอน ผู้ใดเร็วกว่าผู้ใด แต่อย่างน้อยต้องเข้าใจ ตัวเองมิได้ช้ากว่าผู้แซ่งัก”

“ท่านไฉนทราบ ข้าพเจ้ามีความคิดเช่นนี้ ?”

“ท่านมานั่งที่โต๊ะผู้แซ่งัก”

เกียวหงส์เอี่ยมงุนงงวูบ พลันหัวร่อเสียงดัง ๆ กล่าว

“งักฮุ้นฮง ชาวยุทธ์เล่าขาน ท่านมีเค้าดั่งเทพบุตรจุติ ปัญญาดั่งจิ้งจอกกลอกกลิ้ง ตอนแรกข้าพเจ้ายังมิยินยอมเชื่อ”

“ตอนนี้เชื่อแล้ว ?”

“ยังกลอกลิ้งยิ่งกว่าจิ้งจอกเสียอีก !”

“ท่านยกย่องเกินไป”

“งักฮุ้นฮง จะว่าข้าพเจ้ายกย่องท่าน มิสู้ว่าข้าพเจ้าปีติแทนตัวเองถูกต้องกว่า”

"ปีติที่หาคู่มือได้เช่นดั่งผู้แซ่งัก ?"

"ข้าพเจ้าเป็นพรานล่าจิ้งจอก ก่อนหน้าวันนี้ ยังไม่เคยพบจิ้งจอกที่แท้จริงเลย"

สีหน้างักฮุ้นฮงเย็นชาเป็นปกติ แค่นเสียงถาม

"ท่านตั้งใจจะเริ่มเมื่อใด ?"

"ท่านว่าเล่า ?"

บ๊วยเล้งซึงขมวดคิ้วแนบแน่น ถามด้วยความงุนงงและขุ่นเคือง

"เจ้เจ๊ การล้อเล่นเช่นนี้ของท่าน ออกจะรุนแรงเกินไป"

เกียวหงส์เอี่ยมแก้เข็มขัดหนังสีแดงออกจากเอว ชั้นกลางของเข็มขัดมีกระบี่สั้นยาวประมาณสองเชียะ กว้างสองนิ้ว บางราวกระดาษเล่มหนึ่ง นางพอชักออกมาเกร็งกำลังภายในอัดไป กระบี่ที่อ่อนระทวยราวแผ่นกระดาษพลันเหยียดแข็งเป็นเส้นตรง มีรังสีเย็นยะเยียบคุกคามผู้คน

วางกระบี่สั้นที่ไม่มีโกร่งกระบี่ลงกับโต๊ะ เกียวหงส์เอี่ยมคาดเข็มขัดกลับคืนแล้ว กล่าวต่อบ๊วยเล้งซึง

"ท่านดูนี่คล้ายเป็นการล้อเล่นหรือไร ?"

สีหน้าบ๊วยเล้งซึงเครียดลงทันที เขม้นมองเกียวหงส์เอี่ยมพลางแค่นเสียง

"เกียวโกวเนี้ย พวกเราเพิ่งเคยพบท่าน ท่านเหตุใดต้องทำเช่นนี้ ?"

"เป็นไร ? ไม่เรียกข้าพเจ้าเจ้เจ๊อีกแล้ว ?"

"ข้าพเจ้าเพียงนับถือคนที่น่านับถือ"

เกียวหงส์เอี่ยมยังยืนกราน ใช้ชีวิตของทั้งสองฝ่ายทดสอบไหวพริบปฏิภาณ ผู้ด้อยกว่าต้องตายโดยไม่มีทางหลีกเลี่ยง

บ๊วยเล้งซึงขุ่นเคืองยิ่งนัก ประณามเกียวหงส์เอี่ยมเป็นคนวิกลจริต เกียวหงส์เอี่ยมก็มิได้ถือสา กลับหัวร่อด้วยความเบิกบานกว่าเดิม

พวกเซ็งเจี๊ยะเต้าหยินทั้งสาม สังเกตอยู่ครู่หนึ่งแล้วเห็นงักฮุ้นฮงมิได้แยแสสนใจจอมมารปาตังคักเอ็งที่นอนครวญครางกับพื้น กับเหยี่ยวร้ายสัตตพิษตั้งซึ่กงที่นั่งตัวอ่อนระทวย สลบไสลอยู่บนเก้าอี้เลย จึงสืบเท้าช้า ๆ ไปหาหมายจะประคองพวกมันไปรักษาพยาบาล

งักฮุ้นฮงรอจนเกียวหงส์เอี่ยมหยุดหัวร่อ จึงส่งเสียงเย็นชา

"คนที่คิดจะปกปิดความเจ็บปวดในใจ เปลือกนอกมักจะคล้ายคนวิกลจริตเสมอ"

เกียวหงส์เอี่ยมงุนงงวูบ เบือนสายตามาถาม

"ท่านว่าในใจข้าพเจ้า ซ่อนความเจ็บปวดใดอยู่ ?"

"มิได้เกี่ยวกับผู้แซ่งัก"

เกียวหงส์เอี่ยมเกร็งกำลังภายใน จนกระบี่อ่อนเหยียดตรงอีกครั้ง ชี้งักฮุ้นฮงพลางถาม

"แล้วนี่เกี่ยวกับท่านหรือไม่ ?"

"มันอาจเกี่ยวกับตัวท่านเอง"

"ท่านหมายความ เราจะใช้มันมาเชือดคอตาย ?"

"ท่านที่คุกคามผู้คนด้วยความโอหังลำพอง มิใช่คนประเภทยอมเชือดคอตายได้"

"งักฮุ้นฮง เราโกวเนี้ยนับถือสายตาของท่านมาก แต่ท่านยังมิได้คลี่คลายความคลางแคลงสงสัยของเรา"

"อาวุธของแต่ละคน มีคุณประโยชน์อยู่สองสถาน หนึ่งคือพิชิตศัตรู หนึ่งคือป้องกันตัว"

"ท่านหมายความ เมื่อมันอยู่ในมือเรา หากไม่รวดเร็วเพียงพอ มิเพียงไม่สามารถพิชิตศัตรู ยังไม่อาจป้องกันตัวเองได้ด้วย ?"

"ใช่"

"ฟังดูแล้ว กลับคล้ายท่านท้าทายเราอยู่"

"กระทั่งความเป็นตายร้ายดี ท่านยังหัวร่อโดยไม่แยแส แล้วท่านยังสนใจคำท้าทายด้วย ?"

สีหน้าเกียวหงส์เอี่ยมเครียดลงทันที อึ้งชั่วครู่แล้วจึงตวาดด้วยโทสะ

"งักฮุ้นฮง ท่าน..."

"ท่านมีคารมคมกริบ เฉกเช่นกระบี่ในมือ อาจมิเคยเพลี่ยงพล้ำมาก่อนเลย ใช่หรือไม่ ?"

เกียวหงส์เอี่ยมฟาดทางแบนกระบี่ลงบนโต๊ะดังฉาดใหญ่ แค่นเสียงเย็นชา

"งักฮุ้นฮง ชักดาบมา"

"วางไว้บนหน้าโต๊ะ ?"

"ใช่"

งักฮุ้นฮงแก้ห่อผ้า หยิบดาบสวรรค์วางบนหน้าโต๊ะกล่าว

"ผู้แซ่งักวางดาบไว้แล้ว"

เกียวหงส์เอี่ยมมีรอยยิ้มกลับคืนมาอีกครา มองดาบสวรรค์บนโต๊ะพลางกล่าว

"เพียงดูฝักดาบที่มีค่ามหาศาลควรเมือง ก็ทราบมันต้องเป็นดาบดีเยี่ยม งักฮุ้นฮง ท่านไม่ชักดาบออกมา ?"

"ดาบของผู้แซ่งัก ต้องชักในเวลาจะใช้มันเสมอ มิอาจจะละเมิดกฎเพราะตัวท่าน"

ดวงตาเกียวหงส์เอี่ยมมีประกายอำมหิตแวววาว แต่หัวร่อกล่าว

"งักฮุ้นฮง กระบี่ของเราอาจแทงเข้าใส่หัวใจท่านโดยไม่ลังเลได้"

"ประกายตาของท่าน ได้บอกความคิดท่านมานานแล้ว"

"งักฮุ้นฮง คิดจะอาศัยการมารยาเป็นเยือกเย็น หลอกลวงให้เราโกวเนี้ยคำนวณท่านผิดพลาดหรือไร ?"

"ก่อน ๆ ที่ท่านเผชิญหน้ากับศัตรู ก็มีวาจามากหลายปานนี้หรือไร ?"

ในตอนนั้น คักเอ็งที่อยู่ตอนด้านหลังของเกียวหงส์เอี่ยม ส่งเสียงครวญครางด้วยความเจ็บปวด เมื่อถูกถอนเข็มพิษจากท้องน้อยตลอดเวลา

เกียวหงส์เอี่ยมขมวดคิ้ววูบ มือขวาที่วางบนหน้าโต๊ะ กดลงใส่ตะเกียบเบื้องหน้า แล้วขยับคืนมาในสภาพเดิมทันที ตะเกียบที่เบื้องหน้าของนางขาดไปข้างหนึ่ง แต่คักเอ็งที่ด้านหลัง ส่งเสียงแผดร้องโหยหวน ตะเกียบข้างหนึ่งปักอยู่ที่คอหอยของมัน

ดรรชนีทีโตวอึ้งเง็กโฮ้วผุดลุกขึ้นยืนตัวตรง เบิ่งตากวาดมองไปรอบข้างคำรามสุดเสียง

"คนเปิดเผยไม่กระทำเรื่องลอบเร้น เป็นผู้มีฝีมือผู้ใด ?"

"ฝีมือเราโกวเนี้ยเอง"

เสียงราชินีบุปผาเกียวหงส์เอี่ยมรับคำไปโดยไม่ลังเล

ผู้คนทางรอบข้างส่งเสียงอุทานและซุบซิบกันอีกครา พวกมันต่างทราบ

เกียวหงส์เอี่ยมในตอนนี้ กำลังประจันหน้ากับงักฮุ้นฮงในสภาพเคร่งเครียด มิว่าฝ่ายใดมีความเคลื่อนไหวผิดปกติเล็กน้อย ก็อาจถูกฝ่ายตรงข้ามลงมือจู่โจมทันที

เกียวหงส์เอี่ยมกล้าใช้ช่วงเวลาคับขันปานชีวิตแขวนบนเส้นด้าย ลงมือทำอันตรายคนอื่น ยืนยันให้เห็น ความรวดเร็วในฝีมือของนาง ถึงระดับไม่กลัวงักฮุ้นฮงจะฉวยโอกาสลงมือแล้ว

ดังนั้นเอง พวกมันจึงเข้าใจ งักฮุ้นฮงต้องเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ในการต่อสู้ครานี้แน่นอน

สีหน้าท่าทีเกียวหงส์เอี่ยมยิ่งเคร่งเครียดกว่าเดิม

พวกดรรชนีทีโตวอึ้งเง็กโฮ้วทั้งสาม พากันเบือนหน้ามาที่เกียวหงส์เอี่ยม บัณฑิตบู๊ซัวป้วยยู่เตียง คำนวณแน่ว่าเกียวหงส์เอี่ยมต้องไม่กล้าลงมือคำรบสอง จึงมารยาเป็นเปิดเผยห้าวหาญ เน้นเสียงหนัก ๆ

"เกียวโกวเนี้ย กับคนที่ร่อแร่ปางตาย ท่านยังลงมืออำมหิตปานนี้ มิใช่เกินไปอยู่บ้าง !"

เซ็งเจี๊ยะเต้าหยินสนับสนุนขึ้นบ้าง

"ผู้ใดว่าไม่ใช่ ท่านรองคักกับท่าน ไม่เคยมีความอาฆาตแค้นกันมาก่อน ท่านไฉนทำเช่นนี้ได้ ?"

ดรรชนีทีโต้วอึ้งเง็กโฮ้วกล่าวขึ้นบ้าง

"วิจารณ์ตามฝีมือ พวกเราสามคน อาจบางทีไม่มีความสามารถทวงความยุติธรรมให้แก่รองหัวหน้าแซ่คัก แต่ทว่า ผิดถูกชั่วดี ย่อมต้องมีเหตุผลของมันอยู่"

เกียวหงส์เอี่ยมที่ไม่เคยเบือนหน้าไปไหนเลย หัวร่อตามความเคยชินพลางกล่าว

"สามท่าน กลายเป็นคนมีคุณธรรมน้ำมิตรเช่นนี้ตั้งแต่เมื่อใด อ้อ หรือคำนวณแน่ใจว่า เบื้องหน้าเรามีตะเกียบข้างเดียว ไม่พอแบ่งปัน ?"

ทั้งสามหันมองกันแวบหนึ่ง บัณฑิตบู๊ซัวป้วยยู่เตียงกระแอมแล้วส่งเสียง

"เกียวโกวเนี้ย โบราณว่าไว้ มีเหตุผลไปได้ทั่วทั้งแผ่นดิน พวกเราเฮียตี๋กำลังถกเหตุผลกับท่าน"

"ถกเหตุผล ? ได้ ขอเพียงสามท่าน ลองรับตะเกียบข้างเดียวของเรา โกวเนี้ยดู จะถกเรื่องราวใดก็ได้ทั้งสิ้น"

ขาดคำ ยกกระบี่สั้นที่บางราวกระดาษขึ้นช้า ๆ

จิตใจยากจะหยั่ง

งักฮุ้นฮงสงบดู การโต้เถียงของพวกเหล่านั้นโดยไม่เคลื่อนไหวเลย พวกบัณฑิตป้วยยู่เตียงทั้งสาม เมื่อเห็นงักฮุ้นฮงไม่มีทีท่าอย่างไร ต่างตื่นเต้นจนจิตใจหวั่นไหวแล้ว

พวกมันจำเดิมฝากความหวังอยู่ที่งักฮุ้นฮง เป็นผู้คอยคุกคามเกียวหงส์-เอี่ยม มิให้เบนสมาธิไปหาเรื่องอื่น ๆ ได้

เมื่องักฮุ้นฮงไม่สนใจเกี่ยวข้อง พวกป้วยยู่เตียงทั้งสาม เริ่มถอยหลังด้วยความระมัดระวังทีละก้าว กลุ่มคนที่เมื่อครู่ล้อมเข้ามาดูเหตุการณ์ เริ่มกระจายถอยหลังไปอีกครั้ง

จอมมารปาตังคักเอ็งบนพื้น ยังคงส่งเสียงครวญครางด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว พวกป้วยยู่เตียงทั้งสามถอยกลับมาห่างจากมันสามสี่เซียะดั่งเดิมอีกครั้ง ความห้าวหาญของเมื่อครู่ สูญสลายไม่หลงเหลืออีกเลย

เมื่อถึงระยะห่างพอสมควร ดรรชนีทีโตวอึ้งเง็กโฮ้วเป็นผู้กระโดดออกไปทางด้านนอกก่อน

อีกสองคนไม่กล้าล้าหลัง กระโดดเข้าไปในกลุ่มคนแทบพร้อมเพรียงกัน

ดวงตาคู่งามของเกียวหงส์เอี่ยมมีประกายอำมหิตขึ้นวูบ กระบี่อ่อน

พลันเหยียดตรง สะบัดข้อมือควับ เข็มประกายแวววับขึ้น ตะเกียบข้างเดียวที่เบื้องหน้า ถูกฟันกลายเป็นสามท่อน กระบี่บางเบาเปล่งประกายขึ้นอีกครั้ง กระจายวูบออกไปทางด้านซ้ายแวบหนึ่ง

ตะเกียบสามท่อนบนโต๊ะพุ่งวาบ ทางด้านพวกบัณฑิตบู๊ซัวป้วยยู่เตียงทั้งสาม แผดเสียงร้องโหยหวนขึ้นแทบพร้อมกัน สายตาผู้ล้อมดูทางรอบข้างถูกเสียงแผดร้องดึงดูดให้เหลียวขวับมองไป

หลังจากเกียวหงส์เอี่ยมสะบัดกระบี่ไปทางซ้ายมือแล้ว มิได้วางคืนไปบนหน้าโต๊ะอีก กลับแทงตรงเข้าใส่งักฮุ้นฮงที่นั่งแน่วนิ่ง

เวลาเดียวกับที่แทงกระบี่ไป มือซ้ายทางใต้โต๊ะของนาง ถูกยกขึ้นโดยพร้อมกันสะบัดเข้าใส่งักฮุ้นฮงอย่างไม่คาดหมาย

บ๊วยเล้งซึ่งคาดคิดมิถึง เกียวหงส์เอี่ยมที่แสดงทีท่าต้องการปะทะกับงักฮุ้นฮงอย่างห้าวหาญตรง ๆ ถึงกับใช้การจู่โจมเช่นนี้ต่องักฮุ้นฮงได้ ?

เมื่อเห็นสภาพคล้ายลอบจู่โจมเช่นนี้ นางต้องตระหนกเป็นอย่างยิ่ง จนโพล่งร้อง

"ฮุ้นฮงระวัง..."

จุดประสงค์ที่เกียวหงส์เอี่ยมสังหารพวกเซ็งเจี๊ยเต้าหยินทั้งสาม เพียงเพื่อคิดจะเบนสมาธิงักฮุ้นฮงออกไปบ้างเท่านั้น

จุดหมายสำคัญของนาง ในเมื่ออยู่ที่งักฮุ้นฮงแล้ว การลงมือย่อมทุ่มเทพละกำลังทั้งมวลออกไปจนหมดสิ้น

แต่ทว่า การที่นางพลันเปลี่ยนความต้องการ ปะทะโดยหักหาญตรง ๆ ในคราแรก ก็แสดงว่า นางมีความประเมินงักฮุ้นฮงยิ่งนานยิ่งสูง ความเชื่อมั่นของนางยิ่งนานยิ่งเปลี่ยนแปรไป ยิ่งลดน้อยลง

กระบี่บางเบาราวกระดาษ เปล่งประกายคล้ายสายฟ้ายามวิกาล วูบขึ้นแวบเดียวก็พุ่งถึงงักฮุ้นฮง

ราชินีบุปผาเกียวหงส์เอี่ยมมั่นใจ นี่เป็นกระบี่เร็วที่สุดในชีวิตนาง และก็เป็นการจู่โจมที่มีไหวพริบที่สุด เนื่องเพราะนางได้ใช้มือซ้ายในเวลาเดียวกัน

กระบี่ของนางเร็วปานประกายไฟ แต่ในพริบตาที่ความเร็วปานประกายไฟวูบขึ้นนั้น ปลายกระบี่ของนางมีประกายสีขาวอีกสายหนึ่งวูบขึ้น พอดีสกัดกั้น

ปลายกระบี่ของนางอย่างแม่นยำ

ไม่เห็นว่าประกายสีขาวนี้มาจากที่ใด ? คล้ายพลันผลึกขึ้นจากอากาศธาตุมาขวางปลายกระบี่ของนางโดยกะทันหันก็ปาน

ปฏิกิริยาของเกียวหงส์เอี่ยมแคล่วคล่องว่องไวยิ่งนัก สะบัดข้อมือเบา ๆ ปลายกระบี่สัมผัสกับประกายสีขาววูบ เสียงติงดังสดใส ประกายสีขาวกระจายขึ้นไปในอากาศ จนนางสามารถเห็นคอหอยงักฮุ้นฮงอีกครั้ง

กระบี่บางเบารวดเร็วราวสายฟ้า พุ่งวาบเข้าหาคอหอยงักฮุ้นฮง

งักฮุ้นฮงมิได้ปัดป้อง และมิได้หลบหลีก กระทั่งนัยน์ตายังไม่กะพริบสักครั้ง

กระบี่ที่มีอานุภาพคล้ายอสนีบาตฟาดทำลายของเกียวหงส์เอี่ยม พลันชะงักงันลงกลางคัน ปลายกระบี่ห่างจากคอหอยงักฮุ้นฮงไม่ถึงครึ่งนิ้วเท่านั้น

คล้ายถูกจี้จุดสยบไว้ก็ปาน ทั้งสองพลันแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว อยู่ในเก้าอี้ของแต่ละคน

ใบหน้าที่เปล่งปลั่งสะคราญของเกียวหงส์เอี่ยม ซีดลงทีละน้อย เพียงชั่วครู่กลายเป็นซีดขาวราวกระดาษ เหงื่อเม็ดโป้ง ๆ ไหลจากศีรษะลงสู่หน้าผากร่องแก้ม ปลายจมูก

ปลายดาบที่มีรังสีเย็นเยียบของดาบสวรรค์ จี้อยู่บนลำคอขาวผ่องของเกียวหงส์เอี่ยม โลหิตสด ๆ แดงฉานบาดตา ไหลตามปลายดาบลงมาที่ตัวดาบ

แม้ปลายดาบเพียงสะกิดผิวหนังขาดจุดเดียว แต่เพียงเสือกเข้าไปอีกครึ่งนิ้ว ก็ตัดหลอดคอของราชินีบุปผาเกียวหงส์เอี่ยมให้ขาดไปได้อย่างง่ายดาย

บ๊วยเล้งซึงนับว่าเรียกหัวใจที่กระดอนถึงคอหอยให้คืนกลับสู่ที่เดิมได้อีกครา

ราชินีบุปผาเกียวหงส์เอี่ยมเขม้นมองงักฮุ้นฮงแน่วนิ่ง กล่าวอย่างท้อแท้ทอดอาลัย

“ท่านยังเร็วกว่าที่เราคาดคิดไว้มากหลายนัก”

งักฮุ้นฮงแค่นเสียงเย็นชา

“เหตุใดต้องหาเรา ?”

"ประลองความเร็ว"

"ฝีมือของท่าน มิได้เกี่ยวข้องกับความเร็วแล้ว เหตุใดต้องหาเรา ?"

"ประลองความเร็ว"

ดวงตางักฮุ้นฮงเป็นประกายอำมหิตขึ้นวูบหนึ่ง

ดวงตาเกียวหงส์เอี่ยมมีประกายหวาดหวั่นขึ้นวูบหนึ่งเช่นกัน ริมฝีปากที่ซีดขาวขยับเขยื้อน แต่ไม่มีเสียงใดดังออกมา

เกียวหงส์เอี่ยมลดกระบี่มือขวาลงช้า ๆ เน้นเสียงหนัก ๆ

"งักฮุ้นฮง ลงมือเถิด"

ฟังผิวเผิน เป็นเสียงหนักแน่นมั่นคง หากแยกแยะละเอียด คล้ายดั่งมีความหวาดหวั่นแฝงอยู่บ้าง ความเปราะบางอ่อนแออยู่บ้าง

บ๊วยเล้งซึงมองหน้านางแล้วหันมองงักฮุ้นฮง อดมิได้ต้องส่งเสียง

"ฮุ้นฮง นาง..."

งักฮุ้นฮงกะพริบตาครั้ง ประกายอำมหิตเริ่มสลายคลายไป รั้งดาบสวรรค์คืนกลับจากคอหอยเกียวหงส์เอี่ยมมา ส่งเสียงเย็นชา

"เชิญท่านได้"

เกียวหงส์เอี่ยมผิดคาดหมายอย่างยิ่ง ระงับจิตใจแล้วแก้เข็มขัดที่เป็นฝักกระบี่ออก สอดกระบี่คืนกลับไปแล้วกล่าว

"คลุกคลีในยุทธจักร ใจอ่อนคือจุดอ่อนของชีวิต"

"ท่านหมายความ เรื่องนี้ยังไม่จบสิ้นยุติ ?"

"ครั้งหน้าเราต้องระวังกว่านี้"

บ๊วยเล้งซึงกระชากเสียงด้วยโทสะ

"ท่าน...ยังไม่เลิกล้มความตั้งใจ ?"

เกียวหงส์เอี่ยมหัวร่อตอบ

"บ๊วยโกวเนี้ย นอกจากตายไป จึงเลิกล้มความตั้งใจได้ จะลงมือตอนนี้ยังไม่สายเกินไป"

บ๊วยเล้งซึงขุ่นเคืองจนลำคอตีบตัน งักฮุ้นฮงจึงส่งเสียงเย็นชา

"เชิญท่านไปได้"

เกียวหงส์เอี่ยมเตะเก้าอี้ที่ด้านหลังกระเด็น ถอยไปสองก้าวแล้วจึงเดิน

ไปที่ประตู แต่เพียงห้าหกก้าวก็หยุดลงอีกครั้ง หันมาส่งเสียง

"งักฮุ้นฮง ท่านมีสหายคนหนึ่ง นามวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงกระมัง ?"

"มี"

"มันตอนนี้อยู่ที่ถ้ำแป๊ะฮุงตั่งของภูเขาปักซัว ทางเหนือเมืองป้วยเล้งนี้"

งักฮุ้นฮงมีสีหน้าหวั่นไหวกว่าเดิม ผุดลุกขึ้นถาม

"ท่านทราบอย่างไรว่ามันอยู่ที่นั้น ?"

"สงสัยเรา ?"

งักฮุ้นฮงครุ่นคิดแล้วเปลี่ยนน้ำเสียงถาม

"ยังเป็นหรือตายไปแล้ว ?"

"ไม่คิดจะใช้กำลังคุกคามถาม ?"

"ท่านหมายความอย่างไร ?"

"เมื่อสามวันก่อนมันยังมีชีวิต หากไม่ทะลวงออกมาทางภายนอก มันตอนนี้สมควรยังมีชีวิตอยู่"

"ผู้ใดอยู่นอกถ้ำ ?"

เกียวหงส์เอี่ยมสืบเท้าอีกครา เดินพลางกล่าวพลาง

"เมื่อถึงที่นั้น ท่านย่อมทราบ ผู้ใดเฝ้าอยู่ที่ปากถ้ำ... หากท่านสามารถไปถึงที่นั้นดั่งหวัง"

ขาดคำ เดินออกจากประตูไปเลย

งักฮุ้นฮงสืบเท้าไล่ตามไปอีกสี่ห้าก้าวจึงหยุดลง

บ๊วยเล้งซึ่งเดินมาที่ข้างกายงักฮุ้นฮง ยื่นฝักดาบสวรรค์ที่เมื่อครู่เกียวหงส์เอี่ยมปัดกระเด็นคืนให้พลางกล่าว

"ท่านเชื่อที่นางบอกหรือไม่ ?"

รับฝักดาบมา สอดดาบสวรรค์คืนเข้าฝักแล้ว งักฮุ้นฮงจึงสั่นศีรษะตอบ

"ไม่เชื่อ"

"ไม่เชื่อโดยสิ้นเชิง ?"

"ก็มิอาจบอกว่าไม่เชื่อโดยเด็ดขาด"

"จะถามเส้นทางไปถ้ำแป๊ะฮุงตั่ง ที่ภูเขาปักซัวดูหรือไม่ ?"

"ท่านทราบข้าพเจ้าจะไป ?"

"แม้ไม่เชื่อถึงสิบส่วน ท่านยังคงต้องไป จะคบกับสหายเช่นดั่งเอี๊ยบ-เพียวฮวงสักคน มิใช่เรื่องง่ายดายเลย"

แล้วนางกวาดตามองรอบข้าง ส่งเสียงดัง ๆ

"ท่านใดทราบ เส้นทางไปสู่ถ้ำแป๊ะฮุงตั่งภูเขาปักซัว ?"

ผู้คนรอบข้างมิเพียงไม่มีคนตอบเท่านั้น กลับต่างถอยหลังกรูด ๆ คล้ายดั่งกลัวจะเป็นเป้าถูกถาม

งักฮุ้นฮงหัวร่อกล่าว

"พวกเราไปกันเถิด"

บ๊วยเล้งซึงกวาดตามองรอบข้างด้วยความสงสัยพลางถาม

"หรือพวกมันล้วนเป็นคนต่างถิ่น ?"

"เฮอะ ผู้ใดกล้าเป็นศัตรูกับทิฮ้วยปัง ?"

บ๊วยเล้งซึงจึงเข้าใจมาได้ กล่าวด้วยความอับจนปัญญา

"ดูท่าพวกเรามีแต่ต้องหาสหายสักคน มาเป็นผู้นำทางแล้ว"

แต่ละคนรอบข้างยิ่งถอยเร็วกว่าเดิม บ๊วยเล้งซึงจึงแค่นเสียง

"พวกล้อไฮ้จิว นับว่ามีอิทธิพลอำนาจโอ่อ่าภาคภูมิทีเดียว พวกเราไปกันเถิด"

"ไม่คิดหาคนนำทางแล้ว ?"

"คนในยุทธจักรกลัวมัน ข้าพเจ้าไม่เชื่อ กระทั่งชาวเมืองนี้ ยังกลัวมันทุกคน"

"แม้นับว่า กระทั่งชาวเมืองต่างกลัวมัน อย่างน้อยที่สุด ข้าพเจ้าไม่ถึงกับกลัวมันแน่"

บ๊วยเล้งซึงงุนงงวูบ จึงเข้าใจความนัยมาได้ รีบถามไป

"ท่านรู้จักทาง ?"

"มิเพียงรู้จักเท่านั้น ยังทราบไปเส้นทางใดจึงใกล้ที่สุดด้วย"

จากในเมืองป้วยเล้ง ขึ้นสู่เหนือถึงภูเขาปักซัว แบ่งเส้นทางเป็นสามชั้น ยิ่งไปยิ่งสูง ถ้ำแป๊ะฮุงตั่งอยู่ที่เชิงผาชั้นสูงที่สุด ด้านหลังสุดของภูเขาปักซัว ไม่ห่างจากเทือกเขาช่วงที่สองสักเท่าใด

เทือกเขาช่วงที่หนึ่งกับที่สาม มีสนดำขึ้นหนาแน่น ส่วนช่วงที่สอง มีหินผาระเกะระกะ หญ้ารกรุงรัง มองแต่ไกลคล้ายเป็นยอดเขาโกร๋นไม่มีต้นไม้

งักฮุ้นฮงพาบ๊วยเล้งซึงผ่านป่าสนดำในช่วงแรกแล้ว พลันชะงักเท้า นั่งลงที่ใต้ต้นสนใหญ่ไม่ห่างจากชายป่าสนนัก เกร็งกำลังภายในโคจรไม่ส่งเสียง

บ๊วยเล้งซึงพอเห็นต้องตระหนกจนสะดุ้งตัวลอย นั่งยอง ๆ ลงถาม

"ท่านเป็นไรไป ?"

งักฮุ้นฮงพริ้มตาลง มิได้ตอบนาง

บ๊วยเล้งซึงยิ่งกระวนกระวาย ร้องด้วยความหวาดหวั่น

"ท่านเป็นไรกันแน่ ? อย่าได้ขู่เข็ญผู้คนเยี่ยงนี้"

พลันมีเสียงสดใสที่คุ้นหูดังออกมาจากในป่าสน

"มันในตอนนี้ กระทั่งชีวิตยังแทบรักษาไม่ได้ ไหนเลยมีอารมณ์ขู่ขวัญท่าน ?"

บ๊วยเล้งซึงหันขวับไป พอเห็นต้องตะลึงลานขมวดคิ้วแค่นเสียง

"ท่านเอง เกียวโกวเนี้ย ?"

ราชินีบุปผาเกียวหงส์เอี่ยมหัวร่ออย่างภาคภูมิ

"ได้พบกันอีกในเวลารวดเร็ว ผิดคาดหมายอย่างยิ่ง ใช่หรือไม่ ?"

"ท่านติดตามพวกเรามาที่นี่ ด้วยจุดมุ่งหมายใดกัน ?"

เกียวหงส์เอี่ยมเดินอย่างปลอดโปร่งแจ่มใส มาจนห่างจากบ๊วยเล้งซึง เจ็ดแปดเซียะจึงหยุดไว้ หัวร่อตอบ

"บ๊วยโกวเนี้ย ท่านเข้าใจผิดแล้ว เรามิได้ไล่ตามพวกท่านมา"

"แล้วไฉนอยู่ที่นี่ก่อนได้ ?"

"เรามาอยู่รอพวกท่านดอก"

"รอพวกเรา ? รอพวกเราทำกระไร ?"

มองเงาหลังงักฮุ้นฮงที่นั่งตัวตรงไม่เคลื่อนไหวแวบหนึ่งแล้ว เกียวหงส์-เอี่ยมกล่าวด้วยความกระหยิ่มภาคภูมิ

"ตอนพวกเราแยกกันที่เหลาสุรา เรามิใช่ได้บอกกับงักฮุ้นฮงแล้ว จะช่วยเอี๊ยบเพียวฮวง ต้องดูก่อนว่ามันสามารถไปถึงถ้ำแป๊ะฮุงตั่งหรือไม่ ? เรามารออยู่ที่นี้เพราะกังวลว่า หากเคราะห์ร้ายเราทำนายถูกต้อง มันก็ไม่สามารถไปถึงถ้ำแป๊ะฮุงตั่ง"

บ๊วยเล้งซึงกวาดตามองหน้าเกียวหงส์เอี่ยมอยู่เนิ่นนาน จึงกล่าวด้วยความสงสัย

"ท่านกังวล พวกเราจะถูกทิฮ้วยปังสกัดสังหาร ?"

"บ๊วยโกวเนี้ย ในความเห็นของท่าน เราคล้ายวีรสตรีที่เห็นอยุติธรรมชักอาวุธออกช่วยเหลือหรือไร ?"

บ๊วยเล้งซึงฉุกใจได้คิด เบือนหน้ามองงักฮุ้นฮงที่นั่งอยู่กับพื้น ร้องด้วยความตระหนก

"ท่านลอบใช้ฝีมืออำมหิตในป่า ?"

"บ๊วยโกวเนี้ย ท่านมีไหวพริบจริง ๆ แต่ก็มิได้บอกถูกต้องสิ้นเชิง เราไม่เคยลงมือด้านหลังผู้ใดมาก่อนเลย"

มือขวาบ๊วยเล้งซึงลดลงกุมด้ามกระบี่โดยไม่รู้ตัว ดวงตาคู่งามมีประกายอำมหิตแวววาว แค่นเสียงเย็นชา

"หมายความว่า ท่านยอมรับ ใช้ฝีมืออำมหิตต่อมัน ?"

"ใช่ งักฮุ้นฮงหลงกลเราจริง แต่มิใช่ลอบประทุษในป่า"

"ใช้พิษ ใช่หรือไม่ ?"

"ฉายาเดิมของเราคือบ๊วยตั๊กฮวยโหว ในเมื่อกระบี่ไม่เร็วไปกว่าดาบของงักฮุ้นฮง นอกจากใช้พิษ เรายังมีวิธีใดสยบมันได้ ?"

บ๊วยเล้งซึงชักกระบี่ออกจากฝักมา แค่นเสียงกระด้างเย็นชา

"เกียวหงส์เอี่ยม หากรู้สึกตัว มอบยาขจัดพิษแก่เรา เราไม่คุกคามท่าน"

"บ๊วยโกวเนี้ย ท่านมั่นใจว่าเหนือกว่างักฮุ้นฮงหรือไม่ ?"

"ท่านให้หรือไม่ให้ ?"

"ไฮ้ ! บ๊วยโกวเนี้ย อย่าดุร้ายปานนี้เลย ด้านหลังของเราเป็นป่าทึบไม่กลัวขู่เข็ญเรา เตลิดหนีเข้าไปในป่าหรือไร ?"

บ๊วยเล้งซึงเริ่มตื่นเต้นขึ้นแล้ว รีบผ่อนเสียงนุ่มนวลลงกว่าเดิม

“เกียวโกวเนี้ย งักฮุ้นฮงไม่เคยรู้จักกับท่านมาก่อน ท่านไยต้องปลิดชีวิตมันให้ได้ด้วย ?”

“ปัญหานี้ พวกเราเคยถกกันในเหลาสุรามาแล้ว เราไม่มีอารมณ์รื้อฟื้นอีก”

เพลิงโทสะบ๊วยเล้งซึงฮือโหมจนตวาด

“ท่านต้องการกระไร ?”

“ชีวิตของงักฮุ้นฮง !”

“เพราะเหตุใด ?”

เกียวหงส์เอี่ยมเห็นบ๊วยเล้งซึงกำกระบี่แนบแน่น ดวงตาเป็นประกายแวววาว จึงหัวร่อกล่าว

“คิดจะลงมือแล้ว ? พวกเราห่างกันแปดเก้าเชียะ และเรามีการระวังตัวอยู่ก่อนด้วย”

“ในเมื่อไม่มีทางผ่อนปรน เรามีแต่ต้องทดลองดูเท่านั้น”

เกียวหงส์เกี่ยมมองดูบ๊วยเล้งซึงที่สืบเท้าเข้ามาจนห่างประมาณสี่เชียะ พลันตวาดเสียงแหลม

“งักฮุ้นฮง ในที่สุด ท่านก็ล้มลงจนได้”

บ๊วยเล้งซึงใจหายวาบ หันขวับกลับไปทันที

“บ๊วยโกวเนี้ย ท่านกังวลสนใจมันจริง ๆ”

นั่นเป็นเสียงของเกียวหงส์เอี่ยม ที่อยู่ไกลไปกว่าสี่วา ซึ่งก็เป็นชายป่าแล้ว

บ๊วยเล้งซึงทั้งเดือดดาล ทั้งกระวนกระวาย ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“เกียวหงส์เอี่ยม หากมันเป็นอย่างไรไป แม้สุดขอบฟ้าใด เราก็ต้องหาตัวท่านออกมาให้ได้”

“ไม่ต้องลำบากปานนั้น พองักฮุ้นฮงล้มลง เราก็ออกไปหาท่านทันที คัก คัก บ๊วยโกวเนี้ย ขอลาก่อน”

ขาดคำหันกาย สาวเท้าช้า ๆ ไปที่ป่าใหญ่

แต่นางสาวเท้าเพียงสองก้าว พลันมีเสียงสัมผัสพื้นแผ่วเบาที่ด้านหลังประมาณสี่เชียะ เกียวหงส์เอี่ยมชะงักเท้า หัวร่อกล่าวโดยมิได้หันไปดู

“บ๊วยโกวเนี้ย เราห่างจากป่าทึบเพียงสี่เชียะ ท่านอยู่ด้านหลังเราสี่เชียะ เชื่อว่าจะไล่เราทันหรือไม่ ?”

"เราเชื่อว่าท่านต้องไม่เร็วกว่าเรา !"

นั่นเป็นเสียงของงักฮุ้นฮงชัด ๆ เกียวหงส์เอี่ยมพอได้ยิน ต้องตะลึงลานไปก่อน พลันหันขวับกลับมา ร้องด้วยความตระหนกสุดเสียง

"ท่านเอง ? !"

งักฮุ้นฮงยื่นมือช้า ๆ แบฝ่ามือให้เห็น เข็มพิษเล็กละเอียดปานขนวัวมีประกายเขียวเรืองเล่มหนึ่ง จับตามองหน้านางพลางกล่าว

"ตอนอยู่ในเหลาสุรา หากท่านซัดเข็มเล็กละเอียดเล่มนี้ออกมาจากใต้โต๊ะ ผู้แซ่งักอาจบางทีป้องกันไม่ทัน ท่านออกจะมั่นใจเกินไป"

เกียวหงส์เอี่ยมกลอกตาไปมาถาม

"งักฮุ้นฮง ท่านยังกลอกกลิ้งยิ่งกว่าที่คาดคิดไว้เสียอีก"

"หากวาจานี้ของท่านเปล่งออกมาจากความรู้สึกที่แท้จริง วิธีชาญฉลาดที่สุด คืออย่าหวังอาศัยโชคใดมาช่วยชีวิตอีกเลย"

"เรามีความคิดเห็นอย่างไร นั่นต้องดูงักฮุ้นฮงท่านมีความคิดเห็นอย่างไรกับเราก่อน"

"ท่านยังมีต้นทุนมาต่อรองอีก ?"

"หนึ่งต่อสอง เราไม่มีต้นทุนใดเหลือ แต่ทว่าเรายังมีความกล้าที่จะเสี่ยงด้วย"

บ๊วยเล้งซึงแค่นเสียงสวนคำทันที

"หากจิตใจท่าน ไม่มีความอำมหิตชั่วร้ายปานนั้น ตอนนี้ก็ไม่ต้องเสี่ยงชีวิตด้วยแล้ว"

เกียวหงส์เอี่ยมพลันหัวร่อกล่าว

"จะลงมือเชิญเข้ามาได้ ไม่ต้องหาข้ออ้าง เราบอกแล้ว หนึ่งต่อสอง เราเกียวหงส์เอี่ยมแม้ไม่มีหวังได้ชัย ยังไม่ถึงกับต่ำช้าจนคุกเข่าขอชีวิตจากผู้อื่นดอก"

บ๊วยเล้งซึงสืบเท้าเข้าไปหลายก้าว พลันเปลี่ยนเรื่อง

"ท่านบอกเอี๊ยบเพียวฮวงถูกกักขังอยู่ในภูเขานี้ เป็นความจริงหรือไม่ ?"

ได้ยินคำถามเช่นนั้น เกียวหงส์เอี่ยมทราบ อันตรายของนางลดทอนลงมากหลาย จิตใจค่อยผ่อนคลายไปได้บ้าง ผงกศีรษะตอบ

“ย่อมเป็นความจริง”

งักฮุ้นฮงกล่าวขึ้นบ้าง

“อย่างนั้นขอรบกวน ท่านติดตามพวกเราไปสักเที่ยวเป็นไร ?”

“ไม่เชื่อเรา ?”

งักฮุ้นฮงรับคำโดยไม่อิดเอื้อน เกียวหงส์เอี่ยมจึงแค่นหัวร่อ

“งักฮุ้นฮง ท่านเป็นคนแรกที่หยามเกียรติของเราต่อหน้า เราต้องไม่ลืมท่านแน่”

“ไปเถิด”

“เมื่อถึงที่นั้น เราต้องช่วยคนของทิฮ้วยปัง”

“ท่านมาแสดงจิตใจรวดเร็วเช่นนี้ มิใช่เป็นความชาญฉลาดเลย”

“งักฮุ้นฮง ท่านจงฆ่าเราเสียแต่ตอนนี้ประเสริฐกว่า”

“ท่านยังมิได้พาเราไปถึงที่หมาย”

เกียวหงส์เอี่ยมขุ่นเคืองจริง ๆ แล้ว ใบหน้าเปล่งปลั่งของนางซีดขาว ริมฝีปากสั่นระริก แค่นเสียงจากไรฟัน

“ให้เรานำทาง ท่านอย่าฝันไป”

จบคำหันขวับ ก้าวอาด ๆ เข้าไปในป่า

ดวงตางักฮุ้นฮงอำมหิตขึ้นวูบ สะอึกปราดไปดักหน้าเกียวหงส์เอี่ยมไว้ พาดฝักดาบสวรรค์บนก้านคอขาวผ่องของนาง

เกียวหงส์เอี่ยมหน้าเขียวคล้ำ สาวเท้าโดยไม่ยอมหยุด ยังคงก้าวตรงไปในป่าทึบเบื้องหน้า

เพียงเกร็งกำลังกดลงไป ฝักดาบสวรรค์ต้องสามารถตัดคอเกียวหงส์-เอี่ยมขาดได้ แต่งักฮุ้นฮงไม่ลงมือสังหารนาง

เกียวหงส์เอี่ยมผลักฝักดาบสวรรค์บนก้านคอออก ก้าวช้า ๆ เข้าไปในป่าทึบ

บ๊วยเล้งซึ่งมาที่ข้างกายงักฮุ้นฮง ส่งเสียงแผ่วเบา

“พวกเรายังคงรีบไป ดูเอี๊ยบเพียวฮวงอยู่ในถ้ำนั้นหรือไม่ ?”

งักฮุ้นฮงผงกศีรษะ รับคำอย่างอับจนปัญญา

โลดละลิ่วจนถึงสันเขาช่วงที่สอง มองลงทางเบื้องล่าง ที่ห่างจากเชิงผา

ประมาณสองร้อยวา เป็นปากทางเข้าถ้ำแป๊ะฮุงตั่งแล้ว

บนที่ว่างหน้าถ้ำ มีไฟอยู่สามกอง สาดส่องบนรัศมีหลายสิบวาของนอกถ้ำสว่างไสวดั่งกลางวัน ทางนอกกองไฟ ยังมีคนเดินเคลื่อนไหวอยู่

บ๊วยเล้งซึงมองงักฮุ้นฮงพลางถาม

"มีคนเฝ้าอยู่ที่นอกถ้ำจริง ๆ ?"

"ใช่ จากเถ้าของกองไฟรอบข้างมาคำนวณ พวกมันคล้ายเฝ้าอยู่ในที่นี้มากกว่าหนึ่งวันแล้ว"

"ตามที่เห็นนี้ เกียวหงส์เอี่ยมมิได้หลอกลวงพวกเราจริง ๆ"

"พวกเราลงไปดูก็ทราบเอง"

งักฮุ้นฮงตอบแล้วเร่งฝีเท้าลงจากสันเขาไปก่อน

บ๊วยเล้งซึงติดตามกระชั้นชิด พลางกล่าว

"ท่านคล้ายไม่เชื่อเกียวหงส์เอี่ยมเสมอมา"

"กระทั่งความเป็นมาของนาง พวกเรายังหยั่งไม่ชัดเจน สามารถเชื่อนางได้หรือไร ?"

ขณะเวลานั้นเอง ในหมู่หินระเกะระกะที่ห่างจากเบื้องหน้าหกเชียะ พลันมีชายฉกรรจ์สองคนกระโดดควับออกมา ตวาดให้หยุดไว้

งักฮุ้นฮงเหลือบมองบ๊วยเล้งซึง ชายตาบอกใบ้แล้วทั้งสองยังคงสาวเท้าต่อไป

ชายฉกรรจ์สองคนนั้น รีบชักดาบออกจากฝักโถมเข้ามาชี้หน้าทั้งสอง

"พวกเจ้าเป็นผู้ใด หยุดอยู่ที่นั้น"

งักฮุ้นฮงชะงักเท้าถาม

"แล้วสองท่านเป็นผู้ใด ? ไฉนมาสกัดขวางทางพวกเราไว้ ?"

ชายฉกรรจ์ด้านขวาที่หน้าดำคล้ำตอบ

"เล่าเอี๊ยทั้งสองท่านของพวกเรา อยู่ล่าสัตว์ในที่นี้ ตอนนี้กำลังพักผ่อนกลัวถูกคนรบกวน เชิญสองท่านอ้อมทางเถิด"

ชายฉกรรจ์ด้านซ้ายใช้ศอกสะกิดคนด้านขวาพลางส่งเสียงแผ่วเบา

"นี่ ! ดูสตรีนางนั้น งามน่าลุ่มหลงปานใด ?"

คนด้านขวาลดเสียงแผ่วเบา

“เจ้ามิใช่ไม่ทราบนิสัยของผู้เฒ่าทั้งสอง คิดหาที่ตายหรือไร ?”

“เราทราบนิสัยพวกท่านกระจ่าง เรามิได้บอกพวกเราต้องการเอง ความหมายของเราเป็นว่า...เฮียตี๋ นับเป็นความดีความชอบยิ่งใหญ่ที่สุดเลย”

สีหน้าชายฉกรรจ์ด้านขวาเปลี่ยนแปรไป ทีท่าก็แปรเปลี่ยนกว่าเดิม รีบยิ้มแย้มแจ่มใสถาม

“สองท่านไฉนมาถึงที่นี่ได้ ?”

งักฮุ้นฮงเป็นผู้ตอบ

“หลายวันก่อน พวกเราเคยมาเที่ยวที่ถ้ำแป๊ะฮุงตั่ง แต่ลืมของอยู่ในถ้ำนั้น จึงคิดจะไปหาดู”

ชายฉกรรจ์ทั้งสองเหลือบมองกันแวบหนึ่ง ผู้อยู่ด้านซ้ายกล่าว

“ภูเขานี้มิใช่เป็นสมบัติของพวกเรา หากพวกเราแข็งขืน ห้ามมิให้ท่านทั้งสองเข้าไป นับว่าป่าเถื่อนไร้เหตุผล แต่หากปล่อยท่านทั้งสองไป แม้นรบกวนให้เจ้านายพวกเราตื่น เราสองก็ต้องรับโทษทัณฑ์สถานหนัก เยี่ยงนี้เถิด เราไปกับพวกท่านทั้งสอง แต่สองท่านอย่าส่งเสียงดังเป็นอันขาด”

งักฮุ้นฮงผงกศีรษะรับคำ ชายฉกรรจ์ทั้งสองจึงผายมือเชื้อเชิญ

งักฮุ้นฮงเดินตรงไปโดยไม่ลังเล แต่พอผ่านทั้งสองไปเพียงเล็กน้อย ดาบเหล็กกล้าแวววาวของทั้งสอง พลันจี้ควับที่หว่างเอวของงักฮุ้นฮง ด้วยฝีมือที่คล่องแคล่วไม่น้อย

งักฮุ้นฮงหันขวับ ตะปบสองมือปานสายฟ้า คว้าสันดาบของทั้งสองไว้ ดันจนร่างที่โถมเข้ามาของมันสองต้องชะงักงันลง

ดาบทั้งสองคล้ายถูกพะเนินเหล็กทับไว้ก็ปาน ชายฉกรรจ์ทั้งสองทุ่มเทสุดสิ้นกำลัง กระชากสองสามครั้ง ยังไม่ขยับเขยื้อนสักน้อยนิด ทั้งไม่กล้าคลายมือทิ้งดาบวิ่งหนี จึงต้องตะลึงลานไปทันที

งักฮุ้นฮงมองผู้ลอบจู่โจมที่แตกตื่นลนลานแล้วถาม

“เจ้าทั้งสองอยู่ยามที่นี้ ใช่หรือไม่ ?”

“พวกเรา...พวกเรา...”

“ไม่มีเหตุผลหรือไร ?”

งักฮุ้นฮงแค่นเสียงเย็นชาแล้วเกร็งกำลังปลายนิ้วเล็กน้อย ดาบทั้งสองเล่ม

หักออกจากกันไปอย่างง่ายดาย

ชายฉกรรจ์ทั้งสองหวาดหวั่นจนตัวสั่นงันงก ลนลานร้องขึ้น

“เซี่ยวเฮี้ยบ ไว้ชีวิต...”

งักฮุ้นฮงแค่นเสียงเย็นชา

“เรามิใช่เซี่ยวเฮี้ยบดั่งที่พวกเจ้าคาดคิด ดังนั้นพวกเจ้าไม่ต้องอาศัยโชคช่วย ผู้แซ่งักไม่สนใจ จะสังหารคนที่ลอบประทุษร้ายต่อเราสักสองคน บอกความจริงมา !”

ชายฉกรรจ์หน้าดำร้องด้วยความแตกตื่นขวัญเสีย

“ท่าน...ท่านคืองัก...งักฮุ้นฮง...ที่ปังจู๊พวกเราเคยบอก ?”

“ใช่ พวกเจ้าเป็นล้อไฮ้จิวใช้มากระมัง ?”

ชายฉกรรจ์อีกผู้หนึ่ง ทั้งหวาดหวั่นทั้งกระวนกระวายละล่ำละลักขึ้น

“มิใช่ มิใช่ พวกเราเป็นผู้ติดตามของทีน้ำซังแช (สองดาวฟ้าทักษิณ) มิใช่คนของล้อปังจู๊”

ดวงตางักฮุ้นฮงเป็นประกายสุกใส ถามต่อไป

“ผู้ใดคือทีน้ำซังแช (สองดาวฟ้าทักษิณ) ใช่สองคนที่ชาวยุทธ์ตั้งฉายาว่าซ้งเฮาะซังเอียว (สองมารสนกระเรียน) หรือไม่ ?”

ชายฉกรรจ์หน้าดำกลัวแต่งักฮุ้นฮงจะถือพวกมันเป็นคนของล้อไฮ้จิวสังหารพวกมันให้สมแค้น จึงรีบตอบ

“คือสองมารนั้นนั่นเอง”

ชายฉกรรจ์อีกผู้หนึ่งรีบทักท้วง

“เฮียตี๋ ไฉนเรียกท่านผู้เฒ่าทั้งสองเยี่ยงนั้นได้ ?”

ชายฉกรรจ์หน้าดำตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ รีบกวาดตามองรอบข้างโดยเร็ว

งักฮุ้นฮงถามอีก

“สองเจ้ามิได้บอกจุดประสงค์การลอบประทุษร้ายเรา ?”

ชายฉกรรจ์ทั้งสองเหลียวมองกันแวบหนึ่ง คนหน้าดำตะกุกตะกัก

“พวกเรา...เนื่องเพราะเห็น...เพราะเห็น...”

งักฮุ้นฮงใช้กำลังเล็กน้อย ก็ชิงดาบครึ่งท่อนในมือชายฉกรรจ์มาได้ พลิก

ด้ามดาบมาไว้ในมือ ด้วยสีหน้ากระด้างเย็นชา

ชายฉกรรจ์หน้าดำต้องร้องด้วยความหวาดกลัวขวัญเสีย

"เนื่องเพราะ...เพราะโกวเนี้ยที่ข้างกายงักเซี่ยวเฮี้ยบสวยสะคราญเกินไป ดังนั้นพวกเราเฮียตี๋เกิดความละโมบในความดีความชอบ จึง...คิดจะ...ละเมิดต่อเซี่ยวเฮี้ยบโดยไม่เจียมตัว"

"ละโมบความดีความชอบใดกัน ?"

ชายฉกรรจ์หน้าดำถูมือตอบด้วยความหวาดหวั่น

"เนื่องเพราะเซียมทีซ้ง (สนเสียดฟ้า) ยี่เอี๊ย (เจ้านายที่สอง) ถนอมสตรีงามเป็นที่สุด ดังนั้นพวกเราพบเห็นโกวเนี้ยที่ข้างกายท่าน จึงบังเกิดความคิดละโมบ หมายได้ความดีความชอบ เซี่ยวเฮี้ยบ พวกเราล้วนเป็นลิ่วล้อที่ถูกคนชี้นิ้วใช้ ชั่วชีวิตต่างไม่อาจหาโอกาสเลื่อนตำแหน่ง ดังนั้นจึงถูกความโลภมอมเมาให้ขาดสติยั้งคิด กระทำเรื่องต่ำช้าสามานย์นี้ งักเซี่ยวเฮี้ยบ โปรด... โปรดยกมือสูงศักดิ์...ไว้ชีวิตพวกเราสักครั้งเถิด"

งักฮุ้นฮงไม่รับและไม่ปฏิเสธ ยังคงถาม

"สองมารฟ้าทักษิณอยู่ละแวกใกล้เคียงนี้กระมัง ?"

ชายฉกรรจ์ทั้งสองผงกศีรษะถี่เร็ว แต่ไม่กล้าเอ่ยปากรับคำ งักฮุ้นฮงถามอีก

"อยู่เฝ้าที่ปากถ้ำแป๊ะฮุงตั่งใช่หรือไม่ ?"

ชายฉกรรจ์ทั้งสองรีบรับคำ งักฮุ้นฮงถาม

"ผู้ใดอยู่ในถ้ำ ?"

"วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวง กับขวัญกระบี่ซัวบ้องงึ้น"

"ทั้งสองไฉนมาที่นี้ได้ ?"

"ผู้ต่ำต้อยมิทราบ ตอนพวกเราติดตามผู้เฒ่าทั้งสองมาถึงที่นี่ พวกมันก็อยู่ที่นี้แล้ว"

งักฮุ้นฮงต้องถามด้วยความกระวนกระวายกว่าเดิม

"ก่อนทั้งสองถูกคุกคามเข้าไปในถ้ำ ได้รับบาดเจ็บบ้างหรือไม่ ?"

"เอี๊ยบเพียวฮวงคล้ายบาดเจ็บเล็กน้อย แต่ไม่สาหัส เนื่องเพราะทั้งสองพอเห็นผู้เฒ่าทั้งสอง ก็คล้ายมีความคิดหลบหน้าก่อน จึงมิได้มีการต่อสู้ที่

กราดเกรี้ยวดุดัน”

งักฮุ้นฮงคลายใจลงได้บ้าง ผงกศีรษะถาม

“สองมารฟ้าทักษิณไฉนไม่เข้าไปค้นหา ?”

ชายฉกรรจ์หน้าดำครุ่นคิดแล้ว ส่ายศีรษะตอบ

“ผู้ต่ำต้อยมิทราบ ผู้เฒ่าทั้งสองมีความคิดเห็นอย่างไร ?”

“นำทางพวกเราไปพบกับมัน”

ชายฉกรรจ์ทั้งสองรีบถาม

“งักเซี่ยวเฮี้ยบยินยอมอภัยให้พวกเราแล้ว ?”

“เฮอะ พวกเจ้าคิดเสนอเงื่อนไข ?”

ชายฉกรรจ์ทั้งสองเห็นสีหน้างักฮุ้นฮงเคร่งเครียดเย็นชา ต่างส่งเสียงมิกล้า ๆ ลนลานนำทางไปทันที

สองมารฟ้าทักษิณอยู่ภายในทางเข้าที่มีเพียงสายเดียวของถ้ำแป๊ะฮุงตั้ง ชายฉกรรจ์ทั้งสองนำทางงักฮุ้นฮงใกล้จะถึงปากถ้ำ ยังห่างอีกประมาณสี่วา พลันมีชายฉกรรจ์อาภรณ์สีสดใส ทีท่ายโสโอหังผู้หนึ่งถลันออกมาจากในถ้ำ ตวาดเบา ๆ

“ผู้ใดกัน ?”

ชายฉกรรจ์หน้าดำตอบเบา ๆ เช่นกัน

“บริวารกิมจั่งกับเล็กเซี้ยง”

“สองคนที่ด้านหลังพวกเจ้าเล่า ?”

ชายฉกรรจ์หน้าดำนามกิมจั่งตอบ

“งักฮุ้นฮง ยังมีโกวเนี้ยอีกท่านหนึ่ง ตั้งใจมากราบคารวะผู้เฒ่าทั้งสอง”

“พวกเจ้าอยู่รอที่นี้ก่อน”

วาจาชายฉกรรจ์พอขาดคำ มีเสียงกังวานดังออกมาจากในถ้ำ

“เรียกพวกมันเข้ามาว่ากล่าว”

ขาดคำ เน้นเสียงหนัก ๆ

“จุดคบไฟ”

คำสั่งพอดัง ในถ้ำมีเปลวไฟวูบขึ้นอย่างรวดเร็ว สาดส่องจนปากถ้ำสว่างไสวดั่งกลางวัน

ชายฉกรรจ์ทั้งสอง พางักฮุ้นฮงกับบ๊วยเล้งซึ่งมาถึงปากถ้ำก็หยุดลง มิกล้ามองหน้าชายฉกรรจ์เสื้อผ้าอาภรณ์สวยงามสองคนที่ปากถ้ำแม้สักแวบเดียว ก้มศีรษะส่งเสียง

"เซี่ยวเอี๊ย (นายน้อย) ทั้งสองท่าน พาคนมาถึงแล้ว"

ผู้อยู่ด้านขวามีวัยยี่สิบเศษ คิ้วหนาตาเหยี่ยว แค่นเสียงอย่างโอหัง

"ไปยืนที่ด้านข้าง"

ชายฉกรรจ์ทั้งสองคน ถอยออกไปอยู่ทั้งสองฟากข้างอย่างนอบน้อมแล้ว ชายฉกรรจ์คิ้วหนาตาเหยี่ยว กวาดตามองงักฮุ้นฮงขึ้น ๆ ลง ๆ แล้วถาม

"เจ้าหรือคืองักฮุ้นฮง ?"

งักฮุ้นฮงกวาดตาเย็นชามองหน้ามันแวบหนึ่ง มิได้ส่งเสียง

ชายฉกรรจ์คิ้วหนาตาเหยี่ยวสืบเท้าเข้ามาสองก้าว กวาดตาที่มีประกายตาแวววาว มองหน้างักฮุ้นฮงแล้วถามย้ำ

"เจ้าหรือคืองักฮุ้นฮง ?"

งักฮุ้นฮงกระทั่งไม่เหลือบมองมันสักแวบหนึ่ง หันบอกกับบ๊วยเล้งซึ่งที่อยู่ด้านหลัง

"พวกเราเข้าไป"

เท้าขวาของงักฮุ้นฮงเพิ่งยกขึ้นมิทันก้าว พลันมีประกายแวววาวพุ่งวาบมาที่เบื้องหน้า กระบี่รังสีเย็นเยียบคุกคามผิวกาย ถูกเสือกเข้าขวางที่หน้าทรวงอกมันก่อน

"ทะลวงผ่านกระบี่เราได้ก่อนค่อยเข้าไป"

เสียงของชายฉกรรจ์คิ้วหนาตาเหยี่ยว โหดเหี้ยมเย็นชา บ่งบอกความประสงค์ร้ายเต็มที่

งักฮุ้นฮงยังคงไม่เหลือบแลแยแสกระบี่คมกริบรังสีเย็นเยียบคุกคามผิวกาย ยืดอกเชิดหน้าก้าวเข้าไปในถ้ำ

"สหายทั้งสองในถ้ำจะว่าอย่างไร ?"

เป็นความเงียบวังเวงก่อน จากนั้นมีเสียงเกรี้ยวกราดเดือดดาลดังออกมา

"เฮอะ เจ้ามีความเก่งกล้าเท่าใด ? บังอาจเรียกเล่าเอี๊ยฟ้าทักษิณทั้งสองเป็นสหาย นับว่าผยองลำพองจนไม่มีความเคารพผู้อาวุโสเลย"

อีกเสียงหนึ่งที่ยิ่งเย็นเยียบกว่าตวาด

“หากมิใช่เห็นว่า ในตัวพวกเจ้ามีของที่พวกเราต้องการ พวกเราเล่าเอี๊ยทั้งสอง ยังไม่ต้องการพบผู้เยาว์ที่ผยองลำพองเช่นเจ้าจริง ๆ”

ขาดคำ เงียบงันไปชั่วขณะ จึงส่งเสียงต่อ

“จุ้นยี้ (ยี้เป็นคำผู้ใหญ่เรียกผู้เยาว์ด้วยความเอ็นดู มีความหมายเช่นคำว่าหนู) สั่งสอนมันเล็กน้อยก่อน ให้มันได้รู้จักฟ้าสูงเท่าใด ดินต่ำเพียงไหน แต่ทว่าอย่าจัดการจนมันตายไปเสียเล่า”

ชายฉกรรจ์คิ้วหนาตาเหยี่ยวรับคำดัง ๆ และเขม้นมองหน้างักฮุ้นฮง มุมปากมีรอยยิ้มโหดเหี้ยมเลือดเย็นขึ้นเล็กน้อย แสร้งเน้นเสียงช้า ๆ

“เด็กน้อย ได้ยินแล้วกระมัง ? เฮอะ เฮอะ ชักดาบเถิด”

งักฮุ้นฮงยังคงไม่สนใจมัน ส่งเสียงเย็นชาเข้าไปในถ้ำ

“ผู้แซ่งักมาถกเหตุผลกับท่านทั้งสอง สองท่านกระทำดั่งนี้ มิรู้สึกมีใจแคบเกินไป ?”

มีเสียงตวาดด้วยโทสะดังออกมาจากถ้ำ

“บัดซบที่สุด เจ้าถึงกับกล้าตำหนิพวกเราเล่าเอี๊ยทั้งสอง ?”

ขาดคำ คำรามลั่น

“จุ้นยี้ เจ้ายังรอกระไร ?”

กระบี่ที่ขวางอยู่ที่หน้าทรวงอกงักฮุ้นฮงพลันถูกสะบัด ชายฉกรรจ์คิ้วหนาตาเหยี่ยว กดกระบี่ลงที่ทรวงอกงักฮุ้นฮงแล้วกระชากกลับไป ด้วยสภาพคล้ายเลื่อยต้นไม้ใหญ่ เป็นฝีมือที่รวบรัดชัดเจน พลังหนักหน่วงดุดัน ไม่คล้ายเป็นการสั่งสอนผู้คนเลย

งักฮุ้นฮงยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว เพียงยกห่อผ้าสีครามในมือขวาผลักออกทางเบื้องหน้าครึ่งเชียะ กระบี่ของชายฉกรรจ์คิ้วหนาตาเหยี่ยวจึงเชือดผ่านห่อผ้าไป ถึงกับมิได้สะสางชัดเจน งักฮุ้นฮงไฉนไม่บาดเจ็บสักขุมขนหนึ่ง ?

เนื่องเพราะมิได้เห็นชัดเจน ในยามฉุกละหุกคับขัน งักฮุ้นฮงป้องกันตัวได้อย่างไร ?

ดังนั้น จึงมีความระมัดระวังกว่าเดิม เมื่อเห็นงักฮุ้นฮงชักดาบออกมา ชายฉกรรจ์คิ้วหนาตาเหยี่ยวก็ไม่ส่งเสียงอย่างไร สะอึกปราดเข้ามา เสือกกระบี่

แทงเข้าใส่อกขวางักฮุ้นฮงดั่งสายฟ้า เป็นการลงมือที่รวดเร็วทั้งอำมหิต

งักฮุ้นฮงแค่นเสียงเย็นชา จี้ปลายดาบสวรรค์เข้าใส่ปลายกระบี่ที่พุ่งเข้ามาดุจสายฟ้าอย่างแม่นยำ

ปลายดาบกระบี่พอสัมผัสกัน เสียงติงดังสดใส เมื่อปลายดาบตวัดขึ้น ร่างชายฉกรรจ์คิ้วหนาตาเหยี่ยว ถูกสะบัดจนตีลังกา กระเด็นไกลออกไปกว่าสี่เชียะร่วงลงที่ผนังปากถ้ำ ปากจมูกมีโลหิตหลั่งไหลลงมาเป็นเส้นสาย

เสียงกระด้างเย็นชาดังออกมาจากในถ้ำ

"จุ้นยี้ อย่าทำอันตรายชีวิตมัน"

งักฮุ้นฮงกวาดสายตาเย็นชา มองชายฉกรรจ์คิ้วหนาตาเหยี่ยวที่เชิงผนังถ้ำแวบหนึ่ง หันหน้าบอกกับบ๊วยเล้งซึงที่ด้านหลัง

"ไปกัน"

งักฮุ้นฮงพาบ๊วยเล้งซึงไปได้ไม่ถึงสองก้าว ชายฉกรรจ์ตาเหยี่ยวที่ร่วงลงกับพื้น พลันทะยานกายขึ้นโดยไม่ส่งเสียง โถมใส่บ๊วยเล้งซึงที่อยู่ด้านหน้าออกไป สะบัดดาบสวรรค์สู่เบื้องบนควับ เสียงตังดังสดใส เมื่อกันกระบี่ที่ชายฉกรรจ์ตาเหยี่ยวแทงตรงเข้ามา ให้เป็นแทงตรงขึ้นสู่เบื้องบน

ดังนั้นเอง ร่างชายฉกรรจ์ที่พุ่งเป็นเส้นตรง จึงพลอยถูกพลังกระชากให้กลายเป็นพุ่งขึ้นสู่เบื้องสูง ปลายกระบี่กรีดใส่เพดานถ้ำจนเสียงเสียดประสาทประกายไฟกระจายวูบวาบ

ชายฉกรรจ์คิ้วหนาตาเหยี่ยวเห็นพลังกระแทกของมันรุนแรงเกินไป จึงรีบก้มศีรษะงอเอว ใช้ด้านหลังกระแทกเข้าใส่เพดานถ้ำ แล้วจึงร่วงลงสู่พื้น

งักฮุ้นฮงเน้นเสียงหนัก ๆ

"เล้งซึงหลีกไป"

เสียงดังร่างพุ่งควับมาที่ข้างกายชายฉกรรจ์คิ้วหนาตาเหยี่ยว ที่ร่วงหล่นลงจนหน้ามืดตาลายพร่างพราย เตะฉาดเข้าใส่ จนกระเด็นออกไปร่วมสามวา กระแทกใส่ผนังทางหัวเลี้ยวของถ้ำ ชายฉกรรจ์ตาเหยี่ยวยกมือกุมลำคอสะบัดไปมาสองครา อ้าปากกระอักโลหิตโอ้กใหญ่ สลบไสลไปทันที

หลังจากงักฮุ้นฮงเตะชายฉกรรจ์ตาเหยี่ยวกระเด็นไปแล้ว มีเสียงคำรามของชายฉกรรจ์อีกคนหนึ่งดังขึ้นที่ด้านหลัง

"งักฮุ้นฮง ท่านกล้าทำอันตรายคนในที่นี้ ?"

แม้คำรามอย่างดุร้าย แต่ยืนแน่วนิ่งอยู่ในระยะไกลกว่าหกเชียะ มิได้ปราดเข้าไปจู่โจม แก้มือแทนพวกพ้องเลย

งักฮุ้นฮงไม่เหลียวมอง เพียงส่งเสียงเย็นชา

"หรือท่านก็คิดจะเข้าไปในลักษณะเดียวกัน ?"

แสดงแน่ชัด สองมารฟ้าทักษิณในถ้ำ ได้เห็นสภาพของชายฉกรรจ์คิ้วหนาตาเหยี่ยวชัดเจนแล้ว จึงส่งเสียง

"ไฮ้ยี้ พามันเข้ามา"

เป็นเสียงโหดเหี้ยมเย็นชา บ่งบอกความเดือดดาลถึงขีดสุดแล้ว

งักฮุ้นฮงมาที่ข้างกายบ๊วยเล้งซึง เน้นเสียงหนัก ๆ

"พวกเราเข้าไป"

แล้วเดินเคียงคู่กับบ๊วยเล้งซึง เข้าไปในส่วนลึกของถ้ำ

ปากถ้ำแม้กว้างเพียงวาเศษ แต่ชายฉกรรจ์ที่ถูกเรียกว่าไฮ้ยี้ กลับไม่กล้าเดินเฉียดร่างงักฮุ้นฮงไปนำทางเลย

ผ่านหัวเลี้ยวที่ชายฉกรรจ์ตาเหยี่ยวขดตัวสลบไสล เบื้องหน้ากลายเป็นถ้ำกว้างใหญ่ร่วมสิบวา ผนังทั้งสี่ด้านมีคบไฟปักเรียงรายไม่ต่ำกว่าห้าสิบอัน ส่องแสงสว่างไสวจนทั้งถ้ำเจิดจ้าดั่งกลางวัน

ในถ้ำมีเครื่องใช้ครบครัน และล้วนเป็นผลิตภัณฑ์จากไม้ชั้นดี เพียงเตียงตัวใหญ่ ที่มีฟูกหนาเครื่องนอนสวยงามตระการตา ก็เป็นที่คาดเดาได้ ตอนลำเลียงของพวกนี้มา มิทราบทุ่มเทกำลังคนไปมากน้อยปานใด

การตกแต่งภายในถ้ำ มิเพียงไม่ตามมีตามเกิด เพราะการลำเลียงยุ่งยากเท่านั้น กลับวิจิตรพิสดาร จนผู้คนรู้สึกฟุ้งเฟ้อเกินไป

เตียงไม้ใหญ่มหึมา ที่มีม่านเป็นแพรบางเนื้อดีขวางกั้น ห่างกันประมาณสี่วา ระหว่างกลางของเตียงทั้งสอง พอดีหันสู่ปากทางเข้าไปในถ้ำอีกช่วงหนึ่ง คิดจะเข้าไปในถ้ำนั้น จำเป็นต้องฝ่าระหว่างเตียงทั้งสองไป และหลังจากเข้าปากถ้ำนี้แล้ว จึงจะมีทางแยกมากมายตามนามของท่านแป๊ะฮุง (ร้อยแยก)

รอบข้างของเตียงด้านขวา มีกล่องใหญ่ ๆ เล็ก ๆ ที่สลักเสลาลวดลายสวยงาม เรียงรายไม่ต่ำกว่าสามสิบใบ จากฝีมืองามประณีตของกล่อง ต้องเป็น

ของมีค่ามหาศาลควรเมือง

ผู้นั่งอยู่บนขอบเตียง เป็นชายชราวัยห้าสิบเศษ ผมขาวประปราย หน้าอวบอูมผิวแดงเปล่งปลั่ง สองมือที่กุมอยู่บนขอบเตียง นิ้วทั้งสิบเรียวงาม ขาวละเอียด คล้ายดั่งไม่เคยทำงานหนักมาเลย

พองักฮุ้นฮงปรากฏตัวขึ้นในสายตา ตาหยีเล็กทั้งคู่ของมัน ก็เพ่งมองดาบสวรรค์ในมืองักฮุ้นฮงแน่วนิ่ง โดยไม่เคยเบือนห่างเลย

ขอบเตียงด้านซ้าย มีชายชราวัยใกล้เคียงกันนั่งอยู่อีกผู้หนึ่ง แม้วัยห้าสิบเศษแล้ว แต่เค้าหน้าที่คมคาย การแต่งกายเยี่ยงบัณฑิต ที่ตัดเย็บได้เหมาะสมตัว ยังบันดาลให้ผู้คนรู้สึก มีความงามสง่า กรุ้มกริ่มกรุยกรายเหนือธรรมดา

บนเตียงและข้างเตียงของมัน ไม่มีกล่องของล้ำค่าใด ๆ แต่มีดรุณีงามสะคราญสี่นางรายล้อมอยู่รอบข้างมัน ส่วนดวงตาทั้งคู่ของมัน จับมองร่างบ๊วยเล้งซึ่งที่ข้างกายงักฮุ้นฮงแน่วนิ่ง ใบหน้ามีรอยยิ้มปีติยินดี ผงกศีรษะตลอดเวลา

ชายฉกรรจ์ที่ถูกเรียกไฮ้ยี้ อ้อมผ่านข้างกายบ๊วยเล้งซึ่งไประหว่างกลางเตียงทั้งสอง คารวะให้แก่ชายชราทั้งสองแล้วรายงาน

"น้อมเรียนเล่าเอี๊ยทั้งสองท่าน งักฮุ้นฮงทำอันตรายเบ๊ตั้วกอบาดเจ็บ"

ชายชราตาหยีที่อยู่บนเตียงข้างขวา เหลือบมองมันแวบหนึ่ง พลางส่งเสียงเชื่องช้า

"บาดเจ็บมากหรือไม่ ?"

"คล้ายไม่เบานัก"

ชายชราโบกมือกล่าวด้วยความรำคาญ

"ไป ! ไปยืนที่ด้านข้าง อย่ามาขวางสายตาเรา"

ชายฉกรรจ์รีบรับคำ ถอยปราดออกไปยืนทางด้านข้างของถ้ำ

"ทีเฮาะเล่าตี๋ ท่านเห็นเป็นอย่างไร ? พอใจหรือไม่ ?"

ชายชราตาหยีที่ถูกเรียกว่า ทีเฮาะ (กระเรียนฟ้า) ผงกศีรษะด้วยความพึงพอใจแล้วตอบ

"นับได้ว่าเป็นของวิเศษที่ยากจะแสวงหาจริง ๆ ผู้น้องพอใจเป็นที่สุดแล้ว"

ชายชราที่แต่งกายเยี่ยงบัณฑิตหัวร่อกล่าว

“เช่นนี้หมายความ การมาตงง้วนของท่านครานี้ มิใช่เสียเที่ยวเปล่าแล้ว ?”

ทีเฮาะผงกศีรษะหัวร่อตอบ

“มิได้เสียเที่ยวเปล่าจริง ๆ แล้วแซซ้ง (สนขจี) เฮียรู้สึกอย่างไรบ้าง ?”

บัณฑิตชรานามแซซ้ง ตอบด้วยสีหน้าเคร่งขรึมสำรวม

“สะคราญปานหยาดฟ้า ทั้งใต้หล้ายากจะแสวงหา หากเรามิได้มาครานี้ นับว่าชีวิตนี้ยืนยาวโดยเปล่าประโยชน์แล้ว”

ทีเฮาะหัวร่อถาม

“ในเมื่อแซซ้งเฮียก็พอใจ อย่างนั้นพวกเราปล่อยคนเลยเป็นไร ?”

“พวกเรายังต้องตกลงกับเจ้าของก่อน”

ทีเฮาะงุนงงงวบจึงกล่าว

“มีกระไรต้องตกลง ? ไว้ชีวิตมันให้รอดไป นับว่าบรรพบุรุษของมันมีบุญวาสนาแล้ว”

“เล่าตี๋ ท่านเข้าใจผิดแล้ว เราหมายความ พวกเราย่อมต้องบอกกับมันเป็นเรื่องราวใดกันก่อน”

ทีเฮาะร้องอ้อแล้วกล่าว

“สมควร สมควร พวกเราสมควรบอกกับมันให้ทราบว่า พวกเราเห็นแก่เจตนารมณ์ของสวรรค์ มีจิตใจเมตตาการุณย์ต่อสัตว์ทั้งหลาย”

ขาดคำเบือนสายตามาที่งักฮุ้นฮงแล้วถาม

“เฮียตี๋น้อย เจ้านามงักฮุ้นฮง ?”

งักฮุ้นฮงผงกศีรษะรับคำ ทีเฮาะร้องอ้อ กล่าวอย่างโอ่อ่าโอหัง

“เจ้ามาที่นี้เพื่อหาสหายของเจ้า ใช่หรือไม่ ?”

“มันมีนามเอี๊ยบเพียวฮวง”

ทีเฮาะผงกศีรษะกล่าว

“ในถ้ำมีคนหนึ่งนามเอี๊ยบเพียวฮวง ฉายาวิญญาณดาบอยู่จริง ยังมีอีกผู้หนึ่งนามซัวบ้องึ้นฉายาขวัญกระบี่ด้วย”

งักฮุ้นฮงเพ่งมองทีเฮาะโดยมิได้เอ่ยปาก ทีเฮาะหยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

“พวกเราพอจะปล่อยพวกมัน ให้ตามเจ้ากลับไปได้”

"ผู้แซ่งักขอรับน้ำใจของทั้งสอง"

ทีเฮาะยกมือขวาขึ้นห้ามไว้แล้วส่งเสียง

"พวกเราสองมารฟ้าทักษิณกระทำเรื่องราวใด ไม่เคยรับน้ำใจของผู้ใดมาเลย และไม่เคยแผ่พระคุณไว้น้ำใจแก่ผู้ใดด้วย"

งักฮุ้นฮงยังคงเพ่งมองทีเฮาะแน่วนิ่ง ไม่ส่งเสียงดั่งเดิม

แผนยืมดาบฆ่าคน

ทีเฮาะรออยู่ชั่วครู่ ยังไม่เห็นงักฮุ้นฮงสอบถามเรื่องราวใด รู้สึกประหลาดใจ อยู่บ้าง จึงเขม้นมองงักฮุ้นฮงแล้วถาม

"เจ้าไม่คิดจะทราบเหตุผลที่พวกเราไม่คุกคามเจ้า ?"

งักฮุ้นฮงส่งเสียงราบเรียบเย็นชา

"ในเมื่อท่านมีเหตุผลจะบอก ผู้แซ่งักไยต้องถามให้มากความ ?"

สีหน้าทีเฮาะแปรเปลี่ยนไป แค่นเสียงกระด้างเย็นชา

"นี่เป็นท่าทีอย่างไรของเจ้า ?"

"ท่านหวังให้ผู้แซ่งักมีทีท่าอย่างไร ?"

สีหน้าทีเฮาะบูดบึ้งด้วยโทสะ คำรามดัง ๆ

"หากมิใช่เราเล่าเอี๊ยลั่นปากไม่ฆ่าเจ้าไว้ก่อน เพียงทีท่าผยองลำพองของเจ้าคราวนี้ เจ้าก็ต้องตายสามร้อยครั้งแล้ว"

"ผู้แซ่งักมารับสหาย สองท่านกักสหายผู้แซ่งักไว้โดยไม่มีต้นสายปลายเหตุ ผู้แซ่งักไม่กล่าวโทษต่อพวกท่าน นับว่าให้ความเกรงใจมากแล้ว ท่านยังคิดจะทำอย่างไรอีก ?"

ทีเฮาะงุนงงวูบ โพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"เฮอะ ตามที่เจ้าบอกเช่นนี้ กลับเป็นพวกเราเล่าเอี๊ยทั้งสองไร้เหตุผล ?"

"ผู้ใดถูกผู้ใดผิด ความเป็นจริงประจักษ์กับสายตาแล้ว ท่านยังคิดจะบอกขาวเป็นดำ กลับผิดเป็นถูกได้ ?"

ทีเฮาะตะลึงลานชั่วครู่ ชี้ปลายจมูกตัวเองแล้วร้องด้วยความพลุ่งพล่าน

"เจ้าทราบเล่าเอี๊ยเราเป็นผู้ใด ?"

"ท่านนามฮุ้นเก้งเม้ง ตั้งฉายาตัวเองว่าทีเฮาะซัวหยิน (คนอยู่ว่างที่ท่องเที่ยวดั่งกระเรียน) ในยุทธจักรยุคก่อน เนื่องเพราะท่านพอเห็นอัญมณีของวิเศษเป็นต้องขโมย และไปมาโดยไม่มีร่องรอย จึงตั้งฉายาให้ท่านว่าโซวเตียง-เอียวฮู้ (มารจิ้งจอกเสาะหาอัญมณี) เปรียบฝีมือลักขโมย ปล้นฆ่าช่วงชิงของท่านดุจกับมีเวทมนตร์ของมารร้าย"

ทีเฮาะงุนงงจนตะลึงลานไปชั่วครู่ พลันตะเบ็งเสียงหัวร่อสนั่นหวั่นไหวกล่าว

"ฮา ฮา เด็กน้อย ดูไม่ออกว่าเจ้ายังมีวัยเยาว์ ถึงกับทราบเรื่องราวได้ไม่น้อยเลย"

ขาดคำ ปั้นสีหน้าเคร่งเครียดกล่าวต่อ

"หากมิใช่พวกเราลั่นปากไม่ฆ่าเจ้าอยู่ก่อน เด็กน้อยเจ้าต้องไม่มีอายุรอดพ้นคืนนี้"

"สองท่านเคยบอก ยอมปล่อยคน ?"

"พวกเราสองมารฟ้าทักษิณเมื่อลั่นปาก ย่อมมีสัจจะไม่คืนคำ คน... พวกเราย่อมปล่อยแน่ แต่ทว่า นั่นต้องให้เจ้าเข้าไปหาเอง ส่วนดาบสวรรค์ของเจ้ากับโกวเนี้ยน้อยที่ข้างกาย มอบแก่พวกเราไว้ พวกเราก็จะถอนตัวไปจากที่นี้ เมื่อพวกเราไปแล้ว เจ้าย่อมหาพวกมันพบได้เอง"

งักฮุ้นฮงแค่นหัวร่อสอดคำ

"ผู้แซ่งักก็ลั่นปากแล้วไม่เคยคืนคำเสมอมา"

ทีเฮาะแค่นเสียงเหยียดหยาม

"เจ้า ? อาศัยเจ้าก็คู่ควร ?"

"ความเป็นจริงเหนือกว่าคารมโต้เถียง ท่านน่ากลัวยังไม่อาจบิดเบือนความเป็นจริงได้"

“เจ้ามีกระไรให้เราเล่าเอี๊ยไม่อาจบิดเบือนความเป็นจริง ?”

“คนที่ข้างกาย กับดาบในมือของผู้แซ่งัก ท่านต่างไม่ได้ไป !”

ทีเฮาะถลึงตาจนประกายแวววาวพุ่งวาบดั่งสายฟ้า สองมือกดลงบนขอบเตียง สูดลมหายใจลึก ๆ ขาเตียงทั้งสี่ถูกกดจมลงไปในพื้นหินทีละน้อยประหนึ่งพื้นหินแข็งแกร่งคล้ายเป็นพื้นทรายก็ปาน จนลึกร่วมสี่นิ้วจึงหยุดลง

กำลังภายในของสองมารฟ้าทักษิณ สูงส่งสมกิตติศัพท์จริง ๆ งักฮุ้นฮงอดมิได้ต้องตระหนกบ้างแล้ว

ทีเฮาะกล่าวด้วยความกระหยิ่มลำพอง

“เด็กน้อย พวกเราแม้ลั่นปากไม่ฆ่าเจ้าอยู่ก่อน แต่มิได้รับปากไม่ทำอันตรายเจ้าบาดเจ็บ ว่าอย่างไร จะทิ้งของที่พวกเราต้องการไว้เอง หรือยังต้องให้เล่าเอี๊ยลงมือ ?”

งักฮุ้นฮงแค่นเสียงเย็นชา

“พลังการฝึกปรือ อาศัยวัตถุถ่ายทอดพลังของท่านยอดเยี่ยมเหนือธรรมดาจริง ๆ ผู้แซ่งักนับถืออย่างยิ่ง”

“ไม่ต้องใช้ลวดลายไม้นี้ คำประจบสอพลอของเจ้าเช่นนี้ เล่าเอี๊ยเราได้ยินมามากแล้ว เจ้าตกลงใจอย่างไรรีบบอกมา ?”

“ยังคงเป็นคำเดิม ผู้แซ่งักไม่รับปาก !”

ทีเฮาะกระโดดควับลงจากเตียง ถลึงจ้องงักฮุ้นฮงด้วยความเดือดดาลแล้วถาม

“เจ้าต้องให้เล่าเอี๊ยลงมือเองหรือไร ?”

งักฮุ้นฮงแสร้งเป็นเหยียดหยามดูแคลน แค่นหัวร่อใส่หน้าพลางกล่าว

“หากสู้ตัวต่อตัว ท่านไม่แน่จะสามารถได้เปรียบผู้แซ่งัก”

ทีเฮาะเดือดดาลจนตาแดงฉาน คำรามสุดเสียง

“เราเล่าเอี๊ยไม่ให้เจ้ายอมนับถือทั้งปากทั้งใจ เราจะไม่เรียกว่าทีเฮาะ !”

“ชื่อฉายาของท่าน มิใช่ได้มาโดยง่ายดาย หากเพราะความละโมบชั่ววูบทำลายเกียรติภูมิที่เพียงสร้างในชั่วชีวิต ออกจะไม่คุ้มค่าเกินไปอยู่ ตามความเห็นของผู้แซ่งัก ใช้พวกมากเข้ากลุ้มรุม ย่อมมั่นใจกว่าสู้ตัวต่อตัวแล้วพ่ายแพ้มากนัก”

แซซ้งที่ไม่เคยเอ่ยปากเสมอมา ตอนนี้พลันหัวร่อดัง ๆ แล้วกล่าว

“ฮา ฮา...เด็กน้อย วกวนเป็นวงกว้างมาครึ่งค่อนวัน ที่แท้เจ้าหวั่นกังวล พวกเราจะใช้การกลุ้มรุมต่อเจ้า ? ฮา ฮา เด็กน้อย เจ้าเห็นพวกเราสองมารฟ้าทักษิณเป็นบุคคลเช่นไร ?”

งักฮุ้นฮงเป็นคนมีความหวั่นกังวล สองมารฟ้าทักษิณจะร่วมมือกลุ้มรุมจริง ๆ ได้ยินจึงรีบตอกย้ำวาจาของมัน

“ในสายตาของท่านทั้งสอง ผู้แซ่งักอาจเป็นเบี้ยไร้ชื่อเสียงเรียงนาม เป็นผู้เยาว์ที่ไม่มีความหมายให้สนใจ แต่ทว่า...”

ทีเฮาะโบกมือด้วยความเบื่อหน่ายรำคาญแล้วสอดคำ

“ไม่ต้องพร่ำไร้สาระ เล่าเอี๊ยเราอาศัยมือเปล่าทั้งสองข้าง ภายในห้ากระบวนท่าให้เจ้าลงนอนเกลือกกลิ้งกับพื้นเลย !”

แซซ้งกล่าวด้วยความสุขุม

“เล่าตี๋ ในมือมันยังมีดาบสวรรค์ ท่านมือเปล่าเท้าเปลือย...”

ทีเฮาะกล่าวด้วยความมั่นใจเต็มที่

“ห้ากระบวนท่า นับว่าเราประเมินมันสูงเกินไปอยู่แล้ว สามรุกสามรับทั้งหกกระบวนท่าของดาบสวรรค์ แม้พอมีอานุภาพอยู่บ้าง แต่ต้านเราไม่ถึงห้ากระบวนท่ากระมัง ?”

ขาดคำ หันมาเขม้นมองงักฮุ้นฮง แค่นเสียงเย็นชา

“เด็กน้อย ชักดาบเถิด”

งักฮุ้นฮงเน้นเสียงหนัก ๆ

“หากภายในห้ากระบวนท่า ท่านวางราบผู้แซ่งักไม่ได้ จะว่าอย่างไร ?”

“เป็นไปไม่ได้ !”

“เป็นไปได้หรือไม่ ? นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง อย่างน้อยการประลองของเราสองในตอนนี้ ควรยืนอยู่ในจุดยุติธรรม และมีความเสมอภาค”

“ได้ ! เดิมพันให้เจ้าเสนอมา”

“สองท่านไปจากที่นี้ทันที”

“ได้ ! ชักดาบเถิด”

งักฮุ้นฮงกลับเสียบดาบสวรรค์เข้าไปในห่อผ้า ยื่นแก่บ๊วยเล้งซึ่งพลางกล่าว

“เล้งซึงถือไว้ ถอยออกไปก่อน”

บ๊วยเล้งซึงขมวดคิ้ว ส่งเสียงแผ่วเบาด้วยความกังวล

“ในเมื่อมันเรียกให้ท่านใช้ดาบ ท่านไยต้องเกรงใจกับมันด้วย ?”

งักฮุ้นฮงแย้มยิ้มตอบ

“ข้าพเจ้าไม่คิดจะเอาเปรียบผู้คนใด”

บ๊วยเล้งซึงขมวดคิ้วแนบแน่นกว่าเดิม จะกล่าวแต่กลั้นไว้ ลังเลอยู่ชั่วครู่ ในที่สุดรับห่อผ้าแล้วถอยไปยืนข้างผนังที่อยู่ไกลเจ็ดแปดเชียะ

งักฮุ้นฮงมองหน้าทีเฮาะ พลางส่งเสียง

“เชิญประทานกระบวนท่ามาได้”

ทีเฮาะแค่นเสียงด้วยความเดือดดาล

“เราเล่าเอี๊ยสั่งเจ้าชักดาบ !”

“ผู้แซ่งักไม่คิดจะเอาเปรียบต่อท่าน”

“เพ้ย ! คิดจะประลองในสภาพทัดเทียมกับเล่าเอี๊ยเรา เจ้ายังไม่คู่ควร”

“ท่านไยไม่ใช้ความเป็นจริง มาบอกผู้แซ่งักคู่ควรหรือไม่คู่ควร !”

แซซ้งกล่าวด้วยความสุขุม

“ทีเฮาะเล่าตี๋ ในเมื่อมันแส่หาความอัปยศเอง ท่านไยต้องไปถือสาเอาความกับมัน คิดว่าตัวมันหลงเข้าใจมันเป็นยอดคนที่มีชื่อเกรียงไกรอยู่”

ประโยคสุดท้าย มีความหมายเตือนให้ทีเฮาะ อย่าประมาทในการต่อสู้

ทีเฮาะพอได้ฟัง อารมณ์พลุ่งพล่านดาลเดือดเริ่มเยือกเย็นลงทีละน้อย แค่นเสียงจากไรฟัน

“เล่าเอี๊ยเราภายในห้ากระบวนท่า ต้องให้เจ้านอนครวญครางกับพื้น”

“เชิญประทานกระบวนท่ามาเถิด”

“เฮอะ เจ้าให้เราลงมือก่อน ?”

“ใช่ ! นี่เรียกว่าผู้เยือนไม่ข่มผู้เหย้า”

กล้ามเนื้ออวบอูมบนใบหน้าของทีเฮาะกระตุกถี่เร็วอยู่ชั่วครู่ แหงนหน้าแผดหัวร่อจนพอใจแล้ว พลันตวาดขึ้น

“รับมือ !”

ขาดคำผลักฝ่ามือข้างเดียวมาใส่งักฮุ้นฮง

ระยะที่ห่างเจ็ดแปดเชียะ ทีเฮาะพอยกแขนขวาผลักฝ่ามือออกมาจู่โจม ซึ่งในช่วงพริบตานั้น ร่างคุกคามเข้ามา ห่างจากเบื้องหน้างักฮุ้นฮงเพียงสามเชียะเท่านั้น

พลังฝ่ามือกราดเกรี้ยวรุนแรงราวกรรไกรมหึมาคุกคามเข้าหาจนผู้คนหายใจไม่ออก

งักฮุ้นฮงมิได้ปะทะตรง ๆ พริบตาที่ทีเฮาะสะอึกเข้ามาใกล้ พลิ้วตัวออกด้านขวาไปดั่งสายฟ้า

ทีเฮาะคำนวณได้แต่แรก งักฮุ้นฮงต้องใช้การต่อสู้ฉาบฉวย มาถ่วงให้ผ่านห้ากระบวนท่า เมื่อเห็นจึงแค่นเสียงหัวร่อเสียงเย็นชา ฝ่ามือซ้ายที่เกร็งกำลังเตรียมพร้อมอยู่ก่อน ชั่วพริบตาที่ปลายเท้าทั้งสองของงักฮุ้นฮงเพิ่งสัมผัสพื้น ฟาดกระหน่ำเข้าใส่ทางด้านข้างทันที

พลังฝ่ามือนี้ ไม่มีอานุภาพกราดเกรี้ยวดุดันเช่นดั่งครั้งแรก แต่มีความกดดันคุกคามจนผู้คนหายใจไม่ออก นี่จึงเป็นกระบวนท่าไม้ตายที่แท้จริงของมัน

ในที่สุด งักฮุ้นฮงต้องลงมือต่อต้านแล้ว

ในเสียงระเบิดดังหนัก ๆ ร่างที่พลิ้วอยู่ของงักฮุ้นฮงเพิ่มความเร็วขึ้นกว่าเดิมทันที จนพลิ้วถึงผนังศิลาที่ไกลกว่าสองวาจึงร่วงลงสู่พื้น พอหยั่งเท้าทรงกาย รีบหันไปทางทีเฮาะ

ทีเฮาะที่พยายามจู่โจมมาทางด้านข้าง ปลายเท้ายังมิได้สัมผัสพื้น จึงถูกกระแทกจนหมุนวนในอากาศ เมื่อร่วงลงถึงพื้น ยังต้องถลาถอยหลังอีกสองก้าวจึงยืนหยัดได้มั่น

สีหน้าทีเฮาะเปลี่ยนแปรไป เปลี่ยนเป็นเคร่งเครียดอย่างยิ่ง เนื่องเพราะความเป็นจริงที่เกิดขึ้น ผิดคาดหมายของมันใหญ่หลวงนัก

แซซ้งก็ยกมือห้ามดรุณีสวยสะคราญทั้งสี่นางที่ข้างกายให้หยุดนวดเฟ้น สีหน้าของมันเคร่งเครียดไม่น้อยกว่าทีเฮาะแล้ว

งักฮุ้นฮงสืบเท้าเข้าหาทีเฮาะ สีหน้ากระด้างเย็นชาดั่งเดิม

ทีเฮาะเขม้นมองงักฮุ้นฮง แสยะยิ้มแค่นเสียง

“นึกมิถึง อี้กิวเทียนจะสามารถฝึกศิษย์เช่นเจ้ามาได้ นับเป็นที่น่ายินดีน่าอวยพรมาก”

งักฮุ้นฮงหยุดห่างจากทีเฮาะประมาณสี่เชียะ แค่นเสียงเย็นชา

“กระบวนท่าแรก !”

“กระบวนท่าที่สอง ผู้ใดลงมือก่อน ?”

“ท่าน !”

ดวงตาทีเฮาะเป็นประกายวาวราวสายฟ้า คำรามเสียงก้อง

“รับกระบวนท่า !”

การลงมือครั้งที่สองของมัน เยือกเย็นกว่าครั้งแรกมากนัก และก็สุขุมรอบคอบมากกว่าด้วย นับว่ามิได้ชะล่าดูแคลนศัตรูอีกแล้ว

ทีเฮาะเปลี่ยนจากผู้เข้มแข็งคุกคามผู้อ่อนแอในตอนแรก โดยไม่ใช้การปะทะหักโหมตรง ๆ อีก นิ้วทั้งสิบของสองฝ่ามือประกบกัน สะบัดขึ้น ๆ ลง ๆ ดุจกับผีเสื้อโบยบินเต็มท้องฟ้า แคล่วคล่องสวยงามตระการตา แต่ทุกกระบวนท่าคมกริบดั่งดาบใหญ่ พลังสันฝ่ามือทั้งสองข้าง ต้องสามารถฟันเหล็กศิลาขาดกระจายได้อย่างง่ายดาย

สองฝ่ามือผสานกับท่าเท้าที่พิกลพิสดาร นับว่าทีเฮาะได้สร้างกำแพงฝ่ามือที่หนาแน่นเข้มแข็งขึ้นอีกชั้นหนึ่ง แล้วม้วนเข้าใส่งักฮุ้นฮงดุจมรสุมโถมทลายหน้าผา

แสดงแน่ชัด มันคิดจะอาศัยกระบวนท่าฝ่ามือมาพิชิตเอาชัย

ในเสียงฉาด ๆ ดังถี่ยิบของฝ่ามือทั้งสองฝ่ายที่สัมผัสกัน ร่างพลิกแพลงแคล่วคล่องของงักฮุ้นฮงกับทีเฮาะ เปลี่ยนที่ทางกันสามครั้งซ้อน ๆ แล้วผละออกจากกันมา

แม้เปลี่ยนที่กัน ทั้งสองยังคงอยู่ห่างในระยะประมาณสี่เชียะดั่งเดิม

ตาหยีเล็กของทีเฮาะเบิ่งกลมกว้างแล้ว ทรวงอกสะท้อนถี่เร็วจนเห็นชัด ใบหน้ายิ่งเคร่งเครียดสำรวมกว่าเดิม

ทรวงอกงักฮุ้นฮงก็สะท้อนถี่เร็วเช่นกัน แต่สีหน้ายังคงกระด้างเย็นชาไม่เปลี่ยนแปร

แซซ้งกระโดดลงจากเตียงมาแล้ว

ทีเฮาะเขม้นมองงักฮุ้นฮง เน้นเสียงหนัก ๆ

“สี่กระบวนท่า ?”

งักฮุ้นฮงผงกศีรษะมิได้ตอบโต้ ทีเฮาะแค่นเสียง

"ยังมีอีกกระบวนท่าเดียว"

งักฮุ้นฮงส่งเสียงเย็นชา

"หากท่านรู้สึกน้อยไป พอจะดำเนินต่อไปได้"

"เพ้ย ! เจ้ากล้าหยามวาจาสัจจะของสองปิศาจฟ้าทักษิณ ?"

แล้วพลันคำรามสุดเสียง

"รับกระบวนท่า"

ในเสียงคำราม ไหล่ทั้งสองขยับเล็กน้อย ร่างคล้ายพลันสลายกลายเป็นเงาจาง ๆ หมุนวนอยู่รอบข้างงักฮุ้นฮงอย่างรวดเร็ว

ทีเฮาะมีฉายามารจิ้งจอก ลักขโมยอัญมณีได้โดยไม่มีร่องรอยให้จับเค้า มิเพียงยืนยันว่า มันมีวิชาตัวเบาถึงระดับเลิศเท่านั้น คำ 'จิ้งจอก' ของมันก็ยืนยันว่าเป็นภูมิปัญญากลอกกลิ้งลึกล้ำ ยากยิ่งจะระวังป้องกัน ตอนนี้ที่มันพุ่งตัววนเวียนรอบข้างงักฮุ้นฮงอย่างรวดเร็ว นั่นคือวิชาตัวเบาอันดับสูงสุดที่มันบัญญัติขึ้นเอง และเป็นการเริ่มต้นที่จะใช้ไม้ตายประจำตัวนามเท้าจิ้งจอกควานวิญญาณของมัน

งักฮุ้นฮงเกร็งกำลังภายในไว้ที่สองฝ่ามือ ยืนนิ่งไม่เคลื่อนไหว รวมสมาธิจิตใจ รอรับการจู่โจมเต็มที่

วงที่พุ่งวนของทีเฮาะกระชับเข้ามาทีละน้อย จวบจนเมื่อถึงระดับสามเชียะ พลันตวาดเสียงก้อง โถมเข้าใส่งักฮุ้นฮงดั่งสายฟ้า

คล้ายเป็นวิกาลมืดมิด มีฟ้าแลบลงมาแปลบหนึ่ง เงาร่างที่คล้ายควันจาง ๆ พุ่งขึ้นไปบนศีรษะงักฮุ้นฮงดั่งประกายไฟ

แทบเป็นเวลาเดียวกับที่ทีเฮาะพุ่งขึ้น เงาฝ่ามือเป็นแผ่นผืนในรัศมีกว้างใหญ่ กระหน่ำลงใส่เบื้องล่างปานพายุฝน ครอบคลุมในรัศมีสามเชียะครึ่งไว้จนเต็มที่ ไม่มีโอกาสให้ศัตรูกระโดดหลบหลีกไปในทิศทางใดเลย

คล้ายเป็นอินทรีที่ทะลวงฝ่าเมฆหมอกหนาทึบ งักฮุ้นฮงทะลวงฝ่าเงาฝ่ามือหนาแน่นซับซ้อน พลิ้วลงไปที่ข้างกายบ๊วยเล้งซึง

เงาฝ่ามือซับซ้อนเต็มฟ้า สลายหายไปในพริบตาที่งักฮุ้นฮงทะลวงออกไป หลังจากพุ่งตัวลงสู่พื้นแล้ว ทีเฮาะยกมือลูบอกเสื้อแพรต่วนที่ถูกกรีดขาดเป็น

ทางตลอดเวลา ยืนแน่วนิ่งดั่งตอไม้อยู่อีกครู่ใหญ่ จึงหันช้า ๆ ไปหางักฮุ้นฮง ที่อยู่ด้านหลังเจ็ดแปดเชียะ

"ทีเฮาะเล่าตี๋ เป็นอย่างไร ?"

แซซ้งกระโดดมาที่ข้างกายทีเฮาะ ถามด้วยความกังวลสนใจ

ทีเฮาะตอบอย่างท้อแท้

"เราแพ้แล้ว"

แซซ้งปลอบประโลม

"วิทยายุทธ์ของเจ้าเด็กน้อยประหลาดพิกลจริง ๆ"

ขาดคำ หันไปกล่าวกับงักฮุ้นฮง

"เด็กน้อย อาจารย์ของเจ้าเป็นผู้ใด ?"

"อาจารย์ผู้ล่วงลับคืออี้กิวเทียน"

แซซ้งถลึงตาตวาด

"เหลวไหล ! อี้กิวเทียนเมื่อหลายปีก่อนพวกเราเคยเผชิญมา กระบวนท่าดาบสวรรค์ของมัน ยังมิใช่เป็นคู่มือทีเฮาะเล่าตี๋เราได้"

งักฮุ้นฮงแค่นหัวร่อสอดคำ

"ที่ผู้แซ่งักใช้ คือกระบวนท่าของดาบสวรรค์นั่นเอง"

"เฮอะ เฮอะ ดาบสวรรค์มีสามรุกสามรับ เพียงหกกระบวนท่า กระบวนที่เจ้าใช้เมื่อครู่ มิได้อยู่ภายในหกกระบวนท่าเท่านั้น"

"เฮอะ กระบวนท่าที่ผู้แซ่งักใช้เมื่อครู่นาม ทีตอกุยง้วน (ดาบสวรรค์คืนฐาน) เป็นกระบวนท่าสุดท้ายของสิบสองกระบวนท่าดาบสวรรค์อย่างแท้จริง"

แซซ้งขมวดคิ้วแนบแน่น เขม้นมองงักฮุ้นฮงพลางถามด้วยความสงสัย

"เจ้าหมายความ ดาบสวรรค์มีสิบสองกระบวนท่า ?"

"ถูกแล้ว"

แซซ้งครุ่นคิดชั่วครู่ ดวงตาพลันมีประกายแวววาว แค่นหัวร่อกล่าว

"กระบวนท่าดาบของอี้กิวเทียนมีเพียงหกเท่านั้น อีกหกกระบวนท่าของเจ้าไปฝึกได้จากที่ใด ? หรือเจ้าถูกจู่โจมร่วงลงไปในลำน้ำเซี่ยงกังแล้ว มีวาสนาได้พบพานกระไร ?"

นับว่าเป็นผู้มีไหวพริบปฏิภาณรวดเร็วจริง ๆ

งักฮุ้นฮงฉุกใจด้วยไวปัญญา ย้อนถามไป

"ท่านไฉนทราบได้ ผู้แซ่งักเคยถูกกระแทกร่วงลงไปในก้นลำน้ำเซี่ยงกัง ใช่ล้อไฮ้จิวบอกท่านหรือไม่ ?"

"ใช่ ! ล้อไฮ้จิวบอกเอง"

ดวงตางักฮุ้นฮงเป็นประกายอำมหิตแวววาวขึ้นวูบหนึ่ง รีบถามอีก

"ที่แท้สองท่านเป็นมือสังหารที่ล้อไฮ้จิวซื้อตัวมานี่เอง"

แซซ้งแค่นหัวร่อกล่าว

"ซื้อพวกเรามาเป็นมือสังหาร ล้อไฮ้จิวยังไม่มีทรัพย์สินมหาศาลปานนั้น มันเพียงบอกกับเรา ข้างกายของเจ้ามีของที่พวกเราต้องการเท่านั้น"

"แล้วสองท่านยินยอมคล้อยตามในแผนยืมดาบฆ่าคนของมัน ?"

แซซ้งแค่นหัวร่อกล่าว

"พวกเราเพียงแต่สนใจของล้ำค่าใช่มีคุณค่าคุ้มกันหรือไม่ ? อื่น ๆ ต่างมิได้แยแสสนใจ เด็กน้อย เคราะห์ของเจ้าอย่างยิ่ง ที่ของล้ำค่าทั้งสองสิ่งในตอนนี้ ต่างเป็นที่พอใจของพวกเราพอดี และที่ยิ่งเคราะห์ร้ายคือ เจ้าถึงกับมีอำนาจคุกคามความเป็นตายของพวกเราได้ ดังนั้นพวกเราตกลงใจ จากของที่ต้องการสองสิ่ง เพิ่มเป็นสามสิ่งแล้ว สิ่งที่สาม คือชีวิตของเจ้า !"

หัวใจงักฮุ้นฮงสะท้าน โพล่งสวนคำ

"สองท่านจะร่วมมือ ?"

แซซ้งแค่นหัวร่อเค้นเสียง

"ตอนนี้เจ้าต้องสำนึกเสียใจอย่างยิ่ง ที่ฝ่ามือเมื่อครู่มิได้ปลิดชีวิตทีเฮาะเล่าตี๋เรา ?"

งักฮุ้นฮงแค่นเสียงด้วยโทสะ

"นี่คือพฤติการณ์เคยชินของสองมารฟ้าทักษิณท่านหรือไร ?"

"ใช่ ! วาจาที่พวกเราลั่นปาก ไม่เคยเปลี่ยนแปรมาเลย"

เมื่อบ๊วยเล้งซึงฟังถึงตอนนี้ จึงส่งเสียงเป็นครั้งแรก

"เมื่อครู่พวกท่านว่าอย่างไร ?"

ใบหน้าโหดเหี้ยมของแซซ้ง สลายกลายเป็นแย้มยิ้มแจ่มใสทันที หัวร่อตอบ

“โฉมสะคราญน้อย เจ้าจะเร็วจะช้าก็เป็นคนของเรา พวกเราสองมารฟ้าทักษิณ ลั่นปากแล้วไม่มีเปลี่ยนแปร มาตรว่าเราแค้นจนใคร่ฉุดท่านมาไว้ที่ข้างกายทันที แต่ทว่า ทีเฮาะเล่าตี๋ของเรารับปากอยู่ก่อน ดังนั้นคืนนี้เล่าฮูมิอาจไม่สะกดกลั้นสักครั้ง”

ขาดคำ หันไปกล่าวกับงักฮุ้นฮง

“งักฮุ้นฮง เจ้าจะไปสำนักใหญ่ของทิฮ้วยปังกระมัง ?”

ในคำเรียกหา มันเปลี่ยนไปโดยไม่รู้ตัวแล้ว

งักฮุ้นฮงแค่นเสียงรับคำ

“ใช่”

“พวกเราจะอยู่รอเจ้าที่นั่น”

“ผู้แซ่งักต้องไม่เนื่องเพราะมีสองท่านรออยู่ที่นั้น แล้วเปลี่ยนแปลงแผนเดิมด้วยความกริ่งเกรงดอก”

“ประเสริฐ มีความกล้า”

ขาดคำ หันมากล่าวกับทีเฮาะ

“ทีเฮาะเล่าตี๋ พวกเราไปกันเถิด”

ทีเฮาะที่ยังพลุ่งพล่านดาลเดือด ท้อแท้อับอายจำใจผงกศีรษะรับคำ

แซซ้งหันไปกล่าวกับดรุณีรูปงามทั้งสี่บนเตียง

“นางงามทั้งหลาย พวกเราไปกันเถิด”

สองมารฟ้าทักษิณบอกไปเป็นไป ชายฉกรรจ์ที่ถูกเรียกว่าไฮ้ยี้ รีบวิ่งออกจากถ้ำ ระดมชายฉกรรจ์มาสิบกว่าคน ลำเลียงกล่องอัญมณีล้ำค่าของทีเฮาะลงไว้ในหีบใหญ่ ค่อยจัดเสื้อผ้าของสตรีงามทั้งสี่นางลงหีบอีกใบหนึ่งอย่างรวดเร็ว

ชายฉกรรจ์ทั้งสิบกว่าคน ช่วยกันหามหีบไม้ใหญ่มหึมาสองใบ ออกจากถ้ำไปโดยเร็ว ในถ้ำจึงเหลือเพียงเตียงใหญ่กับที่นอนหนานุ่มเท่านั้น

จำเดิมสองมารฟ้าทักษิณมีเจตนา อวดโอ่ความเป็นอยู่ฟุ้งเฟ้อ ศักดิ์ศรีที่สูงส่งของพวกมัน แต่คาดมิถึงเด็ดขาด จะตกอยู่ในบั้นปลายที่น่าอับอายปานนี้

มองส่งจนผู้คนทั้งหลายถอนตัวไปหมดสิ้นแล้ว บ๊วยเล้งซึ่งจึงระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าว

“สองมารฟ้าทักษิณ เป็นบุคคลตอแยยากจนขึ้นชื่อทั้งแผ่นดิน เมื่อครู่ข้าพเจ้าตื่นเต้นจนแทบขาดใจทีเดียว”

งักฮุ้นฮงกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“พลังฝีมือของทีเฮาะ นับว่าเหนือกว่าธรรมดาจริง ๆ หากมิใช่เงี้ยมซือแป๊ะ เสริมกระบวนท่าดาบสวรรค์แก่ข้าพเจ้าจนสมบูรณ์ ข้าพเจ้ายังมิใช่คู่มือมันได้เลย”

“นี่เรียกว่าคนดีมีสวรรค์คุ้มครอง ท่านอย่างไรก็พิชิตมันได้แล้ว”

“นั่นเนื่องเพราะ พวกมันประเมินข้าพเจ้าต่ำมาแต่แรก มิได้ร่วมมือกัน...”

รอยยิ้มของบ๊วยเล้งซึงคลายไปทันที สอดคำด้วยความกังวล

“ท่านหมายความ หากพวกมันร่วมมือ...”

“เท่าที่สองมารฟ้าทักษิณ สามารถมีอิทธิพลอำนาจในดินแดนแว่นแคว้นหนึ่ง ชื่อเสียงกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน มิใช่ได้มาเพราะโชคช่วยเลย”

บ๊วยเล้งซึงรีบปลอบใจ

“รอพวกเราหาเอี๊ยบตั้วกอพบ ให้ข้าพเจ้ากับเอี๊ยบตั้วกอ พัวพันหนึ่งในสองคนไว้ พวกมันก็ไม่สามารถร่วมมือกลุ้มรุมได้แล้ว”

งักฮุ้นฮงหัวร่อ เปลี่ยนเรื่องขึ้น

“จากที่นี้ไปสำนักใหญ่ทิฮ้วยปัง มีด่านอันตรายซับ ๆ ซ้อน ๆ ท่านไม่หวาดกลัว ?”

“ท่านไม่กลัว ข้าพเจ้ากลัวกระไร ?”

“สภาพของข้าพเจ้าผิดกับท่าน การสังหารทั้งตระกูล เป็นความแค้นไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้า ข้าพเจ้าไม่มีทางให้เลือกเลย”

สีหน้าบ๊วยเล้งซึงเปลี่ยนแปรไป แค่นเสียงอย่างไม่พอใจ

“สำหรับกับท่าน ข้าพเจ้าอย่างไรก็เป็นคนนอกใช่หรือไม่ ?”

“เล้งซึง ข้าพเจ้าหวังดีดอก...”

“แล้วข้าพเจ้าไม่หวังดีต่อท่าน ?”

งักฮุ้นฮงไม่ทราบจริง ๆ ควรอธิบายเรื่องนี้เยี่ยงไรนางจึงคลายโทสะ ทั้งสองจึงต่างอึ้งเป็นเวลาเนิ่นนาน งักฮุ้นฮงจึงทำลายความเงียบ

“พวกเราไม่ถกปัญหานี้แล้ว หาเอี๊ยบตั้วกอก่อนเป็นไร ?”

บ๊วยเล้งซึงชายตามองหน้างักฮุ้นฮงสองคราจึงถาม

“ภายหน้าก็ไม่ถกอีกเป็นไร ?”

งักฮุ้นฮงเห็นนางคลายโทสะ ไม่อาจหักใจกระตุ้นให้นางมีโทสะอีกจริง ๆ จึงผงกศีรษะรับคำ

“ตอนอยู่ในหุบเขาเซี่ยงกังก๊ก ข้าพเจ้าทำร้ายท่านจนวนเวียนอยู่ปากทวารโลกันตร์มาคราหนึ่ง หรือว่าจะ...”

“เป็นตายมีชะตาชีวิตลิขิต ข้าพเจ้าเชื่อในโชคชะตาเสมอมา เอาเถิด... พวกเราไปหาเอี๊ยบตั้วกอกัน”

“ขอเพียงข้าพเจ้างักฮุ้นฮงยังมีลมหายใจ ต้องไม่ยินยอมให้ผู้ใดมาทำอันตรายต่อท่าน”

ใบหน้าบ๊วยเล้งซึงแดงเปล่งปลั่ง กล่าวด้วยความพลุ่งพล่าน

“ท่านมีจิตใจเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็ปีติยินดีมากแล้ว ไป ! พวกเราไปหาเอี๊ยบตั้วกอกัน”

เมื่อจิตใจของนางเบิกบานผ่องใสอีกครา นางรีบเร่งฝีเท้าไปปากถ้ำ ส่งเสียงดัง ๆ

“เอี๊ยบตั้วกอ เอี๊ยบเพียวฮวงตั้วกอ ท่านอยู่ที่ใด ? งักฮุ้นฮงกับเสียว-ม่วยมารับท่านแล้ว”

งักฮุ้นฮงสาวเท้าตามบ๊วยเล้งซึง ทั้งสองเงี่ยหูฟังเป็นเนิ่นนานยังไม่ได้ยินเสียงตอบมา

บ๊วยเล้งซึงหันมองงักฮุ้นฮง ถามด้วยความกังวล

“ท่านว่าเอี๊ยบตั้วกอจะเป็น...”

งักฮุ้นฮงต้องลังเลแล้ว อดมิได้ต้องเอ่ยปากส่งเสียงบ้าง

“เอี๊ยบตั้วกอ เราคืองักฮุ้นฮง ได้ยินเสียงของเราหรือไม่ ตอบเรามาด้วย”

ในถ้ำยังคงเงียบวังเวงดั่งเดิม

สีหน้างักฮุ้นฮงเครียดลงกว่าเดิม บ๊วยเล้งซึงโพล่งถาม

“ใช่ว่าไม่ได้ยินหรือไม่ ?”

“มันจะหลบเข้าไปในถ้ำจนลึกปานนี้ได้ ? ข้าพเจ้าเชื่อว่า เสียงเรียกของพวกเรา แม้อยู่ในระยะสองสามร้อยวา ยังต้องได้ยินแน่”

"อา...ใช่ว่าบาดเจ็บสาหัส สลบไสลอยู่ในก้นถ้ำนี้ ?"

งักฮุ้นฮงไม่อาจสะกดกลั้นอีกแล้ว ร้องโพล่งขึ้น

"พวกเราเข้าไปลองหาดู"

ขณะงักฮุ้นฮงกับบ๊วยเล้งซึงจะสาวเท้าบุกเข้าไปในถ้ำ ที่หัวเลี้ยวห่างไปประมาณสิบวา มีเสียงหัวร่อก้องกังวานดังขึ้นแล้วกล่าว

"ฮา ฮา งักเล่าตี๋...ตั้วม่วยจื้อ พวกท่านไม่ต้องเข้ามาแล้ว เรายังไม่ตาย"

ผู้ส่งเสียงคือวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงจริง ๆ แต่ผู้ออกมา มิเพียงมีมันคนเดียว

ที่ติดตามหลังมัน ยังมีอีกผู้หนึ่งสวมอาภรณ์ขาว ผิวหน้าขาวเกลี้ยง สองแก้มซูบตอบเล็กน้อย ดวงตามีประกายแวววาว บ่งบอกเปรื่องปราดหลักแหลม

งักฮุ้นฮงกับบ๊วยเล้งซึงถอยหลังหลายก้าว เปิดทางที่ปากถ้ำให้

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงพอออกจากถ้ำมา สะอึกควับเข้าหางักฮุ้นฮงสองมือคว้าสองไหล่งักฮุ้นฮงบีบแนบแน่น กวาดตาพิจารณาร่างงักฮุ้นฮงชั่วครู่จึงร้องด้วยความตื่นเต้นยินดี

"เฮียตี๋ เราทราบว่าท่านต้องไม่ใช่คนอายุสั้นปานนั้น ฮา ฮา...เรามิได้ดูผิดไปจริง ๆ"

งักฮุ้นฮงก็คว้าแขนของวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงแนบแน่น กล่าวด้วยความพลุ่งพล่าน

"พญายมไม่ยอมรับ เราจำต้องกลับมาอีก ฮา ฮา...เอ๊ะ ! ท่านบาดเจ็บจริง ๆ หรือไร ?"

งักฮุ้นฮงรีบคลายมือซ้าย ในฝ่ามือมีโลหิตสีแดงฉานติดเต็ม

เอี๊ยบเพียวฮวงหัวร่อกล่าวอย่างไม่สนใจ

"บาดเจ็บทางผิวกาย ไม่นับเป็นเรื่องสำคัญ"

บ๊วยเล้งซึงล้วงขวดหยกสีขาวออกมา ยื่นให้พลางกล่าว

"นี่เป็นยาสมานแผล ฮุ้นฮงใส่ให้แก่เอี๊ยบตั้วกอเถิด"

เอี๊ยบเพียวฮวงเบือนสายตามาที่บ๊วยเล้งซึง เพ่งมองชั่วครู่จึงกล่าว

"ตั้วม่วยจื้อ ฟังว่าท่านเพราะช่วยงักเล่าตี๋ พลอยถูกกระแทกร่วงลงไปในลำน้ำเชิงผนัง ?"

บ๊วยเล้งซึงแย้มยิ้มตอบ

“เราคาดคิดไม่ถึง กระแสน้ำเชี่ยงกังจะเชี่ยวปานนั้น”

“ตั้วม่วยจื้อ คำตอบของท่านไม่ตรงกับใจแล้ว ตอนนั้นแม้งักเล่าตี๋จะร่วงลงไปในทะเลเพลิง เราคิดว่าท่านก็ต้องกระโดดลงไปโดยไม่ลังเล”

ใบหน้าบ๊วยเล้งซึงแดงเปล่งปลั่ง สะบัดเสียงอย่างแง่งอน

“ท่าน...กล่าวเหลวไหล”

เอี๊ยบเพียวฮวงเบือนสายตามมาที่งักฮุ้นฮง เน้นเสียงด้วยสีหน้าขึงขัง

“งักเฮียตี๋ ยามยากเห็นน้ำใจจริง ท่านเข้าใจความหมายประโยคนี้หรือไม่ ?”

“เราเข้าใจ”

“ท่านเข้าใจจริง ๆ ?”

“เป็นไร ? ท่านไม่เชื่อ ?”

“เรามีความสงสัยอยู่บ้าง เนื่องเพราะหากท่านทราบรักคือกระไร ท่านต้องไม่มีความคิด ยอมตายโดยทิ้งให้นางอยู่เพียงลำพัง หากนางอยู่โดดเดี่ยวได้จริง นางจะกระโดดลงไปในลำน้ำหรือไร ?”

งักฮุ้นฮงงุนงงเล็กน้อย เขม้นมองวิญญาณกระบี่เอี๊ยบเพียวฮวงชั่วครู่ ผงกศีรษะช้า ๆ ตอบ

“ขอบคุณคำเตือนสติของเอี๊ยบตั้วกอ เราเข้าใจแล้ว”

สีหน้าเอี๊ยบเพียวฮวงยังคงเคร่งเครียดดั่งเดิม เน้นเสียงหนัก ๆ

“เฮียตี๋ หวังให้ท่านเข้าใจจริง ๆ ภายหน้าหากมีเรื่องคล้ายคลึงเช่นนี้เกิดขึ้น อย่าตำหนิว่าเราจะแตกหักกับท่าน”

บ๊วยเล้งซึงกลัวงักฮุ้นฮงจะทนวาจารุนแรงของเอี๊ยบเพียวฮวงไม่ได้ นางรีบส่งเสียง

“เอี๊ยบตั้วกอ วาจาของท่านหนักหนาสาหัสเกินไปแล้ว”

“ตั้วม่วยจื้อ นี่เป็นวาจาจากก้นบึ้งหัวใจของเราจริง ๆ”

“เอาเถิด เอาเถิด เอี๊ยบตั้วกอ เราทราบท่านกังวลในตัวเรา เสียวม่วยขอขอบคุณท่านก่อน”

สีหน้าเอี๊ยบเพียวฮวงค่อยผ่อนคลายลงบ้าง มองบ๊วยเล้งซึงพลางกล่าวเสียงหนัก ๆ

"เราเอี๊ยบเพียวฮวง ยอมสูญเสียศีรษะ ก็ต้องทวงความยุติธรรมต่อคนที่รังแกท่านคืนมาให้ได้"

เป็นวาจาที่แกร่งกร้าวกังวาน ไม่มีเค้าหยอกล้อแม้สักน้อยนิด บรรยากาศปีติยินดีที่ได้พบกันเมื่อครู่ กลายเป็นเคร่งเครียดจนหนักอึ้งแล้ว

บ๊วยเล้งซึงกลอกตาไปมาหลายครา พลันเปลี่ยนเรื่องขึ้น

"เอี๊ยบตั้วกอ ที่แท้พวกท่านอยู่ห่างจากปากถ้ำไม่ไกล ไฉนพวกเราเรียกเป็นครึ่งวัน พวกท่านยังไม่ขานมา ?"

สีหน้าเอี๊ยบเพียวฮวงผ่อนคลายลงมากหลาย หัวร่อตอบ

"พวกเราได้ยินเสียงตวาด เสียงต่อสู้ จึงลอบเดินมาที่ปากถ้ำ เนื่องเพราะกลัวสองมารฟ้าทักษิณ จะแสร้งต่อสู้หลอกล่อพวกเราออกมา จึงมิกล้าขานรับ จวบจนแน่ใจ มีงักเฮียตี๋ติดตามหลังท่าน จึงได้ยอมออกมา"

พลันนึกถึงสองมารร้ายนั้นได้ เอี๊ยบเพียวฮวงรีบถาม

"สองมารฟ้าทักษิณเล่า ?"

"สู้ฮุ้นฮงไม่ได้ ถอนตัวไปแล้ว"

ดวงตาเอี๊ยบเพียวฮวงเป็นประกายสุกใส มองหน้างักฮุ้นฮงพลางร้องด้วยความตื่นเต้นยินดี

"เฮียตี๋ พลังฝีมือรุดหน้ากว่าเดิมอีกแล้ว !"

งักฮุ้นฮงหัวร่อตอบ

"เป็นสองมารประเมินเราต่ำเกินไป ดังนั้นจึงมิได้ร่วมมือกลุ้มรุม มิเช่นนั้น พวกเราน่ากลัวไม่มีปัญญารับท่านออกมาตามที่คิดหวังไว้แล้ว"

"เฮียตี๋ พลังฝีมือของสองมาร ขึ้นชื่อว่าพิกลพิสดารไม่อาจหยั่งคำนวณ ยังมิเคยได้ยินว่าพวกมันพ่ายแพ้ต่อผู้ใดมาก่อนเลย"

"อย่าได้ปิดทองใส่หน้าเรา"

"เฮียตี๋กันเอง เรายังจะเกรงใจกับท่าน ตอนนั้นที่เราเผชิญกับทีเฮาะ ยังรับมือไม่ถึงสามกระบวนท่า ก็ถูกคุกคามจนต้องเข้าไปในถ้ำแล้ว"

"ท่านไฉนพบกับพวกมันในที่นี้ ?"

สีหน้าเอี๊ยบเพียวฮวงแดงระเรื่อ สั่นศีรษะตอบ

"ไม่ต้องเอ่ยแล้ว การเพลี่ยงพล้ำครานี้ของเราเป็นที่น่าอับอายยิ่ง"

บ๊วยเล้งซึงหัวร่อถาม

“ถูกหลอกลวงหรือไร ?”

เอี๊ยบเพียวฮวงตอบด้วยสีหน้าแดงฉาน

“มิเพียงถูกหลอกเท่านั้น ยังถูกโกวเนี้ยน้อยหลอกด้วย พลัดพรากกันครึ่งปีกว่า เราถึงกับยังเชื่อวาจาของนาง บอกว่าพวกท่านถูกกักอยู่ในที่นี้ เมื่อที่นี่ไม่ใช่สำนักใหญ่ และมิใช่สาขาของทิฮ้วยปัง พวกท่านไฉนมาอยู่ในที่นี้ได้ ? การเพลี่ยงพล้ำนี้ไยมิใช่น่าอับอายอย่างยิ่ง”

งักฮุ้นฮงใส่ยาพันแผลให้มันพลางถาม

“โกวเนี้ยนางนั้นมีนามใด ?”

“นามเกียว...เกียว...”

เอี๊ยบเพียวฮวงตะกุกตะกักแล้วหันไปหาชายฉกรรจ์เสื้อขาวที่อยู่ด้านหลังห้าหกเซียะ พลางถาม

“ซัวบ้องงึ้น นางมีนามใด ?”

“เกียวหงส์เอี่ยม”

บ๊วยเล้งซึงพอได้ยินคำตอบของซัวบ้องงึ้น นางต้องโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

“เกียวหงส์เอี่ยม ที่มีฉายาฮวยโหว (ราชินีบุปผา) หรือไร ?”

เอี๊ยบเพียวฮวงทวนคำด้วยความงุนงง

“ฮวยโหว ? นางยังมีฉายาเช่นนี้ แสดงว่านางมิใช่เอียเท้าที่เพิ่งออกสู่ยุทธจักรแล้ว”

งักฮุ้นฮงพันแผลให้เอี๊ยบเพียวฮวงด้วยผ้าเช็ดหน้าของบ๊วยเล้งซึงแล้วตอบเบา ๆ

“ที่พวกเรามารับท่านได้ ก็เพราะคำชี้แนะของนางเอง”

เอี๊ยบเพียวฮวงแค่นเสียง

“พวกท่านมาที่นี้ก็เพราะคำบอกเล่าของนาง ? เช่นนี้เป็นว่า ทั้งมวลล้วนเป็นแผนที่นางจัดการ จุดประสงค์ของนางคือกระไร ? หรือนางก็เป็นคนของทิฮ้วยปัง ?”

บ๊วยเล้งซึงสั่นศีรษะตอบ

"เป็นไปได้อย่างไร ? พวกเราเคยเห็นกับตา นางฆ่าคนของทิฮ้วยปังไปหลายคน"

เอี๊ยบเพียวฮวงผงกศีรษะถาม

"ตั้วม่วยจื้อ หากนางเปิดเผยตัวว่าเป็นคนของทิฮ้วยปัง พวกท่านยังจะเชื่อถือวาจานางหรือไม่ ?"

"มิว่าอย่างไร เรามักรู้สึก นางไม่คล้ายเป็นคนของทิฮ้วยปังเลย"

งักฮุ้นฮงกล่าวขึ้นบ้าง

"หากทั้งมวลเป็นแผนที่นางจัดขึ้น แผนของนางก็ล้มเหลวโดยสิ้นเชิงแล้ว เราคาดคิด นางต้องเสนอหน้ามาอีกเป็นแน่"

เอี๊ยบเพียวฮวงผงกศีรษะเห็นพ้อง

"ใช่แล้ว พวกเราเพียงปรากฏตัว เรื่องราวก็ต้องกระจ่างมาในเวลารวดเร็วยิ่ง"

"อย่างนั้นไปกันเถิด"

แล้วหันไปมองซัวบ้องงึ้นแวบหนึ่ง รีบเบือนสายตามาที่เอี๊ยบเพียวฮวงพลางถาม

"เอี๊ยบตั้วกอ ท่านผู้นั้นคือ..."

"มันคือขวัญกระบี่ซัวบ้องงึ้น มัน...จงใจมาเพราะเฮียตี๋ท่าน"

"ไฮ้ ! มาเพราะเรา ?"

"คือมัน...คือมัน..."

ขวัญกระบี่ซัวบ้องงึ้นเห็นเอี๊ยบเพียวฮวงตะกุกตะกักด้วยความกระดากจึงสวนคำขึ้น

"ข้าพเจ้ามาช่วยเอี๊ยบเพียวฮวง เพื่อช่วยท่านทั้งสองจริง ๆ เนื่องเพราะเอี๊ยบเพียวฮวงบอก งักฮุ้นฮงเป็นดาบเร็วที่สุดที่มันเคยพบเห็นมา"

เอี๊ยบเพียวฮวงกระซากเสียงด้วยโทสะ

"ซัวบ้องงึ้น หรือตำแหน่งที่หนึ่งในแผ่นดิน มีความสำคัญต่อท่านปานนี้ ?"

"ใช่ ! เราช่วงชิงตำแหน่งที่หนึ่งมามิเพียงหนึ่งปีแล้ว ยังต้องถามอีก ?"

"ปัญหาอยู่ที่ว่า ท่านไม่มีทางช่วงชิงมาได้เลย"

ซัวบ้องงึ้นชี้งักฮุ้นฮงพลางถาม

“ในจิตใจของท่าน มันจึงเป็นที่หนึ่งใช่หรือไม่ ?”

เอี๊ยบเพียวฮวงแค่นหัวร่อย้อนถาม

“ท่านว่าแซซังเปรียบกับท่านแล้วเป็นอย่างไร ?”

“เฮอะ เรายอมรับ กำลังภายในมันเข้มแข็งกว่า แต่ในด้านมือเท้า มันไม่แน่จะเร็วกว่าเรา”

เอี๊ยบเพียวฮวงถลึงจ้องซัวบ้องึ้นด้วยความเดือดดาลพลางแค่นเสียง

“ท่าน...นับว่าเหลวไหลไม่ถือเหตุผลเลย”

“มิว่าอย่างไร คืนนี้เราต้องประลองกับผู้แซ่งักให้ได้”

“นี่เป็นการแส่หาความอัปยศของท่านเอง”

“ใช่แส่หาความอัปยศหรือไม่ รอเราประลองกับมันแล้วย่อมทราบเอง”

ขาดคำสืบเท้าเข้าหางักฮุ้นฮงพลางกล่าว

“งักฮุ้นฮง น้ำใจที่เราเร่งรุดมาช่วยท่าน หลังจากท่านคลี่คลายอันตรายแก่เรา นับว่าท่านชดใช้มาหมดสิ้นแล้ว เราสองต่างไม่มีผู้ใดติดค้างผู้ใดอีก ?”

งักฮุ้นฮงเบือนสายตาจากเอี๊ยบเพียวฮวงมาที่ใบหน้าซัวบ้องึ้นพลางถาม

“ท่านกลัวผู้แซ่งักจะลงมือโดยไว้น้ำใจ ?”

“ท่านออมมือหรือไม่ นั่นเป็นเรื่องของท่าน เราจะเตือนสติท่านไว้ เรามิได้ติดค้างกระไรท่าน ดังนั้นเราต้องทุ่มเทสุดสิ้นฝีมือ หากแม้นท่านเพลี่ยงพล้ำในกระบี่เรา ท่านอย่าตำหนิว่าเราทดแทนบุญคุณด้วยความแค้น เนื่องเพราะเรามิได้ติดค้างท่านเลย”

งักฮุ้นฮงแย้มยิ้มตอบ

“ท่านนับเป็นชายชาตรี ที่แยกแยะบุญคุณความแค้นกระจ่าง”

ขวัญกระบี่ซัวบ้องึ้นชักกระบี่สามเชียะประกายแวววาวออกจากฝักช้า ๆ จ้องมองงักฮุ้นฮงที่อยู่ไกลกว่าห้าเชียะ กำลังเน้นเสียงหนัก ๆ

“หากผู้แซ่งักยอมรับ ไม่มีความเร็วเทียบเท่าท่าน ?”

ซัวบ้องึ้นงุนงงวูบ จึงแค่นเสียงเย็นชา

“แสดงว่าท่านมีจิตใจกว้างขวาง ยอมให้ผู้คนล้ำหน้าหรือไร ?”

“เสี่ยงชีวิตเข้าแก่งแย่งชิงดี ผู้แซ่งักไม่มีความหมาย”

“แต่เราเห็นว่ามีความหมาย !”

"ดังนั้น ผู้แซ่งักยอมแพ้ ได้กระมัง ?"

"ได้ แต่ท่านต้องกระทำสามเรื่องนั้นก่อน"

บ๊วยเล้งซึงขมวดคิ้วด้วยความไม่พอใจ วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงอดมิได้ต้องโพล่งขึ้น

"เฮียตี๋ ท่านมาถกกับคนเช่นนี้ ไม่มีวันถกได้ผลใดมาดอก"

งักฮุ้นฮงไม่สนใจเอี๊ยบเพียวฮวง เขม้นมองซัวบ้องึ้นพลางถาม

"ลองบอกมาฟังดู"

ซัวบ้องึ้นยกนิ้วมือขวาขึ้น กล่าวอย่างโอหังลำพอง

"หนึ่ง ท่านต้องไปในสถานที่ชาวยุทธ์ชุมนุมกัน ประกาศโดยเปิดเผยดาบของท่าน ไม่เร็วไปกว่ากระบี่ของเรา"

บ๊วยเล้งซึงอดมิได้แล้ว ต้องส่งเสียงขึ้นบ้าง

"นี่นับเป็นเงื่อนไขใดกัน ? งักฮุ้นฮงยังไม่ได้พ่ายแพ้ต่อผู้แซ่ซัวท่านจริง ๆ"

งักฮุ้นฮงยกมือซ้ายขึ้น ห้ามบ๊วยเล้งซึงกล่าวต่อ แย้มยิ้มส่งเสียงราบเรียบ

"ประการที่สองเล่า ?"

"ตัดนิ้วมือไปหนึ่งนิ้ว เพื่อยืนยันว่าช้ากว่าเรา ถูกกระบี่เราตัดนิ้วขาดไป"

งักฮุ้นฮงโบกมือห้าม ไม่เห็นบ๊วยเล้งซึงกับเอี๊ยบเพียวฮวงสอดปากคำแล้วถาม

"ประการที่สามเล่า ?"

"มิว่าสถานที่ใดที่ผู้แซ่ซัวไปปรากฏตัว ผู้แซ่งักท่านต้องถอนตัวหลบหน้าทันที"

งักฮุ้นฮงสั่นศีรษะตอบ

"ผู้แซ่งักเพียงรับประการแรกของท่านเท่านั้น"

เอี๊ยบเพียวฮวงกระชากเสียงด้วยโทสะ

"เฮียตี๋ ไม่อาจรับปากมันได้แม้สักประการเดียว"

ซัวบ้องึ้นแค่นหัวร่อกล่าว

"เงื่อนไขทั้งสาม แม้ทารุณไปบ้าง แต่พอจะรักษาชีวิตของท่านไว้ได้ ซึ่งก็เป็นคุณค่าเล็กน้อยที่สุด ที่ท่านจะใช้ในการพ่ายแพ้ต่อเรา"

"ที่ท่านบอกแม้มิใช่ไร้เหตุผล แต่เป็นการจำกัดความเคลื่อนไหวของผู้แซ่งัก"

"ท่านไม่ยอมรับปาก ?"

งักฮุ้นฮงเหลือบมองเอี๊ยบเพียวฮวงแวบหนึ่ง ครุ่นคิดแล้วตอบ

"ไม่อาจรับปากได้"

"ซักดาบเถิด"

เสียงซัวบ้องึ้นไม่ทันขาดคำ เอี๊ยบเพียวฮวงเน้นเสียงหนัก ๆ

"เฮียตี๋ มันบอกมาเอง ท่านมิได้ติดค้างมัน มิต้องเกรงใจต่อมัน"

งักฮุ้นฮงย้ายดาบสวรรค์ที่ยังอยู่ในฝักของมือซ้ายมาไว้ในมือขวา จับตามองขวัญกระบี่ซัวบ้องึ้นพลางส่งเสียง

"เชิญเถิด"

ดวงตาซัวบ้องึ้นเป็นประกายขึ้นวูบหนึ่ง พลันตวาดแล้วเสือกกระบี่เข้าใส่ทรวงอกงักฮุ้นฮง

ปลายกระบี่พุ่งตรงมาที่ทรวงอกงักฮุ้นฮง แม้รวดเร็วปานสายฟ้าแลบ แต่ไม่มีความพลิกแพลงแปรเปลี่ยนเลย

เห็นว่าปลายกระบี่พุ่งมาจนห่างจากทรวงอกไม่ถึงครึ่งเชียะ งักฮุ้นฮงจึงพลิ้วหลบออกด้านซ้ายไปสองเชียะเศษ

ปลายเท้างักฮุ้นฮงเพิ่งพุ่งพ้นพื้น กระบี่ที่แทงตรงเข้ามาของซัวบ้องึ้นพลันระเบิดเป็นเงากระบี่กลุ่มก้อนใหญ่ คล้ายทุ่มก้อนหินลงใส่ผิวน้ำจนละอองน้ำกระจาย มิเพียงเป็นเรื่องฉับพลันเท่านั้น ยังแผ่รัศมีกว้างอย่างยิ่งด้วย

เสียงติงตังดังถี่ยิบสิบแปดครั้งซ้อน ๆ ประกายกระบี่ทั้งกลุ่มก้อนสลายหายวับ ขวัญกระบี่ซัวบ้องึ้นถอยกลับไปอยู่ในระยะห้าเชียะดั่งเดิม

แต่ดาบสวรรค์ยังคงอยู่ในฝักที่มือขวาของงักฮุ้นฮง

ขวัญกระบี่ซัวบ้องึ้นเบิ่งตากลมกว้าง ถลึงจ้องงักฮุ้นฮงจนไม่กะพริบ ขบกรามจนแก้มตอบของมันเป็นหล่มลึก มีเหงื่อซึมเป็นมันระยับ

ในโอกาสมีเปรียบที่สุด มันทุ่มเทกำลังทั้งมวล ใช้ไม้ตายในสิบแปดกระบี่มรสุมออกไป เนื่องเพราะมันมิได้กล้าประเมินงักฮุ้นฮงต่ำ ดังนั้นจึงฉวยโอกาสที่ฝ่ายตรงข้ามยังหยั่งพื้นฐานวิทยายุทธ์ของมันไม่ออก ชิงเป็นฝ่าย

เอาเปรียบชิงการรุกไล่ไว้ เพื่อจะได้เป็นฝ่ายมีชัยมั่นคง

แต่มันคาดคิดไม่ถึงเด็ดขาด ฝ่ายตรงข้ามกระทั่งยังไม่ถูกมันคุกคามให้ชักดาบออกมาประมือต่อต้านเลย

เอี๊ยบเพียวฮวงเบิ่งตากลมกว้าง กาลเวลาเพียงครึ่งปีความรุดหน้าในพลังฝีมือของงักฮุ้นฮง นับว่าไม่กล้าเชื่อเลยจริง ๆ

งักฮุ้นฮงที่ประจันหน้ากับซัวบ้องึ้นตรง ๆ สีหน้าเริ่มเปลี่ยนไปทีละน้อยจากความหนักแน่นมั่นคง มีประกายกราดเกรี้ยวอำมหิตคุกคามผู้คน

ขวัญกระบี่ซัวบ้องึ้นที่ไม่มีความมั่นใจหลงเหลือแม้สักน้อยนิดแล้ว แต่ยังคงกัดฟันปลอบใจ สืบเท้าเข้าหางักฮุ้นฮงสองก้าวใหญ่ ย่นระยะของทั้งสองฝ่ายเหลือประมาณสามเชียะ

ซัวบ้องึ้นยกกระบี่ชี้ที่คอหอยงักฮุ้นฮงก่อน จึงวกมาชี้ที่ทรวงอกของตัวมันเอง

มิว่ามันจะชี้กระบี่อย่างไร งักฮุ้นฮงยังยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว เพียงมองดวงตาของซัวบ้องึ้นแน่วนิ่งเท่านั้น บันดาลให้ซัวบ้องึ้นรู้สึก งักฮุ้นฮงมองทะลุดวงตาของมันเข้าไปถึงก้นบึ้งหัวใจมันได้ จนมันไม่มีโอกาสจะลงมือเลย

วิญญาณดาบกับขวัญกระบี่ต่อสู้แก่งแย่งชิงดีกันมาหลายปี ต่างฝ่ายต่างมีความรู้สึกต่อกันสับสนซับซ้อน ยามปกติ ทั้งสองเป็นคู่มือที่ไม่ยอมอ่อนข้อกัน ยามอันตรายกลับกลายเป็นสหายรัก ที่ต้องช่วยเหลือกันและกัน

จากสีหน้าที่อัดอั้นจนปัญญาของขวัญกระบี่ วิญญาณดาบทราบทันทีไม่มีโอกาสจะได้ชัยแน่นอน จึงอดมิได้ต้องแค่นเสียง

“หากเป็นเรา เราต้องเลิกราทันที”

ขวัญกระบี่ฉุกใจเล็กน้อย สีหน้าพลอยเปลี่ยนแปรไปจากเดิม

วิญญาณดาบกล่าวสืบไป

“เหนือฟ้ามีฟ้า เหนือคนมีคน แต่โบราณจวบปัจจุบัน วีรบุรุษมากน้อยปานใด ผู้ใดคืออันดับหนึ่งกัน ?”

ขวัญกระบี่ซัวบ้องึ้นถอนหายใจยาว ลดกระบี่มือขวาลง กล่าวอย่างท้อแท้

“เอี๊ยบเพียวฮวง เราสองแก่งแย่งชิงดีมานานปี จวบจนบัดนี้ เราจึงสำนึกได้ ในระหว่างพวกเรานอกจากมีอคติต่อกันแล้ว ยังมีน้ำมิตรไมตรีอยู่หลายส่วน”

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงหัวร่อกล่าว

"ซัวบ้องึ้น อย่าได้หลงเข้าใจผิด เราเพียงแต่กังวล ท่านตายในดาบของงักเฮียตี๋เรา สูญเสียคู่มือที่คู่คี่ก้ำกึ่งไปเท่านั้น"

"คู่มือเช่นดั่งเรา สำหรับกับท่าน กล่าวได้ว่า ไม่มีความหมายใดเหลืออยู่แล้ว แม้ท่านเป็นฝ่ายมีชัย ท่านยังไม่อาจนับเป็นฝีมือเร็วอันดับหนึ่งในแผ่นดิน"

"ฮา ฮา...เราไม่หวังมีเกียรติ ได้เป็นฝีมือเร็วอันดับหนึ่งในแผ่นดิน เราเพียงหวัง มีสักวันที่เราสามารถ... ซัวบ้องึ้นท่าน !"

เสียงตวาดสุดท้ายของวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงพอดัง ต้องยืนตะลึงลานไปแล้ว

ปลายกระบี่มีรังสีเย็นยะเยียบของขวัญกระบี่ซัวบ้องึ้น จี้ห่างจากหว่างกลางทรวงอกงักฮุ้นฮงไม่ถึงหนึ่งนิ้ว สีหน้าของมันโหดเหี้ยมอำมหิต บ่งบอกความประสงค์ร้ายหมายชีวิตอย่างแน่ชัด

บ๊วยเล้งซึงร้องด้วยความรุ่มร้อน

"ซัวบ้องึ้น ! ท่าน...นับเป็นความหมายใดกัน ?"

ในเสียงร้อง นางสาวเท้าบุกเข้าไปหมายช่วยเหลือ แต่ขวัญกระบี่ตวาด

"หยุดไว้ !"

สีหน้าของมันตอนนี้โหดเหี้ยมเย็นชา คุกคามอย่างไว้อำนาจ

"หากยังกล้าเข้ามาอีกสักก้าว อย่าตำหนิเราลงมือโดยไม่ไว้น้ำใจ"

บ๊วยเล้งซึงทั้งตระหนกทั้งเดือดดาล ตวาดเสียงแหลม

"ลงมือลอบทำร้าย ท่าน...นับเป็นผู้กล้าหาญประเภทใด ?"

"เฮอะ เฮอะ พิชิตเอาชัยศัตรู ไม่นอกเหนือกว่าต่อสู้ด้วยภูมิปัญญาด้วยฝีมือ มีความกล้าไม่มีสมอง เป็นนักสู้ชั้นต่ำเท่านั้น เราใช้ภูมิปัญญาพิชิตศัตรู จะผิดในที่ใดกัน ?"

บ๊วยเล้งซึงนิ่งอึ้ง ยังไม่สามารถหาคำโต้แย้งใดมาได้

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงหน้าเขียวคล้ำ แค่นเสียงด้วยความเดือดดาล

"ซัวบ้องึ้น เรา...จนตอนนี้จึงนับว่าได้รู้จักท่านที่เป็นสัตว์เลือดเย็นชัดเจนแล้ว"

ซัวบ้องงึ้นกล่าวอย่างไม่อาทรร้อนใจ

“เอี๊ยบเพียวฮวง นับแต่บัดนี้ เราคือคนเดียวที่พิชิตงักฮุ้นฮงได้ ท่านจะรู้จักเราหรือไม่ เราไม่แยแสสนใจ”

ขาดคำ เบือนหน้ามาคุกคาม

“งักฮุ้นฮง เรายอมรับว่าท่านเร็วกว่าเรา แต่ทว่าท่านยังคงพ่ายแพ้แล้วและแพ้อย่างอนาถยิ่ง พ่ายแพ้จนไม่มีทางเหนี่ยวรั้งคืนกลับหลงเหลือสักน้อยนิด ท่านทราบเพราะสาเหตุใด จึงพ่ายแพ้จนน่าอนาถปานนี้หรือไม่ ?”

งักฮุ้นฮงลดสายตาลง มองปลายกระบี่ที่จี้อยู่บนทรวงอกแวบหนึ่งแล้ว จึงเบือนไปมองซัวบ้องงึ้น ส่งเสียงราบเรียบเยือกเย็น

“ความเห็นของท่าน ?”

ซัวบ้องงึ้นแค่นหัวร่อส่งเสียง

“ท่านไม่มีความมั่นใจ เป็นฝ่ายชิงการรุกไล่สยบศัตรูก่อน ตอนท่านมีโอกาสพิชิตเรานั้น ท่านกลัวทำลายน้ำมิตรไมตรีของสหาย ดังนั้นวท่านไม่อาจตัดสินใจเด็ดเดี่ยว กรุณาปรานีต่อศัตรู ก็เป็นการทารุณต่อตัวเอง เคยได้ยินวลีประโยคนี้หรือไม่ ?”

“เคยได้ยินมามากครั้ง วันนี้นับเป็นครั้งแรกที่ยืนยันได้”

“ท่านต้องไม่มีครั้งที่สองยืนยันแล้ว”

“จะฆ่าเรา ?”

“ผ่านพ้นวันนี้ เราก็ไม่อาจมีโอกาสครั้งที่สองแล้ว งักฮุ้นฮง ยอมรับชะตากรรมเถิด”

“กลัวเราเป็นฝ่ายฆ่าท่าน ?”

“เฮอะ คนที่มีน้ำใจฟุ่มเฟือยเช่นดั่งท่าน แม้คืนนี้เราปล่อยท่านไป ท่านก็ไม่แน่จะตัดใจเด็ดเดี่ยวฆ่าเราได้”

“ในเมื่อท่านไม่กังวลเรื่องนี้ และมีความมั่นใจต่อสู้ด้วยไหวพริบปฏิภาณ ต้องเป็นฝ่ายเอาชัยได้แน่ ไฉนยังกังวลไม่มีโอกาสครั้งที่สอง ?”

“ชาวยุทธ์ที่จิตใจโหดเหี้ยมฝีมืออำมหิตเหนือกว่าเรา มีอยู่มากมายหลายหลากนัก ที่เรากังวล คือกลัวพวกมันจะชิงล่วงหน้า”

งักฮุ้นฮงแย้มยิ้มกล่าว

“ท่านใคร่ครวญได้รอบคอบสุขุมจริง ๆ”

“วาจาของท่านจบแล้วหรือไม่ ?”

หัวใจเอี๊ยบเพียวฮวงวาบหวิวทันที ร้องโพล่งขึ้น

“ซัวบ้องึ้น พวกเรารู้จักกันมานานปี เราไม่เคยวิงวอนกระไรจากท่านเลยกระมัง ?”

ซัวบ้องึ้นแค่นเสียงเย็นชา

“เอี๊ยบเพียวฮวง แม้นับว่าคืนนี้ท่านมากราบไหว้วิงวอนเรา ก็ไม่มีประโยชน์ เราซัวบ้องึ้นต้องไม่ยอมทอดทิ้งโอกาส ที่ลงมือครั้งเดียวก็มีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดินเช่นนี้”

“เพ้ย ! หากท่านกล้าทำอันตรายงักเฮียตี๋ มิว่าเป็นขอบฟ้าใด เราต้องไม่ยอมไว้ชีวิตท่าน”

บ๊วยเล้งซึ่งคุกคามขึ้นบ้าง

“เรากับวังดอกท้อ ก็ไม่ยอมไว้ชีวิตท่าน !”

ดวงตาขวัญกระบี่เป็นประกายแวววาว คำรามสุดเสียง

“ห้ามเคลื่อนไหว !”

งักฮุ้นฮงในตอนนั้น พลันหัวร่อคิกคิกขึ้นมา

ขวัญกระบี่ถลึงจ้องพลางคำราม

“งักฮุ้นฮง คิดจะเบนสมาธิของเรา เพื่อให้พวกมันมีโอกาสได้ลงมือช่วยเหลือ ? เฮอะ พวกมันจะเร็วกว่ากระบี่ในมือเราได้ ?”

งักฮุ้นฮงส่งเสียงราบเรียบเยือกเย็น

“จวบจนบัดนี้ ท่านยังเชื่อมั่น การต่อสู้ครานี้ท่านเป็นฝ่ายมีชัยแน่นอนหรือไร ?”

“เป็นไร คิดจะใช้อุบาย ?”

“ปลายกระบี่ของท่าน ยังห่างจากทรวงอกผู้แซ่งักอีกหนึ่งนิ้ว ท่านแน่ใจระยะหนึ่งนิ้วนี้ใกล้อย่างยิ่งแล้วกระมัง แต่ทว่า หนึ่งนิ้วเปรียบกับหนึ่งเส้นด้ายยังห่างกว่ากันมากมายหลากหลายนัก”

บทเรียนที่พึงสังวร

ขวัญกระบี่ซัวบ้องงึ้นประมือกับงักฮุ้นฮงมากระบวนท่าหนึ่ง มันทุ่มเทสุดกำลัง ความสามารถแล้ว แต่งักฮุ้นฮงกระทั่งดาบก็มิได้ชักจากฝัก มันยิ่งไม่ทราบงักฮุ้นฮงใช้พลังฝีมือมากี่ส่วน ?

บวกกับงักฮุ้นฮงตั้งแต่ต้นจนปลาย มิว่าสีหน้าท่าทีหรือวาจา ล้วนแล้วปลอดโปร่งไม่กระวนกระวายเลย คำเส้นด้ายกับหนึ่งนิ้ว จึงกลายเป็นความกดดันในหัวใจมันอย่างรุนแรง

และก็บันดาลให้มันรู้สึก ต้องการย่นระยะใกล้กว่าเดิม เพื่อหวังเป็นผู้พิชิตโดยแน่นอนเด็ดขาด

สีหน้าขวัญกระบี่ซัวบ้องงึ้นยังคงโอหังลำพองดั่งเดิม แผดหัวร่อกล่าว

"ห่างหรือ...ฮา ฮา..."

ในเสียงแผดหัวร่อ เสือกกระบี่เข้าไปทีละน้อยอย่างเชื่องช้า

พลันมีประกายสีขาววูบขึ้น ข้อมือขวาของซัวบ้องงึ้นสะท้าน ปลายกระบี่ที่จี้ที่ทรวงอกงักฮุ้นฮง ถูกกระแทกเบนออกไปทางซ้ายแล้ว

งักฮุ้นฮงมิได้เคลื่อนไหว แต่ขวัญกระบี่ตระหนกจนถีบตัวถอยหลังไปสองก้าวใหญ่

งักฮุ้นฮงจับตามองขวัญกระบี่ ที่เพิ่งเรียกขวัญคืนกลับมาได้อย่างเย็นชา หัวร่อกล่าว

"หากท่านไม่ควบคุมกำลังมือ เสือกกระบี่เข้ามาช้า ๆ ผู้แซ่งักต้องหนีระยะหนึ่งนิ้วนี้ไม่พ้นแน่"

ขวัญกระบี่งุนงงไป แผดร้องด้วยความสำนึกและเดือดดาล

"งักฮุ้นฮง ท่าน..."

"ปัญญายังต้องอาศัยความกล้ามาผสาน หากท่านมีความมั่นใจในความเร็วของกระบี่จริง ท่านต้องไม่หวั่นกังวล ระยะหนึ่งนิ้วจะห่างเกินไปแล้ว"

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงแค่นเสียงด้วยโทสะ

"เฮียตี๋ ชักดาบเถิด มันมิใช่สอนบทเรียนแก่ท่าน ยามเผชิญหน้ากับศัตรู สลัดความกรุณาปรานีทั้งมวลออกไปหรือไร ?"

บ๊วยเล้งซึงก็ร้องด้วยความเดือดดาล

"กับคนที่หวังเพียงลาภยศ ไม่รู้จักผิดถูกชั่วดีเช่นนี้ ไม่จำเป็นต้องมีความกรุณาปรานีจริง ๆ"

งักฮุ้นฮงเพ่งมองขวัญกระบี่ซัวบ้องึ้นแน่วนิ่งไป มิได้ชักดาบสวรรค์ออกมา

ขวัญกระบี่สูดลมหายใจหนาวเหน็บลึก ๆ แล้วส่งเสียง

"งักฮุ้นฮง ชักดาบเถิด"

"ท่านเมื่อครู่มิใช่ยอมรับ ฝีมือยังไม่เร็วทัดเทียมผู้แซ่งัก ?"

"เฮอะ ผู้แซ่ซัวแม้หลั่งโลหิตเสียชีวิต ก็ต้องตายเยี่ยงชายชาตรี"

"ท่านหวั่นกังวล ผู้แซ่งักไม่ยอมไว้ชีวิตท่าน ใช่หรือไม่ ?"

"ไม่ต้องพร่ำไร้สาระ ลงมือเถิด"

งักฮุ้นฮงสั่นศีรษะกล่าว

"หากท่านไม่คิดจะประลองความเร็วกับผู้แซ่งัก ท่านตอนนี้ไปได้แล้ว"

ขวัญกระบี่งุนงงจนตะลึงลาน เพ่งมองงักฮุ้นฮงด้วยสายตาคลางแคลงสงสัย มิได้เอ่ยปากอย่างไร

วิญญาณดาบก็งุนงงเช่นกัน โพล่งสุดเสียง

"เฮียตี๋ ท่านกลายเป็นคนมีความเมตตาปรานีเช่นนี้แต่เมื่อใด ?"

งักฮุ้นฮงหัวร่อตอบ

"หากเราต้องการฆ่ามันจริง น่ากลัวท่านต้องไม่กล่าวเช่นนี้กระมัง ?"

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงอึ้งไป ไม่มีวาจาตอบโต้ได้

ขวัญกระบี่เหลือบมองวิญญาณดาบแวบหนึ่ง พลันสอดกระบี่เข้าฝัก หันกายเดินออกไปเลย

บ๊วยเล้งซึงแค่นเสียงตวาด

"ซัวบ้องงื้น !"

ซัวบ้องงื้นหยุดชั่วขณะ จึงสาวเท้าก้าวยาว ๆ ออกไป ลับหายในหัวเลี้ยวอย่างรวดเร็ว

เอี๊ยบเพียวฮวงกับบ๊วยเล้งซึง ปราดมาที่ข้างกายงักฮุ้นฮง เอี๊ยบเพียว-ฮวงกล่าวเสียงนุ่มนวล

"เฮียตี๋ เราขอบคุณท่านอย่างยิ่ง ที่ท่านมอบน้ำใจสูงส่งนี้แก่เรา เราคิดมิถึงจริง ๆ ซัวบ้องงื้นจะเป็นคนประเภทนี้"

งักฮุ้นฮงแย้มยิ้มกล่าว

"ที่เราปล่อยมัน ความจริงก็มิใช่เพราะท่านโดยสิ้นเชิง ที่มันกับท่านมาในถ้ำนี้ เป็นเพราะมีความตั้งใจมาช่วยเรากับเล้งซึง"

เอี๊ยบเพียวฮวงสั่นศีรษะกล่าว

"หากมิได้เกิดเรื่องเมื่อครู่ มิว่ามันจะกล่าวอย่างไรเราต่างเชื่อสนิทใจ มันมีกุศลจิตมาช่วยท่านอยู่หลายส่วน แต่ทว่า ตอนนี้เราไม่กล้าเชื่อ มันจะมีจิตใจดีงามเช่นนี้อยู่ กระทั่งยังสงสัย มันได้คบคิดกับล้อไฮ้จิวแล้ว !"

บ๊วยเล้งซึงโพล่งด้วยความงุนงง

"เนื่องเพราะมันคิดจะฆ่าฮุ้นฮงหรือไร ?"

เอี๊ยบเพียวฮวงผงกศีรษะย้อนถาม

"ท่านยังจำตอนพวกเราไปหุบเขาเซี่ยงกังก๊ก เพื่อช่วยงักเฮียตี๋ได้หรือไม่ ?"

"อืมม์ ออกจะพิกลอยู่บ้างจริง ๆ มันไฉนทราบเรื่องก่อน ไปรอท่านในป่าเขารกร้างที่ร่องรอยผู้คนไม่ย่างกราย"

"นอกจากมีคนวางแผน ด้วยจิตใจที่มากความระแวงของมัน ยากจะหลงกลผู้อื่นได้ นอกจากมันจะเป็นพวกเดียวกับผู้วางแผน เฮียตี๋ เรายิ่งคิดยิ่งระแวงสงสัย ท่านไม่สมควรไว้ชีวิตมันไปเลยจริง ๆ"

งักฮุ้นฮงหัวร่อกล่าว

"เรายังมีอีกเหตุผลหนึ่งที่ปล่อยมันไป"

บ๊วยเล้งซึงถามด้วยความสนใจ

"เหตุผลใดกัน ?"

"มันให้บทเรียนที่พึงสังวรแก่เรามา คือใช้ความรู้สึกโดยตรง ไปบ่งชี้อันตรายในสันดานมนุษย์ มันใช้ชีวิตของเราให้บทเรียนแก่เรา ที่ต้องจดจำไปชั่วชีวิตนี้"

บ๊วยเล้งซึงกับวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงซายตามองกันแวบหนึ่ง บ๊วย-เล้งซึงกล่าวอย่างไม่เห็นพ้อง

"คนที่มีจิตใจกลอกกลิ้งชั่วร้าย อำมหิตโหดเหี้ยมดั่งเช่นมัน อย่างไรก็มีน้อยกว่าน้อย"

"ใช่ มีเป็นจำนวนน้อย แต่อันตรายของพวกมันกลับใหญ่หลวงมาก"

งักฮุ้นฮงผงกศีรษะตอบแล้ว กวาดตามองคบไฟที่ยังสว่างอยู่รอบถ้ำแวบหนึ่ง ส่งเสียงต่อ

"พวกเราไปกันเถิด"

แม้โต๊ะที่เบื้องหน้ามีสุราอาหารสมบูรณ์ แต่กิมปู้บุ๊นขมวดคิ้วแนบแน่น กระทั่งตะเกียบยังมิได้แตะต้องสักครั้ง

นับแต่เที่ยงตรงถึงบัดนี้ เป็นเวลาสองชั่วยาม (สี่ชั่วโมงเต็ม ๆ) มันนั่งจับเจ่าอยู่ในสภาพเช่นนี้ตลอดมา

ผู้รับใช้วัยประมาณยี่สิบปี ผิวหน้าขาวเกลี้ยงคมคาย เดินมาหากิมปู้บุ๊นเป็นครั้งที่สามพลางเตือน

"กิมตั้วเอี้ย อย่างไรก็ควรดื่มกินสักเล็กน้อย มิเช่นนั้นจะกลับได้อย่างไรกัน ?"

กิมปู้บุ๊นเงยหน้าที่อวบอูมขึ้นมา สั่นศีรษะกล่าว

"โอ...ล้วนเพราะเจ้า หากเราไม่เชื่อฟังเจ้า ชั่วคืนเดียว สามหมื่นตำลึงนั้น...โอ กลับไปเราจะแก้ตัวอย่างไรกัน ?"

รอยยิ้มของผู้รับใช้คลายไปทันที เน้นด้วยสีหน้าขึงขัง

"กิมตั้วเอี้ย ท่านตำหนิเช่นนี้ได้อย่างไรกัน เป็นท่านถามเอง ว่าที่ใดหย่อนใจคลายอารมณ์ได้ ผู้ต่ำต้อยพาท่านไปที่ช่องคณิกา ท่านไม่มีอารมณ์ พาท่านไปฟังเพลงท่านก็ไม่สนใจ สุดท้าย ผู้ต่ำต้อยจึงพาท่านไปที่บ่อน ท่านเล่นเสียเงินทอง ไหนเลยมาตำหนิผู้ต่ำต้อย ?"

กิมปู้บุ๊นไม่มีวาจาโต้เถียงได้ ต้องถอนหายใจหนัก ๆ อีกครา ผุดลุกขึ้นตำหนิตัวเอง

"โอ...ล้วนเป็นเราแส่หาที่ตาย..."

จบคำผลักเก้าอี้หมายจะถอนตัวกลับไป ผู้รับใช้รีบกล่าว

"กิมตั้วเอี้ย เงินสามหมื่นตำลึงแม้มิใช่จำนวนน้อย แต่ท่านมีหลักทรัพย์มหาศาล เงินสามหมื่นจึงเป็นจำนวนน้อยนิดเท่านั้น ไยต้องเจ็บช้ำฝังใจ มา... นั่งลงดื่มกินเถิด เถ้าแก่เซียวของบ่อนกิมงึ่นเล้าของเรามีน้ำใจงาม ค่าห้องพักกับสุราอาหารโต๊ะนี้ เถ้าแก่เซียวรับภาระไว้หมดสิ้น จะดีร้ายก็ขอให้รับทานสักเล็กน้อย ชายชาตรีพึงยกก็ขึ้นวางก็ลง หากท่านยังรู้สึกคับแค้นไม่ยินยอม พอจะกลับไปนำต้นทุน มาสู้ให้รู้ดีรู้ชั่วอีกครั้ง"

กิมปู้บุ๊นถลึงจ้องผู้รับใช้อย่างเคียดแค้น แค่นเสียงจากไรฟัน

"เฮอะ เรายังจะมา ?"

ขาดคำสาวเท้าอาด ๆ กลับขึ้นไปบนห้องพักของมัน

ผู้รับใช้ยักไหล่เล็กน้อย แสยะหน้าล้อเลียนแล้วลากเก้าอี้ออกมา นั่งลงคว้าตะเกียบขึ้นรำพึง

"ท่านไม่กิน เรากินเอง"

คว้าป้านสุรารินเต็มจอก กรอกแห้งแล้วคีบกับแกล้ม ดื่มกินเป็นโกลาหล

ขณะมันกินด้วยความครึกครื้น พลันถูกตบฉาดเข้าที่ท้ายทอยโดยมิทันระวัง จนสุราที่เพิ่งกรอกเข้าไป ต้องพ่นออกมาหมดสิ้น

พอลนลานลุกขึ้น หันไปดูเป็นผู้ใดตบมันแล้ว รีบน้อมกายส่งเสียงเรียก

"อื้อเล่าเตีย"

เสียงฉาดดังขึ้นอีกครั้ง เมื่ออื้อเล่าเตียตบใส่หน้ามันอีกฉาดหนึ่ง จนมันถลาไปคว่ำบนหน้าโต๊ะ

"ผู้ใดเป็นเล่าเตีย (บิดา) ของเด็กส่ำส่อนเช่นเจ้า ?"

อื้อเฮี่ยงเฮี้ยงที่ปกติยิ้มแย้มแจ่มใส นอบน้อมถ่อมตัวต่อผู้คนเสมอมา ตอนนี้กลับกราดเกรี้ยวดุร้ายราวพญายมกลับชาติ

ผู้รับใช้ลนลานลุกขึ้นยืน ลูบแก้มที่ถูกตบพลางละล่ำละลัก

"ครั้งหน้า...ผู้ต่ำต้อยไม่กล้าแล้ว"

อื้อเฮี่ยงเฮี้ยงยกมือขวาหมายจะตบอีกครา ผู้รับใช้รีบถอยหลังสองก้าวใหญ่ ลนลานร้องขึ้น

"เล่า...เล่าเอี๊ย (เจ้านาย) ท่านไม่อาจตบอีก"

"เดียรัจฉาน...เจ้ากล้าหลบ ?"

ผู้รับใช้ลนลานโบกสองมือพลางละล่ำละลัก

"เล่าเอี๊ยโปรดระงับโทสะ มิใช่ผู้ต่ำต้อยกล้าขัดขืนการลงโทษของท่าน ความจริงเป็นเพราะมีผู้พักท่านหนึ่ง สั่งผู้ต่ำต้อยว่างเมื่อใด พาท่านไปหย่อนใจที่กิมงิ่นเล้า (หอเงินทอง) ผู้ต่ำต้อยกลัวเสียโฉม ให้เป็นลางร้ายต่อท่านผู้นั้นดอก"

ใบหน้าที่โหดเหี้ยมเย็นชาของอื้อเฮี่ยงเฮี้ยงผ่อนคลายทันที นับว่าเปลี่ยนได้รวดเร็วอย่างยิ่ง

"บัดซบ ! เจ้าไฉนไม่บอกแต่แรก ?"

"ผู้ต่ำต้อยคิดจะดื่มสักเล็กน้อย ค่อยไปเรียนต่อท่านผู้เฒ่า มิคาด..."

อื้อเฮี่ยงเฮี้ยงมารยาทเป็นเมตตาปรานี สอดคำขึ้น

"เจี๊ยะแซเอย มิใช่เราไม่ยอมให้เจ้าดื่มกิน เจ้าครุ่นคิดดู หากผู้อื่นในร้านเห็น จะนับเป็นมารยาทใดกัน ?"

"ผู้ต่ำต้อยทราบ แต่เห็นในห้องอาหารไม่มีคนอื่น ๆ จึงกล้าเสียมารยาทเช่นนี้"

"เฮอะ ผู้ใดว่าไม่มีคนอื่น ๆ โต๊ะข้างหน้าต่างด้านเหนือ มิใช่มีกงจื้อนั่งดื่มกินอยู่เพียงลำพังอยู่ท่านหนึ่ง ?"

เจี๊ยะแซชายตาไปยังโต๊ะที่อยู่ไกลกว่าสี่วาแวบหนึ่ง แล้วผงกศีรษะยอมรับผิด

อื้อเฮี่ยงเฮี้ยงผงกศีรษะส่งเสียง

"ยอมรับผิดก็ดี รีบเข้าไปกินให้อิ่มหนำ ล้างหน้าแต่งตัว พาอาคันตุกะ

ท่านนี้ไปเถิด”

“เล่าเอี๊ย ครั้งนี้กิมตั้วเอี้ยท่านนั้น...ผู้ต่ำต้อยคิด...”

“หากมันเสียสามหมื่นตำลึงจริง เจ้ามีรางวัลสามสิบตำลึง”

“เล่าเอี๊ย ในหลายปีนี้...”

“หลายปีนี้ เจ้าสะสมได้เจ็ดแปดร้อยตำลึงแล้ว ล้วนเก็บฝากอยู่ที่เถ้าแก่เซียว”

“เถ้าแก่เซียวจะยอมให้ผู้ต่ำต้อย ?”

“ฮา ฮา...เจี๊ยะแซ เจ้าเห็นเถ้าแก่เซียวเป็นคนอย่างไรไป ? อย่าว่าแต่จำนวนเล็กน้อยเพียงเจ็ดร้อยตำลึง แม้นับว่าเจ็ดแปดหมื่นตำลึง เถ้าแก่เซียวยังไม่แยแสในสายตาดอก วางใจเถิด”

“แต่ทว่า เมื่อค่ำวานข้าพเจ้าไปเบิกกับเถ้าแก่เซียว ท่านไม่ยอมให้ข้าพเจ้าแม้สักตำลึง ท่านยังบอก จะเบิกก็ได้ แต่ข้าพเจ้าต้องบอกบิดามารดาเป็นผู้ใดก่อน มิเช่นนั้น ไม่ให้สักอีแปะเดียว”

อื้อเฮี่ยงเฮี้ยงแสร้งเป็นครุ่นคิด พลางกล่าวช้า ๆ

“เจ้าอยู่กับเรา มีกินมีสวมใส่ ไม่ต้องใช้เงินทองใด ๆ รอเจ้าหาบิดามารดาพบแล้วค่อยเบิกไป มิใช่ยิ่งเหมาะสมกว่า ?”

“ข้าพเจ้าไม่ทราบเลยว่า พวกท่านเป็นผู้ใด ? ยังเป็นหรือตายไปแล้ว ? ข้าพเจ้าจะไปหาจากที่ใด ? เงินทองเป็นของข้าพเจ้า ใช้เล่ห์ลิ้นคารมด้วยความเหนื่อยยากได้มา เถ้าแก่เซียวถือดีอย่างไร ต้องเก็บรักษาให้ข้าพเจ้า ?”

“บัดซบ ! ถึงกับบังอาจตำหนิเถ้าแก่เซียว เราบอกกับเจ้า เด็กสำส่อนที่ไม่มีบิดามารดาเช่นเจ้า ฆ่าทิ้งก็เท่ากับฆ่าสุนัขตัวหนึ่งเท่านั้น ให้เจ้ายังมีชีวิตอยู่ได้ นับเป็นพระคุณยิ่งใหญ่ของพวกเราที่มีต่อเจ้าอยู่แล้ว เจ้ายังคิดจะปีนขึ้นสวรรค์หรือไร ?”

แล้วเน้นเสียงหนัก ๆ ด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“นับแต่บัดนี้ เจ้าต้องพาอาคันตุกะ ไปที่บ่อนกิมงึ่นเล้าวันละคน มิเช่นนั้นแส้หนังในมือเรามีรสชาติอย่างไร เจ้าย่อมชัดเจนอย่างยิ่งอยู่”

เจี๊ยะแซร้องด้วยความสุดกลั้น

“ท่านพานฆ่าเราก็แล้วกัน”

"ฆ่าเจ้าง่ายดายยิ่ง แต่เล่าฮูตอนนี้ยังไม่คิดทำเช่นนั้น เนื่องเพราะริมฝีปากของเจ้ายังมีประโยชน์อยู่บ้าง ไป ! ตามเล่าฮูไปที่ด้านหลัง"

"ข้าพเจ้าไม่ไป"

"เฮอะ ตามใจเจ้าได้..."

ขาดคำโถมควับเข้าไป ตะปบคว้าข้อมือขวาของเจี๊ยะแซไว้ คำรามเสียงดัง

"ตามเราไป !"

"เถ้าแก่ ท่านจับผิดคนแล้ว !"

เป็นเสียงที่เชื่องช้าแต่ชัดเจน ดังขึ้นมาอย่างไม่คาดหมาย

อื้อเฮี่ยงเฮี้ยงเบือนหน้ามองไป รีบคลายมือกล่าวอย่างนอบน้อม

"เฒ่าซอมซ่อตาลายไปวูบ ล่วงเกินอยู่มาก กงจื้อโปรดได้อภัยด้วย"

กงจื้อผู้นั้นยิ้มเล็กน้อยกล่าว

"เถ้าแก่นอบน้อมมีมารยาทมากไป หากมิใช่เมื่อครู่ ได้ยินวาจาเหล่านั้นของท่าน ข้าพเจ้ายังเข้าใจ ท่านคือเถ้าแก่ที่นอบน้อมนุ่มนวลทั้งภายนอกและภายในเสียอีก"

อื้อเฮี่ยงเฮี้ยงขมวดคิ้วดกหนาของมัน กวาดประกายตาที่คมกล้าแวววาวมองหน้ากงจื้อผู้นั้นแน่วนิ่ง

วัยประมาณสามสิบเศษ ใต้คิ้วดกหนา เป็นดวงตาประกายแวววาวราวเหยี่ยวร้าย มีริมฝีปากบางกว่าธรรมดา แม้จะแย้มยิ้มอยู่ ยังคงไม่อาจปกปิดเค้าโหดเหี้ยมอำมหิตไปได้ หากมิใช่มีอาภรณ์เป็นแพรพรรณสูงค่า อื้อเฮี่ยงเฮี้ยงจะต้องเข้าใจว่า มันคือนักฆ่า ที่มีชื่อเสียงเกรียงไกรในแผ่นดิน

สีหน้าอื้อเฮี่ยงเฮี้ยงเปลี่ยนแปรไปมาหลายครั้ง ในที่สุดยังคงพยายามฝืนยิ้มเล็กน้อย ประสานมือกล่าว

"กงจื้อเอี้ยล้อเล่นแล้ว เจ้าตัวดื้อด้านนี้ เราเลี้ยงมันมาแต่น้อยจนเติบใหญ่ เลินเล่อเพียงเล็กน้อย มันก็ตอแยเรื่องยุ่งยากให้แก่เรา ก้าวร้าวล่วงเกินต่ออาคันตุกะ เมื่อครู่เราเลินเล่อ มิได้สังเกตเห็น ในห้องอาหารยังมีกงจื้อท่านนี้อยู่ รบกวนอารมณ์แจ่มใสของกงจื้อไป ยังหวังให้อภัยด้วย"

บุรุษหนุ่มที่แต่งกายเยี่ยงนักศึกษา แย้มยิ้มให้อื้อเฮี่ยงเฮี้ยงพลางกล่าว

"เถ้าแก่ใหญ่ ดูไม่ออกว่า ท่านยังคล้ายเป็นคนค้าขายอยู่จริง ๆ"

อื้อเฮี่ยงเฮี้ยงงุนงงไปวูบ กวาดตามองบุรุษหนุ่มขึ้น ๆ ลง ๆ สองสามครั้งจึงกล่าว

"เฒ่าซอมซ่อเป็นคนค้าขายอยู่แล้ว"

"อ้อ เช่นนี้หมายความ เจ็กเจี้ยจิ้นซาซัว (ฝ่ามือสะท้านสามขุนเขา) อื้อเฮี่ยงเฮี้ยง มิได้มีความเกี่ยวข้องกับท่านแม้สักน้อยนิด ?"

เจี๊ยะแชพลันสอดคำขึ้น

"เถ้าแก่ของพวกเรา ก็มีนามอื้อเฮี่ยงเฮี้ยง"

อื้อเฮี่ยงเฮี้ยงหันขวับไปตวาดใส่

"หุบปากโสโครกของเจ้า !"

บุรุษหนุ่มหัวร่อกล่าว

"ที่จริงข้าพเจ้าก็ไม่รู้จัก อื้อเฮี่ยงเฮี้ยงเป็นบุคคลใด เพียงแต่ถามไปเท่านั้น เถ้าแก่ต้องตื่นเต้นถึงปานนี้ ?"

อื้อเฮี่ยงเฮี้ยงเขม้นมองบุรุษหนุ่มแน่วนิ่ง เน้นเสียงหนัก ๆ

"กงจื้อ ท่านมาเซ่งโตว..."

"มาเที่ยว"

"สามสี่วันนี้ ไฉนไม่เห็นกงจื้อออกไปเลย ?"

"เพราะยังหาคนนำทางที่ถูกใจไม่ได้"

"กงจื้อคิดจะไปเที่ยวที่ใด ? เฒ่าซอมซ่อรับใช้ได้หรือไม่ ?"

"ไม่ต้องเปลืองสมองแล้ว ข้าพเจ้าหาคนที่เหมาะสมได้แล้ว"

แล้วหันมากล่าวกับเจี๊ยะแช

"เจ้ายินดีเป็นผู้นำทางให้เราหรือไม่ ?"

เจี๊ยะแชลังเลชั่วครู่ กล่าวด้วยความลำบากใจ

"ผู้ต่ำต้อย...ยินดีอยู่...แต่ทว่า..."

บุรุษหนุ่มเบือนสายตามาที่อื้อเฮี่ยงเฮี้ยงพลางถาม

"เถ้าแก่ว่าอย่างไร ?"

"กงจื้อสั่งมาได้เต็มที่ เฒ่าซอมซ่อยินดีรับฟัง"

"ให้มันตามเราไป แล้วไม่กลับมาที่นี้อีก"

"นี่...เจี๊ยะแช เจ้ายินยอมหรือไม่ ?"

เจี๊ยะแชมองหน้าบุรุษหนุ่มแน่วนิ่ง ลังเลชั่วครู่จึงถาม

"กงจื้อ พอจะแพร่งพรายงานที่ผู้ต่ำต้อยกระทำสักเล็กน้อยหรือไม่ ?"

บุรุษหนุ่มหัวร่อกล่าว

"พนัน ! เราเป็นคนมีวิธีพนันผิดกับผู้อื่น ๆ หากพนันเงินทองจนหมดสิ้น เรายังพอจะพนันชีวิตกับผู้อื่น แน่นอน ก่อนเรายังมิได้พนันชีวิต เราอาจจะถือเจ้าเป็นเดิมพันในการพนัน หากเราเป็นฝ่ายได้ เจ้าย่อมได้ด้วย เจ้าใคร่ครวญให้รอบคอบเถิด"

ดวงตาเจี๊ยะแชสุกใสทันที โพล่งสวนคำ

"คาดคิดมิถึง ชีวิตที่ต่ำต้อยกว่าสุนัขของข้าพเจ้า ยังพอจะเป็นเบี้ยพนันในมือกงจื้อท่าน ใช้วางเป็นเดิมพันบนโต๊ะได้ ตกลง ! ข้าพเจ้าก็ขอพนันด้วยแล้ว"

บุรุษหนุ่มหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ฮา ฮา...ประเสริฐมาก เรานับว่ามิได้ดูผิดพลาด เจี๊ยะเฮียตี๋ เมื่อกาลกระโน้น เราก็เคยถูกคนเห็นว่าต่ำทรามยิ่งกว่าสุนัขมาเช่นกัน"

แล้วเบือนสายตามาที่อื้อเฮี่ยงเฮี้ยง พลางถาม

"เถ้าแก่ เราขอพาคนไปแล้ว ท่านควรจ่ายเงินเดือนมาบ้าง"

เจี๊ยะแชโพล่งสวนคำ

"สุนัขไม่มีเงินเดือน ข้าพเจ้าที่ไม่อาจเทียบกับสุนัข ไหนเลยมีเงินเดือน ?"

บุรุษหนุ่มไม่สนใจเจี๊ยะแช แย้มยิ้มกล่าวกับอื้อเฮี่ยงเฮี้ยง

"เถ้าแก่อื้อ เราคิดว่า ในช่วงเวลาสั้น ๆ ท่านคงไม่มีปัญญาคิดเงินเดือนครบ รออีกหลายวัน เราค่อยพามันกลับมารับกับท่านเอง"

แล้วหันมาสั่ง

"เจี๊ยะแช พาเราไปที่กิมงึ่นเล้า"

เจี๊ยะแชรับคำ หันกายนำทางออกไปทันที แต่มีเสียงของอื้อเฮี่ยงเฮี้ยงดังขึ้น

"กงจื้อ ยุทธจักรยุคนี้ มียอดคนชื่อเสียงกระเดื่องเกรียงไกรท่านหนึ่งนามเล้งซิ้ว ฉายาปุ้กยี่เกี่ยม (ไม่ต้องกระบี่ที่สอง) ท่านรู้จักหรือไม่ ?"

บุรุษหนุ่มส่งเสียงโดยไม่ได้หันหน้า

"ฟังว่า มันเป็นนักฆ่าที่ไม่เคยเพลี่ยงพล้ำมาเลย เนื่องเพราะไม่เคย

เพลี่ยงพล้ำ ค่าตัวของมันจึงสูงอย่างยิ่ง จนมีฉายานักฆ่าหมื่นตำลึงทอง เสียดายที่ข้าพเจ้าไม่เคยประจันหน้ากับมันมาก่อน เสียดาย เสียดาย ฮา ฮา...”

“แทงได้ ! รีบแทง รีบแทง !”

มือขวาของเจ้ามือกำเต๋าอยู่สามลูก เขย่าด้วยความแคล่วคล่องว่องไว ส่งเสียงท้าทายด้วยสีหน้าฮึกเหิม

เจ้ามือเป็นชายกลางคนวัยสี่สิบเศษ โหนกแก้มสูงชัน ริมฝีปากบาง สองคิ้วดกหนา ตาลึกลงในเบ้า ประกายแวววาวราวกระบี่

โต๊ะสี่เหลี่ยมผืนผ้าตัวใหญ่ มีผู้นั่งอยู่เพียงห้าคน แต่ละคนสวมใส่แพรพรรณสีสดใส เบี้ยที่ตั้งอยู่เบื้องหน้าอย่างน้อยต้องกว่าหนึ่งพันตำลึง ทั้งแต่ละคนยังปลอดโปร่งเยือกเย็น คล้ายไม่แยแสการได้เสียเลย

บุรุษหนุ่มนั่งตรงข้ามกับเจ้ามือ ส่วนเจี๊ยะแชยืนสำรวมอยู่ทางด้านซ้ายของมัน

“เจี๊ยะแช แทงเล็กน้อย”

เจี๊ยะแชงุนงงวูบ จึงถาม

“กงจื้อ ไม่ต้องการดูสักตาสองตาค่อยแทงหรือไร ?”

“ฟังว่า โต๊ะพนันทั้งสิบแปดตัวของกิมงึ่นเล้า ล้วนให้นักพนันผลัดเปลี่ยนกันเป็นเจ้ามือได้ ดังนั้นไม่ต้องดูแล้ว”

เจ้ามือหัวร่อกล่าว

“วาจาของกงจื้อ แสดงว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญ หากกงจื้อมีลูกเต๋าติดตัวมาด้วย พวกเราก็ยินดีใช้เต๋าของกงจื้อ แต่ทว่า ที่นี้ของพวกเรามีกฎอยู่ข้อหนึ่ง คือมิว่าเต๋าของผู้ใด จำเป็นต้องให้ผู้เล่นที่อยู่ร่วมโต๊ะ ได้ตรวจจนแน่ใจก่อน แล้วผ่านให้เจ้ามือตรวจรับรองอีกครั้ง จึงจะนำมาเล่นด้วยได้”

บุรุษหนุ่มหัวร่อกล่าว

“ข้าพเจ้ามิได้พกลูกเต๋ามาด้วย ใช้เต๋าของผู้ใดข้าพเจ้าก็ไม่คัดค้าน”

“กงจื้อ ทุกคนกำลังรออยู่”

บุรุษหนุ่มผงกศีรษะส่งเสียง

“เจี๊ยะแช หนึ่งแต้ม ห้าร้อย”

เจี๊ยะแชตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ ถามด้วยความสงสัย

“กงจื้อ ท่านว่าแทงเท่าใด ? ห้าร้อยตำลึงหรือไร ?”

“ใช่ ! ห้าร้อยตำลึง ตานี้แทงให้เจ้า ได้เสียล้วนอยู่ที่บุญวาสนาของเจ้า”

เจี๊ยะแชแลบลิ้นเลียริมฝีปาก ถามด้วยความหวาดหวั่นกังวล

“แต้มเดียวเท่านั้น ?”

“ใช่ แทงแต้มเดียว”

เจี๊ยะแชคว้าเบี้ยราคาห้าร้อยตำลึงขึ้นอันหนึ่ง แม้ว่าเบี้ยนั้น มิใช่เป็นเงินแท้สีขาวแวววาว แต่ก็เป็นจำนวนมากที่สุด เท่าที่มันเคยสัมผัสมาในชีวิต และหากแทงได้ยังเป็นกรรมสิทธิ์ของมันอีกด้วย

“กงจื้อ ข้าพเจ้าเห็นว่า...”

บุรุษหนุ่มสั่นศีรษะสอดคำ

“เงินเป็นของเรา ส่วนเจ้าเพียงอาศัยโชค หนึ่งแต้ม !”

แม้เป็นวาจาราบเรียบนุ่มนวล แต่ไม่มีทางต่อรองได้แม้สักน้อยนิด

เจี๊ยะแชกลืนน้ำลายด้วยความอัดอั้น ค่อย ๆ วางเบี้ยอันนั้นลงบนช่องหนึ่งแต้ม

ตาคมแวววาวราวเหยี่ยวร้ายของเจ้ามือ กวาดมองหน้าบุรุษหนุ่มอยู่ไป ๆ มา ๆ มือขวางอศอกเข้าถึงทรวงอกแล้วยืดออกภายนอก ทอดเต๋าทั้งสามลูกลงบนหน้าโต๊ะ

เต๋าทั้งสามหมุนอยู่บนโต๊ะอย่างรวดเร็ว ชั่วครู่จึงหยุดลง

“ฮา...แต้มเดียวจริง ๆ กงจื้อ แต้มเดียวจริง ๆ !”

เจี๊ยะแชลิงโลดยินดีจนกระโดดขึ้นร้องสุดเสียง

เต๋ามีห้าสองลูก หนึ่งหนึ่งลูก เป็นแต้มเดียวพอดี

เจี๊ยะแชพอระงับใจได้แล้ว กล่าวด้วยสีหน้าลิงโลดยินดี

“โกวเต็ง ใช้สี่ต่อ สองพันตำลึง”

กินสี่ใช้หนึ่ง เจ้ามือขาดทุนไปหนึ่งพันห้าร้อยตำลึง

เจ้ามือผลักเบี้ยไปที่เบื้องหน้าบุรุษหนุ่ม แย้มยิ้มกล่าวอย่างไม่หวาดหวั่นขวัญเสีย

“กงจื้อโชคดีมาก ขอแสดงความยินดีด้วย”

หยุดเล็กน้อย แล้วส่งเสียงต่อ

“เชิญแทง !”

เจี๊ยะแชยื่นมือสั่นระริกของมัน หมายจะไปคว้าเบี้ยแลกเงินบนโต๊ะ แต่บุรุษหนุ่มปัดมือของมันแล้วส่งเสียง

“ไม่ต้องเร่งร้อน ยังไม่จบสิ้น”

เจี๊ยะแชถามด้วยความสงสัย

“แทงทั้งหมด ?”

บุรุษหนุ่มผงกศีรษะ เจี๊ยะแชจึงถาม

“แทงกี่แต้ม ?”

“แต้มเดียว !”

เจี๊ยะแชร้องด้วยความรุ่มร้อน

“กงจื้อ ไหนเลยมีการแทงเยี่ยงนี้ ?”

บุรุษหนุ่มหันมองเจี๊ยะแช พลางกล่าว

“เจี๊ยะแช เหล่านี้ล้วนเป็นของเจ้า พนันกันสืบไปได้เท่าใดยังคงเป็นของเจ้า ว่าอย่างไร พนันหรือไม่ ? ไม่พนัน เจ้ารับเบี้ยเหล่านี้ไปแลกเป็นเงิน ส่วนเราจะพนันต่อ”

เห็นจำนวนเงินที่จะแทงมีมากเกินไป นักพนันกันอีกสี่คน ต่างพากันหยุดมือหมดสิ้นเลย

เงินสองพันห้าร้อยตำลึง กับเจี๊ยะแชที่เกิดมา ยังไม่เคยมีเงินติดตัวถึงสิบตำลึงมาก่อน นับได้ว่ากระทั่งยังไม่กล้าฝันถึง บัดนี้ ให้มันเป็นผู้เลือกระหว่างมีกับไม่มี มันไม่ทราบ ควรตัดสินอย่างไรเลยจริง ๆ

เจ้ามือเร่งรัดขึ้นอีกครั้ง บุรุษหนุ่มหัวร่อถาม

“เจี๊ยะแช ว่าอย่างไร ?”

เจี๊ยะแชกัดริมฝีปากแรง ๆ ตัดสินใจร้องเสียงสั่น

“ตกลง ข้าพเจ้าแทง !”

พอเต๋าครั้งที่สองทอดออกไป สีหน้าเจ้ามือแปรเปลี่ยนทันที

ห้าสองลูก หนึ่งหนึ่งลูก เต๋าทั้งสามลูก เป็นเช่นครั้งแรกไม่ผิดเพี้ยน

เจี๊ยะแชตะลึงลานอยู่เป็นเนิ่นนาน จึงร้องเสียงสั่นสะท้าน

“แต้ม...แต้มเดียว...”

เจ้ามือดึงลิ้นชักหยิบตั๋วแลกเงินราคาสองหมื่นตำลึงยื่นมาให้

เจี๊ยะแชมองตั๋วแลกเงินจนตาเหลือกค้าง อ้าปากเนิ่นนานจึงมีเสียง

“กงจื้อ...”

บุรุษหนุ่มส่งเสียงราบเรียบ

“ยังคงแต้มเดียว !”

ดวงตาเจี๊ยะแชแดงฉาน แต่มีทีท่าคล้ายจะเสี่ยงชีวิตกับผู้คน ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันดังกรอด ๆ ผลักเงินทั้งมวลไปที่ช่องของหนึ่งแต้ม

นักพนันที่อยู่โต๊ะอื่น ๆ เริ่มทยอยกันเข้ามา ล้วนอยู่ที่โต๊ะนี้ เพียงชั่วครู่การพนันที่โต๊ะอื่น ๆ ต่างหยุดไปหมดสิ้น พากันมาล้อมที่โต๊ะสี่เหลี่ยมผืนผ้าจนแน่นขนัด

นักพนันต่างต้องการพนันด้วยเดิมพันสูง เมื่อตัวเองไม่มีปัญญา มีโอกาสได้ดูผู้อื่นทุ่มเทด้วยเดิมพันมหาศาล รู้สึกสมใจอยากไม่น้อย

ใบหน้าของเจ้ามือ มีเหงื่อเม็ดโป้ง ๆ หลั่งไหลลงเป็นสาย มือขวาที่กำลูกเต๋าสั่นระริก ตาเหยี่ยวทั้งคู่ของมัน เขม้นมองมือขวาของกงจื้อแปลกหน้าที่กุมของบนโต๊ะแน่วนิ่งไม่กะพริบ

บุรุษหนุ่มมองเจ้ามือแวบหนึ่ง ส่งเสียงราบเรียบ

ท่ามือที่ทอดเต๋าแม้เปลี่ยนไป เต๋าทั้งสามหมุนตัวถี่เร็วอยู่เนิ่นนาน เมื่อหยุดลง ยังคงเห็นห้าสองลูก หนึ่งหนึ่งลูก

ผู้คนทางรอบข้าง เงียบงันไปพักใหญ่ จึงระเบิดเสียงร้องด้วยความแตกตื่น

“แต้มเดียว !”

“ฮา...ห้าหมื่นตำลึง !”

ใบหน้าของเจ้ามือซีดขาว เขม้นมองบุรุษหนุ่มอยู่เนิ่นนาน จึงคำรามสุดเสียง

“สหาย ! ควรเบิ่งตาของท่านให้แจ่มใสจึงประเสริฐ กิมงึ่นเล้าไม่ยอมให้นักเลงชั้นต่ำมาคดโกง !”

บุรุษหนุ่มหัวร่อกล่าว

"คดโกง ? เจ้ามือ ข้าพเจ้าโกงด้วยวิธีใด ?"

เจี๊ยะแซกวาดตามองรอบข้าง ส่งเสียงบ้าง

"ตั้วเอี้ยรอบข้างต่างมีสายตาแจ่มใส พวกท่านผู้ใดเห็นว่ากงจื้อของเราเล่นโกง ?"

"ฮา ฮา...กงจื้อมีโชคจริง ๆ และมิเพียงโชคเท่านั้น สายตายังคมกล้าอีกด้วย โกวเต็ง บ่อนการพนันกิมงึ่นเล้าของพวกเรา เล่นพนันโดยความยุติธรรม สมควรใช้จึงต้องใช้ ต่อให้ขายกิมงึ่นเล้าไป พวกเราก็ชดใช้โดยไม่อิดเอื้อนที่ไม่ควรใช้ พวกเราจะไม่ยอมใช้แม้สักอีแปะ เราเห็นว่า เจ้ายิ่งคลุกคลียิ่งเหลวไหลแล้ว"

ในหมู่ผู้คน มีเสียงร้องเถ้าแก่เซียวมาแล้วอยู่เซ็งแซ่

กำแพงคนแหวกออกเป็นช่อง เถ้าแก่เซียวเดินช้า ๆ มาที่ข้างกายเจ้ามือ ตวาดหนัก ๆ

"ยังไม่หลีกไปให้เรา ?"

แล้วหันมาประสานมือกับบุรุษหนุ่ม จับตามองหน้ามันพลางแย้มยิ้มกล่าว

"พนักงานมีตาแต่ไร้แวว ไม่รู้จักยอดคนสูงส่ง ก้าวร้าวล่วงเกินไปมาก เล่าฮิว (ผู้เฒ่าถ่อมตัวคล้ายไม้ผุ) ขอขมาต่อกงจื้อด้วย"

แล้วดึงลิ้นชัก หยิบตั๋วแลกเงินราคาห้าหมื่นตำลึงส่งให้

บุรุษหนุ่มรับตั๋วแลกเงินมา เหลือบมองจำนวนแวบหนึ่งแล้ว แย้มยิ้มตอบ

"เถ้าแก่เซียวนับว่ามีหูตาแจ่มใส มือแคล่วคล่องว่องไวจริง ๆ มิทันเข้ามาประจันหน้า ก็ทราบต้องใช้เท่าใดแล้ว"

เถ้าแก่เซียวนั่งลงบนโต๊ะเจ้ามืออย่างโอ่อ่าภาคภูมิ ไม่มีสีหน้าตื่นเต้นหวั่นไหวเลย

คิ้วเรียว ตาหยี เคราสั้นชี้ชัน วัยประมาณห้าสิบปี แต่ผมขาวโพลงดั่งไหมเงินแล้ว

บุรุษหนุ่มกวาดตามองเถ้าแก่เซียวแวบหนึ่ง จึงกล่าวกับเจี๊ยะแซที่ข้างกาย

"ที่บนโต๊ะล้วนเป็นของเจ้า หยิบไปเถิด"

เจี๊ยะแซตระหนกจนตะลึงลาน ผู้คนรอบข้างก็ตะลึงลานเช่นกัน กระทั่งตาหยีเล็กของเถ้าแก่เซียว ยังเบิ่งกลมกว้างจนมีประกายแวววาว

เงินหกหมื่นห้าพันตำลึง จะมีผู้คนใจกว้างคนใดบอกว่ามันเป็นจำนวนเล็กน้อยได้ ?

เถ้าแก่เซียวระเบิดเสียงหัวร่อขึ้นทำลายความเงียบงันไปแล้วกล่าว

"ฮา ฮา...กงจื้อคิดจะรามือแล้ว ?"

บุรุษหนุ่มประสานสายตากับเถ้าแก่เซียว พลางหัวร่อถาม

"เป็นไร ? เถ้าแก่เซียวคิดจะรั้งตัวไว้ ?"

"มิกล้า หากกงจื้อไม่รังเกียจ เล่าฮิวกลับคิดจะได้รู้เห็นสายตาของกงจื้ออีกครั้ง"

"เถ้าแก่เซียวมีคำสั่งเช่นนี้ หากข้าพเจ้าบ่ายเบี่ยงปฏิเสธ ไยมิใช่เป็นการก้าวร้าวต่อเถ้าแก่แล้ว ?"

รอยยิ้มของเถ้าแก่เซียวคลายไป เน้นเสียงหนัก ๆ

"วาจาของกงจื้อผิดแล้ว ที่เล่าฮิวเปิดคือบ่อนพนัน จะมาจะไป ล้วนตามใจผู้มาเล่น เล่นได้นับเป็นโชคของผู้มา เล่นเสียก็นับว่าโชคร้าย เล่าฮิวมีอำนาจใดจะเหนี่ยวรั้งไว้ ?"

รอยยิ้มของบุรุษหนุ่มคงมีอยู่เช่นเดิม กล่าวเสียงนุ่มนวล

"การที่เถ้าแก่บอกเช่นนี้ พวกเราไปได้แล้วกระมัง ?"

"เบี้ยเหล่านั้น กงจื้อต้องการเป็นเงินหรือตั๋วแลกเงิน ?"

กงจื้อหันถามเจี๊ยะแช

"เจ้าต้องการเงินสดหรือตั๋วแลกเงิน ?"

เจี๊ยะแชร้องด้วยความงุนงงสงสัย

"กงจื้อ ท่านประทานให้ผู้ต่ำต้อยเท่าใด ?"

"เหล่านี้ล้วนเป็นของเจ้า"

เจี๊ยะแชตะลึงลานไป เป็นเนิ่นนานจึงตะกุกตะกัก

"นี่...ให้เรา...มากปานนี้ ?"

"เราบอกแต่แรกแล้ว เล่นให้เจ้าเท่านั้น"

เจี๊ยะแชลิงโลดยินดีอยู่พักใหญ่ แล้วสีหน้าค่อย ๆ เคร่งเครียดลงทีละน้อย สั่นศีรษะกล่าว

"กงจื้อ ผู้ต่ำต้อยน่ากลัวไม่มีบุญวาสนา รับเงินทองมหาศาลรายนี้ไว้ได้

หากกงจื้อคิดจะแผ่พระคุณ ผู้ต่ำต้อยยินดีติดตามรับใช้ข้างกายท่าน”

บุรุษหนุ่มหัวร่อ เน้นเสียงหนัก ๆ

“เด็กร้ายกาจ นับว่าเรามิได้ดูผิดไป เจ้ามิเพียงเปรื่องปราดหลักแหลม มีความทะเยอทะยาน ก็ได้ เรารับปากเจ้า เงินทองยังคงเป็นของเจ้าอยู่ สำหรับจะติดตามรับใช้เราได้หรือไม่ นั่นต้องดูว่า เราสามารถรอดชีวิตออกไปจากเซ่งโตวหรือไม่ ?”

จบคำลุกขึ้นส่งเสียงต่อ

“ให้เงินสดพวกเราห้าร้อยตำลึง ที่เหลือเป็นตั๋วแลกเงิน”

เถ้าแก่เซียวออกคำสั่งไปคำเดียว เงินสดกับตั๋วแลกเงิน ถูกนำมาให้โดยเร็ว ผู้คนทางรอบข้างเมื่อเห็นว่าเรื่องตื่นเต้นเร้าใจยุติลง ต่างทยอยกลับไปที่นั่งที่โต๊ะพนันของตัวเองบ้าง

เถ้าแก่เซียวผลักเงินสดกับตั๋วแลกเงินมาที่เบื้องหน้าบุรุษหนุ่ม พร้อมกันนั้นวางเต๋าทั้งสามลูกอยู่ที่ข้างตั๋วแลกเงิน แล้วนั่งตัวตรง ยกมือข้างหนึ่งกุมขอบโต๊ะไว้

เมื่อบุรุษหนุ่มยื่นมือหมายจะไปหยิบตั๋วแลกเงินนั้น เต๋าทั้งสามลูกพลันกระดอนขึ้น กลิ้งไปหลายรอบ เมื่อหยุด ปรากฏเป็นห้าสองลูก หนึ่งหนึ่งลูก

บุรุษหนุ่มเงยหน้าขึ้นมองเถ้าแก่เซียว เถ้าแก่เซียวส่งเสียงราบเรียบ

“เงินยังคงเป็นของท่าน”

บุรุษหนุ่มวางตั๋วแลกเงินที่หยิบขึ้นมาลงตามเดิม กวาดเงินสดห้าร้อยตำลึงมาที่ข้างกายแล้วแย้มยิ้มกล่าว

“เถ้าแก่เป็นผู้เชี่ยวชาญจริง ๆ ข้าพเจ้าเพียงรับเงินทุนคืนเท่านั้น”

เถ้าแก่เซียวมิได้ถ่อมตัวตามมารยาท เก็บตั๋วแลกเงินคืนแล้ว เพ่งมองบุรุษหนุ่มพลางถาม

“เล่าฮิวพอมีคุณสมบัติ เล่นกับกงจื้อสักครั้งหรือไม่ ?”

บุรุษหนุ่มทรุดกายช้า ๆ ลงนั่งในที่เดิม พลางถาม

“เดิมพันสูงระดับใด ?”

“ผู้เหย้ายินดีตามใจผู้เยือน”

“ข้าพเจ้าเพียงพกมาสามสิบห้าหมื่นตำลึง ใช้จำนวนนี้เดิมพันเถิด”

แม้ว่าในบ่อนการพนันจะมีนักพนันลักษณะต่าง ๆ ให้เห็นอยู่เสมอ แต่นักพนันที่ใช้เงินสามสิบห้าหมื่นตำลึงเป็นเดิมพันในครั้งเดียว เถ้าแก่เซียวกลับเพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรกจริง ๆ

เถ้าแก่เซียวเขม้นมองบุรุษหนุ่มแน่วนิ่ง ใบหน้ามีหยาดเหงื่อไหลซึมออกเป็นเส้นสายโดยไม่รู้ตัว เพราะอย่างไรก็นับเป็นการพนันที่น่าแตกตื่นสะท้านขวัญ เพราะแม้นับว่ายกทั้งบ่อนกิมงื่นเล้าถมลงเป็นเดิมพันแล้ว ก็น่ากลัวไม่มีราคาถึงสามสิบห้าหมื่นตำลึงได้

บุรุษหนุ่มมองหน้าเซียวเล้าจู๊พลางหัวร่อถาม

"หรือท่านมิอาจตัดสินใจเองได้ ?"

เซียวเล้าจู๊เขม้นมองบุรุษหนุ่มชั่วครู่ กลอกตาไปมาแล้วพลันถาม

"ท่านลั่นปาก จะใช้เงินสามสิบหมื่นตำลึงเป็นเดิมพัน เงินของท่านเล่า ?"

บุรุษหนุ่มหัวร่อกล่าว

"โบราณว่าไว้ เงินทองไม่อาจอวดโอ่ สามสิบห้าหมื่นตำลึง แม้ไม่อาจนับเป็นเดิมพันยิ่งใหญ่กระไร แต่ที่นี้ อย่างไรก็เป็นสถานที่มีผู้คนสับสน ทั้งดีทั้งร้ายปะปน ในเมื่อเล้าจู๊ไม่ต้องการพนันด้วย ข้าพเจ้าไยต้องนำออกมาอวดโอ่ ?"

ขาดคำผุดลุกขึ้นด้วยท่าทีคล้ายจะถอนตัวไป

เซียวเล้าจู๊พลันแสยะยิ้มกล่าว

"หรือท่านคิดเพียงจะบอกจำนวนมาขู่เล่าฮูเท่านั้น ?"

บุรุษหนุ่มส่งเสียงเย็นชา

"เล้าจู๊ล้อเล่นแล้ว ในแผ่นดินยุคนี้ มีผู้ใดกล้าบังอาจข่มขู่หลอกลวงฮวงแซฮกซี่ (หงายเป็นคว่ำตาย) เซียวเจ็กห่วง ?"

ขาดคำเน้นเสียงหนัก ๆ

"เจี๊ยะแซ พวกเราไปเถิด"

"ช้าไว้ !"

ฮวงแซฮกซี่ (หงายเป็นคว่ำตาย) เซียวเจ็กห่วง เค้นเสียงเย็นยะเยียบ

"เล่าฮูรับคำท้าพนันของท่าน แต่ทว่า ยังขอเชิญให้ท่าน นำเดิมพันแก่เล่าฮูผ่านตาก่อน"

บุรุษหนุ่มมิได้นั่งลงทันที เพียงส่งเสียงราบเรียบ

“เซียวเล้าจู๊ เงินสามสิบห้าหมื่นตำลึง มิใช่เป็นจำนวนเล็กน้อย ท่านมั่นใจตัดสินใจแทนได้ ?”

เซียวเจ็กห่วงตวาดเสียงก้อง

“เกียงก้วงสื่อ (ผู้จัดการแซ่เกียง) ตอนนี้เรามีตั๋วแลกเงินกับเงินสดมากน้อยเท่าใด ?”

เกียงก้วงสื่อรีบปราดเข้าไป บอกจำนวนด้วยเสียงแผ่วเบา เซียวเล้าจู๊ผงกศีรษะแค่นเสียง

“นำออกมาให้เราหมดสิ้น รวมทั้งโฉนดที่ดินของตึกนี้ด้วย”

เกียงก้วงสื่อนำตั๋วแลกเงินปึกหนึ่ง พร้อมทั้งโฉนดอีกฉบับหนึ่ง ออกมามอบแก่เซียวเล้าจู๊โดยเร็ว

เซียวเล้าจู๊โยนลงบนหน้าโต๊ะดังฉาด เขม้นมองบุรุษหนุ่มพลางถาม

“นี่เป็นตั๋วแลกเงินสามหมื่นสามพันตำลึง โฉนดเล่าฮูตีราคาเพียงหนึ่งหมื่นเจ็ดพันตำลึง ยุติธรรมหรือไม่ ?”

บุรุษหนุ่มกวาดตามองตั๋วแลกเงินแวบหนึ่ง ผงกศีรษะตอบ

“ยุติธรรมนั้นยุติธรรมอยู่ แต่ทว่า เซียวเล้าจู๊เป็นเพียงผู้จัดการแทนคนอื่น การนำโฉนดเป็นเดิมพันด้วย น่ากลัวมิใคร่สะดวกนักกระมัง ? ข้าพเจ้าเห็นว่าแล้วกันไปเถิด”

หงายเป็นคว่ำตายเซียวเจ็กห่วงตะเบ็งเสียงหัวร่อดังสนั่นแล้ว แค่นเสียงจากไรฟัน

“สหาย ท่านกลับว่ากล่าวได้ปลอดโปร่งสบายปากมาก หากไม่สามารถนำเงินสามสิบห้าหมื่นตำลึงมาพนันกับท่าน ปล่อยท่านสะบัดหน้าไปตามอำเภอใจ ยี่ห้อกิมงึ่นเล้าของเรา ยังจะแขวนไว้ได้ ?”

บุรุษหนุ่มส่งเสียงนุ่มนวล

“เพียงอาศัยยี่ห้อตัวทองของฮวงแซฮกซี่ ยังมีผู้ใดสามารถปลดป้ายกิมงึ่นเล้าสามตัวนี้ ?”

“สหาย หากท่านเข้าใจ สามารถเรียกชื่อฉายาของเล่าฮู ก็สามารถสยบเล่าฮูไว้ได้ ท่านต้องเข้าใจผิดมากแล้ว วางเดิมพันลงมาเถิด”

บุรุษหนุ่มเขม้นมองเซียวเล้าจู๊พลางเน้นเสียงถาม

“เล้าจู๊ต้องการพนันจริง ๆ ?”

เซียวเจ็กห่วงแค่นเสียงเย็นชา

“กิมงึ่นเล้าไม่เคยให้ผู้คนผิดหวังมาก่อน สำหรับกับท่าน ย่อมไม่อาจนอกเหนือกฎเกณฑ์”

บุรุษหนุ่มทรุดกายลงนั่งอีกครา สอดมือเข้าอกเสื้อชั้นใน ล้วงตั๋วแลกเงินใบหนึ่งยื่นแก่เซียวเจ็กห่วงพลางกล่าว

“เชิญเล้าจู๊ผ่านตา”

เป็นตั๋วแลกเงินของร้านทีซิม จำนวนสามสิบห้าหมื่นตำลึงถ้วน กับยี่ห้อของตั๋วแลกเงินนี้ เซียวเจ็กห่วงคุ้นเคยเป็นที่สุด เนื่องเพราะมันต้องรับตั๋วแลกเงินยี่ห้อนี้เลี้ยงชีพของมัน

กับการคาดคำนวณผิดพลาด แม้เซียวเจ็กห่วงจะรู้สึกสำนึกเสียใจอยู่บ้าง แต่เกาทัณฑ์ที่ถูกน้าวสุดล้าแล้ว สำนึกเสียใจก็สายเกินไป ตอนนี้มีแต่อาศัยความสามารถไปพิชิตเอาชัยเท่านั้น

นั่งลงบนที่เจ้ามือแล้ว ฮวงแซฮกซี่ถาม

“จะพนันด้วยวิธีใด ?”

“ผู้เยือนแล้วแต่ผู้เหย้า”

“ท่านมีจิตใจกว้างขวางจริง ๆ”

“กับเรื่องเงินทอง ข้าพเจ้ามิเคยมีจิตใจกว้างขวางเลย”

เซียวเจ็กห่วงดึงลิ้นชักหยิบกล่องใบหนึ่ง คว้าเต๋าออกมายี่สิบลูก แบ่งครึ่งหนึ่งแก่บุรุษหนุ่มพลางกล่าว

“พวกเราถือเต๋าคนละสิบสองลูก พนันแต้มน้อย”

บุรุษหนุ่มถามอย่างไม่สนใจ

“พนันเยี่ยงไร ?”

เซียวเจ็กห่วงช้อนตามองเพดานสีขาวแวบหนึ่ง ส่งเสียงเย็นชา

“ข้างหนึ่งโยนลูกเต๋า อีกข้างหนึ่งต้องอัดลูกเต๋าเข้าไปในเพดานห้อง ที่ทะลุขึ้นไปหรือร่วงลงมา ต่างนับเป็นแต้มสูงสุด”

บุรุษหนุ่มงุนงงวูบหนึ่งแล้ว หัวร่อกล่าว

“แปลกใหม่น่าสนใจมาก”

"หากท่านไม่พอใจวิธีพนันเช่นนี้ พอจะเปลี่ยนวิธีได้"

"ข้าพเจ้าบอกแล้ว ผู้เยือนตามใจผู้เหย้า ไหนเลยจะกลับคำได้"

"ผู้ใดลงมือก่อน ?"

"รับฟังมานาน เซียวเล้าจู๊สายตาคมกล้ามือว่องไว คลุกคลีอยู่ในวงการพนันนานปี ข้าพเจ้าคิดจะได้เห็นเป็นขวัญตาก่อน ให้ข้าพเจ้าเป็นผู้โยนก่อนได้หรือไม่ ?"

"ขอเพียงปฏิบัติในคำยุติธรรม ที่บ่อนกิมงึ่นเล้าไม่มีเรื่องราวมิอาจกระทำเชิญท่านลงมือ"

การพนันที่มีเดิมพันสามสิบห้าหมื่นตำลึง อย่าว่าแต่ชั่วชีวิตหนึ่งยากจะได้เห็นสักครั้ง กระทั่งได้ยินยังมิใคร่เคยได้ยิน ดังนั้นรอบข้างยังมีผู้มาล้อมดูจนแน่นขนัด

บุรุษหนุ่มโยนลูกเต๋าทั้งสิบสองลูกในมือเบา ๆ สองครา พลันเน้นเสียงหนัก ๆ

"เชิญเล้าจู๊ลงมือ !"

เต๋าทั้งสิบสองลูก ถูกโยนขึ้นไปในระยะสูงสี่ห้าเชียะ แผ่กระจายในรัศมีเต็มหน้าโต๊ะพอดี และเต๋าทั้งสิบสองลูก ยังกระจายในระดับสูงเทียบเท่ากัน แต่เต๋าทุกลูกหมุนเร็วปานลูกข่าง ยากที่จะแยกแยะด้านใดแต้มสูง ? ด้านใดแต้มต่ำ ?

หงายเป็นคว่ำตายเซียวเจ็กห่วงเบิ่งตาจนแทบถลน ถลึงจ้องเต๋าทั้งสิบสองลูกกลางอากาศ ที่หมุนเร็วปานลูกข่างจนประกายแวววาว

ทันใดนั้น ส่งเสียงตวาดดังสนั่นหวั่นไหว นิ้วทั้งสิบดีดควับเคว้ยวแคล่วคล่องว่องไว ในเสียงฉาด ๆ ดังถี่ยิบ เต๋าทั้งสิบสองลูก ล้วนฝังอยู่ในฝ้าเพดาน โดยหน้าเต๋าราบเรียบเสมอฝ้าเพดาน และเต๋าแต่ละลูก ต่างหันหน้าที่มีแต้มเดียวลงเบื้องล่าง จุดเดียวสีแดงฉานสะดุดตายิ่ง

รอบข้างเงียบงันปานสุสานร้างไปชั่วครู่ จึงมีเสียงปรบมือโห่ร้องชมเชยจนห้องแทบถล่มทลาย เป็นเวลาเนิ่นนานยังไม่ขาดหาย

เซียวเจ็กห่วงยืดตัวตรงด้วยความอิ่มเอิบภาคภูมิ แต่ยกแขนเสื้อขึ้นซับหยาดเหงื่อบนใบหน้าโดยไม่รู้ตัว ที่แท้มีเหงื่อซึมโซมหน้าแล้ว

จวบจนเสียงปรบมือโห่ดังสนั่นหวั่นไหวสงบลง บุรุษหนุ่มจึงปรบมือหัวร่อชมเชย

“เล้าจู๊ เพียงอาศัยฝีมือนี้ ในโต๊ะพนัน ท่านก็ให้คู่มือของท่านได้ทราบความสามารถของฉายา หงายเป็นคว่ำตาย (ฮวงแซฮกซี่) แล้ว”

กับคำชมเชยของฝ่ายตรงข้าม มิได้เปลี่ยนสีหน้ากระด้างเย็นชาของเซียวเจ็กห่วงเลยสักน้อยนิด ส่งเสียงราบเรียบ

“ท่านเตรียมตัวไว้บ้าง ขึ้นไป !”

เสียง ‘ขึ้นไป’ พอดัง เซียวเจ็กห่วงสาดเต๋าทั้งสิบสองลูกในมือขึ้นอากาศบ้าง

ความสูง รัศมีที่แผ่กระจาย เป็นเช่นเดียวกับบุรุษหนุ่มไม่ผิดเพี้ยน เพียงแต่ว่า เต๋าทั้งสิบสองลูกของมันไม่หมุนวน แต่ละลูกมีด้านของหกแต้มคว่ำลงเบื้องล่างเห็นชัดเจน

บุรุษหนุ่มจำเป็นต้องใช้ช่วงเวลาที่เต๋าทั้งสิบสองลูกยังไม่ร่วงหล่นลงมาตั้งเต๋าแต่ละลูก ให้ด้านหนึ่งแต้มคว่ำลงล่าง แล้วจึงดันมันขึ้นไปฝังบนฝ้าเพดานก่อนได้ ไม่เช่นนั้น ไม่ใช่ทะลุเข้าไปในฝ้าเพดาน ก็ต้องร่วงหล่นลงมาบัดนี้ สถานการณ์ของมัน จึงลำบากยากเข็ญกว่าเซียวเจ็กห่วงมากนัก

สีหน้าของบุรุษหนุ่ม ยังราบเรียบเยือกเย็นเช่นเคย พลันปัดป่ายมือทั้งสองไปที่ลูกเต๋ากลางอากาศ

ฉาด ๆ...ดังถี่ยิบผ่านพ้น เต๋าทั้งสิบสองลูกนับว่ามิได้ร่วงหล่นลงสู่พื้น

ฮวงแซฮกซี่เซียวเจ็กห่วงพอเงยหน้ามองแวบเดียว ใบหน้าพลันซีดขาวราวกระดาษ เหงื่อกาฬทะลักออกมาอีกคราหนึ่ง

ตอนนั้นรอบข้างมีเสียงร้องด้วยความตระหนกดังสับสนเซ็งแซ่

บนฝ้าเพดาน ยังคงมีเต๋าฝังอยู่สิบสองลูก สีแดงของแต้มเดียวที่สะดุดตาทั้งสิบสองลูกในตอนแรก กลับกลายเป็นสีขาวราบเรียบทั้งสิบสองลูก

บุรุษหนุ่มหัวร่อถาม

“เล้าจู๊จะว่าอย่างไร ?”

ดวงตาของเซียวเจ็กห่วงกลายเป็นฝ้าฟาง เขม้นมองบุรุษหนุ่มพลางถาม

“ท่านเป็นผู้ใดกันแน่ ?”

บุรุษหนุ่มหัวร่อตอบ

"นักพนัน ! ผู้เปิดบ่อนพนัน ไม่สมควรถามประวัติความเป็นมาของนักพนันกระมัง ?"

"ท่านไม่ใช่นักพนันธรรมดา !"

สีหน้าบุรุษหนุ่มเครียดลงทันที กล่าวเสียงกระด้าง

"ข้าพเจ้าเป็นนักพนันเยี่ยงไร เล้าจู๊เกี่ยวข้องบังคับได้ ? ผลแพ้ชนะของการพนันครั้งนี้ เล้าจู๊จะว่าอย่างไร ?"

ในหมู่คนที่แน่นขนัด พลันมีเสียงแผดร้องดังสนั่น

"มันเล่นโกง !"

ในเสียงตวาด ยังมีเสียงดาบกระบี่ที่ถูกชักออกจากฝักดังสับสน กลุ่มผู้คนที่ล้อมรอบข้าง ได้ยินต่างกระจายหลบหนีจนสับสนวุ่นวายทันที

กลุ่มผู้คนพอถอยหนีออกไป พวกงักฮุ้นฮงทั้งสามจึงตระหง่านอยู่ในสายตา เนื่องเพราะทั้งสามมิได้กระจายหลบหนีตามผู้คนไปด้วย

ชายฉกรรจ์หน้าตาโหดเหี้ยมเจ็ดแปดคน ต่างชักอาวุธออกจากฝักภายใต้การนำของลิ่วเล่าซำ ย่างสามขุมเข้าไปที่โต๊ะพนันทีละก้าว

เซียวเจ็กห่วงมิได้ห้ามไว้ แสดงแน่ชัด นี่เป็นโอกาสถอนทุนครั้งสุดท้ายของมัน

บุรุษหนุ่มกวาดตาไปที่พวกงักฮุ้นฮงทั้งสามแวบหนึ่ง แล้วหยุดนิ่งอยู่บนใบหน้าบ๊วยเล้งซึง กับชายฉกรรจ์เจ็ดแปดคนที่คุกคามเข้ามาใกล้ คล้ายไม่แยแสสนใจเลย

บ๊วยเล้งซึงถลึงจ้องบุรุษหนุ่มด้วยโทสะแวบหนึ่ง แล้วถอยหลังครึ่งก้าวให้งักฮุ้นฮงบังสายตาของบุรุษหนุ่มที่เหม่อมองมาแทน

พร้อมกับร่างอ้อนแอ้นของบ๊วยเล้งซึงถอยหลบไป ในที่สุดสายตาของบุรุษหนุ่มจึงจับมองมายังใบหน้างักฮุ้นฮง จิตใจที่เคลิบเคลิ้มของมันพลันแจ่มใสคืนมา กะพริบตาแล้วหัวร่อถาม

"ดาบกระบี่ไร้นัยน์ตา พี่ท่านผู้นั้นไฉนไม่หลบออกทางด้านข้างบ้าง ?"

งักฮุ้นฮงส่งเสียงเย็นชา

"จะหลบหลีก ไยต้องมาด้วย ?"

“มีเหตุผล ท่านก็มาเล่นการพนัน ?”

“พอจะนับเป็นการพนันชนิดหนึ่ง”

“พนันชีวิตใช่หรือไม่ ?”

“ท่านไฉนทราบ เรามาเพื่อพนันชีวิต ?”

บุรุษหนุ่มหัวร่อเสียงก้องชั่วครู่ จึงกล่าว

“ยุคสมัยนี้ ที่ติดค้างไม่ยอมชดใช้ มีมากมายหลากหลาย ทวงหนี้กับบุคคลประเภทนี้ ไหนเลยผิดกับการใช้ชีวิตเป็นเดิมพันไปพนันด้วย”

สีหน้างักฮุ้นฮงเคร่งเครียดลงทีละน้อย ถามเสียงหนัก ๆ

“ท่านไฉนแน่ใจปานนี้ ว่าเรามาเพื่อทวงหนี้ ?”

“ฮา ฮา...ในแผ่นดินยุคนี้ ที่กล้าทวงหนี้กับทิฮ้วยปังมีอยู่เพียงผู้เดียวเท่านั้น ท่านมิใช่คนผู้นั้นหรือไร ?”

ในห้วงสมองของเซียวเจ็กห่วงเค้นคิดอยู่ตลอดเวลา ใช้วิธีใดทวงต้นทุนสามสิบห้าหมื่นตำลึงของมันคืนมา โดยมิได้สนใจบุรุษหนุ่มกำลังว่ากล่าวกับผู้ใด ? ด้วยเรื่องอันใด ?

งักฮุ้นฮงแค่นเสียงหัวร่อถาม

“ท่านมิใช่มาพนันชีวิตเช่นเดียวกันหรือไร ?”

รอยยิ้มบนใบหน้าของบุรุษหนุ่มคลายไปทันที เพ่งมองงักฮุ้นฮงพลางถาม

“วาจาของพี่ท่าน มิรู้สึกระบุชัดเจนเกินไป ?”

“สถานที่ซึ่งปุ้กยี่เกี่ยม (ไม่ต้องกระบี่ที่สอง) เล้งกงจื้อไป ต้องมีคนทุ่มเทเงินทองซื้อชีวิต นั่นจะผิดกับการพนันชีวิตหรือไร ?”

บุรุษหนุ่มงุนงงไปวูบหนึ่ง จึงแผดหัวร่อเสียงก้องกล่าว

“ฮา ฮา...ทีตอ (ดาบสวรรค์) งักฮุ้นฮง มีสายตาคมกล้าปานสายฟ้าจริง ๆ สังเกตเห็นทุกละอองธุลี เล้งชิ้วนับถืออย่างยิ่ง แต่ทว่าข้าพเจ้ายังมีบางประการมิใคร่เข้าใจ ต้องขอเรียนถามดูก่อน”

นาม ‘งักฮุ้นฮง’ สามคำ ทำลายความคิดของเซียวเจ็กห่วงขาดสะบั้นทันที รีบเบือนหน้าไปที่งักฮุ้นฮง ทั้งยังยกมือห้ามชายฉกรรจ์เจ็ดแปดคนไม่ให้คุกคามเข้ามาหาปุ้กยี่เกี่ยมเล้งชิ้วอีก

งักฮุ้นฮงมิได้เหลือบแลแยแสเซียวเจ็กห่วงเลย ส่งเสียงราบเรียบ

“เชิญท่านบอกมา”

ปุ้กยี่เกี่ยมเล้งซิ้วถาม

“ข้าพเจ้ากับพี่ท่านมิเคยพบหน้ากันมาก่อน พี่ท่านไฉนระบุแน่แก่ใจข้าพเจ้าคือตัวเล้งซิ้ว ?”

“ที่เข้าใจ ผู้แซ่งักเพียงอาศัยข้อคิดสันนิษฐาน ?”

“บอกตามความสัตย์ ข้าพเจ้าสงสัยเช่นนี้จริง ๆ”

งักฮุ้นฮงแค่นหัวร่อกล่าว

“เตี้ยมแซเจ็กเกี่ยม (กระบี่แต้มดาว) กระบี่เดียวมีดาวเป็นหมื่น จึงเป็นทางให้ท่านได้รับฉายาปุ้กยี่เกี่ยม (ไม่ต้องกระบี่ที่สอง) เพราะกระบี่ใช้ไปโดยไม่มีวี่แววจับเค้า กระบี่เดียวปลิดชีวิตคนอย่างง่ายดาย ใช้พริบตาที่เต๋าสิบสองลูกยังมิทันร่วงหล่น ปาดพลังฝ่าอากาศให้ด้านแต้มเดียวคว่ำลงล่างหมดสิ้น ค่อยปาดแต้มเดียวสลายหายไป นอกจากฝีมือกระบี่แต้มดาวแล้ว ในแผ่นดินยุคนี้ยังมีผู้ใดมีฝีมือรวดเร็วปานนี้ได้ ?”

ปุ้กยี่เกี่ยมเล้งซิ้วถามอีก

“ท่านสามารถแน่ใจ ด้านที่ข้าพเจ้าปาดทิ้งล้วนเป็นแต้มเดียว ?”

งักฮุ้นฮงสะบัดฝ่ามือฝ่าอากาศขึ้นไปบนฝ้าเพดานควับหนึ่ง เต๋าทั้งสิบสองลูกต่างร่วงหล่นลงมาบนหน้าโต๊ะหมดสิ้น จริงดั่งว่า ด้านที่ถูกปาดไป ล้วนเป็นแต้มเดียว

สีหน้าปุ้กยี่เกี่ยมเล้งซิ้วเคร่งขรึมสำรวม เน้นเสียงหนัก ๆ

“สายตาของพี่ท่าน ยังคมกล้ายิ่งกว่าที่ข้าพเจ้าคาดคิดไว้มากหลายนัก”

“ยกย่องเกินไป”

“ข้าพเจ้าไม่เคยยกย่องคนที่ไม่ควรค่าให้ยกย่องเสมอมา งักฮุ้นฮง ท่านเป็นคนแรก ที่ได้รับการยกย่องจากข้าพเจ้า”

“ความหมายของท่านเป็นว่า...”

“ท่านควรค่าให้ยกย่องจริง ๆ แต่ข้าพเจ้าไม่คิดจะยกย่องท่านเลย คำยกย่องนี้ ถูกท่านรีดออกมาเอง”

“ผู้แซ่งักยังสามารถรีดกระไรของท่านออกมาได้อีก ?”

เล้งซิ้วครุ่นคิดชั่วครู่จึงตอบ

“ไม่มีผู้ใดสามารถบีบบังคับให้ข้าพเจ้ากระทำเรื่องอันใด ท่านสามารถรีดวาจานั้นออกจากปากข้าพเจ้ามาได้ นับว่ามีคุณค่ายากจะหาแล้วจริง ๆ”

งักฮุ้นฮงคลายใจลงได้บ้าง ส่งเสียงราบเรียบ

“ท่านทะนงในตัวเองสูงมาก”

“นั่นเนื่องเพราะค่าตัวของข้าพเจ้าสูง ค่าตัวของข้าพเจ้าล้วนใช้ความเป็นจริงแต่ละรายสานซ้อนกันขึ้นมาให้เห็น”

“ท่านภาคภูมิใจตัวเองมาก ?”

เล้งชิ้วเขม้นมองงักฮุ้นฮงพลางส่งเสียง

“แต่ในใจท่านไม่เห็นด้วย กระทั่งยังรู้สึกดูแคลน ?”

“ท่านมีความเห็นปรุโปร่งชัดเจนมาก”

“ข้าพเจ้าบอกถูกแล้ว ?”

งักฮุ้นฮงผงกศีรษะรับคำ

เล้งชิ้วแค่นหัวร่อกล่าว

“งักฮุ้นฮง ในสถานการณ์เช่นวันนี้ ท่านไม่กลัวเป็นการก้าวร้าวล่วงเกินผู้แซ่เล้ง ?”

งักฮุ้นฮงแค่นหัวร่อสวนคำ

“ในจิตใจของท่าน นอกจากคุณค่าของเงินทองแล้ว ยังมีแยกแยะศัตรูกับมิตรเหลืออยู่ ?”

ปุ้กยี่เกี่ยมเล้งชิ้วงุนงงไป ชั่วครู่จึงตะเบ็งเสียงหัวร่อสนั่นหวั่นไหวกล่าว

“ฮา ฮา...ยอดเยี่ยม ยอดเยี่ยมจริง ๆ งักฮุ้นฮง ท่านว่ากล่าวได้ถูกต้องตรงเป้าเลย”

พลันหันขวับไปที่เซียวเจ็กห่วง เน้นเสียงถาม

“เล้าจู๊ ท่านจะว่าอย่างไร ?”

การปรากฏตัวของงักฮุ้นฮง ก่อกวนให้ความคิดของเซียวเจ็กห่วงว้าวุ่นสับสนไปหมดสิ้น ต้องโพล่งโดยมิทันครุ่นคิด

“ผู้แซ่เซียวยอมแพ้”

ปุ้กยี่เกี่ยมเล้งชิ้วรวบตั๋วแลกเงินบนหน้าโต๊ะมาหมดสิ้น ยัดเข้าไปในอกเสื้อของมันแล้ว โยนโฉนดคืนให้เซียวเจ็กห่วงพลางกล่าว

“เล้าจู๊ ข้าพเจ้าเป็นจอกแหนไม่มีราก ตึกงิ้นเกี่ยมเล้าของท่านนี้ แม้มีราคาสูงกว่าที่ท่านประเมินไว้มากนัก แต่ข้าพเจ้าไม่อาจนำพาติดตัว ท่านยังคงเปลี่ยนเป็นตั๋วแลกเงินให้ข้าพเจ้าเถิด”

เซียวเจ็กห่วงกระซากเสียงด้วยความรำคาญ

“เล่าฮูไม่มีตั๋วแลกเงินแล้ว”

“ข้าพเจ้ายินดี รอเล้าจู๊ไปรวบรวมมาให้”

เซียวเจ็กห่วงพลันฉุกใจได้คิด คว้าโฉนดบนโต๊ะขึ้นกล่าว

“ได้ เล่าฮูจะไปหาดู”

ขาดคำหันกายหมายจะผละไปโดยเร็ว

“หยุดไว้ !”

งักฮุ้นฮงพลันตวาดห้ามเซียวเจ็กห่วงแล้ว แค่นเสียงเย็นชา

“เซียวเล้าจู๊ คนคุ้นเคยพบพานกันอีกครั้ง กระทั่งยังไม่ทักทายสักคำหรือไร ?”

เซียวเจ็กห่วงหันขวับมาที่งักฮุ้นฮง แค่นเสียงเย็นชา

“หลังจากเล่าฮูไปหาตั๋วแลกเงินมาได้แล้ว ย่อมต้อง ‘ต้อนรับ’ ผู้แซ่งักท่านอย่างดีที่สุดเอง”

งักฮุ้นฮงแค่นหัวร่อสวนคำ

“จำนวนน้อยนิดเพียงไม่กี่หมื่นตำลึง ควรค่าให้เซียวเล้าจู๊ที่ยิ่งใหญ่ของกิมงิ้นเล้าต้องออกไปหยิบยืมหามาเอง ?”

เซียวเจ็กห่วงถลึงตาคำราม

“งักฮุ้นฮง กิมงิ้นเล้ามีเล่าฮูเป็นเจ้าของ ท่านข้ามหน้ามาออกความเห็นแทนเช่นนี้ เป็นความหมายอย่างไรกันแน่ ?”

“กลัวท่านจะฉวยโอกาสหลบหนี !”

เซียวเจ็กห่วงถลึงจ้องงักฮุ้นฮงด้วยความเดือดดาล พลางแค่นเสียง

“เล่าฮูไยต้องหลบหนี ?”

“เพื่อรักษาชีวิต !”

ดวงตาเซียวเจ็กห่วงเป็นประกายแวววาว เค้นเสียงเย็นยะเยียบ

“งักฮุ้นฮง สาขาชั้นนอกของทิฮ้วยปัง ท่านไปอวดโอ่โอหัง กำเริบ

เสิบสานอย่างไรก็ได้ แต่ในกิมงึ่นเล้าของเรา ไม่อาจตามใจท่านเด็ดขาด"

งักฮุ้นฮงล้วงดาบสวรรค์ออกจากห่อผ้า ยื่นห่อผ้าคืนให้บ๊วยเล้งซึ่งที่ข้างกาย แล้วสืบเท้าเข้าหาหงายเป็นคว่ำตายเซียวเจ็กห่วง

เซียวเจ็กห่วงเห็นเป็นทีท่าไม่ถูกต้อง รีบเน้นเสียงหนัก ๆ

"ล้อมเข้าไป"

ลิ่วเล่าซำสะบัดกระบี่ในมือควับ ชายฉกรรจ์เจ็ดแปดคนที่มันพามาหมายจะจัดการปุ้กยี่เกี่ยม พากันคำรามเสียงก้อง เปลี่ยนเป้าหมายไปที่งักฮุ้นฮง แต่ละคนยกมือทำท่าอย่างดุร้าย

งักฮุ้นฮงหยุดลง เขม้นมองเซียวเจ็กห่วงที่ยังยืนอยู่ในที่เจ้ามือแล้วกล่าว

"เซียวเจ็กห่วง ไยต้องออกคำสั่งให้ผู้ไร้ความผิดมาพลีชีวิตแทน ?"

เซียวเจ็กห่วงพลันตวาด

"สังหาร !"

คำสั่งเซียวเจ็กห่วงเพิ่งเปล่งจากปาก งักฮุ้นฮงก็โถมมาถึงเบื้องหน้าลิ่วเล่าซำ เสียงแผดร้องโหยหวนดังขึ้น ลิ่วเล่าซำทิ้งกระบี่ ทอดซากอยู่ที่แทบเท้างักฮุ้นฮง ชายฉกรรจ์เจ็ดแปดคนที่ล้อมรอบข้าง ตอนนี้ไหนเลยกล้าขยับเท้าแม้สักครึ่งก้าวอีก ?

เสียงอุทานเบา ๆ ดังสับสน ชายฉกรรจ์ทั้งเจ็ดแปดคน มิเพียงไม่โถมเข้าไปเสี่ยงชีวิตเท่านั้น ยังพากันถอยหลังคนละสองสามก้าวโดยไม่รู้สึกตัว ต่างมีสีหน้าบิดเบี้ยวตาเหลือกค้างด้วยความหวาดหวั่นขวัญเสีย

นักพนันที่มุงดูอยู่รอบข้าง มีบ้างแผดร้องด้วยความตระหนก มีบ้างวิ่งล้มลุกคลุกคลานออกไป มีบ้างตระหนกจนเท้าอ่อนระทวย ไม่สามารถวิ่งหนี แต่ใช้กำลังคลานกับพื้นอยู่วุ่นวาย

หลังจากความสับสนอลหม่านผ่านพ้น นักพนันที่กลัวเกิดเรื่องหนีหมดสิ้นแล้ว นอกจากคนของกิมงึ่นเล้าที่เป็นเจ้ามืออยู่ตามโต๊ะต่าง ๆ เหลือนักพนันที่ยังมิได้หนีอยู่สามคนเท่านั้น

โต๊ะมุมสุดของห้องใหญ่ ที่อยู่ใกล้ปากทางออกด้านของเจ้ามือหันเข้าหางักฮุ้นฮง ด้านผู้แทงจึงหันหลังให้ในด้านนี้ มีนักพนันรูปกายสูงใหญ่สวมกุยเลี้ยปีกกว้างนั่งอยู่ผู้หนึ่ง เงาหลังของมัน งักฮุ้นฮงคุ้นตามาก เนื่องเพราะดู

จากด้านหลัง คล้ายทีเซี้ยงไต้ซือเป็นอย่างยิ่ง

ส่วนโต๊ะขวางที่อยู่ข้างกับโต๊ะในสุด มีสองคนนั่งหันหน้าเข้าหากัน มันคือทีน้ำซังเอียว (สองมารฟ้าทักษิณ)

โต๊ะพนันตัวที่สามข้างผนัง นักพนันที่นั่งหันหน้ามาทางด้านงักฮุ้นฮง ถึงกับเป็นราชินีบุปผาเกียวหงส์เอี่ยม

หากผู้ที่สวมกุยเล้ยเป็นทีเซี้ยงไต้ซือจริง บวกกับปุ้กยี่เกี่ยมเล้งซิ้ว รวมเป็นสี่เส้นทาง ที่ดูแล้วต่างไม่เกี่ยวข้องกัน หากแข็งขืนบอกว่าเป็นการบังเอิญ ออกจะบังเอิญจนผู้คนยากจะเชื่อถือได้

หากว่ามิใช่บังเอิญ พวกมันพากันมาชุมนุมที่นี้ราวนัดกันไว้ ด้วยจุดประสงค์ใดกันแน่ ?

ขณะงักฮุ้นฮงครุ่นคิดอยู่ ปุ้กยี่เกี่ยมเล้งซิ้วก็คล้ายมีความคลางแคลงสงสัยเช่นเดียวกัน เนื่องเพราะตาคมวาวทั้งสองของมัน กวาดมองพวกทั้งสามกลุ่มอยู่ไป ๆ มา ๆ

จากสีหน้าท่าทีของชายฉกรรจ์เจ็ดแปดคนที่ถอยหลังไม่กล้าบุกเข้าไปหางักฮุ้นฮงอีกนั้น เซียวเจ็กห่วงทราบไม่มีทางสั่งให้พวกมันลงมือจู่โจมอีกแล้ว

"ไปนำอาวุธของเรามา !"

ในที่สุด เซียวเจ็กห่วงตกลงใจ รับมืองักฮุ้นฮงด้วยตนเอง

ชายฉกรรจ์ที่ล้อมอยู่รอบข้างงักฮุ้นฮง ต่างหวาดกลัวถูกคำสั่งให้ลงมือ เมื่อเซียวเจ็กห่วงสั่งเช่นนั้น มีสี่คนปลีกตัวไปทันที และที่ส่งอาวุธมาให้เป็นเพียงในจำนวนสี่คน อีกสามคนมิทราบหนีหายไปแห่งหนใด

อาวุธของเซียวเจ็กห่วง เป็นพู่กันทองแดงยาวสองเชียะสี่นิ้วคู่หนึ่ง มันจำเดิมใช้ตะขอหัวเสือคู่ แต่เพื่อผสานกับฉายาหงายเป็นคว่ำตาย จึงเปลี่ยนมาใช้พู่กัน เพื่อเป็นสัญลักษณ์ว่า มันมีอำนาจตัดสินความเป็นตายของผู้คน ดังนั้นพู่กันทั้งคู่ของมันจึงยาวเป็นพิเศษ

เมื่อมีอาวุธอยู่กับมือ เซียวเจ็กห่วงคึกคักเข้มแข็งอีกอักโข เน้นเสียงหนัก ๆ

"ถอยออกไปให้เราหมดสิ้น !"

ชายฉกรรจ์ที่เหลืออีกสี่คน คล้ายได้รับนิรโทษทัณฑ์ พากันถอยออก

ไปจนห่างถึงเจ็ดแปดเชียะทันที

ปุ้กยี่เกี่ยมเล้งซิ้วเมื่อเห็นจึงส่งเสียง

"เซียวเล้าจู๊ ท่านยังมิได้ให้ตั๋วแลกเงินแก่ข้าพเจ้า"

เซียวเจ็กห่วงแค่นเสียง

"รอเล่าฮูจัดการมันก่อน ย่อมมอบให้แก่ท่านแน่นอน"

"ปัญหาอยู่ที่ว่า ท่านมีความสามารถจัดการมันหรือไม่ ?"

เซียวเจ็กห่วงหันขวับไปที่เล้งซิ้ว ตวาดด้วยโทสะ

"เล้งซิ้ว ผู้อื่นเทิดทูนท่านเป็นนักฆ่าอันดับหนึ่งในแผ่นดิน แต่ผู้แซ่เซียวมิได้แยแสท่านในสายตาเลย ขอให้ท่านจงสำนึกกว่านี้ด้วย"

เล้งซิ้วไม่มีโทสะ กลับหัวร่อกล่าว

"ท่านติดค้างเงินทองข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามิอาจไม่คิดถึงผลประโยชน์ของตัวเอง"

"เฮอะ เล่าฮูตอนนี้ไม่มีเวลาให้หยิบยืม ท่านต้องการอย่างไรกันแน่ ?"

"อย่างนั้นข้าพเจ้ามีแต่ขอให้เซียวเล้าจู๊ถนอมตัวไว้ อย่าให้ข้าพเจ้าต้องกางบัญชีมาว่ากล่าวเลย"

เซียวเจ็กห่วงแค่นเสียงหนัก ๆ แล้วหันไปคำรามใส่งักฮุ้นฮง

"เมื่อกาลกระโน้น บิดาท่านถืออำนาจว่าเป็นผู้บัญชาการของทิฮ้วยปังคุกคามจนเล่าฮูไม่มีที่หยั่งเท้าทรงกายในยุทธจักร บัญชีรายนั้นเล่าฮูวันนี้จะต้องทวงทั้งต้นทั้งดอกคืนจากตัวของท่านมาให้ได้"

งักฮุ้นฮงแค่นเสียงเย็นชา

"ท่านคิดจะสะสางบัญชีเก่า ที่หอเมฆพลิ้วเมื่อคราวกระโน้น ? ก็ใช่ ตอนนั้นท่านเล่นได้เงินไม่น้อย คงจะร่วมร้อยหมื่นตำลึงกระมัง นักพนันมือเติบในบ่อนครานั้นรวมทั้งตัวท่านมีสิบคนพอดี นอกจากท่านแล้ว อีกเก้าคนล้วนเป็นมหาเศรษฐีในแว่นแคว้นหนึ่ง แต่ทว่าพวกมันแม้มีเงินทอง แต่ไม่มีวิทยายุทธ์ เนื่องเพราะไม่มีวิทยายุทธ์ ดังนั้นขวัญจึงอ่อนผิดธรรมดา..."

เซียวเจ็กห่วงได้ฟัง ทั้งกระวนกระวายทั้งเดือดดาล แผดเสียงตวาดสอดคำ

"งักฮุ้นฮง..."

งักฮุ้นฮงเขม้นมองมันแน่วนิ่งพลางกล่าวต่อ

"ท่านทราบคนมีเงินขวัญอ่อน ดังนั้นฆ่าอันธพาลที่ไม่มีเงินไปคนหนึ่งก่อน แล้วลากซากศพที่โลหิตเนืองนองมาไว้บนพื้นข้างโต๊ะพนัน"

สีหน้าเซียวเจ็กห่วงเขียวคล้ำ ขยับแขนอยู่หลายครา แต่ไม่มีความกล้าจะโถมเข้าไปลงมือ เพียงส่งเสียงคำรามดังสนั่น

"งักฮุ้นฮง เจ้า...เจ้ากล้ากล่าวเหลวไหล ?"

งักฮุ้นฮงยังคงส่งเสียงต่อ

"ที่ท่านพนันกับพวกมันคือทอดลูกเต๋า ความจริงพวกมันกระทั่งลูกเต๋าทอดออกไปได้กี่แต้ม ก็ไม่เห็นแล้ว ยังสามารถพนันกับท่านได้ ? ดังนั้นท่านจึงเป็นฝ่ายได้แล้วได้อีก เนื่องเพราะท่านบอกกี่แต้มก็เป็นกี่แต้ม พวกมันต่างเชื่อคำบอกของท่านหมดสิ้น ใช่หรือไม่..."

ในที่สุด หงายเป็นคว่ำตายเซียวเจ็กห่วงไม่อาจทนฟังต่อไปได้อีกแล้ว

พู่กันทั้งสองถูกสะบัดจนประกายสีแดงกระจายเจิดจ้า ในเสียงขู่คำรามจนสะท้านแก้วหู โถมจู่โจมงักฮุ้นฮงดั่งอสนีบาตฟาดทำลาย

งักฮุ้นฮงที่ใช้อานุภาพคล้ายผ่ากระบอกไม้ไผ่ บุกเข้ามาจนถึงเซ่งโตวก่อน ๆ หลัง ๆ ทำลายสาขาใหญ่ ๆ เล็ก ๆ ของทิฮ้วยปังไปถึงสิบเอ็ดแห่ง ข่มขวัญทิฮ้วยปังจนสั่นสะท้าน เซียวเจ็กห่วงไหนเลยชะล่าดูแคลนได้ ? ดังนั้นพอลงมือก็โหมกำลังสุดสิ้นทั้งสิบสองส่วน

พู่กันทั้งคู่แผ่วพลิ้วละลานตา ตวัด จี้ เกี่ยว ฟาด พลิกแพลงแปรเปลี่ยนสับสนซับซ้อน มันคิดจะอาศัยความรวดเร็วของฝีมือที่ขึ้นชื่อ กักงักฮุ้นฮงไว้ในอานุภาพจู่โจมก่อน

รัศมีพลิกแพลงของปลายพู่กันแม้กว้าง แต่สองมือที่กุมพู่กัน กลับเคลื่อนไหวในวงจำกัด คมดาบสวรรค์แนบลงบนด้ามพู่กันที่หนึ่งในสามของความยาว ปาดลงใส่มือซ้ายเซียวเจ็กห่วงปานสายฟ้า

มือซ้ายชาวูบ พู่กันทองแดงร่วงลงสู่พื้น เซียวเจ็กห่วงพลันเห็นประกายสีขาวอีกสายหนึ่ง ปรากฏบนด้ามพู่กันข้างขวาของมัน ในเสียงร้องด้วยความตระหนกคลายมือทิ้งพู่กัน ถีบตัวถอยหลังสุดแรง แต่ประกายสีขาวสายนั้นพุ่งมาที่คอหอยของมันดุจเป็นเงาตามตัว

เซียวเจ็กห่วงเห็นประกายสีขาวที่คุกคามยิ่งใกล้ แต่ไม่มีปัญญากระโดดหลบหลีกพ้น ต้องลอบทอดถอนใจ มีแต่หลับตารอความตายเท่านั้น

พริบตาที่ชีวิตแขวนบนเส้นด้าย มีเสียงโลหะแหลมเล็กกระทบกันสองครา ปลายดาบที่เซียวเจ็กห่วงรอคอยถึงกับมิได้แทงเข้าไปในคอหอยดั่งที่มันหวาดกลัว

ฝ่าด่านมารร้าย

กระบี่ยาวในมือของปุ้กยี่เกี่ยมเล้งชิ้ว ขวางอยู่เบื้องหน้าฮวงแซฮกซี่เซียวเจ็ก-ห่วง ยืนประจันหน้ากับงักฮุ้นฮงในระยะสามเชียะ ด้วยสีหน้าเคร่งขรึมสำรวม

อกเสื้อด้านซ้ายของงักฮุ้นฮง ถูกกรีดขาดเป็นทางยาวสามนิ้วเศษ แต่มิได้ระคายถึงผิวกาย มีสีหน้าเคร่งเครียดอย่างยิ่งเช่นกัน

บนพื้นระหว่างกลางของทั้งสอง มีมือซ้ายเซียวเจ็กห่วงอยู่ข้างหนึ่ง พู่กันข้างหนึ่ง กับโลหิตอีกกองหนึ่ง

ในห้องใหญ่ เงียบวังเวงจนแม้เข็มร่วงหล่นลงยังได้ยิน

ปุ้กยี่เกี่ยมเล้งชิ้วสั่นศีรษะช้า ๆ ทำลายความเงียบขึ้นก่อน

"งักฮุ้นฮง เซียวเจ็กห่วงยังค้างตั๋วแลกเงินข้าพเจ้าฉบับหนึ่ง ดังนั้นท่านยังมิอาจฆ่ามัน"

งักฮุ้นฮงแค่นหัวร่อถาม

"เหตุผลรวบรัดเพียงเท่านี้ ?"

เล้งชิ้วผงกศีรษะตอบ

"ถูกแล้ว หากท่านใช้ตั๋วแลกเงินจำนวนนั้นแทนมัน ข้าพเจ้าจะไม่สอดมือเกี่ยวข้องเรื่องนี้เด็ดขาด กระทั่งหากราคาเหมาะสม ข้าพเจ้ายังพอจะ

จัดการมันแทนได้”

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงพลันส่งเสียงเป็นครั้งแรก

“มันควรมีคุณค่าสักเท่าใด ?”

เล้งซิ้วเหลือบมองเอี๊ยบเพียวฮวงแวบหนึ่งถาม

“ท่านมีศักดิ์ศรีอย่างไร ?”

“สหายของงักฮุ้นฮง”

“ท่านตัดสินใจแทนงักฮุ้นฮงได้ ?”

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงสั่นศีรษะตอบโดยไม่ลังเล

“เรามิอาจตัดสินใจแทนมัน แต่เราเสนอความเห็นได้”

เล้งซิ้วตัดบททันที

“ท่านไม่ต้องเปลืองสมองแล้ว เราตกลงการค้ากับผู้ที่สามารถตัดสินใจได้เสมอมา”

แล้วเบือนสายตามาถามงักฮุ้นฮง

“เนื่องเพราะท่านมีความสามารถเพียงพอที่จะฆ่ามันได้ ดังนั้นในสายตาของเรา มันมีค่าเพียงหนึ่งตำลึง แต่ทว่า ฆ่ามันเท่ากับข้าพเจ้าลดศักดิ์ฐานะของตัวเองลง ดังนั้นคุณค่าของการลดศักดิ์ฐานะ ต้องมีราคายี่สิบหมื่นตำลึง ท่านว่าอย่างไร ?”

งักฮุ้นฮงแค่นหัวร่อสวนคำ

“ผู้แซ่งักไม่คิดจะไหว้วานท่าน”

เล้งซิ้วหัวร่อกล่าว

“เยี่ยงนี้เถิด เห็นแก่ความผิดพลาดที่เมื่อครู่ข้าพเจ้ามิได้ระวัง กรีดอกเสื้อของท่านขาดเป็นทางยาว ข้าพเจ้าไม่ต้องการคุณค่าของการลดศักดิ์ฐานะ ท่านเพียงมอบเงินหนึ่งหมื่นเจ็ดพันกับอีกหนึ่งตำลึง ข้าพเจ้าก็จะจัดการมันแทนท่าน และหนึ่งหมื่นเจ็ดพันกับอีกหนึ่งตำลึงนี้ ยังจะซื้อบ่อนกิมงึ่นเล้านี้ไว้ได้ด้วย ว่าอย่างไร ?”

“ไม่จำเป็น !”

“งักฮุ้นฮง จิตเจตนาที่ข้าพเจ้ากระทำเช่นนี้ ท่านย่อมควรเข้าใจจึงถูก”

งักฮุ้นฮงมิได้ส่งเสียง

เล้งชิ้วเห็นงักฮุ้นฮงไม่มีปฏิกิริยา จึงกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าเพราะไม่ต้องการแตกหักกับท่าน"

งักฮุ้นฮงยังคงไม่ส่งเสียง เล้งชิ้วจึงกล่าวต่อ

"ท่านสมควรทราบ ยามใดเกิดปะทะกัน ท่านไม่ได้เปรียบแม้สักน้อยนิด"

ในที่สุด งักฮุ้นฮงส่งเสียง

"ประการนี้ เมื่อครู่ท่านได้ยืนยันมาแล้ว"

"ในเมื่อท่านทราบ มิใช่คู่มือของข้าพเจ้า เหตุไฉนจึงไม่ยินยอม ใช้เงินทองสักเล็กน้อยมาคลี่คลายสถานการณ์คับขันในครั้งนี้ ?"

"ในระหว่างเราสอง ตอนนี้ยังไม่มีความคับขันใดเหลืออยู่"

เล้งชิ้วงุนงงวูบถาม

"ท่านเลิกล้มความคิดจัดการเซียวเจ็กห่วงไปแล้วหรือไร ?"

"มิได้"

เล้งชิ้วถามด้วยความงุนงงสงสัย

"ท่านเข้าใจ ข้าพเจ้าจะละทิ้งมัน ?"

"ใช่"

"ท่านอาศัยเค้ามูลใด เข้าใจข้าพเจ้าจะทิ้งมัน ?"

"เนื่องเพราะผู้แซ่งัก อาจจะมีคุณค่าถึงปานนั้น"

เล้งชิ้วงุนงงวูบหนึ่งก่อน จึงเปล่งเสียงหัวร่อสนั่นหวั่นไหวกล่าว

"ฮา ฮา...งักฮุ้นฮง ด้วยศักดิ์ศรีของท่าน สมควรมีเวลาสูงลิบลิ่วจริง ๆ แต่ทว่า ท่านลืมคู่มือของท่าน คือล้อไฮ้จิว ประมุขทิฮ้วยปัง ที่มียอดฝีมือคับคั่ง หากล้อไฮ้จิวมีกำลังเพียงพอที่จะจัดการท่าน นั่นไม่มีคุณค่าแม้สักอีแปะเดียวแล้ว"

งักฮุ้นฮงผงกศีรษะกล่าว

"ล้อไฮ้จิวอาจบางทีมีความสามารถนี้จริง ๆ"

"ท่านเข้าใจ ข้าพเจ้าอาจจะทอดทิ้งเงินหนึ่งหมื่นแจ็ดพันตำลึงที่จะถึงมือ โดยฝากความหวังในราคามหาศาลที่ยังเลือนรางดั่งเงาบุปผาในกระจก จันทราในน้ำ ?"

งักฮุ้นฮงแค่นหัวร่อกล่าว

"เล้งชิ้ว อยู่ต่อหน้าคนจริง อย่ากล่าววาจามดเท็จ จุดประสงค์ที่ท่านแข็งขืน

เสนอหน้า ท่านย่อมรู้อยู่แก่ใจตัวเอง ผู้แซ่งักคงไม่งมงายดั่งที่ท่านคาดคิดไว้ดอก”

สีหน้าเล้งชิ้วเครียดลงทีละน้อย แค่นเสียงเย็นชา

“หมายความอย่างไร ?”

“เงินที่ท่านจะได้ ต้องไม่ขาดหายแม้สักตำลึงหนึ่ง เนื่องเพราะความเป็นความตายของเซียวเจ็กห่วง มิได้เกี่ยวข้องกับเงินของท่านแม้สักน้อยนิด”

“กล่าวต่อไป”

“เนื่องเพราะท่านทราบ ที่เซียวเจ็กห่วงติดค้าง ล้อไฮ้จิวต้องใช้แทนมัน”

“บอกต่อไป”

“ท่านที่แข็งขืนเสนอหน้า มีจุดประสงค์บอกต่อล้อไฮ้จิว ท่านมีต้นทุนพอจะรับมือกับผู้แซ่งักได้ !”

ตาคมวาวราวเหยี่ยวร้ายของเล้งชิ้ว เขม้นมองหน้างักฮุ้นฮงอยู่ชั่วครู่ จึงเน้นเสียงหนัก ๆ

“งักฮุ้นฮง คนที่ฉลาดปราดเปรื่องเกินไป ไม่เห็นว่าจะเป็นเรื่องดีงามสักเท่าใด ท่านแสดงความเปรื่องปราดของท่านออกมา ยิ่งเป็นเรื่องเลวร้ายจนสุดคาดหมายได้”

งักฮุ้นฮงประสานสายตากับมันพลางแค่นเสียง

“ท่านหลีกทางสักก้าวเป็นไร ?”

สีหน้าเล้งชิ้วเครียดลง ตวาดด้วยโทสะ

“งักฮุ้นฮง !”

“เชิญท่านไปเถิด”

“หากข้าพเจ้าไม่หลีกทาง ?”

สองไหล่ของงักฮุ้นฮงเพียงขยับวูบ ร่างลับหายจากสายตาปุ้กยี่เกี่ยมเล้งชิ้วทันที แต่ที่ด้านหลังของเล้งชิ้วมีเสียงแผดร้องซวนสยดสยองของเซียวเจ็กห่วงดังขึ้น ห่าโลหิตสาดกระจาย แปดเปื้อนร่างปุ้กยี่เกี่ยมเล้งชิ้วจนชุ่มโชก

แต่งักฮุ้นฮงพลิ้วตัวไปยืนอยู่ที่เบื้องหน้าวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงกับบ๊วยเล้งซึงแล้ว

เล้งชิ้วพอจะหลบหลีก แต่มันมิได้หลบหลีก เขม้นมองงักฮุ้นฮงแน่วนิ่งแค่นเสียงเย็นชา

“งักฮุ้นฮง ท่านคำนวณได้แม่นยำจริงๆ”

“ท่านก็ไม่รู้สึกผิดคาดหมาย ?”

งักฮุ้นฮงกล่าวขาดคำ หันบอกพวกพ้องทั้งสอง

“พวกเราไป”

“ฮา ฮา...ไป ? งักฮุ้นฮง มีคนรู้จักเก่าก่อนอยู่ที่นี้ ไม่ทักทายสักคำก็จะไปมิรู้สึกเสียมารยาทหรือไร ?”

ในเสียงหัวร่อก้องกังวาน แซซ้งเพิ่งผุดลุกขึ้น ทีเฮาะก็ลุกขึ้นตาม คล้ายเป็นการแสดงให้ทราบ ทั้งสองต้องมีความเคลื่อนไหวด้วยกัน

บ๊วยเล้งซึ่งกระตุกแขนเสื้องักฮุ้นฮงเบา ๆ พลางกระซิบ

“หากพวกมันจะร่วมมือ ข้าพเจ้ากับเอี๊ยบตั้วกอร่วมกันต้านรับคนหนึ่งให้”

งักฮุ้นฮงส่งเสียงแผ่วเบาตอบ

“เพียงพัวพันมันไว้ก็พอ มิอาจละโมบในผลแพ้ชนะเกินไป”

ขณะเวลานั้น สองมารฟ้าทักษิณเดินเข้ามาห่างจากงักฮุ้นฮงประมาณห้าเชียะจึงหยุดลง

แซซ้งกวาดตาพิจารณางักฮุ้นฮงชั่วครู่ จึงกล่าว

“ยังจำวาจาของพวกเราที่ลั่นปากก่อนจะลงมือกับเจ้า ในถ้ำแป๊ะฮุงตั่งได้หรือไม่ ?”

งักฮุ้นฮงส่งเสียงเย็นชา

“คิดบัญชีเก่า ?”

ทีเฮาะผงกศีรษะตอบ

“ถูกแล้ว เล่าฮูตอนนั้นเลินเล่อมิทันคิด จึงหลงกลของเจ้าไป ปล่อยให้เจ้ารอดชีวิตมาถึงบัดนี้ได้”

งักฮุ้นฮงแค่นหัวร่อถาม

“ท่านเลินเล่อมิทันสังเกตจริง ๆ ?”

“จริงหรือเท็จ เจ้าทดลองดูอีกก็ทราบเอง”

ขาดคำตวาด ผลักสองฝ่ามือเข้าใส่งักฮุ้นฮงอย่างดุดัน

งักฮุ้นฮงมิกล้าชะล่าใจ โยนดาบสวรรค์ให้บ๊วยเล้งซึ่ง พร้อมกับผลักสองฝ่ามือออกไป

พลังทั้งสองปะทะ เสียงระเบิดดังสนั่น ทั่วทั้งบ่อนกิมงึ่นเล้าถูกกระแทก-กระทั้นจนมีเสียงกรอด ๆ คล้ายจะถล่มทลาย

ทีเฮาะกับงักฮุ้นฮงต่างถลาถอยคนละสามก้าวใหญ่ การปะทะโดยหักโหมตรง ๆ นี้ คู่คี่ทัดเทียมกัน

งักฮุ้นฮงมองหน้าทีเฮาะ พลางแค่นเสียงเย็นชา

"ปะทะด้านพลังฝ่ามือ ท่านมิได้เปรียบแม้สักน้อยนิด ซึ่งท่านก็เคยทดลองมาจากในถ้ำแป๊ะฮุงตั่งแล้ว"

แซซ้งเน้นเสียงหนัก ๆ

"เล่าตี๋ อย่าล้อเล่นกับมันเลย เร่งรีบจัดการมันเสีย พวกเราจะได้กลับไปแต่เนิ่น ๆ"

ทีเฮาะผงกศีรษะแรง ๆ พลางส่งเสียง

"ตกลง !"

เมื่อเห็นทั้งสองเตรียมร่วมมือกลุ้มรุม วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงกับบ๊วยเล้งซึง ต่างชักดาบกระบี่ออกจากฝัก อ้อมไปหาทีเฮาะบ้าง

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงแค่นหัวร่อกล่าว

"ผู้อาวุโสสองคนของยุทธจักร ร่วมมือกลุ้มรุมต่อผู้เยาว์คนเดียว ไม่กลัวชาวยุทธ์เย้ยหยันหรือไร ?"

สีหน้าทีเฮาะเครียดลง แค่นเสียงเย็นชา

"เอี๊ยบเพียวฮวง ตอนอยู่ที่ถ้ำแป๊ะฮุงตั่ง เนื่องจากเห็นแก่เจตนารมณ์ของฟ้าดินที่สร้างสำสัตว์ จึงไม่ได้ฆ่าเจ้าไป เจ้ากลับกำเริบเสิบสานขึ้นแล้ว ?"

งักฮุ้นฮงรับดาบสวรรค์มาจากบ๊วยเล้งซึง แค่นหัวร่อสวนคำ

"ท่านใดจะเผชิญกับผู้แซ่งัก ?"

สองมารฟ้าทักษิณลำบากยากใจแล้ว เนื่องเพราะพวกมันไม่เคยใช้อาวุธต่อสู้กับศัตรูมาก่อนเลย ตอนนี้งักฮุ้นฮงมีดาบสวรรค์อยู่กับมือ แม้เอี๊ยบเพียว-ฮวงกับบ๊วยเล้งซึงร่วมมือกัน แต่พวกมันมั่นใจ มิว่าผู้ใดไปรับมือ ต้องสามารถพิชิตทั้งสองได้ในเวลาไม่นานนัก

แต่ทว่า ในพวกมันทั้งสอง มิว่าผู้ใดที่ใช้มือเปล่าต่อสู้กับงักฮุ้นฮง ต่างไม่มีความมั่นใจ สามารถต่อต้านจนกระทั่งบ๊วยเล้งซึงกับเอี๊ยบเพียวฮวง

ถูกวางราบ โดยฝ่ายมันมิได้ถูกงักฮุ้นฮงวางราบเสียก่อน

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงที่คร่ำโลกโชกโชน สังเกตออกถึงความกริ่งเกรงของทั้งสองมารร้าย จึงแค่นเสียงเย็นชาคุกคาม

"งักฮุ้นฮงใช้มือเปล่าต่อสู้กับคนหนึ่งคนใดของพวกท่าน พวกท่านยังไม่สามารถเอาชัยมันได้ บัดนี้ ในมือมันมีดาบสวรรค์อีกเล่มหนึ่ง เราจึงไม่ยอมเชื่อ คนหนึ่งคนใดในพวกท่าน สามารถวางราบเรากับบ๊วยโกวเนี้ย ก่อนที่อีกผู้หนึ่งจะหนีรอดจากคมดาบสวรรค์ของงักฮุ้นฮง"

"หากเราโกวเนี้ยร่วมด้วยเล่า ?"

มิทราบราชินีบุปผาเกียวหงส์เอี่ยมตามเข้ามาสมทบตั้งแต่เมื่อใด ?

บ๊วยเล้งซึงโพล่งด้วยความตระหนก

"เกียวโกวเนี้ย ท่าน..."

เกียวหงส์เอี่ยมเค้นเสียงด้วยสีหน้าโหดเหี้ยม

"เราลั่นปากแล้ว เราต้องการให้งักฮุ้นฮงตาย !"

บ๊วยเล้งซึงเขม้นมองเกียวหงส์เอี่ยมด้วยความเดือดดาลพลางถาม

"ยืมดาบฆ่าคน นับเป็นวีรบุรุษประเภทใด ?"

"ต้องการให้งักฮุ้นฮงตาย เรามิใช่เพราะต้องการเป็นวีรบุรุษ"

"มันมีความอาฆาตแค้นใดกับท่าน ท่านจึงต้องเข่นฆ่าสังหารมันให้ได้ ?"

"ไม่มีความอาฆาตแค้น"

บ๊วยเล้งซึงขุ่นเคืองถึงขีดสุด จนต้องตวาดด่า

"เกียวหงส์เอี่ยม ท่าน...ยังนับเป็นมนุษย์ได้ ? หากงักฮุ้นฮงต้องการฆ่าท่าน ท่านยังจะรอดมาถึงวันนี้ ?"

สีหน้าเกียวหงส์เอี่ยมเคร่งเครียดเย็นชา แค่นเสียงกระด้าง

"เราหวังให้เรามิใช่เป็นมนุษย์ แค่เคราะห์ร้ายอย่างยิ่ง เราพานเป็นมนุษย์คนหนึ่ง"

แซซังโพล่งด้วยสีหน้าปีติยินดี

"นิ่วยี้ที่รัก การเสนอตัวของเจ้าครานี้ เป็นที่เราต้องปลาบปลื้มยินดีมากแล้ว ล้อไฮ้จิวเพียงกระทำเรื่องที่เราพึงพอใจอย่างยิ่งอยู่รายเดียว นั่นคือยกนิ่วยี้ที่น่ารัก สามารถเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของผู้คนเช่นดั่งเจ้าให้กับเรา"

กระทั่งหางตายังไม่ชำเลืองแลแซซ้งแม้สักแวบหนึ่ง เกียวหงส์เอี่ยมส่งเสียงยะเยียบเย็นชา

"ท่านเรียกผู้ใดเป็นนิ่วยี้น่ารัก โก้วแซซ้ง ?"

"ย่อมเรียกเจ้านั่นเอง"

"ก่อนเราเกียวหงส์เอี่ยมยังมิได้ตกอยู่ในเงื้อมมือท่านจริงจัง โก้วแซซ้งจงรักษาปากโสโครกของท่านให้สะอาดกว่านี้"

ในยุทธจักรกว้างใหญ่ แม้แซซ้งจะอยู่ในอันดับสูงสุดยอด แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าดรุณีสวยสะคราญ กลับไม่อาจบันดาลโทสะขึ้นได้ รีบแย้มยิ้มส่งเสียงนุ่มนวล

"เป็นไร มีโทสะแล้ว ? ตอนอยู่ต่อหน้าล้อไฮ้จิว เจ้ามิใช่บอก มิว่าเรื่องราวใดต่างเชื่อฟังเรา ?"

เกียวหงส์เอี่ยมยังคงแค่นเสียงยะเยียบเย็นชา

"เราเพียงรับปากกับมัน หลังจากติดตามท่านไปรังมาร จึงยินยอมให้ท่านจัดการ ตอนนี้ยังไม่ถึงที่นั้น !"

แซซ้งยักไหล่กล่าวอย่างอับจนปัญญา

"ก็ได้ ก็ได้ คนงามน่ารัก ล้วนยอมเชื่อฟังเจ้า นับว่าคงได้กระมัง ? แต่มีอีกเรื่องหนึ่ง เจ้าต้องรับปากเราก่อน"

"เรื่องอันใด ?"

"อย่าทำอันตรายคนงามที่แซ่บ๊วยนั้น"

"เฮอะ อาวุธไร้นัยน์ตา เราไม่อาจแน่ใจ จะทำอันตรายต่อผู้แซ่บ๊วยหรือไม่ ?"

แซซ้งกระวนกระวายจนละล่ำละลักร้อง

"คนงามน่ารัก เราวิงวอนเจ้า ควรลงมือด้วยความระมัดระวังเต็มที่ ขอเพียงเจ้ารับปากเรา ไม่ทำอันตรายนาง เจ้าจะสั่งให้เราทำกระไรก็ได้"

เกียวหงส์เอี่ยมฉุกใจได้คิด โพล่งสวนคำ

"วาจานี้เป็นความจริง ?"

แซซ้งยืดอกเชิดหน้า กล่าวเสียงก้องกังวาน

"เราโก้วแซซ้งลั่นปาก มีน้ำหนักดั่งขุนเขา ไหนเลยไม่เป็นความจริงได้ ?"

"ตกลง ! เราไม่ทำอันตรายนาง"

จนตอนนี้ ทีเฮาะจึงเอ่ยขึ้นบ้าง

"แซซ้งเฮีย ตอนนี้..."

ดวงตาแซซ้งเป็นประกายวาวราวสายฟ้า เน้นเสียงหนัก ๆ

"เริ่มต้นได้แล้ว"

"อย่างนั้นเริ่มกันเถิด"

ทีเฮาะส่งเสียงไม่ทันขาดคำ ร่างทะยานเข้าหางักฮุ้นฮง โดยบุกเข้าไปในด้านตรง ด้วยทีท่ายโสโอหัง มิได้เห็นงักฮุ้นฮงอยู่ในสายตาเลย

งักฮุ้นฮงแค่นเสียงพร้อมกับชักดาบสวรรค์ออกมา ประกายสีเงินสายหนึ่งกรีดไปยังทรวงอกของทีเฮาะ แล้วปาดลงสู่ท้องน้อยกับฝ่ามือซ้ายขวาของมัน

ทางด้านนี้ งักฮุ้นฮงเพิ่งชักดาบออกจากฝัก ทางด้านนั้น แซซ้งระดมการจู่โจมทันที โดยงอแขนเล็กน้อยกระแทกเข้าใส่กลางหลังงักฮุ้นฮงตรง ๆ

การลงมือของมัน นอกจากทั้งเร็วทั้งกราดเกรี้ยวแล้ว ไม่มีกระบวนท่าพลิกแพลงแปรเปลี่ยนใด ๆ เพราะจุดประสงค์ของมัน เพียงต้องการคุกคามให้งักฮุ้นฮงหันมาต่อต้าน เพียงงักฮุ้นฮงหันร่างปะทะฝ่ามือ มิว่ามันจะรับอยู่หรือไม่อยู่ งักฮุ้นฮงต่างไม่มีปัญญารักษาสภาพต่อต้านทั้งสองด้านได้ ซึ่งทีเฮาะก็จะมีโอกาสลงมือแล้ว

เนื่องเพราะสองมารฟ้าทักษิณมีกำลังภายในแกร่งกร้าวลึกล้ำ ดังนั้นการร่วมมือจู่โจมที่รวบรัดตัดความของพวกมัน จึงได้มีผลอยู่เสมอมา

งักฮุ้นฮงพอกรีดดาบสวรรค์ออกไป ทีเฮาะรีบรั้งฝ่ามือกลับโดยฉับไว แต่ร่างมิได้ถอยไปด้านหลัง ฝ่ามือยังคงเล็งตรงไปที่งักฮุ้นฮงดั่งเดิม

ในตอนนั้น งักฮุ้นฮงรู้สึกแล้ว พลังฝ่ามือทั้งสองแซซ้ง กระหนาบเข้ามาทางกลางหลังอย่างดุดัน

หากงักฮุ้นฮงไม่สนใจ พลังฝ่ามือแซซ้งที่จู่โจมมาทางด้านหลัง พอจะจู่โจมมันจนรับมือไม่ทันได้ก็จริง แต่ไม่แน่จะสามารถทำอันตรายทีเฮาะในคมดาบได้

และพลังฝ่ามือแซซ้ง ที่ไล่คุกคามมาทางด้านหลัง มันต้องไม่มีความสามารถหลบหลีกพ้น หากมันหันกายไปรับมือแซซ้ง ทีเฮาะที่อยู่ระยะใกล้ชิด

ย่อมจู่โจมต่อมันได้ง่ายกว่าเดิม

ไหวพริบที่วูบขึ้นปานสายฟ้า งักฮุ้นฮงพลันเหยียดดาบสวรรค์ ชี้ปลายดาบไปที่ทีเฮาะทางเบื้องหน้า แต่ร่างมิได้ทะยานตามปลายดาบที่ชี้ กลับพลิ้วหลบออกทางด้านขวาไปสี่ห้าเชียะ หลบหลีกพลังฝ่ามือทั้งสองของแซซ้ง ที่กระหนาบมาทางด้านหลังโดยหวุดหวิดหวาดเสียวที่สุด

แซซ้งแม้ลงมือด้วยความกราดเกรี้ยวดุดัน แต่มิได้ทะลักพลังฝ่ามือออกไป ยามเมื่องักฮุ้นฮงพลิ้วตัวหลบหลีกฝ่ามือทั้งสองของมัน จึงไม่มีพลังทะลักออกไปกระแทกใส่ทีเฮาะเลย

งักฮุ้นฮงหลบหลีกสองฝ่ามือโดยหวุดหวิดแล้ว พอปลายเท้าสัมผัสพื้นพลันดีดร่างย้อนกลับมา สะบัดดาบสวรรค์จนมีประกายกระจายจ้าออกไปกว่าครึ่งเชียะ กรีดอากาศเสียงแหลมเล็กเสียดประสาท ครอบคลุมใส่สองมารฟ้าทักษิณที่เพิ่งสมทบด้วยกัน ด้วยอานุภาพคล้ายมรสุมโหมกระหน่ำ ขู่ขวัญสะท้านใจอย่างรุนแรง

สีหน้าของสองมารฟ้าทักษิณพลันแปรเปลี่ยนไป ต่างผลักใส่กันฝ่ามือหนึ่ง กระโดดหลบออกทางขวางไปคนละเจ็ดแปดเชียะ

ยามเมื่อหลบออกไปไกลร่วมสามวา สองมารฟ้าทักษิณมองไปที่ฝ่ายตรงข้าม เห็นที่ไหล่ของทั้งสองต่างมีโลหิตหลั่งไหล แซซ้งไหลที่ไหล่ซ้าย ทีเฮาะไหลที่ไหล่ขวา แต่ล้วนเป็นแผลทางผิวกาย ไม่ระคายถึงกล้ามเนื้อหรือกระดูก

ปุ้กยี่เกี่ยมเล้งชิ้วจับตาดูตั้งแต่ต้นจนตอนนี้ จึงส่งเสียงขึ้น

"ดาบนี้น่ากลัวเป็นกระบวนท่าทีตอกุยง้วน (ดาบสวรรค์คืนฐาน) อันเป็นไม้ตายสุดยอดของวิชาดาบสวรรค์กระมัง ?"

งักฮุ้นฮงเหลือบมองปุ้กยี่เกี่ยมแวบหนึ่ง มิได้ต่อปากต่อคำด้วย

สองมารฟ้าทักษิณเหลือบมองกันแวบหนึ่ง ต่างสาวเท้าคุกคามเข้าหางักฮุ้นฮง จวบจนห่างประมาณห้าเชียะจึงหยุดลง

แซซ้งแค่นเสียงยะเยียบเย็นชา

"งักฮุ้นฮง เมื่อครู่พวกเราสองมารฟ้าทักษิณชะล่าใจจนเพลี่ยงพล้ำไป เจ้าไม่รู้จักฉวยโอกาสนั้น สำหรับกับเจ้า นับว่าเป็นเคราะห์อย่างยิ่งแล้ว"

ยอดฝีมือต่อสู้กัน เพียงเพลี่ยงพล้ำ ความเป็นตายปรากฏทันที ยามใด

ไม่สามารถฉกฉวยโอกาสมีเปรียบไว้ นั่นก็เป็นอันตรายที่น่าวิตกมากแล้วจริง ๆ

เอี๊ยบเพียวฮวงที่ครุ่นคิดจนเคร่งเครียด ในที่สุดเน้นเสียงหนัก ๆ

"บ๊วยโกวเนี้ย รับมือฮวยโหว (ราชินีบุปผา) !"

เสียงพอดังจากปาก ร่างพุ่งขวับเข้าทางด้านหลังแซซ้ง

บ๊วยเล้งซึงก็ขวางกระบี่ สกัดเข้าใส่ราชินีบุปผาเกียวหงส์เอี่ยม ที่ทะยานไล่หลังวิญญาณกระบี่เอี๊ยบเพียวฮวงไว้

ร่างเอี๊ยบเพียวฮวงเพิ่งทะยานขึ้นจากพื้น พลันมีถ้วยชาสองใบพุ่งเข้าใส่หน้า เอี๊ยบเพียวฮวงสะบัดดาบฟาดต่อต้าน ถึงกับถูกกระแทกจนถลาถอยไปสามสี่เชียะ ร่วงลงสู่ที่เดิมอีกครา

ถ้วยชาทั้งสองใบนั้น ถูกซัดออกจากมือผู้นั่งหันหลังสวมกุยเล้ยปีกกว้าง และตอนนั้น ผู้สวมกุยเล้ยได้กระโดดออกจากหน้าต่างไปแล้ว

เวลาเดียวกับที่เอี๊ยบเพียวฮวงร่วงลงสู่ที่เดิม บ๊วยเล้งซึงก็ถูกราชินีบุปผาเกียวหงส์เอี่ยมคุกคามจนถอยมาถึงข้างกาย กระบี่อ่อนที่แคล่วคล่องว่องไวดั่งมังกรคะนองน้ำของเกียวหงส์เอี่ยม พลอยครอบคลุมเข้าใส่เอี๊ยบเพียวฮวงอีกคนหนึ่งด้วย

สองมารฟ้าทักษิณเหลือบมองกันแวบหนึ่ง ขณะจะกระหนาบจู่โจมอีกครั้ง พลันได้ยินปุ้กยี่เกี่ยมเล้งชิ้วส่งเสียง

"สองท่านช้าไว้ ข้าพเจ้ามีวาจาว่ากล่าว"

สองมารฟ้าทักษิณเหลือบมองกันอีกครั้ง ไม่แยแสสนใจเล้งชิ้ว ยังคงเกร็งกำลังทำท่าจะจู่โจมดั่งเดิม

เล้งชิ้วเมื่อเห็นจึงแค่นหัวร่อกล่าว

"สองมารฟ้าทักษิณ หากเป็นสองต่อสอง น่ากลัวพวกท่านไม่ได้เปรียบอย่างไรนัก !"

สองมารฟ้าทักษิณมิอาจไม่แยแสสนใจได้แล้ว เนื่องเพราะวาจาของเล้งชิ้วมิได้อวดโอ่โอหังแม้สักน้อยนิด

แซซ้งถลึงจ้องเล้งชิ้วพลางแค่นเสียงด้วยโทสะ

"เล้งชิ้ว เป็นความหมายใดของเจ้า ?"

เล้งชิ้วไม่แยแสโก้วแซซ้ง ตวาดเสียงก้องกังวาน

"เกียวโกวเนี้ย คู่สำคัญก็ไม่ต่อสู้กันแล้ว พวกท่านยังวุ่นวายกันไปไย ?"

เกียวหงส์เอี่ยมได้ยิน รีบกระโดดออกจากวงต่อสู้ เอี๊ยบเพียวฮวงกับบ๊วยเล้งซึ่งก็รั้งมือหยุดไว้เช่นกัน

จนตอนนี้ เล้งชิ้วจึงหันกล่าวกับโก้วแชซ้ง

"โก้วแชซ้ง ท่านถามข้าพเจ้าเป็นความหมายใด ใช่หรือไม่ ?"

โก้วแชซ้งขมวดคิ้วแค่นเสียง

"ท่านเรียกเราว่าอย่างไร ?"

"ท่านมิใช่นามโก้วแชซ้ง ? เรามิได้เรียกผิดเลย"

"บังอาจ ! โก้วแชซ้งสามคำ เจ้าคู่ควรเรียกได้ ?"

เล้งชิ้วยักไหล่ หัวร่อกล่าว

"โก้วแชซ้ง ข้าพเจ้าเป็นนักฆ่า อย่าว่าแต่เรียกชื่อท่านตรง ๆ หากมีคนให้ราคาที่ข้าพเจ้าพอใจ ข้าพเจ้ากระทั่งยังฆ่าท่านได้เลย"

เพลิงโทสะพลุ่งขึ้นอย่างรุนแรง โก้วแชซ้งคิดจะโถมเข้าใส่ปุ้กยี่เกี่ยมเล้งชิ้ว พลันได้ยินทีเฮาะหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ฮา ฮา...นักฆ่าผู้ยิ่งใหญ่ ที่รู้จักแต่เงินไม่รู้จักคน เล้งชิ้ว เล่าฮูขอถามเจ้า งักฮุ้นฮงให้เงินเจ้ามากเท่าใด เจ้าจึงมาหนุนหลังมัน ?"

เล้งชิ้วสั่นศีรษะตอบ

"มันมิได้ให้เงินทอง ข้าพเจ้าก็มิได้หนุนหลังมัน"

"แล้วเจ้าเหตุใดจึงขัดขวางพวกเรา ?"

"เนื่องเพราะมันกับข้าพเจ้า มีความเกี่ยวพันอยู่เล็กน้อย และมันตอนนี้ยังมีค่าตัวสูงอย่างยิ่งด้วย"

โก้วแชซ้งแค่นเสียง

"ค่าตัวสูงอย่างยิ่ง ? มือสังหารยิ่งใหญ่เช่นเจ้า มามีการค้าศีรษะคนตั้งแต่เมื่อใดอีก ?"

"โก้วแชซ้ง วาจาของข้าพเจ้าท่านเพียงฟังได้ครึ่งเดียว ที่ว่ามันมีความสำคัญกับข้าพเจ้าอยู่อีกเล็กน้อยนั้น ยังมีอีกครึ่งหนึ่งที่ท่านไม่ได้ฟัง"

"มันมีความสัมพันธ์ใดกับเจ้า ?"

"โก้วแชซ้ง หากมีคนสาดโลหิตเข้าใส่ท่านโดยไร้ต้นสายปลายเหตุ ท่าน

จะทำอย่างไร ?”

สีหน้าโก้วแซซังเปลี่ยนแปรไป โพล่งสวนคำ

“เราจะจัดการอย่างไรต่างไม่สำคัญ เจ้าต้องการบอกกับเรา ว่าเจ้าจะฆ่ามันเอง ใช่หรือไม่ ?”

“ค่าตัวของมันสูงอย่างยิ่ง เรามิอาจตัดใจฆ่ามันไปได้”

แซซังไม่มีวาจาว่ากล่าว ได้แต่แค่นเสียง

“เลือดเย็น !”

เล้งชิ้วแผดหัวร่อกล่าว

“โก้วแซซัง ยกย่องข้าพเจ้าเกินไปแล้ว ฮา ฮา...”

ทีเฮาะสงบใจรอจนเสียงหัวร่อของเล้งชิ้วหยุดลงจึงกล่าวช้า ๆ

“หากเราสองมารฟ้าทักษิณ สามารถให้ราคาสมใจเจ้าได้ ?”

สีหน้ายิ้มระรื่นของเล้งชิ้วคลายไปทันที กวาดตามองทีเฮาะพลางถามอย่างเป็นจริงเป็นจัง

“ถกการค้า ?”

“ใช่”

เล้งชิ้วเหลือบมองงักฮุ้นฮงแวบหนึ่งกล่าว

“ขอเพียงผู้ว่าจ้างให้ราคาที่เราพึงพอใจ เราไม่มีเหตุผลจะปฏิเสธได้”

“บอกราคามา”

เล้งชิ้วครุ่นคิดแล้วยกมือขวาขึ้นกางนิ้วให้ดู

โก้วแซซังขมวดคิ้วถาม

“ห้าสิบหมื่นตำลึง ?”

เล้งชิ้วผงกศีรษะตอบ

“เดาถูกในคำแรกเลย ยืนยันให้เห็น ราคาที่ข้าพเจ้าบอกไป ยุติธรรมอย่างยิ่ง”

โก้วแซซังสั่นศีรษะกล่าว

“ในยุทธจักรยุคนี้ เล่าฮูไม่เคยได้ยิน มีชีวิตผู้ใดทรงคุณค่าถึงห้าสิบหมื่นตำลึง”

“ตอนนี้ท่านได้ยินแล้ว”

"เล่าฮูเห็นว่าสูงเกินไป"

"เสียดาย"

"เสียดายกระไร ?"

"เสียดายสินค้าพิสดารรายนี้ เพิ่งจะหาผู้ซื้อได้คนหนึ่ง ถึงกับเลิกล้มกลางคันไป"

"สามสิบหมื่นเป็นไร ? หากเจ้ารับปาก พวกเราชำระให้ทันที"

"ข้าพเจ้าไม่เคยเสนอราคาที่สองมาก่อนเลย"

ทีเฮาะเร่งฝีเท้าไปข้างกายโก้วแซซ้ง ถลึงจ้องเล้งซิ้วด้วยความเดือดดาลพลางแค่นเสียง

"เล้งซิ้ว ให้เงินเจ้าไปทำงานแทน นั่นเป็นพวกเราเห็นเจ้ามีคุณค่า อย่าได้ไม่เจียมตัวนักเลย"

เล้งซิ้วเบือนสายตามาที่ทีเฮาะ แค่นหัวร่อ

"ท่านหัวหน้า โบราณว่าไว้ ค้าขายไม่สำเร็จ น้ำใจยังคงอยู่ ท่านมาถลึงตาเป่าหนวดเช่นนี้ ไม่กลัวเป็นที่เสื่อมเสียศักดิ์ศรีหรือไร ?"

ทีเฮาะขบเขี้ยวเคี้ยวฟันคำราม

"เล้งซิ้ว เจ้ากล้าวิจารณ์เล่าฮู เจ้าเข้าใจเจ้าเป็นผู้ใด ?"

เล้งซิ้วถอยสองก้าว ทรุดกายนั่งลงบนเก้าอี้ เงยหน้าขึ้นมองทีเฮาะที่กำลังถลึงจ้องมัน กล่าวอย่างเบื่อหน่ายรำคาญ

"ข้าพเจ้ามิใช่บอกแล้ว ข้าพเจ้าเป็นนักฆ่า ท่านไฉนลืมไปเสียแล้ว ?"

ทีเฮาะแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา ถลึงจ้องเล้งซิ้วพลางกล่าว

"พวกเจ้าที่เป็นนักฆ่า แต่เช้าจวบค่ำ ล้วนครุ่นคิดหาวิธีฆ่าคน เคยได้คิดหรือไม่ ตัวเองจะถูกฆ่าเพราะสาเหตุใด ?"

เล้งซิ้วสั่นศีรษะ หัวร่อตอบ

"นักฆ่าคนอื่น ๆ เป็นอย่างไรข้าพเจ้าไม่ทราบ แต่ข้าพเจ้ายังไม่เคยคิดถึงเรื่องนี้..."

ไม่รอให้เล้งซิ้วกล่าวจบความ ทีเฮาะพลันผลักพลังฝ่ามือ จู่โจมไปโดยไม่ให้มันรู้ตัว ฝ่ามือนี้มันเกร็งกำลังเตรียมพร้อมอยู่นานแล้ว

ทีเฮาะเชื่อสนิทใจ เล้งซิ้วมิได้ระวังป้องกันแม้แต่น้อย และในระยะที่

ห่างกันไม่ถึงสามเชียะ ฝ่ามือนี้ของมันต้องบังเกิดผลแน่นอน

ทั้งร่างทั้งเก้าอี้ของเล้งชิ้วพลันหงายโครมลงด้านหลัง ด้วยสภาพลนลานจนทุลักทุลี

พลังฝ่ามือที่คมกริบราวดาบใหญ่ของทีเฮาะ เฉียดผ่านเอว อก ปลายคางของเล้งชิ้วที่กลิ้งตัวกับพื้น แม้เล้งชิ้วจะหลบพลังฝ่ามือที่กราดเกรี้ยวปลิดชีวิตได้พ้น แต่ก็หวุดหวิดหวาดเสียวเป็นที่สุดจริง ๆ

ในความคิดคำนวณของทีเฮาะ เมื่อปุ้กยี่เกี่ยมเล้งชิ้วล้มตัวกลิ้งหนีไปกับพื้นแล้ว จะต้องหาทางยืดระยะห่างกับมันก่อน ค่อยตีโต้ตามมาในภายหลัง ดังนั้นพอฝ่ามือแรกผิดเป้า ร่างทะยานตามติดเข้าไปทันที

ปุ้กยี่เกี่ยมเล้งชิ้วดีดร่างขึ้นจากพื้นปานพลุไฟ เงากระบี่สับสนเป็นร้อยพันสายกระหน่ำใส่ทีเฮาะที่โถมเข้าไปดุจมรสุมกระหน่ำ

ทีเฮาะตระหนกจนอุทานสุดเสียง รีบผลักฝ่ามือซ้ายที่มิได้เตรียมซ้ำเติมออกไป พร้อมกับลนลานรั้งมือขวาที่ผลักออกสุดล้าคืนกลับมา แผดเสียงตวาดแล้วพุ่งปราดลงสู่พื้น

โก้วแซซ้งในตอนนั้น ไม่ส่งเสียงตวาดให้รู้ตัว ทั้งที่ยังห่างอยู่ห้าหกเชียะ รีบฟาดพลังฝ่ามือออกไปช่วยในยามคับขันก่อน

ในเสียงซ่าเบา ๆ ทีเฮาะพาละอองโลหิตสายหนึ่งดีดกลับหลังไปไกลร่วมหกเชียะ พลิ้วลงสู่พื้นเบื้องหน้าแซซ้ง แขนเสื้อข้างขวาของมัน ขาดตั้งแต่ข้อศอกถึงข้อมือ โลหิตสด ๆ ไหลตามปลายนิ้วมือลงสู่พื้น

แซซ้งเหลือบมองมือขวาทีเฮาะแวบหนึ่ง ขมวดคิ้วถาม

"เป็นอย่างไร ?"

สองตาของทีเฮาะเหลือกค้าง เบิ่งมองปุ้กยี่เกี่ยมเล้งชิ้ว กำลังยกเก้าอี้ขึ้นตั้ง ทรุดกายนั่งอย่างเชื่องช้าเยือกเย็นจนตะลึงลาน ไม่ได้ยินกระไรทั้งสิ้น

ปุ้กยี่เกี่ยมเล้งชิ้วนั่งอย่างเชื่องช้าแล้ว ช้อนตามองทีเฮาะ ยักไหล่กล่าวอย่างยิ้มแย้มราวไม่มีเรื่องใด ๆ

"วิธีฆ่าคนของมือสังหารมีมากหลายยิ่ง และยังต้องเค้นสมองครุ่นคิดตลอดเวลาเพื่อหาวิธีใหม่ยิ่งมีประสิทธิภาพ ท่านรองทีเฮาะ ท่านมิใช่เป็นนักฆ่า ดังนั้นท่านเท่ากับเป็นคนนอกวงการ รับมือกับคนในวงการที่เชี่ยวชาญ"

ทีเฮาะเดือดดาลจนตาแดงฉาน คำรามเสียงเกรี้ยวกราด

"เล้งซิ้ว หากเล่าฮูวันนี้ไม่ฆ่าเจ้า จะไม่เรียกว่าฮุ้นทีเฮาะ"

แซซ้งรีบคว้าแขนที่เดือดดาลจนหน้ามืดตาลายของทีเฮาะไว้ พร้อมทั้งตวาดเสียงหนัก ๆ

"เยือกเย็นไว้บ้าง มือของท่าน"

เนื่องจากแซซ้งคว้าไว้ คือแขนขวาที่บาดเจ็บของทีเฮาะพอดี ความเจ็บปวดที่แปลบจับจิตใจ กระตุ้นให้ทีเฮาะแจ่มใสกว่าเดิมมากหลาย โทสะพลอยลดทอนไปมากกว่าครึ่งด้วย

ปุ้กยี่เกี่ยมเล้งซิ้วแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านหัวหน้าใหญ่แซซ้งวางใจได้เต็มที่ เนื่องเพราะแขนข้างนั้นของมันหดได้เร็วอย่างยิ่ง จึงมิเป็นอันตรายถึงกล้ามเนื้อกระดูก"

สีหน้าท่าทีของเล้งซิ้วยิ่งปลอดโปร่งเยือกเย็น ทีเฮาะยิ่งรู้สึกอัปยศอดสูเพลิงโทสะที่โทรมลงเมื่อครู่ ฮือโหมจับจิตใจอีกครา พลันสะบัดหน้าไปถลึงจ้องแซซ้งพลางแค่นเสียง

"ตั้วกอ หากว่าท่าน...ยังเห็นเราเป็นมิตรสหาย วันนี้...วันนี้ท่านต้องช่วยเรา สังหารเจ้าเด็กตัวนั้น"

แซซ้งเหลือบมองพวกงักฮุ้นฮงทั้งสามแวบหนึ่งก่อน จึงตอบด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

"ฮุ้นเฮีย เยือกเย็นไว้ก่อน..."

ทีเฮาะสะบัดแขนอย่างแรง จนหลุดจากการเกาะกุมของแซซ้งแล้วกระชากเสียงด้วยโทสะ

"ช่วยหรือไม่ ? ตอบเพียงคำเดียว อื่น ๆ ไม่ต้องว่ากล่าวให้มากความ"

ขาดคำถลึงจ้องแซซ้งอย่างเอาเป็นเอาตาย ด้วยสีหน้ามิยอมเลิกราเด็ดขาด

แซซ้งก็ถลึงจ้องทีเฮาะด้วยความเดือดดาลพลางถาม

"ท่านอายุสูงวัยเท่าใดแล้ว ?"

ทีเฮาะหันขวับกลับไป ย่างสามขุมเข้าหาปุ้กยี่เกี่ยมเล้งซิ้วอีกครา

แซซ้งตวาดเสียงหนัก ๆ

"จะลงมือ ท่านก็ควรระงับโลหิตที่แขนขวาก่อน มิเช่นนั้น ไหนเลยจะ

ผสานกับเราได้"

ทีเฮาะได้ยินรีบชะงักเท้าไว้ทันที ฉีกแขนเสื้อข้างขวาที่ขาดออกมา พันแผลของมันจนแนบแน่น

เมื่อเห็นว่า สองมารฟ้าทักษิณตกลงใจร่วมมือกันแน่นอนแล้ว ปุ้กยี่เกี่ยมเล้งชิ้วจึงทรงกายช้า ๆ ขึ้นจากเก้าอี้ เบือนสายตาไปที่งักฮุ้นฮงพลางถาม

"งักเฮีย ท่านยืนอยู่ฝ่ายใด ?"

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงย้อนถามก่อน

"ท่านเข้าใจ มันยืนอยู่ข้างของท่าน ?"

เล้งชิ้วหัวร่อตอบ

"เรามีความเข้าใจเช่นนี้จริง ๆ"

แซซ้งรีบเบือนสายตาไป กวาดมองงักฮุ้นฮงอยู่ไป ๆ มา ๆ ตลอดเวลา

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงเห็น งักฮุ้นฮงไม่มีทีท่าจะเอ่ยปาก อดมิได้ต้องส่งเสียงต่อ

"ท่านอาศัยเค้ามูลใด มีความเห็นเช่นนี้ ?"

เล้งชิ้วหัวร่อตอบ

"เหตุผลรวบรัดอย่างยิ่ง ในบรรดาผู้อยู่ที่นี้ มีเพียงเรากับมัน ที่ยังไม่อาจระบุเป็นศัตรูหรือมิตรได้แน่นอน"

เอี๊ยบเพียวฮวงแค่นหัวร่อย้อนถาม

"ท่านมิใช่กำลังรอให้ราคาอยู่ ?"

"อย่างน้อย ตอนนี้ยังไม่มีคนยอมเสนอราคาสูงจนเราพอใจ"

ในตอนนั้น ทีเฮาะพันแผลเรียบร้อยแล้ว หันมองแซซ้งแวบหนึ่ง ทั้งสองจึงเคลื่อนเท้าไปหาปุ้กยี่เกี่ยมเล้งชิ้วช้า ๆ

งักฮุ้นฮงพลอยเคลื่อนเท้าบ้างแล้ว โดยอ้อมออกทางด้านข้าง ไปหาสองมารฟ้าทักษิณ

ราชินีบุปผาเกียวหงส์เอี่ยมส่งเสียงขึ้นบ้าง

"งักฮุ้นฮง ท่านตกลงใจยืนอยู่ข้างเล้งชิ้วแน่นอนแล้ว"

งักฮุ้นฮงชายตามองหน้าเกียวหงส์เอี่ยมอย่างเย็นชาพลางตอบ

"ใช่ !"

สองมารฟ้าทักษิณชะงักเท้าไว้ทันที สืบออกด้านขวางหลายก้าวอย่างรวดเร็ว ทั้งสองฝ่ายจึงกลายเป็นสภาพสามเส้าไป

ทีเฮาะแม้นเคียดแค้น จนใคร่สังหารเล้งซิ้วให้แหลกเละเป็นเศษเนื้อ แต่มิอาจไม่กริ่งเกรงสถานการณ์ในตอนนี้ จึงแค่นหัวร่อกล่าวต่องักฮุ้นฮง

"งักฮุ้นฮง ช่วยเหลือนักฆ่า ที่รอคอยจะเด็ดศีรษะของเจ้า นับว่าเจ้ามีความคิดที่ดียิ่งจริง ๆ"

งักฮุ้นฮงหยุดเท้าลงบ้าง แค่นเสียงเย็นชา

"ท่านมิใช่เร่งร้อนจะล้างแค้นล้างอายหรือไร ? ไฉนมีอารมณ์อดกลั้นมาพร่ำในเรื่องเหลวไหลอีก ?"

สีหน้าทีเฮาะเปลี่ยนแปรไป คำรามเสียงก้อง

"งักฮุ้นฮง เจ้ากล้าเย้ยหยันเล่าฮู ?"

งักฮุ้นฮงแค่นหัวร่อสวนคำ

"ท่านอย่าได้มาอวดโอ่เป็นผู้อาวุโสในที่นี้เลย วาจาผู้แซ่งักได้กล่าวไปหมดสิ้นแล้ว ยังมีกระไรกล้าไม่กล้า ?"

ทีเฮาะแค่นเสียงด้วยความเดือดดาล สืบเท้าไปเบื้องหน้าก้าวใหญ่ ด้วยทีท่าที่เสี่ยงชีวิตไม่คิดอาลัยแล้ว

แต่มันเพียงสืบเท้าก้าวเดียวก็หยุดลง มันจำเดิมที่เข้าใจ สะอึกไปก้าวใหญ่เช่นนี้ แซซ้งจะต้องหาทางขัดขวางมันไว้ คาดคิดมิถึง แซซ้งถึงกับมิได้เหนี่ยวรั้งมันไว้ดั่งคาด

"ฮุ้นเฮีย พอเถิด"

วาจาแซซ้งยังมิทันขาดคำ ทีเฮาะหันขวับมาถลึงตาแค่นเสียงถาม

"เป็นความหมายใดของท่าน ?"

แซซ้งเน้นเสียงหนัก ๆ

"อย่าก่อกวนสืบไปเลย"

ขาดคำหันไปมองหน้าเล้งซิ้วกับงักฮุ้นฮงแวบหนึ่ง แค่นหัวร่อเสียงยะเยียบเย็นชาชั่วครู่ จึงกล่าวต่อ

"เช่งโตวมิได้ใหญ่โตเท่าใด พวกเราจะต้องได้เผชิญหน้าในเวลารวดเร็วยิ่ง เล่าฮูไม่เชื่อ พวกเจ้าจะสุมหัวอยู่ด้วยกันไปตลอดเวลาได้"

ทีเฮาะได้ยินรีบถาม

"โก้วเฮีย ความหมายของท่าน..."

"ไป !"

แซซ้งเน้นเสียงเด็ดเดี่ยวแล้ว หันเท้าสาวออกไปทันที

ทีเฮาะย่อมไม่กล้าเสนอหน้าอยู่เพียงลำพัง ถลึงมองงักฮุ้นฮงกับเล้งซิ้วด้วยความเดือดดาลแวบหนึ่ง แค่นเสียงยะเยียบเย็นชา สืบเท้าตามแซซ้งลงจากชั้นสองไป

ราชินีบุปผาเกียวหงส์เอี่ยมที่โดดเดี่ยวตามลำพัง ยิ่งไม่อาจก่อกวนเรื่องราวได้ พอสองมารฟ้าทักษิณถอนตัว นางย่อมไม่มีเหตุผลที่จะรออยู่ต่อไป

สถานการณ์ตึงเครียดปานเกาทัณฑ์ถูกน้าวสุดล้าคลี่คลายไปแล้ว ปุ้กยี่เกี่ยมเล้งซิ้วหัวร่อเสียงกังวานกล่าว

"งักเฮีย เรายังเข้าใจ ท่านจะงอมืออยู่ด้านข้างเสียอีก"

งักฮุ้นฮงเหลือบมองเล้งซิ้วอย่างเย็นชาแวบหนึ่งกล่าว

"หากท่านมิได้สอดมือเกี่ยวข้องอยู่ก่อน ผู้แซ่งักต้องถอนตัวยืนดูอยู่ด้านข้างแน่นอน"

"งักเฮียหมายความ..."

"เราสองต่างมิได้ติดค้างกัน"

เล้งซิ้วเขม้นมองงักฮุ้นฮงแน่วนิ่งอยู่ชั่วครู่ พลันเปล่งเสียงหัวร่อก้องกังวานกล่าว

"ตามที่งักเฮียบอกเช่นนี้ ระหว่างเราสอง ไม่มีน้ำใจไมตรีใด พอจะคบหากันได้อีกแล้ว ?"

"เป็นนักฆ่า ถกกันเรื่องน้ำใจไมตรีได้หรือไร ?"

ดวงตาเล้งซิ้วมีประกายว้าเหว่จนขมขื่นวูบหนึ่ง แต่รีบเปล่งเสียงหัวร่อเพื่อกลบเกลื่อนความพลุ่งพล่านดาลใจไว้ กล่าวเสียงกังวาน

"ฮา ฮา...งักเฮียบ่งบอกถูกต้องที่สุด นักฆ่ามีแต่ถกเรื่องราคา ไม่มีการถกเรื่องน้ำมิตรไมตรี"

งักฮุ้นฮงเหลือบมองเล้งซิ้วแวบหนึ่ง แล้วกล่าว

"พวกเราไปกันเถิด"

จับตาพวกงักฮุ้นฮงทั้งสามลับหายไปจากบันไดแล้ว ปุ้กยี่เกี่ยมเล้งซิ้วก็สาวเท้าไปที่ริมบันไดบ้าง เจี๊ยะแซย่อมตามติดกระชั้นชิด

เล้งซิ้วชะงักเท้าหันถาม

"เจี๊ยะแซ เจ้าตั้งใจไปที่ใด ?"

เจี๊ยะแซตอบโดยไม่ต้องครุ่นคิด

"ท่านมิใช่รับปากผู้ต่ำต้อย ให้ติดตามรับใช้ท่านหรือไร ?"

"เจ้าได้ยินพวกมันเรียกเราว่าอย่างไร ?"

"นักฆ่า"

"เจ้าทราบคนประเภทใดถูกเรียกว่านักฆ่า ?"

"รับเงินจากผู้อื่นแล้ว ฆ่าคนให้แก่ผู้นั้น"

"เจ้าเข้าใจ ยามกระทำแล้วจะง่ายดายดั่งที่ว่ากล่าวหรือไร ?"

"สำหรับกับผู้ต่ำต้อย สมควรไม่มีกระไรยุ่งยาก ?"

"เจ้าไฉนทราบ ไม่มีความยุ่งยาก ?"

"ผู้ต่ำต้อยยังจะรอดอยู่ต่อไป และต้องอยู่โดยมีประกายเจิดจ้าแจ่มใสอยู่ให้ผู้อื่นมองด้วยความตื่นเต้นเลื่อมใส"

"วิธีอยู่รอด มีมากมายหลายหลากยิ่ง ทางที่จะอยู่โดยเจิดจ้าแจ่มใสก็มีมากหลายเช่นกัน"

"สำหรับกับผู้ที่มีชาติกำเนิดสูงกว่าคนธรรมดา วิธีและเส้นทางมีอยู่มากหลายจริง ๆ สำหรับกับผู้ต่ำต้อยกลับไม่มีวิธีใด ๆ เพราะเนื่องเพราะผู้ต่ำต้อยเล็กน้อยจนไม่มีผู้คนเห็น ดังนั้นผู้ต่ำต้อยทราบ และตั้งแต่จำความได้ก็เข้าใจจะผงาดขึ้นเหนือผู้อื่นจำต้องชดใช้คุณค่า และยังเป็นคุณค่าที่สูงลิบลิ่วด้วย"

ความรู้สึกนึกคิดของเจี๊ยะแซ กระตุ้นอดีตของเล้งซิ้วที่ไม่ยอมครุ่นคิดคำนึงถึงเสมอมา ให้ปรากฏขึ้นในห้วงสมองอีกครา ดวงตาจึงมีประกายอาฆาตแค้นพลุ่งพล่านเดือดดาลจนแวววาว

เนื่องจากเล้งซิ้วหันหลังให้ เจี๊ยะแซจึงไม่เห็นสีหน้าประกายตาของเล้งซิ้ว และเมื่อไม่ได้ยินเสียงของเล้งซิ้วเนิ่นนาน กลัวเล้งซิ้วจะไม่ยอมรับมันไว้ข้างกายรีบส่งเสียงขึ้น

"ขอเพียงมีสักวันที่ผู้ต่ำต้อยสามารถบันดาลให้ผู้คนที่ไม่เคยเห็นผู้ต่ำต้อย

พลันเห็นผู้ต่ำต้อยกลายเป็นมนุษย์มหึมา แม้ชดใช้คุณค่ามากหลายเพียงใด ผู้ต่ำต้อยต่างยินยอมและยินดี”

เล้งชิ้วสูดลมหายใจลึก ๆ สะกดกลั้นความพลุ่งพล่านไว้แล้วส่งเสียง

“ยามเมื่อเจ้ากลับกลายเป็นมนุษย์ เช่นที่เจ้าคาดคิดไว้ เจ้าต้องรู้สึกว้าเหว่อย่างยิ่ง ไม่มีญาติมิตรแม้สักคนเดียวหลงเหลือเลย”

“ผู้ต่ำต้อยยังชีวิตเช่นนี้สืบไป ก็ไม่มีมิตรสหายเช่นกัน จวบจนตายจากไป ยังคงไม่มีกระไรทั้งสิ้น”

เล้งชิ้วนิ่งอึ้งอีกเนิ่นนาน จึงสืบเท้าไปที่บันได เจี๊ยะแซยังคงติดตามหลังไม่ยอมห่าง

ออกจากบ่อนกิมงึ่นเล้าแล้ว ปุ้กยี่เกี่ยมเล้งชิ้วพลันหยุดลงกล่าว

“ละแวกใกล้เคียงนี้ ที่ใดเร้นลับที่สุด ?”

“ทางตะวันออกเฉียงเหนือยี่สิบลี้ มีศาลเทพารักษ์ร้างอยู่หลังหนึ่ง น้อยคนนักจะยอมย่างกรายไป”

“เจ้าไปในที่นั้นเถิด เมื่อถึงเวลา หากเราโชคดีรอดชีวิต เจ้าก็ยังมีชีวิตรอดอยู่ เราจะไปรับเจ้าจากสถานที่นั้น”

ขาดคำเร่งฝีเท้าออกไป โดยไม่เหลียวมองมาอีกเลย

โรงเตี๊ยมซาหงี อยู่ทางด้านตะวันตกเมืองทิศเหนือ เป็นหนึ่งในหลาย ๆ โรงเตี๊ยมใหญ่โตโอฬารของนครเซ่งโตว ห่างจากบ่อนพนันกิมงึ่นเล้าเพียงถนนไม่กี่สาย เจ้าของโรงเตี๊ยมเป็นนายวาณิชใหญ่ ที่มิได้เกี่ยวข้องกับยุทธจักรเลยแม้สักน้อยนิด

ขบวนของงักฮุ้นฮงทั้งสาม เพิ่งย่างเหยียบเข้าไปในโรงเตี๊ยม ผู้จัดการเสนอหน้าออกมาต้อนรับเอง ทักทายด้วยสีหน้าเคร่งเครียดผิดธรรมดา

“สามท่านกลับมาแล้ว ?”

เอี๊ยบเพียวฮวงผงกศีรษะรับคำ โดยทั้งสามมิได้หยุดลงสนทนาด้วย

ผู้จัดการถอยหลัง พลางส่งเสียงด้วยสีหน้าไม่สบายใจ

“ท่านที่นับถือทั้งสาม...อืมม์...สามท่าน...”

งักฮุ้นฮงเมื่อเห็นจึงหยุดลงก่อน ถามด้วยความสงสัย

"มีเรื่องราวหรือไร ?"

สีหน้าผู้จัดการโรงเตี๊ยมกระอักกระอ่วนกว่าเดิม ผงกศีรษะถี่ ๆ ตอบ

"อืมม์...มีเรื่อง...อืมม์ มีอาคันตุกะห้าท่าน ต้องการมาพบกับท่านทั้งสาม และได้รอเป็นเวลานานหลายชั่วยามแล้ว"

พวกงักฮุ้นฮงทั้งสามเหลือบมองกันแวบหนึ่ง วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียว-ฮวงถาม

"คนเล่า ?"

สีหน้าเคร่งขรึมของผู้จัดการมีเค้าตื่นเต้นกว่าเดิม ตอบด้วยความกระสับ-กระส่าย

"อยู่ที่...อยู่ที่..."

งักฮุ้นฮงสอดคำ

"อยู่ในตึกเดี่ยว ที่พวกเราเหมาไว้ใช่หรือไม่ ?"

ผู้จัดการโรงเตี๊ยมผงกศีรษะถี่ ๆ โดยไม่ส่งเสียงแม้สักครึ่งคำ

สีหน้าเอี๊ยบเพียวฮวงเครียดลง แค่นเสียงเย็นชา

"ผู้จัดการ ไฉนตัดสินใจโดยพลการ ยินยอมให้คนแปลกหน้าไม่รู้จักเข้าไปในห้องพักที่พวกเราเหมาไว้ก่อน ?"

เห็นสีหน้าวิญญาณดาบผิดปกติ ผู้จัดการลนลานจนไม่สามารถส่งเสียงตอบได้ งักฮุ้นฮงจึงกล่าว

"สกัดขวางไม่อยู่ ใช่หรือไม่ ?"

ผู้จัดการจึงค่อยคลายใจลงได้บ้าง ผงกศีรษะ พลางตอบด้วยความหวาดหวั่นขวัญเสีย

"กงจื้อเปรื่องปราด ผู้รับใช้ในโรงเตี๊ยม ต่างกล่าวมธุรสวาจาจนหมดสิ้น แต่บรรดาอาคันตุกะหญิงทั้งห้ามิทราบไฉนจึงมีเพลิงโทสะรุนแรงปานนั้น มิเพียงไม่ยินยอมฟังคำห้ามปราม ยังลงมือตบผู้รับใช้สองคนจนล้มคว่ำ ตอนนี้ใบหน้าของสองคนนั้นยังบวมไม่ยุบเลย"

งักฮุ้นฮงหัวร่อกล่าว

"ไม่เกี่ยวข้องกับท่านแล้ว พวกเราไปพบพวกนางกันเอง"

เหลือบมองบ๊วยเล้งซึงกับเอี๊ยบเพียวฮวงแวบหนึ่ง ส่งเสียงแผ่วเบา

"ไปกันเถิด"

ผู้จัดการยังส่งเสียงด้วยความห่วงกังวล

"สามท่านโปรดระวังตัวให้มากไว้"

ห้องโถงของตึกโดดเดี่ยวมีรั้วรอบขอบชิด ที่สองฟากข้างเป็นห้องนอน จุดไฟไว้สว่างไสวจนเจิดจ้า

งักฮุ้นฮงเดินนำหน้าสุด บ๊วยเล้งซึงกับเอี๊ยบเพียวฮวงตามอยู่ทางซ้ายขวา ทั้งสามเดินเป็นสามเส้า ไปที่ปากประตูห้องโถง

"เก็งจู๊ (ประมุขวัง...เจ้าหญิง) ค่ำปานนี้แล้ว พวกเล้งซึงยังมิได้กลับมา เราคิดว่า..."

บ๊วยเล้งซึงที่ไปถึงปากประตู พอได้ยินต้องลนลานไปทันที

"ใช่ ใช่ ใช่ เราก็คิดออกไปดูเช่นกัน"

บ๊วยเล้งซึงร้องด้วยความพลุ่งพล่านจนเสียงสั่นสะท้าน

"เป็น...พวกเนี้ย (มารดา) ของเรา"

พลันมีเสียงแจ่มใสกังวาน ตวาดออกมาจากในห้องโถง

"ผู้ใดอยู่ภายนอก ?"

เสียงตวาดพอดัง เงาร่างสองสายพุ่งขวับออกมาจากห้องโถงใหญ่

เงาร่างสองสายที่พุ่งออกมา ตะลึงลานไปวูบหนึ่งก่อน จึงร้องด้วยความแตกตื่นยินดีแทบพร้อมกัน

"เสียวเจี๊ยะ ท่านปลอดภัยจริง ๆ"

ในเสียงแตกตื่นยินดี กิมหงส์เนี่ยเนี้ยกับเก้าฮิวพั่วพั้วสะอึกเข้ามากระหนาบซ้ายขวาของบ๊วยเล้งซึง จับมือบ๊วยเล้งซึงคนละข้าง ต่างโยกไกวอยู่ไม่หยุดยั้ง

บ๊วยเล้งซึงตอบด้วยความแตกตื่นยินดีเป็นที่สุด

"พั่วพั้วทั้งสอง พวกท่าน...เป็นพวกท่านจริง ๆ"

ตอนนั้น ดรุณีรับใช้ประจำตัวทั้งสองของบ๊วยเล้งซึงพากันพุ่งออกมาจากห้องโถง ยืนสำรวมอยู่ที่เบื้องหน้านาง

บ๊วยเล้งซึงกวาดตามองสี่คนที่รายล้อมอยู่รอบข้าง บอกมิถูกว่า เป็นความปีติหรือรันทด แต่น้ำตาหลั่งไหลลงไม่ขาดสาย

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยฮั่งย่งบ๊วยเช็ดน้ำตาให้นาง พลางเตือนสติ

"เสียวเจี๊ยะ เก็งจู๊ยังอยู่ในห้องเลย"

ดวงตาบ๊วยเล้งซึงแจ่มใสทันที ในเสียงร้อง โฉบร่างเข้าไปในห้องดั่งเหินบิน

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยตวาดห้ามดรุณีรับใช้สองนาง ที่หันกายหมายจะติดตามเข้าไปแล้ว หันกล่าวกับงักฮุ้นฮง

"งักกงจื้อคงสบายดี ?"

"ด้วยบารมี"

งักฮุ้นฮงประสานมือตอบตามมารยาท แต่เก้าฮิวพั่วพั้วแค่นเสียงเย็นชา

"ด้วยบารมี ? เฮอะ ท่านอาศัยบารมีพวกเราเตร็ดเตร่ด้วยความสุขสำราญในที่นี้ แต่พวกเรากระหืดกระหอบมา นับว่าเป็นบาปกรรมเหลือประมาณจริง ๆ"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยเน้นเสียงหนัก ๆ

"เจ้เจ๊ ดูท่านตลอดเส้นทาง ท่านพร่ำบ่นกังวลความปลอดภัยของเสียวเจี๊ยะกับงักกงจื้อ ตอนนี้ไฉนกล่าววาจาเช่นนี้ได้ ?"

เก้าฮิวพั่วพั้วแค่นเสียง

"เรามิได้ตั้งใจให้มันมาสำนึกบุญคุณของเรา กลัวกระไร ? เราพอใจกล่าวเยี่ยงไรก็กล่าวเช่นนั้น มันกล้าทำอย่างไรได้ ?"

งักฮุ้นฮงรีบกล่าว

"พั่วพั้วทั้งสองท่านห่วงกังวล ฮุ้นฮงขอเทิดทูนไว้ไม่ลืมเลือน"

เก้าฮิวพั่วพั้วส่งเสียงนุ่มนวลกว่าเดิม

"นี่ยังพอเป็นภาษาคนได้อยู่"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยกล่าวกับงักฮุ้นฮงด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

"ครั้งนี้เก็งจู๊ยอมออกมาด้วยตนเอง ท่านทราบเพราะกระไรหรือไม่ ?"

งักฮุ้นฮงสูดลมหายใจลึก ๆ เหลือบมองพั่วพั้วทั้งสองแล้วตอบช้า ๆ

"รับบ๊วยโกวเนี้ยกลับวัง"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยรีบถาม

"ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร ?"

งักฮุ้นฮงแหงนหน้ามองท้องฟ้าที่มืดสนิท พยายามข่มกลั้นจิตใจที่พลุ่ง

พล่านดาลเดือดไว้จึงตอบ

"บ๊วยโกวเนี้ยสมควรกลับไปจริง ๆ"

เสียงฉาดดังสดใส แก้มซ้ายของงักฮุ้นฮงถูกเก้าฮิวพั่วพั้วตบใส่ถนัดถนี่ มันสามารถหลบหลีกพ้น แต่มิได้หลบหลีก

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยคว้าข้อมือเก้าฮิวพั่วพั้ว ที่ตวัดขึ้นหมายตบครั้งที่สองไว้แล้ว เน้นเสียงหนัก ๆ

"เจ้เจ๊ พอเถิด"

เก้าฮิวพั่วพั้วเดือดดาลจนมือซ้ายชี้หน้างักฮุ้นฮง ส่งเสียงเย็นชา

"สมควรกลับไป ? ว่ากล่าวได้ปลอดโปร่งสบายปาก เป็นไร ? เก็งจู๊น้อยพวกเราอยู่กับบ้าน นับเป็นภาระของท่านที่ต้องรับผิดชอบหรือไร ?"

งักฮุ้นฮงมิได้เอ่ยปาก เก้าฮิวพั่วพั้วร้องเสียงแหลม

"เด็กน้อย เจ้าเป็นใบ้ไปแล้ว ?"

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงสืบเท้ามาที่ข้างกายงักฮุ้นฮง ประสานมือคารวะให้เก้าฮิวพั่วพั้วเจี๊ยะเจี๊ยเฮี้ยแล้วกล่าว

"เจี๊ยะพั่วพั้ว ท่านเข้าใจผิดแล้ว ที่งักเล่าตี๋ของข้าพเจ้าบอกเช่นนั้นความจริงด้วยเจตนาหวังดีดอก"

เก้าฮิวพั่วพั้วสลัดหลุดจากการเกาะกุมของกิมหงส์เนี่ยเนี้ย ตบฉาดเข้าใส่วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงบ้าง เอี๊ยบเพียวฮวงก็มิได้หลบหลีกเช่นกัน

เก้าฮิวพั่วพั้วตบแล้วยังก่นด่าซ้ำ

"เดียรัจฉานในครอกเดียวกัน เจ้ามิใช่เป็นตัวดีอย่างไร ?"

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงตะลึงลานไปชั่วครู่ พลันแหงนหน้าหัวร่อฮาฮากล่าว

"ด่าได้ถูกต้อง เราถูกเห็นเป็นสัตว์ในคอกเดียวกันกับเล่าตี๋ ฝ่ามือนี้นับว่ามีคุณค่ามหาศาลจริง ๆ"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยเน้นเสียงหนัก ๆ

"เอี๊ยบเพียวฮวงกล่าวต่อไป"

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงเน้นเสียงหนัก ๆ

"ที่จริงก็ไม่มีกระไรน่าว่ากล่าว แม้นับว่ามี งักเล่าตี๋ของเราก็ไม่เห็นจะ

ยินยอมให้เรากล่าว”

เก้าฮิวพั่วพั้วแค่นหัวร่อสวนคำ

“นั่นเนื่องเพราะมันไม่มีหัวใจ ไม่มีน้ำมิตรไมตรี ดังนั้นเจ้าจึงไม่มีวาจาว่ากล่าว”

โทสะของวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงพลุ่งขึ้นอย่างรุนแรง โพล่งสวนคำ

“หวังให้บ๊วยโกวเนี้ยกลับไปนั้น งักเล่าตี่เคยบอกกับบ๊วยโกวเนี้ย มิต่ำกว่าหนึ่งครั้งแล้ว”

เก้าฮิวพั่วพั้วยิ่งเดือดดาลปานพยัคฆ์ร้ายถูกไม้แหย่ หากมิใช่กิมหงส์เนี่ยเนี้ยป้องกันอยู่ก่อน นางต้องลงมือตบใส่อีกแน่

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยขมวดคิ้วกล่าวด้วยความไม่พอใจ

“ตามที่ท่านบอกเช่นนี้ งักฮุ้นฮงมีเจตนา สลัดกงจู๊น้อยของพวกเราอยู่แต่แรกแล้วจริง ๆ ?”

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงงุนงงวูบ โพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

“พวกท่านเข้าใจบ๊วยโกวเนี้ยมากน้อยเท่าใดกันแน่ ? หากพวกท่านเข้าใจนางจริง ๆ ก็สมควรสงบจิตใจให้หนักแน่นเยือกเย็น ครุ่นคิดดูว่า เหตุใดนางจึงยืนกรานติดตามงักฮุ้นฮง มาเสี่ยงอันตรายในนครเซ่งโตวนี้”

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยโพล่งถาม

“เสี่ยงอันตราย ?”

เอี๊ยบเพียวฮวงผงกศีรษะหนัก ๆ ตอบ

“ทิฮ้วยปังของล้อไฮ้จิว บวกสองมารฟ้าทักษิณ หลวงจีนทีเซี้ยง ปุ้กยี่เกี่ยมเล้งชิ้ว ดาบกระบี่ของพวกประดานั้น ต่างเล็งมาที่มันเป็นเป้าเดียวกัน ติดตามข้างกายมันเสี่ยงอันตรายหรือไม่ ? มันต้องการมีผู้ช่วยหรือไม่ ? มันเหตุใดหวังให้บ๊วยโกวเนี้ยกลับไป แล้วบ๊วยโกวเนี้ยเหตุไฉนไม่ยอมกลับ เรื่องเหล่านี้ ยังต้องให้เราตอบทีละประการหรือไม่ ?”

เก้าฮิวพั่วพั้วนิ่งอึ้งชั่วครู่ พลันคำรามสุดเสียง

“บัดซบ ! เจ้าไฉนไม่บอกให้กระจ่างแต่แรก ?”

เอี๊ยบเพียวฮวงยักไหล่ตอบ

“ตอนนี้ไม่นับว่าสายเกินไป”

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยเขม้นมองงักฮุ้นฮงพลางเน้นเสียง

“อาจบางที พวกเรามาเร็วเกินไปบ้าง”

งักฮุ้นฮงตอบด้วยสีหน้าเคร่งขรึมเช่นกัน

“ควรบอกเป็นเวลาถูกต้องสมควร”

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยเน้นเสียงถาม

“กังวลความปลอดภัยของนาง ?”

“อันตรายคุกคามมาถึงข้างกายแล้ว”

“ท่านทราบเหตุใดนางไม่ยอมปลีกตัวไป ?”

งักฮุ้นฮงผงกศีรษะ กิมหงส์เนี่ยเนี้ยกล่าวต่อ

“หากท่านเคราะห์ร้าย ประสบเภทภัยไปจริง ท่านเข้าใจ กาลเวลาสามารถลบล้างความรักที่นางมีต่อท่านไปได้หรือไม่ ?”

งักฮุ้นฮงครุ่นคิดชั่วครู่แล้ว สั่นศีรษะปฏิเสธ

กิมหงส์ฮั่งย่งบ๊วยถามอีก

“แล้วท่านยังคงมีความเห็น นางสมควรกลับไป ?”

งักฮุ้นฮงผงกศีรษะตอบ

“ถูกแล้ว หลังจากรอดพ้นมหันตภัยในลำน้ำเซี่ยงกัง ข้าพเจ้าใคร่ครวญแต่ปัญหานี้ตลอดเวลา”

“แล้วท่านอาศัยเค้ามูลใด จึงตกลงใจเช่นนี้ ?”

“คนเราไม่อาจยังชีวิตเพราะเห็นแก่ตัวของตัวเอง โดยเฉพาะบุตรธิดาของผู้อื่น”

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยเพ่งมองงักฮุ้นฮง ด้วยความตื่นเต้นสงสัยอยู่เป็นเนิ่นนานคับแค้นขมขื่นจนต้องผงกศีรษะหนัก ๆ กล่าว

“เด็กเอย เราเชื่อว่าท่านใคร่ครวญอยู่เนิ่นนานจริง ๆ ท่านนับเป็นคนดีงาม”

เก้าฮิวพั่วพั้วโพล่งด้วยความร้อนแรง

“เด็กน้อย ในเมื่อเจ้ายกเหตุผลยิ่งใหญ่นี้ออกมาว่ากล่าวได้ ตัวเจ้าไฉนไม่กระทำเอง ?”

งักฮุ้นฮงตอบอย่างเยือกเย็น

"พลังหนึ่งเดียว ที่ผลักดันให้ข้าพเจ้ารอดมาจนถึงวันนี้ คือการหักหาญผลาญชีวิต เพื่อล้างแค้นแทนบิดา"

"เจ้า..."

เก้าฮิวพั่วพั้วร้องไม่ทันขาดคำ กิมหงส์เนี่ยเนี้ยถอนใจยาวสอดขึ้น

"สักครู่เมื่อพบเก็งจู๊ ท่านหวังให้พวกเราควรทำอย่างไร ?"

เก้าฮิวพั่วพั้วโพล่งขึ้น

"พวกเรากระทั่งพอจะปลอบเตือนเก็งจู๊อยู่ต่อ เพื่อช่วยพวกเจ้าอีกกำลังหนึ่ง"

งักฮุ้นฮงสั่นศีรษะตอบ

"มิต้องแล้ว วังดอกท้อไม่เคยย่างกรายเข้าในวังวนผิดถูกชั่วดีของยุทธจักรเสมอมา ไยต้องตอแยมลทินให้แปดเปื้อนร่าง ขอให้กระทำตามคิดเห็นของเก็งจู๊เถิด"

เก้าฮิวพั่วพั้วโพล่งด้วยความสงสัย

"ต้องการให้เก็งจู๊ ถือเจ้าเป็นคนที่งมงายในความงาม หลอกล่อเก็งจู๊น้อยของพวกเราหรือไร ?"

งักฮุ้นฮงคล้ายไม่รู้สึกผิดคาดหมาย ส่งเสียงราบเรียบตอบ

"เสร็จสิ้นเรื่องราวในที่นี้แล้ว หากข้าพเจ้ายังมีชีวิตรอด ข้าพเจ้าต้องไปยืนยันกับนางให้กระจ่าง หากข้าพเจ้าตายไป นางมีความเห็นอย่างไร ต่างไม่สำคัญแล้ว"

เก้าฮิวพั่วพั้วตะลึงลานอยู่ชั่วครู่ พลันยกหัวแม่มือขึ้นกล่าวด้วยความนับถือ

"งักฮุ้นฮง เจ้าองอาจเปิดเผยเกินพอ เล่าชิงนับถือ"

คับแค้นแน่นหัวใจ

เจ้าหญิงแห่งวังดอกท้อนามบ๊วยเซาะฮวง แม้วัยสูงกว่าสี่สิบปีแล้ว แต่ดูไปยังคล้ายสามสิบเศษเท่านั้น รูปร่างหน้าตา ต่างคล้ายคลึงบ๊วยเล้งซึงอย่างยิ่ง มีเพียงการแต่งกายกับสีหน้า เติบใหญ่สมบูรณ์กว่า เคร่งขรึมสง่าน่าเกรงขามกว่า

โดยเฉพาะตอนนี้ เมื่อประจันหน้ากับงักฮุ้นฮง นางยิ่งเคร่งเครียด จนคล้ายโหดเหี้ยมเยือกเย็น

บ๊วยเซาะฮวงนั่งอยู่ที่หัวโต๊ะของห้องโถงใหญ่ บ๊วยเล้งซึงอยู่ด้านหลังนางด้วยสีหน้าคับแค้นรันทด ร่องแก้มยังมีหยาดน้ำตาที่มิได้ซับแห้ง

งักฮุ้นฮงยืนห่างจากหน้าโต๊ะของนางประมาณสี่เชียะ นับแต่งักฮุ้นฮงเข้ามาในห้องจนหยุดยืนที่นั้น บ๊วยเซาะฮวงไม่เคยขยับตัว และไม่เคยเหลือบมองมันแม้สักแวบเดียวด้วย

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงขมวดคิ้วอยู่หลายครั้งครา แต่งักฮุ้นฮงเยือกเย็นเป็นปกติ มิได้มีสีหน้าขุ่นข้องตำหนิสักน้อยนิด

ทั้งห้องใหญ่ เงียบวังเวงเป็นสุสานร้าง

งักฮุ้นฮงดูออก ประมุขวังดอกท้อบ๊วยเซาะฮวงมีอคติต่อมัน พร้อมกันนั้นก็ดูออก มันไม่เอ่ยปากต้องไม่สามารถทำลายบรรยากาศที่ตึงเครียดนี้

งักฮุ้นฮงจึงลอบสูดลมหายใจลึก ๆ ประสานมือคารวะให้ประมุขวังดอกท้อบ๊วยเซาะฮวงพลางกล่าว

"งักฮุ้นฮงขอน้อมพบเก็งจู๊"

บ๊วยเซาะฮวงเบือนหน้าช้า ๆ มาที่งักฮุ้นฮง ดวงตามีประกายขึ้นวูบหนึ่งแค่นหัวร่อเสียงยะเยียบเย็นชากล่าว

"เฮอะ เฮอะ นับว่าหล่อเหลาคมคาย องอาจสง่าเหนือธรรมดาจริง ๆ ได้"

ใบหน้างักฮุ้นฮงแดงระเรื่อ รีบถ่อมตัวตามมารยาท

"เก็งจู๊ชมเชยเกินไป"

บ๊วยเซาะฮวงแค่นเสียงเย็นยะเยียบ

"เจ้าไฉนทราบว่าเราชมเชยเจ้า ?"

คำถามนี้ ถามจนงักฮุ้นฮงไม่มีวาจาตอบโต้ได้

บ๊วยเซาะฮวงคล้ายจงใจเยาะเย้ยงักฮุ้นฮงให้ได้อาย นางกวาดตาเย็นชามองงักฮุ้นฮงพลางกล่าว

"ปลอกหมอนปักสวยงามสะดุดตา เสียดายที่งามเพียงชั้นนอก ฉีกออกภายในมิใช่เป็นนุ่นก็ฟางแห้ง !"

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงไม่อาจสะกดกลั้นได้อีกแล้ว ต้องสืบเท้าไปก้าวใหญ่ จนเคียงคู่กับงักฮุ้นฮง ส่งเสียงโต้เถียง

"ความเห็นของเก็งจู๊ มิรู้สึกระบุหุนหันเกินไป ?"

บ๊วยเซาะฮวงเบือนสายตามาที่ใบหน้าเอี๊ยบเพียวฮวง แค่นเสียงถาม

"เจ้าเป็นตัวกระไร ?"

สีหน้าเอี๊ยบเพียวฮวงแปรเปลี่ยนไป โพล่งสวนคำ

"หากพวกเรานับเป็นตัวกระไร ? แล้วท่าน..."

งักฮุ้นฮงรีบส่งเสียงขัดขวางไว้

"เอี๊ยบตั้วกอ พอเถิด"

เอี๊ยบเพียวฮวงกล่าวอย่างไม่ยินยอม

"เฮียตี๋ ท่าน..."

"เอี๊ยบตั้วกอ หากท่านเห็นเราเป็นเฮียตี๋ ท่านควรเชื่อฟังเราสักครั้ง"

เอี๊ยบเพียวฮวงมองงักฮุ้นฮงแล้วเบือนหน้าไปมองบ๊วยเล้งซึงอีกครา ถอนใจ

เฮือกใหญ่อย่างอับจนปัญญาแล้วสะบัดเสียง

"ก็ได้ ก็ได้ ในเมื่ออย่างไร ผู้ทนรับโทษทัณฑ์มิใช่เรา ท่านทนรับไว้ได้ เรายังมีกระไรไม่อาจทนดูต่อไป ?"

ดวงตาคู่งามของบ๊วยเล้งซึงมีหยาดน้ำเอ่อคลออีกครั้ง

สีหน้าบ๊วยเซาะฮวงยังเคร่งเครียดเย็นชาดั่งเดิม เขม้นมองงักฮุ้นฮงพลางส่งเสียง

"ความสามารถยิ่งใหญ่ที่สุดของเศษสวะ คือทนรับการเหยียดหยามประณามด่า สามารถทนในเรื่องที่คนไม่สามารถทน งักฮุ้นฮง เจ้าคือคนประเภทนั้น"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยฮั่งย่งบ๊วยอดมิได้ต้องส่งเสียง

"เก็งจู๊..."

น้ำตาของบ๊วยเล้งซึงหลั่งไหลลงเป็นเส้นสายแล้ว

งักฮุ้นฮงยังคงเยือกเย็นผิดธรรมดา

ประมุขวังดอกท้อบ๊วยเซาะฮวงแค่นเสียงยะเยียบเย็นชา

"งักฮุ้นฮง ท่านยังทนทานได้ยิ่งกว่าที่เราคาดคิดไว้เสียอีก นี่อาจบางทีเป็นความสามารถเพียงหนึ่งเดียว ที่เจ้ารักษาชีวิตได้จนถึงบัดนี้ !"

บ๊วยเล้งซึงไม่อาจสะกดกลั้นได้อีกแล้ว นางสะอึกสะอื้นส่งเสียง

"เนี้ย ข้าพเจ้ายอมเชื่อฟังท่านทุกเรื่องราวแล้ว ท่าน...ท่านโปรดอย่า... คุกคามมันอีกเลย"

เก้าฮิวพั่วพั้วก็อดมิได้ต้องส่งเสียงขึ้นบ้าง

"เก็งจู๊ เราก็มีความเห็น..."

บ๊วยเซาะฮวงหันขวับมาที่เก้าฮิวพั่วพั้ว แค่นเสียงเย็นชา

"เจี๊ยะพั่วพั้ว ท่านก็เข้าใจว่าเรากินไป ใช่หรือไม่ ?"

เก้าฮิวพั่วพั้วฝืนใจย่อตัวคารวะ ส่งเสียงอย่างไม่ยินยอม

"บริวารมิกล้า"

ประมุขวังดอกท้อบ๊วยเซาะฮวงแค่นเสียงเย็นยะเยียบ

"อาจบางที พวกท่านต่างเข้าใจ งักฮุ้นฮงมิใช่เป็นเศษสวะ ระหว่างทางที่มา เรื่องเล่าลือที่ชาวยุทธ์กล่าวขวัญถึงมัน เราก็เคยได้ยินมากหลาย มันมี

พลังฝีมือที่พอจะให้ทั้งพรรคทิฮ้วยปังของล้อไฮ้จิวกินไม่ได้นอนไม่หลับ แต่มันกลับยินยอมศิโรราบรับฟังคำก่นด่าประณามเป็นเศษสวะ โดยไม่มีคำอธิบายแม้สักประโยคเดียว พวกท่านเคยคิดหรือไม่ มันเหตุใดจึงต้องสะกดกลั้นเช่นนี้ ? พวกท่านคิดหรือไม่ มันมีจุดประสงค์ใดจึงยินยอมสะกดกลั้นเช่นนี้ ? เฮอะ เฮอะ เนื่องเพราะเราเป็นมารดาของเล้งซึง มีแต่เราคนเดียว ที่มีอำนาจตัดสินอนาคตของบุตรีเรา !"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยฮั่งย่งบ๊วยกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

"เก็งจู๊ ท่านอย่างไรก็เพิ่งเห็นมันเป็นครั้งแรก..."

"เพียงเห็นครั้งแรก เราก็มองทะลุมันแล้ว มันเป็นคนถ่อยเลือดเย็นที่แสวงหาจุดประสงค์โดยไม่เลือกเฟ้นฝีมือ !"

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงเดือดดาลจนคำรามสุดเสียง

"งักฮุ้นฮง หากเป็นเฮียตี๋ของเรา ท่านควรส่งเสียงขึ้นบ้างแล้ว"

งักฮุ้นฮงยังคงไม่ส่งเสียงโต้เถียง เอี๊ยบเพียวฮวงเดือดดาลจนหันกายวิ่งออกจากห้องไป

ประมุขวังดอกท้อบ๊วยเซาะฮวงเขม้นมองงักฮุ้นฮงอย่างเหยียดหยามพลางกล่าว

"มีคำอธิบายอย่างไรหรือไม่ ?"

ในที่สุด งักฮุ้นฮงเบือนสายตาเยือกเย็นแจ่มใส มองประมุขวังดอกท้อบ๊วยเซาะฮวง ประสานสายตากับนางโดยไม่หลบหลีก แล้วสั่นศีรษะปฏิเสธ

"ไม่มี"

สองคำนี้ กระทั่งบ๊วยเซาะฮวงยังรู้สึกผิดคาดหมาย เขม้นมองงักฮุ้นฮงถาม

"เจ้ายอมรับ เราบ่งบอกถูกต้องโดยสิ้นเชิง ?"

งักฮุ้นฮงส่งเสียงราบเรียบ

"ต้องให้ข้าพเจ้ารับคำอีกหรือไร ?"

"เจ้าไม่มีความเห็น ยอมรับ ยิ่งจะได้รับความพอใจจากเรามากขึ้นหรือไร ?"

งักฮุ้นฮงพลันเงียบขรึมลงอีกครา

บ๊วยเซาะฮวงแค่นเสียงคุกคาม

"เป็นอย่างไร สำนึกเสียใจ ที่มิได้ฉกฉวยโอกาสไว้ ใช่หรือไม่ ?"

บ๊วยเล้งซึงพลันกรีดเสียงท้อแท้สิ้นหวังขึ้น

"เนี้ย พวกเราไปกันได้แล้วกระมัง ?"

บ๊วยเซาะฮวงถาม

"ตอนนี้เจ้าเห็นชัดเจน มันเป็นคนอย่างไรแล้วกระมัง ?"

บ๊วยเล้งซึงโพล่งโดยไม่ใคร่ครวญ

"ข้าพเจ้าเห็นชัดเจนยิ่งกว่าก่อน ๆ นี้แล้ว"

เป็นเสียงที่ราบเรียบ เวิ้งว้าง ห่างไกล ประหนึ่งเป็นเสียงหลวงจีนชราที่ปลงต่อโลกียวิสัยโดยสิ้นเชิง เมื่อจบคำ สาวเท้าออกจากห้องด้วยฝีเท้าที่เชื่องช้าหนักอึ้ง

เก้าฮิวพั่วพั้วโถมตามออกไปด้วยความพลุ่งพล่าน ดรุณีรับใช้ทั้งสองนางพลอยติดตามไปโดยกระชั้นชิดบ้าง

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยสูดลมหายใจลึก ๆ เบือนสายตาอับจนปัญญาไปที่ประมุขวังดอกท้อง เน้นเสียงหนัก ๆ

"เก็งจู๊ พวกเราต้องไปกันแล้ว"

พลันมีเสียงละล่ำละลักของเก้าฮวยพั่วพั้วดังแว่วมา

"เสียวเจี๊ยะ อย่าได้วิ่งเร็วปานนั้น"

สีหน้าบ๊วยเซาะฮวงเปลี่ยนแปรไปทันที กระโดดควับจากเก้าอี้ พุ่งตัวออกจากห้องโถงใหญ่

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยหยุดที่หน้าประตู เพียงกวาดตามองก็เห็น วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงที่ยืนอยู่ริมผนังกำแพงในระยะไกล นางจึงส่งเสียง

"เอี๊ยบเพียวฮวง จิตใจของงักฮุ้นฮงอาจจะบอบช้ำอย่างยิ่ง"

เอี๊ยบเพียวฮวงยังเดือดดาลไม่คลาย แค่นเสียงเย็นชา

"มันแส่หาเอง สมควรแล้ว"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยเน้นเสียงหนัก ๆ

"ต่อหน้าศัตรูกล้าแข็ง ไม่อาจให้มันเสียสมาธิได้"

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงมิได้ส่งเสียงอีก กิมหงส์เนี่ยเนี้ยจึงกล่าวต่อ

"พวกเราแม้จะอยู่พักในเซ่งโตว ด้วยเวลาสั้นอย่างยิ่ง แต่ยังสามารถ

รู้สึกออกถึงพลังกดดันก่อนมรสุมโหมกระหน่ำมา”

สายตาที่คมกริบของวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงพลันจับนิ่งอยู่ที่ใบหน้ากิมหงส์เนี่ยเนี้ย แค่นหัวร่อถาม

“พวกท่านมิใช่เป็นพลังกดดันประเภทหนึ่งหรือไร ?”

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยต้องหลบสายตาด้วยความละอายใจ เน้นเสียงหนัก ๆ

“ที่ท่านบอกก็ใช่อยู่ การกระทำของเก็งจู๊พวกเราในคืนนี้ นับว่าเกินไปบ้างจริง ๆ แต่นั่นเนื่องเพราะนางกลัว...”

เอี๊ยบเพียวฮวงแค่นเสียงเย็นชาสอดคำ

“กลัวบุตรีถูกคนชิงไป ?”

“ถูกแล้ว”

“ถูกแล้ว ? เฮอะ อย่างนั้นสมควรลงมือที่บุตรีของตัวเอง ถือดีอย่างไรไปตบตีบุตรผู้อื่น มาสอนบุตรตัวเอง ?”

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยเน้นเสียง

“เอี๊ยบเพียวฮวง มาโต้เถียงในตอนนี้ ยังมีประโยชน์หรือไร ?”

เอี๊ยบเพียวฮวงงุนงงไป สีหน้าผ่อนคลายลงกว่าเดิมบ้าง

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยกล่าวต่อ

“ทางไกลรู้กำลังม้า นานเวลาเห็นน้ำใจคน เราเชื่อว่า ย่อมมีสักวันที่เก็งจู๊เข้าใจความเป็นจริงทั้งมวลกระจ่าง แต่เฉพาะหน้าตอนนี้ ด้านงักฮุ้นฮงล้วนพึ่งท่านคนเดียว เล่าซิงต้องไปก่อนแล้ว”

“ช้าไว้ !”

“ยังมีเรื่องอันใด ?”

“พวกท่านจะจากเซ่งโตวไปตามเส้นทางใด ?”

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยถามด้วยความงุนงงสงสัย

“ท่านหมายความอย่างไร ?”

“พวกเราจะลอบคุ้มกันส่งพวกท่านสักระยะหนึ่ง”

“เพราะเหตุใด ?”

“โก้วแซซ้งของสองมารฟ้าทักษิณ ลุ่มหลงในความงามของบ๊วยโกวเนี้ยสันดานของเฒ่าบัดซบทั้งสอง ท่านสมควรชัดเจนอยู่”

“พวกมันไม่ทราบ พวกเรามาเมื่อใด กลับเมื่อใดดอก”

“เขี้ยวเล็บของล้อไฮ้จิว กระจายอยู่ทุกหัวระแหง พวกท่านตบตาพวกมันไม่ได้ดอก”

“แต่วังดอกท้อของพวกเรามิได้เกี่ยวข้องกับล้อไฮ้จิวเลย มันเหตุใดต้องช่วยเหลือสองมารฟ้าทักษิณ ?”

“หากบ๊วยโกวเนี้ยเกิดเหตุเภทภัยใด งักฮุ้นฮงจะมีจิตใจเช่นไร ล้อไฮ้จิวกลับกระจ่างยิ่งกว่าทุกคน”

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยจึงเข้าใจความนัยมาได้ ผงกศีรษะหนัก ๆ กล่าว

“พวกเราไปตามทางหลวงใหญ่ แล้วลงเรือล่องน้ำแยงซีเกียงไปในคืนนี้เลย”

ขาดคำเหลือบมองวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงด้วยสายตาแจ่มใสจริงใจ เน้นเสียงต่อ

“ล้วนอาศัยท่านแล้ว”

ขาดคำพลิ้วตัวลอยละลิ่ว ข้ามกำแพงออกไปดั่งปักษาใหญ่

ได้ยินเสียงผลักประตูห้อง งักฮุ้นฮงจึงสืบเท้าเดินไปนั่งที่เก้าอี้ข้างโต๊ะใหญ่ สีหน้าซีดขาวกว่าธรรมดาเล็กน้อย แต่ทีท่ากลับมิได้ผิดแปลกจากธรรมดาเลย

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงเดินมานั่งที่ตรงข้ามงักฮุ้นฮง มองหน้างักฮุ้นฮงพลางกล่าว

“บ๊วยเล้งซึงไปจริง ๆ แล้ว”

งักฮุ้นฮงผงกศีรษะ ส่งเสียงราบเรียบ

“ไปได้ก็ดี เราจะได้ไม่ต้องเสียสมาธิ”

เอี๊ยบเพียวฮวงเขม้นมองหน้างักฮุ้นฮงพลางถาม

“ท่านมีความคิดเช่นนี้จริง ๆ ?”

“นี่ยังมีจริงมีเท็จใดได้ ?”

“ย่อมมีจริงมีเท็จอยู่ มิเช่นนั้น เราไยต้องถาม และท่านเหตุใดจึงยืนแน่วนิ่งอยู่ในที่นั้น โดยมิเคยเคลื่อนไหวเลย”

“อย่าได้หลับตาเดาเปะปะ”

“เรายืนที่หน้าประตูอยู่เนิ่นนาน จึงผลักประตูเข้ามา ท่านทราบหรือไม่ ?”

งักฮุ้นฮงมีโทสะแล้ว ถลึงจ้องเอี๊ยบเพียวฮวงพลางถาม

“เป็นความหมายใดของท่าน ?”

เอี๊ยบเพียวฮวงงุนงงวูบจึงร้อง

“ไฮ้ ! เป็นไร ? ป้ายโทสะมาที่เราหรือไร ?”

“เรายังไม่เหลวไหลปานนั้น”

“เหลวไหล ? ผู้ใดเหลวไหล ?”

“ท่าน !”

เอี๊ยบเพียวฮวงกวาดตาพิจารณางักฮุ้นฮงอยู่เนิ่นนาน เห็นงักฮุ้นฮงไม่ยอมเหลือบแลแยแสมัน จึงกล่าว

“ก็ได้ นับว่าเราเหลวไหลก็แล้วกัน ตอนนี้เปลี่ยนเรื่องที่ไม่เหลวไหลมาว่ากล่าวกันเป็นไร ?”

งักฮุ้นฮงไม่แยแสสนใจมัน

เอี๊ยบเพียวฮวงขยับนั่งตัวตรง กระแอมแล้วส่งเสียงแจ่มใส

“พวกบ๊วยเล้งซึงตั้งใจไปตามทางหลวงใหญ่ แล้วลงเรือออกจากเซ่งโตวไปในคืนนี้เลย”

งักฮุ้นฮงฟังโดยคล้ายไม่ได้ยิน

เอี๊ยบเพียวฮวงกล่าวต่อ

“การไปมาของพวกนาง ต้องไม่สามารถหลุดรอดสายตาของเขี้ยวเล็บล้อไฮ้จิว ล้อไฮ้จิวต้องส่งข่าวแก่สองมารฟ้าทักษิณแน่ และยังต้องลอบใช้คนไปช่วยเหลือสองมาร ดังนั้นเรารับปากฮั้งย่งบ๊วย พวกเราจะลอบคุ้มกันส่งพวกนางระยะทางหนึ่ง”

งักฮุ้นฮงผุดลุกขึ้น ส่งเสียงเย็นชา

“จะส่งท่านไปส่งเอง เราไม่ไป”

เอี๊ยบเพียวฮวงงุนงงเล็กน้อย จึงถาม

“ท่านไม่ไป ? เพราะเหตุใด ?”

งักฮุ้นฮงมิได้ตอบ

เอี๊ยบเพียวฮวงกลอกตาไปมาแล้วผุดลุกขึ้นกล่าวอย่างอับจนปัญญา

“ท่านไม่ไป เราไปเพียงลำพังก็ไม่มีประโยชน์ใดได้ ดูท่าพวกนางต้องเป็นไปตามชะตากรรมของตัวเองแล้ว”

ขาดคำเดินไปที่ปากประตู งักฮุ้นฮงถาม

"ท่านจะไปที่ใด ?"

เอี๊ยบเพียวฮวงตอบ

"สั่งเซี่ยวยี่เตรียมอาหาร อย่างไรต้องดื่มกินให้มีพละกำลังไว้บ้าง"

งักฮุ้นฮงมิได้ตอบโต้ด้วย

เอี๊ยบเพียวฮวงเดินไปที่ประตู เปิดออกบานหนึ่งโผล่ศีรษะส่งเสียงดัง ๆ

"เซี่ยวยี่ เซี่ยวยี่..."

งักฮุ้นฮงงุนงงวูบจึงถาม

"ส่งเสียงเรียกที่นี่ เซี่ยวยี่ทางด้านหน้าจะได้ยินอย่างไร ไฉนไม่เดินอีกสองก้าว ไปสั่งที่ด้านหน้า ?"

เอี๊ยบเพียวฮวงยังคงโผล่ศีรษะอยู่นอกประตู แต่ส่งเสียง

"เราทราบคืนนี้อารมณ์ท่านไม่ดี ดังนั้นคิดจะอยู่เป็นเพื่อนท่านให้มาก ผู้ใดให้พวกเราเป็นมิตรสหายกัน ใช่หรือไม่ ?"

งักฮุ้นฮงกล่าวอย่างงุนงง

"เดินออกไป ก็ไม่เห็นเสียเวลามากน้อยเท่าใด ไยต้องส่งเสียงแผดร้องก่อกวนการหลับนอนของผู้อื่น ?"

"ไม่ต้องออกไป เซี่ยวยี่มาแล้ว"

เอี๊ยบเพียวฮวงสั่งสุราอาหารตามที่ต้องการแล้ว จึงย้อนกลับมาในห้อง ซึ่งงักฮุ้นฮงยังคงยืนอยู่ในที่เดิม

เอี๊ยบเพียวฮวงเหลือบมองงักฮุ้นฮงแวบหนึ่ง เดินกลับไปนั่งที่เดิม ด้วยทีท่าปลอดโปร่งแจ่มใส ส่งเสียงเนิบนาบ

"เราสั่งสุราดีเยี่ยมสองไห คืนนี้พวกเราจำต้องพักผ่อนให้เต็มที่"

งักฮุ้นฮงเดินตรงไปที่ประตู เอี๊ยบเพียวฮวงรีบผุดลุกขึ้น ติดตามไปถึงปากประตูบ้าง

งักฮุ้นฮงหันมาบอก

"เราจะออกไปปัสสาวะ"

เอี๊ยบเพียวฮวงรีบกล่าว

"พอดีเราก็คิดจะออกไปเช่นกัน"

งักฮุ้นฮงหดแขนที่จะผลักประตูกลับมา หันมองเอี๊ยบเพียวฮวงพลางถาม

"บังเอิญปานนี้ ?"

เอี๊ยบเพียวฮวงผงกศีรษะ ด้วยความหมายคล้ายขู่เข็ญ

"เรื่องบังเอิญของคืนนี้ น่ากลัวมิเพียงรายเดียวเท่านั้น"

งักฮุ้นฮงโพล่งด้วยโทสะ

"เป็นความหมายใดของท่าน ?"

เอี๊ยบเพียวฮวงกวาดตามองงักฮุ้นฮงพลางถาม

"ท่านเข้าใจ เรามีความหมายอย่างไร ?"

"เราจะทราบอย่างไรว่าท่านหมายความอย่างไร ?"

"ท่านไหนเลยไม่ทราบว่าเราหมายความอย่างไร เรามิใช่บอกกับท่านแล้ว เราคืนนี้ต้องแสดงน้ำใจไมตรีของมิตรสหายให้หมดสิ้น โดยอยู่กับท่านตลอดเวลา"

งักฮุ้นฮงสะบัดหน้าเดินกลับไปนั่งที่เดิมด้วยความเดือดดาล

เอี๊ยบเพียวฮวงก็ติดตามกลับมานั่งในที่เดิมของมันบ้าง

งักฮุ้นฮงถลึงจ้องเอี๊ยบเพียวฮวงด้วยโทสะ แล้วแค่นเสียง

"เอี๊ยบเฮีย เราคืนนี้อารมณ์ขุ่นมัวยิ่ง เป็นมิตรสหาย ท่านควรอย่าตอแยเราให้มากนัก"

เอี๊ยบเพียวฮวงแย้มยิ้มกล่าวอย่างไม่มีเรื่องราวใด

"หากการติดตามของเรา เป็นการตอแยต่อท่าน อย่างนั้นเราต้องตอแยท่านแน่นอนแล้ว ท่านย่อมไม่ถึงกับฉีกหน้ามาเป็นศัตรูสังหารเราไปเสียกระมัง ?"

"ไม่แน่นัก"

รอยยิ้มเอี๊ยบเพียวฮวงคลายไป เน้นเสียงหนัก ๆ

"แล้วท่านไฉนไม่ลงมือ ?"

งักฮุ้นฮงตบโต๊ะดังฉาดใหญ่ มือขวากำไปที่ด้ามดาบสวรรค์บนโต๊ะ เพียงมิได้ชักดาบออกมาเท่านั้น

เอี๊ยบเพียวฮวงแค่นหัวร่อกล่าว

"แม้นับว่าท่านชักดาบออกมา กระทั่งทาบคมดาบที่ก้านคอ ก็อย่าหมายขู่ขวัญเราได้"

งักฮุ้นฮงขุ่นเคืองจนแค่นเสียงหนัก ๆ คลายมือที่ด้ามดาบออกไป

เอี๊ยบเพียวฮวงประสานสายตากับงักฮุ้นฮงแน่วนิ่ง แค่นเสียงเย็นชา

"เฮียตี๋ อย่าได้ก่อกวนลวดลายกับเราเลย พวกเราไปเร็วสักก้าว พวกนางก็ปลอดภัยขึ้นอีกส่วนหนึ่ง"

งักฮุ้นฮงโพล่งด้วยความงุนงง

"พวกนาง ? พวกใด ?"

"เฮียตี๋ แม้พลังฝีมือเราไม่ทัดเทียมท่าน แต่คนที่เคยพบเห็นมีมากกว่าท่าน ไม่มีกระไรที่ต้องแตกตื่นสงสัยดอก"

งักฮุ้นฮงทรงกายขึ้นช้า ๆ กล่าว

"เราคิดจะลอบคุ้มกันส่งพวกนางสักระยะหนึ่ง แต่ทว่า..."

"ไม่หวังให้เราร่วมทางไปด้วย ?"

"ความตั้งใจของเราคือ..."

เอี๊ยบเพียวฮวงหัวร่อสอดคำ

"ถูกงูกัดไปครั้ง กลัวเชือกเปียกน้ำสามปี ใช่หรือไม่ ? เฮียตี๋วางใจเถิด เราเอี๊ยบเพียวฮวงเบื้องสูงไม่มีบิดามารดา เบื้องล่างไม่มีเฮียตี๋เจ๊ม่วย ไม่มีคนเสนอหน้ามาตำหนิท่านหลอกลวงเราไปดอก"

"เรามิใช่หมายความเช่นนี้"

"แล้วท่านยังมีความหมายอื่นใดอีก ?"

งักฮุ้นฮงกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

"บุคคลที่มาชุมนุมในเซ่งโตวคราวนี้ ยังตึงมือกว่าที่เราคาดคิดไว้มากหลายนัก"

"ท่านไม่มีความมั่นใจ ?"

งักฮุ้นฮงผงกศีรษะรับคำ

"ไม่มีความมั่นใจจริง ๆ"

"กลัวพลอยเป็นภัยไปถึงชีวิตของเราด้วย ?"

"เรามีหน้าที่และจุดมุ่งหมายของเราอยู่"

"เราก็มีหน้าที่ และจุดมุ่งหมายของเราเช่นกัน"

"ท่านมีหน้าที่ใด ? จุดมุ่งหมายใด ? เราไฉนไม่เคยได้ยินท่านเอ่ยถึงเลย ?"

“เรากำลังจะบอกกับท่านในตอนนี้ เพื่อมิตรสหายถวายชีวิตได้ จุดมุ่งหมายของเรา คือสละชีวิตเพื่อน้ำมิตรไมตรี !”

งักฮุ้นฮงตะลึงลาน เขม้นมองวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงแน่วนิ่ง มิทราบจะกล่าวอย่างไรอีกแล้ว

เอี๊ยบเพียวฮวงหัวร่อพลางกล่าวอย่างอาจหาญ

“ใบหน้าเราไม่มีบุปผา อย่าได้จ้องมองเช่นนี้เลย”

งักฮุ้นฮงสั่นศีรษะ เน้นเสียงหนัก ๆ

“ท่านไม่สมควรคบคนเช่นเราเป็นสหายเลย”

เอี๊ยบเพียวฮวงผงกศีรษะกล่าว

“เราก็คิดเช่นกัน แต่เสียดาย เราพานมีสหายเช่นท่านเพียงคนเดียว ดังนั้นมีแต่ต้องยอมรับชะตากรรมแล้ว”

ขาดคำผุดลุกขึ้นส่งเสียงหนัก ๆ

“พวกเราสมควรไปได้แล้วกระมัง ?”

ขบวนของประมุขวังดอกท้อบ๊วยเซาะฮวงทั้งหกออกจากนครเซ่งโตวในเวลาประมาณสองยาม มุ่งหน้าบนทางหลวงสายตะวันตกเฉียงเหนือ

เนื่องจากแต่ละคนมีความในใจที่หนักอึ้งตึงเครียด ฝีเท้าจึงไม่รวดเร็วนัก และต่างสงบปากคำจนเงียบงันอีกด้วย

จนกระทั่งเห็นป่าต้นปังทางเบื้องหน้าประมาณสี่ร้อยวา กิมหงส์เนี่ยเนี้ยฮั่งย่งบ๊วยจึงทำลายความเงียบขึ้นก่อน

“ฟังว่า ในป่าต้นปังที่เบื้องหน้า เคยมีช่วงเวลาหนึ่งพวกโจรร้ายมั่วสุมคอยสกัดปล้นนายวาณิชผ่านทาง”

นางกล่าวพลางลอบชายตามองหน้าบ๊วยเล้งซึง ดูว่าสามารถสังเกตความผิดปกติบนใบหน้านางสักเล็กน้อยหรือไม่ ?

เก้าฮิวพั่วพั้วเจี๊ยะเจี้ยเฮี้ยกล่าวขึ้นบ้าง

“หากตาสุนัขของพวกมันบอดไป บังอาจเสนอหน้าในคืนนี้ พวกเราก็พอจะกำจัดภัยให้แก่ดินแดนนี้แล้ว”

ขณะที่นางส่งเสียง คอยชายตาสังเกตสีหน้าบ๊วยเล้งซึ่งเช่นกัน

บ๊วยเล้งซึ่งมีสีหน้าเฉื่อยเฉยเย็นชา คล้ายไม่ได้ยินกระไรทั้งสิ้น

ประมุขวังดอกท้อบ๊วยเซาะฮวงกล่าวบ้าง

"ที่นี่เป็นอาณาจักรใต้อำนาจล้อไฮ้จิว มีโจรผู้ร้ายได้อย่างไร ? นอกจากเป็นการวางแผนของล้อไฮ้จิวเอง"

เก้าฮิวพั่วพั้วเจี๊ยะเจี้ยเฮี้ยโพล่งขึ้น

"ที่จริงล้อไฮ้จิวก็เป็นหัวหน้าโจรอยู่แล้ว"

สีหน้าบ๊วยเซาะฮวงเครียดลง แค่นเสียงหนัก ๆ

"เจี๊ยะพั่วพั้ว ไม่มีพยานหลักฐาน มิอาจโพล่งโดยพล่อย ๆ"

เก้าฮิวพั่วพั้วกล่าวอย่างมีเหตุผลสมจริงสมจัง

"เก็งจู้ เรามิได้โพล่งโดยพล่อย ๆ จากเรื่องที่ล้อไฮ้จิวทำร้ายสหายร่วมสำนัก เพียงพอจะยืนยัน มันมีจิตใจไม่ผิดกับโจรผู้ร้าย"

"เรื่องภายในพรรคของคนอื่น ท่านทราบได้อย่างไรกัน ?"

"เป็นงักฮุ้นฮง..."

บ๊วยเซาะฮวงรีบตวาดห้ามทันที

"ไม่ต้องกล่าวแล้ว !"

ความเงียบวังเวงที่เพิ่งถูกทำลาย ต้องคืนกลับมาอีกครา

เดือนดวงเสี้ยวให้แสงสว่างไม่เพียงพออยู่แล้ว เมื่อเข้ามาในป่าต้นปังมืดสลัวลงกว่าเดิม ใบไม้ที่เสียดส่ายในกระแสลมยิ่งเน้นให้บรรยากาศวังเวงจนเย็นเยียบจับใจ

เก้าฮิวพั่วพั้วเนื่องเพราะเมื่อครู่โพล่งโดยไม่ยั้งคิด ก่อกวนบรรยากาศให้เคร่งเครียดไปอีกครา จึงมีโทสะจนสะอึกนำไปทางหน้าสุด

ดังนั้น นางจึงเป็นคนแรกที่พบเห็น เบื้องหน้าไกลกว่ายี่สิบวา มีสองคนนั่งอยู่บนถนนใหญ่

เก้าฮิวพั่วพั้วลังเลเพียงชั่ววูบ จึงเร่งฝีเท้าก้าวปราด ๆ เข้าไป

พอเก้าฮิวพั่วพั้วเร่งฝีเท้า คนอื่น ๆ ย่อมเห็นสภาพทางเบื้องหน้า จึงพลอยเร่งฝีเท้าติดตามเข้าไปบ้าง

เก้าฮิวพั่วพั้วหยุดห่างจากสองคนที่นั่งขวางกลางทางประมาณหกเชียะ

เน้นเสียงหนัก ๆ ตวาด

"นี่ ! ท่านทั้งสองทำอะไรกัน ?"

ตอนนั้น พวกประมุขวังดอกท้อบ๊วยเซาะฮวงได้พากันมาถึง สีหน้าบ๊วยเล้งซึงเปลี่ยนแปรเล็กน้อย โพล่งเบา ๆ

"สองมารฟ้าทักษิณ !"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยพอได้ยิน หัวใจวาบหวิวลงทันที กวาดตามองรอบข้างโดยไม่รู้ตัวแวบหนึ่ง เห็นมีแต่ต้นปังขึ้นหนาทึบ ไม่เห็นอื่นใดทั้งสิ้น

แซซ้งกับทีเฮาะพากันผุดลุกขึ้นช้า ๆ ทีเฮาะกวาดตามองเก้าฮิวพั่วพั้ว-เจี๊ยะเจี้ยเฮี้ยแวบหนึ่ง โบกมือกล่าวอย่างโอหังลำพอง

"ท่านเป็นเพียงผู้เบิกทาง ถอยออกไปยืนห่าง ๆ เรียกท้อฮวยเก็งจู๊ออกมาตอบโต้กัน"

สีหน้าเก้าฮิวพั่วพั้วเครียดลง ตวาดสวนคำ

"อาศัยท่านก็คู่ควร ?"

ขาดคำสะบัดมือ หมายจะจู่โจมไปก่อน

"เจี๊ยะพั่วพั้ว หยุดไว้ !"

ประมุขวังดอกท้อตวาดห้ามเก้าฮิวพั่วพั้วแล้วสืบเท้าไปก้าวใหญ่กล่าว

"สองท่านสกัดทางในยามวิกาล มิทราบมีคำสั่งสอนใด ?"

แซซ้งกวาดตาพิจารณาประมุขวังดอกท้อบ๊วยเซาะฮวงชั่วครู่ จึงผงกศีรษะชมเชย

"นับว่ามีธิดาเช่นนั้น ย่อมมีมารดาเช่นนี้จริง ๆ"

ทีเฮาะหัวร่อกล่าวบ้าง

"เล่าฮูฮุ้นทีเฮาะ ท่านนี้คือโก้วแซซ้ง"

โก้วแซซ้งรีบคารวะส่งเสียง

"บ๊วยเก็งจู๊"

บ๊วยเซาะฮวงขมวดคิ้วส่งเสียงราบเรียบ

"สองหัวหน้าแห่งฟ้าทักษิณ ?"

ทีเฮาะยังคงแย้มยิ้มอย่างน่านับถือ พลางกล่าว

"พวกเราพอฟังว่าเก็งจู๊คืนนี้จะออกจากเซ่งโตวกลับวัง จึงพากันรีบเร่ง

เดินทางมาน้อมต้อนรับในที่นี้”

บ๊วยเซาะฮวงส่งเสียงราบเรียบเย็นชา

“เชิญชี้แนะ”

ทีเฮาะหัวร่อกล่าว

“พวกเราต่างเป็นชาวยุทธ์ วาจาไม่ต้องวกวนอ้อมค้อม เล่าฮูขอบอกตรง ๆ เลย”

“ประเสริฐมาก”

“เล่าฮูคิดจะเป็นสื่อให้แก่ธิดาน้อยของเก็งจู๊”

สีหน้าบ๊วยเซาะฮวงเครียดลงทันที แค่นเสียงถาม

“ฝ่ายตรงข้ามเป็นกงจื้อของตระกูลใด ?”

“โก้วเฮียท่านนี้เอง”

สีหน้าบ๊วยเซาะฮวงยิ่งเย็นชากว่าเดิม เขม้นมองฮุ้นทีเฮาะถาม

“ขอถามท่านรอง ฝ่ายที่ท่านเอ่ยถึงอายุเท่าใด ?”

“เจ็ดสิบสี่”

บ๊วยเซาะฮวงแค่นหัวร่อกล่าว

“โจ๊วแป๋ (ปู่หรือตา) ของธิดาน้อย ปีนี้อายุเพิ่งหกสิบห้า”

“บุพเพสันนิวาสมิได้เกี่ยวข้องกับอายุ”

“ท่านทราบได้อย่างไร ธิดาน้อยมีบุพเพสันนิวาสกับผู้แซ่โก้ว ?”

“ฮา ฮา...เราสองบอกว่า มีบุพเพสันนิวาสก็ต้องมี !”

บ๊วยเซาะฮวงถอยหลังไปก้าวใหญ่ แค่นหัวร่อถาม

“ท่านอาศัยกระไร ? จึงระบุแน่นอนเช่นนี้ ?”

“ฮา ฮา อาศัยกระไร ? อาศัยฝ่ามือทั้งสองพอหรือไม่ ?”

“พอไม่พอ ท่านไยไม่ทดลองดู ?”

ทีเฮาะกวาดตามองร่างอ้อนแอ้นของบ๊วยเซาะฮวงแล้วกล่าวด้วยความคลางแคลง

“ทดลองดู ? ท่านทนได้หรือไร ?”

สีหน้าบ๊วยเซาะฮวงยิ่งเคร่งเครียดเย็นชากว่าเดิม เค้นเสียงจากไรฟัน

“หากเราเก็งจู๊รับไม่ได้ สองท่านมิใช่สมใจดั่งปรารถนาแล้ว ?”

ทีเฮาะหัวร่อถาม

"ความหมายของเก็งจู๊เป็นว่า ไม่มีทางปรึกษากันได้ ?"

"ใช่ !"

ทีเฮาะพลันสืบเท้ามาก้าวใหญ่ ส่งเสียงดัง ๆ

"ก็ได้ อย่างนั้นเชิญลงมือมา"

บ๊วยเซาะฮวงสูดลมหายใจลึก ๆ สืบเท้าไปก้าวใหญ่ แค่นเสียงเย็นชา

"ท่านจงเตรียมพร้อมไว้"

โก้วแซซ้งส่งเสียงเป็นครั้งแรก

"ฮุ้นเฮีย ยั้งมือไว้บ้าง อย่าทำอันตรายต่อเก็งจู๊"

ทีเฮาะหันมองแวบหนึ่งกล่าว

"เป็นสื่อให้ท่าน นับว่ามิใช่ง่ายดายเลย ภายหน้าท่านควรยับยั้งไว้บ้าง หน้าที่เช่นนี้ เราไม่คิดจะรับอีกแล้ว"

แซซ้งกล่าวอย่างหนักแน่น

"หากมีโฉมสะคราญนางนี้เป็นคู่ นับว่าเรามิได้เสียชาติเกิดแล้ว ต้องไม่มีการปันใจแก่ผู้ใดอีกเป็นเด็ดขาด"

ทีเฮาะถามด้วยความสงสัย

"เป็นความจริง ?"

"ไม่เท็จแน่นอนเด็ดขาด"

"ประเสริฐ อย่างนั้นเราจะสานปณิธานนี้ให้แก่ท่านจนสำเร็จ"

ขาดคำหันมาที่ประมุขวังดอกท้อบ๊วยเซาะฮวง ส่งเสียงดัง ๆ

"เก็งจู๊ เชิญ !"

สองมารฟ้าทักษิณ นับเป็นบุคคลชั่วร้ายอำมหิตของยุทธจักร แต่วิทยายุทธ์ของพวกมัน บันดาลให้ผู้คนไม่กล้าก้าวร้าวล่วงเกินเช่นกัน

กับสองมารร้ายนี้ ท้อฮวยเก็งจู๊บ๊วยเซาะฮวงเคยได้ยินกิตติศัพท์มานานปีแล้ว ดังนั้นนางจึงมิได้ยืนกรานให้ทีเฮาะลงมือก่อน

บ๊วยเซาะฮวงยกมือทั้งสองขึ้นช้า ๆ จนถึงหว่างเอว ดวงตามีประกายขึ้นวูบ ตวาดเสียงสดใส

"รับฝ่ามือ !"

สองฝ่ามือนี้ของบ๊วยเซาะฮวง จู่โจมไปด้วยการตระเตรียมพรักพร้อม และยังกระหน่ำสุดสิ้นกำลังฝีมืออีกด้วย

สองฝ่ามือพอผลักไป พลังผนึกดั่งเสาเหล็กแข็งแกร่งสองท่อน พุ่งกระแทกไปเบื้องหน้าโดยไม่แตกกระจาย

กับตื้นลึกหนาบางในวิทยายุทธ์ของท้อฮวยเก็งจู๊บ๊วยเซาะฮวงนั้น สองมารฟ้าทักษิณก็เคยได้ยินกิตติศัพท์มา แม้ผ่านกาลเวลาสิบกว่าปี เนื่องจากวังดอกท้อคล้ายถอนตัวออกไปจากยุทธจักรแล้ว ดังนั้นแซซ้งจึงสันนิษฐานบ๊วยเซาะฮวงอาจสำนึกตัว วิทยายุทธ์และขุมกำลังยังไม่เข้มแข็งเพียงพอ จึงไม่กล้าเสนอหน้าในยุทธจักรโดยเปิดเผย

ดังนั้น มันจึงสั่งให้ทีเฮาะออมพลังฝีมือไว้ เพื่อไม่ต้องเป็นอันตรายต่อบ๊วยเซาะฮวง

ทีเฮาะที่ต่อสู้กับศัตรูด้วยฝ่ามือ มิเคยใช้อาวุธมาเลย เมื่อท้อฮวยเก็งจู๊บ๊วยเซาะฮวงกระหน่ำสองฝ่ามือออกจู่โจม มันรู้ตัวได้ทันที พลังฝีมือของนางโดดเด่นเหนือธรรมดา

แต่ทีเฮาะยังทะนงตัว พลังการฝึกปรือหลายสิบปีของมัน อย่างไรต้องไม่ด้อยกว่าบ๊วยเซาะฮวงแน่นอน ดังนั้นเกร็งกำลังภายในหกส่วน กระแทกพลังฝ่ามือออกต่อต้านโดยหักโหมตรง ๆ

พอพลังฝ่ามือของทั้งสองปะทะ เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว ทีเฮาะยิ่งรู้สึกตระหนกกว่าเดิม เพราะพลังฝ่ามือของบ๊วยเซาะฮวงผนึกเป็นลำ แข็งแกร่งดั่งเสาเหล็ก หากมิใช่มันสำนึกได้ก่อน เห็นทีต้องเสียหลักเซถลาจนเป็นที่อับอายต่อแซซ้งกับพวกท้อฮวยเก็งเป็นแน่

ทีเฮาะต้องกระอักกระอ่วนใจแล้ว เพราะหากไม่ทุ่มเทสุดสิ้นกำลังฝีมือคงยากจะพิชิตเอาชัยนางได้

แต่เมื่อเช่นนั้น หากพลาดพลั้ง ไม่ยากที่จะทำอันตรายต่อนางจนบาดเจ็บบอบช้ำได้ แล้วมันจะว่ากล่าวแก้ตัวกับแซซ้งอย่างไร ?

ทีเฮาะเป็นจิ้งจอกเฒ่าเจ้าเล่ห์ ย่อมมีความคิดกลอกกลิ้งมาได้ในเวลาฉับพลัน โดยมั่นใจว่า อิสตรีเก่งกล้าสามารถปานใด ทางด้านกำลังกาย ย่อมต้องด้อยกว่าบุรุษตามธรรมชาติอยู่แล้ว

มันจึงตกลงใจ ต่อสู้กับบ๊วยเซาะฮวงในสภาพคู่คี่ก้ำกึ่ง มิให้นางมีเวลาผ่อนกำลังพักผ่อนแม้สักอึดใจ เมื่อนางอ่อนล้าสิ้นแรง มันย่อมสยบนางโดยการจับเป็นได้

หากเป็นไปดั่งที่มันคาด ต้องได้รับการยกย่องสรรเสริญจากแซซ้งอย่างมาก และไม่ยากที่จะได้สมบัติมหาศาลของวังดอกท้อ ตามสันดานละโมบของมันอีกด้วย

ดังนั้นเอง ทีเฮาะจึงระดมการตีโต้ที่หนักหน่วงถี่เร็วกว่าเดิมด้วยกำลังภายในถึงแปดส่วนแล้ว จากพลังการฝึกปรือหลายสิบปีของมัน กำลังภายในที่กล้าแข็งแหลมคมดั่งกรรไกรใหญ่ คุกคามจนบ๊วยเซาะฮวงต้องโหมกำลังสุดสิ้นจึงตั้งรับไว้ได้ไม่เพลี่ยงพล้ำ

ท้อฮวยเก็งจู๊บ๊วยเซาะฮวงแม้เป็นสตรี แต่นางฝึกกำลังภายในตามแนวทางแกร่งกร้าวเช่นนิสัยของนาง ที่ยอมหักไม่ยอมงอเด็ดขาด

บ๊วยเซาะฮวงใช้รุกต้านรุกกับทีเฮาะเป็นเวลาพักใหญ่ ยังไม่มีทีท่าจะได้เปรียบเลยสักน้อยนิด โทสะของนางจึงพลุ่งพล่านรุนแรง ปานกองไฟถูกน้ำมันสาดใส่แล้ว

นางตกลงใจ ไม่ออมไม้ตายของวังดอกท้อ ที่นางคร่ำเคร่งฝึกปรือมาในสิบกว่าปีนี้ นั่นคือสามกระบวนท่าพลิกเวหา (ฮกทีซาเส็ก) กระหน่ำจู่โจมติดตามกันไปในบัดดล

'พลิกหัตถ์ปลิดนภา' 'ใจฟ้ายากจะหยั่ง' 'ผาทลายฟ้าสะท้าน' ของสามกระบวนท่าพลิกเวหา พอถูกกระหน่ำจู่โจมไป มีอานุภาพคล้ายฟ้าถล่มดินทลายจริง ๆ เสียงพลังฝ่าอากาศดังสะเทือนเลื่อนลั่น ประหนึ่งมรสุมคลุ้มคลั่งกระหน่ำหน้าผา

ทีเฮาะตระหนกยิ่งนัก ไม่นึกว่านางที่เป็นอิสตรี จะมีพลังฝ่ามือกราดเกรี้ยวดุดันถึงปานนี้

ความจำเป็นบังคับ ต้องเกร็งกำลังภายในถึงสิบส่วน กระแทกต่อต้านโดยหักโหมตรง ๆ เพราะมันไม่มีทางเลือก และไม่กล้ากระโดดหลบหลีกให้อับอายผู้คนด้วย

พลังทั้งสองฝ่ายพอปะทะ เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหวคล้ายภูผาถล่ม

ทลาย ทั้งสองฝ่ายถลาไปคนละสามก้าวใหญ่จึงตั้งหลักได้

ปลายพลังที่กระจัดกระจาย กระชากชายเสื้อผู้คนในรัศมีหกวาพลิ้วไสวจนมีเสียงแหลมเล็ก และก็สร้างความตระหนกต่อทั้งสองฝ่ายอย่างรุนแรง

ทางฝ่ายท้อฮวยเก็งจู๊กับพวก คาดคิดมิถึง ทีเฮาะจะมีพลังฝีมือสูงส่งปานนี้ กระทั่งไม้ตายของวังดอกท้อ ยังไม่สามารถพิชิตมันได้

ทีเฮาะเองก็ใจสั่นสะท้าน หลายสิบปีแล้วที่มันไม่เคยเผชิญคู่มือ สามารถกระแทกมันเซถลาถึงสามก้าวใหญ่ แสดงว่าด้านกำลังภายในของเซาะฮวยเก็ง-จู๊บ๊วยเซาะฮวงมิได้ด้อยกว่ามันเลย

ทีเฮาะตกลงใจแน่วแน่ พัวพันการต่อสู้ให้เนิ่นนานจนนางอ่อนแรงพ่ายแพ้แก่มัน ตามธรรมชาติของบุรุษสตรีไปเอง

แซซ้งยิ่งตระหนกจนขวัญสะท้าน ตอนแรกคาดว่าท้อฮวยเก็งจู๊บ๊วย-เซาะฮวง คงถูกกระแทกจนบาดเจ็บสาหัส หรือถึงกับเสียชีวิตก็ได้ เพราะมันยังไม่เคยเห็น มีผู้ใดบังอาจปะทะพลังฝ่ามือกับทีเฮาะตรง ๆ เช่นนี้ มาเป็นเวลาหลายสิบปีแล้ว

เมื่อเช่นนั้น ความหวังของมันไยมิพังทลายหมดสิ้น ? บ๊วยเล้งซึงไหนเลยจะยอมตัวเป็นภรรยาของมัน ซึ่งเป็นพวกพ้องกับศัตรูซึ่งสังหารมารดานาง

จนเมื่อเห็นท้อฮวยเก็งจู๊บ๊วยเซาะฮวงเพียงถลาสามก้าวก็สะอึกเข้าจู่โจมทีเฮาะอีก แสดงว่านางมิได้บาดเจ็บบอบช้ำเลย มันจึงคลายใจได้โดยสิ้นเชิง

เมื่อเห็นสภาพการณ์ตีโต้รุกรับของทีเฮาะกับบ๊วยเซาะฮวงแล้ว แซซ้งมั่นใจทีเฮาะต้องอาศัยประสบการณ์คร่ำโลกโชกโชน เล่ห์อุบายกลอกกลิ้งแพรวพราย เป็นฝ่ายพิชิตเอาชัยได้แน่ แต่ยังต้องเสียเวลาอีกนานนักจึงได้ชัย

ดังนั้นเอง ความคิดชั่วร้ายของมันจึงเกิดขึ้น หากจับตัวบ๊วยเล้งซึงไว้ย่อมบันดาลให้บ๊วยเซาะฮวงเสียสมาธิพ่ายแพ้แก่ทีเฮาะโดยง่ายดายและรวดเร็วขึ้นแน่นอน

แซซ้งจึงหันมองบ๊วยเล้งซึง แย้มยิ้มกล่าวขึ้น

“โฉมงามน้อย ๆ มิต้องหวั่นวิตก ทีเฮาะเฮียไม่ทำอันตรายต่อมารดาเจ้าแน่นอน เพราะเราสองใกล้จะเป็นญาติสนิทกันแล้ว”

บ๊วยเล้งซึงเขม้นมองการต่อสู้ของมารดากับทีเฮาะแน่วนิ่ง มิได้สนใจฟัง

วาจาชวนชิงชังของแซซ้งเลย

กลับเป็นเก้าฮิวพั่วพั้วที่แกร่งกร้าวเจ้าอารมณ์ อดมิได้ต้องแผดด่าไปสุดเสียง

"ถุย ! โจรราคะเฒ่า ไม่เจียมสังขารของตัวเองเสียเลย หรือมิเคยได้ยินคำ 'คางคกหมายกินเนื้อห่านฟ้า ?' "

แซซ้งแสยะยิ้มสวนคำ

"นางเฒ่า เจ้าเป็นเพียงข้าทาสรับใช้ เราไหนเลยยอมถ่อมตัวว่ากล่าวกับเจ้า นี่เป็นเรื่องของเจ้านาย เจ้าไสหัวไปห่าง ๆ จะปลอดภัยกว่า"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยตวาดสอดคำทันที

"เพ้ย ! มารเฒ่าเจ้าเล่ห์ หรือลืมคมดาบสวรรค์ของงักฮุ้นฮงแล้ว จึงกล้าก้าวร้าวล่วงเกินต่อพวกเรา..."

แซซ้งแค่นเสียงสอดคำบ้าง

"ตอนนี้เจ้าเด็กชั่วร้ายงักฮุ้นฮง ยังคงงมงายอยู่ในเมืองเซ่งโตว หรือไม่ก็ถูกสาวกของล้อไฮ้จิวเสือกไสลงนรกไปแล้ว ไหนเลยจะเสนอหน้ามาได้อีก"

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยโพล่งขึ้น

"พวกท่านคบคิดกับล้อไฮ้จิว ใช้เล่ห์ร้ายประทุษพวกเรากับงักฮุ้นฮง ?"

"ฮา ฮา...การทหารไม่หน่ายในเล่ห์อุบาย ตอนนี้เราจะจับตัวโฉมงามน้อย ๆ นี้ไว้ก่อน ดูว่ามีผู้ใดกล้ามาขัดขวางเรา"

ขาดคำสะอึกคว้าบเข้าไป ตะปบไหล่ของบ๊วยเล้งซึ่งด้วยความรวดเร็วปานสายฟ้า

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยกับเก้าฮิวพั่วพั้วต่างตวาดก้อง สะบัดสองฝ่ามือกระหน่ำจู่โจมแซซ้งทันที

บ๊วยเล้งซึ่งสะดุ้งรู้ตัว นางที่น้อยใจในมารดาเหยียดหยามประณามด่าว่างักฮุ้นฮงอย่างเกรี้ยวกราด และช้ำใจงักฮุ้นฮงมิได้อธิบายแก้ตัวเพื่อนางแม้สักคำเดียวด้วย

ความน้อยใจและช้ำใจ กลายเป็นความแค้นที่พานระบายใส่แซซ้งจนหมดสิ้น นางชักกระบี่สั้นยาวสองเชียะเศษ ประกายแวววาวราวน้ำค้างออกมาทะยานเข้าร่วมกับกิมหงส์เนี่ยเนี้ย เก้าฮิวพั่วพั้วกลุ้มรุมแซซ้งอย่างดุร้ายหมายชีวิต

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยกับเก้าฮิวพั่วพั้ว แม้จะมีชื่อเสียงกระเดื่องเกรียงไกรมาหลายสิบปี ปกติมิเคยร่วมมือต่อสู้กับผู้ใดมาก่อนเลย แต่สำหรับกับแซซ้งสองนางเฒ่าทราบ พลังฝีมือที่เลอเลิศ สันดานที่มักมากในกามคุณของมัน ทั้งยังกริ่งเกรงมันจะปลีกตัวไปช่วยทีเฮาะกลุ้มรุมเก็งจู๊พวกนางอีกด้วย

ดังนั้นเอง สองนางเฒ่าจึงร่วมมือกับบ๊วยเล้งซึ่งกระหน่ำจู่โจมแซซ้งโดยไม่มีความละอายใจเลย

แต่ทว่า มารร้ายแห่งดินแดนทักษิณมีชื่อครอบคลุมแผ่นดินภาคนั้นมาหลายสิบปี ย่อมมิได้มาเพราะโชคช่วยแน่นอน

พลังฝีมือของแซซ้งยังเหนือกว่ากิมหงส์เนี่ยเนี้ยกับเก้าฮิวพั่วพั้วมากนัก แม้บ๊วยเล้งซึ่งจะฝึกเพิ่มเติมจากเงี้ยมคีเทียน จนมีฝีมือรุดหน้ากว่าเดิมมากหลาย แต่เมื่อประลองกันแล้ว ทั้งสามนางยังคงไม่เหนือไปกว่าแซซ้งเลย

แซซ้งที่มีความมุ่งหมายชั่วร้าย ต้องการได้บ๊วยเล้งซึ่งบำบัดดำฤษณาของมัน จึงออมมือไม่กล้าตีโต้รุนแรง เพียงประคองการต่อสู้ให้อยู่ในสภาพคู่คี่ก้ำกึ่งกัน เพื่อรอผลของการต่อสู้ระหว่างทีเฮาะกับท้อฮวยเก็งจู๊บ๊วยเซาะฮวงก่อน

ท้อฮวยเก็งจู๊บ๊วยเซาะฮวงยิ่งโหมจู่โจมรุนแรงเท่าใด พลังต่อต้านยิ่งหนักหน่วงรุนแรงเพิ่มขึ้นเท่านั้น นางจึงได้สำนึก ด้านพละกำลัง นางไม่มีทางทัดเทียมกับทีเฮาะ เพราะนางใช้สามกระบวนท่าพลิกเวหาถึงสามครั้งแล้ว ยังไม่สามารถพลิกสภาพการต่อสู้ให้นางได้เปรียบต่อทีเฮาะเลย

ดังนั้น นางกระชากกระบี่อ่อนที่เคียนเอวออกมา ใช้กำลังภายในดีดกระบี่เหยียดตรง ทะลวงแทงไปปานสายฟ้า

ทีเฮาะที่เริ่มรู้สึก กำลังภายในของท้อฮวยเก็งจู๊บ๊วยเซาะฮวงโทรมลงบ้างแล้ว ขณะกระหยิ่มยินดีที่การต่อสู้ใกล้จะสิ้นสุดลงด้วยชัยชนะเป็นของมันแน่นอนแล้ว

ไหนเลยคาดคิด พริบตานั้นเอง ท้อฮวยเก็งจู๊บ๊วยเซาะฮวงถึงกับมีกระบี่ประกายวูบวาบแวววาว แทงเข้าใส่ราวสายฟ้าแลบ

ทีเฮาะฟาดฝ่ามือสุดแรง กระแทกกระบี่เบนห่างไปแล้ว รีบสะบัดสอง

ฝ่ามือกระหน่ำพลังเป็นเส้นสายคล้ายกรรไกรคมกริบ ต่อต้านกระบี่ที่แฉลบแปลบปลาบปานสายฟ้าของบ๊วยเซาะฮวงอย่างเข้มแข็ง

ท้อฮวยเก็งจู๊ใช้ขวากระบี่ซ้ายฝ่ามือ โหมจู่โจมทีเฮาะด้วยความคลั่งแค้นจนมีอานุภาพปานฟ้าถล่มดินทลาย แต่ทีเฮาะที่ชั่วร้ายยังคงต้านไว้ได้ไม่เพลี่ยงพล้ำ และทีท่าออมกำลังโดยไม่ยอมตีโต้กลับไปบ้างเลย

ท้อฮวยเก็งจู๊บ๊วยเซาะฮวงโถมจู่โจมเป็นเวลาเนิ่นนานหลายร้อยกระบวนท่าผ่านพ้น จนกำลังเริ่มอ่อนล้า ยังคงไม่สามารถพิชิตชัย นางมีความรู้สึกหวั่นกังวลบ้างแล้ว

ยิ่งเมื่อบางครั้งชายตามอง เห็นสภาพการต่อสู้ระหว่างกิมหงส์เนี่ยเนี้ยเก้าฮิวพั่วพั้วกับธิดาน้อยสุดรักที่รุมจู่โจมต่อแซซ้ง แต่แซซ้งกลับต้านรับไว้ได้โดยไม่มีทีท่าหนักหน่วงกินแรงเลย นางยิ่งหวั่นวิตกกว่าเดิม

มิหนำซ้ำ แซซ้งมือต้านรับการจู่โจมไปปากก็กล่าวแต่เรื่องบัดสีน่าละอายไป สร้างความเคียดแค้นต่อพวกนางทั้งสามแทบคลุ้มคลั่ง เสียขบวนจนวุ่นวายไปแล้ว

ท้อฮวยเก็งจู๊บ๊วยเซาะฮวงสำนึก ครานี้เห็นทียากจะรอดโดยปลอดภัยจึงระดมกำลังที่หลงเหลือจู่โจมไปไม่คิดชีวิตอีกแล้ว

ทีเฮาะที่เป็นมารเฒ่าเจ้าเล่ห์เห็นยุทธวิธีของแซซ้งได้ผล ก่อกวนคู่ต่อสู้ทั้งสามนางคลั่งแค้นวุ่นวายจนปั่นป่วนไป มันย่อมได้คิดจำลองมาใช้ดูบ้าง จึงส่งเสียง

"เก็งจู๊ มิเห็นจำเป็นต้องเสี่ยงชีวิตอย่างเกรี้ยวกราดเช่นนี้เลย ท่านได้แซซ้งเฮียเป็นเขยขวัญ นับว่าเป็นวาสนาของวังท้อฮวยเก็ง นับแต่นี้ยังมีผู้ใดในยุทธจักรกล้าแตะต้องตอแยท้อฮวยเก็งอีก ?"

จบคำ แผดหัวร่อด้วยความกระหยิ่มลำพอง แต่ยิ่งกระตุ้นโทสะท้อฮวย-เก็งจู๊บ๊วยเซาะฮวงให้คลั่งแค้นแทบกระอักโลหิตออกมา

นางทราบทีเฮาะจงใจกระตุ้นโทสะ แต่นางไม่มีปัญญาข่มกลั้นได้ มีแต่ขบกรามแนบแน่น โหมกระหน่ำจู่โจมต่อไปดั่งเดิม

เมื่อสองมารฟ้าทักษิณเห็นวิธีนี้ได้ผล ต่างกระหยิ่มลำพองนัก พานส่งเสียงเยินยอกันเอง แบ่งปันกันเองอย่างครึกครื้น

แซซ้งจะได้สตรีงามทั้งมวลของวังท้อฮวยเก็ง สมความมักมากในกามคุณของมัน

ทีเฮาะได้สมบัติมหาศาลของวังท้อฮวยเก็ง สมกับสันดานโลภโมโทสันของมัน

เมื่อกล่าวถึงเรื่องที่สมใจอยาก ต่างแผดหัวร่อด้วยความกระหยิ่มยินดีฮึกเหิมลำพอง

งักฮุ้นฮงกับวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวง เร่งฝีเท้าอยู่บนทางหลวงใหญ่อย่างรวดเร็วปานเหินบิน

ตอนแรก งักฮุ้นฮงยังคงรักษาท่าที สาวเท้าโดยไม่เร็วไม่ช้า แต่วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงไม่เห็นด้วย ทะยานฝีเท้ากระตุ้นก่อนจนงักฮุ้นฮงหลงเร่งฝีเท้าตามบ้าง

ดังนั้น การเดินทางของทั้งสองในตอนนี้ จึงมีความเร็วไม่ผิดกับอัสดรฝีเท้าจัดเลย

จนเมื่อห่างจากป่าต้นปังอีกสี่ห้าร้อยวา งักฮุ้นฮงได้ยินทั้งเสียงพลังฝ่ามือที่แกร่งกร้าวรุนแรง เสียงอาวุธฉีกอากาศดังแหลมเล็กเสียดประสาทสะท้านใจ

แต่ที่น่าคลั่งแค้น คือเสียงแผดหัวร่อของสองมารฟ้าทักษิณที่งักฮุ้นฮงจำได้แม่นยำ

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงย่อมได้ยินเช่นกัน มันจึงโพล่งดัง ๆ

“เฮียตี๋ ไม่ผิดจากที่เราคาดคิด ล้อไฮ้จิวส่งข่าวให้สองมารฟ้าทักษิณมาดักรอพวกท้อฮวยเก็งจู๊จริง ๆ”

งักฮุ้นฮงมิได้ส่งเสียง เพียงสะกิดปลายเท้าวูบ ร่างพุ่งวาบออกไปดั่งเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง มุ่งสู่ป่าต้นปังที่เบื้องหน้าสุดฝีเท้า

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงย่อมไม่ลังเลรีรอ พุ่งตัวติดตามไปในบัดดล เพียงแต่ไม่เร็วทัดเทียมงักฮุ้นฮงเท่านั้น

แสดงให้เห็น ทั้งสองต่างกังวลความปลอดภัยของพวกท้อฮวยเก็งเพียงใด

งักฮุ้นฮงพลิ้วตัวเข้าไปในป่าต้นปัง ซ่อนตัวหลังไม้ใหญ่ จับตามองการต่อสู้ของสองกลุ่มทางเบื้องหน้าแน่วนิ่ง

เห็นชัดเจนว่า หากแซซังมิได้กริ่งเกรงกระบี่คมกริบประกายแวววาวของบ๊วยเล้งซึง มันต้องชิงกระบี่และจับตัวนางไปได้แน่นอนแล้ว กิมหงส์เนี่ยเนี้ยและเก้าฮิวพั่วพั้วไม่มีทางต่อต้านขัดขวางมันได้เลย

ทางด้านท้อฮวยเก็งจู๊บ๊วยเซาะฮวง คล้ายเป็นเกาทัณฑ์ที่พุ่งไปจนสุดกำลังรอแต่ร่วงหล่นลงสู่พื้นเท่านั้น หากทีเฮาะโหมกำลังกระหน่ำตีโต้ นางต้องเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำแน่นอน

แต่ที่ทีเฮาะมิได้กระทำเช่นนั้น งักฮุ้นฮงเข้าใจทีเฮาะคงกลัวท้อฮวยเก็งจู๊พ่ายแพ้ อาจฆ่าตัวตายโดยไม่ยอมให้มันจับเป็นก็ได้ ดังนั้นจึงพัวพันการต่อสู้ในสภาพเช่นนี้อยู่ได้

จนเมื่อวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงติดตามมาในป่า งักฮุ้นฮงที่กังวลท้อฮวยเก็งจู๊บ๊วยเซาะฮวงยังกินแหนงแคลงใจต่อมัน ไม่ยอมรับการช่วยเหลือจากมัน จึงชี้ให้เอี๊ยบเพียวฮวงดูแล้วส่งเสียงแผ่วเบา

"ท่านไปช่วยเก็งจู๊ เพราะนางไม่แน่จะยอมให้เราสอดมือเกี่ยวข้อง เราจะไปสังหารแซซังเอง"

พอวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงผงกศีรษะ งักฮุ้นฮงพลันส่งเสียงกู่ก้องกังวานปานมังกรคำราม พุ่งควับออกจากหลังต้นไม้ใหญ่ ทะยานใส่แซซังพร้อมกับพลังฝ่ามือที่หนักหน่วงปานพะเนินเหล็กร่วงลงมาจากฟากฟ้า

บ๊วยเล้งซึง กิมหงส์เนี่ยเนี้ยกับเก้าฮิวพั่วพั้วที่กระหน่ำจู่โจมด้วยความเดือดดาลคลั่งแค้น เป็นเวลาเนิ่นนานหลายร้อยกระบวนท่า พละกำลังจึงโทรมลงจนรู้สึกอ่อนล้า ใกล้สิ้นเรี่ยวแรงแล้ว

แต่พวกนางตัดใจเด็ดเดี่ยว ยอมตายก็ไม่ยอมถูกสองมารจับให้มีมลทินไปชั่วชีวิต

ดังนั้น ทั้งสามจึงกัดฟันต่อต้านการจู่โจมที่คล้ายหยอกล้อของแซซัง โดยไม่ยอมทิ้งอาวุธดั่งที่มันพร่ำบอก

แซซังที่หมายแสดงพลังฝีมือสูงเยี่ยมให้บ๊วยเล้งซึงนิยมเลื่อมใส ทั้งไม่ยอมรุนแรงต่อพวกนางให้เป็นที่เคียดขึ้งกินใจ การต่อสู้จึงเป็นไปอย่างไม่น่าดูเลย

ทีเฮาะกับท้อฮวยเก็งจู๊ก็เช่นกัน ฝ่ายหนึ่งไม่มีปัญญาทำอันตรายคู่ต่อสู้ให้สมใจได้ แต่อีกฝ่ายหนึ่ง ไม่ต้องการใช้ความรุนแรงพิชิตเอาชัย เพียงหวังให้นางสิ้นแรงล้มลงไปเองเท่านั้น

เสียงกึกก้องกังวานพอกระทบโสต บ๊วยเล้งซึงที่จำได้ฝังใจ รีบร้องสุดเสียง

"ฮุ้นฮง เราอยู่ที่นี่ !"

เสียงร้องของนางไม่ทันขาดหาย งักฮุ้นฮงได้ทะยานลงมาจากอากาศพร้อมทั้งกระแทกพลังหนักหน่วงมหาศาลลงใส่ศีรษะแซซ้งอย่างดุดัน

แซซ้งกับทีเฮาะพอได้ยินเสียงกู่ที่กึกก้องสะท้านใจ ทราบว่าผู้มาต้องมีกำลังภายในแกร่งกร้าวลึกล้ำ มิได้ด้อยกว่าพวกมันแน่นอน

ดังนั้น พองักฮุ้นฮงพุ่งลงมาจากอากาศ วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงทะยานตามประกายดาบเข้าไปในบริเวณต่อสู้ สองมารฟ้าทักษิณต่างถีบตัวควับหลบออกไปไกลกว่าสามวาทันที

เสียงโครมดังสะเทือนจนแผ่นดินสั่นสะท้าน เมื่อพลังฝ่ามืองักฮุ้นฮงกระแทกพื้นจนกลายเป็นหล่มใหญ่

บ๊วยเล้งซึง กิมหงส์เนี่ยเนี้ยกับเก้าฮิวพั่วพั้วส่งเสียงงักฮุ้นฮงแทบพร้อมกัน

งักฮุ้นฮงกับเอี๊ยบเพียวฮวงต่างประสานมือคารวะให้ท้อฮวยเก็งจู๊บ๊วย-เซาะฮวงแล้ว เอี๊ยบเพียวฮวงกล่าว

"โชคดีที่มาถูกเส้นทาง เหตุการณ์มิได้ผิดจากที่ข้าพเจ้าคาดคิด และได้บอกกับผู้อาวุโสกิมหงส์เนี่ยเนี้ยแล้วด้วย"

บ๊วยเล้งซึงต่างสงบปากคำ เพื่อฟังท้อฮวยเก็งจู๊บ๊วยเซาะฮวงจะว่าอย่างไร ?

บ๊วยเซาะฮวงทราบเรื่องราวทั้งมวลจากคำบอกเล่าของกิมหงส์เนี่ยเนี้ยแล้ว เมื่อยืนยันได้เช่นนี้ นางยังมีอคติใดต่องักฮุ้นฮงอีก จึงเพียงส่งเสียงราบเรียบ

"เราขอบใจพวกเจ้าที่มาได้ทันเวลา ช่วยมิให้วังท้อฮวยเก็งต้องมีมลทินมัวหมองในครานี้"

งักฮุ้นฮงกับเอี๊ยบเพียวฮวงต่างส่งเสียงมิกล้า ๆ ด้วยสีหน้าแจ่มใสมาก

แน่นอน เมื่อเมฆหมอกผ่านพ้น ฟ้าย่อมแจ่มใสมาได้

แต่สองมารฟ้าทักษิณที่ถอยมารวมกันแล้ว เพียงชายตาสบกันก็ทราบความนัย

ทั้งหลายคนทางเบื้องหน้า มีเพียงงักฮุ้นฮงตึงมือกว่า หากมันสองร่วมกันกลุ้มรุมสังหาร คิดว่าคงไม่เหลือกำลังนัก

แม้นกำจัดงักฮุ้นฮงไปได้ พวกที่เหลือย่อมคล้ายเป็นตะพาบในไห ไม่มีทางรอดเงื้อมมือแน่นอน

ดังนั้น ตวาดก้องพร้อมกับทะยานไป หมายรุมกระหน่ำพิชิตงักฮุ้นฮงให้ได้ในเวลาอันสั้น

งักฮุ้นฮงชักดาบสวรรค์ออกมาเตรียมพร้อมก่อนแล้ว เพราะแน่แก่ใจเมื่อสองมารฟ้าทักษิณมาดักรอพวกท้อฮวยเก็งถูกทาง ย่อมแสดงว่าได้ข่าวแน่ชัดจากสายของทิฮ้วยปัง

เมื่อทิฮ้วยปังทราบเรื่องราวนี้แน่ชัด ล้อไฮ้จิวมีหรือจะไม่ฉวยโอกาสระดมพวกมากลุ้มรุมกระหน่ำ เพื่อเขี่ยผงในดวงตา ถอนหนามในก้อนเนื้อของมันไปเสียในคราเดียวเลย

ความคิดยังวูบวาบอยู่ในห้วงสมองของงักฮุ้นฮง สองมารฟ้าทักษิณได้ทะยานเข้ามาถึงแล้ว

อานุภาพของสองมารร้ายที่ไม่กล้าชะล่าดูแคลนงักฮุ้นฮงอีกนั้น ย่อมกราดเกรี้ยวดุดันสุดเปรียบประมาณได้ สมฉายาของสองมันที่มีมาเนิ่นนานหลายสิบปี

ประกายสายฟ้ากรีดเป็นทางยาว กรีดพลังจู่โจมหนักหน่วงมหาศาลของสองมารขาดกระจาย ยังแทบเป็นอันตรายไปถึงตัวพวกมันด้วย

สองมารฟ้าทักษิณตระหนกยิ่ง แต่ไม่รู้สึกเสียขวัญเลย เพราะอานุภาพของดาบสวรรค์มิได้โดดเด่นเป็นเลิศดั่งที่เคยคาดคิดไว้ ทั้งสองจึงชายตาบอกใบ้แก่กัน ทะยานเข้ากระหน่ำทั้งซ้ายขวาอีกครา

พลังฝ่ามือแซซ้งหนักหน่วงดั่งพะเนินเหล็กกระแทกกระทั้น พลังฝ่ามือของทีเฮาะผนึกเป็นเส้นสายแหลมคม หนีบกระหนาบปานกรรไกรคมกริบ

งักฮุ้นฮงที่เปรื่องปราดหลักแหลม คำนวณได้แน่แก่ใจ ล้อไฮ้จิวต้องระดมบริวารในบริเวณใกล้เคียงนครเซ่งโตว เร่งรุดมาเพื่อกลุ้มรุมสังหารมัน

หลังจากฝึกวิชาดาบสวรรค์เพิ่มเติมมาจากเงี้ยมคีเทียนแล้ว พลังฝีมืองักฮุ้นฮงรุดหน้ากว่าเดิมอีกหลายเท่าตัว ย่อมไม่กลัวการกลุ้มรุมของล้อไฮ้จิวอีก

แต่ทว่า หากแสดงพลังฝีมือแท้จริง สังหารสองมารร้ายทักษิณไปในครั้งนี้ แม้นล้อไฮ้จิวลอบดูอยู่ในป่าปัง มันไหนเลยจะกล้าเสนอหน้ามาให้เห็น การล้างแค้นแทนบิดาไยมิใช่ต้องรอไปอีกเนิ่นนาน ?

ดังนั้นเอง งักฮุ้นฮงจึงมารยาเป็นต่อต้านด้วยความหนักหน่วงกินแรง กระบวนท่าของดาบสวรรค์ก็มีเพียงสามรุกกับสามรับเท่านั้น จึงมีหลายครั้งครา ที่แทบต้องพลาดพลั้งเสียทีไป

งักฮุ้นฮงแน่ใจ แม้สองมารฟ้าทักษิณจะเคยเพลี่ยงพล้ำในครั้งก่อน ๆ แต่พวกมันที่เป็นยอดฝีมืออันดับเลิศ มีชื่อเสียงเกรียงไกรมาหลายสิบปี ย่อมไม่กล้าบอกความนี้ต่อล้อไฮ้จิว ให้เป็นที่อัปยศอดสูของพวกมัน

สองมารที่ไม่เคยมีเปรียบงักฮุ้นฮงมาก่อนเลย มิคาดว่า ครั้งนี้จะเป็นฝ่ายรุกไล่กระหน่ำได้ ต่างกระหยิ่มยินดีเป็นยิ่งนัก ถึงกับเริ่มส่งเสียงเย้ยหยันบ้างแล้ว

พวกท้อฮวยเก็งจู๊บ๊วยเซาะฮวง เมื่อเห็นงักฮุ้นฮงตกเป็นฝ่ายรับ ที่ใกล้จะถึงสภาพที่ร่อแร่คับขันแล้ว ต่างหวั่นกังวลจนมองหน้ากันไปมา

มีเพียงวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงกับบ๊วยเล้งซึงเท่านั้น ที่เคยเห็นพลังฝีมือแท้จริงของงักฮุ้นฮง พิชิตสองมารฟ้าทักษิณมาถึงสองครั้งสองครา ย่อมมีความกังขาอย่างยิ่ง ที่ไฉนงักฮุ้นฮงต้องออมมือไว้ ไม่เข่นฆ่าสังหารสองมารฟ้าทักษิณที่ชั่วช้าเสียในคราเดียว ? เพราะตอนนี้มีข้ออ้างที่หนักแน่นแล้ว และยังเป็นการแสดงฝีมือให้ท้อฮวยเก็งจู๊บ๊วยเซาะฮวงได้เห็นกับตาอีกด้วย

ท้อฮวยเก็งจู๊บ๊วยเซาะฮวงหันมองวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวง แล้วส่งเสียงแผ่วเบา

“งักฮุ้นฮงไม่อาจรับมือกับการกลุ้มรุมของสองมารฟ้าทักษิณได้ เราสองไยไม่ร่วมมือ เข้าช่วยเหลือมันอีกแรงหนึ่ง ?”

เอี๊ยบเพียวฮวงขมวดคิ้วถาม

“เก็งจู๊จะให้ช่วยอย่างไร เพราะพวกเรามิว่าผู้ใดต่างไม่ใช่คู่มือต่อสู้กับสองมารร้ายได้เลย”

“ใช่ ! ตัวต่อตัว พวกเรารับมือได้เพียงช่วงเวลาหนึ่ง นานไปย่อมเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ แต่หากพวกเราสองคนร่วมมือ กันมารร้ายตัวหนึ่งได้ ย่อมมาร่วมมือกันพิชิตอีกตัวหนึ่งโดยไม่ยากนัก”

“เก็งจู๊ ข้าพเจ้าเห็นว่า...”

“ไม่ต้องตะขิดตะขวงใจ สองมารฟ้าทักษิณมีชื่อเสียงสูงส่งมาหลายสิบปี ยังร่วมมือกลุ้มรุมฮุ้นฮงที่เป็นผู้เยาว์ได้ เราสองร่วมมือกัน มิเห็นจะเป็นมลทินต่อชื่อเสียงเลย”

“เก็งจู๊จะเข้ากันมารร้ายตัวใด ?”

ท้อฮวยเก็งจู๊บ๊วยเซาะฮวงชิงชังแซซ้งเป็นที่สุด เพราะมันแก่ชรากว่าบิดาของนางเสียอีก แต่ยังมัวเมาในราคะ บังอาจและเล็มหวังได้ธิดาน้อยไปบำเรอความใคร่ของมัน นางจึงโพล่งขึ้น

“เจ้ามารแซซ้งชั่วร้ายที่สุด ครั้งนี้หากมิใช่มันเป็นต้นเหตุ คงมิต้องมีการประหัตประหารกัน”

เอี๊ยบเพียวฮวงผงกศีรษะเห็นพ้อง บ๊วยเซาะฮวงจึงร้องเบา ๆ

“บุกเข้าไปได้ !”

พริบตาที่แซซ้งหลบประกายดาบสวรรค์ ถีบตัวออกจากวงต่อสู้นั้น ไม่ทันทะยานเข้ากระหน่ำกลุ้มรุมงักฮุ้นฮงอีก ประกายเจิดจ้าแวววาวสองสายพุ่งวาบเข้าใส่มันก่อนแล้ว

ประกายดาบของเอี๊ยบเพียวฮวง กราดเกรี้ยวดุดันเปี่ยมพลัง ประกายกระบี่ของท้อฮวยเก็งจู๊บ๊วยเซาะฮวงเป็นดอกดวงราวดอกไม้ไฟ และก็คล้ายห่าฝนที่โหมกระหน่ำ จู่โจมแซซ้งจนต้องระดมกำลังต่อต้าน จึงไม่ถึงกับเพลี่ยงพล้ำเสียที

ทีเฮาะที่ต้องต่อสู้กับงักฮุ้นฮงตัวต่อตัว เริ่มมีความหวาดกลัวเกิดขึ้นบ้างแล้ว เพราะมันรู้อยู่แก่ใจ แม้สองคนร่วมมือกลุ้มรุม ยังไม่แน่จะพิชิตงักฮุ้นฮงได้

เมื่อขวัญเสีย พลังฝีมือย่อมลดทอนลงโดยไม่รู้ตัว งักฮุ้นฮงเองก็รู้สึกหากไม่สังหารมารร้ายในตอนนี้ เห็นทีจะเป็นพิรุธถูกสังเกตได้แน่

ดังนั้นเอง การรุกกระหน่ำจึงหนักหน่วงกว่าเดิม แม้ยังคงเป็นสาม

กระบวนท่ารุกกับสามกระบวนท่ารับของดาบสวรรค์ แต่เพิ่มอานุภาพขึ้นอีกหลายเท่าตัวแล้ว

ทีเฮาะรุกไล่จนปั่นป่วนวุ่นวาย มือเท้าเปะปะไม่เป็นกระบวน ดูออกว่าอีกไม่กี่กระบวนท่า ต้องเป็นฝ่ายพ่ายแพ้เสียชีวิตแน่แล้ว

แซซ้งเองก็เริ่มร่อแร่ เพราะพลังฝีมือของมันคู่คี่ก้ำกึ่งกับทีเฮาะเท่านั้น เมื่อท้อฮวยเก็งจู๊บ๊วยเซาะฮวงสามารถสู้กับทีเฮาะได้นานหลายร้อยกระบวนท่า พลังฝีมือของนางย่อมทัดเทียมกับมันเช่นกัน

ยิ่งได้รับการเสริมพลังจากวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวง ที่มีฝีมือดาบกราดเกรี้ยวดุดัน เหี้ยมหาญไม่กลัวตายเพิ่มขึ้น ลางแพ้ของมันจึงเด่นชัดมากแล้ว

ขณะที่สองมารฟ้าทักษิณร่อแร่ใกล้จะพ่ายแพ้อยู่นั้น พลันมีเสียงพลุดังสนั่นหวั่นไหว ประกายไฟพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าเป็นลำยาว แตกประกายเป็นสีม่วงแดงสดใส แสดงว่าต้องเป็นสัญญาณอย่างไรแน่นอน

เสียงพลุพอดังขึ้น คู่ต่อสู้ทั้งสองฝ่ายต่างถีบตัวผละจากกันทันที เพื่อดูเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในสภาพใด ? มีกำลังของฝ่ายใดมาเสริมช่วยเหลือ ?

เสียงพลุพอขาดหาย เสียงหัวร่อดังกึกก้องกังวานบังเกิดตามขึ้น พร้อมกับร่างสูงใหญ่ หน้าตาเหี้ยมหาญเปี่ยมอำนาจของล้อไฮ้จิว เดินช้า ๆ ออกจากในส่วนลึกของป่าปังอย่างองอาจสง่า

ซ้ายขวาและด้านหลังของมัน ยังมีผู้ติดตามอีกถึงสิบกว่าคน ล้วนแล้วมีประกายแวววาวราวสายฟ้า แสดงว่าเป็นยอดฝีมือสูงส่งทั้งสิ้น

ที่สะดุดตาเป็นพิเศษ คือผู้ที่อยู่ทางซ้ายของล้อไฮ้จิว ผู้หนึ่งวัยกลางคนสวมอาภรณ์รัดกุมสีแดงฉาน แต่ผิวดำมะเมื่อม ร่างสูงใหญ่ตระหง่านปานหอเหล็ก ทั้งยังเหน็บค้อนทองแดงด้ามโซ่อีกคู่หนึ่ง แสดงว่าต้องเป็นผู้มีพละ-กำลังมหาศาล

อีกผู้หนึ่งเป็นชายชรา ร่างผอมแห้งต่ำเตี้ย แต่สองแขนยาวผิดธรรมดาตากลมโตกลอกกลิ้งไปมา ไม่ผิดกับวานรชราเลย

ที่ตามหลังล้อไฮ้จิวโดยกระชั้นชิด ถึงกับเป็นราชินีบุปผาเกียวหงส์เอี่ยมที่หน้าตาสวยงาม ทีท่ายียวน แย้มยิ้มด้วยความกระหยิ่มภาคภูมิ คล้ายเป็น

ฝ่ายมีชัยในการต่อสู้ครานี้แน่นอน

งักฮุ้นฮงคำนวณไม่ผิดพลาด ล้อไฮ้จิวต้องฉวยโอกาสกระหน่ำซ้ำเติมเพื่อสังหารมันในครั้งนี้เลย

แต่คาดคิดไม่ถึง ล้อไฮ้จิวจะระดมกำลังมาได้มากมายถึงปานนี้ แม้ในขบวนจะไม่มีหลวงจีนทีเซี้ยงของเสียวลิ้มยี่ แต่เพียงเท่าที่เห็น ฝ่ายตนต้องเสียเปรียบแน่นอนแล้ว

ล้อไฮ้จิวหัวร่อด้วยความกระหยิ่มลำพอง ประสานมือคารวะต่อสองมารฟ้าทักษิณก่อนแล้วกล่าว

"ขอบคุณสองพี่ท่านที่กรุณาช่วยรั้งศัตรูสำคัญของทิฮ้วยปังไว้ รอเมื่อเรื่องราวเสร็จสิ้น สองพี่ท่านต้องได้สมตามความประสงค์แน่นอน"

ความหมายในวาจา แสดงว่ามันลอบดูลอบฟังอยู่นานแล้ว ทราบทีเฮาะต้องการสมบัติ แซซ้งต้องการสตรีของวังดอกท้อ

ท้อฮวยเก็งจู๊บ๊วยเซาะฮวงกวาดตามองฝ่ายตรงข้ามแล้ว ส่งเสียงกระด้างเย็นชา

"ล้อปังจู๊ วังดอกท้อของเรามิเคยเกี่ยวข้องกับเรื่องราวในยุทธจักรมานานปี ยิ่งมิเคยกินแหนงแคลงใจกับพรรคทิฮ้วยปังของท่าน เหตุไฉนท่านจึงใช้สองมารฟ้าทักษิณมาสกัดทำร้ายพวกเรา ?"

ล้อไฮ้จิวหัวร่ออย่างลำพองพลางตอบ

"บ๊วยเก็งจู๊ ท่านต้องตำหนิตัวเองที่ยอมเป็นพวกเดียวกับงักฮุ้นฮง ที่จงใจเป็นศัตรูกับทิฮ้วยปังทุกที่ทาง มิอาจจะกล่าวหาตำหนิเรา..."

แล้วหันไปหัวร่อกล่าวต่องักฮุ้นฮง

"หลานเรา คราวนี้เห็นทีได้สำนึกแล้ว เป็นศัตรูกับทิฮ้วยปัง มิใช่ราบรื่นสมใจเสมอไป..."

งักฮุ้นฮงที่สงบปากคำตลอดมา จนถึงตอนนี้จึงสอดคำเสียงกระด้าง

"ล้อไฮ้จิว คิดจะใช้พวกมากเข้ากลุ้มรุม คงไม่อาจสังหารเราได้ง่ายดายดังเช่นที่เคยใช้กับบิดาผู้ล่วงลับของเรา ทิฮ้วยปังในคืนนี้ ต้องทุ่มเทคุณค่าแลกเปลี่ยนอย่างใหญ่หลวงก่อน จึงจะสมใจอยากได้"

"ฮา ฮา...เรายินดีแนะนำให้เจ้าได้รู้จักก่อนตาย จะได้ไปรายงานกับบิดา

ของเจ้าในโลกันตร์ถูก...”

ผายมือมาทางขวา ที่เป็นชายชราคล้ายวานร แนะนำด้วยความภาคภูมิ

“ผู้นี้คือเซียนอ๊วง (ค่างวิเศษ) ฮ้งชงเฮีย เป็นจ้งฮู่ฮวบ (หัวหน้าใหญ่ฝ่ายองครักษ์พิทักษ์กฎ) ของทิฮ้วยปังเรา”

ผายมือไปทางซ้าย ที่เป็นชายกลางคนร่างมหึมา แนะนำต่อ

“ท่านนี้คือทิถะเทียนอ๊วง (เจ้าฟ้าหอเหล็ก) แต้กิมทงเฮีย เป็นรองจ้งฮู่-ฮวบของพรรคเรา สองฮู่ฮวบมีพลังฝีมือระดับใด คาดว่าเจ้าต้องเคยได้ยินกิตติศัพท์มาบ้างแล้ว ฮา ฮา... ยังมิต้องพักแนะนำ บรรดาหัวหน้าสาขาอีกสิบสี่คนทางด้านหลังเรา”

งักฮุ้นฮงใจหายวาบ เพียงสองมารฟ้าทักษิณก็ตึงมือแล้ว ยังมีฮ้อไท้ชงที่กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ พลังฝีมือสูงส่งยอดเยี่ยม โดยเฉพาะวิชาคว้าจับ กับฝ่ามือค่างขนานแขน (ทงปี้อ๊วง) ยากจะหาผู้ต่อต้านรับมือได้

หลายสิบปีก่อน มันเคยอาละวาดในดินแดนกำซกเซียมไซอยู่พักหนึ่ง แต่มิทราบเพราะสาเหตุใด พลันหายสาบสูญไปจากแผ่นดิน มิคาดว่า จะถูกล้อไฮ้จิวเชิญมาเป็นจ้งฮู่ฮวบของล้อไฮ้ปังได้

ส่วนทิถะเทียนอ๊วงแต้กิมทง นอกจากมีพละกำลังมหาศาลแล้ว ค้อนด้ามโซ่ที่มีนามค้อนดาวตกของมัน ยังไม่เคยมีผู้ใดสามารถต้านรับโดยหักโหมตรง ๆ มาเลย

ครานี้เห็นทีย่ำแย่แน่ ตนแม้ยอมเสี่ยงชีวิตอย่างไรคงสังหารศัตรูได้หลายต่อหลายคน กระทั่งล้อไฮ้จิวก็ไม่แน่จะรอดพ้นคมดาบไปได้

แต่พวกพ้องเช่นวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวง ท้อฮวยเก็งจู๊บ๊วยเซาะฮวงบ๊วยเล้งซึง กิมหงส์เนี่ยเนี้ย เก้าฮิวพั่วพั้วอีกสองดรุณีรับใช้ คงยากจะหนีรอดชะตากรรมพ้น เพราะตนไม่มีพลังฝีมือเลิศล้ำจนไปปกปักพิทักษ์พวกนางได้

ล้อไฮ้จิวยังคงแผดหัวร่อแนะนำต่อด้วยความลำพอง

“ส่วนราชินีบุปผาเกียวหงส์เอี่ยมนี้ พวกเจ้าเคยรู้จักกันมาหลายคราแล้ว นางบอกกับเรา ครั้งนี้ต้องไม่ยอมให้เจ้ารอดมือไปได้อีก...”

พวกท้อฮวยเก็งทั้งหกนาง ต่างเดือดดาลคลั่งแค้นเป็นยิ่งนัก แต่ยังต้องคอยดูท่าทีของงักฮุ้นฮงก่อน เพราะมันจึงเป็นตัวการสำคัญที่ทิฮ้วยปังตามล้าง

ตามล่าอยู่

งักฮุ้นฮงยังคงส่งเสียงกระด้างเย็นชาสอดคำ

"ล้อไฮ้จิว อย่าได้คิดแต่ได้ถ่ายเดียว หากยังมีความกล้าหาญองอาจของหัวหน้าพรรคที่ยิ่งใหญ่ จงมาประลองกับเราตัวต่อตัว ล้างหนี้ล้างแค้นกันเพียงลำพัง ไม่ต้องระดมบริวารมาตายแทนดอก"

ล้อไฮ้จิวที่มั่นใจเป็นฝ่ายมีชัยแน่นอนเด็ดขาด จึงแผดหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"เราว่าเจ้ายังอ่อนมาก เจ้าก็อ่อนเยาว์จริง ๆ พวกพ้องเฮียตี๋ของเราต่างต้องการได้ความดีความชอบ เมื่อมีโอกาส เราที่เป็นปังจู้ไหนเลยจะปิดโอกาสตัดหนทางผู้อื่น ฮา ฮา..."

ทั้งสิบกว่าคนของพรรคทิฮ้วยปัง ตะเบ็งเสียงหัวร่อด้วยความโอหังลำพอง โดยเฉพาะเสียงหัวเราะเสียดประสาทระคายใจของราชินีบุปผาเกียวหงส์เอี่ยมกระตุ้นโทสะท้อฮวยเก็งเดือดดาลจนแทบไม่อาจระงับได้

ขณะเสียงหัวร่อของล้อไฮ้จิวกับพวกพ้องมันดังกึกก้องไปทั้งป่าปังนั้น พลันมีเสียงแค่นหัวร่อยะเยียบเย็นชาดังสอดขึ้น แล้วปรากฏอีกสองคนเดินอาด ๆ เข้ามาในป่าปัง

ทั้งสองล้วนเป็นชายฉกรรจ์ ผู้หนึ่งอาภรณ์เป็นแพรพรรณสีสดใส แต่สีหน้ากระด้างเย็นชา... นักฆ่ากระเดื่องเกรียงไกรที่สุดในยุคนี้ ปุ้กยี่เกี่ยม (ไม่ต้องกระบี่ที่สอง) เล้งซิ้ว

อีกผู้หนึ่งสวมอาภรณ์รัดกุมเป็นต่วนขาว ห้อยกระบี่สีเงินประกายแวววาวเน้นกับสีหน้าที่ซีดขาว ปากเม้มแน่นสนิท... ขวัญกระบี่ (เกี้ยมเผ็ก) ซัวบ้องึ้น

พอทั้งสองปรากฏตัว ทุกผู้คนทั้งสองฝ่าย ต่างมีสีหน้าแปรเปลี่ยนไป เพราะไม่ทราบทั้งสองยอดฝีมือนี้เป็นฝ่ายใดกัน ?

ล้อไฮ้จิวที่เป็นฝ่ายมีเปรียบเต็มประตู ส่งเสียงก้องกังวานขึ้นก่อน

"เล้งซิ้ว ท่านมาทำกระไรในที่นี้ ?"

ปุ้กยี่เกี่ยมเล้งซิ้วตอบเสียงกระด้าง

"เห็นในนครเซ่งโตว มียอดฝีมือพลุกพล่านสับสน สอบถามจึงทราบว่า

มีการระดมกำลังของพรรคหนึ่ง มากลุ้มรุมต่อผู้เยาว์เพียงคนเดียว เราจึงต้องการมาดูเป็นขวัญตา ว่าพรรคใดจึงมีจิตใจอาจหาญถึงปานนี้ ?"

ใบหน้าสีแดงของล้อไฮ้จิว กลายเป็นสีเขียวคล้ำทันที คำรามเสียงก้อง

"หยุด ! ท่านเป็นนักฆ่าที่เห็นแก่เงินเท่านั้น ไหนเลยเลือกเฟ้นฝีมือการฆ่า..."

ปุ้กยี่เกี่ยมเล้งชิ้วสอดคำเสียงเย็นชา

"แต่เราอย่างไรก็ลงมือตามลำพัง หากพลาดพลั้งเราก็ตายในฝีมือผู้อื่นได้เช่นกัน เปรียบแล้วยังอาจหาญกว่ามากนัก"

"เพ้ย ! เจ้าเคยบอก นักฆ่าไม่อาจมีน้ำใจ ไม่อาจมีมิตรสหาย แล้ววันนี้ไฉนจึงเสนอหน้ามาเป็นฝ่ายตรงข้ามกับเราทิฮ้วยปัง ?"

"ใช่ ! เราเคยบอกเช่นนั้น แต่นั่นมิใช่หมายถึงตลอดทั้งชีวิตเรา หลังจากเราพบกับเจี๊ยะแซ ที่เป็นผู้รับใช้ในบ่อนกิมงึ่นเล้าแล้ว เราก็เริ่มมีน้ำใจ มีเมตตาการุณย์ เมื่อพบกับงักฮุ้นฮง ด้วยพลังฝีมือของมัน ด้วยบุคลิกจิตใจของมัน ควรค่าให้เราคบเป็นมิตรสหาย ที่เข้าใจว่าตายแทนกันได้ โดยมิต้องเคลือบแคลงสงสัย เราจึงเสนอหน้ามา..."

"เล้งชิ้ว ที่เรามิได้ว่าจ้างท่านมาสังหารงักฮุ้นฮงในครานี้ เพราะเราเห็นว่าเพียงกำลังของทิฮ้วยปังก็เกินพอแล้ว"

"ล้อปังจู๊ เรามิได้ขุ่นแค้นที่ท่านมิได้ว่าจ้างเรามาฆ่างักฮุ้นฮง เพราะแม้จะว่าจ้าง เราก็ไม่ยอมรับงานครั้งนี้แน่"

พวกงักฮุ้นฮงมีสีหน้าแจ่มใสกว่าเดิมมาก ที่มีผู้ช่วยฝีมือสูงเยี่ยมระดับปุ้กยี่เกี่ยมเล้งชิ้ว กับเกี้ยมเผ็กซัวบ้องึ้นมาอีกสองคน

งักฮุ้นฮงจึงฉวยโอกาส ส่งเสียงทางลมปราณต่อท้อฮวยเก็งจู๊บ๊วยเซาะฮวง

"ผู้อาวุโส สักครู่เมื่อแตกหักจะลงมือ ขอให้ท่านกรุณารีบเข้าสกัดสังหารหนึ่งในสองมารฟ้าทักษิณ ได้หรือไม่ ?"

เมื่อเห็นบ๊วยเซาะฮวงผงกศีรษะ งักฮุ้นฮงส่งเสียงทางลมปราณต่อ

"ผู้อาวุโสตั้งใจ ลงมือต่อมารร้ายตัวใด ?"

บ๊วยเซาะฮวงส่งเสียงทางลมปราณตอบ

"ตั้งใจลงมือต่อมารร้ายแซซ้ง"

งักฮุ้นฮงผงกศีรษะ ส่งเสียงทางลมปราณต่อ

"อย่างนั้น ข้าพเจ้าจะขอร้องเอี๊ยบเพียวฮวงกับซัวบ้องงึ้น ร่วมกันกระหน่ำสังหารทีเฮาะเอง"

ตอนนั้น ปุ้กยี่เกี่ยมเล้งซิ้วยังคงส่งเสียงโต้เถียงกับล้อไฮ้จิ้วอยู่ งักฮุ้นฮงส่งเสียงทางลมปราณ

"ผู้อาวุโสโปรดบอกต่อให้กิมหงส์เนี่ยเนี้ยกับเก้าฮิวพั่วพั้ว ทะยานเข้ากลุ้มรุมต่อเซียนอ๊วงฮ้อชง โดยไม่ให้มันมีโอกาสต่อต้านรับมือ ส่วนทิถะเทียน-อ๊วงแต้กิมทง ข้าพเจ้าจะขอร้องปุ้กยี่เกี่ยมเล้งซิ้วไปตัดศีรษะมันเอง"

บ๊วยเซาะฮวงผงกศีรษะโดยไม่คัดค้าน

งักฮุ้นฮงส่งเสียงทางลมปราณต่อ

"สำหรับเล้งซึงนั้น มีฝีมือต่อต้านกับฮวยโหวเกียวหงส์เอี่ยมไม่ด้อยกว่าแน่ เพียงคอยระวัง อาวุธลับกับยาพิษของนางไว้เท่านั้น ผู้อาวุโสโปรดกรุณาส่งเสียงทางลมปราณบอกต่อ ๆ ด้วย"

ตอนนั้น ล้อไฮ้จิ้วที่ประฝีปากสู้ปุ้กยี่เกี่ยมเล้งซิ้วไม่ได้ หันขวับมาตวาดใส่ขวัญกระบี่ซัวบ้องงึ้น

"ซัวบ้องงึ้น เราหาเจ้ามาเนิ่นนานไม่พบพาน ไม่คาดว่า เจ้าถึงกับบังอาจทรยศต่อทิฮ้วยปังเรา หรือเจ้าเข้าใจ เป็นพวกพ้องกับงักฮุ้นฮง ยังมีแผ่นดินให้เจ้ายืนหยัดทรงกาย ?"

ขวัญกระบี่ซัวบ้องงึ้นส่งเสียงเป็นครั้งแรก

"ล้อปังจู๊ ท่านมิใช่ไม่ทราบ ที่เรายอมรับใช้ ขายชีวิตแก่ทิฮ้วยปัง เพราะเราเห็นแก่ราชินีบุปผาเกียวหงส์เอี่ยมเท่านั้น แต่ท่านไม่ควรอย่างยิ่งที่ตกปากรับคำ ยกเกียวหงส์เอี่ยมให้แก่มารราคะแซซ้ง ทั้งยังสั่งให้นางติดตามมารราคะแซซ้งอีกด้วย"

ล้อไฮ้จิ้วมิทันส่งเสียง ราชินีบุปผาเกียวหงส์เอี่ยมตวาดเสียงแหลมเล็กก่อน

"ซัวบ้องงึ้น อย่าได้หลงตัวเองนัก เราเกียวหงส์เอี่ยมไหนเลยเคยชายตาสนใจท่านมา เราพอใจจะไปที่ใด ย่อมไปที่นั้นโดยไม่ต้องขอความเห็นจากท่าน ท่านถือสิทธิอำนาจใด มาเกี่ยวข้องขัดขวางเรื่องราวของเราได้ ?"

ขวัญกระบี่ซัวบ้องงึ้นเดือดดาลจนตัวสั่นระริก พอดีได้ยินเสียงทาง

ลมปราณแผ่วเบากระทบโสต

"ซัวเฮีย ข้าพเจ้าคืองักฮุ้นฮง ท่านประฝีปากตอบโต้พัวพันกับพวกนางไว้สักพัก เพื่อฝ่ายเราจะได้ปรึกษาหาวิธีพิชิตศัตรูในครั้งเดียว"

ขวัญกระบี่ซัวบ้องึ้นที่ทั้งเคียดแค้นล้อไฮ้จิว ยกราชินีบุปผาเกียวหงส์-เอี่ยมที่มันหลงรักให้แก่แซซ้ง ทั้งสำนึกบุญคุณงักฮุ้นฮง ที่เคยไว้ชีวิตมันในถ้ำแป๊ะฮุงตั่ง พอถูกปุ้กยี่เกี่ยมเล้งชิ้วชักชวน มันตกลงใจ ยอมตายร่วมกับพวกงักฮุ้นฮงในครานี้ทันที

เมื่อได้ยินเสียงทางลมปราณนั้นแล้ว มันผงกศีรษะเล็กน้อยโดยไม่มีพิรุธแล้วหันไปแค่นเสียงตอบโต้กับเกียวหงส์เอี่ยม

งักฮุ้นฮงฉวยโอกาสนั้น ส่งเสียงทางลมปราณต่อปุ้กยี่เกี่ยมเล้งชิ้ว

"เล้งเฮีย ข้าพเจ้าขอขอบคุณท่านอย่างสูง ที่มีน้ำใจไมตรีมาช่วยพวกเราในยามคับขันนี้ ข้าพเจ้ามีเรื่องใคร่ขอปรึกษา..."

ปุ้กยี่เกี่ยมเล้งชิ้วส่งเสียงทางลมปราณสอดคำ

"งักเฮียมีความคิดเห็นอย่างไร ออกคำสั่งมาได้เต็มที่ ข้าพเจ้าชำนาญแต่การฆ่าคน ไม่ชำนาญในถ้อยร้อยคารม"

งักฮุ้นฮงส่งเสียงทางลมปราณ

"ข้าพเจ้าปรึกษากับท้อฮวยเก็งจู๊แล้ว พอแตกหักลงมือประหัตประหารขอให้ฝ่ายเราทะยานเข้าพัวพันกับชั้นหัวหน้าฝ่ายมันไว้ เพื่อมิให้บริวารอีกสิบกว่าคน ฉวยโอกาสใช้อาวุธลับกระหน่ำซ้ำเติม และใช้เวลารวดเร็วที่สุด สั้นที่สุด สังหารฝ่ายตรงข้ามให้ได้ ฝ่ายเราจึงมีทางปลอดภัยมากกว่า"

ปุ้กยี่เกี่ยมเล้งชิ้วผงกศีรษะ ส่งเสียงทางลมปราณไปบ้าง

"ที่ถูกควรเป็นเช่นนี้อยู่แล้ว และควรเล็งเป้าของแต่ละคนไว้ด้วย พอคำสั่งดังขึ้น พากันทะยานเข้าเข่นฆ่าสังหารทันที ไม่เปิดโอกาสให้ฝ่ายมันมีเวลาตั้งตัว"

งักฮุ้นฮงส่งเสียงทางลมปราณด้วยความปีติ

"เมื่อครู่ปรึกษากันแล้ว ท้อฮวยเก็งจู๊บ๊วยเซาะฮวงพัวพันสังหารมารร้ายแซซ้ง บ๊วยเล้งซึงจัดการกับราชินีบุปผาเกียวหงส์เอี่ยม กิมหงส์เนี่ยเนี้ยกับเก้า-ฮิวพั่วพั้วร่วมมือสกัดสังหารเทียนอ๊วงฮ้อชง เอี๊ยบเฮียกับซัวเฮีย ร่วมมือกันต่อต้านมารร้ายทีเฮาะ ข้าพเจ้าจัดการกับล้อไฮ้จิวเอง เหลือทิถะเทียนอ๊วงแต้-

กิมทง ไว้ให้เล้งเฮียทดสอบกระบี่ มิทราบเล้งเฮียเห็นด้วยหรือไม่ ?”

ปุ้กยี่เกี่ยมเล้งชิ้วส่งเสียงทางลมปราณตอบ

“เป็นความคิดที่วิเศษมาก หากผู้ใดเป็นฝ่ายมีชัยก่อน ย่อมปลีกเวลาช่วยสังหารศัตรูโดยกราดเกรี้ยวดุดันที่สุด อย่าลืมว่า การกรุณาศัตรู เท่ากับทารุณต่อตัวเอง”

งักฮุ้นฮงผงกศีรษะส่งเสียงทางลมปราณ

“เรื่องนี้ข้าพเจ้าเข้าใจ ทางด้านขวัญกระบี่ซัวบ้องงื้นเฮีย กับวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวง ต่างประลองความเร็วกันมาหลายปี ยังไม่มีฝ่ายใดยอมรับว่าด้อยกว่า ข้าพเจ้าจึงมีความเห็น ใคร่ให้ทั้งสองคนถือมารร้ายทีเฮาะเป็นเป้าทดลอง ดูผู้ใดสามารถฝากแผลไว้ในตัวทีเฮาะก่อน ผู้นั้นก็เป็นฝ่ายมีฝีมือรวดเร็วกว่า เล้งเฮียเห็นเป็นอย่างไร ?”

ปุ้กยี่เกี่ยมเล้งชิ้วหัวร่อ ส่งเสียงทางลมปราณตอบ

“เป็นการกระตุ้นและท้าทายที่ดีเยี่ยม สักครู่เราจะบอกต่อกับซัวบ้องงื้นเอง ขอให้งักเฮียวางใจได้”

เมื่อตกลงกันได้เช่นนั้น งักฮุ้นฮงจึงเป็นฝ่ายส่งเสียงกับล้อไฮ้จิว เพื่อเปิดโอกาสให้ปุ้กยี่เกี่ยมเล้งชิ้ว ได้บอกเล่าเรื่องราวแก่เกี้ยมเผ็กเซียวบ้องงื้น

งักฮุ้นฮงส่งเสียงกังวาน

“ล้อไฮ้จิวฟังไว้ ครั้งนี้แม้ท่านจะใช้เล่ห์ร้ายระดมกำลังมาล้อมกลุ้มรุม แม้เราจะพ่ายแพ้ถึงแก่ชีวิต เรายังไม่ยอมรับนับถือฝีมือท่าน จะขออาฆาตท่านทุกชาติไป !”

ล้อไฮ้จิวได้ฟังความหมายที่คล้ายหวาดหวั่นขวัญเสียของงักฮุ้นฮงแล้ว ยิ่งอิ่มเอิบลำพองกว่าเดิม เพราะงักฮุ้นฮงแม้มีผู้ช่วยเพิ่มอีกสองคน ยังคงไม่อาจทัดเทียมกำลังของฝ่ายมันได้แน่นอน

เมื่องักฮุ้นฮงเห็นว่า วาจาปากแข็งใจหวาดของตนกระตุ้นล้อไฮ้จิวชะล่าใจจนเลินเล่อ บริวารของมันก็มีสีหน้ายโสโอหัง บ้างแสยะยิ้ม บ้างแค่นหัวร่อกันทั่วหน้า

และแน่ใจ ปุ้กยี่เกี่ยมเล้งชิ้วคงปรึกษากับขวัญกระบี่ซัวบ้องงื้น ตกลงใจกันได้แล้ว จึงตวาดปานอสนีบาตฟาดลง

"พวกเราบุก !"

เสียงดังร่างพุ่งวาบตามประกายดาบสวรรค์ไปดั่งสายฟ้า ระยะห่างกันสิบกว่าวา ถึงเป้าเพียงพริบตาเดียวเท่านั้น

ล้อไฮ้จิวคาดคิดมิถึงเด็ดขาด งักฮุ้นฮงที่ปากแข็งใจหวาด จะเป็นฝ่ายลงมือโหมจู่โจมมันก่อน

และยิ่งคาดคิดมิถึง งักฮุ้นฮงในตอนนี้ จะมีพลังฝีมือเหนือกว่าเมื่อหลายเดือนก่อนอีกหลายเท่าตัว

หลังจากล้อไฮ้จิวเคยประมือกับงักฮุ้นฮงมาคราหนึ่ง ถึงกับเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำแทบเสียที หากไม่มีทีเซี้ยงไต้ซือแห่งเสียวลิ้มยี่คอยคุกคามช่วยเหลือ มันยังไม่แน่จะรอดปลอดภัยมาได้

ดังนั้นเอง มันจึงได้สำนึก เมื่อมีศัตรูเข้มแข็งเช่นงักฮุ้นฮง คอยล่าสังหารเพื่อล้างแค้นแทนบิดา จึงละเว้นเรื่องอิสตรี ชะลอแผนสะสมอำนาจแผ่บารมีของมันชั่วคราว คร่ำเคร่งฝึกกำลังภายในเพิ่มเติม และวิชากระบี่มังกรขนดของมัน จนฝีมือรุดหน้ากว่าเก่าก่อนมากหลายนัก

ล้อไฮ้จิวจึงมีความทะนงตัว มันในปัจจุบัน ต้องสามารถสยบสังหารงักฮุ้นฮงได้แน่ อย่าว่าแต่ ยังมีทั้งสองมารฟ้าทักษิณ สององครักษ์พิทักษ์กฎที่เร่งรุดมาสมทบทันเวลา

ยิ่งกว่านั้น หัวหน้าสาขาทั้งสิบสี่คน ต่างมีฝีมือสูงส่งกล้าแข็ง พวกงักฮุ้นฮงแม้เสียบปีก ยังคงไม่มีทางบินหนีไปได้

ไหนเลยคาดคิด งักฮุ้นฮงจะมีความเร็วปานสายฟ้า ประกายดาบสวรรค์ยังกราดเกรี้ยวจนเจิดจ้าบาดตา ฉีกอากาศเสียงแหลมเล็กเสียดประสาทสะท้านใจ ไม่อาจต่อต้านโดยหักโหมตรง ๆ ได้

ล้อไฮ้จิวในยามฉุกละหุกคับขัน เกร็งกำลังใส่สองฝ่ามือ กระแทกออกต่อต้านสุดกำลัง พร้อมกับถีบตัวตีลังกา หลบออกด้านข้างหลายวา แม้พลิ้วลงถึงพื้นแล้วยังต้องเซถลาถึงสามก้าวใหญ่จึงตั้งหลักได้

งักฮุ้นฮงถูกพลังฝ่ามือหนักหน่วงปานพะเนินเหล็กของล้อไฮ้จิว กระแทกจนต้องชะงักงันในอากาศวูบหนึ่ง ล้อไฮ้จิวจึงมีเวลาชั่วกะพริบตา ตีลังกาหนีไปได้โดยหวุดหวิด

ล้อไฮ้จิวชักกระบี่คู่มือออกมา มันที่สังเกตการต่อสู้ของงักฮุ้นฮงกับสองมารฟ้าทักษิณมาพักใหญ่ รู้สึกพลังฝีมือของงักฮุ้นฮงมิได้เหนือกว่าครั้งก่อนเลย แน่ใจว่าต้องสังหารงักฮุ้นฮงได้ จึงมิได้ออกคำสั่งให้บริวารชั้นหัวหน้าสาขา ลงมือกลุ้มรุมสังหารแต่แรกเริ่ม

เมื่อเห็นร่างกลางอากาศของงักฮุ้นฮงชะงักเพียงวูบเดียว ถึงกับพุ่งวาบเข้าใส่มันดังรุ้งยาวจากฟากฟ้าอีกครา ล้อไฮ้จิวเดือดดาลจนคำรามดังสนั่น ถีบตัวพุ่งวาบขึ้นในอากาศร่วมห้าวาดั่งพลุไฟ

การพุ่งครานี้ ยังสูงกว่างักฮุ้นฮงที่พุ่งเลียดเข้ามาร่วมสองวา สูดลมปราณจนท้องยุบ งอเอวพุ่งศีรษะลงด้านล่าง โถมใส่งักฮุ้นฮงที่ทะยานเข้ามาอย่างแม่นยำ ใช้กระบี่คู่มือกระหน่ำหมายสังหารงักฮุ้นฮงที่อยู่เบื้องล่าง

เก้ากระบวนท่ามังกรขนด อันเป็นไม้ตายสุดสูงของพรรคทิฮ้วยปังชาวยุทธ์เพียงได้ยินนามก็ขวัญฝ่อ ต้องต่อต้านและสังหารงักฮุ้นฮงได้

ประกายกระบี่กระจายออกเป็นเก้าสาย พุ่งวาบลงใส่ศีรษะงักฮุ้นฮงปานภูเขาถล่มทลาย

ตอนแรกประกายกระบี่พุ่งเป็นเส้นตรงลงมา แต่พลันกระจายดั่งปาฏิหาริย์ มีบ้างเป็นเส้นขวาง มีบ้างเป็นเส้นตรง มีบ้างเป็นเส้นเฉียง กระหนาบมาทุกแง่มุมรอบข้าง มีเพียงกระบี่เดียวที่อยู่เบื้องบน ยังคงรักษาสภาพพุ่งเป็นแนวดิ่ง ดังนั้นจึงเป็นกระบี่ที่ศัตรูมักระวังเป็นพิเศษ

งักฮุ้นฮงที่เคยเผชิญกับเก้ากระบวนท่ามังกรขนดของล้อไฮ้จิวมาคราหนึ่ง ย่อมซึ้งถึงอานุภาพปานปาฏิหาริย์ของวิชากระบี่นี้ ดังนั้นเอง พอเห็นกระบี่พุ่งลงมาจากเบื้องบน ดาบสวรรค์ที่จำเดิมพุ่งเป็นเส้นขนานกับพื้น พลันพลิกข้อมือควับ ประกายดาบสวรรค์ชี้ตรงขึ้นสู่เบื้องบน เข้าใส่ปลายกระบี่ล้อไฮ้จิวที่พุ่งแนวดิ่งลงมา โดยไม่สนใจประกายกระบี่อีกแปดสาย ที่กระหนาบเข้ามาทั้งซ้ายขวาหน้าหลังเลย

ล้อไฮ้จิวอดมิได้ต้องลอบแค่นหัวร่อ เย้ยหยันในใจที่งักฮุ้นฮงบังอาจใช้การต่อสู้เช่นดั่งครั้งก่อนมาต่อต้านมัน ดังนั้นพอประกายกระบี่แปดสายทางรอบข้าง ใกล้จะสัมผัสร่างงักฮุ้นฮงนั้น มันตวาดเสียงก้อง

“เด็กชั่วร้าย เจ้าตายแน่นอนแล้ว !”

เสียงตวาดของล้อไฮ้จิวเพิ่งดัง ปลายดาบสวรรค์ถึงพุ่งเข้าใส่ปลายกระบี่ของล้อไฮ้จิวอย่างแม่นยำ กระแทกจนร่างกลางอากาศของล้อไฮ้จิวต้องกระดอนขึ้นสูงกว่าเดิมอีกหลายวา

แต่พริบตาเดียวกันนั้น ร่างงักฮุ้นฮงพุ่งลงสู่พื้นดั่งอุกกาบาต หลบหลีกประกายกระบี่ทั้งแปดสายได้โดยหวุดหวิด มิได้ระคายแม้สักขุมขนหนึ่ง

ล้อไฮ้จิวคาดคิดไม่ถึงเด็ดขาด งักฮุ้นฮงจะมีสายตาคมกล้าปานนี้ กำลังภายในลึกล้ำกล้าแข็งปานนี้ ยอมเสี่ยงชีวิตต้านรับไม้ตายของเก้ากระบวนท่ามังกรขนดโดยหักโหมตรง ๆ ได้

แม้ไม่ถูกกระแทกจนบอบช้ำบาดเจ็บ แต่มันขวัญเสียแล้ว คงสังหารงักฮุ้นฮงไม่ได้ง่ายดายดั่งคาดหวัง ดังนั้นม้วนตัวตีลังกากลางอากาศ โฉบปราดไปในระยะห่างจากงักฮุ้นฮงอีกสิบวา พร้อมทั้งส่งเสียงตวาด

"พวกเราบุก สังหารเจ้าเด็กชั่วร้ายให้ได้ !"

เสียงดังร่างทะยานขึ้นในอากาศอีกครา พร้อมกับหัวหน้าสาขาสิบกว่าคนฮือกันเข้าหางักฮุ้นฮงที่อยู่ระหว่างกลางดั่งฝูงผึ้งแตกรัง

งักฮุ้นฮงถีบเท้าพุ่งวาบดั่งพลุไฟ ตามล้อไฮ้จิวขึ้นไปในอากาศบ้าง ไม่ยอมอยู่เป็นเป้า ให้พวกหัวหน้าสาขาทั้งสิบกว่าคนกลุ้มรุมดั่งหวัง

ล้อไฮ้จิวยังคงใช้ไม้ตายเก้ากระบวนท่ามังกรขนดที่มีอานุภาพสุดสูงของมันดั่งเดิม หมายคุกคามให้งักฮุ้นฮงร่วงหล่นลงไป เป็นเป้าให้บริวารของมันกลุ้มรุมสังหาร

แต่ครานี้ พอปลายกระบี่แนวดิ่งของมันพุ่งลงมา ประกายกระบี่อีกแปดสาย ยังห่างจากร่างงักฮุ้นฮงหลายเชียะ ร่างกลางอากาศของงักฮุ้นฮงถึงกับแตะปลายเท้าซ้ายลงบนหลังเท้าขวา ทะยานขึ้นสูงกว่าเดิมได้อีกสองวาอย่างไม่คาดหมาย

ดาบสวรรค์ที่คมกริบจนฟันเหล็กฟันหยกดุจฟันหยวก ถูกกำลังภายในของงักฮุ้นฮงอัดจนมีประกายเจิดจ้า กระจายเป็นเส้นสายคล้ายอสนีบาตฟาดมา ปลายกระบี่ที่ใกล้จะสัมผัสศีรษะงักฮุ้นฮง ถูกประกายดาบสวรรค์ฟันจนขาดสะบั้นทันที

นั่นคือกระบวนท่าที่หกของวิชาดาบสวรรค์นามละอองดาบหกประกบประกายสายหนึ่ง สร้างความตระหนกต่อมันจนตะลึงลานไปวูบหนึ่ง

เพียงวูบเดียวนี้ ประกายดาบอีกห้าสาย กระหนาบเข้าหาเป้าในระหว่างกลางดั่งประกายไฟ ล้อไฮ้จิวมิทันมีปฏิกิริยาหลบหนี ถูกคมดาบกรีดเป็นห้าแผลฉกรรจ์ แผดร้องกราดเกรี้ยวโหยหวน ร่วงหล่นลงสู่พื้นดั่งดาวตกจากฟ้า

อกซ้าย อกขวา หน้าท้องและด้านหลังอีกสองแผลแบะอ้า โลหิตฉีดออกมาดั่งน้ำพุ พร้อมกับตับไตไส้พุงทะลักอย่างสยดสยองที่สุด จบชีวิตชั่วร้ายอย่างอเนจอนาถไม่อาจทนดู

เสียงปานฟ้าร้องของค่างวิเศษฮ้อชงดังขึ้น

"พวกพ้องทั้งหลาย ยังไม่รีบเร่งเข้าไปสังหารเด็กชั่วร้าย ล้างแค้นแทนเจ้านายพวกเรา !"

พวกหัวหน้าสาขาที่ตะลึงลาน ไม่คาดว่าประมุขพรรคมันจะเสียชีวิตอย่างสยดสยองและง่ายดายปานนี้ จนเมื่อได้ยินเสียงตวาดของจ้งฮู่ฮวบ จึงมีสติแจ่มใสมา พากันตวาดแล้วทะยานเข้าหางักฮุ้นฮงทันที

งักฮุ้นฮงเงยหน้ามองท้องฟ้า ส่งเสียงในใจ

'เตียเตีย มิว่าวิญญาณของท่านจะสถิตเสถียรอยู่ในสวรรค์ชั้นใด โปรดรับทราบไว้ ฮงยี้ได้ล้างแค้นล้างอายให้แก่ตระกูลงักของเราโดยสมบูรณ์แล้ว'

ในเวลานั้นเอง หัวหน้าสาขาสิบกว่าคนของทิฮ้วยปัง ทะยานเข้ามาปานพยัคฆ์ร้ายทลายกรง บ้างใช้อาวุธบ้างใช้พลังฝ่ามือ โหมจู่โจมเข้ามาทั้งสี่ทิศแปดทาง

งักฮุ้นฮงที่ไม่รู้จักพวกอธรรมชั่วร้ายเหล่านี้ เพราะเป็นหัวหน้าสาขา หลังจากล้อไฮ้จิวกุมความลับของเสียวลิ้มยี่ได้ จึงระดมมาจากพวกอธรรมมารร้าย ดังนั้นคาดว่าพวกมันต้องไม่ใช่เป็นตัวดีใดได้

งักฮุ้นฮงตวัดดาบสวรรค์ ออกต่อต้านเป็นกำแพงรอบข้าง หมายสังเกตดูสักครู่หนึ่งค่อยสังหารผู้ที่ชั่วร้ายกว่า

พวกทางฝ่ายงักฮุ้นฮง เมื่อตกลงตามแผนได้แล้ว ต่างเกร็งกำลังเตรียมพร้อมเต็มที่ ปานเกาทัณฑ์ถูกน้าวสุดล้า เพียงรอเวลามีคำสั่งเท่านั้น

เสียงตวาดของงักฮุ้นฮงพอดังขึ้น นอกจากสองดรุณีรับใช้ ต่างพุ่งวาบ

เข้าใส่เป้าหมายของตัวในบัดดล

หนึ่งเดียวที่ผิดจากตกลงกัน นั่นคือวิญญาณดาบกับขวัญกระบี่ มิได้ไปร่วมสังหารมารร้ายทีเฮาะ เพราะเล้งซิ้วมีความเห็น แม้รวมวิญญาณดาบกับขวัญกระบี่ คิดจะปลิดชีวิตมารร้ายทีเฮาะนั้น ยังไม่ง่ายดายดั่งหวัง เนื่องเพราะกำลังภายในของทีเฮาะ เหนือกว่าความเร็วของดาบกระบี่มากมายหลายเท่านัก

หากการต่อสู้ยืดเยื้อยาวนาน ฝ่ายตนต้องเพลี่ยงพล้ำเสียทีต่อหน้าพวกหัวหน้าสาขาที่คุมเชิงอยู่ทางรอบข้างแน่นอน

ดังนั้น จึงเปลี่ยนให้ทั้งสองวิญญาณดาบกับขวัญกระบี่ ร่วมมือเข้าสังหารเจ้าฟ้าหอเหล็กแต้กิมทง รองจ้งฮู่ฮวบของทิฮ้วยปัง ยังจะหวังได้ชัยมากกว่า

อีกประการ เจ้าฟ้าหอเหล็กแต้กิมทงใช้อาวุธค้อนดาวตกที่หนักหน่วงมหาศาล และมีด้ามโซ่เหล็กความยาวเป็นวา ฝ่ายตนไม่มีสตรีนางใดสามารถเข้าไปใช้กระบี่สังหารมันได้ ยิ่งไม่มีกำลังภายใน พอจะฟาดตัวค้อนให้กระดอนห่างเลย เล้งซิ้วจึงเลือกทีเฮาะเป็นเป้าสังหารของมันแทน ซึ่งวิญญาณดาบกับขวัญกระบี่ก็เห็นพ้องด้วย

ดังนั้นเอง พอประกายกระบี่ที่พุ่งเป็นเส้นตรงเข้าไปของเล้งซิ้ว ใกล้จะสัมผัสเป้าหมายในพริบตา ทีเฮาะถึงกับตวาดก้อง ฟาดพลังฝ่ามือออกต่อต้านโดยหักโหมตรง ๆ

ทีเฮาะเคยถูกปุ้กยี่เกี่ยมเล้งซิ้วทำร้ายได้แผล ทั้งยังเย้ยหยันจนมันเคียดแค้นแน่นใจมาแล้ว จึงโหมกระหน่ำพลังฝ่ามือสุดสิ้น หมายสังหารเพื่อล้างแค้นล้างอายให้ได้

แต่ทว่า ประกายกระบี่พลันกระจายจากกัน เป็นจุดแต้มด่างดวงปานดอกไม้ไฟ กระหน่ำเข้าใส่ทีเฮาะทั้งซ้ายขวาหน้าหลัง

ทีเฮาะมีพลังฝ่ามือเข้มแข็งแกร่งกร้าว ผนึกจนคล้ายเหล็กแหลมแท่งยาว และยังคมกริบไขว้สลับไปมา ดั่งกรรไกรที่ตัดทุกสรรพสิ่งให้ขาดกระจายได้

กระบี่ของนักฆ่าอันดับหนึ่งแห่งยุค ย่อมมิใช่ชะล่าดูแคลนได้ ยิ่งมิใช่จะพิชิตโดยง่ายดาย แม้ทีเฮาะเคียดแค้นปานใด ยังคงไม่กล้าชะล่าใจดูแคลน

เพราะเคยเห็นฝีมือเล้งซิ้วแล้วคราหนึ่ง

เล้งซิ้วที่มีฉายาไม่ต้องใช้กระบี่ครั้งที่สอง ก็สามารถสังหารเป้าหมายของมันได้ แต่วันนี้เผชิญกับคู่มือที่เป็นจอมมารร้าย มีชื่อเสียงเกรียงไกรนานหลายสิบปี ทั้งยังโหมพละกำลังคึกคักเข้มแข็ง จึงมิใช่เป้าที่จะพิชิตได้ในกระบี่เดียว

ทีเฮาะฟาดพลังฝ่ามือหนักหน่วงรุนแรง รุกรับตีโต้กับเล้งซิ้วที่ใช้กระบี่รุกกระหน่ำหลายกระบวนท่าแล้ว ยังไม่มีทีท่าเป็นฝ่ายได้เปรียบ ต้องเริ่มรุ่มร้อนบ้างแล้ว

เล้งซิ้วทราบ ไม่ใช้ไม้ตายประจำตัว ยากที่จะพิชิตชัยในเวลาอันสั้นซึ่งเช่นนั้น อันตรายของชีวิตก็ต้องมากเป็นทวีคูณแล้ว

พริบตาที่ประกายกระบี่กระจายออกไป พลันผนึกเข้าหากันเป็นสายเดียวพุ่งวาบเข้าใส่ใบหน้าทีเฮาะ พร้อมกับส่งเสียงตวาดก้องปานฟ้าร้อง

ทีเฮาะแผดหัวร่อเสียงก้อง เพราะมันทำลายการจู่โจมไม้นี้ของเล้งซิ้วมาหลายครั้งแล้ว จึงยังคงตวัดสองฝ่ามือขึ้น กระแทกออกต้านรับโดยหักโหมตรง ๆ

เวลาพร้อมกับทีเฮาะตวัดฝ่ามือ สองแขนย่อมถูกยกตามขึ้นด้วย ในวูบเดียวที่เร็วปานประกายไฟ ในแขนเสื้อข้างซ้ายของเล้งซิ้ว มีประกายสายหนึ่งพุ่งวาบออกมา

มันเป็นปลายกระบี่ที่ยาวหนึ่งเชียะ ถูกยิงจากขดลวดที่ดีดออก เล้งซิ้วจึงต้องส่งเสียงตวาด เพื่อกลบเสียงดีดของลวดเหล็กในแขนเสื้อ

ทีเฮาะไม่เคยทราบแล้ว ชาวยุทธ์ทั้งหลายต่างไม่เคยทราบเช่นกัน เล้งซิ้วจะมีไม้ตายเช่นนี้ มาลอบประทุษร้ายต่อเป้าหมาย ย่อมไม่มีทางหลบหลีกป้องกันไว้ก่อนได้ ถูกปลายกระบี่ยาวหนึ่งเชียะ พุ่งใส่ทรวงอกจนทะลุหลังออกไปแสดงให้เห็น ขดลวดดีดด้วยพลังรุนแรงปานใดแล้ว

ทีเฮาะแผดร้องสุดเสียง เซถลาไปตามพลังปลายกระบี่ที่พุ่งทะลุหลัง แต่เล้งซิ้วยังทะยานตามติด ประกายกระบี่สายยาวกรีดควับลงไป ตัดข้อมือทั้งสองของทีเฮาะขาดกระเด็นจากกัน ไม่ต้องซ้ำเติมอย่างไร ก็แน่ใจว่าทีเฮาะไม่มีทางรอดชีวิตได้ จึงผละจากมัน ทะยานไปในอีกทางหนึ่ง ซึ่งงักฮุ้นฮง

กำลังถูกสิบสี่หัวหน้าสาขาล้อมกระหน่ำอย่างเอาเป็นเอาตาย

ท้อฮวยเก็งจู๊บ๊วยเซาะฮวงพอได้ยินเสียงตวาดสั่งของงักฮุ้นฮงกระทบโสตร่างพุ่งวาบไปหาจอมมารแซซ้ง ที่อยู่ห่างไม่กี่วาดั่งสายฟ้า

แซซ้งไม่คาด บ๊วยเซาะฮวงจะเลือกมันเป็นเป้า จึงเข้าใจผิดคิดว่า บ๊วย-เซาะฮวงรักตัวกลัวตาย หวังให้มันพัวพันกับนาง จนพวกงักฮุ้นฮง เล้งซิ้ว เอี๊ยบเพียวฮวง ซัวบ้องงึ้น ถูกสังหารหมดสิ้นแล้ว นางก็จะเลิกรากับพวกทิฮ้วยปัง หรือไม่ก็คืนดียอมรับไมตรีของมัน โดยยกธิดาน้อยบ๊วยเล้งซึงให้มัน เป็นการแลกชีวิตของนาง

ดังนั้นเอง มันจึงรับมือกับบ๊วยเซาะฮวงโดยไม่หักโหมจริงจัง ปัดป้องทั้งกระบี่ทั้งฝ่ามือของนางเบนห่างเท่านั้น มิได้ตีโต้กลับไปเลย

บ๊วยเซาะฮวงรุ่มร้อนยิ่งนัก กระหน่ำจู่โจมไปหลายกระบวนท่า ยังไม่ได้เปรียบแม้สักน้อยนิด นางยิ่งคิดจะรวบรัดการต่อสู้ให้ยุติโดยเร็ว แม้โหมจู่โจมไม่คิดชีวิตปานใด ยังคงไม่ได้เปรียบมารร้ายที่มัวเมาในราคะตัวนี้ได้เลย

แซซ้งรับสามกระบวนท่าพลิกเวหา ซึ่งเป็นไม้ตายของวังดอกท้อถึงสามครั้งคราแล้ว รู้สึกพลังฝีมือของนางมิได้แกร่งกร้าวรุนแรงเหมือนดั่งตอนแรกเริ่ม จึงกระหยิ่มยินดียิ่งนัก แต่ไม่ต้องการรุกไล่พิชิตชัย เพราะกลัวนางจะเคียดขึ้งชิงชังมัน

ขณะครุ่นคิดด้วยความลิงโลดลำพอง พลันได้ยินเสียงทีเฮาะแผดร้องโหยหวนชวนสยดสยอง ต้องตระหนกจนรีบเหลียวขวับไป ก็เห็นข้อมือทีเฮาะขาดหายทั้งสองข้าง หว่างกลางทรวงอกยังมีบาดแผล โลหิตฉีดเป็นเส้นสายกำลังเกลือกกลิ้งดิ้นรน จนพื้นบริเวณนั้นมีโลหิตชุ่มโชก ดูอาการต้องไม่มีทางรอดชีวิตได้แน่นอนแล้ว

แซซ้งขวัญฝ่อจนปากอ้าตาค้าง ยืนตะลึงลานกับที่ทันที มันกับทีเฮาะที่คบกันมาหลายสิบปี เมื่อเห็นการตายอย่างสยดสยองตำตาเช่นนี้ ไหนเลยไม่ขวัญหนีดีฝ่อได้ ?

ท้อฮวยเก็งจู๊บ๊วยเซาะฮวงไหนเลยจะพลาดโอกาสที่ไม่อาจหาได้นี้ไป ?

พริบตาที่เร็วกว่าประกายไฟ นางซัดกระบี่คู่มือออกดั่งเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง ใส่ทรวงอกมารร้ายแซซ้งที่ยืนตะลึงลาน

แซซ้งไม่คาดคิด ท้อฮวยเก็งจู๊บ๊วยเซาะฮวงจะปลิดชีวิตมันในสภาพเช่นนี้ จึงถูกกระบี่พุ่งสวบเข้าไปในทรวงอกถึงครึ่งเล่ม ต้องแผดร้องสุดเสียง เซถลาออกไปตามพลังกระบี่

บ๊วยเซาะฮวงไหนเลยรีรอ นางทะยานกายเข้าไป กระหน่ำมือซ้ายสุดสิ้นกำลังลงซ้ำเติม ศีรษะมารร้ายมัวเมาในราคะ ถูกพลังกระแทกจนแตกกระจายโลหิตสีแดง มันสมองสีขาว กระเซ็นไปในรัศมีสามเชียะ

ท้อฮวยเก็งจู๊บ๊วยเซาะฮวงชักกระบี่ออกจากทรวงอกแซซ้ง ทะยานไปอีกด้านหนึ่งซึ่งงักฮุ้นฮงกับเล้งซิ้วกำลังยืนหันหลังชนกัน ต่อต้านการจู่โจมของพวกหัวหน้าสาขาทิฮ้วยปัง

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงกับขวัญกระบี่ซัวบ้องงึ้น พอได้ยินเสียงตวาดของงักฮุ้นฮง พากันพุ่งตรงไปที่เจ้าฟ้าหอเหล็กแต้กิมทงสุดกำลัง

ทั้งสองพอเริ่มขึ้น ก็ประลองความเร็วกันก่อนทันที แต่ยังคงถึงที่หมายในเวลาเดียวกัน

ประกายดาบกับกระบี่สองสาย พุ่งวาบเข้าใส่ใบหน้าแต้กิมทง สร้างความเดือดดาลต่อมันจนแผดด่าสุดเสียง

"เดียรัจฉานทั้งสองตัว ถึงกับรุมเราโดยไร้ยางอาย เสียทีที่มีชื่อเสียงมานานปี..."

ปากแผดด่า ค้อนดาวตกทั้งคู่ ตวัดขึ้นกันดาบกระบี่อย่างแม่นยำ

เสียงตังดังสนั่น ประกายไฟกระจายวูบวาบ เมื่ออาวุธทั้งสองฝ่ายปะทะกันถนัดถนี่ เจ้าของสองดาบกระบี่ต่างถูกกระแทกจนถลาคนละสองก้าวใหญ่

วิญญาณดาบกับขวัญกระบี่ทราบทันทีว่า มิอาจจู่โจมโดยหักโหมตรง ๆ อีก เพราะพละกำลังของหอเหล็กตัวนี้ หนักหน่วงมหาศาลไม่อาจต้านทานได้

พริบตาที่ค้อนดาวตกทั้งคู่ถูกสะบัดฟาดมาตีโต้ด้วยความเดือดดาล ทั้งสองต่างมีปฏิกิริยาแตกต่างกันออกไป

ขวัญกระบี่ซัวบ้องงึ้นถือว่ากระบี่สีเงินของมันอาจารย์มันบอก ตีขึ้นจากโลหะพิเศษ คมกริบจนฟันเหล็กกล้าให้ขาดสะบั้นได้อย่างง่ายดาย และมันก็เคยทดสอบประจักษ์หลายครั้งด้วย

ดังนั้น เบี่ยงกายหลบปลายค้อนดาวตกควับ ฟันกระบี่คู่มือเข้าใส่กลางโซ่ดั่งสายฟ้า หากโซ่ถูกฟันขาด ปลายที่เป็นค้อนทองแดงใหญ่กระเด็นหายเจ้าฟ้าหอเหล็กแต้กิมทงก็จะคล้ายพยัคฆ์ร้ายถูกหักเขี้ยวถอนเล็บ ไม่ยากจะสังหารแล้ว

แต่ผิดคาดหมายอย่างยิ่ง โซ่ของแต้กิมทงมิทราบตีจากโลหะธาตุใดถึงกับเหนียวแน่นแข็งแกร่ง ไม่ขาดดั่งที่มันมุ่งหมาย

มิหนำซ้ำ พอกลางโซ่ถูกฟัน ปลายที่เป็นค้อนใหญ่กว่ากำปั้น ถึงกับม้วนควับกลับมา ฟาดเข้าใส่กลางหลังขวัญกระบี่ซัวบ้องงึ้นจนกระเด็นไปในทันที

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงมีปฏิกิริยาอีกแบบหนึ่ง ถึงกับล้มตัวหลบค้อนทองแดง แล้วพุ่งเข้าไปหาเป้าอย่างรวดเร็ว ฟันดาบคู่ชีวิตเข้าใส่สองเท้าของเจ้าของหอเหล็กแต้กิมทง

พริบตาที่ขวัญกระบี่ซัวบ้องงึ้นถูกค้อนทองแดงฟาดกระเด็นไป แต่กิมทังเพิ่งจะแผดหัวร่อจะส่งเสียงเย้ยหยันนั้น พลันเย็นวูบขึ้นที่ใต้เข่าทั้งสองข้าง แล้วปวดแปลบจับจิตใจต้องแผดร้องสุดเสียง ตวัดค้อนฟาดกลับลงสู่พื้น

วิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงพอฟันเท้าทั้งสองของแต้กิมทงขาดจากกันรีบกลิ้งหนีออกไปสุดกำลัง จนคล้ายลูกหนังถูกเตะทิ้ง

แม้มีความเร็วปานใด ยังไม่เร็วไปกว่าค้อนทองแดงของแต้กิมทงได้ ถูกปลายค้อนฟาดเฉียดชายโครงจนซี่โครงหักหลายซี่ กระอักโลหิตอีกหลายกองไม่อาจลุกขึ้นได้อีกแล้ว

เจ้าฟ้าหอเหล็กแต้กิมทงแม้ฟาดคู่ต่อสู้ทั้งสองจนกระเด็นไปได้ มิทราบบาดเจ็บสาหัสหรือตาย แต่เท้าทั้งสองของมัน ถูกฟันขาดเสมอเข่า ร่างเตี้ยกว่าเดิมร่วมสองเชียะ ล้มลงเกลือกกลิ้งดิ้นรน แผดร้องโหยหวนไม่ขาดเสียง

ปากแผลทั้งสองเข่า มีโลหิตฉีดเป็นทางยาวราวน้ำพุ หากไม่มีผู้มาช่วยทันท่วงที ต้องเสียโลหิตจนตายไปได้แน่นอน

บ๊วยเล้งซึงควงกระบี่ประกายแวววาวของนางรุกกระหน่ำใส่ราชินีบุปผาเกียวหงส์เอี่ยม ที่ใช้กระบี่อ่อนไม่มีโกร่งกันมืออย่างกราดเกรี้ยวดุดัน

นางแม้ฝึกพลังฝีมือเพิ่มเติมมาจากเงี้ยมคีเทียน จนในตอนนี้ มีฝีมือเหนือกว่าราชินีบุปผาเกียวหงส์เอี่ยมแล้ว แต่ทว่า เกียวหงส์เอี่ยมมีมือซ้ายที่ชั่วร้ายยิ่ง มักซัดอาวุธลับอาบยาพิษเข้าเสริมการต่อต้านของนางในยามเพลี่ยงพล้ำ จนบ๊วยเล้งซึงต้องรั้งกระบี่กลับมาป้องกันตัวเองเสมอ

เกียวหงส์เอี่ยมที่ริษยาทั้งความรัก ความงามของบ๊วยเล้งซึงมานานแล้ว นางจึงหมายสังหารบ๊วยเล้งซึงให้ได้

แต่จนใจ พลังฝีมือบ๊วยเล้งซึงในตอนนี้เหนือกว่านาง หากมิใช้อาวุธลับคอยสกัดขวาง นางต้องกลับเป็นฝ่ายถูกบ๊วยเล้งซึงสังหารไปแล้ว

ตอนนั้น การเข่นฆ่าสังหารดำเนินไปตลอดแนว เสียงอาวุธกระทบกัน เสียงตวาดด่า เสียงแผดร้องตอนก่อนตาย ดังสนั่นหวั่นไหวทั้งลานกว้างกลางป่าใหญ่

ขวัญกระบี่ซัวบ้องงึ้นถูกค้อนทองแดงใหญ่มหึมาของเจ้าฟ้าหอเหล็กฟาดใส่กลางหลังกระเด็นไกลหลายวา อวัยวะภายในบอบช้ำสาหัส ร่วงลงพื้นแล้วยังต้องเซถลาไม่อาจทรงตัวได้

พอดีถลาเข้าไปในบริเวณต่อสู้ของบ๊วยเล้งซึงกับเกียวหงส์เอี่ยม เกียว-หงส์เอี่ยมที่ชิงชังขวัญกระบี่ซัวบ้องงึ้นอยู่แล้ว จึงฉวยโอกาสนั้นแทงกระบี่คู่มือเข้าใส่ขวัญกระบี่ซัวบ้องงึ้นที่เสียหลักอยู่

มิคาดคิด ขวัญกระบี่ที่บาดเจ็บสาหัสจนตาลาย แน่ใจว่ายากจะรอดชีวิตได้ จึงไม่หลบหลีกกระบี่ของเกียวหงส์เอี่ยมเลย

ขวัญกระบี่เปิดโอกาสให้กระบี่เกียวหงส์เอี่ยมแทงเข้าใส่ทรวงอกของมัน ทั้งยังเซถลาไปหานางอีกด้วย

พริบตาที่เกียวหงส์เอี่ยมปีติ สามารถสังหารขวัญกระบี่ซัวบ้องงึ้นได้ ยังมิทันชักอาวุธคืนมานั้น ขวัญกระบี่ซัวบ้องงึ้นคล้ายไม่มีความเจ็บปวดเลย กลับอ้าแขนโอบกอดนางจนแนบแน่น

เกียวหงส์เอี่ยมกรีดร้องด้วยความตระหนก ตวัดมือซ้ายฟาดใส่ศีรษะขวัญกระบี่ซัวบ้องงึ้นสุดแรง หมายให้มันกระเด็นออกไป

แต่พละกำลังตอนก่อนตายของขวัญกระบี่ เข้มแข็งรุนแรงเหลือหลาย ถึงกับรัดนางสนิทแน่น ไม่มีทางผ่อนคลายได้เลย

บ๊วยเล้งซึ่งตื่นตะลึงต่อเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดนี้เพียงวูบเดียว ก็มีสติแจ่มใสคืนมาได้ นางไหนเลยยอมทิ้งโอกาสประเสริฐสุดนี้ไป ?

บ๊วยเล้งซึ่งตวัดกระบี่ควับ ปาดเข้าใส่ลำคอขาวผ่องของเกียวหงส์เอี่ยม จนหลอดคอขาด เสียงกรีดร้องสะบั้น ล้มฮวบลงไป ขาดใจตายในอ้อมแขนของขวัญกระบี่ซัวบ้องงึ้น

บ๊วยเล้งซึ่งมองขวัญกระบี่ด้วยความสังเวชแวบหนึ่ง ที่ยามเป็นไม่ได้ใกล้ชิดคนที่หลงรัก แต่ยามตาย ได้มาตายร่วมกัน

บ๊วยเล้งซึ่งกวาดตามอง เห็นทางฝ่ายงักฮุ้นฮงมีสามสุดยอดฝีมือร่วมกันประหัตประหาร จนหัวหน้าสาขาทิฮ้วยปังทั้งสิบกว่าคน บาดเจ็บล้มตายไปหกเจ็ดคนแล้ว

ที่เหลืออีกเจ็ดแปดคน คงกลัวการลงโทษจากค่างวิเศษฮ้อชงจึงฝืนใจต่อต้าน ซึ่งคิดว่ามารดานางกับงักฮุ้นฮงและเล้งซิ้ว คงยุติการต่อสู้ได้โดยไม่ยากเลย

แต่ทางกิมหงส์เนี่ยเนี้ยกับเก้าฮิวพั่วพั้ว ที่ร่วมกันกลุ้มรุมค่างวิเศษฮ้อชงนั้น กลับทุลักทุลีอย่างยิ่ง

ทั้งสองต่างถูกตะปบจนเสื้อขาดไปหลายแห่ง มีโลหิตหลั่งไหลเป็นทาง ๆ สีหน้าบิดเบี้ยวเขียวคล้ำ

ที่แท้เมื่อกิมหงส์เนี่ยเนี้ยกับเก้าฮิวพั่วพั้วพอทะยานเข้ากระหนาบจู่โจมฮ้อชงทั้งซ้ายขวา เข้าใจว่าพิชิตมันได้ไม่ยากนัก เพราะต่างเคยได้ทราบกิตติศัพท์กันมานานแล้ว

ไหนเลยคาดคิด ค่างวิเศษฮ้อชงในปัจจุบัน มีพลังเหนือกว่ากาลก่อนมากนัก

มิน่าเล่า หลบหน้าไปหลายสิบปี จนมีพลังฝีมือแก่กล้าเข้มแข็ง จึงกล้าเสนอหน้ามาในยุทธจักรอีกครา

กิมหงส์เนี่ยเนี้ยกับเก้าฮิวพั่วพั้วกระหน่ำพลังฝ่ามือทั้งหนักหน่วงรุนแรงกระหนาบทั้งซ้ายขวาหน้าหลังของมัน ประหนึ่งเป็นมรสุมรุมเร้าไม่ขาดสาย

แต่ทว่า ฮ้อชงมิเพียงมีท่าร่างพิสดารคล้ายลิงค่างกระโดดโลดแล่นหลบหลีกโดยปลอดภัยเท่านั้น ยังมีการตะปบคว้าที่แคล่วคล่องว่องไว ยากที่จะปัดป้องรับมือได้

ที่ยิ่งชั่วร้ายคือ วิชาค่างขนานแขนของมัน ยามที่สองนางเข้าใจหลบหลีกการตะปบของมันพ้นแล้วนั้น แขนของมันถึงกับยาวเหยียดอีกเป็นเชียะ ตะปบใส่เป้าหมายจนได้

พอมันใช้แขนซ้ายตะปบ แขนขวาของมันจะหดสั้น แต่แขนซ้ายกลับยาวกว่าเดิมมาในทันที ยามใช้แขนขวาตะปบ แขนซ้ายของมันก็สั้นลงเช่นกัน จึงเป็นเรื่องอที่สองนางเฆ่าเจ็บแค้นใจยิ่งนัก

แต่กิมหงส์เนี่ยเนี้ยกับเก้าฮิวพั่วพั้วต่างมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมมานานปี แม้พลาดท่าเสียทีกับแขนที่เหยียดยาวกว่าเดิมของฝ่ายตรงข้าม ถูกตะปบเสื้อขาดได้บาดแผลมากบ้างน้อยบ้างก็ตาม

หากเปลี่ยนเป็นผู้มีกำลังฝีมือด้อยกว่าสักน้อยนิด ต้องถูกฮ้อชงปลิดชีวิตเสียเนิ่นนานแล้ว

แม้เช่นนั้น กิมหงส์เนี่ยเนี้ยกับเก้าฮิวพั่วพั้วยังคงต้องตกเป็นฝ่ายรับที่ร่อแร่ หากมิใช่กัดฟันพัวพันมันไม่ให้ไปช่วยเสริมกำลังคนอื่น ๆ พวกนางต้องเสี่ยงชีวิตกับมันให้ตกตายไปฝ่ายหนึ่งเสียนานแล้ว

บ๊วยเล้งซึ่งควงกระบี่ทะยานเข้ามาพร้อมกับส่งเสียงแหลมเล็กแต่ไกล

"พั่วพั้วทั้งสองมิต้องกังวล เรามาสังหารมันเอง"

เสียงดังร่างพุ่งวาบเข้ามา พร้อมกับประกายกระบี่ที่เจิดจ้าบาดตาน่าสยองขวัญ

ค่างวิเศษฮ้อชงเป็นฝ่ายมีเปรียบการต่อสู้ ย่อมมีเวลากวาดตาดูการต่อสู้ในบริเวณอื่น ๆ อยู่บ่อยครั้ง

หลังจากล้อไฮ้จิวตายไป มันรีบออกคำสั่งให้พวกหัวหน้าสาขา รุมสังหารงักฮุ้นฮงที่เป็นศัตรูสำคัญทันที

โดยมันเข้าใจ เมื่อคลี่คลายเหตุการณ์ได้ดั่งหวัง มันก็จะตั้งตัวเป็นหัวหน้า

พรรคทิฮ้วยปังเสียเอง เพราะไม่มีทั้งล้อไฮ้จิวทั้งงักฮุ้นฮงแล้ว มันยังต้องกริ่งเกรงผู้ใด ?

แต่ทว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามมา มิได้เป็นดั่งมันคาดคิดไว้ มิเพียงพวกพ้องจะตายไปทีละคน ๆ เท่านั้น ทางงักฮุ้นฮงก็มีกำลังเสริมช่วยเหลือเพิ่มขึ้น สังหารหัวหน้าสาขาตายไปร่วมเจ็ดแปดคนแล้ว

ค่างเฒ่าเจ้าเล่ห์จึงได้คิด ไม่มีสิ่งใดประเสริฐกว่าชีวิตตัวเองอีกแล้ว

หากผละหนีไปในตอนนี้ พวกงักฮุ้นฮงในด้านนั้นต้องไม่อาจปลีกตัวมาไล่ล่ามันได้ มันย่อมมีโอกาสหนีกลับไปที่สำนักใหญ่ ขนทรัพย์สินเงินทองที่มีมากมายมหาศาลไปเสพสุขที่รังเก่าในเซียมไซได้ชั่วชีวิตแล้ว

ดังนั้นเอง โหมกระหน่ำจู่โจมหนักหน่วงถี่เร็วกว่าเดิม จนกิมหงส์เนี่ยเนี้ยกับเก้าฮิวพั่วพั้วต้องกระโดดโลดแล่นหลบหลีกอยู่วุ่นวาย เปิดทางให้มันพุ่งตัวควับขึ้นไปบนต้นปังที่อยู่ใกล้ที่สุด

ฮ้อชงพอหนีขึ้นต้นไม้ไปได้ ถึงกับพุ่งปราด ๆ ตามกิ่งใบค่าคบดั่งค่างใหญ่ รวดเร็วสมฉายาค่างวิเศษของมันจนลับหายไปในชั่ววูบเดียวเท่านั้น

บ๊วยเล้งซึงแม้ทะยานเข้ามารวดเร็วปานใด ยังไม่อาจทัดเทียมค่างเฒ่าเจ้าเล่ห์ได้ จึงต้องแค่นเสียงด่าเบา ๆ แล้วปลอบใจกิมหงส์เนี่ยเนี้ยกับเก้าฮิวพั่วพั้ว ที่ทั้งอับอายทั้งคลั่งแค้นจนหน้าเขียวคล้ำ

“สองท่านมิต้องเดือดดาลคลั่งแค้น ครั้งนี้ทุกประการเป็นไปตามแผนฝ่ายเรามีชัยได้เด็ดขาดแล้ว”

เก้าฮิวพั่วพั้วแค่นเสียงด้วยความแค้น

“เรามิคาดว่า ค่างเฒ่าเจ้าเล่ห์จะมีพลังฝีมือเหนือกว่าหลายเท่า พวกเราสองคนมิเพียงสู้ไม่ได้เท่านั้น ยังแทบเสียชีวิตอีกด้วย”

บ๊วยเล้งซึงรีบแย้มยิ้มปลอบใจ

“ดีที่สองท่านพัวพันมันไว้ได้ มิเช่นนั้น หากมันปลีกตัวไปช่วยพวกพ้องมิว่าจะเป็นผู้หนึ่งผู้ใดก็ตาม ฝ่ายเราต้องมีบาดเจ็บล้มตายมากกว่านี้แล้ว”

บรรดาหัวหน้าสาขาที่เหลืออยู่หกคน เมื่อเห็นจ้งฮู่ฮวบผละหนีเอาชีวิต

รอด พวกมันไหนเลยจะยอมพลีชีวิตสู้ตายอย่างโง่เขลาต่อไปอีก ?

ดังนั้นเอง พวกมันทั้งหกส่งเสียงเป็นรหัสแล้วถีบตัวจากวงต่อสู้ พุ่งหนีเข้าไปในป่าลึก อาศัยเงามืดของต้นปังหลบหนีอย่างกับสุนัขถูกไล่ล่า

พวกมันหารู้ไม่ว่า หลังจากงักฮุ้นฮงฆ่าล้อไฮ้จิวล้างแค้นแทนบิดาได้แล้ว เห็นว่าเมื่อตัวการสำคัญตายไป ก็ไม่ต้องการก่อกรรมในเรื่องเข่นฆ่าสังหารให้มากนัก

นอกจากผู้ที่ชั่วร้ายจริง ๆ เสี่ยงชีวิตเข้ามาหมายสังหารมันเพื่อรับความดีความชอบ งักฮุ้นฮงจึงจะตีโต้กลับไป ปลิดชีวิตมันเพื่อตัดภาทภัยในภาคหน้า

เล้งชิ้วกับบ๊วยเซาะฮวงย่อมสังเกตความนี้ออกแต่แรก เมื่องักฮุ้นฮงที่เป็นคู่กรณี ไม่เข่นฆ่าสังหารฝ่ายตรงข้ามอีก เล้งชิ้วกับบ๊วยเซาะฮวงจึงมีแต่ส่งเสริมช่วยเหลือป้องกันทางด้านหลังให้กับงักฮุ้นฮงเท่านั้น

หากทั้งสามมีใจอำมหิตคิดฆ่าฟันจริง พวกมันทั้งสิบสี่คนต้องถูกปลิดชีวิตไปเสียเนิ่นนานแล้ว ไหนเลยจะรอดตายหนีไปได้ ?

งักฮุ้นฮง บ๊วยเซาะฮวงกับเล้งชิ้วจับตามองหัวหน้าสาขาที่รอดตายทั้งหกหนีลับเข้าไปในป่าทึบแล้วจึงหันร่างเดินมาสมทบกับบ๊วยเล้งซึง เมื่อกวาดตามองเห็นขวัญกระบี่ซัวบ้องงึ้นรัดร่างราชินีบุปผาเกียวหงส์เอี่ยมแนบแน่น แต่กระบี่เกียวหงส์เอี่ยมแทงทะลุหลังซัวบ้องงึ้นออกมา แสดงว่าขาดใจตายไปทั้งสองคนแล้ว

ส่วนวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงนอนแน่นิ่งอยู่ในอ้อมแขนของดรุณีรับใช้ โดยมิทราบตายไปหรือยังมีชีวิตอยู่

พวกงักฮุ้นฮงทั้งมวลรีบเร่งฝีเท้าเข้าไป เซี่ยวเฮี้ยที่เป็นดรุณีรับใช้รีบรายงานเสียงแหลม

“เอี๊ยบไต้เฮี้ยบบาดเจ็บสาหัส รีบเร่งมาช่วยด้วย”

พวกงักฮุ้นฮงเร่งฝีเท้าปราดเข้าไป เล้งชิ้วที่เชี่ยวชาญการฆ่าคน และก็ชำนาญการปฐมพยาบาล ตรวจอาการของวิญญาณดาบเอี๊ยบเพียวฮวงแล้วขมวดคิ้วกล่าว

“กระดูกชายโครงหักไปสามซี่ อวัยวะภายในบอบช้ำเล็กน้อย หากมิใช่มีกำลังภายในลึกล้ำกล้าแข็ง อาการต้องสาหัสมากกว่านี้แล้ว ท่านใดมียาบ้าง ?”

ท้อฮวยเก็งจู๊บ๊วยเซาะฮวงรีบกล่าว

“ยาท้อฮวยกิมตัง (ยาเม็ดดอกท้อสีทอง) ของเรามีสรรพคุณต่ออาการบอบช้ำภายในพอสมควร”

กล่าวแล้วล้วงขวดหยกใบน้อย เทยาสีทองออกมาสองเม็ดยื่นให้เล้งชิ้ว

เล้งชิ้วง้างปากเอี๊ยบเพียวฮวง ป้อนยาทั้งสองเม็ดให้แล้วกล่าวกับงักฮุ้นฮง

“ท่านใช้กำลังภายในเสริมเข้าไปเร่งสรรพคุณยาให้กระจายเร็วยิ่งขึ้น แต่อย่ารุนแรงนัก จนกระทบกระเทือนต่อกระดูกชายโครงที่หักอยู่”

งักฮุ้นฮงอ้อมไปนั่งขัดสมาธิทางด้านหลังเอี๊ยบเพียวฮวง ทาบฝ่ามือลงบนจุดเมี่ยมึ้งกลางหลัง เกร็งกำลังภายในแผ่เข้าไปในร่างมันช้า ๆ

ครู่ใหญ่ให้หลัง เอี๊ยบเพียวฮวงได้สติคืนมา กวาดตามองแล้วก็ทราบผลการต่อสู้ในครั้งนี้ยุติเยี่ยงไร จึงพยายามฝืนยิ้มกล่าว

“เราต้องขอโทษอย่างมากที่...”

งักฮุ้นฮงรีบสอดคำทันที

“ตอนนี้เอี๊ยบเฮียอย่ากล่าวกระไรให้เสียกำลัง รีบเร่งรักษาพยาบาลให้ทุเลาก่อนสำคัญกว่า”

ท้อฮวยเก็งจู๊บ๊วยเซาะฮวงกล่าวขึ้นบ้าง

“พวกที่มีบาดแผลทางผิวกาย ใส่ยาพันแผลให้เรียบร้อย เอียเท้าทั้งสองไปตัดกิ่งไม้กับเถาวัลย์มา สร้างแคร่หามเอี๊ยบไต้เฮี้ยบกลับเซ่งโตวก่อน ค่อยหาหมอรักษาอาการพอทุเลา ไม่กระทบกระเทือนต่อการเดินทาง ค่อยไปพักฟื้นที่วังดอกท้อ...”

เอี๊ยบเพียวฮวงรีบส่งเสียงอ่อนล้า

“ข้าพเจ้าคงไม่...”

บ๊วยเซาะฮวงสอดคำทันที

“ตอนนี้ท่านยังไม่ต้องมีความเห็นใด ๆ ทิฮ้วยปังที่แตกพ่ายไป ไม่แน่ยังพอมียอดฝีมือตำแหน่งสำคัญเหลืออยู่ หากพวกมันมารังควานล้างแค้นอีก ไยมิใช่เป็นเรื่องยุ่งยากมากแล้ว ?”

มิว่าด้วยศักดิ์ศรี ด้วยอาวุโส และที่สำคัญ นางคือมารดาของบ๊วยเล้งซึ่งทุกผู้คนจึงได้แต่สงบปากคำรับฟังอยู่ถ่ายเดียวเท่านั้น

บ๊วยเซาะฮวงกล่าวต่อไป

"สำหรับซากศพในที่นี้ เราหวังให้งักฮุ้นฮงกับเล้งไต้เฮี้ยบ ช่วยขุดหลุมฝังขวัญกระบี่ซัวบ้องนี้กับเกียวหงส์เอี่ยมร่วมกันก่อน เพื่อวิญญาณในปรภพของมันจะได้มีความสงบสุขขึ้นบ้าง"

ทุกผู้คนผงกศีรษะเห็นพ้อง บ๊วยเซาะฮวงกล่าวต่อ

"ส่วนศพอื่น ๆ รอกลับเซ่งโตวแล้ว เราพอจะมีไมตรีกับพรรคกระยาจกอยู่บ้าง จะไหว้วานให้หัวหน้าสาขาระดมกันมาขุดหลุมใหญ่ ฝังพวกทิฮ้วยปังไว้ในป่าปังนี้เสียเลย"

งักฮุ้นฮงที่จำเดิมตั้งใจตัดศีรษะล้อไฮ้จิวไปเซ่นไหว้วิญญาณบิดามารดา แต่เมื่อได้ยินท้อฮวยเก็งจู๊บ๊วยเซาะฮวงออกความเห็นเช่นนั้น ย่อมไม่กล้าแสดงความหฤโหด ตัดศีรษะคนตายติดตัวไปด้วยอีก จึงผงกศีรษะเห็นพ้องโดยไม่ส่งเสียง

ยังคงเป็นโรงเตี๊ยมซาหงีทางด้านตะวันตก ประตูเมืองทิศเหนือ ที่ใหญ่โตโอฬารในหลาย ๆ โรงเตี๊ยมของนครเซ่งโตว

ยังคงเป็นตึกโดดเดี่ยวหลังใหญ่ ที่ท้อฮวยเก็งจู๊บ๊วยเซาะฮวงเหมาไว้

เจ็ดวันผ่านพ้นไป ทั้งยุทธจักรมีข่าวเล่าลือจนสะท้านสะเทือนไปทั่วทุกแห่งหน

เรื่องแรกคือ จอมยุทธ์งักฮุ้นฮง บุตรของงักปักแซ ผู้บัญชาการฝ่ายใต้ของทิฮ้วยปังในอดีต ที่ปังจู๊คนเก่าแต่งตั้งให้เป็นปังจู๊สืบแทน แต่ถูกล้อไฮ้จิวที่เป็นปังจู๊คนปัจจุบัน ใช้เล่ห์ร้ายประทุษจนเสียชีวิตไปทั้งตระกูล ได้ล้างแค้นแทนบิดา โดยสังหารล้อไฮ้จิวกับพวกมารร้ายอีกจำนวนมากไปในครั้งเดียว

ยังเล่าลือกันต่อ งักฮุ้นฮงไม่มีความประสงค์รับตำแหน่งปังจู๊ต่อแทนบิดา ทั้งยังประกาศ เลิกล้มพรรคทิฮ้วยปังอีกด้วย

หากผู้ใดบังอาจใช้นามทิฮ้วยปังไปก่อกรรมทำเข็ญอีก ต้องเป็นเป้าให้พวกงักฮุ้นฮงล่าสังหารโดยไม่ปรานี

อีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งเล่าลือกระจายไปรวดเร็วดั่งไฟป่า นั่นคือทีหุยเซี่ยงซือ

เจ้าสำนักเสียวลิ้มยี่ ยกตำแหน่งเจ้าสำนักให้แก่ง่อเม้งไต้ซือผู้ศิษย์สืบต่อ

ตัวท่านเจ้าสำนักคนเก่า พร้อมด้วยทีเซี้ยงไต้ซือที่เป็นซือตี๋ ประกาศปิดขนอนบำเพ็ญภาวนาในหลักธรรมคำสอนของศาสนาไปจวบชั่วชีวิตนี้ ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องใด ๆ ในโลกียวิสัยอีกแล้ว

ความนี้มีเลศนัยอย่างไร ? เกี่ยวข้องกับทิฮ้วยปังหรือไม่ ? เกี่ยวข้องกับงักฮุ้นฮงหรือไม่ ? ชาวยุทธ์ต่างคาดเดากันต่าง ๆ นานา โดยไม่มีผู้ใดทราบความจริงเลย

ในห้องกว้างขวางของตึกพัก เอี๊ยบเพียวฮวงที่ผ่านการรักษาโดยหมอฝีมือเยี่ยม ทั้งยังพักโดยสงบมาเจ็ดวัน จึงลุกนั่งเคลื่อนไหวได้มากแล้ว

เอี๊ยบเพียวฮวงนั่งที่โต๊ะน้ำชา สนทนากับงักฮุ้นฮงที่อยู่ตรงข้าม

"เล่าตี๋ ทีหุยกับทีเซี้ยงที่ประกาศถอนตัวเช่นนี้ ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร ?"

งักฮุ้นฮงที่รักษาบาดแผลมาเจ็ดวัน อาการทุเลาเป็นปกติแล้ว แย้มยิ้มตอบ

"เยี่ยงนี้ก็ดีอยู่ เพราะหากล้างแค้นกันสืบไป ไหนเลยมีเวลายุติเลิกรากันได้"

เอี๊ยบเพียวฮวงยกถ้วยชาขึ้นจิบ แย้มยิ้มถาม

"เล่าตี๋ทำใจได้ ?"

"ไม่ได้ก็ต้องพยายามให้ได้ เมื่อล้อไฮ้จิวที่เป็นตัวการตายไป ทั้งสองหลวงจีนสำนึกผิด ยอมกักตัวเองไปตลอดชีวิต เรายังจะใช้อำนาจใด ไปขู่เข็ญบังคับพวกท่านอีก ?"

"เล่าตี๋ ขอแสดงความยินดี กับอโหสิกรรมอันสูงส่งของท่าน"

"ขอบคุณในคำเยินยอ อีกประการ เรื่องนั้นเป็นความผิดของทีหุย ทีเซี้ยงเท่านั้น ทั้งสำนักเสียวลิ้มยี่มิได้ผิดด้วย เราไหนเลยจะลำเลิกให้ได้อายไปทั้งสำนักที่ยิ่งใหญ่ มีเกียรติภูมิยาวนานหลายร้อยปีเช่นเสียวลิ้มยี่ได้ กอปรกับตอนนี้ แผ่นดินสงบลงแล้ว ก่อกวนให้ปั่นป่วนไปไย ?"

"เล่าตี๋มีความคิดกว้างไกล ลึกซึ้งกว่าที่เราคาดคิดไว้เสียอีก"

งักฮุ้นฮงถ่อมตัวตามมารยาท เอี๊ยบเพียวฮวงกล่าวอีก

"คิดว่าท้อฮวยปังคงไม่มียอดฝีมือใด จะมารังควานล้างแค้นพวกเราได้อีก คงสลายตัวไปตามคำประกาศของเล่าตี๋"

"เข้าใจว่าคงเป็นเช่นนี้ เพราะเจ็ดวันที่ผ่าน มีแต่ข่าวแย่งชิงสมบัติในสำนักใหญ่ ทยอยกันหนีหน้า หาที่ซ่อนตัวจนวุ่นวายเท่านั้น"

เอี๊ยบเพียวฮวงยกถ้วยชาขึ้นจิบอีกครั้ง ผงกศีรษะกล่าว

"ตามที่บ๊วยเก็งจู๊บอก พรุ่งนี้เราก็จะนั่งรถม้าไปพักฟื้นที่วังท้อฮวยเก็งได้ เล่าตี๋ชวนเล้งซิ้วไปด้วยหรือไม่ ?"

"ชวนแล้ว เล้งเฮียบอกว่า มันมีนัดกับเจี๊ยะแซที่เคยเป็นผู้รับใช้ในบ่อนกิมงึ้นเล้า จะฝึกสอนให้มันเป็นยอดฝีมือมีคุณธรรมสักคน เพื่อไถ่บาปที่มันเคยฆ่ามามาก..."

"เล้งซิ้วไฉนมีความคิดเช่นนี้ได้ ?"

"มันเห็นพฤติการณ์ของพวกเรา และเห็นจุดจบของพวกล้อไฮ้จิวแล้ว รู้สึกสำนึกตัวได้ ตั้งใจจะหาที่สงบสักแห่ง อยู่พักรักษาจิตใจ และฝึกสอนให้เจี๊ยะแซที่เคยสาบานจะอยู่รับใช้มันไปชั่วชีวิต"

"เยี่ยงนี้ก็ดีอยู่ แล้วเรื่องบ๊วยโกวเนี้ย ท่านจะว่าอย่างไร ?"

ใบหน้างักฮุ้นฮงร้อนผะผ่าว รีบกล่าวสอดคำ

"เราตกลงกับนางแล้ว หลังจากส่งท่านกลับวังดอกท้อ จะขอปลีกตัวไปรับอาจารย์เงี้ยมคีเทียนที่ภูเขาบู๊ซัวก่อน..."

"หลังจากนั้น..."

"จากนั้น ให้ท่านเป็นญาติผู้ใหญ่ สู่ขอนางต่อเก็งจู๊..."

"พวกเราที่เป็นชาวยุทธ์ ไยต้องยุ่งยากมากความปานนี้ ทุกฝ่ายไยมิใช่ยินยอมพร้อมใจกันแล้ว ?"

งักฮุ้นฮงฝืนยิ้มด้วยความกระดากพลางตอบ

"กิมหงส์เนี่ยเนี้ยมาบอกกับเรา เก็งจู๊ของนางว่าเรื่องราวควรกระทำไปตามประเพณี โดยเฉพาะเมื่อมีญาติผู้ใหญ่ ต่างฝ่ายก็มิต้องกระดากกระเดื่องต่อกันนัก"

เอี๊ยบเพียวฮวงผงกศีรษะกล่าว

"สตรีอย่างไรก็มีความรอบคอบสุขุมกว่า คิดว่าพิธีวิวาห์ของเล่าตี๋กับโกวเนี้ย คงจะยิ่งใหญ่สมเกียรติของทั้งสองฝ่าย"

"เข้าใจว่าคงเป็นเช่นนั้น แล้วของเอี๊ยบเฮียเล่า ฟังว่า ในวังดอกท้อมียอดฝีมือที่สวยสะคราญอยู่ไม่น้อย หวังว่าคงเป็นที่ถูกใจของท่านบ้าง ?"

"ฮา ฮา... ยังอีกนานนักดอก เล่าตี๋มิต้องกังวลแทนเรา..."

"อย่างนั้น เอี๊ยบเฮียพักผ่อนตามสบาย เราขอปลีกตัว"

อาทิตย์อัสดงลงไปแล้ว แต่ยังเห็นเงาร่างรำไรของงักฮุ้นฮงกับบ๊วยเล้งซึ่งเดินเคียงคู่กันในสวนร่มรื่นสวยงามของตึกโดดเดี่ยว โดยที่ทั้งคู่ไม่รู้สึกเดียวดายอีกแล้ว

เป็นที่ประจักษ์แล้ว ความริษยา อาฆาตแค้น เพียงนำพินาศจนย่อยยับทั้งชื่อเสียงกระทั่งชีวิต

มีแต่รักเท่านั้น จึงเป็นนิรันดร...

จบบริบูรณ์

การปรากฏกายของเด็กหนุ่มงักฮุ้นฮง พร้อมดาบสวรรค์นางแอ่นโลหิต นับแต่วินาทีแรกที่มันก้าวย่างสู่ยุทธภพ มรสุมโลหิตพลันอุบัติในทันที ดาบสวรรค์นางแอ่นโลหิตคือดาบที่ชาวยุทธ์ผู้ละโมบอยากได้ครอบครอง ทว่า เบื้องหลังของดาบเล่มนี้ มิทราบกุมความลับอันอัปยศของเสียวลิ้มยี่ไว้อย่างน่าอดสูยิ่งนักหรือไม่ และยิ่งกับพรรคทิฮ้วยปังภายใต้การบัญชาของล้อไฮ้จิว ยิ่งเป็นศัตรูของงักฮุ้นฮงที่ไม่อาจอยู่ร่วมฟ้าเดียวกันได้ เพราะความมักใหญ่ใฝ่สูงของล้อไฮ้จิว ชีวิตบิดาของงักฮุ้นฮง จึงได้ดับดิ้นอย่างน่าอนาถ !

วันนี้...ถึงเวลาของดาบสวรรค์นางแอ่นโลหิตปรากฏสู่สายตาชาวยุทธ์ พร้อมงักฮุ้นฮงที่แบกภาระสะสางอดีตอันขมขื่น ทวงหาความยุติธรรมให้เหล่าบรรพชนและอาจารย์ผู้มีพระคุณ ดาบสวรรค์นางแอ่นโลหิตภายใต้กำมือของงักฮุ้นฮง ได้สำแดงความกร้าวแกร่งของดาบเผด็จศึก ชำระอดีตของหลายชีวิตให้กระจ่าง และกระชากหน้ากากความอัปยศของผู้ลุ่มหลงเกียรติยศอันจอมปลอมปรากฏสู่สายตาชาวโลกได้อย่างงดงาม !

ราคา 300 บาท

ISBN 978-616-220-042-7
9 786162 200427

ดาบเผด็จศึก (เล่มเดียวจบ)

ชุดยุทธจักรนิยาย